

ПИТЪР В.
БРЕТ

Дневната война

КНИГА ТРЕТА ОТ ПОРЕДИЦАТА ДЕМОНСКИ ЦИКЪЛ

14

ФАНТАСТИКА ГАЛАКТИКИ
Clibri
ФАНТАСТИКА ГАЛАКТИКИ

ПИТЪР В. БРЕТ ДНЕВНАТА ВОЙНА

Превод: Емануил Томов

chitanka.info

В нощта на Новолунието демоните настъпват масирано, жадни за кръвта на двамината, които биха могли да се превърнат в предсказания Избавител, който ще обедини разпръснатите късчета от човечеството, за да унищожат веднъж завинаги ядроните.

Арлен Бейлс, някога обикновен човек, се е превърнал в нещо повече — Защитения, изписал кожата си с чудовищни защиты и равен по сила на всеки демон.

Арлен отрича, че е Избавителя, ала колкото повече се стреми да е близо до народа, толкова по-пламенно хората го боготворят. Мнозина искат да го следват, ала пътят на Арлен заплашва да го отведе до мрак, в който само той може да се спусне и от който може да няма връщане назад.

Единствената надежда Арлен да остане в човешкия свят или да не е сам в света на демоните е Рена Танър, свирепа млада жена, която сама рискува да се изгуби сред силата на завладялата я демонична магия.

Ахман Джардир е изковал от войнствените пустинни племена на Красия единна армия, сееща смърт сред демоните, и се е провъзгласил за Шар'Дама Ка, Избавителя. Той обладава мощта на древни оръжия — Короната и Копието на Каджи, — убедително утвърдили претенциите му, и вече огромни части от зеленоземската шир са се преклонили пред него.

Ала Джардир не се е сдобил сам с властта си. Възходът му е плод на Първата му съпруга, Иневера, лукава и могъща жрица, която може да чете бъдещето с костената си магия. Миналото и мотивите на Иневера са забулени в тайна и дори Джардир не ѝ се доверява изцяло.

Някога Арлен и Джардир са били почти братя. Сега ги разделя горчива вражда. Докато враговете на човечеството се надигат, единствените двама мъже, способни да ги победят, са разкъсвани от най-смъртоносните демони от всички — тези на човешкото сърце.

Питър Брет е един от любимите ми нови автори.

Патрик Рутфъс, „Името на вятъра“

Към моите български читатели:

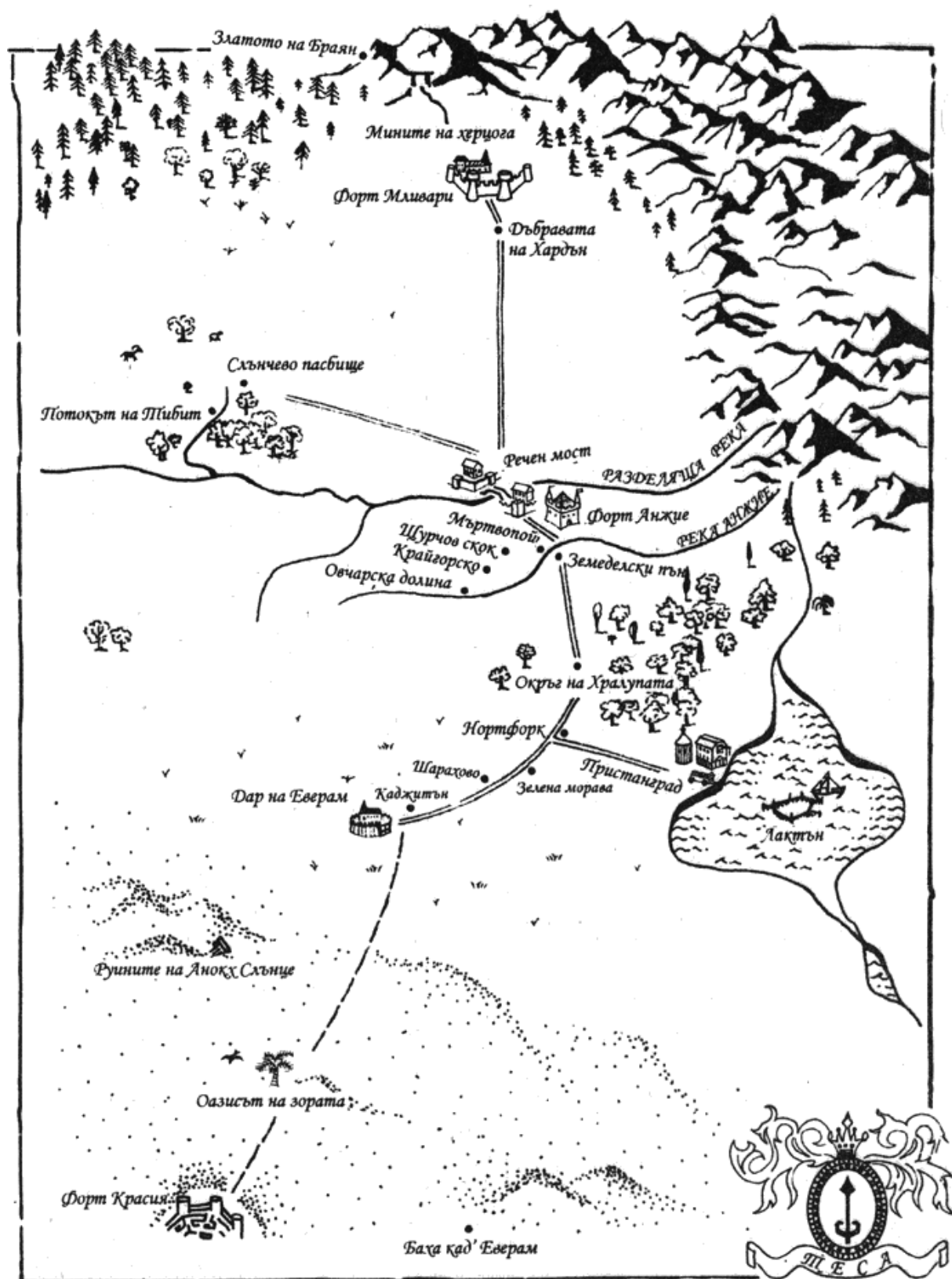
Всеки път, когато моя творба бъде издадена на друг език, аз се чувствам смирен, припомняйки си, че ние, хората по света, си приличаме толкова много. В края на краищата всеки понякога се плаши от тъмното...

Добре дошли в семейството! Надявам се че приключението ще ви хареса.

С най-сърдечни пожелания

Питър В. Брет

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Peter V. Brett'. The signature is stylized with large, sweeping loops and a long horizontal stroke extending to the right.

ПРОЛОГ

ИНЕВЕРА

300 Г. СЗ

Иневера и брат ѝ Соли стояха на слънце. Между босите си стъпала всеки бе поставил рамката на кошница и пъргаво я обръщаше, а пръстите им сръчно сплитаха палмовите листа. Денят напредваше и в малкия им дюкян бе останала само тясна ивичка сянка. Майка им, Манвах, седеше под нея и плетеше своята кошница. Докато работеха, купчината жилави листа от финикова палма между тях намаляваше равномерно.

Иневера беше на девет, Соли — почти на осемнайсет и вече с одеждите на пълноправен *дал'шарум*, още наситеночерни от скорошното боядисване. Бе ги заслужил преди по-малко от седмица и седеше на рогозка, за не ги оцапа неизменният прах на Великия базар. Беше охладил робата си около врата така, че под нея се виждаше гладкият му мускулест гръден кош, лъснал от пот.

Помаха си с едно листо.

— На Еверам топките! С тая дреха е горещо. Ще ми се още да можех да излизам само по бидо.

— Ела на сянка, ако искаш — каза Манвах.

Соли цъкна с език и поклати глава.

— Това ли очакваше? Че ще се върна в черно и ще започна да ви командвам като...

Манвах се позасмя.

— Просто се уверявам, че още си милото ми момче.

— Само с теб и скъпата ми сестрица — уточни Соли и се пресегна да разроши косата на Иневера. Тя му плесна ръката, ала с усмивка. Със Соли наоколо винаги имаше усмивки. — С всички останали съм зъл като пясъчен демон.

— Пф...! — и Манвах махна с ръка, но Иневера се замисли. Беше видяла какво стори с двете маджахски момчета, които я закачаха

на пазара като по-малка.

Иневера довърши кошницата и я постави на една от многото купчини край тях. Преброи ги набързо.

— Още три и ще сме изпълнили поръчката на *дама* Баден.

— Може би Кашив ще ме покани на увеселението по случай Новолунието, когато дойде да ги вземе — рече Соли.

Кашив беше *кай'шарум* на *дама* Баден и *аджин'пал* на Соли, воинът, с когото, вързани за стълб, се бяха сражавали рамо до рамо през първата си нощ в Лабиринта. Говореше се, че двама мъже не биха могли да споделят по-крепка дружба.

Манвах изсумтя.

— Ако те покани, *дама* Баден ще те издокара целия гол и намазан с масло и ще отпразнуваш Новолунието, като отвориш младата си луна отзад за дъртите му блюдолизци.

Соли се засмя.

— Чувал съм, че старите няма какво да ги мисля. Повечето само гледали. Но по-младите, със стъклените масло на коланите си... — Въздъхна. — Така или иначе, Гераз е сервирал на последната забава на *дама* Баден и ми каза, че *даматът* му е дал двеста драки. Това си струва малко болки отзад.

— Да не те чуе баща ти — предупреди го Манвах. Очите на Соли се стрелнаха към завесата, дялящата дюкяна от покоите на баща му, където сега той спеше.

— Ще разбере рано или късно, че синът му е *пуш'тинг* — каза Соли. — Няма да се ожения за някое клето девойче само за да пазя тайната.

— Че защо не? — попита Манвах. — Ще може да прави кошници с нас, а и толкова ли ще е ужасно да й дадеш няколко деца, а на мен — внуци?

Соли направи кисела физиономия.

— Ще почакаш Иневера за това. — Погледна към момичето. — Утре е *Хану Паш*, сестрице. Може би *дама'тингите* ще ти намерят съпруг!

— Не сменяй темата! — Манвах го плесна през ръката с едно листо. — Би се изправил срещу демони в Лабиринта, но не и срещу това между краката на жена?

Соли отново сбърчи нос.

— Поне в Лабиринта съм обграден от силни потни мъже. А и кой знае? Може би един от *даматите пуш'тинги* ще ме хареса. Силните като Баден взимат любимите си *шаруми* в личната си свита и ги пускат да се бият само по Новолуние! Представи си, само по три нощи на месец в Лабиринта!

— Пак са три нощи повече от нужното — измърмори Манвах.

Иневера се обърка.

— Лабиринтът не е ли свято място? Велика чест?

Манвах изпръхтя и се върна към плетенето. Соли дълго време я гледа с прибулен поглед. Усмивката му се стопи.

— Лабиринтът значи свята смърт — рече брат й накрая. — Който загине там, отива направо в Рая, но аз още не съм се разбързал за среща с Еверам.

— Извинявай — каза Иневера.

Соли тръсна рамене и усмивката му мигом се завърна.

— По-добре не ги мисли тези неща, сестрице. Лабиринтът не е твое бреме.

— Всяка жена в Красия носи това бреме, сине — каза Манвах, — независимо че не се биеш до вас.

Точно тогава завесата прошумоля и иззад нея се чу стон. Миг след това се появи Касаад. Бащата на Иневера не погледна към жена си, когато я избута от сянката с върха на обувката си и зае мястото й. Сложи на земята две възглавници и се просна на тях — вече гаврътваше първата си чашка коузи. Наля си втора, като примижаваше срещу светлината. Както винаги погледът му се плъзна покрай Иневера, сякаш не съществуваше, и се спря на брат й.

— Соли! Остави тая кошница! Вече си *шарум*, не си хаби ръцете като някой *кхафит*!

— Татко, трябва да довършим поръчката скоро — каза Соли. — Кашив...

— Пфа! — възкликна Касаад и махна с ръка пренебрежително. — Не ме е грижа какво иска оня мазен благоуханен *пуш'тинг*! Остави кошницата и стани, преди някой да те види как си цапаш черните дрехи. И бездруго си пилеем целия ден на този мръсен пазар.

— Сякаш не знае откъде идват парите — промърмори Соли, твърде тихо, за да го чуе Касаад. Не спря да плете.

— Или храната на масата му. — Манвах завъртя очи и въздъхна. — По-добре да направиш каквото ти казва.

— Ако вече съм *шарум*, мога да правя каквото поискам. Кой е той, че да ми казва дали мога, или не мога да плета кошници, ако това ме успокоява? — Докато Соли говореше, ръцете му набраха скорост, а очертанията на пръстите му се размиха. Привършваше и очевидно възнамеряваше да не пуска кошницата. Иневера го гледаше удивено. Соли можеше да плете почти толкова бързо, колкото Манвах.

— Той ти е баща — каза тя — и ако не правиш каквото ти казва, всички ще съжаляваме.

Обърна се към Касаад с меден гласец.

— Дватама със Соли трябва да стоите само докато *даматът* си поиска кошниците привечер, съпруже.

Изражението на Касаад се вкисна и той обърна поредната чашка.

— С какво съм наскърбил Еверам, та аз, прочутият Касаад асу Касаад ам'Дамадж ам'Каджи, запратил неизброими *алагаи* в бездната, да се унижавам да пазя купчина кошници? — Той посочи огромната свършена работа с отвратен поглед. — Би трябвало да свикам славните си другари и да потеглим към Лабиринта!

— Има предвид да се напива с другите *шаруми* — измърмори Соли на Иневера. — Рано сбраните воители стигат до центъра на Лабиринта, където битките са ожесточени. Колкото повече се излежава, толкова по-малка е възможността да срещне *алагаи*, докато е пиян като камилска пикня от това коузи.

Коузи. Иневера го мразеше. Ферментирало зърно с добавена канела — продаваше се в малки пръстени бутилки и се пиеше от още по-малки чашки. Само като помиришеше някой празен съд, Иневера се замайваше и ноздрите й започваха да парят. Нямаше никаква следа от канела. Казваха, че вкусът се усещал след три чашки, но пък след три чашки коузи можеш ли да имаш вяра на когото и да било? Знаеше се, че добре си отива с преувеличенията и самовеличаенето.

— Соли! — провикна се Касаад. — Остави работата на жените и ела да пием! За смъртта на четирите *алагаи*, които срази снощи!

— Все едно съм свършил работата на целия отряд сам — промърмори пак Соли. Пръстите му набраха още повече скорост. — Не пия коузи, Татко. Евджахът забранява.

Касаад изсумтя и обърна още една чашка.

— Манвах! Пригответи на тоя светец, *шарик* Соли, малко чай! — Понечи да си сипе още коузи, но от гърлото на бутилката се процедиха едва няколко капки. — И ми донеси още едно коузи.

— Еверам да ми дава търпение — примоли се с досада Манвах. — Това беше последната бутилка, съпруже.

— Ами излез и купи още — сопна се Касаад.

Иневера чуваше как майка ѝ скърца със зъби.

— Половината шатри на пазара вече са затворени, съпруже, а трябва да довършим кошниците, преди да дойде Кашив.

Касаад махна с ръка отвратен.

— Кого го е грижа, ако онзи презрян *пуш'тинг* чака?

Соли просъска и на ръката му покапа кръв: беше се порязал на листо. Стисна челюст и продължи.

— Прости ми, почитаеми съпруже, но посредникът на *дама* Баден няма да чака — рече Манвах, продължавайки със собствената си кошница. — Ако Кашив дойде и поръчката не е готова, отново ще си купи кошниците от Криша надолу по улицата. Без тази поръчка няма да имаме пари за военния налог, камо ли за още коузи.

— Моля!?! — извика Касаад. — Какво ми правите с парите? Нося по сто драки на седмица!

— И половината заминават при *дамата* за военния налог — рече Манвах, — а и винаги си заделяш по двайсет за харчене. Останалото отива, за да имаш коузи и кускус, и дори така не стига, когато доведеш половин дузина жадни *шаруми* в края на всяка седмица. Коузито е скъпо, съпруже. *Даматите* режат палците на всеки *кхафит*, когато заловят да го продава, а те пък включват този риск в цената.

Касаад се изплю.

— *Кхафитите* биха продали и слънцето, ако можеха да го свалят от небето. Тичай сега и ми купи коузи, за да си облекча чакането, докато дойде онзи полумъж.

Соли довърши кошницата си, стана и я хвърли върху купчината.

— Аз ще отида, Майко. Чабин сигурно ще има, никога не затваря, преди да изпеят вечерните молитви.

Манвах присви очи, но не ги отдели от работата си. И тя плетеше все по-бързо, ръцете ѝ сякаш се сливаха една с друга.

— Не ми харесва да оставяме на открито работа от цял месец.

— Никой няма да ни ограби, Татко е тук — рече Соли, но след това завъртя очи към баща си, който се опитваше да оближе отвътре гърлото на бутилката: — Ще съм толкова бърз, че няма да разбереш кога съм отишъл и съм се върнал.

— Работи, Иневера — сгълча я Манвах, докато Соли изтичваше навън. Иневера сведе поглед и едва тогава разбра, че е спряла да плете, за да гледа случката. Сепна се и поде наново.

Иневера не смееше да гледа право към него, но не можеше да не обръща от време на време глава, така че баща ѝ да попадне в крайчеца на полезрението ѝ. Той пък гледаше Манвах, докато обръщаше кошницата с чевръстите си крака. Изпод черната ѝ роба току се подаваха голите ѝ глезени и прасци.

Касаад сложи ръка на чатала си и го разтърка.

— Ела, жено, ще ми се...

— Работя! — Манвах взе едно листо от купчината и закърши жилките му с рязко пукане.

Касаад сякаш искрено се обърка.

— Защо ще отказваш на съпруга си едва час, преди да потегли в нощта?

— Защото си троша гърба седмици наред с тези кошници — каза Манвах. — Защото е късно и алейката е тиха. Защото имаме цяла поръчка пред дюкяна, а няма кой да я пази освен един надървен пияндур!

Касаад се изсмя.

— От кого трябва да я пазя?

— От кого наистина? — попита някой и всички се обърнаха. Криша пристъпваше покрай тезгяха.

Беше едра жена. Не дебела — никой в Пустинното копие не можеше да си позволи този лукс, — но все пак воинска щерка, с едър кокал, тежка стъпка и мазолести длани. Подобно на всички *дал'тинги*, носеше същата черна роба като Манвах, дълга от глава до пети. И тя плетеше кошници и беше една от главните конкурентки на Манвах в племето каджи — по-неумела, но по-амбициозна.

Следваха я още четири жени, *дал'тинги* като нея. Две от тях бяха другите съпруги на мъжа ѝ, лицата им — скрити под була. Останалите ѝ бяха дъщери с открити лица. Предвид вида си, навярно отпъждаха

съпрузите по-лесно, отколкото ги привличаха. Никоя не беше дребна и се разпръснаха из дюкяна като чакали по дирите на див заек.

— До късно работиш — отбеляза Криша. — Повечето дюкяни са спуснали кепенците.

Манвах сви рамене, докато плетеше, без да вдига глава.

— До вечерния зов има време.

— Кашив винаги идва в края на деня, преди забавата на дама Баден по случай пълнолунието, нали? — попита Криша.

Манвах, все така забила поглед в кошницата си, рече:

— Клиентите ми не са твоя работа, Криша.

— Моя са, когато използваш оня *пуш'тинг* сина си, за да ми ги краде. — Гласът на Криша стана нисък и заплашителен. Дъщерите ѝ се преместиха към Иневера, за да преградят пътя ѝ към Манвах. Сестрите ѝ по брак закрачиха към Касаад по-навътре в дюкяна.

Манвах вдигна глава.

— Нищо не съм крала. Кашив дойде и ми каза, че кошниците ти се разпадали, когато ги напълнят. Обвинявай плетачките си, не мен, задето си загубила клиент.

Криша кимна и взе кошницата, която Иневера току-що бе добавила към купчината.

— С дъщеря ти вършите качествена работа — отбеляза тя и прокара пръст по плетката. След това хвърли кошницата на земята и я смачка под сандала си.

— Жено, как смееш?! — изкрещя Касаад невярващо. Скочи на крака или поне се опита, олюлявайки се. Погледна към копието и щита си, но те бяха в задния край на помещението.

Докато той се окопитваше, сестрите ѝ действаха бързо и едновременно. Жилави палмови сопи, обвити в черен плат, паднаха от широките им ръкави. Една от жените сграбчи Касаад за раменете и го бутна право към свистящата сопа на другата, без да го пуска, за да не може той да се отдръпне.

Касаад изхриптя от болка, останал без дъх. Вторият удар бе в чатала. Хриптенето премина в писък.

Иневера също извика и скочи на крака, но дъщерите на Криша я сграбчиха грубо. Манвах понечи да се изправи, но тежкия ритник на Криша, право в лицето, я върна на пода. Манвах нададе пронизителен вой, но беше късно и никой не откликна.

Криша погледна надолу към кошницата на пода. Беше устояла и се бе върнала към първоначалната си форма. Иневера неволно се усмихна, но жената продължи да скача върху кошницата и на третия път тя се разпадна.

В другия край на дюкяна сестрите съпруги на Криша продължаваха да бият Касаад.

— Пищи като женичка — рече една през смях и отново го удари между краката.

— И се бие още по-зле! — извика втората.

Пуснаха раменете му и Касаад се строполи на пода, хълцайки, а от лицето му се лееха болка и унижение. Жените го оставиха и се заеха да ритат купчините кошници и да ги мачкат със сопите си.

Иневера се опита да се отскубне, но момичетата само я стиснаха по-здраво.

— Мирувай или ще ти счупим пръстите и никога повече няма да плетеш!

Иневера спря, но присви очи и се приготви да настъпи здраво глезена на най-близката. Манвах поклати глава. „Не.“

Касаад изплю храчка кръв и се надигна на лакти.

— Блудници! Почакайте *даматът* да чуе...!

Криша го прекъсна с изкискване.

— Кой *дама* ще те изслуша? Какво ще им кажеш, Касаад, сине на Касаад, че си се напил с коузи и са те пребили жени? Няма да посмееш да го кажеш даже на *аджин'пала* си, докато те опъва отзад тази вечер!

Касаад се помъчи да се изправи, но една от жените го изрита отново в стомаха и той се претърколи по гръб. Не помръдна.

— Пфа! — извика тя. — Напика се като пеленаче.

Всички се разсмяха.

— Добра идея! — провикна се на свой ред Криша, отиде до една разпиляна купчина кошници и набра робата си около кръста. — Защо да се потим с тези проклети кошници, като можем просто да ги омърсим?

Приклепна и започна, като движеше хълбоци наляво-надясно, за да улучи колкото може повече кошници. Останалите отново се засмяха и вдигнаха робите си, за да последват примера ѝ.

— Клетата Манвах! — подиграваше се Криша. — Един съпруг, един син и нито един мъж. Онзи на пода е по-зле и от *кхафит*, а отрочето ти няма време дори да дойде от смукане на членове.

— Не съвсем.

Едрата длан на Соли се склочи около китката на едно от момичетата, хванали Иневера. Грозноликата девойка изпищя от болка, когато Соли изви ръката ѝ и същевременно изрита сестра ѝ на пода.

— Млък — каза ѝ той и я изблъска. — Докосни сестра ми пак и ще ти отрежа пръстите.

— Да видим, *пуш'тинг* — каза Криша.

Сестрите ѝ бяха пуснали робите си и вече обграждаха Соли с готови за удари сопи. Криша тръсна длан и собствената ѝ сопа се подаде от ръкава.

Иневера сподави дъх от страх, но Соли закричи към трите жени безстрашно, невъоръжен. Първата замахна, но Соли я изпревари и се дръпна встрани, като я хвана за лакътя. Усука го и нещо изпука — жената изкрещя, а сопата ѝ вече беше в ръцете на Соли. Другата го нападна, ала той отклони с лекота удара ѝ и нанесе един право в лицето ѝ. Движеше се плавно и отработено, като наред танц. Иневера го беше гледала как се упражнява в *шарусахк*, когато си идваше у дома от *Хану Паш* по Новолуние. Жената се строполи и отмести булото си, за да изплюе голяма кървава хрчка.

Соли пусна сопата и просто улови свистящото оръжие на Криша в едната си ръка. Хвана я за врата с другата и я наведе над купчина кошници. Заби главата ѝ в една от тях за всеки случай и се пресегна за крайчеца на робата ѝ, надипли я около кръста ѝ.

— Моля те — виеше Криша. — Прави ме каквото щеш, но дъщерите ми са още девствени!

— Пфа! — Соли се изплю с отвращение. — По-скоро бих чукал камила, отколкото теб!

— О, хайде, *пуш'тинг* — рече тя с презрение и раздвижи бедра пред него. — Престори се, че съм мъж, и ми го сложи отзад.

Соли започна да налага Криша със собствената ѝ сопа. Гласът му беше дълбок и се чуваше през плющенето и болезнения рев на жената.

— Не е нужно да си *пуш'тинг*, за да не искаш да си го втъкваш в купчина тор. Колкото до дъщерите ти, с нищо няма да им преча да си

намерят някой несретен *кхафит* и най-после да си забулят грозните муцуни.

Свали ръка от врата ѝ, но продължи да я бие, като така изпроводи и нея, и останалите жени във от дюкяна. Дъщерите на Криша крепяха куцащите ѝ сестри, за да могат и петте да се скрият по-бързо надолу по алейката.

Манвах се изправи и се отупа. Пренебрегна Касаад и отиде при Иневера.

— Добре ли си?

Иневера кимна.

— Провери стоката — каза Манвах. — Не успяха съвсем да я съсипят. Виж колко можем да спасим...

— Късно е — рече Соли и посочи нагоре по алеята.

Наближаваха трима *шаруми* с черни роби без ръкави и с нагръдници от черна стомана, всеки оформен като съвършен гръден кош, тъй че да предпазват съвършените гръдни кошове отдолу. Черни копринени ивици пристягаха едрите им бицепси, а на китките си носеха обковани със стомана кожени предпазители. На гърбовете им лъщяха ярки позлатени щитове и носеха късите си копия небрежно, като пристъпяха с непринуденото изящество на дебнещи вълци.

Манвах грабна стомна вода и я обърна върху Касаад, който простена и почти успя да се надигне.

— Вътре, бързо! — изплющя гласът ѝ и тя го изрита, за да го накара да се раздвижи. Касаад изсумтя, но успя да пролази зад завесата.

— Как изглеждам? — Соли приглади и подръпна робата си надолу, като отвори деколтето по-широко.

Беше абсурден въпрос. Никой никога не бе изглеждал по-добре от брат ѝ.

— Хубав си — прошепна му тя.

— Соли, мой красив *аджин'нал*! — провикна се Кашив. Беше на двайсет и пет, *кай'шарум*, и несъмнено най-хубавият от тримата новодошли, със старателно оформена брадичка, в която беше втрил ароматни масла, а кожата му — съвършен бронз. На нагръдника му грееше слънцето на дама Баден — несъмнено от истинско злато, — а насред тюрбана му искреше едър тюркоаз. — Надявах се да те открия тук, когато дойда да взема... — Ала вече беше достатъчно близо, за да

види хаоса в дюкяна — ... поръчката. Леле. Да не ви е прегазило стадо камили? — Той подуши въздуха. — И ви е препикало?

Подхвана от врата си копринения си нощен воал и притисна белия плат към носа си. Другарите му сториха същото.

— Имахме... проблеми — отвърна Соли. — Моя е вината, задето излязох за няколко минути.

— Ужасна срамота. — Кашив подмина Иневера, сякаш не съществуваше, и доближи Соли. Прокара пръст по гърдите му, където бяха пръснали няколко капки кръв. Разтърка я между палеца и показалеца си. — Явно си се върнал навреме.

— Това стадо камили няма да се върне повече — съгласи се Соли.

— Но пък са си свършили работата — тъжно рече Кашив. — Пак ще трябва да си купуваме кошниците от Криша.

— Моля те — каза Соли и постави ръка на рамото на Кашив, нужна ни е тази поръчка. Не цялата стока е съсипана. Не може ли да ти продадем поне половината?

Кашив погледна към ръката на Соли и се усмихна. Махна пренебрежително към безредно пръснатите кошници.

— Пфа! Ако една е препикана, такива са всички. Няма да нося подобна стока на господаря си. Излейте им две кофи вода отгоре и ги продавайте на *кхафитите*.

Доближи Соли още повече и върна дланта си на гърдите му.

— Но ако ти трябва паричко, може да припечелиш, като носиш кошници на забавата, вместо да ги продаваш. — Плъзна пръсти нагоре по разхлабената роба и хвана рамото му. — Може да се върнеш с три пъти повече паричко... ако носиш здраво.

Соли се усмихна.

— Аз съм кошничар, Кашив. Никой не носи по-здраво от мен.

Кашив се засмя.

— Утре сутрин ще те вземем за забавата.

— Ще се видим на тренировъчната площадка — каза Соли.

Кашив кимна и заедно с другарите си обърна ход към дюкяна на Криша.

Манвах сложи ръка на рамото на Соли.

— Съжалявам, че стана така, сине.

Соли сви рамене.

— Някои дни си членът, други — задникът. Просто ми е криво, че Криша спечели.

Манвах повдигна булото си колкото да плюе на земята.

— Криша нищо не е спечелила. Няма кошници за продан.

— Откъде знаеш? — попита Соли.

Манвах се изкикоти.

— Преди седмица пуснах гризачи в склада й.

Когато им помогна да спретнат дюкяна, Соли ги придружи към кирпиченото зданийце, където живееха, точно когато *даматите* възвестиха падането на здрача от минаретата на Шарик Хора. Тримата бяха спасили повечето кошници, но няколко имаха нужда от поправки. Манвах се бе прегърбила под голям сноп листа.

— Трябва да побързам, за да вляза в строя — каза Соли.

Иневера и Манвах се хвърлиха на врата му и го разцелуваха, преди той да се обърне и да побегне в здрачаващия се град.

Вътре отвориха защитения капак в пода на дома си и се упътиха към Подземния град за през нощта.

Всяка къща в Красия се спускаше поне с един етаж под земята, който чрез малки коридорчета се свързваше с истинския Подземен град, огромен и надупчен като медена пита от километри издълбани пещери и тунели. Там жените, децата и *кхафитите* се криеха всяка нощ, докато мъжете се сражаваха в *алагай'шарак*. Огромни канари от дялан камък запрещаваха пътя от бездната на Ний, а в тях бяха изписани могъщи защити, за да пропъждат появилите се чудовища.

Подземята бяха непревземаемо убежище, съградено не само за да закриля множествата на града, но и само по себе си беше наистина град, в случай че немислимото се случи и Пустинното копие падне пред *алагаите*. Имаше място за спане за всяко семейство, училища, дворци, религиозни домове и всичко останало.

Иневера и майка й си имаха само едно малко мазе с няколко сламеника, студено помещение за съхранение на храна и килийка с дълбока дупка в пода за физиологични нужди.

Манвах запали една лампа и седнаха на масата пред студената си вечеря. Когато разчисти чиниите, Манвах извади листата. Иневера отиде да помогне.

Манвах поклати глава.

— Лягай си. Утре е голям ден. Няма да мигаш на парцали и да търкаш очи, докато те разпитва *дама'тингата*.

Иневера изгледа дългата колона момичета и майки пред себе си и пред павилиона на *дама'тингите*. Невестите на Еверам бяха повелили, че когато *даматът* извести с песен заранта на пролетното равноденствие, всички деветгодишни момичета трябва да пристигнат за *Хану Паи*, за да научат какъв път им е предначертал Еверам. Решението по *Хану Паи* можеше да отнеме години за момчетата, но момчетата го постигаха само с едно-единствено предсказание от *дама'тингите*.

Повечето просто бяха обявени за плодови и получаваха първата си забрадка, но няколко излизаха сгодени или с ново призвание. Други, най-вече бедните и неграмотните, бяха откупувани от бащите си и обучени в танца по възглавниците, а след това заминаваха за Великия харем, за да обслужват воините на Красия като *дживах'шаруми*. Отредената им чест бе да раждат нови воители, които да заместят загиналите в битката с демоните в *алагай'шарак*.

Същата сутрин Иневера се бе събудила, изпълнена с вълнение.

Навлече кафеникавата си рокля и разреса гъстата си черна коса. Стоеше на стегнати вълнички и лъщеше като коприна, но днес светът щеше да я види за последно. Иневера щеше да влезе в павилиона на *дама'тингата* момиче, но щеше да излезе млада жена, а косата ѝ щеше да е само за очите на бъдещия ѝ съпруг. Щеше да свали тази рокля и да облече черна, както подobaваше.

— Може да е равноденствие, но пък луната е пълна — каза Манвах. — Това поне е добро предзнаменование.

— Може би някой *дамаджи* ще ме прибере в харема си — рече Иневера. — Ще живея в палат, а зестрата ми ще е толкова голяма, че никога повече няма да плетеш кошници.

— А ти никога повече няма да видиш слънцето — каза Манвах, достатъчно тихо, за да не я чуе никой наоколо, — нито пък да разговаряш с която и да било от другите съпруги на мъжа си, а само ще се осланяш на благоразположението на човек, който би могъл да ти е дядо. — Тя поклати глава. — Поне налогът ни е платен и има двама

мъже, които да се застъпят за теб, та едва ли ще те продадат в големия харем. Но и това би било по-добре от това да се окажеш ялова и да те пропъдят и провъзгласят за *ний'тинга*.

Ний'тинга. Иневера потрепери. Яловите жени никога не можеха да облекат черното и оставаха в кафяво цял живот, като *кхафитите*, а лицата им — открити за вечен техен срам.

— Може да ме изберат за *дама'тинга* — каза Иневера.

Манвах поклати глава.

— Няма. Никога не се е случвало.

— Баба казва, че в годината, когато тя се явила, избрали едно момиче.

— Било е най-малко преди петдесет години — каза Манвах — и Еверам здраве да ѝ дава, почитаемата майка на баща ти има навика да... преувеличава.

— А откъде идват тогава *ний'дама'тингите*? — попита Иневера. Това бяха момичетата, които чиракуваха за *дама'тинги*, с разбулени лица, но в бяло, което символизираше obroka им към Еверам.

— Някои казват, че самият Еверам забременява Невестите си, а *ний'дама'тингите* са техни дъщери — каза Манвах.

Иневера повдигна вежда, несигурна дали майка ѝ не се шегува.

Манвах сви рамене.

— Не по-лошо обяснение от другите. Мога да ти кажа, че никоя от другите майки на пазара не е виждала да избират момиче, нито пък е познавала избраница по лицето ѝ.

— Майко! Сестрице!

Соли приближаваше, а зад него — Кашив. Иневера се засмя. Черните му одежди още бяха прашни от Лабиринта, а по щита му, нарамен отляво, личаха нови вдлъбнатини. Кашив, както винаги, беше безупречен.

Иневера се затича и прегърна Соли. Той също се засмя и я вдигна с една ръка, като я завъртя вихрено. Иневера изписка от удоволствие, но и за миг не се стресна. Със Соли наблизко нищо не я плашеше. Той я постави на земята внимателно като перце и отиде да прегърне майка си.

— Какво правиш тук? — попита Манвах. — Мислех, че вече ще си на половината път до двореца на *дама* Баден.

— Така е — каза Соли, — но не можех да оставя сестра си да отиде на своя *Хану Паш*, без да ѝ пожелае всички благословии на Ала.

Той разроши косата на Иневера. Тя посегна към ръката му, но както винаги той бе твърде бърз и я отдръпна навреме.

— Дали Татко ще дойде също да ме благослови? — попита Иневера.

— Ами... — Соли се поколеба. — Доколкото знам, Татко още спи в дюкяна. Не стигна до строя снощи и казах на строевия, че има коремна треска... отново.

Соли сви рамене безпомощно и Иневера отпусна глава, за да не види той разочарованието ѝ. Брат ѝ се приведе и повдигна брадичката ѝ нежно, тъй че погледите им да се срещнат.

— Знам, че Татко би ти пожелал всичко, което и аз, дори да не може да го каже така.

Иневера кимна.

— Знам. — Увисна на врата му за последно, преди той да тръгне. — Благодаря.

Кашив сякаш за пръв път забеляза момичето. Дари я с ослепителната си усмивка и се поклони.

— Благословена бъди, Иневера ва Касаад: превръщаш се в жена. Желая ти добър съпруг и много синове, всички хубави като брат ти.

Иневера се усмихна и се изчерви, а войните с безгрижна стъпка поеха към двореца.

Най-сетне колоната се раздвижи. Денят бавно се процеждаше под палецото слънце, а момичетата влизаха с майките си една по една. Някои стояха само по няколко минути, други — почти час. Всички излизаха в черно, повечето смирени и облекчени. Някои от момичетата се взираха в празното пространство и разтъркваха лакти отсъстващо, докато майките им ги водеха обратно.

Когато приближиха началото на колоната, майката на Иневера стисна раменете ѝ, впивайки нокти през роклята.

— Очите долу, езика — зад зъбите, освен когато те попитат нещо — прошепна трескаво Манвах. — Никога не отвърщай с въпрос, никога не спори. Повтаряй само следното: „Да, дама'тинга.“

— Да, дама'тинга — повтори Иневера.

— Никога не забравяй този отговор. Обидиш ли някоя дама'тинга, обиждаш самата съдба.

— Добре, Майко. — Иневера преглътна тежко. Какво ставаше в павилиона? Майка ѝ не бе ли минала през същото? Защо тогава се боеше толкова?

Една от *ний'дама'тингите* надигна платнището на входа и се показва момичето, минало преди Иневера. Носеше фередже, ала кафяво като роклята, която не бе сменила. Майка ѝ я придържаше за раменете и ѝ мълвеше утешителни слова, но и двете се препъваха в стъпките си и ридяха тихо.

Ний'дама'тингата наблюдаваше всичко това спокойно, след което се обърна към Иневера и майка ѝ. Бе навярно на тринайсет, висока, с едър кокал, изпъкнали скули и закривен нос, с който приличаше на граблива птица.

— Аз съм Мелан. — Направи им знак да влизат. — *Дама'тинг*а Кева ще ви приеме.

Иневера си пое дълбоко въздух, двете с Манвах си свалиха обувките, изписаха защити във въздуха и преминаха във вътрешността на павилиона.

Слънцето се процеждаше през заострения платнен покрив и изпълваше огромната шатра със светлина. Всичко белееше ярко — от стените до боядисаните мебели и дебелия платнен настилка.

Насред всичко това кръвта плашеше още повече. По пода на преддверието имаше големи петна яркочервено и мътнокафеникаво, както и плътни дири от крака през преградите вляво и вдясно.

— Това е кръв на *шарум* — рече някой и Иневера подскочи и едва сега осъзна, че пред тях стои Невяста на Еверам, а белите ѝ одежди се сливаха почти без следа с обкръжението им. — От ранените, които идват призори всеки ден от *алагай'шарак*. Всеки ден изрязваме платнището в краката си и го изгаряме навръх минаретата на Шарик Хора по време на вечерния зов.

Сякаш по сигнал, Иневера започна да долавя приглушените викове на болка край себе си. Оттатък преградите агонизираха воини. Представи си баща си — или още по-лошо, Соли — сред тях и всеки крясък и стенание я караха да трепери.

— Еверам да си ме вземе! — крещеше отчаяно един. — Няма да живея сакат!

— Пристъпвайте внимателно — предупреди ги *дама'тинг*а Кева. — Петите ви не са достойни да докосват кръвта, която воините са

пролели за вас.

Иневера и майка ѝ внимателно пристъпиха покрай петната и застанаха пред *дама'тингата*. От глава до пети в бяла коприна, с единствено открити очи и ръце, Кева беше висока и едра като Мелан, но с фигурата на жена.

— Как те зоват, момиче? — Невястата на Еверам говореше гърлено и сурово.

— Иневера ва Касаад ам'Дамадж ам'Каджи, *дама'тинга* — каза Иневера и се поклони дълбоко. — Кръстена на Първата съпруга на Каджи.

При добавката ноктите на Манвах се впиха в раменете на Иневера и тя неволно ахна от болка. *Дама'тингата* сякаш не забеляза.

— Несъмнено смяташ, че това те прави специална. — Кева изсумтя. — Ако Красия получише по един воин за всяко нищо и никакво момиченце с това име, Шарак Ка щеше да е приключила.

— Да, *дама'тинга* — рече Иневера и се поклони, а майка ѝ отпуснаха хватката си.

— Хубавичка си — отбеляза *дама'тингата*.

Иневера се поклони.

— Благодаря, *дама'тинга*.

— Харемите винаги имат нужда от хубави момичета, освен ако вече някой не ги употребява — каза Кева, гледайки към Манвах. — Кой е мъжът ти, каква е професията ти?

— *Дал'шарум* Касаад, *дама'тинга* — каза Манвах с поклон, — а аз плета кошници.

— Първа съпруга?

— Единствена, *дама'тинга* — каза Манвах.

— Мъжете си мислят, че си взимат толкова повече нови жени, колкото повече просперират, Манвах от племето каджи — каза Кева, — но е вярно обратното. Опитала ли си да осигуриш на мъжа си още съпруги, както повелява Евджаха, за да ти помагат с кошничарството и да му раждат още деца?

— Да, *дама'тинга*. Многократно. — Манвах стисна челюсти. — Бащите им... не одобряваха предложенията.

Невястата на Еверам промърмори нечленоразделно. Отговорът казваше много за Касаад.

— Момичето научено ли е?

Манвах кимна.

— Да, *дама'тингга*. Иневера ми чиракува. Много е умела в кошничарството и съм я научила да смята и да води сметки. Чела е Евджаха по веднъж за всеки от седемте Небесни устои.

Изражението в очите на *дама'тинггата* бе неразгадаемо.

— Последвайте ме.

Тя се обърна и навлезе по-навътре в павилиона. Пренебрегваше кръвта по пода, а свободно падащата ѝ роба се плъзгаше по него — въпреки това одеждата оставаше чисто бяла.

Мелан я последва, пристъпвайки чевръсто покрай кръвта, а след нея — Иневера и майка ѝ. Шатрата беше плетеница от бели платнени стени и непрестанни завойи, тъй че Иневера изобщо не успяваше да се ориентира къде е спрямо входа. По пода вече нямаше кръв, а стенанията на *шарумите* почти не се чуваха. След поредния завой стените и таванът рязко преминаха от бяло в черно. Сякаш пристъпиха от ден в нощ. Свърнаха отново и майка ѝ в черната си роба на *дал'тингга* почти не се виждаше и дори облечената в бяло *дама'тингга* и послушницата ѝ се превърнаха в неясни призрачни силуети.

Кева рязко спря и Мелан мина покрай нея, за да отвори капак в пода, който Иневера дори не беше забелязала. Вътре едва се мержелееше каменно стълбище, което се спускаше в още по-плътен мрак. Краката на Иневера изстинаха почти веднага върху дяланите камъни, а когато Мелан затвори капака над главите им, чернотата ги обгърна напълно. Заслизаха бавно — Иневера се ужасяваше от мисълта, че може да се спъне и да помете Невястата на Еверам със себе си.

За щастие, стъпалата бяха малко, макар Иневера наистина да залитна, изненадана, когато слезе от последното. Бързо си върна равновесието и комай никой не забеляза.

В дланта на Кева се разгоря червена светлина и ги озари зловещо, но пък с нищо не разсея потискащия мрак край тях. *Дама'тинггата* ги поведе покрай редица мрачни килии, изсечени направо в скалата. В стените от двете им страни се виждаха зацити.

— Чакай тук с Мелан — нареди Кева на Манвах и насочи Иневера към една от килиите. Момичето потръпна, когато тежката врата се затвори зад нея и *дама'тинггата*.

В единия край на помещението имаше каменен пиедестал, където Кева постави греещия в червено предмет. Приличаше на малък въглен, осеян с мъждукащи защити, но дори Иневера знаеше какво е. Беше *алагай хора*.

Демонска кост.

Кева се обърна към нея и Иневера улови проблясъка на закривено острие в ръката ѝ. На тази светлина изглеждаше обляно в кръв.

Иневера изпищя и заотстъпва, но килията бе много малка и скоро гърбът ѝ опря в каменната стена. *Дама'тингата* вдигна острието пред носа на Иневера и очите на момичето се кръстосаха върху него.

— Боиш ли се от това? — попита жената.

— Да, *дама'тингата* — отвърна пресекливо Иневера, без да се замисля.

— Затвори очи — нареди ѝ Кева. Иневера се тресеше от страх, но стори, както ѝ бе наредено, и зачака стоманата. Сърцето ѝ бумтеше в гърдите.

Не последва нищо.

— Представи си палмово дърво, малка кошничарке. — Иневера не разбираше съвсем какво се случва, но кимна. Лесно можеше да си представи палма, защото всеки ден се катереше сръчно по стъблата им и събираше листа за плетенето.

— Палмата бои ли се от вятър? — попита *дама'тингата*.

— Не, *дама'тингата* — отвърна Иневера.

— Какво прави?

— Поклаща се пред него, *дама'тингата* — отвърна Иневера.

— Евджахът ни учи, че страхът и болката са просто вятър, Иневера, дъще на Манвах. Нека повеят покрай теб.

— Да, *дама'тингата* — каза Иневера.

— Повтори го три пъти — нареди Кева.

— Страхът и болката са просто вятър — каза Иневера и си пое дълбоко дъх. — Страхът и болката са просто вятър. Страхът и болката са просто вятър.

— Отвори очи и коленичи — каза Кева. Когато Иневера се подчини, тя добави: — Изпъни ръка.

Иневера го стори — ръката сякаш не бе част от тялото ѝ, но не трепна. Невестата на Еверам вдигна ръкава на Иневера и прокара фина

кървава бразда по ръката ѝ под лакътя.

Иневера просъска от болка, но не се отдръпна и не извика. *Страхът и болката са просто вятър.*

Дама'тингата повдигна леко булото си и облиза ножа. Прибра го на кръста си и със здрава длан стисна резката — кръвта покапа върху шепа черни, изписани със защити зарове.

Иневера стисна зъби. *Страхът и болката са просто вятър.*

Когато кръвта покапа по заровете, те замъждукаха и Иневера осъзна, че и те са *алагай хора*. Кръвта ѝ докосваше демонска кост. Мисълта я ужаси.

Дама'тингата отстъпи назад, като напъваше тихо и разклащаше заровете. Светлината им се разгаряше все по-ярко.

— Животодаряващи Еверам, Приносител на вечния пламък, чуй просбата ми: дай на този свой нищожен слуга познание за бъдното. Разкажи ми за Иневера, дъщеря на Касаад от племето каджи.

Тя хвърли заровете на пода пред Иневера. Светлината им избухна тъй ярко, че момичето запримигва — после сиянието премина в приглушено пулсиране, а символите по костта разкриха плетеницата на съдбата ѝ.

Дама'тингата не продума. Присви очи и дълго време се взира в символите. Иневера не можеше да прецени колко, но мускулите на краката ѝ се разтрепериха, несвикнали с колениченето.

Кева вдигна глава, когато Иневера се заклатушка.

— Коленичи, без да мърдаш!

Самата Кева се изправи и закръжи из килийката, за да огледа подредбата на символите от всеки ъгъл. Сиянието бавно изтля, но *дама'тингата* стоеше все така замислена.

Палма сред вятъра или не, Иневера сериозно се обезпокои. Мускулите ѝ горяха от усилие, а притеснението ѝ растеше с всяка следваща секунда. Какво виждаше Невястата на Еверам? Щяха ли да я вземат от майка ѝ и да я продадат в харем? Ялова ли беше?

Накрая Кева премести поглед върху Иневера.

— Ако докоснеш по какъвто и да е начин тези зарове, ще се простиш с живота си.

Излезе от стаята със заповеди на уста. Бързите стъпки на Мелан изтрополиха отвън.

Миг по-късно влезе Манвах, като пристъпи уплашено край заровете и приклекна зад Иневера.

— Какво стана?

Иневера поклати глава.

— Не знам. *Дама'тингата* зяпаше заровете, все едно не знаеше какво значат.

— Или не ѝ е харесало какво показват — измърмори Манвах.

— И сега какво? — попита Иневера. Цветът се бе дръпнал от лицето ѝ.

— Ще повикат *дамаджи'тингата* Кенева — каза Манвах и Иневера ахна шокирана. — Нейна ще е последната дума. Сега се моли.

Иневера потрепери и сведе глава. Предостатъчно се боеше от *дама'тингата*. Мисълта предводителката на ордена да дойде...

Моля те, Еверам, нека съм плодовита, да дарявам рода и племето си със синове. Семейството ми не би понесло срама от една ний'тингата. Само това желание ми изпълни и завинаги ще ти се отдам.

Дълго коленичеха сред мътната червена светлина и се молеха.

— Майко? — попита Иневера.

— Да?

Иневера преглътна буцата в гърлото си.

— Още ли ще ме обичаш, ако съм ялова? — На последната дума гласът ѝ пресипна. Не искаше да плаче, но запримигва насълзена.

След миг Манвах я пое в обятията си.

— Ти си ми дъщеря. Ще те обичам, ако ще и слънцето да угасиш.

След едно сякаш безкрайно чакане Кева се завърна, следвана от друга Невяста на Еверам, по-стара, по-хилава, ала с пронизващи очи. Носеше белите одежди на *дама'тингата*, но и забрадка и було от черна коприна. *Дамаджи'тингата* Кенева, най-властната жена в Красия.

Дамаджи'тингата хвърли поглед на сгушените фигури в ъгъла и те бързо се разделиха и обърсаха очи, като отново застанаха на колене. Кенева не продума, а пристъпи към заровете. Няколко дълги минути разглеждаше подредбата на символите.

Накрая изсумтя.

— Вземете я.

Иневера остана без дъх. Кева направи две крачки, сграбчи я за ръката и я дръпна на крака. Момичето изви шия към майка си — очите на Манвах се бяха окръглили от страх.

— Майко!

Манвах се просна по корем и стисна крайчеца на бялата роба на Кева.

— Моля те, *дама'тинг*. Дъщеря ми...

— Дъщеря ти вече не е твоя грижа — прекъсна я Кенева, а Кева тръсна крак, за да се освободи от Манвах. — Вече принадлежи на Еверам.

— Трябва да е станала грешка — рече Иневера през изтръпнали устни, докато Кева я водеше по пътя, стиснала я здраво за лакътя. Сякаш я съпровождаха до позорния стълб вместо до дворец. С тях двете вървяха *дамаджи'тинг* Кенева и *ний'дама'тинг* Мелан.

— Заровете не грешат — каза Кенева. — Трябва да се възрадваш. Дъщеря на кошничарка и редови *шарум*, а ще си Невяста на Еверам. Не виждаш ли каква велика чест оказваме на рода ти?

— А защо не можах дори да се сбогувам с тях? Дори с майка си? — *Никога не отвърщай с въпрос*, бе я предупредила Манвах, но Иневера вече не я беше грижа.

— Най-добре да се случи бързо — каза Кенева. — Сега са под ранга ти. Няма място редом с теб. Няма да ти разрешим да ги виждаш по време на обучението си, а докато си готова да те изпитаме за правото да носиш белите одежди, вече няма да искаш да ги виждаш.

Иневера не знаеше как да отвърне на подобен абсурд. Да не иска да види майка си? Брат си? Немислимо. Дори баща ѝ щеше да ѝ липсва, макар да бе почти сигурна, че самият той дори няма да забележи, че я няма.

Скоро се показа дворецът на *дама'тингите* от племето каджи. Не отстъпваше дори на тези на най-знатните *дамаджи*, със седемметрова дебела стена, обсипана със защити, недостъпна както за *алагаи*, така и за дневни нашественици. Над стените се виждаха високите кули и огромният купол на двореца, но Иневера не знаеше какво се намира оттатък каменните прегради. Никой освен *дама'тингите* и послушничките им не преминаваше през портите. Никакви мъже, дори андрахът, не можеха да пристъпват на това свещено място.

Иневера знаеше това от втора ръка, но когато портите — които сякаш се отвориха от само себе си — хлопнаха зад тях, видя, че ги бутат двама мускулести мъже. Носеха само бидота и сандали, а по телата и косите им лъщеше масло. И глезените, и китките им бяха пристегнати в златни окови, макар да не се виждаха вериги.

— Мислех си, че не се допускат мъже — каза Иневера, — за да пазят *дама'тингите* целомъдрието си.

Невестите на Еверам се засмяха като на виц. Дори Мелан се поусмихна.

— Наполовина си права — рече Кенева. — Евнусите нямат камъни и не са мъже в очите на Еверам.

— Значи са... *пуш'тинги*? — попита Иневера.

Кенева се изкиска отново.

— Може да нямат камъни, но копията им работят предобре.

Иневера се усмихна насила, докато изкачваха широките мраморни стъпала, полирани до ярък блясък. Бе прибрала ръцете си, опитваше се да е колкото е възможно по-малка и ненатрапчива — още красиви мускулести роби в златни окови отвориха големите двойни врати към самия дворец. Поклониха се и Кева погали с пръст единия под брадичката.

— Мъчен ден беше, Кхавел. Ела в покоите ми след час с малко стоплени камъни и ароматни масла, за да ме отпуснеш.

Робът се поклони дълбоко и не продума.

— Не им ли е разрешено да говорят? — попита Иневера.

— Неспособни са — рече Кенева. — Езиците им се режат заедно с камъните, не познават и писмото. Никому не могат да разкажат за чудесата на двореца ни.

И наистина, замъкът бе изпълнен с лукс и великолепие отвъд най-смелите представи на Иневера. Всичко, от колоните и високия купол до подове, стени и стълбища, беше изсечено от превъзходен бял мрамор, лъснат като стълбището отвън. По коридорите се изтягаха невероятно меки, дебели килими, чиито гъсти багри контрастираха с белотата на мрамора. А по гоблените шедьоври по стените бяха оживели историите от Евджаха. Красиво изписани съдини се крепяха на мраморни цокли, редом с предмети от злато, кристал и полирано сребро — от деликатни скулптури и филиграни до масивни бокали и купи. На пазара подобни предмети щяха да са под плътна стража —

кой да е от тях можеше да изхрани цяло семейство за десетилетие, — ала кой в Красия би дръзнал да открадне от *дама'тингите*?

Подминаха ги още Невести, някои сами, други в разговорливи групички. Всички носеха все същите бели копринени одежди, закачулени и с була — дори във вътрешността на зданието, където нямаше мъже. Спираха се и се покланяха доземи на Кенева и макар да се опитваха да го крият, току хвърляха на Иневера по някой изпитателен поглед — далеч не всички изглеждаха дружелюбни. Не една и две от Невестите бяха бременни. Иневера се стъписа да види *дама'тинги* в такова състояние, особено след като единствените мъже в двореца бяха скопени — ала момичето скри смущението си под маската на обръгнал уличен търговец. Ако попиташе, навярно щеше да насили търпението на Кенева за пореден път, а и щом щеше да живее тук, отговорът щеше да ѝ стане ясен рано или късно.

Дворецът имаше седем крила, едно за всеки от Устоите на Рая, като централното крило сочеше към Анокх Слънце, нетленното обиталище на Каджи. Това бе личното крило на *дамаджи'тингата* и не след дълго Иневера се озова в пищното приемно помещение на Първата Невяста. Тя нареди на Кева и Мелан да почакаят отвън.

— Седни — рече *дамаджи'тингата* и ѝ даде знак към едно от кадифените канапета пред полираното дървено бюро. Иневера плахо приседна, малка и незначителна в огромния кабинет. Кенева се намести зад бюрото си и сплете пръсти, възряна в Иневера, която се сви пред погледа ѝ.

— Кева ми каза, че знаеш за съименницата си — изрече мрачно Кенева, а Иневера не разбра подиграва ли ѝ се, или ѝ предстои страшен изпит. — Кажи ми какво знаеш за нея.

— Иневера е дъщерята на Дамадж, най-близкия приятел и съветник на Каджи — рече Иневера. — В Евджаха пише, че била толкова красива, че Каджи се влюбил в нея от пръв поглед и рекъл: волята на Еверам е тя да е първа сред съпругите ми.

Кенева изсумтя.

— *Дамаджата* била много повече от това, момиченце. В постелята на Каджи тя е шепнела мъдрост в ухото му и го е издигнала до нечувана мощ. Мълви се, че е говорила с гласа на Еверам и затова името ѝ е синоним на Неговата Воля.

— Иневера също е била първата *дама'тинг* — продължи Кенева. — Дала ни е лечителството, отровителството и магията на *хора*. Изтъкала Непрозримото наметало на Каджи и е изписала защитите по всепоразяващото му копие и короната му.

Кенева едва сега сякаш наистина насочи вниманието си към Иневера.

— И една Иневера ще дойде отново в редиците ни, когато Шарак Ка наближи, за да възвести следващия Избавител.

Иневера не смееше да диша, но Кенева търпеливо я наблюдаваше.

— Стотици момичета съм виждала да немеят като теб, но никоя не е създала Избавител. Колко сте само в клана Дамадж? Двайсет?

Иневера кимна и Кенева изпръхтя. От бюрото си извади тежка книга с износен кожен гръб. Някога бе имала и позлатени илюстрации, но от финия слой бяха останали само блещукащи петънца.

— Евджах'тингата — рече Кенева. — Ще я прочетеш.

Иневера се поклони.

— Разбира се, *дамаджи'тинг*, макар вече много пъти да съм чела Светата книга.

Кенева поклати глава.

— Чела си Евджаха, версията на Каджи, която се изменя през годините и се нагажда според строежите на *даматите*. Но Евджаха е само половината история. Евджах'тингата, другата ѝ половина, е писана от самата *дамаджа* и съдържа личните ѝ прозрения и описания как се е издигнал Каджи. Ще наизустиш всяка страница.

Иневера пое книгата. Страниците бяха невъзможно тънки и фини, ала Евджах'тингата бе дебела поне колкото Евджаха, която Манвах я бе научила да чете. Долепи Книгата до корема си, като че да я предпази от крадци.

Дамаджи'тингата ѝ даде и торбичка от плътно черно кадифе. Нещо вътре изтрака, когато торбичката падна в дланта на Иневера.

— Торбичката ти с *хора* — рече Кенева.

Иневера пребледня.

— Вътре има демонски кости?

Кенева поклати глава.

— Ще минат месеци, преди да се сдобиеш с дисциплината дори да докосваш истински *хора*, и навярно още години, преди да ти

позволим да влезеш в една от Стаите на сенките, за да изваеш заровете си.

Иневера развърза вървите и изсипа съдържанието на торбичката в ръката си. Седем пръстени зарчета, всяко с различен брой стени. Бяха лакирани, тъй че да приличат на демонска кост, а по всяка стена в червено бяха изрисувани различни символи.

— Заровете могат да ти разкрият всички тайнства на света, ако се научиш истински да ги разчитаеш — каза Кенева. — Тези тук ще ти напомнят накъде се стремиш и ще ти помагат в ученето. Голяма част от Евджах'тингата е посветена на това да ги проумееш.

Иневера върна заровете в торбичката и я затвори, като я прибра на сигурно в джоба си.

— Ще те ненавиждат — рече Кенева.

— Кой, *дамаджи'тинг*? — попита Иневера.

— Всички. И Невести, и Оброчени. Нито една жена тук няма да те посрещне с добре дошла.

— Защо?

— Защото майка ти не е *дама'тинг*. Не си родена в бяло — отвърна Кенева. — За последно заровете повикаха момиче отвън преди две поколения. Ще трябва да се трудиш два пъти по-усилено от другите, за да заслужиш булото си. Сестрите ти се обучават от рождението си.

Иневера се опита да осмисли чутото. Извън двореца всички вярваха, че *дама'тингите* са неопетнени от мъжка ласка. *Дама'тингите* пък се надсмиваха над това.

— Ще те ненавиждат — продължи Кенева, — но и ще се боят от теб. С малко съобразителност можеш да си послужиш с това.

— Да се боят? — попита Иневера. — Защо, в името на Еверам, ще се боят от мен?

— Защото последното момиче, избрано от заровете, седи сега пред теб. Винаги е било така, още от времената на Каджи. Заровете сочат, че може да ме наследиш.

— Ще бъда *дамаджи'тинг*? — невярващо прошепна Иневера.

— *Може би* — повтори Кенева. — Ако доживееш дотогава. Останалите ще те наблюдават, ще те преценяват. Някои от сестрите ти ще търсят благосклонността ти, други ще искат да се наложат над теб. Трябва да си по-силна от тях.

— Аз... — започна Иневера.

— Но не бива да им се сториш *твърде* силна — прекъсна я Кенева, — или *дама'тингите* ще те убият тихомълком, преди да заслужиш булото си, и ще оставят заровете да изберат друга.

Кръвта на Иневера сякаш спря.

— Всичко, което знаеш, ще се промени, момиченце, но мисля, че в края на краищата ще осъзнаеш, че дворецът не е по-различен от Великия базар.

Иневера наклони глава и присви очи — не можеше да реши дали жената се шегува, — ала Кенева не ѝ обърна внимание и позвъни със златното звънче на бюрото си. Влязоха Кева и Мелан.

— Отведете я в Подземието.

Кева подхвана отново Иневера за лакътя, като почти я издърпа от дивана.

— Мелан, ще я научиш да живее като Оброчена — нареди Кенева. — През следващите дванайсет Новолуния нейните провали ще са и твои.

Мелан направи гримаса, но се поклони дълбоко.

— Да, Свята майко.

Подземието не се намираше в нито едно от седемте крила на двореца, а под тях. Подобно на всяко голямо здание в Пустинното копие, дворецът на *дама'тингите* бе толкова обширен отдолу, колкото и отгоре. Бе също тъй по-студен и по-неприветлив. Нямаше и следа от багрите, позлатата и лаковете на същинския дворец. Скрит от слънцето, Подземният град не бе място за пищни демонстрации на разкош. Не бе място за уют.

Ала и тук имаше повече красота и удобства, отколкото в няколкото кирпичени стаички, които Иневера и семейството ѝ наричаха дом. Високите тавани, дебели колони и заострени арки придаваха някакво величие дори на голата скала, а защитите по тях бяха произведения на изкуството. Макар и скрит от слънцето, Подземният дворец бе приятно топъл — по каменните подове бяха постлани меки килими, поръбени със защити. Ако *алагаите* някога успеяха да нахлуят в това най-свато за Невестите на Еверам място, всички жени щяха да са в безопасност.

Дама'тинги обхождаха залите на подземния дворец и от време на време ги подминаваха. Кимваха на Кева, ала Иневера усещаше погледите им по гърба си едва след като я подминеха.

Слязоха по едно стълбище и свърнаха по още няколко коридора. Въздухът се стопли, стана влажен. Килими вече нямаше, а по мраморния под се появиха плочки и капчици влага. Пред двойни двери една едра *дама'тинг* стоеше на пост — прониза Иневера с немигащ поглед, както котките следяха мишки. Иневера потръпна. Влязоха в широка зала с десетки кукички по стените. От повечето висяха наметки и дълги ивици бяла коприна. Отпред се чуваха смях и плисъци.

— Свали си роклята и я остави на пода. Ще я изгорим — каза Кева.

Иневера бързо свали роклята и бидото си — широко парче плат, което я пазеше между краката от вечния пясък и прах на пазара. Манвах носеше черно бидо и беше научила Иневера да връзва своето бързо и стегнато.

Мелан също се съблече и Иневера видя, че под робата и копринените шалвари също носи бидо, ала много по-сложно, от многократно усукано и извънредно тънко парче коприна. Главата ѝ също бе обвита в коприна, която покриваше косата, ушите и врата ѝ. Открито остана само лицето ѝ.

Мелан разплете малък възел под брадичката си и се зае да маха и чалмата си. Ръцете ѝ се движеха бързо и отработено по сложната плетка. Непрестанно навиваше коприната около дланите си и я държеше изпъната.

Иневера стресната видя, че главата на момичето е обръсната, а смуглата ѝ кожа лъщеше като лъснато камъче.

Чалмата свършваше с тънка копринена плетка, а тя продължаваше надолу по гръбнака на Мелан. Ръцете на момичето продължиха сложния си танц зад главата ѝ, като разплитаха десетки кръстосани късчета коприна, които стигаха до бидото ѝ.

Всичко е едно парче, осъзна Иневера, зяпнала от страхопочитание, докато Мелан бавно разплиташе и бидото си.

Усещането за танц се усили още повече, когато Мелан започна да прескача леко нишките, а босите ѝ крака затрополиха в равномерен ритъм. Коприната прекосяваше бедрата и слабините ѝ десетки пъти.

Иневера бе направила достатъчно кошници, за да може да познае кога една плетка е добра — а това беше съвършена плетка. Нещо толкова сложно можеше никога да не се охлаби, а някой недостатъчно умел би могъл само с една грешка да го направи невъзможно за разплитане.

— Плетеното бидо е като тъканта на твоята собствена плът, която пази девствеността ти — рече Кева и подхвърли на Иневера дебело кълбо тънка бяла коприна. — Ще го носиш през цялото време, освен когато се къпеш или когато ходиш по нужда тук, в най-дълбоката зала на Подземието. При никакви обстоятелства няма да напускаш Подземието без него и ще бъдеш наказвана, ако не е сплетено както трябва. Мелан ще те научи. За дъщеря на кошничарка не би трябвало да е голямо предизвикателство.

Мелан изсумтя и Иневера преглътна на сухо, опитвайки се да не зяпа плешивата глава на другото момиче, което крачеше към нея. Беше много хубава без усукания около себе си плат. Изпъна ръце, всяка обвита в поне три метра коприна. Иневера стори същото и двете прекрачиха нишките и ги опряха на дупетата си.

— Първата плетка се нарича *Еверам ни брани* — каза Мелан, опъна коприната и я кръстоса върху половите си органи. — Кръстосва се седем пъти, по веднъж за всеки от Устоите на Рая. — Иневера повтори движението и успя доста време да следва плътно движенията на Мелан, преди Кева да се намеси.

— Коприната е усукана накриво, започнете отначало — каза *дама'тингата*.

Иневера кимна и момичетата разплетоха всичко и започнаха пак. Иневера, смръщила вежди, се стараеше с всички сили да копира плетката идеално. Кенева бе казала, че Мелан ще понесе последствията от грешките ѝ, а не искаше да наказват момичето заради несръчността ѝ. Успяха да стигнат чак до чалмите, преди *дама'тингата* да се обади отново.

— Не толкова стегнато — каза Кева. — Привързваш бидо, а не смазания череп на *шарум*. Отново.

Мелан изгледа Иневера с такова раздражение, че тя се изчерви, но отново развъртяха ръце отзад напред и после започнаха наново.

Иневера усещаше ритъма на плетката. Идеше ѝ естествено и скоро и двете с Мелан стояха в еднакви копринени бидота.

Кева плесна с ръце.

— Може и да има нещо у теб, момиченце. На Мелан ѝ бяха нужни месеци, а беше една от по-схватливите. Нали, Мелан?

— Право дума *дама'тингата*. — Мелан се поклони сковано и на Иневера ѝ се стори, че Кева се подиграва скрито на момичето.

— Хайде в банята — каза Кева. — Денят напредва, а кухнята скоро ще отвори.

Стомахът на Иневера изкъркори против волята ѝ. Вече не можеше да прецени откога не е яла.

— Скоро, скоро — рече Кева с усмивка. — Когато ти и момичетата сервираме вечеря за другите и измиете съдовете.

Засмя се и посочи към източника на парата и плисъците. Мелан бързо развърза бидото си и пое натам. Иневера се позабави, опитвайки се да не оставя ненужни възли в коприната, и я последва, шляпайки боса по плочките.

Коридорът се отвори към голямо каменно корито с гореща вода, над която се кълбеше пара. Вътре се къпеха десетки момичета, всички плешиви като Мелан. Някои бяха колкото Иневера, други — по-големи, а трети — почти жени. Всички се къпеха в огромното корито или се бърснеха и чистеха ноктите си, приседнали на влажните стъпала по краищата му.

Иневера си припомни кофата топла вода, която споделяше с майка си. Дажбата им не им позволяваше да я пълнят особено често. Тя нагази удивена, а топлотата обгърна краката ѝ — момичето прокара пръсти по повърхността, сякаш докосваше коприна на пазара.

Когато двете с Мелан влязоха, всички завъртяха глави към тях. Изтегнатите на стъпалата момичета скокнаха като подплашени змии. Мелан и Иневера бързо се оказаха обградени.

Иневера се обърна, но пътят вече беше преграден, а обръчът от момичета се стягаше — нито можеха да избягат, нито някой можеше да ги види през скупчилите се край тях тела.

— Това ли е тя?

— Призованата от заровете?

Въпросите се изгубиха сред парата, докато момичетата закръжаха и заоглеждаха Иневера от всеки ъгъл, точно както по-рано Кева оглеждаше заровете си.

Мелан кимна и обръчът се стегна още по-плътно. Погледите им притискаха Иневера като канари.

— Мелан, какво...? — Иневера се пресегна с разтуптяно сърце.

Мелан я стисна за китката, усука я грубо и я изпъна. Иневера залитна към нея и Мелан я сграбчи за косата и използва инерцията, за да потопи главата ѝ.

Надигнаха се няколко мехурчета и след това Иневера чуваше само придошлата отвсякъде вода. Инстинктивно понечи да вдиша и се задави, ала не можеше и да кашля — вътрешностите ѝ се свиха конвулсивно, докато тя се бореше с порива да вдиша отново. Горещата вода щавеше лицето ѝ и Иневера яростно се задърпа, ала Мелан така я бе хванала, че нямаше мърдане. Дробовите на момичето сякаш горяха, ала подобно на Соли в дюкяна, Мелан използваше *шарусахк*, бърза и прецизна. Иневера нямаше с какво да се противопостави.

Мелан викаше неясно, ала под водата Иневера не различаваше думите. Осъзна, че ще се удави. Бе толкова абсурдно. Никога не бе стояла във вода над коленете. Водата бе скъпоценна в Пустинното копие — и валута, и стока на пазара. *Със злато се замогваш, ала водата е от Бога*, както казваше пословицата. Само най-богатите Красианци можеха дори да си позволят да се удавят.

Губеше сили дори да се бори, когато Мелан рязко я издърпа. С коса в очите и залепнала навсякъде по лицето, Иневера се закашля и загълта жадно плътния запарен въздух.

— ... и просто ще ми влизаш — викаше Мелан, — ще си говориш с *дамаджи'тингата*, все едно сте си дружки в постелята, ще ми научаваш плетката на бидото от третия път!

— От третия път? — повтори едно момиче.

— Би трябвало да я убием само за това — додаде друга.

— Мисли си, че е по-добра от нас — добави трета.

Иневера се огледа отчаяно през сплъстените си кичури, ала останалите я наблюдаваха безизразно. Нито една не изглеждаше, сякаш ще си вдигне пръста в нейна защита.

— Мелан, моля те, аз, аз... — Запелтечи Иневера, ала Мелан само стегна хватката и отново натисна Иневера под водата. Този път тя успя да задържи дъха си, ала до време и отново се замята бясно, преди Мелан да я пусне достатъчно задълго, за да глътне още малко въздух.

— Не смей да ми говориш — рече Мелан. — Може да са ме приковали към теб за цяла година, но не сме приятелки. Мислиш си, че можеш да влезеш и да заемеш мястото на Кенева за няколко часа? През майка ми? През *мен*? Аз съм от кръвта на Кенева! А ти си... Ти си един лош зар.

Извади отнякъде остър нож и Иневера се сгърчи от ужас, когато Мелан замахна. Но в ръката ѝ остана само дълъг кичур коса.

— Ти си нищо. — Хвана ножа за острието и го подаде на следващото момиче.

— Ти си нищо — повтори тя, сграбчи още един кичур и го отрязва.

Всяко от момичетата се изреди — накрая по главата на Иневера остана само опърпана, окървавена четина. „Ти си нищо“, повтаряше всяка от тях.

Докато приключат, тя клечеше във водата, трепереше и ридаеше. Отново и отново я раздираше кашлица, а гърлото ѝ пареше. Сякаш дробовете ѝ се мъчеха да се отърват от някаква последна хрчка вода.

Кенева бе права. Дворецът на *дама'тингите* и Великият базар се различаваха дотолкова, че тук го нямаше Соли да я закриля.

Иневера си спомни последните думи на Манвах за дюкяна на Криша. Щом не можеше да се мери с *шарусахка* на Мелан и останалите, щеше да прави като майка си. Ще гледа в земята и ще изпълнява. Ще работи здраво. Ще слуша. Ще се учи.

И когато никой не гледаше, щеше да намери склада на Мелан и да пусне плъховете.

ПЪРВА ГЛАВА

АРЛЕН

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ТРИЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Рена отново целуна Арлен. Върху слоя пот по голите им тела повя лек ветрец и ги поохлади, докато двамата пъхтяха в горещата нощ.

— 'Се се питах дали си татуиран и под тая пеленка — рече тя и се сгуши в него, като положи глава на голите му гърди, заслушана в сърцето му.

Арлен се засмя и я прегърна.

— Нарича се бидо. И даже моите мании си имат граници.

Рена вдигна глава и го целуна по ухото.

— Или ти трябва няк'ъв защитник, дето да му се довериш. Една жена е длъжна да се грижи хубаво за онуй в бидото на съпруга си. Ще те изрисувам без игла, кат' за начало...

Арлен преглътна шумно и се поизчерви.

— Защитите биха се развалили, докато ги рисуваш.

Рена се засмя, притисна го в обятията си и отново обори глава на гърдите му.

— Понякога се чудя откачена ли съм още — рече тя.

— Как така? — попита Арлен.

— Все едно си седя още в предачницата на Силия Бездетната и лапам мухите, зяпнала съм в нищото. Всичко оттогава е като в сън. Чудя се дали умът ми не ме е пуснал на някое китно измислено кътче и не ме е зарязал там.

— Лошо въображение имаш, ако това ти е китното кътче — рече Арлен.

— Че 'що? — попита Рена. — Отървах се от Харл и проклетия му чифлик, по-силна съм, отколкот' някога съм си мислела, и танцувам

на воля в нощта. — Махна с ръка около себе си. — Всичко грее, всичко е шарено. — После го погледна отново. — И съм с Арлен Бейлс. Какво друго да ми е кътчето освен такова?

Рена прехапа устни, макар от тях да напиреха още думи. Много пъти си го беше мислила, но досега не смееше да го издума. Част от причината бе страхът от реакцията на Арлен, ала ѝ пречеше и собствената ѝ самомнителност. Всички сестри Танър бяха готови да скочат в леглото на първия изпречил им се благоприличен мъж, но беше ли се влюбвала някоя от тях наистина?

Като хлапе Рена си мислеше, че обича Арлен, но тогава го познаваше отдалеч и сега ѝ бе ясно колко от привличането ѝ към него е било плод на собственото ѝ въображение, а не на негови достойнства.

Рена беше успяла да се убеди през миналата пролет, че обича Коуби Фишър, но сега ѝ бе ясно, че се е заблуждавала. Коуби не беше нехранимайко, но който и да бе дошъл в чифлика на Харл тогава, навярно също би го съблазнила. На всичко беше готова, за да се махне оттам, всичко беше по-добре от онова място, всеки мъж на света беше по-добър от баща ѝ.

Стига обаче лъжи и недомлъвки.

— Обичам те, Ален Бейлс — каза тя.

Смелостта ѝ я напусна в мига, щом го изрече, и тя сподави дъх — ала в гласа на Арлен нямаше колебание, когато я притисна поплътено до себе си.

— Обичам те, Рена Танър.

Тя издиша шумно и страхът и съмненията се стопиха.

Заредена с магия, Рена не можеше да заспи, ала и не ѝ се щеше. На топло и в безопасност, тя се запита почти нехайно как с Арлен са се сражавали до смърт с демонски княз и слугите му на ей това място едва преди часове. Струваше ѝ се в различен свят. В различен живот, от който за кратко бяха избягали.

Ала когато потта изсъхна и пламъците на страстта се утолиха, истинският свят ужасяващ заприпяля отново край тях. Обграждаха ги ядронски трупове, а по ливадата съхнеше черна гнилоч. Едно от чудовищата, мимическият демон, още носеше нейните черти, а от отсечената му глава се процеждаше кръв. Недалеч Здрачен танцор още лежеше с шинирани крака, след като преобразяващото се изчадие почти го бе убило.

— Ще трябва да изцерим Танцър, преди отново да се изправи на крака — каза Арлен. — Дори тогава ще минат вечер-две, преди да се възстанови напълно.

Рена се огледа.

— Не ми се нрави да пренощуваме отново тук.

— И на мен — каза Арлен. — Ядроните ще се насъберат тук като червеи край локва. Наблизо имам скривалище с талига, достатъчно голяма за Танцър. Ще я взема и ще се върна много преди изгрев-слънце.

— Но пак ще трябва да почакаме да падне нощ — отвърна Рена.

Арлен наклони глава.

— Защо?

— Тоя кон тежи повече от къщата на тате ти. Как ще го качим на каруцата без нощната си сила? А и кой ще дърпа каруцата?

Арлен я изглежда — дори изпод всички татуировки изражението му бе красноречиво.

— Спри — сопна му се тя.

— Какво?

— Спри да мислиш дали да ме лъжеш, или не. Обещахме си, мъж и жена не бива да се лъжат.

Арлен се поизненада, ала поклати глава.

— Нямаше точно да те *лъжа*. Просто исках да реша дали е време да ти кажа.

— Време е, ако ти е скъпа кожата.

Арлен присви очи, ала тя не трепна и след миг той вдигна рамене.

— Денем не си губя цялата сила. Дори по пладне мога да вдигна дойна крава и да я хвърля по-далеч, отколкото можеш да хвърлиш речно камъче.

— А как тъй си толкова специален?

Арлен пак я изглежда по *онзи* начин и тя се начумери свиреп и размахна юмрук под носа му, не съвсем на шега.

Арлен се засмя.

— Ще ти кажа, като стигнем до скривалището ми. Честна дума.

Рена се подсмихна.

— Целуни ме и ще ти повярвам.

Докато чакаше, Рена извади защитния комплект, който Арлен ѝ беше дал, постла чиста кърпа на земята и подреди спретнато инструментите си. Извади огърлицата си от речни камъчета, както и ножа си, и бавно и внимателно ги започиства.

Огърлицата бе подарък от Коуби Фишър, здраво парче корда, нанизано през десетки малки гладки камъчета. Беше толкова дълга, че Рена трябваше да я преметне два пъти през врата си и дори тогава стигаше почти до пъпа ѝ.

Ножът някога бе на баща ѝ, Харл Танър. Той не се разделяше с него и го поддържаше остър като бръснач. С него бе убил Коуби, когато Рена избяга с него, а след това отново с него тя уби баща си.

Ако това не се бе случило, Арлен щеше да завари Рена и Коуби женени при завръщането си. Огърлицата символизираше това как не бе успяла да остане върна на Арлен. Ножът ѝ напомняше за мъжа, държал я цял живот в нейно лично си Ядро.

Ала Рена не можеше да се раздели с нито едно от двете. За добро или лошо, само те бяха истински нейни, само те ѝ бяха останали от живота под слънцето. Бе изписала защиты и по двата предмета — отбранителни по огърлицата, бойни по ножа. В случай на нужда огърлицата можеше да послужи за защитен кръг, също така се оказваше крайно ефективна гарота. А ножът...

Ножът бе пронизал в гърдите ядронския княз. Дори сега магията на острието мъждукаше под защитения ѝ взор. Не просто защитите по него — цялото острие червенееше смътно. И при най-лекото докосване порязваше пръста ѝ.

Знаеше, че силата щеше да изтлее с изгрева, ала в момента оръжието ѝ се струваше неунищожимо. Дори денем щеше да е по-добро от обикновен нож. Магията винаги оставяше всичко по-силно и по-здро, отколкото го намираще. И най-лекото махване с парчето плат лъсваше огърлицата, а кордата беше по-здрава, отколкото когато е била сплетена.

Рена стоя над Здравен танцър, докато се развидели. Зората се изля върху пръснатите трупове на ядроните и ги подпали. Рена никога не се уморяваше от гледката, макар да идеше на тежка цена. Докато горяха телата на демоните, защитите по кожата ѝ се нажежиха, а магията се отцеди от тях. Ножът се нагря в ножницата си и опари

крака ѝ. Тя се подпря на едно дърво, чувствайки се като кукла с прерязани конци, слаба, полусляпа.

Объркването бързо отмина и Рена си пое дълбоко дъх. След няколко часа почивка щеше да се чувства по-добре от всякога, ала и тогава бе просто сянка на себе си нощем.

Как така Арлен запазваше мощта си под слънцето? Дали защото защитите му бяха перманентни татуировки, а не само рисунки върху кожата? В този случай още същия ден щеше да грабне иглата и мастилото.

Демонските трупове горяха бързо и мощно и след секунди след тях останаха само обгорена трева и пепелища. Рена угаси последните няколко пламъчета сред шубраците, преди да се разпространят, и накрая се предаде на изтощението, сви се на кълбо до Здравен танцьор и заспа.

Рена още лежеше до коня, когато се събуди, ала вместо на постелята от мъх, на която бе заспала, сега се намираше върху одеяло от грубо сукно в потрепващата талига. Надигна глава: Арлен се бе впрегнал сам. Напредваха с впечатляващ темп.

Гледката я разсъни съвсем и тя лесно скокна на мястото на кочияша, хвана юздите и силно изплющя с тях. Арлен подскочи, а тя се засмя.

— Дий!

Арлен я изгледа кисело, а тя отново се засмя. Слезе от каруцата и закричи до него. Пътят беше зле поддържан, обрасъл на места, но не дотам, та да им пречи на скоростта.

— Отпред е Сладопой — каза Арлен.

— Сладопой ли?

— Така го кръстиха — рече Арлен. — Защото селският кладенец имал вкусна вода.

— Мислех, че страним от градовете — каза Рена.

— В този само призрази върлуват — отвърна Арлен с отчетлива болка в гласа. — Преди две години го превзе нощта.

— Значи, си го знаел отпреди това? — попита тя.

Той кимна.

— Идвах от време на време като вестоносец. Десет семейства. „Шейсет и седем отрудени селтаци“, така си викаха сами на себе си. Странни обичаи имаха понякога, но все се радваха на вестоносците и правеха най-върлата домашнярка, която си опитвала.

— 'Щото не си пил тая на баща ми — изсумтя Рена. — Все едно пиеш масло за лампа.

— Тази на Сладопой беше толкова силна, че херцогът на Анжие я забрани официално — каза Арлен. — Затри селището от картите и нареди на Гилдията на вестоносците да не припарва дотам.

— Но сте го правили.

— Че как. За какъв се мислеше оня, да къса така връзките с цяло градче? А и един вестоносец можеше да направи пари колкото шестмесечна надница с един контрабанден курс от тая домашнярка. А и сладопойци ми се нравеха. Бяха защитили цялото село и шетаха и денем, и нощем. Песните им се чуваха от километър-два.

— И какво е станало? — попита Рена.

Арлен сви рамене.

— Намерих си работа по̀ на юг и няколко години спрях посещенията. Чак когато почнах да рисувам по себе си, се върнах. По онова време вече бродех от месеци из пущинаците. Толкова ми беше самотно, че в някакъв момент си говорех с Танцър, като си измислях и неговите реплики. Побърквах се и го знаех.

Рена се замисли за всички случаи, когато по същия начин си бе говорила с животните във фермата на баща си. Колко задушевени разговора бе провела с госпожа Бълхова или Копитко? Дори с Харл наоколо, самотата не ѝ бе никак чужда.

— Осъзнах, че един ден съм почти до Сладопой — каза Арлен, — и реших да си омотая ръцете и лицето и да има разкажа някаква глупост, как съм се изгорил край някой лагерен огън. Нямаше значение — исках да кажа нещо на някого и да получа отговор. Но когато стигнах до града, за пръв път не чух ни гък.

Подминаха няколко дървета и пред тях се откри селцето, десет здраво построени къщи със сламени покриви и Свещен дом, обградили спретнато централната алея, наред която се мъдреше огромен кладенец. По външния периметър имаше защитни стълбове, а всяка къща беше на два етажа — горният за спане, долният за работа или

търговия. Виждаха се ковачница, хан, конюшня, хлебарница, тъкачница и какво ли още не.

Докато прекосявах алята към конюшната, на Рена ѝ настръхнаха косъмчетата по врата. Всичко така добре се бе запазило. Нямаше и следа от демонско нашествие и като че ли всеки миг хората щяха да наизлизат и да ги посрещнат. Можеше да си представи призраците им край себе си, които не спираха с ежедневната си суетня.

— Когато навлязох, алята беше претъпкана с кости, кръв, демонски лайна всякакви... — говореше Арлен. — Още смърдеше, като че ли само от няколко дни. Дни! Да бях дошъл по-рано, щях да...

Рена го докосна по рамото.

— Явно един от стълбовете се е бил пропукал и паднал на вятъра — продължи Арлен. — Демоните от гората са надушили пролуката и връхлетели върху хората, докато те вечеряли. Неколцина бяха избягали. Проследих ги, намерих останките им.

Рена не можеше да не си го представи, сякаш се случваше сега: сладопойци по дървените маси на алята споделят общата си вечеря, напълно неподготвени за ядроните. Писъци, умиращи хора. Замаяна, тя падна на колене, а стомахът ѝ се преобърна.

Арлен постави ръка на рамото ѝ и тя осъзна, че се е разплакала. Вдигна гузен поглед към него.

— Няма от какво да те е срам — каза той. — Приех го доста по-зле.

— И какво направи?

Арлен изпуфтя.

— Няколко седмици никакъв ме нямаше. Дните погребвах кости, фиркан до козирката, нощите избивах де що ядрони се покажеха на десет километра околоръст.

— Докато влизахме, видях пресни следи — отбеляза Рена.

Арлен изсумтя.

— Утре сутрин ще горят клади.

Рена сложи длан на дръжката на ножа си и плю в прахта.

— Честна дума.

Влязоха в конюшната и Арлен бавно свали коня на пода. Пъшкаше от усилие, но се справи без особени трудности. Рена клатеше глава — едва ли би могла да стори това дори нощем.

— Ще ни трябва вода — рече Арлен.

— Ще донеса — и Рена се обърна към централния кладенец. — Искам да я видя тази вода, дето са кръстили цяло село на нея.

Арлен я хвана за ръката.

— Не е толкова сладка вече. Намерих вътре Кенит Сладопой, старейшината. Гни повече от седмица, преди да сляза и да го събера от водата. Кладенецът е отровен вече. Помпата зад хана ще ти свърши работа, но не е нещо, на което да кръстиш град.

Рена отново се изплю и се отправи към хана с кофа в ръка. Пръстите ѝ отново закръжиха над костената дръжка на ножа. Нямаше търпение да падне нощ.

Когато се погрижиха за Танцър, отделиха малко време, за да се измият, и хапнаха студените си запаси в празния хан.

— Гор е има стая — каза Арлен. — Може да поспим преди нощта.

— Гор ли? Всички къщи са празни.

Арлен поклати глава.

— Не е редно да спим в леглата на мъртвите хора. Гор е стаята, където спях като вестоносец, ще свърши работа.

Обичам те, Арлен Бейлс, помисли си тя, но нямаше нужда да му го повтаря. Кимна и го последва по стълбите.

Дори тази стая беше по-голяма от всяка, в която Рена бе спала — имаше дори пухено легло. Рена приседна, изумена, тъй меко беше. Никога не бе спала в нищо, по-примамливо от сламеник. Отпусна се назад. Сякаш се носеше по облак.

Междувременно погледът ѝ се рееше из стаята. Арлен очевидно бе прекарвал време тук. По всяка повърхност бяха разпилени предмети, както бе обичайно за него — гърнета с боя, четки, инструменти за гравирание, книги. Едно малко писалище бе преобразено в работен плот, а по пода имаше слой стърготини и талаш.

Арлен прекоси стаята, докато навиваше една от чергите, а отдолу откри хлабавата дъска, която явно търсеше. Вдигна я и под нея се откри широка пролука в пода, хитроумно прикрита от талаша, за да не си личат ръбовете. Рена се надигна в леглото и се ококори, когато видя какво се крие отдолу. Оръжия — намаслени, остри, обсипани със защити. Тя слезе от леглото и приклекна до него, като обхождаше защитите с очи.

Арлен избра един къс лък от златодърво, както и колчан стрели, и ѝ го подаде.

— Време е да те науча да стреляш.

Рена оголи зъби неприязнено. Отново се опитваше да я закриля. Да я пази от близкия бой. Да я държи в безопасност.

— Не ща. И копия не ща.

— Защо?

Рена повдигна огърлицата си с една ръка, а с другата извади ножа.

— Не ща да убивам ядрони от засада. Искам да ме видят, да ме знаят.

Тя зачака да чуе възраженията му, но той просто кимна.

— Знам точно как се чувстваш. — Само че не свали лъка. — Но понякога са твърде много или пък искаш да убиеш някой, преди да изядри някой твой близък. — Усмихна се. — А и трябва да призная, че не е зле, само го насочваш към гадта и я просваш отдалеч.

Рена си пое дълбоко дъх. Беше прав, разбира се. Да, закриляше я, но по неговия си начин.

Като я учеше да се пази сама.

Обичам те, Арлен Бейлс.

Пое лъка и се изуми от лекотата му. Арлен ѝ подаде и колчана защитени стрели и се зае да вади останалите оръжия и да ги увива в намастен плат.

— За какво са ти всичките?

— И те, и още много ще ми трябва. Правя, каквото трябваше да направя отдавна. Ще дам защитени оръжия на всеки мъж, жена и дете, достатъчно силни, за да ги държат. Имам такива запаси из цяла Теса, но ги пазех за себе си. Вече не. Не ми трябва оръжия, за да убивам демони. Вече не.

— Как така?

Рена очакваше очите му да трепнат встрани, докато обмисля как да избегне въпроса. Влюбена или не, щеше да го плесне по голата тиква, ако това се случеше.

Но Арлен се взря право в нея, а погледът му трескаво кръжеше по лицето ѝ.

— Ще ти покажа довечера. — Погали защитите за нощен взор, изрисувани около очите ѝ. — Ще ти трябва нощният ти взор, за да

разбереш.

Рена хвана ръцете му и се надигна. Отпусна се назад и го придърпа със себе си към леглото. Двамата потънаха в пухения матрак и целувките бързо се превърнаха в милувки. В ушите ѝ заблъска пулсът ѝ — чувстваше се не по-малко жива, отколкото през нощта.

Когато се върнаха на долния стаж, за да хапнат, слънцето захождаше. След вечеря Арлен се надигна и затършува зад тезгяха. Миг след това се показва с тежка пръстена стомна.

— Демоните обичат да се показват в полята зад селото. Какво ще кажеш да пийнем, докато ги чакаме?

Малко по-късно крачеха рамо до рамо в дрезгавината, а лавандуловото небе се смрачаваше. Полята на сладопойци бяха южно от града и се ширеха на декари навред — най-вече картофи, ечемик и захарна тръстика. От години пустееха, ала безконтролната им реколта се бе впила упорито в почвата. По полетата бяха разпределени защитени стълбове на равни разстояния. Повечето бяха изгнили и безполезни, но тук-там се мяркаха нови, а изрисуваните по тях защити — ярки и отчетливи. Тя огледа тези нови стълбове и откри структура в подредбата им.

— Превърнал си това място в лабиринт — рече тя. — Като онзи в пустинята, за който ми разказа.

Арлен кимна, намери си свободно място на земята и седна.

— Помага, за да разделиш някой демон от ордата му, а и никога не си на повече на крачка от някое местенце за кратка почивка.

Той напълни две чашчици от стомната.

— В Красия имат алкохол, който *шарумите* понякога пият преди битка. Викат му коузи. Давало смелост на воина. — Подаде ѝ едната чашка. — Нашето домашно уиски има същия ефект, открил съм.

— Нали каза, че *шарумите* се отдавали на страха си — каза Рена и седна до него, а между тях стомната.

— Повечето така и правят, няма по-добър начин — отвърна Арлен. — Но съзнанието охладнява. Не се искам хладен на място като Сладопой. Искам да беснея като всички орди в Ядрото.

Рена кимна. Можеше да го разбере. Пренебрегна чашките и прокара показалец през ухото на стомната. Подпря я на едната си

предмишница и с отработена плавност я надигна към устните си — отпи голяма глътка.

Уискито беше силно, точно както я беше предупредил Арлен, и тя се позакашля, ала беше по-сладко от домашнярката на баща ѝ и огненото кълбо в корема ѝ скоро се утоли и разпръсна топлина по крайниците ѝ.

Арлен пусна чашките и също ловко надигна стомната, както бе сторила Рена. Подаваха си я един на друг, докато светлината не угасна съвсем — надигнаха се издайническите мъгли, предвещаващи ядроните. Започнаха да се сгъстяват във формите на полски демони, дългнести зверилища, долепени до земята като дебнещи хищници. Пристъпваха на четири крака като лъвови и бяха по-бързи от каквото и да било на този свят. Показаха се и няколко дървесни демони — на поедрите им туловища им бе нужно повече време, за да се оформят.

Рена се изправи и се олюля за миг, преди да си върне равновесието. Закрачи към един оформящ се дървесен демон, увесила от показалеца си олекналата стомна.

Тя прикова силуета на чудовището със стръвен поглед, спомняйки си нощта в пристройката на чифлика, как пицеше, докато демоните блъскаха по вратата. Присети се за празните здания зад себе си, за отровения кладенец.

Отпи за последно и сложи запушалката. Със свободната си ръка бръкна в кесията на кръста си.

Накрая демонът се материализира напълно и отвори уста, за да изреве насреща ѝ. Отвърстието бе достатъчно голямо, за да погълне главата ѝ, ред подир ред зъби като шишове.

Преди звярът да издаде и звук обаче, Рена махна с ръка към него и подхвърли в пастта му жълъд. Огнената защита, която бе изрисувала върху жълъда, се задейства, щом докосна плътта на демона, и ядката се пръсна с пукот.

В този миг Рена изплю алкохола в лицето на демона.

Пристъпи встрани, а главата на чудовището се взриви. Трупът се сгромоляса и се замята, а подобната му на дървесна кора броня се подпали.

Зад нея Арлен се засмя — Рена се обърна и го видя да ѝ ръкопляска.

— Добра работа, но ще те надмина.

Рена се подсмихна и скръсти ръце, като пристъпи до един защитен стълб.

— Да те видя, Арлен Бейлс.

Арлен се поклони. До него се материализира един полски демон, по-голям от нощен вълк. Демонът изръмжа и разри пръстта, готов да скочи.

Арлен скръсти ръце като Рена и не помръдна. Беше свалил качулката си — вече почти никога не я държеше вдигната, — но още носеше дневното си наметало, така че не се виждаха могъщите защиты, татуирани по цялото му тяло. Полските демони бяха бързи като вятъра и без закрилата на защитите си Арлен нямаше да може да реагира, преди звярът да го повали и разкъса. Ръката на Рена се смъкна неволно към ножа и здраво го стисна.

Ала демонът премина през Арлен, сякаш бе направен от дим. Тялото му се разтвори като облак, когато създанието премина през него, и след секунда си върна плътността.

Арлен се поклони набързо, докато демонът се приземяваше.

— Сега нищо не може да ме докосне нощем, Рен. Не и ако съм готов за него.

Миг, след като докосна земята, демонът се извъртя и отново скочи. Рена очакваше отново да премине през Арлен, но вместо това той отстъпи плавно, тъй бързо, че не го ловеше погледът, обхвана с ръка врата на ядрона и рязко секна устрема му. Прескочи от другата страна на дългото тяло, за да избегне развилнелите се лапи, и с голия си пръст начерта огнен символ на гърдите на чудовището.

Символът лумна, когато Арлен го довърши, и той се отдръпна, докато пламъците разяждаха демона. Рена зяпна, ала Арлен не беше приключил с урока. Доближи втори полски демон и го провокира. Демонът не му остана дължен, изръмжа и се хвърли с ноктите напред.

— Разбира се, ако не съм подготвен... — Арлен отхвъркна назад, вкопчен в демона, и изпъшка, когато ноктите се забиха в корема му.

Струя кръв рухна в ярка дъга и Рена сподави дъх. Извади ножа си и се стрелна напред, за да откопчи демона от Арлен.

Той обаче се изправи и вдигна ръка, за да я спре. Демонът се хвърли отново, но този път премина през опризрачения Арлен.

Когато се материализира, от раните му нямаше и следа. Дори наметалото му беше цяло.

— Когато успея да се окопая, мога да се излекувам от всичко, което не би ме убило на място.

Демонът опита трети път, но Арлен начерта набързо защита във въздуха и звярът отхвъркна като дете, ритнато от кон. Новопридобитата мощ на Арлен изглеждаше безбрежна.

Но докато демонът се въргаляше на няколко метра встрани, поклонът на Арлен се превърна в спазъм. За защитените очи на Рена едва допреди миг цялото му тяло светеше от магическа сила. Сега защитите му забележимо помръкваха.

Арлен улови погледа ѝ и кимна.

— Начертая ли защита върху демон, самото му тяло я захранва. Начертая ли я във въздуха, захранва я моето.

Демонът не се отказваше — ала сега Арлен го сграбчи за гърлото и го прикова към земята с приюм от *шарусахк*. Защитите по ръцете му запулсираха и се разгоряха отново, както и тези по цялото му тяло, докато магическата жар на демона слабееше. Арлен напрегна мускули и му откъсна главата отведнъж.

Рена зърна дебнещия я полски демон и се престори на безпомощна. Не беше трудно. Трябваше само да си спомни безполезната крава, която беше цял живот. Жертвата.

Но тази Рена бе умряла с Харл. Когато ядронът нападна, той се блъсна в защитните ѝ символи като в невидима стена, Рена се завъртя и заби ножа си в гръдния му кош. Защитите по острието пламнаха, пробиха бронята му и вляха в нея магия, която я сгря по-силно дори от уиски. Рена избутваше звяра крачка подир крачка, като не спираше да го мушка, а всеки удар я подсилваше.

Когато демонът се просна мъртъв, тя прилекна и начерта огнена защита по бронята му.

Не се случи нищо.

— Как така ти можеш, а аз — не? — подвижна Рена, докато се оглеждаше за още. Няколко от зверовете кръжаха край тях, ала вече предпазливо и по-отдалеч.

— И аз дълго време не знаех — каза Арлен. — Не си познавах силата. Но когато се бих с онзи мисловен демон, съзнанията ни се докоснаха и много неща ми се изясниха. Наистина съм отчасти демон.

— Демонски тор — изпръхтя Рена. — Не си зъл като тях.

Арлен сви рамене.

— Повечето демони също не са зли. Не са достатъчно умни, за да са зли или добри. Все едно да кажеш на осата, че е зла, задето жили. Онези, с издутите глави, обаче...

— Ония гадове са по-зли от Харл.

Арлен кимна.

— По-зли от сто харловци.

Рена смръщи вежди.

— Значи... какво ми казваш? Ядроните са просто няк'ви животни? Не на мене тия. Осите не изгарят, когато изгрее слънцето. И да не са зли демоните, не са и естествени.

— Това са приказки на дневни люде — каза Арлен. — Хора без защиты около очите. Огледай се. Магията неестествена ли е?

Рена се замисли. Силата на Ядрото се издигаше през земята като мъждукаща мъгла и се усукваше край краката им. Виждаше я в сърцевината на растения и дървета, дори в същността на животни и хора. Щеше ли животът да съществува без нея?

— Може би не е — призна, — но защо тогава ще си мислиш, че си отчасти демон, защо ще имаш сили денем, когато слънцето изгаря магията?

Арлен се поколеба, отклони поглед. Рена присви очи, нещо, което не убягна на любимия ѝ.

— Няма да те лъжа, Рен, няма да шикалкавя. Просто... не се гордея с това и не искам да ме мислиш за... недостоеен някак.

Рена се приближи и сложи длан на бузата му. Кожата му пощипваше от магически заряд.

— Обичам те, Арлен Бейлс. Нищо на света няма да го промени.

Арлен кимна безрадостно и не посрещна погледа ѝ.

— Имам силите от месото.

— Месо?

— На демоните. Месеци наред го ядох в пустинята. Честно ми се струваше, така, де, те ядат нас.

Рена се задави и отстъпи назад. Тогава Арлен срещна погледа ѝ и от изражението му личеше, че нейното собствено е ужасено.

— Ял си ги? Демоните?

Арлен кимна и на Рена ѝ призля. Той каза:

— Нямах много избор. Без храна, без надежда, оставиха ме да мра наред нищото, Рен. По-окаян нямаше накъде.

— Щях да се оставя да умра.

Рена незабавно съжали, когато по лицето на Арлен премина болезнена сянка.

— Е... Явно не съм силен колкото теб, Рен.

Рена се спусна към него и пое дланите му в своите. Опря чело в неговото.

— По-силен си, отколкото аз някога съм била, Арлен Бейлс — и очите ѝ се наляха със сълзи. — Ако не бях избила глупостта от себе си, щях да се оставя да умра, само и само да не излезе наяве срамът на родата ми. В туй капчица сила няма.

Арлен тръсна глава и на устната ѝ падна негова сълза, сладка и студена.

— Колко пъти и на мен е трябвало да ми избиват глупостта през годините...

Рена го целуна.

— Сигурен ли си, че имаш тези сили от месото на демоните?

Арлен кимна.

— Колийн Триг казваше, че всичко, което ядеш, става част от теб, и мисля, че е така. Усвоил съм силата на ядроните да съхраняват магия в клетките си, но кожата ми остава неуязвима за слънцето. Превърнал съм се в батерия.

— Клетки? Батерия?

— От науката на Стария свят. Няма значение. — Арлен махна с ръка по своя си досаден начин, като я лишаваше от ново познание само защото му се струваше твърде досадно, за да го споделя. Сякаш не би искала да го слуша, докато се съмне. Сякаш съществуваше по-красив звук на света. — Мисли го като дъждовна бъчва след валеж. Пълна е с вода, даже след като небето се проясни и земята изпръхне. Не мога да използвам тази магия под слънцето, но я чувствам вътре в себе си, как ме лекува, дава ми сила, издръжливост. Нощем мога да я използвам, все едно отварям канелка в бъчвата, а и това е най-малкото, на което съм способен.

Рена се замисли сериозно. Каквото и да говореше Арлен, трудно ѝ бе да гледа на ядроните като на нещо повече от злостни изчадия, болест по природата, обида за Създателя. Въпреки че често черната гнилоч, която се водеше кръвта им, я покриваше от глава до пети, мисълта да сложи нещо подобно в устата си я ужасяваше.

Ала силата...

— Знам какво си мислиш, Рен — каза Арлен и прекъсна размислите й. — Недей даже да опитваш.

— Защо? — попита Рена. — На теб не ти е навредило хич.

— Не знаеш какво е, Рен. Бях луднал. Самоубийствен. Като скот.

Рена поклати глава.

— Сам в нищото, нямал си с кого да си говориш освен с Танцър и ядроните. Знам какво е. Туй му стига на всеки да поиска да се хвърли гол в нощта, със или без демонско месо.

Арлен я погледна и кимна.

— Честна дума. Но не е същото, като да рисуаш по кожата си. Няма да отшуми за няколко седмици. Не си готова.

— Ти пък откъде знаеш за какво съм готова? — попита го Рена.

— Не ти нареждам, Рен, умолявам те. — Той приклепна пред нея. — Не яж, а ако някой попита, кажи им, че е отровно.

Рена дълго се взира в темето му, несигурна дали да го прегърне, или да го ошамари за глупостта. Накрая въздъхна и позволи на вихъра от емоции да утихне.

— Помисли си все пак. Няма да кажем на никого. Честна дума.

Арлен кимна и се изправи.

— Хайде на лов. Трябва ми много магия, за да излекувам Танцър.

Здрачен Танцър цвилеше оглушително, когато се върнаха в конюшната, оплезил език. Не беше докоснал фуража си, изпил бе само толкова вода, колкото успяха да му дадат, преди да излязат в полето. Дишаше измъчено.

С един-единствен удар демонът мимик бе строшил ребрата на огромния ат, пробивайки кой знае какво в гръдния му кош.

След удара конят попадна в ствола на дърво, който прекърши гръбнака му, а после животното се строполи и изпочупи краката си. Арлен спаси живота му с магията си, ала без допълнителна помощ Танцър никога повече нямаше да се изправи, камо ли да тича.

Арлен обаче така се бе напълнил с магия, че защитите му светеха и за невъоръженото око и осветяваха всяко кътче на конюшната. Като

че самият Създател се пресягаше към всеки от краката на Танцър, изправяше счупените кости и рисуваше с пръст защити край раните.

Танцър цвилеше така кошмарно, че Рена едва се сдържа да не излезе. С всяко изцерение светлината на Арлен отслабваше, а той работи дълго. Защитите му замъждукаха, а накрая просто угаснаха. Арлен обаче не спираше, а чувствителните му пръсти блуждаеха над тялото на коня, търсеха къде да фокусират мощта. Гръдният кош на Танцър се изду, когато ребрата се излекуваха, и той задиша нормално. Рена въздъхна облекчено. Но тогава Арлен простена неясно и се строполи.

Докато тя го откара до леглото, той вече трепереше и дишаше пресекливо. Сърцето му едва се чуваше, а магията така бе изтляла, че Рена се уплаши да не би да угасне съвсем. Тя се съблече и се вмъкна до него в леглото, прегърна го здраво и се опита да прехвърли част от своята сила волею у него. Ала ефект нямаше.

— Недей да ми умираш, Арлен Бейлс. Не и след всичко.

Арлен не отвърна и Рена се изправи, обърса сълзите си и закръстосва стаята, обладана от трескави мисли.

Магия му трябва.

Отивам да му донеса.

След миг извади ножа си, сграбчи наметалото си и изтича през вратата, без да си прави труда да се облича. С Непрозирно наметало отгоре си беше невидима за ядроните и бързо откри спотайващ се недалеч от защитите полски демон.

Захвърли наметката и преди чудовището да я усети, скочи на гърба му, дръпна брадичката му нагоре и преряза гърлото му. Носеше си кофа от конюшнята и изцеди черната гнилоч на създанието, наситена с магия.

Голата ѝ кожа скоро бе цялата оцапана с гнусната течност, а защитите ѝ жадно изпиха магическата сила от нея. По-силна, отколкото можеше да повярва, тя светкавично се озова отново до Арлен. Положи го на пода и изсипа смрадливата кофа върху него. Защитите по кожата му се разгоряха и поеха магията, а след това отново угаснаха. Той обаче видимо се съвземаше. Дишаше по-лесно и Рена се отпусна на колене.

— Слава на Създателя — прошепна и нарисова защита във въздуха.

Беше инстинктивен жест, ала много подобен на начина, по който Арлен лекуваше Танцър. Ако само бе способна да стори същото за него.

Мазни късове вътрешности бяха залепнали по краищата на кофата. Тя загреба черната гадост и я докосна с пръст. Смърдеше и към езика на Рена плъпна жлъчка. Вдиша дълбоко няколко пъти, за да не повърне вечерята си.

Ще изгуби себе си, ако му позволя, помисли си. Колкото и да е силен, не може сам. Трябва да съм с него или ще изостана следващия път, когато го завлекат в Ядрото.

— Стига мъдрене — измърмори.

Затаи дъх и налапа месото.

ВТОРА ГЛАВА

ОБЕЩАНИЕ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Рена се събуди малко преди зазоряване. Арлен вече спеше спокойно и тя внимателно стана и излезе, за да не го буди. Отиде в долното помещение, за да отмие останките по себе си.

Зад спуснатите завеси Рена още се чувстваше заредена със сила, ала щом излезе, с това се свърши. Протегна се пробно, търсейки някакъв резултат от отвратителната си среднощна закуска. И да имаше такъв, не го усещаше. Арлен се бе прехранвал с демони месеци наред, за да постигне тази сила. Стомахът на Рена се преобърна само при мисълта за втора хапка.

Влезе в конюшната и обтри Танцър, даде му и сутрешния фураж. Жребецът изглеждаше напълно здрав. По нищо не личеше, че само преди две нощи е бил на косъм от смъртта. Дори белезите му се белееха едва-едва.

Когато приключи, излезе в полята, за да набере картофи и други зеленчуци от дивата реколта — достатъчно, за да могат поне веднъж да закусят като хората. Когато Арлен се запрепъва през прага на кухнята, подпухнал и изнемощял, вече беше готова.

— Мирише като в Рая — каза той.

— Нямаме яйца, нито свестен хляб, но хванах заек, така че имаме месо — каза Рена и сложи яхния в две дървени паници, които беше намерила в помещението.

Арлен изгледа паницата си и обори глава в шепи.

— Снощи май попрекалих.

Рена изсумтя.

— Меко казано.

Арлен изду бузи и бавно издиша.

— Вече съжалявам за цялото онова уиски.

— Яж — нареди му Рена. — Стомахът ти ще се поуспокои. И пий колкото можеш повече вода, сладка, несладка, каквато има.

Арлен кимна и скоро излапа всичко в паницата си.

— Още? — попита той и Рена се сепна. Така се бе задълбочила в неговото ядене, че беше забравила даже да опита своето.

— Ето, вземи това. — Подаде му паницата си и взе празната. — Ще си сипя друго.

Със задоволство установи, че е изял и втората порция още преди тя да се върне на масата.

— По-добре ли си? — попита го.

— Чувствам се кат' човек — каза Арлен и се поусмихна с половин уста. — За пръв път от доста време.

— Ще си починем още ден — каза Рена. — Довечера ще, ъ, напълниш бурето отново.

Арлен поклати глава.

— Днес имаме да бием много път, Рен. Имаме една спирка този следобед, а после — право към Хралупата, колкото ни държат краката.

Арлен пак се усмихна, този път по-широко, и очите му заискриха.

— Трябва да ти избира свестен подарък за вричането.

Арлен напредваше бързо по пътя на вестоносците. Рена виждаше, че темпът го уморява, но той упорито отказваше да язди.

— На Танцър му трябва повече почивка — рече.

Слънцето отдавна преваляше, когато стигнаха до разклонение и Арлен свърна по недобре обходен път, нищо повече от конска пътечка навътре в задушена от бурени хълмиста равнина.

— Какво има насам? — попита Рена.

— Един познат скотовъд. Дължи ми услуга.

Рена почака да чуе още, ала Арлен не възнамеряваше да обяснява.

Походиха още час, преди да видят ранчото — три обора, всеки със собствени защити, встрани от защитените стълбове, наредени край кошарата за разтъпкване на животните и двора. Пасбищата също бяха защитени.

На покрива на най-близкия обор се показва момче с къс лък и приготвена стрела.

— К'ви сте вие? — подвижна той.

Рена се приведе, готова да се хвърли встрани. Стисна добре познатата костена дръжка на ножа си, макар и тук да нямаше полза от него. Мразеше Харл Танър повече от всичко друго, но винаги се чувстваше в безопасност с ножа, с който го беше убила.

Арлен, явно слабо впечатлен, отвърна на момчето:

— Аз съм тоя, дето ще съжалява, че не те остави на онзи дървесен демон, Ник Сталиън, ако не пуснеш лъка и не викнеш татко си.

— Вестоносецо! — извика Ник, свали оръжието и махна с ръка.
— Мамо! Тате! Иде вестоносецът и Танцър ни води!

Момчето се плъзна от покрива върху навеса на верандата, след което отскочи от ръба и се приземи леко. Изтича до градината и издърпа два моркова, преди да дойде при тях, втрещен с удивление в Здравен Танцър.

— Станал е кат' плевня голям!

Внимателно пристъпи към жребеца и му подаде морковите.

— Спокойно, мойто момче, аз съм, Ник. Помниш ли?

Здравен Танцър процвили и изяде морковите, но момчето остана на тръни, готово да побегне. Рена не разбираше нервността му. Ако момчето познаваше Танцър, би трябвало да знае, че животното е кротко като пръстите на ранната зорница.

— Няма ни да хапе, ни да рита, момче.

Ник се обърна и понечи да каже нещо, но спря с полуотворена уста — за пръв път зърваше Рена. Погледът му трескаво обходи тялото ѝ и тя не бе сигурна дали се взира в татуировките ѝ, или в кожата, по която бяха нарисувани. Не я вълнуваше как му изглежда, но хлапакът се държеше просташки и тя постави ръце на хълбоците си и го изгледа кръвнишки. Момчето подскочи и толкова бързо извърна глава, че Рена едва сподави смеха си.

Ник се обърна към Арлен, смутен до мораво.

— *Опитомил* си го?

Арлен се засмя.

— Ами! Още е най-злият кон на света, но сега хапе и рита само ядрони.

Изад тях някой подсвирна и Рена се извъртя. Без да мисли, отново посегна към ножа. Бързо свали ръка от него, надявайки се никой да не е забелязал.

А мислех, че младият Ник е невъзпитан...

Мъжът, който приближаваше, не показва с нищо да е забелязал реакцията ѝ. Имаше очи само за коня. Крачеше спокойно, даваше време на Танцър да свикне с него. Жребецът изпръхтя и разрохка пръстта под едното си копито, но прие мъжът да го докосне.

— Наистина е пораснал — рече той, прокарвайки длани по страните на коня. Стопанинът на ранчото бе висок и жилав, с гъста, но добре поддържана брада. Беше привързал в плитка дългата си кафява коса.

— Сигурно е две ръце по-висок от баща си, а старият Лавина е по-голям от всеки кон, който съм виждал. — Вдигна един от краката на коня. — Едно подковаване няма да му дойде зле.

Мъжът най-сетне вдигна поглед към тях и подобно на момчето, огледа Рена, сякаш беше кобила за продан. Тя изръмжа дълбоко в гърлото си, а мъжът се сепна, когато срещна свирепия ѝ поглед.

Арлен пристъпи между тях.

— Просто те погледна, Рен — промълви ѝ. — Добри хора са.

Рена стисна зъби. Колкото и да искаше да го признае, Арлен беше прав какво прави магията с човек, дори денем. Все по-трудно контролираше емоциите си. Пое си дълбоко дъх и позволи на гнева си да се разсее.

Арлен кимна и се обърна към стопанина.

— Рена Танър, това е Джон Сталиън, а това е момчето му Ник. Джон опитомява и развъжда диви анжиерски мустанги.

— *Хващам* ги и ги развъждам — каза Джон и извинително подаде ръка на Рена. — Не е лесно да опитомиш нещо, дет' може да смачка полски демон и да надбяга всяка нощна твар.

Рена пое ръката му, но бързо я пусна, защото видя, че му причинява болка.

— Понякога мога да им вляза в положението — измърмори тя.

Джон кимна към Танцър.

— Ей тоя например. Хванах го като жребче, нямаше и шест месеца. Мислех, че мога да опитомя такъв дребосък, но не поиска и въже около шията си, а от обора се измъкваше постоянно.

— Дивата нощ не прощава — каза Арлен. — Шест месеца е цял живот навън при демоните.

Джон кимна.

— Не мислех, че даже *ти* ще го опитомиш.

— Не съм. Просто го върнах на мястото му. При демоните.

— Е, сега, гледам, търпи и седло, и юзди — отбеляза Джон, — но няма 'що да се чудя. Тогава беше просто смахнатият вестоносец с татуировките, който ми спаси момчето. Сега говорят, че си самият Избавител!

— Глупости. Аз съм Арлен Бейлс от Потока на Тибит, просто понякога дивотията ми избива акъла от главата.

— Значи, имаш име все пак — рече една жена, която тъкмо излизаше от къщата. Не бе първа хубавица, но пък изглеждаше обръгнала в житейски теглила и полска работа. Носеше мъжки дрехи — високи кожени ботуши, панталон и елек, а под него — проста бяла риза. Косата ѝ беше същият цвят като тази на Джон, сплетена по същия начин.

— Не ги гледай момчетата — каза тя на Рена. — Дордето има коне наоколо, няма да приказват за нищо друго. Аз съм Глин.

— Рена. — Рена се здрависа с нея, но стисна юмрук, когато след това жената прегърна Арлен. Магията ли я караше така да ненавижда това у друга жена?

— Радвам се пак да се видим, вестоносецо. Можеш ли да останеш за вечеря?

Арлен кимна и за пръв път се усмихна топло на някого другигосвен на нея.

— Много ще се радвам.

— Какво те води насам? — попита го Джон. — Едва ли са само нови подкови.

Арлен кимна.

— Искam още един кон. Кобилка за Танцър.

Погледна към Рена и се поусмихна.

— Започваме семейство.

Мак Пасчър, нагоре по пътя от чифлика на баща ѝ, също развъждаше коне. Докато майка ѝ беше жива, Рена често наминаваше

натам. Ранчото му беше доста по-малко от това на Джон, но работеше на същия принцип. Когато откараха Танцър при ковача, Джон ги поведе през голямо оградено поле, където десетки коне пасяха под зорките погледи на работници и лаещи кучета. Пътюм подминаха дебели, здрави стобори, твърде високи дори за Здрачен Танцър, където дресираща конете и отделяха болните и ранените от здравите.

В един от тези просторни обори Рена зърна огромен черен жребец, който току потичваше, а отстрани го наблюдаваха двама нервни работници с камшици. Тя се спря.

— А, ето го старият Лавина — каза Джон. — Бащата на Танцър. Хванахме го в полята с още половин дузина кобили и малкия Танцър. Кръстихме го Лавина, защото все едно през това минахме, докато го примамим в един от оборите. Гадта не ще и грам работа да върши, но може цяла нощ да прави конюшните на трески, ако му дадеш воля. Зъл като демон, умен като десет. Градските коневъди ще ти обясняват как дивите коне не са умни, 'щото не изпълняват команди, но да не им вярваш. Мустангите си имат своя хитрост. Достатъчно, за да оцелеят там, навън, а това и повечето хора даже го не могат. Лавина обичаше да хвърля всеки, който пробва да го яхне, и после го стъпкваше в тревата. Затворихме го в конюшната за разплод, когато ни писна да си наместваме костите един на друг.

Взряна в царственото животно, Рена дълбоко се натъжи.

Бил си господар на равнината, а сега търчиш в кръг в клетка и по цял ден се катериш по кобилите. Потисна порива просто да отвори портата и да го пусне.

— Хубаво се ожребиха кобилите това лято — говореше Джон, докато навлизаха в полето. — Голям избор ще ти дам.

— Ти избираш, Рен — каза Арлен. — Която си поискаш.

Рена огледа стадото. На пръв поглед конете на Джон не изглеждаха по-различни от тези на Мак, но когато ги приближи и осъзна по-ясно мащабите, тя окръгли очи. Жребчетата и кобилките изглеждаха малки до майките си, но дори те бяха по-едри от някои от Маковите жребци. Дори едногодишните бяха достатъчно големи, за да ги язди пораснал мъж, а слаби екземпляри просто нямаше. Демоните бяха изкоренили всичко освен най-силните кръвни линии и бяха оставили великани с лъскава козина и изпъкнали мускули.

Сред малките имаше много красавици, но Рена се съсредоточи върху една от порасналите кобили, застанала по-далеч от останалите — петниста, кафяво-черна и една длан по-висока от останалите. Имаше сърдит вид и всички останали коне се държаха на разстояние от нея.

— Ами тази? — попита тя и посочи.

Джон изсумтя.

— Набито око имаш, моме. Повечето не виждат оттатък грозния цвят. Това е Буря. Хванах я миналото лято, точно преди най-тежката вихрушка, която някога съм виждал. По-яка е от повечето мъжки и няма и пет години. Спрях вече да броя колко пъти пробва да избяга. Отиди до нея с въже — а нощем и без въже — и ще ти натвори всякакви мръсотии. Даже ухапа стария Лавина, когато я сложихме в обора му, да видим ще се спогодят ли.

— Няма да ми трябва въже — каза Рена, прескочи оградата и се упъти през полето.

— Казвам ти, този кон е опасен — подвижна ѝ Джон. — Нали знаеш какви ги вършиш?

Рена махна с ръка, без дори да го поглежда.

Буря не се отдръпна, когато Рена я приближи. Хубаво. Кобилата сякаш я пренебрегваше, но бе наострила уши и Рена беше сигурна, че животното внимава.

Вдигна празните си ръце.

— Нямам въже. Сигур' и аз не бих искала да нося, затова няма да те карам.

Буря ѝ позволи да я приближи, но когато Рена понечи да я погали по врата, рязко завъртя глава и щракна с мощните си челюсти. Рена едва успя да отдръпне ръка, преди да я изгуби.

— За какво пък беше това! — сопна се тя и плесна кобилата по носа. Буря подивя, вдигна се на задните си крака и размаха предните, но Рена бе готова. Месеци наред ловуваше демони и усвояваше магията им: беше по-силна и по-бърза, отколкото някога си бе мечтала, а сега, разгорещена, усещаше как крайниците ѝ трептят с част от нощната ѝ сила дори под слънцето.

Рена се заизвива като ечемичен стрък на вятъра, а край нея на броени сантиметри свистяха копитата на кобилата. Подивялото животно се мъчеше отново и отново да я смачка с мощни,

неестествено бързи атаки, които биха строшили гръбнака на полски демон.

Ала Рена се движеше плавно като насред танц и не получи нито един удар. Схватката им продължаваше все по-дълго и тя се зачуди коя от двете ще се откаже първа. Макар и да се чувстваше силна, слънцето още грееше, а Буря така и не се уморяваше.

Накрая обаче ритниците на Буря се забавиха и тя напрегна мускули, готова да избяга. Рена се втурна, преди животното да се измъкне, сграбчи в шепи гривата и се хвърли на гърба му.

Яростта на Буря се утрои. Бореше се като стихията, чието име носеше — скачаше с всичките си четири крака, сучеше врат, издаваше гръб, галопираше в кръг, само и само да се отърве от Рена.

Но Рена бе намерила удобно място и не се отказваше от него. Обхвана врата на кобилата, толкова дебел, че едва успя да склучи длани. Когато успя, мощната шия се превърна в целия ѝ свят, единствената сила, срещу която да се бори. Нищо друго нямаше значение.

Рена призова всяка частичка сила, която можеше да събере, и започна да стиска.

Това като че ли продължи вечно, но накрая Буря започна да се успокоява. Спря да се мята и затича в кръг из конюшната, като подлуди кучетата, докато останалите коне отскачаха от пътя ѝ.

Рена продължаваше с натиска, бавно, но неумолимо, и скоро галопът премина в непокорен тръс. Рена се усмихна. Непокорен. Хубаво.

Тя отпусна хватката си и стисна гривата ѝ отново, като я подръпна вляво. Засмя се, когато Буря послушно се обърна натам. Рена стисна с бедра хълбоците на кобилата и извади ножа си — плесна я по дупето с плоското на острието.

— Дий!

Буря скокна напред и ускори. Рена прибра ножа и отново стисна гривата с две ръце. Току подръпваше, за да я кара да завива, но гледаше да не я стиска или скубе силно — самата тя като че ли бе окрилена от мощните крачки на коня, а дългата ѝ плитка се ветрееше зад нея.

Рена се приведе напред и прошепна в ухото на Буря:

— Принадлежиш на нощта, моето момиче. Няма да те оставя да свършиш кат' Лавина. Думата ми имаш.

Рена стигна до оградата, където я чакаха Арлен и останалите.

— Значи, си избра? — попита я той. — Буря?

Тя кимна.

— „Буря“ не ми харесва. Ще я кръстя Клетва.

Вечерята в ранчото беше винаги семейна, а семейството включваше и последния полски работник и перачка — общо над трийсетина души. Дори някои от кучетата се бяха изтегнали на черги до стените на голямата трапезария, готови да се сръфат за останките. Рена и Арлен седяха до Джон, Глин и Ник на дълга трапеза, отрупана с храна и стомни с вода и пиво.

Джон започна молитва към Създателя, а Рена не пропусна погледите на някои от работниците към Арлен. Дори през напевните слова на Джон се чуваха спорадичните шепоти „Избавител“. Пръстите ѝ инстинктивно се преместиха към дръжката на ножа.

Джон довърши молитвата и изправи гръб.

— Не знам за вас, ама аз умирам от глад! Почвайте да раздавате храната.

Масата се оживи — трийсет души си подаваха ловко подноси с месо, паници със зеленчуци, комати хляб и купи със сосове.

Всички си пълнеха чиниите, смееха се и говореха с пълни усти, а отвън слънцето залязваше. Продължаваха скришом да оглеждат Арлен, но той се престори, че не забелязва, и си сложи допълнително още два пъти. Но веднага, щом разчистиха съдовете и мъжете запалиха лулите, той скокна на крака.

— Както винаги беше много вкусно, Глин, но е време да потегляме.

— Глупости — възрази Глин. — Навън е мъртвило. Имаме колкот' място щеш да ви подслоним.

— Благодаря за гостоприемството, но Рен и аз имаме доста път да бием още.

Глин се намръщи, но кимна.

— Ще кажа на момичетата да ви увият нещо за из път. Един Създателя знае какво имате за ядене в онез дисаги...

Надигна се и влезе в кухнята.

Арлен бръкна в диплите на наметалото си и подаде на Джон кесия с монети.

— За Клетва.

Джон поклати глава.

— Парата си я задръж, вестоносецо. След всичко, което направи за мен и близките ми... Не само за момчето: онези защитени стрели хубаво ни опазиха нощния сън.

Арлен поклати глава на свой ред.

— Идват тежки времена, Джон. Бежанците от Райзън се изливат на север, не мисли, че войната няма да стигне дотук. Красианците се точат за Мливари, че и още по-нататък, а сега, когато хората дават отпор, не очаквай ядроните да се примирят. Нощем ще са все повече, особено като се скрие луната.

Той натика кесията в ръцете на Джон.

— Злато имам предостатъчно. Няма защо да не си плащам честно и почтено. Ще ви оставя и две-три защитени копия. Умен си, знам, че ще кажеш на ковачите и Защитниците си да ги копират, та да има достатъчно за всички.

Рена сложи ръка на лакътя му и когато се обърна към нея, тя го изгледа умолително.

— Вземи и Лавина. Не е редно да стои така затворен. Трябва да е навън, в нощта.

— Спор няма — отвърна Арлен, — но имаме да изминем много път за кратко време и няма как да влача с нас още един див мустанг обратно чак до Хралупата. — Отброи още монети на Джон. — Може ли да го изпратиш след нас с някого?

— И това ти дължа, и още много — каза Джон, — но не мога да си рискувам хората на подобна задача. Лавина ще си отскубне кола и ще изпотъпче защитните кръгове още първата вечер, паря залагам.

Арлен кимна.

— Ще изпратя неколцина от Хралупата да го приберат, щом стигна там. Ако някой може да се справи с подобно животно, това са те.

Носеха се по пътя, бързи като вятъра. Здравчен Танцър трябваше да забави леко ход, за да го настига по-лесно Клетва, но Рена знаеше, че е просто въпрос на време.

— Като приключа с всичките ти защиты — прошепна тя в ухото на кобилата, — *той* ще трябва да те настига *теб*.

Клетва вече носеше подкови, изписани от самия Арлен, също като Танцър. На пътя им пристъпи един дървесен демон и Рена го прегazi насред магически тътен. После нарочно спря и през смях позволи на Клетва да го изпотъпче хубаво, за да вкуси за пръв път демонична магия. След това кобилата отново се втурна по пътя след Танцър и бързо скъси разстоянието с подновени сили.

Малко преди зазоряване спряха, за да лагеруват.

— Остани с конете — каза Арлен. — Трябва да се презаредя.

Скри се в здрачината.

Рена му даде няколко мига, за да се отдалечи, и тръгна да си търси собствена плячка. Недалеч от лагера зърна полски демон и отново влезе в ролята на старата Рена, разхълца се и заскимтя от страх.

Демонът изръмжа и я връхлетя, ала тя беше готова и го улови в ключ от *шарусахк*. След това с изписаните си със защиты юмруци го преби до смърт.

Извади ножа си и дори не си направи труда да сготви плътта на демона, преди да яде от нея, смучейки съсиреците като грейвито на Глин. Вкусът бе още по-отвратителен от първия път, но Рена не си позволи да забрави колко силна се чувстваше дори под слънцето и стомахът ѝ се успокои.

Беше се почистила и дъвчеше киселец, докато рисуваеше защиты по копитата на Клетва, когато чу стъпките на Арлен.

— Няма да разбере какво съм направила — каза тя на Клетва. — Няма как да разбере. А и да разбере, какво от това? Арлен Бейлс няма да ми казва какво да правя, дори да сме си обещани.

Наистина го мислеше, ала при все това се почувства лъжкиня.

Когато Арлен се показа, тя вдигна глава. Той сияеше толкова ярко, че ѝ се наложи да примижи. Разбра защо го мислеха за Избавителя. Понякога самият Създател сигурно не грееше тъй ярко, както Арлен Бейлс.

ТРЕТА ГЛАВА

ОТИНГЕРЦИ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ ЗАЗОРЕВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

На следващия ден не продумваха, докато препускаха по запуснатия път на вестоносците. Арлен бе вдигнал качулката си, ужким заради слънцето, но Рена познаваше нетърпеливия поглед отдолу.

Каква работа има Арлен в Хралупата на Избавителя, дето да е толкова важна?

Знаеше — беше заради момиче. Лиша Пейпър. Името ѝ щипеше като дървеница в сламеник. Арлен отвърна уклончиво, когато Рена го попита за пръв път какво значи за него девойката, но тогава още не си се бяха обещали и тя нямаше право да го притиска.

Мисля, че е време да го питам пак, помисли си.

— Внимавай! — извика Арлен, докато взимаха един остър завой. Точно пред тях една каруца бе заседнала напреки на пътя, а гъстите храсти от двете ѝ страни пречеха на конете да я заобиколят. Рена впи колене в Клетва и здраво я дръпна за гривата. Кобилата се изправи на задни крака, изцвили и размаха предните. Рена едва не падна. Арлен я наблюдаваше развеселен от Здрачен Танцър, който вече се бе заковал на място.

— Обещах ти без юзди — каза Рена на кобилата си. — Нищо не съм казвала за седло. Помисли си.

Клетва изпръхтя.

— Ей, момче! Ела да помогнеш! — провикна се един орфан сивокос мъж, като им махаше с още по-орфаната си шапка. Той и още един мъж стояха зад каруцата и бутаха, а кльошавата кранта отпред се мъчеше да дърпа.

— Остави на мен, Рен — измърмори Арлен и мръдна Танцър с крачка напред. Попита: — Какво е станало?

Мъжът застана пред тях и отново си свали шапката, за да избърше потта от челото си с опакото на мръсната си длан. И косата, и брадата му сивееха, а по бръчиците му бе заседнал прахоляк.

— Заседнахме в таз' гадна кал. Дали не може да ни помогнете с някое от тия огромни добичета?

— Съжалявам, не може — отвърна Арлен, а очите му шареха наоколо.

Мъжът се оцъкли.

— Как тъй не може? Що за хлапе си ти?

Рена се удиви на грубостта на Арлен.

— Танцър може да ги измъкне с две крачки.

Арлен поклати глава.

— Каруцата не е заседнала, Рен. Това е най-вехтият бандитски трик. — Изсумтя. — Не знаех, че още го ползват.

— Бандити? Наистина? — Рена се огледа отново, този път с нощния си взор. С Арлен се намираха наред нищото, посред бял ден, когато бяха най-слаби. Калта не стигаше дори до глезените, а шубраците край пътя можеха да крият още неколцина души. Пръстите й се прокраднаха към држката на ножа, но Арлен бързо й направи знак и тя не извади оръжието.

— Не ни стигат демоните нощем — каза Арлен на висок глас. — Сега и хората се нападат посред бял ден.

— Що за небивалици! — възкликна сивокосият, но заотстъпва назад и Рена прочете лъжата в очите му тъй ясно, че се запита как ли я е пропуснала. Дневните люде, дори старците, можеха да са зли като демони — вече беше научила този урок. Харл също беше сивокос, както и Радък Лори.

Мъжът зад каруцата се скри за миг и се показа с механичен арбалет. От храстите се подадоха още двамина с копия, за да им препречат пътя за отстъпление. Всички бяха измършавели, с черни кръгове под очите и скърпено от какво ли не облекло.

Само сивокосият не бе въоръжен.

— Никого не щем да нараним, момче — каза и отново си сложи шапката, — но времената са тежки, а имате много дебели дисаги кат' за прост младеж и неговата...

Той се взря късогледо в Рена. Шарената сянка на короните отгоре скриваше защитите ѝ, но не можеше да скрие извънредно нескромно стоящите ѝ дрехи. Мъжът с арбалета подсвирна и пристъпи напред.

— Недей си въобразява разни работи, Дон — предупреди го сивокосият и мъжът се спря.

Предводителят върна поглед към Арлен.

— Във всеки случай, ще вземем каквато храна носите, както и одеяла, лекарства и естествено, тез' ми ти зверове.

Рена стисна ножа си, но Арлен се позасмя.

— Повярвай ми, не искате конете.

— Не ми казвай какво искам, момче — просъска мъжът. — Създателя ни изостави отдавна. Слизайте от конете, да не ви надупчат хората ми.

Арлен мигновено се смъкна от седлото. Рена почти не го видя да помръдва, ала след още миг той беше до сивокосия и го усука в хватка от *шарусахк*, като го постави между себе си и стрелците.

— Както и ти каза — започна Арлен, — не е нужно никой да го отнася. Просто искам да си продължа по пътя. Защо не кажеш на хората си да...

Израка арбалет и го прекъсна. Рена хлъцна, но Арлен хвана стрелата, така както обикновен човек би уловил кръжаща конска муха.

— Това щеше да улучи теб — отбеляза Арлен, като вдигна стрелата пред носа на сивокосия. Захвърли я встрани.

— В Ядрото да се продъниш дано, Брайс! — изрева мъжът. — Да не искаш да ме убиеш!?

— И-извинявай! — изпелтечи Брайс. — Трепна ми ръката!

— Трепнала му — измърмори под нос сивокосият. — Създателя да ни е на помощ.

Докато всички гледаха към стрелеца, един от копиеносците се възползва да се промъкне зад Арлен. Тихо стъпваше като за дневен, но Рена не предупреди. На Арлен му личеше само по стойката, че знае. Дори се беше наместил по-удобно за нападателя си.

Точно докато го връхлиташе копиеносецът, Арлен избута сивокосия. Нападателят се опита да преметне копието хоризонтално над главата му и да го приклепти под брадичката. Арлен сграбчи дръжката, дръпна я напред и я усука, за да използва инерцията на мъжа срещу него самия — прехвърли го през себе си и го просна тежко по

гръб. Вече с копие в ръка, Арлен постави крак на гърдите му и изгледа останалите.

Качулката му беше паднала и мъжете зяпнаха.

— Защитения — измълви Брайс и останалите бандити си зашушнаха.

След миг сивокосият се опомни.

— Значи, на теб всички ти викат Избавителя. — Примижа. — Не ми приличаш на Избавителя.

— Не съм твърдял, че съм. Аз съм Арлен Бейлс от Потока на Тибит и няма да избавя никого от нищо, най-малкото от едно ошамарване, ако всички тук не започнат да показват малко любов към ближния.

Сивокосият изгледа първо Арлен, а после и хората си. Махна с ръка и прибраха оръжията, без да откъсват очи от Арлен, а той на свой ред ги гледаше като майката на Рена, когато момичетата бяха сторили някоя пакост и ги чакаше гълчане.

Дори предводителят им не можеше да устои задълго на този поглед. Отново обърса потта от грапавото си чело и смачка шапката си в ръце.

— Няма да се извинявам — рече. — Имам да храня гърла и да пазя село. Правил съм неща, с които не съм горд, не щот' съм зъл или алчен. Човек забравя за любовта към ближния, когато няма къде да иде и само скита по пътя.

Арлен кимна.

— Знам какво е. Как ти викат?

— Варли От — каза сивокосият.

— Значи си от Отинг? На три дни северно от крепостта Райзън, след Жълта овошка?

Варли повдигна вежди, но все пак кимна.

— Далече си от Отинг, Варли — каза Арлен. — Откога сте по пътищата?

— Почти три сезона. Откак Красианците превзеха крепостта Райзън — каза Варли. — Знаех, че пустинните плъхове ще продължат към нас, затова казах на хората да съберат покъщината си и да тръгваме веднага.

— Ти градският говорител ли си? — попита Арлен.

Варли се засмя.

— Бях пастор. — Сви рамене. — Май че още съм по моему, макар че все повече се съмнявам някой да ни гледа отгоре.

— И това ми е познато — каза Арлен.

— Цял Отинг се вдигна наведнъж — продължи Варли. — Шестстотин души. Имахме билкарки, защитници, даже един стар вестоносец, дето да ни поведе. Много запаси. Честна дума, тръгнахме с повече, отколкото можехме да носим. Нещата бързо се промениха.

— Както винаги — додаде Арлен.

— Пустинните плъхове заприиха отвред, съгледвачи — навсякъде. Изгубихме мнозина, докато бягахме, още мнозина си ги прибра зимата. Красианците ни оставиха на мира в крайна сметка, но никой не се чувстваше в безопасност, докато не стигнахме до Лактън.

— Но там не ви искаха — отгатна Арлен.

Варли поклати глава.

— Имахме, хм, недотам представителен вид. Хората се правеха, че не забелязват, ако останехме в някоя незасята нива цяла седмица или хващахме по някоя риба в язовирите им. Но никой не щеше петстотин души в градчето си. Някой все ни обвиняваше, че сме откраднали нещо, и преди да се усетим, всички излизаха с мотиките и греблата да ни напъдят.

— Продължихме към Хралупата, където приемат всякакви райзънци, но там пък всички дъвчеха дървесна кора и чоплеха в земята за буболечки, колкото да имат нещо в стомасите си. Кътърите пък кръстосваха лагерите и си търсеха нови самоубийци за битки с демоните. Някои загубихме всичко заради красианците, а искат да се изправим срещу демони? Така съвсем ще изчезнем.

— Затова поехте на север — каза Арлен.

Варли вдигна рамене.

— Стори ни се най-мъдро. Още ми оставаха почти триста души, да се грижа за тях. Хората от Хралупата ни дадоха няколко защитени копия и каквато помощ можеха да заделят. От Земеделски пън не бяха и наполовина толкоз добронамерени, а копелетата от крепостта Анжие ни прогониха с копия. Подочух, че може да има работа по пътя към Речен мост, но и там не беше по-добре, тъпкано догоре. И затова сме тук, а другаде си нямаме.

— Покажи ми лагера — каза Арлен.

Бандитът сякаш се замисли за миг дали да му се довери, но кимна и се обърна към хората си. Веднага извадиха каруцата от калта и скоро пътуваха по пътя през тясна пролука в леса. Арлен слезе и поведе Танцър зад себе си. Рена стори същото, като остана до Клетва, опряла длан в гърдния ѝ кош, за да я успокоява. Кобилата потропваше гневно и изпръхтяваше, колчем някой от мъжете я приближеше, но вече свикваше с ръката на Рена.

Чак след час стигнаха до лагера на отингерци, добре затулен встрани от пътя. Представляваше удивителна купчина от грубо скърпени шатри и покрити каруци — навсякъде смърдеше на пот и човешки отпадъци. Навярно бяха поне двеста. Хората на Варли, колкото и зле да изглеждаха, бяха най-читави от всички.

Наоколо се препъваха в стъпките си жени, деца и старци, изтощени, мърляви, полуумрели от глад. Мнозина носеха превръзки, още повече — парцали около краката. Всички работеха нещо — поправяха и рисуваха защити по разпадащите се подслони, грижеха се за огньове и котели с каша, простираха пране и чистеха чинии, събираха подпалки, подготвяха защитни стълбове и се грижеха за измършавели животни. Не работеха само болните и ранените, приютени под капещи навеси. Огласяха с болезнените си стонове целия лагер.

Арлен водеше Здравен Танцър през лагера, сковал гръб, докато се взираше в безжизнените, уморени очи на хората. Стряскаха се от татуираното му лице и започнаха да си шушнат, ала никой нямаше смелостта да го доближи.

Стигнаха до подслона за болните и ранените и Рена се задави от гледката, както когато дъвчеше демонско месо. По тесните койки се бяха изтегнали над дваисет души, покрити в окървавени превръзки, мръсни и смрадливи. Двама от пациентите лежаха в собствените си нечистотии, а една от жените беше повърнала върху себе си. Никой не изглеждаше, сякаш се възстановява.

Една изнемощяла женица се опитваше напразно да ги обслужва. Беше пристегнала косата си, а измъченото изражение не слизаше от лицето ѝ. Върху роклята си не носеше престилка с джобове.

— Създателя да ни е на помощ, нямат си дори билкарка — прошепна Арлен.

— Жена ми, Иви — измърмори Варли. — Не е билкарка, но върши и това за нуждаещите се.

Иви вдигна глава и се ококори стъписана при вида на изрисуваните Арлен и Рена.

Арлен отиде до дисагите си, за да си вземе торбата с билките.

— Владея част от триковете на билкарите, особено за рани от ядрони. Искам да помогна, ако мога.

Иви падна на колене.

— О, моля те, Избавителю! Всичко ще направя!

Арлен рязко се намръщи.

— Започни, като не се държиш кат' идиотка! — лавна той. — Никакъв Избавител не съм. Аз съм Арлен Бейлс от Потока на Тибит и просто искам да помагам както мога.

Думите му изплюяха като шамар в лицето на Иви. Бузите ѝ пламнаха и тя бързо се изправи.

— Съжалявам... Не знам к'во ме прихвана...

Арлен я потупа по рамото.

— Няма защо да се извиняваш. Знам всички пиянски истории, които жонгльорите разказват за мен. Но ти казвам, човек като всеки друг съм. Просто научих някои номера от Стария свят, които хората са забравили.

Иви кимна, най-после го погледна право в очите и се поуспокои.

— На около сто километра северно оттук има селце, Мъртвопой — каза Арлен на Варли. — Ще ви нарисувам хубава карта, с места, където можете да лагерувате в безопасност.

— А защо в Мъртвопой да ни искат повече откъдето и да било другаде? — попита Варли.

— Защото в Мъртвопой вече няма никого — каза Арлен. — Ядроните избиха всички там. Но едва преди дни го подминахме, добре прочистихме мястото. Може да ви е тясно отначало, но има всичко нужно, за да започнете наново. Само зазидайте кладенеца и изкопайте нов.

Варли зяпна.

— Просто... ни даваш село?

Арлен кимна.

— Ходех често там. Ценях мястото си сред жителите му. Искам там отново да живеят добри хора. — Изглежда Варли недвусмислено. —

Които недолюбват всякакви бандити.

Варли още изглеждаше неубеден.

— Канонът казва: *Да не вярваш оногова, който ти предлага, що лелееш, в мига, когато го лелееш най-силно.*

— Създателя ви бил изоставил, но пастир Варли още цитира Канона? — Арлен се усмихна.

Варли отвърна на усмивката.

— Светът е изтъкан от противоречия.

— Мъртвопой ще ви дойде много по-добре, отколкото това, което имате сега — рече Арлен. — Защитите ви са слаби. Отдалеч личи.

Варли кимна и се изплю.

— Сред живите няма ни един защитник. Хората просто правят каквото могат.

Арлен кимна към Рена.

— Това е Рена Танър, моята обещана. Много я бива в защитите. Искам с хората си да я разведеш из лагера. Ще ви помогне.

Иви се поклони на Рена.

— Благословени да сте ни!

Рена се усмихна, ала стисна Арлен за лакътя.

— Ще прощавате за минутка.

Издърпа Арлен между конете.

— На какво си играеш, Арлен Бейлс? — попита го. — Със зъби и нокти се домогнах до туй да ми позволиш да си татуирам собствения задник, а сега ми даваш цял лагер?

— Смяташ, че не ти е по силите ли? Че не бива да ти вярвам?

Рена сложи ръце на хълбоците.

— Нищо такова не смятам.

— Защо тогава го обсъждаме? Светлината гасне, а ще трябва да скърпиш защитите, преди да се стъмни. Ако трябва, сплашвай хората и ги шамаросвай. Вземи няколко защитени копия и стрели и ги раздай на тези, които могат да си служат с тях.

Рена примигна изненадано. Никой не ѝ бе възлагал да защити нещо по-голямо от обор. Всъщност не получаваше никакви отговорности, освен да издои кравата и да направи вечерята. Сега, без да му мигне окото, Арлен ѝ поверяваше ролята на Силия Безплодната.

Обичам те, Арлен Бейлс.

Рена бързо забеляза, че защитите са още по-слаби, отколкото си ги представяше. Край лагера изобщо нямаше кръг. Отингерци се бяха пръснали по ливадата, а всяка от каруците и палатките им беше защитена поотделно и неравномерно. И най-добре защитените почти не бяха защитени.

— Колцина губите всяка вечер? — попита.

Варли се изплю.

— Твърде много. И все повече с всяка изминала вечер.

— Всяка вечер, в която не се движите, само си утежнявате живота. Такъв голям лагер, миризми на страх и кръв... Привличате ядрони като мравки към отхапана ябълка.

Варли преглътна на сухо.

— Никак не ми харесва как звучи.

— Не трябва да ти харесва. Трябва да подкараш тези хора по пътя към Мъртвопой утре, каквото и да ти струва.

Тя спря при една каруца, обградена от защитни стълбове.

— Много от тези виждам наоколо — отбеляза Рена.

Варли кимна.

— Нашият защитник ги направи, преди да го изядрят. Едно време стигаха, за да обградим лагера, но изгубихме няколко и не можем да ги заменим.

— Извадете ги и ги докарайте до края на ливадата. — Посочи накъде. — Ще обградим най-големите каруци и ще сложим стълбовете в пролуките. Целият лагер ще трябва да се посвие, за да се побере.

— На хората няма да им хареса да им дърпаме стълбовете — каза Варли.

Рена го изгледа сурово.

— Не ме интересува какво им харесва, чиче, нито пък на теб. Освен ако не искаш да изгубите още хора, ще ме слушаш, докато се стъмни.

Гъстите вежди на Варли се качиха на челото му и той отново свали шапката си и я усука в ръце.

— Добре, де, добре.

— Ще ми трябва боя — каза Рена. — Всичко ще ми свърши работа, колкото по-тъмно, толкова по-добре. И по много. Стълбове

също, ей толкова високи. Колкото можете да съберете. Ако трябва, сечете дървета. Трябва да ви стигнат само до Мъртвопой.

— Дон — каза Варли. — Събирайте стълбове. Ако някой възрази, да дойде при мен. — Дон кимна, събра още неколцина и се отдалечи. Варли продължи: — Брайс. Бои. Сега. Останалите — нови стълбове. Изкъртете каквото намерите за добре.

Премести поглед към Рена очаквателно.

— Каруците трябва да са на място, преди да започна със стълбовете — каза Рена. — Викам ти да ги раздвижиш веднага.

Варли кимна и отиде да говори с жената, начело на една от каруците.

— Ама така оставаме в калта! — оплака се тя.

— Калта ли предпочиташ, или корема на ядрон? — попита я Варли.

Нощта почти бе настъпила, когато Рена се завърна при Арлен. Някои от пациентите в набързо скалпения лазарет сякаш бяха малко по-добре, но мнозина още страдаха ужасно. Арлен клечеше при една койка и държеше ръката на младо девойче. Другата ѝ ръка свършваше над лакътя в превръзка, прогизнала от кафеникава гной. Половината ѝ лице бе в струпей, а от няколкото петна от изгаряния по него се стичаше белезникава течност. Кожата ѝ сивееше, а гърдите ѝ едва се надигаха. Бе затворила очи.

— Демонска треска — каза Арлен, без да обръща глава към Рена. — Някакъв огнен демон ѝ отхапал ръката и оставил ужасна инфекция. Лекувах я както мога, но болестта е толкова напреднала, че едва ли дори ще се забави.

Болката в гласа му я срязва отвътре, ала тя посрещна чувството и му позволи да премине. Имаше още много работа.

Арлен огледа останалите.

— Може и да съм спасил неколцина, но ми свършиха билките, а повечето не са ми по силите и бездруго. — Въздъхна. — Поне не и под слънцето.

— Перченето ти този следобед стига — каза Рена. — Ако почнеш да изцериаваш хората нощем, ще ни проглушат ушите с приказки за Избавителя.

Арлен обърна глава към нея — беше плакал.

— А какво да направя? Да ги оставя да умрат?

Куражът ѝ се поразклати.

— Разбира се, че не. Просто казвам, че тези неща си имат цена.

— Винаги има цена, Рен. Всичко това е по моя вина. — Той махна към лагера на Отингерци. — Аз го сторих.

Рена повдигна вежда.

— Как така? Ти си пропъдил хората от домовете им?

Арлен поклати глава.

— Събудих демона, който ги пропъди. Не биваше да нося копието в Красия. Не биваше да вярвам на Джардир.

— Какво копие? Какъв Джардир? — попита Рена.

— Мисловният демон бе готов да убива безспир, за да узнае — каза Арлен. — Сигурна ли си, че искаш да научиш?

— Демоните само убиват — каза Рена и посочи към мисловната защита на челото си. — А онез' копелета с подутите глави никога вече няма да се доберат до моята.

Арлен кимна.

— Джардир е предводителят на красианците. Срегнах го отдавна и се сприятелихме. Нощи, *приятели* е слабо казано. Научи ме на половината, което знам, спаси ми живота неведнъж. Не можех да го обикна повече и роден брат да ми беше. — Арлен стисна юмруци. — А през цялото време е опирал нож в гърба ми.

— Какво е станало?

— Купих на черния пазар карта за изгубен град в пустинята, мълвяло се, че е домът на Каджи — каза Арлен.

— Какво е *черен пазар*? — попита Рена. — Отварят само нощем ли?

Арлен се усмихна, ала невесело.

— Може да се каже. *Черен пазар* значи, че хората, от които я купих, я бяха откраднали.

Рена се намръщи.

— Не ми звучи като тоя Арлен Бейлс, дето го познавам.

— Не се гордея с това, но с мнозина съмнителни хора съм имал вземане-даване, откак напуснах Потока на Тибит. Такива, че делата на Варли изглеждат почтени пред тях. Когато си оттатък всякакви защиты, съмнителните типове са единствените хора освен теб.

Рена изсумтя.

— Значи си намерил карта до онова място, Каджи. И какво после?

— Каджи не е място — рече Арлен. — Бил е мъж. Последният генерал от войните с демоните. Избавителя, ако вярваш на такива неща.

Рена се засмя.

— Ти, Арлен Бейлс, си ходил да дириш Избавителя? Вече ми говориш глупости.

— Не съм дирил *Избавителя* — сопна се Арлен. — Дирих *защитите* му. И ги открих, Рен. Избавител ли е бил, или не, де да знам, но намерих гробницата му и взех копието му. Древните бойни защиты, с които е сразявал ядроните, отново под открито небе! Отнесох го на Джардир, а той с цялата си наглост ми каза, че съм го *откраднал*. Че е негово. Предложих да му направя второ, до последната защита, но не му стигаше.

Арлен задиша дълбоко и ритмично, докато си върне самообладанието. Иронично бе, че го успокояваше този красианси прием, но Рена поне остана доволна, че това му помага.

— Какво е направил? — попита тя след миг.

— Взех копието посред нощ — каза Арлен. — Устрои ми капан и ме хвърли в дупка с демони. Сега е дошъл на север, за да ни пороби всички и да започне нова война с демоните.

— Ами убий го и да се приключва. Светът е по-добре без някои хора.

Арлен въздъхна.

— Понякога ми се струва, че светът би бил по-добре без мен.

— Я пак? — възнегодува Рена. — Не може да се сравняваш с онзи...

— Не му търся оправдания. Но колкото и да опитвам, не мога да не се замисля дали пък нищо от това нямаше да се случи нито с теб, нито с райзънци, нито с когото и да било, ако просто бях спазил обещанието си и бях останал в чифлика. Всички искат от мен да оправя нещата, но как, след като заради мен се объркаха?

Рена стисна зъби и го зашлеви. Арлен трепна и я изглежда стъписан. Иви и някои от пациентите вдигнаха глави, но Рена ги пренебрегна.

— Не ми се прави на изненадан, Арлен Бейлс. Ти ми каза да шамаросвам всеки, който не ще да помага със защитите, а е почти вечер. Откакто те познавам, само помагаш на хората и си им верен и нямаме време за тез твои самосъжалителни простотии.

Арлен тръсна глава, сякаш за да я проясни, и ненадейно се усмихна.

— Обичам те, Рена Танър.

У Рена се надигна налуден трепет, но тя прегърна чувството и го остави да отmine. Имаше работа за вършене.

— Събрахме достатъчно стълбове за три четвърти от лагера. За да затворя кръга, трябваше да рисувам защиты в пръстта.

— Нямай вяра на защиты в пръстта — предупреди я Арлен.

— Не съм идиотка — отвърна Рена. — Там сложих пазачи със защитени копия, но половината хора на Варли дремят, все едно се надяват демоните да ги помислят за мъртви. Другата половина вече са се напикали от страх.

Арлен кимна и усмивката отново се прокрадна в крайчето на устата му.

— Не го мисли. Ставам все по-добър в това, дето следва.

Рена го заведе при пазачите и точно както бе казала, половината стискаха новопридобитите си защитени копия с треперещи ръце, а другите — групичката бандити на Варли, предвождана от Дон и Брайс — седяха на земята и играеха зарове. Наблизо си бяха забили и забравили защитените оръжия. Каруците и защитените шатри бяха затворени, но мнозина нямаха подслон и се взираха уплашени ту в гората, ту в залязващото слънце. Самият Варли мачкаше шапката си в две ръце, още невъоръжен.

Всички обръщаха глави след Арлен. Отвред в лагера се чуваше шепот, а някои от скритите в каруци и палатки хора вдигаха кепенци и развързваха платнищата, за да погледнат.

Арлен спря пред хората на Варли и изрита чашката зарове от ръката на Дон.

— Ей, това пък защо? — провикна се мъжът.

— Слънцето залязва, а вие играете на зарове, затова — процеди Арлен.

— Дон, луд ли си да се караш с Избавителя? — попита Брайс.

— Не е Избавителя — отвърна Дон. — Сам така каза. — Обърна се към Арлен. — Слънцето има още десет минути, а в пръстта има защиты, ей ги 'де са.

— Нямай вяра на защиты в пръстта.

Дон вдигна лице към небето.

— Не ми се види да валне.

— Ти не мисли само за дъжд — рече Арлен и отиде при защитите. — Всичко може да изтрие защита в пръстта.

Посегна с крак и със сандала си изтри почти метър от внимателно начертаната защита на Рена. Тя сподави дъх, но Арлен се засмя, когато мъжете скочиха и се хванаха за оръжията.

— Десет минути не ви се виждат вече много, нали? — попита той на висок глас, за да чуе целият лагер.

— В името на Създателя, полудя ли? — извика в отговор Варли, но Арлен го пренебрегна и се върна при играчите на зарове.

Кимна към Дон, който вече стискаше здраво защитеното си копие, останалите — също.

— Уважавай нощта.

Дон го изглежда ядно.

— По-добре да си Избавителя, 'щото ако не си, си пълна откачалка.

Арлен се усмихна и се обърна към другата групичка, които сега изглеждаха двойно ужасени — и с добра причина. Вече беше достатъчно тъмно, за да се задейства нощният взор на Рена. От земята, в сенките започнаха да се процеждат струйки мъждукаща магия, невидими за останалите, и лека-полека се сгъстяваха. Скоро проходите от Ядрото щяха да се отворят напълно и да се надигнат демоните.

Джеред, едва на шестнайсет, стискаше копието си под побелели кокалчета.

— 'Що триеш защиты? — изпелтечи той. — Не ща да мра.

— Всеки умира — каза Арлен. — Но има значение как. Искаш ли да умреш с пълни гащи, неспособен да се защитиш? Или искаш семейството ти да умре, защото не си могъл да ги защитиш? Или искаш да отнесеш един ядрон със себе си? Или повече?

— И ще пуснеш демоните в лагера ни, за да си докажеш думите ли, момче? — запита го Варли. Посочи към оформящите се от мъглата

демони, току отатък периметъра на лагера. Нощта вече се стелеше навсякъде.

— Никакви демони няма да влязат в лагера — каза Арлен и си пое дълбоко дъх.

Присветващата мъглица в краката на Арлен ненадейно се спусна към него като всмукан в ковашки мях дим. Тъмнината се сгъсти край него, докато той усвояваше магията, а после се разсея, когато защитите по кожата му се разгоряха. Виждаха го дори отингерци с незащитените си очи и всички ахнаха ведно.

Пред пролуката в защитите се оформи полски демон и се завтече напред. Някъде изпищя жена.

С широк жест Арлен нарисова защита във въздуха. Тя засия в мига, когато демонът скочи напред, и устремът му се прекърши с пукот. Защитата отхвърли демона обратно извън лагера.

— Създателю — прошепна Варли.

— Може ли да ти взема копието? — Арлен попита Джеред и без да чака реакция, грабна оръжието от вцепененото момче.

Арлен излезе от периметъра и посочи с копието към изправящия се демон.

— Вижте как трябваше да размаха крака и да се усуче, за да се обърне — извика той. — Това са най-бързите четирикраки създания на света, а острите им люспи могат да ви попречат да ги намущкате дори със защитено копие. — Демонът се хвърли към него, ала Арлен отстъпи встри и го удари с тъпия край на копието. Защитите по дръжката пламнаха и демонът отново се строполи по гръб. — Но ако го съборите така, долната му част му се открива, а тя е гола: и плюнка не може да спре.

Арлен заби здраво оръжието в гръдния кош на чудовището.

Докато той говореше, Рена се придвижи към следващия демон. Тя си пое дълбоко дъх като Арлен и със силата на волята си всмука обкръжаващата я магия. Край нея не притъмня, но можеше да се закълне, че усети нещо. Умората от деня се изпари. Силите ѝ се възвърнаха.

Демонът замахна с лапа, но Рена предугади удара и изпревари лъсналите като влажни ножове нокти. Стрелна се напред, тъй че лапата мина над главата ѝ, и усука огърлицата си около гърлото на демона. Защитите по речните камъчета се задействаха и стегнаха примката

неумолимо. Демонът се опита да изреве, ала успя само да изхрипти сухо. Рена стисна туловището с крака и внимателно се притисна към гърба му, тъй че да не я достигнат ударите му, докато звярът се мятеше неистово. След още миг и наред ярък магически проблясък Рена отскубна примката, а с нея и главата на демона. Извади ножа на Харл и се зае да дебне още демони, докато Арлен продължаваше с уроците.

Почти се бе развиделило, когато Арлен отиде до палатката лазарет. Всички отингерци спяха, с изключение на часовоите, които обхождаха защитите. Рена беше довършила останалите защитни стълбове, а Арлен бе нарисувал картата до Мъртвопой. Нарисува и малък череп до градския кладенец.

— Сигурен ли си, че трябва? — попита Рена.

Арлен кимна.

— Не мога да се правя, че не виждам, Рен.

— Предполагам. Бързо тогава, докато те не гледат.

Арлен приклекна до безръкото девойче, гинещо от демонска треска, и начерта няколко защиты във въздуха. Момичето пое рязко въздух и отново се отпусна. Червенината и подутините изчезнаха и плътта ѝ се проясни.

— Откъде изобщо си научил тез' лечителски защиты? — попита Рена. — От ума на демона ли ги извади?

— Нещо такова — каза Арлен. — Не са точно лечителски. Тялото винаги иска да се лекува, знае какво трябва да стори. Защитите просто му дават силата да го стори бързо и ефикасно.

Арлен бързо се придвижи към следващия пациент. Сетне продължи нататък. Беше се заредил с толкова енергия, колкото можеше да побере, но бързо се изтощи. Скоро се олюляваше. Накрая полупритвори очи и се препъна.

След миг Рена го подхвана.

— Стига ти толкова — прошепна тя. — Направи, каквото можа. Сега какво, ще се самоубиеш ли, за да излекуваш и останалите?

— Неусетно става — каза Арлен. — В един миг се чувствам неуязвим, а после все едно се давя. Трябва да си науча границите.

Отново вдиша от опримчената в краката му магическа мъгла. Защитите му се разгоряха, но не и както преди няколко минути. Арлен

изглеждаше изпит, под очите му тъмнееха кръгове.

— Тръгваме си — каза Рена.

Няколко километра галопираха, преди Рена да дръпне юздите. Арлен завъртя Здравчен Танцър.

— Продължавай нататък — каза му Рена.

— А?

— Убий нещо — поясни тя. — Още не е утрин, а ще ти трябва нещо повече от магията във въздуха, за да си проясниш главата. Не е моментът да се отпускат.

Арлен килна глава встрани и отново се поусмихна с крайчеца на устата си.

Рена не се поддаде. Посочи към равнините край пътя.

— Тръгвай.

Той кимна и пое през високата трева. Рена почака да се скрие от поглед и обърна Клетва откъдето бяха дошли.

Нямаше много време, но не й беше нужно. Дървесният демон, който беше видяла преди няколко минути, още се спотайваше край дебелото дърво, което го бе скрило от зора на Арлен.

Клетва спря досами дървото, надигна се и размаха защитените си копита, като запрати демона на земята изпотрошен.

Рена се смъкна от коня и извади ножа на Харл.

Арлен се пришпорва твърде много.

Демонът се мяташе на земята, а магията му вече го лекуваше. След мигове щеше да е отново готов за атака, но той нямаше толкова. Бронята на горските демони всъщност беше дебелата им възлеста кожа, а отдолу се подаваха тежки костни пластини. Браздите между пластините бяха уязвимото им място. Рена изрязва костните пластини от гръдния кош на демона и извади сърцето му, преди още чудовището да замре.

Щеше да продължи да лекува, докато не се просне мъртъв. Все иска да си даде живота за тоя и оня, този Арлен Бейлс. Нищо не се е променило през всичките тия години.

Сякаш Арлен почти се ядосваше, че не си намира демон, достатъчно силен, за да го убие, нито бreme, достатъчно тежко, за да го пречупи. Все търсеше красианската смърт.

Рена отхапа от сърцето на демона. Беше отвратително и горчеше, покрито с мазни черни съсиреци, почти твърде жилаво, за да го сдъвче.

Нещо се пукна в къса, който Рена бе отхапала, и още по-ужасна течност бливна на езика ѝ. Сякаш не можеше да съществува по-гаден вкус, но тогава Рена повърна в устата си, стомашните ѝ сокове се смесиха с полусдъвканото парче сърце и смрадта нахлу в носа ѝ. Копнееше да изплюе отвратителното нещо в устата си и да позволи на стомаха си да се разбунтува на воля, но вместо това стисна зъби.

Ако Арлен не се убие тук, ще потърси Ядрото, а няма да му дам да ходи сам. Обещах му да остана с него и да не го бавя.

Рена преглътна, а от очите ѝ рукохна сълзи. Прие кошмарния вкус, надви го, както бе надвила Клетва, забравяйки всичко — държеше се, докато стомахът ѝ се успокои. После отхапа отново.

Когато Арлен се върна, тя се беше окопитила, а той бе възстановил сиянието си. Нямахте ги тъмните кръгове, а движенията му бяха отново прецизни и ловки. Кръвта му гореше. Чуваше го в дишането му, виждаше магията около него, а с нея и мъчно потиснатия нагон.

И тя се чувстваше така. С усилия успяваше да се съсредоточи върху защитите, които изписваше по петнистата козина на Клетва. Кобилата я шибаше с опашката си, но не я хапеше и не се отдръпваше.

— По-силен ли се чувстваш? — попита Рена.

Той кимна.

— Но все още не съм съвсем наред, като че едновременно презареден и изтощен. Но съм наред. Имаме още много яздене, а не искам да спираме, преди да стигнем до Хралупата. — Посочи напред. — Този път ще ни отведе до Пътя на Старо могилово. Спрели да го използват преди около деветдесет години, когато ядроните унищожили крепостта навръх могилата. Би трябвало да ни отведе право към Хралупата. Утре вечер ще яздим без почивка и на обяд на следващия ден ще сме там.

Рена кимна.

— Колко ти е важна тая Лийша Пейпър?

Арлен види ритмично три пъти, най-сигурният знак, че приема и преодолява някакво чувство или спомен, но по нищо не личеше какво.

— Лийша Пейпър е билкарката на Хралупата, но по-скоро е като Силия Безплодната от Потока. Когато каже на някого да скочи, той я пита колко високо. Ханджията в Речен мост каза, че Джардир я е отвлякъл и я е насиллил. Искам да разбера така ли е. Да му хвана дирите, ако мога. Ако наистина я е докоснал с пръст, ще го убия.

Рена се усмихна.

— Нямаше да си мъжът, когото обичам, ако не би го направил. А за това, дето е сторил с теб... Искам и аз да участвам.

— Недей, Рен. Не можеш да се мериш с него независимо какво си мислиш, че си научила. Джардир се бие с демони, отпреди да се родим.

Рена сви рамене.

— Още не си ми отговорил на въпроса. Не те питах коя е Лийша Пейпър. Попитах колко ти е важна. Красианците, чувам, насилвали много жени. Защо тази ще те върне чак в Хралупата?

— Тя ми е приятел.

— Не говориш, все едно ти е приятел — каза Рена. — Целият се сковаваш някак. Все едно изстиваш. Не мога да те разгадая. Сякаш криеш нещо.

Арлен я погледна и въздъхна.

— Какво искаш да кажа, Рен? Ти си имаш своите коуби фишърровци, а аз моите.

— Коуби Фишър беше *един*. — Кръвта се разбушува във вените й. — Тате отпъждаше всяко друго момче, дето понечваше да ме ухажва втори път. Колко са?

— Две-три.

— Мъж мечта. — Рена се изплю. Чудовището се надигаше у нея, демоничната същност крещеше за кръв. Тя стисна челюсти. Бе твърде силно, за да го приеме и преодолее. Бе по-силно от нея. Тя напрегна мускули, ала не за да му се нахвърли със страст, а за да устои на порива да го убие.

— И какво!? — кресна на свой ред Арлен, връщайки й десетократно яростта. — Трябваше ли да съм ти верен, защото бащите ни ни изтъргуваха като добичета? Напуснах Потока на Тибит и изобщо не исках да се връщам, Рен.

Рена потръпна и отстъпи назад. Арлен Бейлс, просто представата за него и споменът за онази целувка в сеното, нейният обет, това бе

целият свят на малката Рена Танър. Бляновете за Арлен я поддържаха жива във времена, които биха пречупили другиго. Бяха пречупили другиго. Твърде много я болеше от мисълта, че през цялото онова време не е значела нищо за него.

Арлен се втурна към нея и тя инстинктивно извади ножа си. Той обаче я изпревари и я стисна за китките със силата на каменен демон. Тя се задърпа безуспешно.

— Не познавах момичето, което си била. Нито пък подозирах в каква жена ще се превърнеш. Иначе щях да се върна веднага и да те взема със себе си.

Рена спря да се противи.

— Наистина ли?

— Честна дума. Питаш ме имам ли минало с други жени. Да, имам. Минало. Свършено. — Той обхвана лицето ѝ в шепи и го повдигна, така че да улови погледа ѝ. — Бъдещето ми е Рена Танър.

Ножът падна от ръката ѝ, но тя при все това му се нахвърли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЗАВРЪЩАНЕ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Яздеха в галоп до сутринта, а после забавиха, когато слънцето отне нощната сила на конете. Арлен уверено ги поведе встрани от друма по друг, толкова обрасъл и разкривен, че почти не се виждаше. Пътят под краката на Рена така и не изчезна напълно, но се откриваше ненадейно пред нея и се скриваше бързо отзад, сякаш бродеха в гъста мъгла.

Около обяд пътят се сля с още един, много по-голям, и след почивка за ядене отново се качиха на конете. Като пътищата в Речен мост, Пътят на Старо могилово бе от камък, но на много места вече се бе разпукал и ерозирал и зееха огромни дупки, пълни с пръст и задръстени от недорасъл храсталак и бурени. Не на едно място бяха успели да пробият цели дървета, преобръщайки едри парчета камък, плесенявали и мръсни. На други места пътят се протягаше напред, сякаш недокоснат от времето, километър след километър сивкав камък, равен и еднакъв навсякъде, почти непокътнат.

— Как са местели толкова големи камъни? — удивена попита Рена.

— Не са — отвърна Арлен. — Правели са каша, наречена крит, която се втвърдявала и оформяла камък. Всички пътища били такива някога, понякога стотици километри дълги.

— Какво им се е случило? — попита Рена.

Арлен се изплю.

— Светът се смалил твърде много. Сега този е един от последните. Природата не ги превзема бързо, но рано или късно, ги превзема.

— Тук ще напреднем бързо.

— Да, но нощем ще има да търчим — предупреди я Арлен. — Полските демони се тълпят тук като свине край корито. Излизат през дупките в пътя.

Рена се подсмихна пренебрежително.

— Че защо да ги мисля? Избавителя е с мен.

Арлен се намръщи, а тя се засмя.

Рена вече не се смееше. Клетва се бе съгласила да получи няколко парчета усукана кожа като подпръг, но и така Рена едва смогваше да стиска ремъците, докато огромният ангиерски мустанг спринтираше по древната магистрала, прескачаше препятствия и едва се държеше пред купищата полски демони по петите си.

Здрачен Танцър също се мъчеше да не изостава, с поне толкова ядрони зад опашката си, колкото и Клетва. Демоните сякаш бяха раждани за пътя и с дълги неуморими крачки напредваха по паважа с чудовищна скорост.

Отгоре писъците на въздушни демони изпълваха небето. Рена вдигна очи: демоните лесно се отличаваха по магическото си сияние и скриваха звездите с огромните си криле. Дори въздушните демони не бяха достатъчно бързи, за да пикират и да атакуват галопиращ кон, но ако конят някак загубеше ритъм...

— Ще се биеш ли? — провикна се Рена към Арлен. Сетивата им бяха извънредно изострени нощем, но и така ѝ беше трудно да разбере дали ще я чуе през трясъка на копита и писъците на полуделите за кръв демони.

— Твърде са много! — провикна се Арлен в отговор. — Ако спрем, ще ни настигнат още! Продължаваме!

По лицето му, видно като през деня за нощния ѝ взор, бе застинала обезпокоена гримаса. За него нямаше никаква опасност, разбира се. Нищо не можеше да нарани Арлен през нощта. Рена не бе толкова сигурна за себе си. Защитеното ѝ наметало не можеше да я предпази, докато се вееше зад гърба ѝ, а макар да бе изписала със защити козината на Клетва, едва ли би издържала в дълга схватка с все повечето напирани демони. Дори в обсипаната със защити сбруя на Танцър имаше пролуки, за да се движи по-свободно.

Ръката на Рена я сърбеше да посегне към ножа, но вместо това здраво стискаше мощния врат на Клетва. Един ядрон изщрака с челюсти току зад копитата на кобилата и получи ритник в лицето.

Защитите по копитото пламнаха и дългите зъби на ядрона се разпиляха по пътя, а чудовището отхвъркна назад.

Задоволството на Рена бързо изчезна. Клетва се препъна и наруши ритъма си за миг, а останалите ядрони бързо я настигнаха и почти я връхлетяха. Назад по пътя изританият демон спря и се надигна със залитане. Магията му вече го лекуваше. Не след дълго щеше да възобнови преследването.

Арлен пусна юздите на Танцър, обърна се и нарисова защита във въздуха. Ненадейно се надигна вятър и ядроните по петите ѝ отлетяха назад като шума сред есенен вятър.

Усмивката на Рена бързо помръкна, когато видя колко това заклинание изтощи Арлен. Не можеше да го повтори, а демоните зад него също бяха на не повече от крачка-две. Рена се наруга наум, задето така твърдоглаво бе отказала да се упражнява с лъка.

Един от демоните се хвърли напред и със закривените си нокти остави дълги бразди в хълбоците на Танцър, точно под сбруята, опитвайки се да събори жребеца на земята.

Танцър наруши стъпката си, за да изрита звяра, и копитата му смачкаха черепа на демона — забавянето обаче даде време на друг демон да се покачи на древна купчина натрошен крит и да се изстреля във въздуха към Арлен.

Той се усука назад, сграбчи една от лапите и удари демона в главата с другата си ръка.

— Не забавяй! — извика, докато Клетва го изпреварваше.

Защитеният юмрук на Арлен бързо превърна лицето на демона в каша. Запокити го в другите зад него и те се запрепъваха в трупа.

— Не може да бъде! — просъска Рена.

От отсрещната страна на пътя напираше още една група демони, разстлали се по цялата му ширина. От двете му страни земята се спускаше в дълбок залесен ров. Нямаше как да свърнат.

Част от Рена копнееше да се бие. Демонът в кръвта ѝ виеше за клане, но останалият ѝ здрав разум ѝ подсказваше, че сражението е предварително изгубено. Ако не можеха да се откопчат от затварящите се клещи, навярно само Арлен щеше да доживее утрото.

Мисълта ѝ даде някаква утеха, докато се привеждаше ниско над врата на Клетва.

— Право напред — прошепна в ухото ѝ.

— Следвай ме — подвикна Арлен. Бе изсмукал сила от убия демон, макар и все още да му бе доста по-малко, отколкото тази, с която започна нощта. Скицира защита във въздуха и демоните непосредствено пред него полетяха встрани. Размаха дългото си копие, пронизвайки всеки демон, който смееше да се приближи, ала един от тях не бе достатъчно бърз и Танцър го размаза по камъните, а в нощта лумна магически пламък. Рена последва и прегази наново злочестия демон.

Демонът навярно би се възстановил дори от тези почти смъртоносни рани, но останалите от глутницата доловиха слабостта му и за кратко се отказаха от преследването, за да пируват със събрата си. Разкъсаха бронята му с ноктите си и погълнаха плътта му.

Рена оголи зъби и за секунда си представи как се присъединява към тях, храни се с месото на демона и попива силата му.

— Гледай напред! — излая Арлен и я изтръгна от унеса ѝ.

Рена тръсна глава и се извърна от зловещата картина. Съсредоточи се в настоящето.

Сякаш почти се бяха измъкнали, ала сблъсъкът ги бе забавил достатъчно, за да дръзне един от въздушните демони да се спусне към Рена с лапите напред, за да я вдигне от седлото.

Защитите по ръцете и раменете на Рена се разгоряха и попречиха на демона да впие нокти в нея, ала силата на удара я събори от гърба на Клетва. Тя се стовари тежко върху дясното си рамо, то изпука, а в устата ѝ се смесиха пръст и кръв. Въздушният демон се изтърколи с пресекливи писъци до нея, а тя се преметна встрани, като едва избегна ноктите, щръкнали от ставите на крилете му.

Рамото ѝ гореше от болка, ала тя се надигна и я прие, както дървото приема пламъци, и несръчно извади ножа си с лявата ръка. Останеше ли да лежи, загиваше.

Не че шансовете ѝ да оцелее бяха големи. Наблизо Клетва се вдигна на задни крака и зарита обградилите я демони. След миг щяха да нападнат и Рена.

— Рена! — Арлен завъртя Танцър, но дори той не бе достатъчно бърз.

Въздушният демон се надигна тромаво. Неговата порода не бе създадена за земята и Рена се възползва. Изрита го в единия крак и докато демонът падаше назад, заби ножа си в гърлото му. Кръвта му плисна по дланта ѝ и магията я изпълни. Болката в рамото ѝ мигновено отслабна.

Един от полските демони се покачи на гърба на Клетва и Рена извади от кесията си няколко кестена. Огнените защиты по тях експлодираха в порой от припуквания и резки пламъчета. Демонът, макар и само леко опърлен, се стресна и Клетва успя да го хвърли от себе си.

Рена нямаше време да види какво се случва след това, защото ядроните я забелязаха и няколко от тях се затичаха към нея. Тя пристъпи встрани от първия и го изрита в корема — защитите по пиццала и стъпалото ѝ пламнаха и създанието отхвърча като парцалена топка. Друг обаче я изненада в гръб, раздра елека ѝ и остави дълбоки следи по гърба ѝ. Рена падна на колене, а друг от демоните я захапа за рамото отпред.

Този път защитите ѝ не стигнаха. Кръвта и мръсотията ги бяха отслабили и звярът се вкопчи с четирите си чифта нокти. Рена изпищя. Някои от защитите ѝ още я пазеха, ала други — вече не. Ноктите се плъзгаха по грейналите защиты, докато намерят пролука, и там се впиваха жадно.

Ала и болката, и магията бяха като наркотик за Рена. В този момент не я интересуваше дали ще живее, или ще умре, знаеше само, че няма да умре преди врага. Отново и отново мушкаше с ножа на баща си ядрона и се къпеше в черната му кръв. Силите ѝ растяха и отслабваха на хаотични талази. Бавно успя да го избута назад, а ноктите му излязоха от плътта ѝ, сантиметър по непоносимо болезнен сантиметър.

Демонът вече бе мъртъв, когато Танцър разпръсна останалите и Арлен скочи от гърба му, захвърлил робата си. Засиял от магическа сила, отвори муцуната на демона и го отскубна от нея, а след това го захвърли наскреде още няколко. Един от тях го нападна, ала той го подхвана с прилом от *шарусахк* и го прониза с пръст като нагорещен ръжен в окото.

Рена изръмжа и вдигна ножа си. Тялото ѝ се противеше на усилието, ала тя бе в лапите на по-могъща магия. Нощта се беше

превърнала във вихрушка от слети силуети, но огромната Клетва се открояваше пред погледа ѝ, обградена от демони. Един от тях висеше от врата ѝ, опитвайки се да се захване. Ако успееше, щеше да я събори. Рена нададе див вой и се затича натам.

— Рена, ядроните те взели! — провикна се Арлен, ала Рена го пренебрегна и нагази сред демоните, разрита ги и ги разблъска, развъртя ножа си бясно, мъчейки се да стигне до коня си. Всеки удар я изпълваше с нов порив на магическа сила, правеше я по-силна, по-бърза — неуязвима. Отскочи и сграбчи един от задните крайници на демона върху гърба на Клетва, като го надигна така, че по-удобно да го прониже в сърцето.

Арлен изтича след нея, разтваряше се в дим, когато демоните го атакуваха, а миг по-късно ги налагаше със защитените си юмруци, крака, колене и лакти, дори с темето си. Миг по-късно беше до нея и подсвирна рязко, привиквайки Танцър.

Жребецът пътьом разпръсна още една група демони и даде на Арлен време да изпише големи забранителни защиты във въздуха край тях. Рена виждаше тънката магическа нишка, с която Арлен прикрепяше символите един към друг. Един от демоните скочи към тях и двойка защиты пламнаха и го отметнаха назад. Колкото повече ги атакуваха чудовищата, толкова по-силни щяха да стават защитите. Арлен оформяше кръг край тях, но пред него няколко демона му препречваха пътя, като продължаваха да щракат с челюсти към Клетва. Рена закричи към тях с ножа напред.

Арлен я стисна за лакътя и я дръпна обратно при себе си.

— Стой, където си.

— Мога да се бия — изръмжа Рена. Опита се да се освободи, но дори с нощната си сила не можеше да се мери с Арлен.

Той се завъртя и изписа няколко ударни защиты във въздуха, с които повали демоните край Клетва.

През това време хватката му се охлаби и Рена се възползва, за да се отдръпне озъбена.

— Няма да ми казваш какво да правя, Арлен Бейлс!

— Не ме карай да те шамаросвам за глупостта ти, Рен! — просъска Арлен. — Я се погледни!

Рена сведе поглед и изпъшка изненадана, когато видя дълбоките рани по тялото си. На десетина места кървеше обилно, а гърбът и

рамото ѝ горяха от болка. Дивата нощна сила я напусна и ножът падна от изнемощелите ѝ ръце, внезапно натежал непосилно. Краката ѝ поддадоха.

Арлен бе до нея тутакси и ѝ помогна да се отпусне на земята, след което довърши защитната полусфера край и над тях. Все повече и повече демони прииждаха по пътя и ги обградиха като безкрайно море, но дори това огромно множество не можеше да се справи със защитите на Арлен, не можеха и ятата въздушни демони отгоре.

Върна се при нея още щом привърши полусферата, и се зае да почиства кръвта и калта от раните ѝ. В защитния периметър имаше мъртъв демон и Арлен потопи пръст в една от раните му като перо в мастилница, за да изпише нови защити по кожата ѝ. Плътта се пристегна и започна да се съединява наново. Бе невероятно болезнено, но това беше цената на живота ѝ и тя вдиша дълбоко, прие я.

— Сложи си наметалото, докато се погрижа за конете — рече Арлен, когато стори каквото можа.

Рена кимна и извади наметалото от торбата на кръста си. По-леко и фино от кое да е парче плат, което някога бе обличала, то бе избродирано с главозамайваща плетеница от защити за невидимост. Никога не го бе харесвала особено, предпочиташе демоните да я виждат, ала не можеше да отрече колко е полезно в настоящото ѝ положение.

Клетва не разполагаше с бронята на Танцър и беше по-тежко ранената от двата коня, но докато Арлен я приближаваше, не спираше да тъпче на едно място и пръхтеше, оголила зъби. Арлен пренебрегна позите ѝ и с движение, твърде бързо за окото, сграбчи гривата ѝ. Кобилата опита да се отдръпне, но Арлен я придърпа като майка, която сменя пелената на детето си. Накрая Клетва се успокои и му позволи да се погрижи за нея, може би осъзнаваше, че се опитва да ѝ помогне.

Подобна демонстрация на сила можеше и да шокира Рена преди някоя друга седмица, но сега на практика не ѝ правеше впечатление. Отново и отново си припомняше собствените си зейнали рани отпреди броени минути и с ужас се запита как е могла да не им обърне внимание, докато умира.

— Това ли става? — попита Рена, когато той се върна. — Чувстваш се толкова жив, че не осъзнаваш как това те убива?

Арлен кимна.

— Забравям да дишам понякога. Така се опивам, че не ми се върши нещо толкова... обикновено. След това изведнъж все едно се вдигам над повърхността, а въздухът не ми достига. На няколко пъти това почти ме уби.

Вдигна глава и я погледна в очите.

— Магията ще те заблуди, че си безсмъртна, Рен, но не си. Никой не е, дори ядроните. — Посочи трупа на полския демон до нея. — И битката никога не свършва. Започва наново, всеки път, когато вкусиш силата.

Рена потрепери, като се присети за непреодолимата притегателна сила на магията.

— Как се опазваш?

Арлен се подсмихна.

— Взех си Рена Танър, за да ми напомня, че съм просто един тъп Бейлс от Потока на Тибит и не съм чак толкова специален, та да не дишам.

Рена се усмихна.

— Тогава няма от какво да се боиш, Арлен Бейлс. Никъде няма да ходя.

Рена и конете се бяха възстановили до сутринта, но Арлен въпреки това забави темпа, като не пришпорваше Танцър, а още предиобед спряха два пъти за почивка.

— Мислех, че бързаме — каза Рена, когато слязоха от конете за втори път.

— Ден-два вече нямат голямо значение — каза Арлен.

— Не мислеше така вчера.

Арлен извърна глава и попрегърби рамене.

— Не си бях подредил приоритетите, Рен. Извинявай. Не е редно да притискам теб и конете оттатък границите ви.

Редата си пое дълбоко дъх. Мразеше начина, по който ѝ обръщаше гръб, когато казваше нещо, което не мислеше, че ще ѝ хареса. Мъжете винаги правеха така, мислеха си, че пазят чувствата на този отсреща.

Пазят чувства, помисли си Рена. Но само своите.

— Не значи, че трябва и да ни дундуркаш.

— Снощи беше на секунди от смъртта, Рен. Клетва и Танцър също. Няма нищо лошо от време на време да се поразтъркваме.

Беше прав, но Рена не се чувстваше, сякаш се е разминала със смъртта. Всъщност се чувстваше по-силна и пълна с живот от когато и да било. На мястото на раната ѝ плътта бе напълно зараснала, по-светла от естествения ѝ тен, трябваша ѝ и нови защити — ала от белезите нямаше и следа. Тялото ѝ бе натегнато като струна.

Хвърли поглед към Клетва и разбра, че и тя е така. Арлен беше използвал същите целебни защити като с Рена, изрисувани с кръвта на демон, наситена със сила. От раните на кобилата ѝ не личеше нищо, освен няколко ивици оголена плът по козината ѝ, но тя още се движеше внимателно, далеч не толкова своенравна, колкото обикновено.

Рена вдигна глава към слънцето и се усмихна.

Силата вече е под кожата ми. И расте, колкото повече ям. Няма да те бавя, Арлен Бейлс. Скоро ще трябва ти да ме настигаш.

— Е, разкажи ми за Хралупата — рече на глас. — И там ли мислят, че си Избавителя?

Арлен въздъхна.

— Най-вече там. Преди две години Хралупата на дърваря беше почти с размерите на Южна стража. Но миналата година премина треска и ги натръшка половината. Някой болен изпуснал лампа в хана, огънят се разпространил бързо и нямало кой да го пребори. Не след дълго заминали и защитите.

Рена си представи бедствието и заскърца със зъби. Осъзна, че стиска костената дръжка на ножа си и с цялата си воля се принуди да я пусне.

— Мама все казваше, че злото не идва само.

— Честна дума — каза Арлен. — Отидох на следващия ден и намерих повече от стотина мъртви, а половината от останалите — прострени на земята. Докато дойде нощта, защитих брадвите им и научих тези, които се крепяха, как да се бият. Прибрахме останалите в Свещения дом и застанахме отпред. Мнозина загинаха онази вечер, но преди това им дадох да се разберат на демоните, а повече от половината още стояха на крака на заранта. Построихме града наново, оформихме пътищата и къщите като голяма защита. Никой демон не може да пристъпи в Хралупата, дори княз.

Рена изсумтя.

— Май си им устроил жонгльорско представление. Като че ли *искаш* да те мислят за Избавителя, поне малко.

Лицето на Арлен поморавя.

— Това е последното, което искам да си мисли който и да било. Докато го чакаме този Избавител, се крием зад защити вече повече от триста години.

— Да, ама няма к'во повече да чакаме, нали? — попита Рена. — Защитения дойде да ни спаси.

Арлен се намръщи, но Рена махна с ръка.

— О, стига! Шамаросваш всеки, който ти се кланя и ти вика Избавителя, ама също толкова се дразниш, ако хората не рипат на всяка твоя думичка.

Арлен отстъпи назад, засегнат, но Рена не свали очи от неговите. Накрая той се подсмихна безпомощно и сви рамене.

— Не мога да отрека, че така се върши работа, Рен. А има много работа за вършене. Хората си нямат представа какво ще ги сполети при следващото Новолуние, а нямам време да ги дундуркам.

Рена се усмихна.

— Не споря, просто искам да си честен пред себе си.

Бърза като див заек, тя се стрелна напред и го целуна по защитената буза.

Яздеха още известно време, преди да свърнат от Пътя на Старо могилово, напред по гъсто обрасъл вестоноски път. Късно следобеда стигнаха до още един, от добре отъпкана пръст. На кръстовището се намираше голямо разчистено и добре защитено място за бивак.

— Хм. — Арлен скочи от Здрачен танцър и отиде да огледа защитите. — Малко нескопосани, но са здраво изписани, силни. Дарси Кътър ги е чертала. — Изсумтя. — Хралупата явно се разраства като горски пожар, ако вече са стигнали толкова на север.

— Слънцето пада — каза Рена и охлаби ножа в канията му, докато през пръстта започна да се процежда магия и да се просмуква в гъстите полегати сенки, където се отваряха проходите от Ядрото. — Да тръгваме.

Арлен поклати глава, отново без да я поглежда.

— Не, ще спрем тук.

— Няма всяка нощ да се крием зад защити заради онова снощи — изръмжа Рена.

— Не те и карам — каза Арлен.

— Тогава тръгваме.

— Къде? Точно където трябва сме.

Намери запасите от дърва на бивака и се зае да стъкми огнището. Продължаваше да не я поглежда, но в движенията му се долавяше някакво самодоволство, сякаш си играеше на нещо.

У Рена пламна гняв и с крайчето на окото си тя забеляза спираловидните струйки магия, които се вливаха в нея. Още щом зърна това, потокът секна и колкото и Рена да опитваше, не можеше да го отприщи отново.

Още повече се ядоса, докато наблюдаваше Арлен с огъня, горд като котка с мишка между зъбите. Магията за него бе като дишането, ала не и за нея. Защо?

Не съм яла достатъчно. Има още накъде.

— Отивам на лов — каза тя.

Арлен сви рамене.

— Нека първо хапнем.

На Рена ѝ се прищя да го удари по голото теме. Стисна юмруци, докато по дланите ѝ не изби кръв. Искаше да разкъсва, да...

Спря се. През нея пулсираше магия, първична и могъща, и разбуждаше щенията ѝ, превръщаше ги в бури.

Може би вече съм яла твърде много.

Рена вдиша дълбоко, отново и отново, равномерно, по Красиански, както Арлен я бе научил в уроците по *шарусахк*. Юмруците ѝ бавно се отпуснаха, а сърцето ѝ спря да блъска в гърдите, е, поне се позабави. Силом слезе от Клетва, за да я разреши и да я проводи към по-гъстата трева край пътя.

Почти бяха приключили, когато Арлен проточи шия, като че заслушан в нещо далечно. Усмихна се.

— А, ето.

— Какво? — попита Рена, ала той бързо се изправи, обра останките от паницата си и я прибра при гърнето за готвене. Изписа защита във въздуха и огънят угасна.

— Хайде! — Арлен се хвърли на седлото и пришпори Танцър в галоп напред по пътя.

— Ядронско чаве — измърмори Рена, пусна паницата си и побърза да го настигне. Клетва се бе поразкършила с напредването на деня, но все пак ѝ трябваша няколко минути да спре до Арлен, който вече бе дръпнал юздите. Отпред нещо мъждукаше в мъглата и ехтеше схватка, ала това сякаш не го тревожеше.

— Хралупата сякаш се разширява отново. Предполагам, че дърварите са овладели положението. — Арлен слезе и посочи с брадичка към леса. — Сложи си наметалото, да видим можем ли да погледаме.

Поведе ги бързо през дърветата. Изпречи им се дървесен демон, готов да ги нападне, ала Арлен му изсъска и защитите по тялото му грейнаха. Ядронът избяга. Скоро пристигнаха в една оредяла част от горичката, накрай огромно сечище, още осеяно с пънове и миризма на прясна дървесина. Арлен спря и се загледа.

В сечището, посред голям защитен кръг, горяха огньове, а между тях се виждаха палатки, инструменти и впрегатни животни. На светлината на пламъците се виждаха ясно мъжете и жените, повели сражение с цял лес дървесни демони и триметров каменен демон.

Всеки инстинкт крещеше на Рена да се хвърли в битката — кръвта ѝ гореше от желание да поразии ядроните пред себе си. Помириса гнилочта им и устата ѝ се наля със слюнка, та да преглъща Рена по-лесно противното месо.

Арлен обаче очевидно не възнамеряваше да се меси. С усилие на волята Рена се овладя и свали ръка от ножа си. Позволи на наметалото си да я скрие от очите на изчадията.

Самото наметало се бе променило, откакто беше започнала да се храни с ядронска плът. Усещаше, че защитите му се зареждат от магическите запаси на тялото ѝ, но вместо да сияят по-ярко, очертанията им и тези на цялото наметало се размазваха. Рена се замайваше, колчем се вгледаше по-дълго в него. Зачуди се колко демона трябва да изяде, преди да спре да го вижда. Повече от Арлен — той още го виждаше, макар и бързо да отместваше поглед от него.

— Какво правят? — попита го Рена, когато тишината и бездействието започнаха да я тормозят.

— Разчистват място за голяма защита — каза Арлен. — Изсичат дърветата, за да оформят центъра на поселището, и после продължават в страни във формата на забранителна защита, широка километри. Нощем избиват демоните наоколо, за да ги няма изобщо, а не просто да останат по периметъра на защитата, когато я довършат.

— Защо не го правят всички? — попита Рена. Подобна защита би всмукала толкова много магия, че никой демон не би могъл да я преодолее, а самата защита щеше да е почти невъзможна за разваляне.

— Сигурно са го правили по време на демонските войни — каза Арлен. — Но хората са забравили, а от Завръщането насам са твърде заети да умират от страх, за да мислят с главите си.

Рена изсумтя и се зае да следи битката. Веднага разпозна дърварите. Кътър бе обичайно име сред малките градчета и селцата, носеше го почти всеки дървосекач или търговец на дървесина. Дори в Потока на Тибит, край масивите от златодърво живееха почти стотина Кътърови. Шокиращо много приличаха на тези от Хралупата.

Мъжете — едри и плещести, с елеци от дебела кожа и яки железни халки на предмишниците и бицепсите, големи сякаш колкото главата на Рена. Можеше да замижи и почти да види сред тях Брайн Кътър, който я бе защитил пред съвета преди три месеца. Тогава нямаше силите да помръдне, камо ли да надигне глас в своя защита, ала помнеше всяка дума, с която старейшините на Потока я осъдиха на смърт. Кътърови обаче я бяха закрили.

Имаше и жени, всички въоръжени с тежки арбалети или големи защитени ножове. Отначало Рена си помисли, че носят тежки поли, подобни на мъжките елеци, ала когато някоя от тях помръднеше, си личеше, че полите им са разделени по средата, за да не им пречат да се движат, като същевременно пазеха благоприличието им.

Рена изпръхтя. Точно подобен абсурд биха сторили и домакините в Потока — навярно затова така и не бяха харесали Рена и сестрите ѝ. Момичетата на Танър рядко скриваха плътта си докрай. Самата Рена бе оголила възможно най-много, за да могат защитите по кожата ѝ да поемат магията от нощния въздух.

Край жените в кръг се бяха наредили неколцина мъже, в ярък контраст с дърварите: от глава до пети в здрави дървени брони със

защити по тях, с тежки шлемове, копия и щитове. В средата на защитния кръг на щитовете им бе изрисуван войник играчка.

— Кой са онези? — Рена посочи към тях.

— Дървените войници — каза Арлен. — Кралската стража на Анжие. Херцог Райнбек каза, че ще ги изпрати, за да се учат от Кътърови в Хралупата.

— Май-май още не са се научили — отбеляза Рена.

Въпреки великолепните си брони мъжете стискаха сковано оръжията си и се озъртаха неспокойно.

— Градска стража — отвърна Арлен. — Могат да сплашват граждани и от време на време да поступват някого, но се съмнявам, че някой от тях си е служил с тия копия извън тренировъчната площадка, преди да дойдат тук. — Посочи напред. — А принц Тамос май е най-уплашен.

И наистина, мъжът, към когото Арлен сочеше, изглеждаше точно както Рена си представяше принцове наред битка — скрит под ярка стоманена броня, изписана със златни защити. Беше висок и мускулист, с огромни плещи и старателно подстригана черна брада върху четвъртитата си челюст.

Ала принцът пристъпяше нервно от крак на крак, въртеше рамене и усукваше врат, опитвайки се напразно да отпусне стегнатите си на възел мускули. Рена подушваше страха му чак оттам и знаеше, че и демоните го подушват.

Дърварите явно бяха пратили Дървените войници в ариергарда, уж да пазят жените, които, по всичко личеше, нито искаха, нито имаха нужда от закрила.

Преди години бащата на Рена бе поискал от Брайн и още неколцина Кътърови от Потока да му помогнат да разчисти малко земя за сеитба. Рена и Бени наблюдаваха как мъжете работят часове наред, систематично събаряха дърветата, извлачваха ги и изкореняваха дънерите, всяко движение — плавно и отработено, като се възползваха от инерцията на инструментите си, без да се налага да пилеят излишна енергия.

Кътърови от Хралупата се биеха по същия начин. Още размахваха сечивата си, ала вече защитени, и ги прилагаха брутално ефикасно.

Двамина с огромни брадви се редуваха да секат краката на един от дървесните демони. Беше висок и мършав, с огромен размах на клоноподобните си крайници, но когато и да опиташе атака срещу един от двамата мъже, нападаше го другият. Ако чудовището успееше да улучи някого, мъжете поемаха удара със защитените халки по ръцете си, които експлодираха с магическа сила. Накрая една от брадвите улучи демона зад коляното и крайникът се подви.

— Сам! — провикна се единият от браварите и иззад демона се показва трети Кътър и го притисна към земята с огромния си ботуш. Моментално се захвана за работа с трион си, като преодоля за броени секунди дебелата броня по врата на демона наскреде дъжд от магически искри и бливнала черна гнилоч. Главата на демона се изтърколи.

— Ноци — прошепна Рена.

Арлен се усмихна и кимна.

— Това е Сам Кътър, но всички му викат Сам Триона. Едно време режеше клоните от повалените дървета, за да могат останалите дървари да ги извлекат. Стотици на ден. Сега също толкова бързо реже крайници на демони.

Някой друг се провикна за помощ и Сам се обърна към един Кътър с тежка заострена кирка, която размахваше срещу друг дървесен демон. Всеки удар изтласкваше демона крачка назад, ала съществото не показваше с нищо, че е ранено — лекуваше се също толкова бързо, колкото мъжът срещу него му нанасяше рани. Сам се примъкна зад демона и започна да реже един от подобните му на дънери крака направо на място. Демонът се строполи с вой и дърварят вдигна кирката си за поздрав към Сам, преди да я стовари върху демона.

В другия край на сечището десетина дървари дърпаха въжетата, с които бяха впримчили раменете и ръцете на каменния демон, и се люшкаха ту в едната, ту в другата посока, докато ядронът се мятеше диво. Две от жените обстрелваха непрестанно обсидиановата му броня и тежките арбалетни стрели го бяха превърнали в нещо, подобно на таралеж, ала сякаш само провокираха яростта му и нищо повече.

Наоколо стояха трима мъже и момче — двама по-млади, с малки, ала масивни на вид чукове и един по-възрастен, с ковашки чук с дълга дръжка. Момчето стискаше дебел метален клин.

— Том Клина и синовете му — рече Арлен, докато ги сочеше. — Гледай.

Каменният демон бе вкопал крака в земята, за да устои на напора на мъжете с въжетата, и двамата младежи се втурнаха напред. Забиха защитени клинове в пролуката между бронираните пластини над и под коленете му и почти едновременно замахнаха с чуковете си, веднъж, дважд, наред дъжд от магически искри.

Демонът изрева и се олюля, а дърварите задърпаха въжетата с цялото си тегло, за да го свалят. Опашката му улучи едната групичка мъже и събори трима, а въжето изплющя във въздуха. Демонът залитна в противоположната посока и накрая се сгромоляса.

Момчето мигом скочи на гърба на демона и постави защитения клин между пластините на гърба му. Том Клина веднага се захвана за работа и замахна веднъж с чука си. Протътна магическа гръмотевица и блесна толкова ярка светлина, че Рена примижа. Когато отвори очи, демонът не помръдваше.

Отработено. Ефикасно. Нито грам похабени усилия.

— Чак е страшно — каза Рена. — Все едно повалят дървета.

Арлен кимна.

— В онази първа нощ няхах време да им правя оръжия и да ги обучавам да си служат с тях. Трябваше да защита каквото можех, а Кътърови ми дадоха най-ценното си — сечивата си. Все повече хора се включват във войната напоследък и получават обикновени защитени копия, но дори най-добрите не могат да се мерят с тези тук. Инструментите им ги отличават. Когато има Кътърови наоколо, всички останали свеждат погледи, а после разказват истории за тях по хановете.

— И всичко само защото извадили късмета да срещнат Арлен Бейлс, когато имали нужда — каза Рена. — Като мен.

Арлен присви очи, ала тя вдигна ръка.

— Спокойно, няма да кажа, че си Избавителя, ама не мож' си кривиш душата, че те бива да показваш на хората, че имат гръбнак — след което докосна дръжката на ножа, — както и зъби.

Арлен изпухтя.

— На всеки нещо му се удава повече.

— Е, на онези там им помагат и размерите. Трябва да скочиш, та да ги целунеш по бузата, както щеше да каже сестра ми.

— Не всички бяха така в началото. Това е от магията. Слънцето може и да спира магията, но не и преди да въздейства на всичко, което

докосне. Защитените оръжия не се изтъпяват и не се чупят, а Кътърови попиват магия всяка нощ вече почти цяла година. Възрастните младеят, младите порастват по-бързо.

Посочи към един мъж.

— Виждаш ли онзи прошарения?

Ръцете и краката на мъжа бяха налети с огромни мускули, а самият той се сражаваше с малко по-висок от него двуметров дървесен демон. Рена кимна.

— Казва се Йон Сивокосия — каза Арлен — и е най-възрастният мъж в Хралупата. Беше беловлас преди година. Трябваше му бастун и ходеше прегърбен, ръцете му трепереха.

— Право ли ми думаш?! — възкликна Рена.

Арлен кимна и отново посочи, този път огромен мъж в разцвета на силите си, устремен към дървесния демон, докато Йон му беше отвлякъл вниманието.

— Линдър Кътър. На не повече от петнайсет.

Един от другите дървесни демони удари с опакото на лапата си един от мъжете и го отхвърли няколко метра назад. Той се стовари тежко и кирката му излетя от ръцете му. Кръв не се виждаше, но мъжът нямаше време да се надигне, преди демонът да стигне до него.

Ножът моментално се озова в ръката ѝ, ала Арлен стисна рамото ѝ. Тя го изгледа свиреп, но той само мръдна брадичка към сценката. На гърба на демона се хвърли хрътка с кошмарни размери и го събори, откъсна голямо парче от бронята на демона, след което зъбите ѝ потънаха в плътта отдолу.

Дотогава мъжът се бе опомнил и заби кирката си в черепа на ядрона. Кучето вдигна глава към него, а от муцуната му капеше кръвта на чудовището, грейнала ярко пред защитения взор на Рена. Създанието, което някога е било обикновено куче, сега тежеше наглед почти четвърт тон, с рошава черна козина и толкова големи нокти, че не можеше да ги прибере напълно. Изръмжа на дърваря, но той само се засмя и го почеса зад ушите. Подсвирна и изтича отново напред сражението, а кучето облиза кръвта от зъбите си и го последва.

— Създателю — прошепна Рена. — Голямо е колкото нощен вълк.

— Не беше, но сега яде демонско. Ядроните го взели — не спира да расте.

— Така ли са пораснали нощните вълци? — попита Рена.

— Навярно — отвърна Арлен.

Един висок два метра и половина дървесен демон се промъкна покрай дърварите и нападна Дървените войници. Мъжете се разкресяха и забравиха изцяло копията си — дисциплината им стигна само колкото да склучат защитените си щитове. Откатът от сблъсъка на демона с магията ги отхвърли назад и те се запрепъваха сред жените, които уж трябваше да пазят. Един от тях изгуби равновесие изцяло и събори две от тях, докато зареждаха арбалетите. Друг извика от болка, когато една стрела неволно го улучи в бедрото, право през изписаната броня.

Дървесният демон почти не беше изгубил равновесие и премина през пролуката в редиците им с плашеща скорост.

Принц Тамос се провикна, преодоля отведнъж страха си и скочи между демона и останалите. Улови удара му с щита си и ноктестата лапа на създанието проскърца по защитите, след което принцът прониза демона в корема с късото си копие. Магическата сила в оръжието преля в ръката му и изпълни удара със смъртоносна сила и скорост.

Атаката бе майсторски изпълнена, ала Тамос не бе улучил нищо смъртоносно и след няколко мига на шок демонът отново развъртя клоноподобните си крайници. Тамос се приведе под първия замах и отби следващия с щита си, ала не пускаше копието, като се опитваше напразно да го измъкне от дебелията броня на демона. Бойните защити по върха на острието лесно я бяха преодолели, но нямаше такива, които да му помогнат да се измъкне.

— Лоши защити като за толкова хубаво копие — отбеляза Арлен.
— Ако има акъл, ще го пусне и ще даде на жените да довършат.

Няколко от тях чакаха с готови арбалети и биха ги употребили веднага, ако принцът не стоеше на пътя на прицела им.

Тамос обаче изненада всички. Нададе свиреп рев и вдигна бронирания си крак, след което зарита ядрона в ранения стомах. Ударните защити по ботуша му лумнаха и принцът успя силom да изтръгне демона от копието си вместо обратното и да го събори по гръб. Моментално скочи отгоре му и заби оръжието си в сърцето му.

Принцът подпря гръдния кош на мъртвото чудовище с крак и изтръгна копието си сред фонтан от гнилоч — изкреся и се завтече на

помощ на двама Кътърови. Изръмжа и заби оръжието си толкова отблизо в гърба на демона срещу тях, че чак защитите на бронята му пламнаха.

Уплашеният мъж бе изчезнал, на негово място самозабравил се дивак търчеше насам-натам из сечището и се сражаваше без никаква мисъл за себе си.

Някой изкрещя в агония и Рена светкавично завъртя глава натам, където един от демоните бе впил нокти дълбоко в гърдите на един дървар. Той успя да го откопчи от себе си с немощен удар на брадвата, ала оръжието падна от ръцете му и воинът се строполи.

Рена се напегна, готова за действие, ала Арлен вече тичаше натам. Тя го последва, но нито един от тях нямаше да стигне навреме.

Ненадейно въздухът край нея се разми и я обзе познато замайване, а до нея се появи слабоватото момиче, което тъкмо сваляше защитеното си наметало, същото като това на Рена. Момичето бе облечено в ярки цветове — свободен панталон и риза, както и прилепнал елек. Бе на половината на размерите на поваления дървар, а когато пристъпи пред огромния дървесен демон, сякаш домашна котка съскаше срещу нощен вълк. При все това тя вдигна поглед към чудовището и когато то посегна към нея, сложи една цигулка на рамо и заскрибуца остро.

Демонът изпищя и замахна отново, но момичето отскочи, направи кълбо настрани и отново се изправи, без да спира да свири. Демонът притисна лапи към главата си и отново изпищя, като се препъна назад.

Появи се нов размазан силует и доби формите на едра жена, която също отвори наметалото си и замахна с тежко защитено острие — с един-единствен удар отсече една от тънките му ръце. Раната и простъргването на цигулката се оказаха твърде много за демона и той побягна право към Арлен и Рена. Арлен почти не забави ход, улови ядрона за един от рогата му и го придърпа, за да изпише на гърдите му огнена защита. Пусна демона и създанието лумна в пищящо огнено кълбо. Арлен спря до ранения дървар.

И двете жени се ококориха, когато видяха затърчания към тях Арлен — познали го, стъписани и немалко уплашени. По-едрата от двете първа се съвзе.

— Крайно време беше да се върнеш — рече тя и приклепна над ранения, докато вадеше от джобовете на дебелата си престилка лечителски приспособления. Момичето продължаваше да зяпа Арлен.

Той се усмихна накриво.

— Радвам се да те видя, Дарси. — Обърна глава към момичето.
— А ти свиря, не спирай, Кендъл.

Посочи с брадичка към цигулката и приклепна до Дарси. Кендъл се изправи, вдигна цигулката и се огледа за други заплахи.

Дърварят се разкашля измъчено и опръска с кръв лицето на Арлен, след което застина. Арлен пренебрегна страшната гледка и подхвана мъжа, за да може Дарси по-лесно да огледа раните му.

— Ядроните го взели — прошепна тя. От гръдния му кош до хълбока му се спускаха три дълбоки бразди, а кръвта шуртеше отвсякъде. — Нищо не можем да сторим.

— Демонски тор — отвърна Арлен, посегна към първата бразда и я стисна с палец и показалец, докато с другата си ръка изписваше поредица защити. Те засияха меко, а Дарси и момичето зяпнаха слисани, докато смъртоносните рани се затваряха една по една.

Мъжът внезапно вдиша рязко и се закашля отново, когато опита да се надигне. Арлен постави ръка на гърдите му и го задържа на място. Дърварят отвори очи.

— Върна се — изграчи.

Арлен се усмихна.

— Разбира се, Джо Кътър.

— Викаха, че си ни изоставил — прошепна той, — но не загубих вяра.

Арлен присви устни, но въпреки това се приведе и повдигна мъжа като малко дете, за да го прибере на безопасно място в защитения кръг. Там имаше пастир, възрастен мъж с брада, сива като буреносен облак. Върху обикновеното си кафяво расо носеше дебел стихар, изписан със защити, а посред тях — изрисуван разкривеният жезъл, символ на ордена му. Мъжът забеляза Арлен и зяпна за миг, но бързо се окопоти и заедно с един от послушниците си побърза да се приближи. Двамата поеха Джо и го прибраха в палатката на пастира. През цялото време така и не свали поглед от Арлен и незабавно след това се показва с богато изрисуван със защити жезъл от златодърво, наблюдавайки сражението от безопасно място в кръга.

То вече приключваше, а принцът, който до този момент не се спираше, изведнъж се оказа без противници. Огледа се обезумял и запъхтян, но когато видя, че вече нищо не го заплашва, се разтрепери видимо в бронята си и се отпусна до копие то си. Хората му мигом го обградиха и го скриха от погледите на останалите. Рена го чуваше да повръща зад гърбовете на хората му.

— Все е така — каза Дарси. — Никой не е по-свиреп от графа, кат' му кипне кръвта, ама бавно се разгорещява и след това пада кат' отсечено дърво.

— Няма от какво да го е срам — каза Арлен. — Много пъти съм се чувствал така. Но това, че изобщо е навън, говори много... — Той направи пауза. — Граф ли?

Дарси кимна.

— Дойде с префърцунен кралски декрет, бил, вика, „Господар на Хралупата на дърваря и цялата околия“, с керван каруци, цял километър се точеше. И войници. Повече от хиляда, със стрелци срещу красианците. Вече започнаха да му строят крепост. Хората толкова бяха благодарни за храната и одеялата, че го приеха, а и ти и Лийша бяхте един Създател знае къде.

— И просто му предадохте Хралупата?

— Нямахме избор. Но не е толкоз лошо. Тамос оставя тези, дето си разбират от работата, да си я вършат, а и кой ще отрече, че помага на нищите?

Битката бе приключила, но уроците на Арлен си личаха и сега — дърварите методично обхождаха сечището и довършваха работата си. Демоните се възстановяваха с невероятна скорост, дори след рани от защитени оръжия, стига да не бяха смъртоносни или да ги разчленяха. Не един от уж мъртвите демони изпищяваше, когато дърварите го доближаваха, и опитваше да отвърне на ударите или да избяга. Мъжете бързо ги приковаваха и се прицелваха в пролуките между бронираните пластини по вратовете на демоните. Обезглавяването дори на малък дървесен демон изискваше поне няколко удара и Сам Триона се видя с много работа.

Рена застана до Арлен и жените, взирайки се позамайна в наметалата им.

— И техните ли си изписал? — попита тя Арлен, очаквайки със страх отговора.

Дарси се извърна внезапно и за пръв път обърна внимание на Рена и най-вече на състоянието на дрехите ѝ — по-скоро липсата им. После погледът ѝ попадна върху наметалото ѝ и ноздрите ѝ се разшириха. Сграбчи един от краищата и го вдигна, за да го огледа повнимателно на светлината. Обърна се възмутена към Арлен и натика дебелия си показалец в лицето му.

— Подарил си на тази наметалото си?! Знаеш ли колко се мъчи с него господарката Лийша? Повече, отколкото с нейното си! Даже не ѝ благодари, а пък не си го носил и веднъж! Дал си го на някаква...

— Чшшш, тъпа краво! — провикна се Рена, дръпна наметалото си от ръцете ѝ и се намести между Дарси и Арлен. — Да не му говориш така!

— Или какво? — попита Дарси, надвеси се над Рена и се приведе тъй, че носовите им почти се докоснаха. — Това не те засяга, момиченце, затваряй си устата или ще те метна през коляното си.

Дарси може и да бе билкарка, но Рена познаваше войните по призвание още от пръв поглед. Извисяваше се с една глава над Рена и яката ѝ фигура пращеше от мускули. Носеше същата свободна пола-панталон като останалите жени войни, а тежкият ѝ защитен нож бе извит навътре като сърп. Вършеше също толкова добра работа в отсичането на демонски крайници, колкото и в рязането на стръкове билки. Дръжката му беше много износена.

Нищо от това обаче не интересуваше Рена, когато хвана жената за гърлото и започна да стиска. Дарси задърпа ръката на Рена с по мъжки дебелия си длани, но сякаш се дърпаше срещу стоманен лост. Замахна с юмрук, ала Рена лесно отклони удара, сграбчи Дарси за китката и изпъна ръката ѝ, след което я използва за опора, за да увеличи натиска си. Дарси поморавя, а вените по гушата ѝ се изопнаха.

— Стига, Рен! — каза Арлен и я сграбчи за ръцете. Дръпна я назад като котка, нахалстваща край касапски дръвник.

— Тя започна — изръмжа Рена, докато се дърпаше в желязната хватка, така както Дарси се бе дърпала в нейната. — Нали видя!

— Да — съгласи се тихо Арлен. — Започна. Но това не е причина да я убиваш. Или бяха прави да те осъдят на кладата в Потока?

Рена моментално спря да се съпротивлява, сякаш я беше полял с кофа лед. Прав беше, разбира се. Малцина биха отrekli, че Харл

Танър си е заслужил Рена да му види сметката със собствения му нож, но Дарси Кътър не беше Харл.

При все това част от нея искаше да види как се лее кръвта на тази жена. Рена вдиша дълбоко, прие чувството и го остави да отmine. Арлен усети, че се е успокоила, и веднага я пусна.

— Добре ли си? — попита той Дарси, която се мъчеше да си поеме въздух и разтриваше гърлото си.

— Да — изхриптя тя.

Арлен кимна рязко.

— Тогава знай, че не е твоя работа какво правя с принадлежностите си. И не мисля, че Лийша би се зарадвала да чуе как клюкарстваш за нея и мен.

— Добре — каза Дарси и се прокашля. — Може би си прав. — Обърна се към Рена. — Мама пробва да ми набие малко обноски в главата, ама май не е успяла.

Рена изсумтя.

— И аз не бях съвсем, тъй, де, любезна.

Момичето свирач се прокашля и всички обърнаха погледи към него. Беше на около седемнайсет лета, хубавка, но отблизо над деколтето ѝ изпъкваха белези. Поне веднъж е щяла да умре, помисли си Рена. Почти със сигурност. И можеше да наранява ядрони с музиката си. Рена се беше съмнявала в историите на Арлен за червенокосия жонгльор, но вече бе чула със собствените си уши.

Арлен се усмихна и се поклони на момичето.

— Все по-добре свириш, Кендъл. Явно Роджър добре се грижи за обучението на чираците.

Кендъл сведе тъжен поглед.

— Роджър го няма от месеци — каза Дарси, още прегракнала, но вече по-ясно. — Отиде в Райзън с господарката Лийша. А останалите предпочитат да свирят в хана вместо срещу демони. — Тя тупна леко Кендъл по рамото. — Но не и нашето вечерче. Струва колкото десетина копиеносци.

Кендъл не вдигна глава, но бледите ѝ страни поруменияха и тя се поусмихна.

— Откога я няма Лийша? — попита Арлен.

— Тръгна с Красианците преди два месеца — отвърна Дарси.

— Значи е вярно? Джардир е дошъл и я е отвлякъл?

— Ами нещо такова — каза Дарси.

Арлен склочи вежди.

— Това пък какво значи?

Дарси въздъхна и го погледна.

— Той поиска да се ожени за нея.

Очите на Арлен се изцъклиха и той поотвори уста. Миг по-късно си върна самоконтрола, но никой не можеше да не забележи реакцията му. Дори магическият му ореол се промени и в него затанцуваха зелени пламъци. Рена никога не бе виждала нещо да го хваща така неподготвен и не беше сигурна как да го тълкува. Лийша Пейпър може би беше останала в миналото му, но още имаше власт над него.

Арлен се приведе напред напълно спокоен, ала погледът му пронизваше.

— Казваш ми, че Лийша е заминала, за да стане жена на Ахман Джардир? Този лъжлив насилник и убиец, този син ядронски? Това ли тръгна да ми казваш, Дарси Кътър?

С всяка дума повишаваше глас все повече. Не викаше, но напрегнатите нотки ставаха все по-отчетливи. Отново магията във въздуха се стече към него, а защитите му засияха. Дарси се отдръпна като от съскаща пепелянка.

— Не се е съгласила! — извика Дарси. — И не я е омаял. Тя каза, че ще го използва за оправдание да види какво е сторил на юг. Да преброи войските му и да изучи методите му. Не отиде сама. Взе Роджър, Гаред, Уонда и родителите си.

— Няма значение — каза Арлен. — Това, че изобщо е отишла и е взела баща си, казва на Красианците, че Ърни е изложил дъщеря си за продан и просто чака нужната цена.

Дарси се начумери.

— Как смееш! Господарката Лийша не е юница за продан!

— За тях е! — рязко отвърна Арлен. — Красианците не се отнасят с жените като със свободни хора. Няма значение дали са херцогини, или доячки, жените са собственост за тях, купуват се и се продават. А никой не може да спечели наддаване с Ахман Джардир, проклетата измет от Ядрото, когато реши, че нещо му се полага, Дарси Кътър. Никой.

Дарси отпусна рамене и се предаде. Кимна и рече:

— Казах ѝ, че е глупаво да ходи с онзи, но не щеше да ме слуша. Упорита кат' ядрон.

По лицето ѝ премина болезнена гримаса, сякаш я болеше да признае вина у скъпоценната си господарка. Рена се изплю на земята. Дарси трепна, но не продума.

— Не мисля, че е в опасност, във всеки случай — каза тя. — Редовно получавам писма от нея и според кодираните съобщения е добре, както и всички с нея. Красианците едно умеят, добри вестоносци са.

— Кодове ли? — попита Арлен.

— Казах ти, че не се е подмамила — отвърна Дарси и посмя най-сетне да отвърне на погледа му. — Господарката Лийша предположи, че красианците ще четат писмата ѝ, и ми нареди да запамята някои фрази и думи, та да знам как стоят нещата дори ако пише под принуда. Засега Джардир като че ли си удържа на думата, но господарката пише, че армиите му се стелят из цял Райзън, безчетни били. Каза ми изрично да не те споменаваме, но ми даде код, с който да ѝ пиша, че си се завърнал.

— Пиши ѝ тогава — отвърна Арлен — и ѝ пиши, че трябва незабавно да се върне. Имам спешни новини, а за тях нямаш кодове.

— Няма да споря — отвърна Дарси. — Създателя никога не ме е искал за билкарка.

— Времената са тежки, Дарси Кътър, трябва да понесеш отредените ти теглила. По Новолуние се задава нещо кошмарно. Пред него Джардир е като конска муха в ухото.

Дарси пребледня.

— Какво се задава?

Арлен пренебрегна въпроса.

— Щом Гаред го няма, кой говори от името на Кътърови?

— Че кой?! — възкликна Дарси. — Касапите. Дори новият граф ги знае достатъчно добре, та да не им се меси. Даде им кралско пълномощно, но още нищо не е поискал от тях, което да не са мислели да свършат и бездруго.

Разнесе се мощен лай и грейнал от магическа сила огромен силует врхлетя Арлен. Рена извади ножа си, ала Арлен просто приклепна и разтвори ръце, а чудовищната хрътка го прекатури по

гръб. Арлен избухна в заразителен смях, когато кучето облиза лицето му.

— Още ли не си научил помияра да сяда, Евин Кътър? — попита Арлен, докато господарят на кучето приближаваше.

— Сянка сяда, когат' той си поиска — отвърна Евин. — Радвам се, че се върнахте, сър.

— Как са Бриана и момчетата? — попита Арлен, докато отдръпваше Сянка от себе си.

— Момчетата растат като бурени. Калиен скоро ще е дървар, а Бриана отново е бременна. Молим се да е момиче.

С тези думи Евин погледна Арлен очаквателно.

Арлен въздъхна.

— Каквото се роди — такова, Евин. Не съм убеден, че има Създател, още повече такъв, който ми слуша молбите. Само се надявам, ако е момиче, да прилича на майка си.

Всички се спряха стъписани, сякаш не можеха да повярват, че Арлен се е пошегувал, но после Евин се разсмя и разпръсна напрежението.

Дарси се прокашля, улови погледа на Арлен и кимна към сечището, откъдето графът приближаваше. Бършеше уста с копринена кърпичка, но крачеше уверено. От двете му страни вървяха мъж и жена.

— Дъг и Мерем Касапите — промърмори Арлен на Рена. — Някога бяха истински касапи, допреди битката за Хралупата.

И двамата бяха едри и плещести, ръцете им покрити с белези от нокти, с прогорени петна по лицата. Дъг беше плешив и потен, с дебела кожена престилка на касапин, подсилена с метални пластини и опръскана с демонска гнилоч. Подобно на Дарси, Мерем носеше свободна пола-панталон. Коженият ѝ корсет бе подсилен като престилката на Дъг, а и двете одежди плуваха в гнилоч като тези на мъжа ѝ. И двамата изглеждаха достатъчно силни, за да запратят цяла крава във въздуха. Тежките им сатъри не изглеждаха по-различни от онзи, с който Харл разчленяваше шопари, но бяха изписани със защити и навярно отдавна не бяха използвани за домашен добитък.

Крачеха с изпънати гърбове като говорители на съвещание на градски старейшини. Останалите дървари се събраха зад тях, за да ги последват, целите в пот и кръв, своя и на демоните — и целите засияли

от магическа енергия. Всички се извисяваха над Рена, все едно стоеше наред пръстен от дървета. Шепнеха си превъзбудено, сочеха Арлен и рисуваха защиты във въздуха. За разлика от тях Дървените войници бързо се строиха спретнато край графа, изправиха гърбове и копия, готови да убиват в името на господаря си.

Граф Тамос не беше висок колкото дърварите от Хралупата, но ярката му броня и грейналите по нея защиты компенсираха.

— Никой в Хралупата не е забравил какво стори — бързо рече Дарси, преди графът да се доближи достатъчно, за да чуе. — Кътърови ще правим само това, което ни каже Защитения.

Арлен кимна.

— Първо мисля да сложа край на цялата работа със „Защитения“.

Тамос спря на няколко метра от Арлен и зае пренебрежителна поза, докато пред него се показва един по-дребен мъж, когото Рена не бе забелязала досега. Носеше броня и късо копие на гърба си, но не приличаше на боец. Снаряжението му изглеждаше повече за украса. Ръцете му нямаха мазоли, свикнали навярно повече с перото, отколкото с копието. Късата му наметка бе избродирана с две емблеми, обрасъл с бръшлян трон и дървен войник. Поклони се.

— Имам честта да ви представя Негова Светлост, граф Тамос от Хралупата на дърваря, предводител на Дървените войници, брат на херцог Райнбек от Анжие и господар на всички територии и цялото население между река Анжие и южната граница.

Тамос кимна едва доловимо на Арлен. Рена не знаеше нищо за придворния етикет, но лесно познаваше предизвикателствата, когато ги видеше. Усмихна се, нетърпелива да види как Арлен ще пречупи надувкото.

За нейна изненада Арлен се поклони ниско.

— Граф Тамос — изрече високо и отчетливо, за да го чуят всички. — Благодаря ви, че сте предложили помощ и убежище на бегълците по земите си. Засвидетелствате голямо уважение на Хралупата, като стоите редом с дърварите в нощта.

Тамос присви очи и зачака уловката, но Арлен само се поклони повторно.

— Нека и аз ви се представя — рече той и вдигна поглед към Дарси, Касапите и всички в тълпата. — Всъщност на никого тук не съм

се представял. Аз съм Арлен Бейлс от Потока на Тибит.

Над тълпата се възцари пълно мълчание. Рена се огледа — всички бяха стаили дъх за още.

Тишината продължи само няколко секунди, макар да ѝ се струваше много по-дълга. След това всички се разбъбриха едновременно, а какофонията се разрасна дотолкова, че ниции думи не се отличаваха. Дори Дървените войници започнаха да разговарят в строя.

Тамос погледна Дъг Касапина, а той се обърна към тълпата.

— Млък! — излая той над глъчта. — Това да не ви е жонгльорско представление, бе!

Моментално всички утихнаха, но личеше, че едва се сдържат. Нямаше да издържат дълго.

Тамос стисна устни.

— Потока на Тибит — измърмори. — Значи си от Мливари. Под властта на Юкор.

Изплю името като отрова.

Арлен сви рамене.

— Според границите по картата — да, но Юкор пет пари не даваше за Потока на Тибит и хората там му връщаха услугата. Отраснах в Потока, но отговарям само пред себе си. — Взря се в очите на графа. — Юкор не може да ми нарежда повече, отколкото вие.

Тамос присви очи и двамата се погледнаха. Графът бе убил няколко демона в битката и той и бронята му сияеха. Ореолът край него пулсираше в ритъм с дишането му и Рена знаеше, че благородникът ще е нечовешки бърз. Невероятно силен. А магията напираше у него и виеше за кръв.

Би могла да се притесни, ако срещу него не беше Арлен Бейлс. Татуировките по кожата му светнаха толкова ярко, че вече ги виждаха и другите. Рена не знаеше нарочно ли е, но ефектът бе очевиден. Мнозина дървари зашепнаха и започнаха да чертаят защити във въздуха.

Графът и Арлен се перчеха като два песа пред кучка, но Арлен имаше по-големи зъби и разполагаше с лоялността на глутницата. Навсякъде край тях дърварите стиснаха оръжията си по-здраво, а Дървените войници запристъпяха нервно от крак на крак.

Арлен не обърна внимание на напрежението и се усмихна обезоръжаващо. Обърна се към Рена, поклони се и направи плавен жест с ръка към нея. Може да се държеше, като да не го интересуваха обноските, но очевидно ги знаеше.

— Моите извинения, задето не представих придружителката си — каза той. — Това е Рена Танър, също от Потока. — Изправи гръб и погледна зад гърба на Тамос към сбралите се край тях дървари. — Двамата сме обещаани.

Всички отново охлабиха челюсти пред очите на Рена, но този път и тя се присъедини. Само допреди миг клетвите и на двамата изглеждаха много по-нереални, отколкото сега, обявени така пред всички тези хора. Бе обещана на Арлен Бейлс. Отново.

Този път Тамос се окопоти по-бързо, приближи се към Рена и се поклони, като целуна опакоето на дланта ѝ.

— Чест е да се запознаем, госпожице Танър. Нека пръв ви предложи поздравленията си.

От пантомимите на жонгльорите Рена знаеше, че в Свободните градове благородните господа целуваха ръцете на дамите, но никога не го бе виждала наистина. Скова се, без ни най-малка представа как да реагира. Усети как лицето ѝ се налива с кръв и благодари на нощта, задето скриваше смущението ѝ.

— Б-благодаря — успя да смотолеви.

Тамос се надигна и се обърна към Арлен.

— Така — рече по-тихо, — ако си приключил със самоизтъкването за пред селяните, може ли да поговорим на четири очи?

Арлен кимна и прислужникът на графа ги отведе до голяма шатра от дебел плат, точно в центъра на защитената част от сечището. Вътрешността бе богато обзаведена с топли килими, легло с балдахин и огромна маса, обградена от столове. На почетното място нямаше стол, а нещо, което на Рена ѝ идваше да опише единствено като „трон“: тежко кресло от полирано дърво с висока облегалка и издялани като бръшлянови лози странични облегалки. Беше най-големият стол, който Рена бе виждала някога. Грейнал от магия и обкован в могъщата си броня, Тамос приличаше на самия Създател на трона си, готов за Съдбовния ден.

Миг по-късно Артър, слугата на Тамос, се прокашля и отвори платнището за пастира, когото Рена беше видяла да се грижи за Джо Кътър и останалите ранени. Носеше защитения си жезъл, но въпреки сивата брада и коса можеше да ходи изправен без усилие и нямаше нужда от подпирачка.

— Пастир Хейс, Висш инквизитор под началството на Върховен пастир Петер от Анжие — обяви Артър.

Арлен събра вежди и Рена незабавно долови недоверието му.

— Заместникът на пастир Джона, доколкото помня — рече Арлен и изглежда графа, сякаш той бе представил възрастния мъж. — Изправихте ли вече Джона пред вашата „инквизиция“?

— Това е работа на пастирите на Създателя, а не твоя — включи се с остър тон Хейс.

Арлен изсумтя и погледна към Дарси.

— Отведоха го преди седмици — каза тя. — Вика не може да си намери място от тревоги, но не й дадох да отиде с него и не е чувала нищо оттогава, макар че го молеше постоянно.

С тези думи Дарси кимна леко към Тамос.

Арлен също завъртя глава към него, но Тамос разпери безпомощно ръце.

— Както казва пастир Хейс, това е работа на Съвета на Пастирите. Не е в моите ръце.

Арлен поклати глава.

— Лошо оправдание. Жената има право да чуе нещо от съпруга си и да получи доказателство, че е добре... както, надявам се, е.

— Как смееш! — възкликна пастир Хейс. — Носиш одежди на пастир, но не си от ордена ни, а и изобщо не знаем дали...

— Дали какво? — предизвика го Арлен.

— Достатъчно! — прекъсна ги графът. — Вестоносец ще отнесе писмо от госпожа Вика още утре и ще се върне с писмо от съпруга й седмица, след като той го изпрати. Ако тя иска да го види лично, ще й осигурим придружители.

Пастир Хейс прикова суров поглед в графа.

— Ваше Височество...

— Не съм ти вече ученик, пастирю — рече Тамос и махна с ръка. — Спести ми назиданията. Ако съветът има проблеми със заповедта

ми, нека говорят с брат ми и да проверят в чии думи се вслушва повече.

Спогледаха се многозначително, а Хейс кимна и се поклони.

— Както заповяда Ваше Височество.

Тамос изсумтя.

— Добре. — Погледна Арлен. — Може ли да считаме въпроса за приключен, или имаш още завоалирани заплахи? Имаме по-високи дървета за сечене от пастир, който проповядва встрани от Канона.

Арлен кимна.

— Много по-високи, Ваше Височество. Ядроните са се отегчили от отпора ни. Възнамеряват да отвърнат с неудържима свирепост.

— Нека — изръмжа Мерем. — Всички демони в Ядрото, взети заедно, нямат и капка акъл. Ще ги натрупаме на толкова голяма клада, че и Създателя ще я види.

Дъг изсумтя в съгласие, ала Тамос не отвърна, вперил тежък поглед в Арлен над сплетените си пръсти.

— Не си видяла нищо от това, което Ядрото може да ни стовари, Мерем — отвърна Арлен. — Преди по-малко от седмица с Рена срещнахме демон, по-умен и от двамата ни, взети заедно. Мисловен демон. Пазеше го друг, който можеше да се превръща в каквото си поиска, а когато мисловният бе наоколо, всички останали ядрони се държаха различно.

— Как така различно? — попита Дъг.

— Като войници с добър генерал — отвърна Арлен. — Изпрати цял лес дървесни демони след мен, които ме нападнаха със сопи, когато ноктите им не успяха да преодолеят защитите ми.

— Ядроните го взели — прошепна Мерем и тръсна рамене, а Дъг се изплю на килима. Графът сякаш не забеляза. Бе пребледнял като смъртник, а страхът му витаеше като миризма. Рена се запита какво се случва с могъщия предводител и свиреп воин отпреди миг.

— Майка ми трябва да разбере — измърмори той.

Всичко го изгледаха питащо. Пастир Хейс се начумери.

— Майка ви ли, Ваше Височество?

Въпросът бе твърде тих за останалите, но Рена го чу ясно и отчетливо. Сетивата ѝ се разгръщаха с всеки изминал ден.

Тамос се сепна и се изправи в стола си, а част от руменината се върна по страните му.

— Брат ми, херцог Райнбек, трябва да научи веднага. Артър, пригответи вестоносец!

Артър понечи да изпълни, но Арлен вдигна ръка.

— Със съжаление трябва да ви уведомя, че имам и по-лоши новини. Мисловните демони могат да посегнат на мислите ти и да ги откраднат, да научат всичко, което възнамеряваш да сториш. Могат дори да поемат контрол над тялото ти.

— Създателю! — извиси глас Мерем. — Как да се борим срещу това?

А лицето на графа така позеленя, че на Рена и се стори, че аха-аха, и ще повърне.

— Големите защиты са им недостъпни — каза Арлен. — А за останалите има защиты срещу подобни демони.

Извади парче пергамент и четка за изписване на защиты от робата си. С невероятна лекота, сякаш ръката му преливаше в пособието, бързо нарисува едър символ и го обърна към останалите край масата.

— Този символ може да ги спре да не нахлуят в умовете ви. — Посочи същия символ, татуиран на челото си, и един, нарисуван върху Рениното. — Мисловните демони са още по-чувствителни на светлина от обикновените ядрони. Дори лунната може да ги нарани. Излизат на повърхността само когато луната приключи цикъла си. В тези три нощи всеки отвъд големите защиты трябва да носи този символ на челото си.

Дарси прокара пръст по очертанията на символа.

— Простичък е. Ще го разпространим из града.

Арлен кимна и погледна Касапите.

— А вие ще трябва да побързате с набора и обучението и да подготвите дърварите за ядрони, които умеят да използват главите си.

— Новаци имаме колко' щещ — каза Дъг, — но това само значи, че сме тъпкани с недорасли вейки, търчат наоколо със защитени копия и понятие си нямат как да ги използват.

— Имат три седмици да се научат — рече Арлен. — Ще помагам както мога, но отговорността е твоя, Дъг. Твоя, на Мерем — и той погледна към Тамос — и на графа ви.

— Не мога да повярвам, че току-що предаде на оня армия от ловци на демони — говореше Рена, докато се връщаха при конете.

— Никога не съм искал армия, Рен. Тези дни всяка армия, която бих повел, като нищо ще се окаже с повече червена кръв по копията, отколкото черна. Хората трябва да са единни, ден и нощ. Аз само бих се пречкал. Нека Тамос си седи на трона. — Усмихна се. — Винаги мога да го изритам оттам.

Рена се засмя и наблизко един дървесен демон се озърна превъзбудено, опитвайки се да я открие. Тя бе едва на четири-пет метра, но с наметалото си можеше да го подмине, а той да не я забележи.

Наметалото, което Лийша с такава любов бе извезала за Арлен.

— Знаех си, че има защо да не го харесвам — каза Рена. Отвори закопчалката и то се свлече на земята. Демонът изпищя, когато я видя, и я връхлетя незабавно.

Рена му позволи да я доближи, без да помръдва чак до последния момент — тогава се приплъзна встрани и намушка демона в една пролука в бронята му, а той изгуби инерция и се олюля.

Раната обаче не беше смъртоносна, а магията му вече го лекуваше. Обърна се и отново изпищя. Рена го погледна право в очите и разпери ръце.

Втория път демонът внимаваше повече, пазеше се на разстояние и използваше огромния си обхват, за да спечели предимство. Рена спокойно му отстъпваше територия и плавно отбягваше атаките му. От време на време порязваше фучащите крайници, но раните бяха драскотини.

Изчака, докато ядронът застана на нужната ѝ позиция. Избягна следващата му атака и го нападна решително, преди демонът да си върне равновесието: намушка го между третото и четвъртото ребро отдясно, както я беше учил Арлен. Усети тласъците на сърцето му, когато го прониза, както и прилива на чиста магия, докато очите му гаснеха.

Демонът размаха лапи за последно, но по защитите ѝ блесна предпазна магия. Накрая създанието се строполи.

Рена обърна поглед към Арлен.

— Този демон знае кой го е убил.

Арлен я изгледа с леко снизхождение.

— Мъртъв е, Рен. Нищо за никого не знае.

Наведе се, взе наметалото и внимателно го отръска от пръст и листа, преди да го сгъне старателно.

— Честна дума, никога не съм обичал да го нося. Не искам да се крия, точно като теб. Може би още по-малко от теб. — Изсумтя. — Някога да си получавала подарък от някого, който явно много е мислил за него, но го отваряш и си казваш „Този човек изобщо не ме познава“?

Рена кимна.

— Както когато тате купуваше бъчва от бирата на Богинс, за да отпразнува рождения ми ден, а после я изпиваше цялата сам. — Сви рамене. — Танърови никога не са били по подаръците. Поне откак мама се спомина.

— А как стана това? — попита Арлен тихо. — Чух, че са били демони, но не ми разказаха всичко.

— И аз не я знам — призна Рена. — Ядрони са били, но защитите не бяха прекъснати. — Била е на двора. Помня, че с тате се бяха карали страшно същата нощ. Като малка не го мислих много, но сега ми се струва, че е избягала навън, за да се измъкне от него. Нощи наред и аз съм се чудела дали да не го направя.

— Радвам се, че не си — отвърна Арлен. — Едно е да бягаш, когато имаш накъде, но ако ще си виждаш сметката, по-добре в битка, отколкото в бягство.

— Честна дума — съгласи се Рена.

— От наметалото има полза. Без него може би и двамата щяхме да загинем.

— Май трябва да благодаря на Лийша Пейпър, че ни е спасила, тогава.

Рена се изплю.

— Ти ни спаси, Рен. Нито наметалото, нито ножът на баща ти се разходиха сами до онази гад от Ядрото. Мисловният демон беше най-близо от всички досега да ми види сметката, а не един и два от тях и без това почти са успявали.

Подаде ѝ плата, а Рена кимна и го взе. Усмихна се.

— Не мога да отрека, че ще се радвам твоята Лийша да ме види с него. Това ще им покаже коя си си избрал.

Арлен се подсмихна самодоволно.

— На кои? Ще те видят и ще си помислят, че ѝ чиракуваш като много други.

Рена се намръщи, а той се засмя.

ПЕТА ГЛАВА

ПАСТИР ХЕЙС

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ПЕТ ЗАЗОЛЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

— Ядроните го взели — изръмжа Арлен.

— Какво? — попита Рена. След няколко часа тежка езда бяха слезли от конете и ги водеха през един гъстак, след който току-що се бе открила малка поляна. Една канара стърчеше наскрел нея.

— Някой е намерил убежището ми. — Посочи напред.

Рена се обръна към канарата, ала поклати глава.

— Нищо не виждам.

— Там е — каза Арлен. — Трябва да стигнеш точно до него, за да видиш вратата. Има си метална порта, покрита с корков плевел, останалото е скрито от плесен и трева.

Рена замижа.

— Как разбра, че някой го е открил?

Арлен посочи струйката дим, която се виеше от едно кухо дърво, самотно навърх малко възвишение.

— Това е коминът ми. Не съм оставял огъня да гори три месеца, вярвай ми.

— Оставял ли си нещо важно там? — попита Рена.

Арлен сви рамене.

— Полуготови защити по няколко оръжия. Хората, които се присъединяваха към дърварите, искаха оръжия по-бързо, отколкото можех да ги защитя, така че никога не успях да складирам особено много. Беше просто място за спане.

Чу се кудкудякане и Арлен въздъхна.

— Превърнали са хубавата ми конюшня в проклет кокошарник.

— И сега какво?

— Ще трябва да наемем стая в града — уморено отвърна Арлен.
— От утре. И нощем, и денем ще събираме тълпа, където и да си покажем носовете. Преди това ми трябва няколко часа сън.

— А не може ли просто да си направим бивак както винаги? — попита Рена.

— Не сме говеда, Рен — отвърна той. — Нищо лошо няма човек да спи в легло от време на време, а и не сме чак толкова важни, та да не се постареем да опознаем хората.

Рена направи гримаса. Тази нощ не бе имала възможност да ловува, а в града възможностите ѝ да се храни с демони биха били още по-оскъдни. Гнусливостта ѝ бързо-бързо отстъпваше пред растящата ѝ сила. Беше гладна, а обикновената храна не ѝ стигаше.

Умореното лице на Арлен обаче я сепна. Носеше света на плещите си и се нуждаеше от подкрепата ѝ в дните занаят.

— Добре. Утре тогава. — Отиде при него, хвана го за ръка и го целуна. — Направи кръг, а аз после ще се погрижа за теб. — Усмихна се. — Ще спиш като пълн.

Сред милувките ѝ умората лека-полека напусна лицето му. Никога не бе толкова изтощен, та Рена да не може да го възбуди, ако се съблече.

Часове по-късно Рена, будна и заслушана в дишането на Арлен, леко се измъкна от прегръдките му, когато се увери, че е заспал. Изгледа го, сам сред защитения кръг. Изглеждаше толкова малък, уязвим. При цялата си мощ и той трябваше да се храни, да спи, да диша. Имаше нужда от закрила. От човек, на когото да има доверие.

Някой да е силен заедно с него, вместо него.

Тя извади ножа си и пристъпи в нощта.

Рена се събуди, зарила лице в пръстта. Явно се бе изтърколила от завивките. Изплю тревичките от устата си и сънено разтърка очи, докато се разтъпкваше и протягаше. Още не бе съвсем сутрин, но небето светлееше достатъчно, за да вижда с просто око, но и да забележи отслабващата магическа мъгла, която се стичаше към топящите се сенки.

Арлен вече беше буден, носеше само бидото си и тършуваше в дисагите на Танцър. Мърмореше си под нос:

— Знам, че ги оставих някъде тук...

Рена се усмихна. С радост би се будила с кал и трева в устата всяка сутрин, ако първо зърваше Арлен Бейлс.

— Какво търсиш?

Арлен вдигна глава, но не спря да тършува. Усмивката му бе отражение на нейната.

— Дрехите си. А!

Извади вързоп смачкани дрехи и ги разгъна — износен дочен панталон и посивяла белезникава риза. Сложи ги и Рена се засмя, когато му увиснаха от раменете и хълбоците.

— Още ли не ти стават дрехите на тате ти?

Арлен я изглежда кисело, докато привързваше панталона си с връв и навиваше ръкавите.

— Хората ми казваха, че съм слаб, още докато бях вестоносец, а се хранех добре. Сигурно съм загубил почти десет килограма — и той обхвана с широк жест татуировките си, — откакто започна това.

Пристегна краищата на крачолите си.

Беше оставил сандалите си върху прилежно сгънатата си роба и сложи и тях, и нея в една от дисагите. Извади стари кожени ботуши, но след миг изсумтя и ги върна, като остана бос.

Арлен ѝ беше странен в нормални дрехи. Рена присви очи и се опита да си представи онзи, който би бил, ако не бе напускал Потока, но не можеше. Татуировките по предмишниците и прасците му — а какво оставаше за лицето и врата му — изглеждаха още по-необичайни, когато се подаваха изпод дрехи.

— Защо ти е всичко това? — попита Рена.

— Навлякох изобщо робата, защото денем можех да крия лице под качулката, а и хората по-рядко тормозят пътуващи пастири — отвърна Арлен. — А и по-лесно ги отмятах по залез. — Поклати глава. — Но вече не се крия, а робата дава погрешни представи на хората. Не съм свят човек. А и ако трябва да покажа защитите си набързо... — Той щракна с пръсти и се превърна в мъгла, а дрехите се свлякоха. След миг отново се появи само по бидо.

— Този номер става и за други неща — каза Рена ухилена.

Арлен отвърна на усмивката ѝ.

— По-добре да правим някои неща по старомодния начин.

— Значи, ще влезем, както сме си? — попита Рена. — Няма да ме караш да се покривам както след Речен мост?

Арлен поклати глава.

— Извинявай за онова, Рен, просто бях много ядосан. Нямах право...

— Имаше — прекъсна го тя. — Дадох ти добра причина. Хич не те виня. Пада ми се.

Арлен мигом се оказа пред нея и я прегърна.

— Толкова много си сторила за мен. Неведнъж.

Слънцето най-сетне изгря и ги освети наскрел целувката им с първите си лъчи.

— Стига потайности, Рен — каза Арлен. — Такива сме, каквито сме. Ако питаш мен, хората могат и с нас, и без нас, ако не ни харесват.

— Честна дума — отвърна Рена и постави ръце на гладката му бръсната глава, за да придърпа лицето му до своето.

Скоро след това Арлен ги поведе към Хралупата, босоног, повел Танцър за юздата.

— Пътищата не са защитени — отбеляза Рена.

— Пътищата са защитата — каза Арлен. — Или поне част от нея. След като ядроните сравниха по-голямата част от града със земята, го построихме наново, още по-голям, във формата на няколко големи застъпващи се защити като онази, която дърварите оформяха на север. Всеки външен кръг ще става по-бавно от предишния, но накрая никой демон няма да може да пристъпи на двеста километра околоръст.

— Това е... невероятно — отвърна Рена.

— Ще бъде — съгласи се Арлен. — Ако можем да го направим, преди Ядрото да избълва армия, която да ни върне обратно в Епохата на невежеството.

Дори толкова рано по пътищата и пътеките сновяха обикновени хора по работа. Арлен кимна на неколцина пътъм, но не каза нищо и не спря. Всички го зяпаха ококорени, а някои дори се покланяха и рисуваха защити във въздуха. Почти всички зарязаха заниманията си и го последваха. Държаха се на почтително разстояние, но глъчта растеше, колкото повече хора се трупаха, а Рена неведнъж долови думата „Избавител“.

Арлен сякаш не обърна внимание и със спокойно изражение ги водеше към центъра на града.

Десетки чифлици и къщурки вече бяха построени наново, а стотици се строяха. Формата на голямата защита оставяше огромни площи девствена гора навсякъде, така че Хралупата още пазеше атмосферата на малко поселище, за разлика от улиците, каменните стени и огромните здания в Речен мост.

— Все едно почти съм си у дома — каза Рена. — Кат' нищо ще видим зад ъгъла Градския площад и бакалията на Шопара.

Арлен кимна.

— Тук наричат площада Гробището на ядроните и не е Шопара, а Смит, но си права. Може би затова живях известно време тук. Не бях готов да се връщам у дома, а това бе най-близко до детството ми.

Свърнаха зад един ъгъл и се показа Гробището. Калдъръменият централен площад бе почти същият като този в Потока. В другия край се намираше Свещен дом, същият като на пастир Харал от Хълма на Богин, но край него стотици мъже оформяха огромни основи, дълбаеха дупки и носеха камъни.

Арлен спря и спокойствието му за миг слезе от лицето му.

— Онзи ангиерски пастир не губи време. Явно си строи катедрала, ще погълне дома на Джона както жаба — муха.

— Сякаш е нещо лошо — отвърна Рена. — Градът, види се, расте много бързо, няма ли да им трябват още няколко пейки в дома?

— Сигурно — отвърна Арлен, но звучеше недоубеден.

В другия край на площада имаше и голяма сцена с усилвателна фуния. Шумът на огромната тълпа пред сцената привлече вниманието на Рена, но над него се извисяваше един-единствен глас. Бе Джо Кътър: по нищо не личеше, че предишната нощ е бил ранен смъртоносно. Рена зърна и познатите одежди на пастир Хейс, който стоеше в края на тълпата с един от последователите си, подпираше се на възлестия си жезъл и наблюдаваше със студен поглед.

— Видях Го с ей тия две очи! — извика Джоу. — Дървенякът ме разпори като риба, чух Дарси да казва, че нищо не могат да направят! Обаче дойде Защитения и размаха ръце и вече и белег почти не ми остана!

— Слизай от сцената, Джо Кътър! — извика някой. — Може да си палячо, но не си жонгльор! Върви си разправяй глупостите другаде!

— Кълна се в слънцето! — извика отново Джоу и вдигна разкъсания си окървавен елек, под него — избледнелите му белези.

Когато и това не успя да убеди тълпата, той посочи един от мъжете в нея.

— Евин Кътър, и ти видя!

Всички обърнаха погледи към Евин, но хрътката му настръхна и не позволи на никой да се приближи.

— Не видях никакви чудодейни лечения — рече той след миг. — Не и с ей тия две очи. Но да. Избавителя се завърна.

Арлен простена и обори лице в шепа, а тълпата се обърна отново към Джо с подновен интерес.

— Така, така! — извика той. — *Истинският* Избавител се върна, да върне господарката Лийша у дома и да надвие оня ми ти пустинен плъх!

Тълпата изрева одобрително.

— Тъп като купчина камъни, но не грехи изцяло — измърмори Арлен.

Точно тогава Джоу вдигна глава и забеляза Арлен и Рена в края на тълпата.

— Ето Го! Избавителя!

Арлен сложи ръце на хълбоците, когато цялото множество рязко се извърна към него, и изгледа Джоу като куче, което се е изходило наред къщата.

Ненадейно тълпата се устреми към него — всички се пресягаха да го докоснат, дърпаха дрехите му. Стотици викаха, стотици ги притискаха.

— Избавителя!

— Благословен да си!

— Благослови ме!

— Искам...!

— Трябва...!

Рена се мъчеше наред купа тела и дори новооткритата ѝ сила не бе достатъчно, за да устои на наплива.

— Назад! — крещеше тя, но никой не чуваше и кръвта ѝ кипна за пореден път, пред зора ѝ почервения и тя посегна към ножа си.

В този миг тя зърна летящата към главата на Арлен бутилка, но нямаше как да я спре.

Нямаше за какво да се тревожи. Ръката му се стрелна мълниеносно и я сграбчи. Всички ахнаха като един и по пътя на

бутилката в тълпата се отвори пролука — хората запристъпваха назад и разкриха групичка от трима мъже, които гледаха Арлен кръвнишки. Дрехите им бяха скърпени криво-ляво и износени, лицата им изпити, крайниците — мършави. Рена познаваше пияници, когато ги видеше, и знаеше какви гадости могат да натворят. Дланта ѝ отново докосна дръжката на ножа.

— Избавител! — рече един от мъжете и плю на земята. — Ако си тоя Избавител, за когото говорят всички, къде беше, когато красианците взеха дъщеря ми?!

— И сина ми! — извика вторият.

— И чифлика ми! — додаде третият.

— Я покажи малко уважение, бе! — изръмжа Линдър Кътър и удари предводителя им в лицето. Онзи се строполи тежко, а другите двама се хвърлиха срещу огромния, ако и едва петнайсетгодишен младеж. Тримата се сборичкаха, а двамата немошни нападатели ритаха във въздуха, докато се мъчеха да съборят Линдър. Удареният тръскаше глава и се опитваше да се изправи. Очите му бяха стръвни.

— Хей, добре питат! — провикна се друг в тълпата и го споходи недоволно съгласие. Петима-шестима от Кътъррови се бяха втурнали към суматохата.

Арлен прекоси разстоянието нечовешки бързо.

— Достатъчно! — Вдигна двамата нападатели на Линдър за яките и ги раздруса като непослушни деца. Линдър се усмихна самодоволно, докато Арлен не се обърна към него. — Следващия път, когато удариш някого заради мен, ще ти спукам главата.

Линдър отведнъж изглеждаше на възрастта си и поруменя.

Арлен остави двамата на земята достатъчно внимателно, за да останат на крака, и се пресегна към падналия, като му помогна да се изправи. Когато продума, звучеше спокоен, но гласът му се чуваше също толкова ясно, колкото докато Джо викаше през фунията.

— Знам, че те боли, друже, и съжалявам за дъщеря ти, но не ѝ помагаш, като хвърляш бутилки и вършиш глупости. Не на мен трябва да се сърдиш. Никога не съм се правил на Избавителя. Може да съм целият изрисуван, но съм точно като вас.

— Но... ти избави Хралупата — рече мъжът почти умолително.

Арлен поклати глава и огледа тълпата. Всички мълчаха и чакаха отговора му.

— Не съм избавил нищо. Хората от Хралупата го сториха, кървяха ето тук, на паветата под нас. Да, намесвах се в крайна нужда, но така бяха и Лийша Пейпър, и Роджър Ин. И Линдър, и Евин Кътър, и още поне стотина души. Дори Джо, макар че си е наумил да говори глупости.

Джо слезе от сцената смутено.

Арлен сложи ръка на рамото на мъжа.

— Знам какво е да губиш хора. Може да те подлуди, да те разяри. Но идат още бури. Дошъл съм да помогна, но това няма да значи нищо, ако ще съм сам. Ти си решаваеш дали да ме замериш с шише и да ме сочиш с пръст, но не ти дължа никакви обяснения. — Той се обърна и гласът му прогърмя: — Имам си по-добри неща за правене от това да насъсквам тълпата срещу демони на площада! Мога да се обзаложа, че и вие също!

Изведнъж всички забиха погледи в краката си и се размърмориха как имат недовършени дела. Разотидоха се бързо.

Джо Кътър се спусна към Арлен, докато си тръгваше.

— Съжалявам. Не исках да...

Арлен го прекъсна:

— Не ти се сърдя, Джо. Заслужих си го, задето се държах така тайнствено последния път.

Джо изглеждаше облекчен, но Арлен вдигна пръст.

— Но онази фуния е за пастири, жонгльори и свирачи, не за глупци като теб. Не искам повече да те виждам горе, освен ако няма да ни пееш и танцуваш. Ако нямаш дърва за цепене, отиди и питай Касапите какво се намира за вършене.

Джоу кимна послушно и се отдалечи.

Рена върна погледа си към мястото на Инквизитора, но и него го нямаше.

— Това място е повече като Потока, отколкото ми се ще — каза Рена. — И к'во, ще ни изгорят на кладата, ако не ги спасим ли?

— Всеки има нужда от време на време някой да го вразуми, Рен — отвърна Арлен, докато водеха конете си в конюшните зад новопостроения хан. — Времената са тежки и можем да простим на хората, че лесно се палят. Не е нужно всеки път да посягаеш към ножа.

Рена се напреди.

— Не знаех, че си личи толкова.

— Голям нож имаш.

Един младеж, слаб, но жилав, дойде да отведе конете им. Погледна към Танцър и незабавно вдигна глава към Арлен.

— Да, Кийт, аз съм — каза Арлен. — Знам, че няма много място, но с моята обещана имаме нужда от стая за няколко седмици.

Кийт кимна. Бързо прибра конете и ги придружи през малък страничен вход към едно преддверие.

— Чакайте да доведе татко.

— Баща му Смит е съдържателят на хана и говорител на града — каза Арлен, когато момчето си тръгна. — Свестен човек, ако не го ядосваш. По-честен от Хог, но все пак го бива в пазарлъците. Жена му Стефни не е лоша в малки дози, но все изглежда, все едно не е ходила до нужника от цяла седмица и иска да си го изкара на всички край себе си. Бързо се захваща да проповядва как Създателя искал това, искал онова. Все едно е от Южна стража.

Рена се наежи. Там бързо я бяха осъдили на смърт, ужким по „волята на Създателя“.

След няколко минути влезе едър мъж с гъста брада, по която Рена прецени, че собственикът е на около шейсет лета — следваше го дребна, слаба женица с опъната в стегнат кок коса. Арлен се оказа прав за лицето ѝ. Сякаш току-що бе отхапала недоузряла слива и се готвеше да я изплюе в лицето ти.

— Слава на Създателя, задето се върна — възкликна Смит, когато Арлен представи Рена.

— Създателя няма нищо общо — каза той. — Имам работа в Хралупата.

— Ръката на Създателя е във всичко, малко и голямо — рече Стефни. Крайчето на белег от демон се подаваше от високата яка на роклята ѝ, а в целия ѝ вид имаше суровост, която напомняше на Силя Бездетната, говорителката на Потока на Тибит, която бе защитила Рена, когато никой друг не посмя. Рена никога не беше срещала жена, по-силна от Силя.

Без да се замисля, Рена се пресегна и леко докосна белега.

— Били сте се, нали? Когато защитите са се пропукали преди година.

Жената поокръгли очи, но кимна.

— Не можех просто да стоя безучастна.

— Разбира се — каза Рена и я стисна съчувствено по рамото. — Няма как да искаш нещо от другите, ако не си готов сам да го сториш.

Измъченото изражение на жената се стопи и тя се усмихна — непривична гримаса, която не си отиваше с вече оформените ѝ от мръщене бръчки.

— Елате. Ханът е зает, но ще намерим няколко стаи за вестоносци. Нека ви настаним и нахраним.

Тя се обърна и ги поведе по едно задно стълбище, докато Арлен и Смит зяпаха изумени.

Едва се бяха настанили и закусили, когато някой почука. Арлен отвори и се показва един от последователите на пастир Хейс, този, който стоеше неотлъчно до него.

Носеше само обикновени сандали и кафеникава роба — защитеният стихар бе за през нощта. Добре подстриганата му кафява брада бе обсипана със сребристи косъмчета.

— Аз съм чадото Франк, помощник на пастир Хейс, Върховен инквизитор и също духовен наставник на Негова Светлост граф Тамос от Хралупата на дърваря — рече той с едва забележим поклон.

— Простете за прекъсването, господин Бейлс — кимна на Рена — и госпожице Танър, но Негово Високо Светейшество бе крайно впечатлен от думите ви тази сутрин и желае да се срещне с вас в шест вечерта в трапезарията на своя Свещен дом. С официално облекло.

Завъртя се, за да си върви, но отговорът на Арлен го спря.

— Ще трябва да предадете извиненията ни.

Франк застина за миг, а когато върна поглед към Арлен, в него се четеше изненада. Отново се поклони леко.

— Искате да кажете, че, ъм... имате по-важни планове от това да се видите с Негово Светейшество?

Арлен вдигна рамене безпомощно.

— Боя се, че плановете ми са много. Може би след Новолунието. Този път Франк не се и опита да скрие изумлението си.

— Това... това е отговорът ви?

— Писмо ли да напиша? — попита Арлен.

Когато Франк не отвърна, Арлен закрачи към вратата и хвана подканящо дръжката ѝ. Франк се затътри навън със смесица от шок и негодувание по лицето.

— Не е ли малко стар за дете? — попита Рена, докато Франк се отдалечаваеше по коридора.

Арлен кимна.

— Почти на четирийсет ми се видя. Пастирите обикновено получават постове си до около трийсет дори ако Съветът не им е намерил паство.

— И какво, този не си е взел изпитите ли?

Арлен поклати глава.

— Значи, че Хейс е влиятелен. Толкова влиятелен, че да му прислужваш, е по-ценно от това да си имаш собствено назначение. Политика — и той изплю думата.

— А какво беше това с плановете? — попита Рена. — Не звучеше любезно. Току-що дойдохме, още нямаме планове дори кога да ходим до нужника.

— Не ме интересува. — Арлен махна раздразнено към вратата. — Проклет да съм, ако ще ме накарат да присъствам на формална вечеря само за да може някой пастир да ми важничи. Нямам нерви за пози.

Той сниши глас, за да имитира мънкането на Франк.

— „Искате да кажете, че, ъм... имате по-важни планове от това да се видите с Негово Светейшество?“ Ба!

— А имаме ли по-важни планове? — попита Рена.

— Ами, може да прекараме няколко часа да си блъскаме главите в стената — отвърна Арлен. — Все едно да говорим с пастир. Всички са наизустили онази книга, но всеки я чете различно.

— Пастир Харал от Потока беше добър човек — рече Рена. — Подкрепи ме, когато хората от града искаха да ме разкъсат.

— Но не и пред теб, Рен — каза Арлен. — Запомни това. Джордж Уоч, на когото омраза му капеше от ушите, също беше пастир.

— Но пък не злословиш за бившия пастир, оня Джона — каза Рена.

Арлен сви рамене.

— Джона е също толкова глупав, колкото и останалите. Може би повече в някои отношения. Но винаги се е отнасял с хората както

трябва. Заслужил си е уважението им. Хейс нищо не е заслужил.

— Не е получил възможност все още — отбеляза Рена.

Арлен помълча няколко секунди, но накрая изсумтя.

— Добре, ще пратя Кийт да го уведоми, че сме намерили време наред плановете. Обаче никакви официални дрехи.

Когато Рена и Арлен се показаха пред хана привечер, не ги чакаше точно тълпа, но стотици хора се шляеха край магазините и уличните ъгли, опитвайки се да изглеждат, сякаш имат работа там. Когато двамата се показаха, се разнесе всеобщ шепот.

Рена въздъхна. Явно каквото и да кажеше Арлен, нищо нямаше да промени мнението на някои хора, дори на тези, които кътаха всяка негова дума, сякаш е част от Канона.

През целия ден не спираха да чукат на вратата им. Смит и Стефни се постараха просителите да не затрупат хана, но не върнаха никого от онези, които сметоха за достатъчно важни, а такива бяха мнозина. Двамата Касапи дойдоха с тежки тефтери и карти, които разстлаха на пода, за да покажат докъде са стигнали с набора на нови воители и с разчистването на територия. Десетки селца се бяха преселили, изтикани от красиянците, превзели Райзън — много от тях се строяха направо върху свои собствени големи защити в околията. Самата Хралупа вече бе обградена от шест големи защити, макар само две от тях, на Нови Райзън и Мъчнокрай, да бяха напълно активни. Още няколко се изграждаха в момента.

Един стъклар на име Бен донесе на Рена и Арлен прекрасни защитени предмети, за да прецени Арлен доколко са сполучливи, а Кендъл се вмъкна да говори за ангиерските жонгльори, пристигнали със свитата на граф Тамос.

— Петима старейшини от Гилдията на жонгльорите — каза тя — и около десетина чираци. Твърдят, че са дошли, за да помагат на Роджър да ни научи как се омайват демони, но сякаш повече се интересуваха да чуят колкото може повече за *теб*.

И така нататък. Защитници, вестоносци, билкарки, говорители на цели изселени градове — един по един или по двойки и тройки, идваха и си отиваха, а на Рена ѝ се крещеше.

Арлен го прие сякаш по-добре, поздравяваше мнозина като приятели и даваше предложения, които тези срещу него сякаш приемаха като заповеди.

Но накрая с голямо облекчение най-после се измъкнаха от стаята, макар и всички по улиците да ги зяпнаха отново.

Пастир Хейс и чадо Франк ги чакаха пред Свещения дом. Хейс бе в кафяво, ала материалът на одеждите му бе по-фин от всичко, което Рена бе виждала, с изключение на защитеното ѝ наметало. Върху тези дрехи той носеше бял филон, поръбен с нишки във формата на бръшлян, а на гърдите му — извезан от сърма разкривен жезъл, обсипан със защити, много от които Рена не успя да разпознае. Епитрахилът и шапката му бяха горскозелени и избродирани със защити, отново със златен конец. По пръстите му блещукаха златни пръстени, а на единия от тях — зелен скъпоценен камък с размерите на краве око.

Франк също се бе пременил в защитена зелена шапка и бял стихар върху кафявата си роба, извезан също като този на Хейс. Златна огърлица с голям червен скъпоценен камък висеше от врата му.

И дума да не става за сравнение с Арлен, бос в дочения си панталон и вехтата си риза, и Рена, която бе оскъдно облечена по чиито и да било стандарти — само прилепнал кожен елек и пола до прасците, срязана встрани чак до кръста. Но ако обикновените дрехи — или липсата им — обиждаше домакините им, това не им пролича.

— Добре дошли в Обителта на Създателя, господин Бейлс, госпожице Танър! — изрече високо Хейс така, че гласът му се разнесе надалеч. — Чест за нас е да ни гостувате тъй скоро след пристигането си.

Рена се заслуша за сарказъм в гласа на възрастния мъж, но такъв сякаш нямаше. Каза:

— Благодарим за поканата.

След това нарисува защита във въздуха. Арлен само изсумтя и кимна отривисто.

Усмивката на Хейс повехна леко.

— Поздравявам ви за поетите един към друг обети. Ще съм поласкан, ако ми позволите да извърша церемонията.

— Много мило — отвърна Арлен, преди Рена да измисли какво да отвърне. Гласът му се носеше също толкова лесно, колкото и този на

пастира, — но възнамерявам да го стори пастир Джона, когато се върне.

Насъбралите се хора, вече тълпа без никакво съмнение, зажужаха отново. Хейс присви устни и устата му изчезна сред гъстата брада и мустаците му.

— Близки ли бяхте?

Арлен вдигна рамене.

— Невинаги бяхме съгласни с него, но пастир Джона се грижеше добре за Хралупата в моменти на нужда. Надявам се да се завърне скоро.

Усмивката изчезна и от очите на Хейс, а Франк неловко се прокашля.

— Може би ще е добре да се преместим вътре, Ваше Светейшество. Останалите вече са там. Очакват ни в трапезарията.

— Добре тогава, да влизаме — каза Хейс. Франк се поклонил и ги въведе, като затвори тежката порта зад тях и ги скри от любопитни очи и уши.

От малкото преддверие под балкона Рена виждаше, че главното помещение бе предвидено да побере около триста души. Подът бе от гол камък, огладен от безбройни стъпки. Пейките бяха също толкова износени, макар и сковани от качествено дърво, вече протъркано от няколко поколения задни части.

В дървените подпори бяха издълбани защиты, както и в цветните прозорци, макар да бяха иначе неукрасени. Олтарът бе също толкова обикновен, макар над платформата и масата да имаше чисто нов гоблен, извезан с бръшляна и разкривения жезъл на анжиерските пастири. Под тях пък бе застлан дебел килим.

— Извинете ни за вида на помещението — каза Франк. — Когато разширението приключи, ще имаме дом, достоен за Създателя, и подходящо обкръжение, в което Негово Светейшество да приема гости.

Острите уши на Рена доловиха, че Арлен скърца със зъби и едва се удържа да не каже нещо, докато Франк ги водеше към една вратичка до олтара, след която пък се откри тесен коридор, по който стигнаха до малката трапезария без прозорци. Тя бе много по-богато обзаведена от останалата част на сградата. Студените каменни стени бяха покрити с тежки гоблени, а по цялото протежение на помещението се мъдреше

огромна маса от златодърво, покрита с кадифе. В огнището гореше огън, а над главите им — свещи в прост дървен свещник.

На масата седяха трима души, но бързо се изправиха, когато влезе пастирът.

— Спомняте си лорд Артър, адютант на графа — каза Хейс и го посочи. — До него е щитоносец Гамон, капитан на стражата.

Артър бе обут с добре ушит панталон, както и с лъснати ботуши. Носеше още бяла дантелена риза и туника със символа на графа, дървения войник. От облегалката на стола му висяха ремъци, сред които бе втъкнато лъскаво късо копие. Оръжието беше защитено, със сложно инкрустиран със скъпоценни камъни предпазител. Бе прекрасно и добре поддържано, но Артър не даваше вид на боец и Рена се запита дали някога това оръжие бе пронизвало ядрон.

Гамон бе също толкова добре облечен, макар че по неговите ръкавели нямаше дантела, а приличаше и повече на воин с късата си брада, набола върху сбръчкан белег от демон. Взираше се в Арлен, сякаш го преценяваше преди схватка, а копието му изглеждаше употребявано. Бе го подпрял на стената, така че лесно да го достига.

— За мен е чест — каза Артър, а капитанът на стражата се поклони. — Графът съжалява, че не може да дойде, но го забавиха делата покрай строежа на крепостта му.

— Иначе казано, не иска да го виждат с нас — измърмори Арлен под нос.

— А това е официалният пратеник на херцога, лорд Джейсън Златния тон, племенник на лорд Джансън, пръв министър на Анжие — каза Хейс и посочи третия мъж. — Джейсън щеше да се връща в Анжие утре, но за щастие, пристигането ви му позволи да се срещне с вас, преди да отпътува.

— Би ни чакал и година, ако знаеше, че ще се срещне с нас — каза Арлен отново така, че да го чуе само Рена.

Пратеникът носеше добре скроен жакет и свободен копринен панталон в смарагдовозелено, с втъкнати крачоли във високите си ботуши от ярешка кожа. Късото му наметало беше кафяво, избродирано с бръшлянения трон на Анжие. Той го отметна с енергичен жест, когато се поклони на Рена, а вътрешността му представляваше натрапчиво жонгльорско разноцветие.

— Никога не съм бил в Потока на Тибит — рече той и целуна ръката ѝ, — но може би ще трябва да променя това, ако жените там са красиви като вас.

Рена усети, че се изчервява.

— Стига толкова — сопна се Арлен.

— Разбира се — съгласи се Хейс и изгледа Джейсън укоризнено.
— Моля, нека седнем.

Показа на Арлен и Рена местата им. Артър се премести плавно зад нея и ѝ се прищя да го халоса, но разбра, че просто иска да ѝ дръпне стола, за да седне. Столът беше тапициран с кадифе. Никога не бе сядала на нещо толкова меко.

Франк плесна с ръце и се показаха прислужници с бутилки вино. Мъжете — включително Арлен — взеха салфетките от масата едновременно и ги поставиха в скутовете си. Рена смутено стори същото:

— Тази вечер имаме чудесно меню — каза Франк. — Печен фазан, пълнен с прасковени ядки във винен сос, и печено прасенце на дим от ябълкови стърготини със сливово желе. — Обърна се към Рена. — Бяло или червено бихте предпочели?

— Я пак? — попита тя.

Франк се усмихна.

— Вино, дете. Какво ще предпочетеш?

— Има повече от един вид ли? — попита Рена и отново се изчерви, когато Джейсън, Артър и Франк се засмяха. — Какво пък казах? — промърмори на Арлен.

Арлен бе готов да бълва огън и жупел.

— Нищо — отвърна той, без да се старае да говори тихо. — Държат се грубо с теб и ти се надсмиват от богатата си трапеза, докато хората на километър-два оттук ядат треволяци и благодарят на Създателя, че имат и толкова.

Франк пребледня и погледна Хейс, преди да обърне глава обратно към Арлен:

— Не исках да обидя...

Арлен го пренебрегна и заговори на пастира:

— На това ли учите децата си, Ваше Светейшество? Че е редно да се подиграват на обикновените хора? Защото там, откъдето сме, пастирите носят обикновени роби с добра причина.

Хейс стисна челюсти.

— Със сигурност не проповядваме подигравки.

— Не и от моя гледна точка — отвърна Арлен. Обърна се към Франк. — Какво казахте за този Свещен дом? Че не подобавал? Че не е достоен?

Франк имаше вид на приклещена от ловци сърна.

— Просто имах предвид, че нещо по-величествено...

— Нямате представа какво значи думата „величествено“ — скастри го Арлен. — Тази обител е символ на силата на хората тук. Когато всичко останало бе загубено, това здание устоя. Тук пренасяхме ранените, в ей тази стая, докато роднините и приятелите им стояха пред входа и се изправиха срещу нощта, за да ги защитят. Нищо *неподобаващо* няма в това място. — Отново се обърна към Хейс. — Но ще го съборите и ще го замените с друго, за да забравят хората какви са били, преди да се появите, и да забравят пастира, чийто Свещен дом бе тук.

Хейс присви очи студено.

— Отново този Джона! Свалихте кафявата си роба, но продължавате да говорите като пастир и да ни обяснявате как да управляваме ордена си. Графът вече обеща, че съпругата му ще може да го види, но продължавате да правите сцени първо пред тълпата отвън, а сега и на масата ми.

— Сцената отвън я направихте вие — отбеляза Арлен. Огледа и останалите край масата. — Знам, че ни мислите за глупаци, защото сме родени в малко селце, но дълги години съм бил вестоносец и познавам политическите ходове, когато ги видя. Застанах на площада и казах пред всички, че не съм нито свят човек, нито пратеник на Небесата, но това не ви стигна. Трябваше да правите маймунджилъци и пред Свещения дом, за да накарате хората да си мислят, че съм от паството ви — и тук Арлен огледа набързо Артър, Гамон и Джейсън, — докато валетата на кралските особи подслушват през задната вратичка. Дръжте ме далеч от игричките си. Не се придържам към никой Канон и не съм се вричал на бръшлянения трон.

Рена се отпусна назад в стола си развеселена. Никой не й обръщаше ни най-малко внимание. Останалите изглеждаха възмутени, но Хейс вдигна ръка, за да ги успокои.

— При все това бръшляненият трон е суверен в Анжие и всички в границите на херцогството са му подчинени. Херцог Райнбек и пастир Петер са повелили, че Хралупата е каноническо владение, господин Бейлс. Ако живеете тук, сте под моята юрисдикция и тази на графа.

— Евджахски закони — каза Арлен.

— Моля? — попита пастирът.

— И в Красия религията и светските закони са едно — отвърна Арлен. — Свещената им книга, Евджахът, е основата на цялата им култура и докато Красианците превземат южните земи, насилват хората да се подчинят на евджахския закон, да се забулват и да почитат Еверам независимо дали искат, или не. Похищават жените и поробват мъжете, отнемат децата им, за да ги въведат изцяло в доктрините на Евджаха. Дори да спрат походите си още днес, след едно поколение всички от превзетите територии ще спазват евджахските закони и ще учетворят Красианските множества.

— Тогава разбирате защо трябва да им се противопоставим с всички средства — каза Хейс, — да отхвърлим фалшивия бог и да възстановим вярата в истинския Създател.

— Така се превръщате в тях — отвърна Арлен. — А тук тези не ми минават. Говорете си каквото щете от амвона. Ако можете да убедите хората, това си е техен избор. Но ако пробвате някой инквизиторски номер, като да пратите някой прелюбодеец на кладата, ще строша дървения стълб на две и ще забия половината във вратата ви, а другата — в тази на графа.

— Няма да посмеете! — изръмжа Франк.

— Стой и го гледай — каза Рена.

— Как *смеете*! — извика Артър. Капитан Гамон скочи на крака и сграбчи копие то си. — С властта, дадена ми от граф Тамос, ви арестувам за измяна...

Арлен изсумтя презрително и дори не се изправи. Нарисува защита във въздуха и острието стана сиво-синьо като мъгливо небе. Въздухът край него се разтрептя, а дръжката се покри със скреж.

Нещо проскърца, а Гамон извика и пусна оръжието, стиснал ръката си, сякаш се бе изгорил. Джейсън скочи от стола си, когато копие то падна на пода между него и Гамон и се строши на хиляди парчета.

— Създателю, ръката ми! — викаше Гамон.

— Стига сте се правил на глупак и сядайте — каза Арлен. На едно от прислужващите момчета, ококорено и разтворило изумено уста, нареди:

— Донеси на щитоносеца купа с хладка вода за ръката му.

Момчето изтича навън, без дори да пита Франк или пастир Хейс. Хейс сплете пръсти.

— Значи, все пак мислите, че сте над законите на хората и Създателя? Така ли се опитвате да ми подскажете, че речта ви сутринта е била лъжа? Че наистина се мислите за Избавителя?

Арлен поклати глава.

— Така ви казвам, че не съм някой наивник, когото да разигравате. Дойдох тук, защото имам работа за вършене, не за да се препирам с вас или с графа. Стига да се отнасяте добре с хората тук — а изглежда, се справяте с това като цяло, — ще сме приятели. Но си позволявате повече отколкото трябва и е добре да сте наясно къде свършва защитеният ви кръг. Не ме интересува политиканстването ви и следващия път, когато някой обиди обещаната ми, ще искам компенсация.

Хейс кимна.

— Извинявам се за всякакви обиди към вас или госпожица Танър. Било е неумишлено. — Хейс впери взор във Франк. — Помощникът ми ще получи *подобавашо* порицание.

Пастирът разпери ръце.

— И аз искам да сме приятели. Нито аз, нито графът желаем да сте ни враг, господин Бейлс. Херцогът, братът на Тамос, му нареди да дойде на юг, да укрепи границата и да защитава хората по нея. Мандатът ми от пастир Петер е същият. Ще се грижа за хората, така както вашият Джона го е правил — нямам думата по този въпрос.

— Това ли е същността на мандата ви? — попита Арлен.

Хейс поклати глава.

— Има още един въпрос. Вие.

— Аз.

— Не сте първият мним Избавител в Анжие — отвърна Хейс. — Мълви за завръщането Му обхождат селцата през няколко години. Разследваме всяка от тях. Самият аз съм проверявал поне десетина души — всички до един измамници.

Арлен се усмихна.

— Добавете още един към бройката. Не съм Избавителя.

Хейс се приведе напред.

— Може би, но не сте и прост вестоносец от селцата, независимо какво твърдите. Бързо отричате, но още не сте ни споделили какво *сте*. Използвате демонична магия. Кой може да каже дали самият вие не сте ядрон?

В стаята се възцари мълчание, а Рена се наежи. Останалите мъже наостриха уши. Джейсън извади тефтерче и моливче. За жонгльорите историите бяха пари, най-вече за такива като него — макар и публиката им да се състоеше от един човек, той бе много важен.

— Тази сутрин стоях на слънце — каза Арлен. — Ядроните могат ли?

Хейс вдигна рамене.

— За всичко си има пръв път.

— А хилядите демони, които съм избил, включително онези снощи? Или така само заблуждавам клетите човеци?

— Вие ми кажете — отвърна Хейс.

— Няма какво да ви казва — сопна се Рена.

Всички завъртяха глави към нея.

— Извинете ме, госпожице — започна Хейс с наставнически тон, — но...

— Арлен не искаше да дойде — продължи Рена, като го пренебрегна. — Каза, че ще стане точно така. Ще се опитате да го използвате или да го набедите. Каза, че по-добре да си млатим главите в стената. Аз го убедих да се държи човешки и да дойде. — Изправи се. — Съжалявам, че го направих, и не виждам смисъл да стоим и да се надлъгваме и перчим. Да ви е сладък фазанът!

Тя излезе, а Арлен сви рамене извинително и с широка усмивка я последва.

Навън слънцето захождаше и улиците на Хралупата гъмжаха. Отряди от дървари се сформираха на площада, готвеха се за нощните си обходи, а продавачите не спираха с работата — продаваха храна, напитки и какво ли още не, като явно не възнамеряваха да спират. Дори работниците в основите на новия Свещен дом не спираха. Рена

знаеше, че голямата защита ги пазеше нощем, но не ѝ бе хрумнало какво всъщност значи това. Свобода денем и нощем. В този район хората не бяха принудени да живеят според прищевките на демоните.

— Няма ли след малко да се стъмни твърде за работа? — попита Рена.

— Магията ще се надигне скоро. Не след дълго ще има светлина за всичко.

Рена се запита какво ли значи това и търсеше издайническите признаци на надигаща се магия, струйките, подобни на мъгла, които само тя и Арлен виждаха със защитените си очи.

Ала нямаше и следа от нищо подобно. Вместо това цялата улица се затопли под стъпалата ѝ и започна да мъждука. Отначало си помисли, че си въобразява, но скоро светлината бе твърде ярка, за да се разубеждава. Вече всички я виждаха, дори с незащитени очи. Рена разбираше защо хората продължават с делата си необезпокоени. Не бе светло като ден, но стигаше дори за въртене на търговия и работа.

— Прекрасно е — каза Рена.

Недалеч личаха краищата на голяма защита. Там магията се издигаше по обичайния начин, но се вливаше в защитата, така както и в Арлен, колчем я призовеше. Защитата смучеше и от нея. Растящото ядро от магическа сила, което започна да се оформя в нея, когато тя вкуси за пръв път демонска плът, сега се стремеше към защитата като магнитен камък към желязно гърне. Трудно ѝ бе да върви и леко се замая.

— Чувствах се... недобре тук преди — каза Арлен, сякаш четеше мислите ѝ. — Все едно газех през вода или се бях напекъл на слънцето.

— Преди?

— Сега всичко е различно — каза Арлен. — Големите защиты всмукват огромни количества магия, а да се възползвам от нея, вече е лесно като дишането. — Той вдиша дълбоко и защитите му се разгоряха, по-силни, отколкото Рена някога ги беше виждала. Арлен издиша и те угаснаха. — А ако аз самият не се нуждая от магия, мога да я изпратя към защитата и да я укрепя. Тук се чувствам силен, Рен. Повече, отколкото съм си мечтал. Дори не е нужно да убивам, за да се заредя. Не знам дали ще е достатъчно, но когато дойде Новолунието, каквото и да реши да изплюе Ядрото срещу нас, ще се види в чудо.

Той свърна към друго голямо здание, разположено от другата страна на калдъръма. Бе единствената защитена сграда, която Рена беше виждала в Хралупата, с големи, ясни символи, издълбани в дървото.

— Лечебницата — каза Арлен. — Трябва да се видя с Вика, преди да тръгне към Анжие при мъжа си. А и ще мога да ѝ помогна, докато е тук. Когато приключя, вътре няма да има и дете с хрема.

— Сигурен ли си, че е добра идея? — попита Рена. — Пак ще тръгнат приказки за Избавителя и к'во ли не.

— Това, така или иначе, ще се случи — каза Арлен. — Не съм Избавителя, но няма повече да крия какво мога да правя. Бръкнахме в гнездо на стършели, когато убихме онзи мисловен демон, и освен ако не съм направил голяма грешка, ще започнат да ни живеят по Новолуние. Всички ми трябва нащрек.

Рена се начумери.

— Какво? — недоумя Арлен.

Рена кръстоса ръце и се извърна. След миг се озова в нежните му обятия.

— Ако нещо те притеснява, Рен, просто кажи. Научих много от онзи демон, но още не съм готов да ти чета мислите.

Рена въздъхна.

— Не ми харесва, когато лекуваш.

Арлен застина.

— Какво? Защо? По леглата ли да оставя хората? Осакатени? Да мрат?

Рена искаше само да се отпусне в обятията му, но вместо това се отдръпна и се завъртя към него.

— Не е зарад' това. Просто не мисля, че е безопасно. Викаш, че аз съм диване, но почти се самоубиваш всеки път, като лекуваш. Твърде си инатлив да разбереш кога да спреш. Да. По-добре да оставиш счупеният крак на някой глупак да си се оправи сам, вместо да припадаш, докато се мъчиш да го лекуваш.

Очакваше той да ѝ се развика, но Арлен само кимна:

— Още имам да науча това-онова. Но имам тази голяма защита за източник, така че ще внимавам, Рен. Обещавам.

ШЕСТА ГЛАВА

ОБИЦАТА

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ ЗАЗОРЕВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

— О! Ооо!

Иневера влезе в ритмичното си дишане, докато стоновете на курвата севернячка звучаха от обицата ѝ.

Пръстенът изглеждаше като проста сребърна дрънкулка, но бе изписан с миниатюрни защиты и го захранваше полусфера от демонска кост. Другата половина се намираше у пръстена двойник на този, който тя бе подарила на Джардир в сватбения им ден, а същината му бе неясна дори за него.

Ако ме обичаш, никога няма да го сваляш, беше му казала тогава.

Защитите обикновено не бяха настроени, но Иневера можеше само с едно завъртане да ги задейства, а късчето хора да резонира с близнака си и до нея да достигнат звуците от делата на мъжа ѝ.

Включително стоновете от удоволствие на Лийша Пейпър.

Аз съм палмата, рече си Иневера, *а това е само вятър. Ще се огъна, но няма да се прекърша.*

Очите ѝ се плъзнаха към Мелан и Асави, най-доверените ѝ съветнички. Не чуваха пръстена — магията му действаше само върху този, който го носеше, ала това нямаше значение. Ахман и Лийша вече играеха любовните си игрички открито, поне в двореца. Иневера се видя принудена да се усмихва и да се прави, че не вижда и не чува, макар всичко това да отслабваше властта ѝ сред *дама'тингите* и мъжете в свитата на Джардир.

Тя сви юмрук. Нямаше с какво да им се противопостави. Ахман беше Шар'Дама Ка и според всяко прието тълкувание на Евджаха имаше право на всяка жена, която пожелаеше. Иневера години наред се грижеше за това нуждите му да бъдат обслужвани или от нея, или от

жени, които самата тя беше избрала — над които можеше да се наложи или да отстрани лесно.

Лийша Пейпър не бе нито едното, нито другото. Наистина можеше да увеличи мощта на Ахман, но се скъпеше, а беше и високомерна като същинска Първа съпруга. Не се поддаваше на чужда воля, а Иневера вече два пъти не бе успяла да я отстрани. Първият път беше наредила на най-голямата си дъщеря Аманвах, сгодена за червенокосия северняк Роджър, да отрови Лийша. Момичето ѝ бе вярно, но неопитно, и се провали с гръм и трясък.

Тогава Лийша имаше възможност да отиде при Джардир и да направи свадата им всеобщо грозно достояние. Джардир щеше да полудее. Може би смъртоносно.

Но Лийша не продума и дори позволи на Аманвах да я доближава отново. Поне заради това Иневера се принуди да ѝ отдаде малко уважение, а когато нареди на своите евнуси наблюдатели да нахлуят скоро след това в спалнята ѝ, с цялата си глупост се бе опитала да заплаши жената, вместо просто да се отърве от нея. Същата нощ отново се принуди да спаси живота на Лийша, за да се изправят заедно срещу мисловния демон, който искаше да убие Джардир.

Е, ако не бе спасила Лийша, демонът като нищо щеше да убие Джардир, а вероятно и нея. Колкото и да не искаше да го признае, тази малка горска вещица от Севера беше силна, а през онази нощ само бе успяла да затвърди позициите си. Иневера не успя да я спре да вземе могъщите *алагаи* хора от мъртвия демон, не успя да ги запази за себе си. Изпрати евнусите си да ѝ донесат костите му, но те се върнаха победени и с празни ръце. Лийша нямаше повече да бъде хваната неподготвена.

Затова Иневера просто слушаше. Слушаше и се опитваше да се не чувства подменена. Унижена.

Вдиша дълбоко и си върна центъра. Жената скоро щеше да се завърне във варварското си селце, колкото по-скоро, толкова по-добре. Иневера щеше да си върне мястото в постелята на Джардир и всичко щеше да е наред.

Може би.

Стоновете и виковете от страст спряха и преминаха в нежно мълване. Иневера наостри слух — беше по-лошо отпреди няколко мига. Иневера бе гледала многократно съпруга си с други жени и добре

знаеше какви звуци издава и какви изтръгва от жените. Уверена във властта на своя танц по възглавниците, Иневера не се боеше от нищо, което Лийша може да предложи. Но ненавиждаше спокойните мигове, когато той и Лийша стояха в прегръдките си.

— Омъжи се за мен — каза Джардир.

— Колко пъти да ти откажа, преди да спреш да ме питаш? — отвърна Лийша, преструвайки се на невежа за невероятната чест, която ѝ оказваше той.

— Ако ми откажеш хиляда пъти, ще те попитам още толкова. Хайде, още има време. Аз съм Шар'Дама Ка и мога да случа един сватбен обред с махване. Омъжи се за мен тайно. Майка ти и Абан може да са свидетели и да подпишат договорите. Никой друг не е нужно да знае, но *ние* ще знаем.

Абан. Иневера стисна зъби. И той, значи, беше замесен, играеше собствените си игрички за власт, шепнеше в ухото на Джардир. И за него трябваше да се погрижи.

— Попитай ме десет хиляди пъти, двайсет — отвърна Лийша, — все така ще ти отказвам. Имаш предостатъчно жени.

— На всички ще откажа постелята си — рече Джардир и Иневера се вцепени. — С изключение на Иневера — добави и тя се отпусна, макар и още стъписана от глупостта му. Хората казваха, че *шарумите* не могат да се пазарят, а Джардир беше *шарум* до мозъка на костите си.

— Значи, ще те споделям само с още една жена, вместо с четиринайсет? — попита Лийша.

— И сега ме споделяш — каза с пресипнал от страст глас Джардир и Иневера прехапа устна, когато чу целувките им.

— Сами сме, Ахман — рече Лийша и той изпъшка от удоволствие. — През следващите няколко часа няма да те споделям с никого.

— *Дамаджа!* — извика Мелан. — Ръцете ти!

От стиснатите юмруци на Иневера се стичаше кръв. Дългите ѝ боядисани нокти бяха остри и се бяха забили във възглавничките под палците ѝ. Изтръпнала от напрежение, тя дори не бе осъзнала какво прави. И сега ръцете ѝ се сториха чужди, докато Мелан и Асави ги поемаха, за да ги почистят и превържат.

Как се стигна дотук? Как бе посрамила Ахман, та сега да я срами той? Беше успяла да го обучи и образова, преди *шарумите* да съсипят потенциала му или да го пратят да умре напразно. Беше му дала на тепсия обединена Красия, както и средствата да отблъсне *алагаите* чак до бездната на Ний. Беше му дала четирима синове и три дъщери, беше му избрала *дживах сен*, за да топлят постелята му и да му дават още деца.

— Може би трябваше да му избирам северняшки курви, та да си утолява щенията по бледолики — измърмори тя.

— Мъжете са предвидими създания — рече Мелан.

— Още щом надвият нещо, му се нахвърлят като разгонени кучета — съгласи се Асави. — Много от *шарумите* са развили жажда за бледа плът.

Все още любовници след всички тези години, Мелан и Асави споделяха едни покои и не се отделяха една от друга. Нямаха никакъв интерес към мъжете, с изключение на семето им, и отдавна си бяха послужили с костените зарове, за да изберат бащи за дъщерите си — и двете свършиха работата в една и съща нощ и повече никога не погледнаха оплодителите.

Но при все че й бяха верни и просто казваха каквото тя искаше да чуе, в думите им имаше и истина. Иневера трябваше отдавна да го предвиди. И понеже не успя, сега мъжът й се омайваше от неверницата в ароматната постеля, в която бе спал с нея толкова пъти.

Лийша вече нашепваше „съвети“ в ухото на Ахман, които го караха да преосмисля векове култура и традиции. Някои от декретите му бяха безобидни, но други криеха опасности — отчуждаваха от него собствения му народ за сметка на северняшка култура и начин на мислене. Забравяше, че тези хора са му поданици, а не съюзници.

Нямаха години за преговори и разбирателство с *чините*. Шарак Ка идеше. В някои отношения вече бе дошла.

СЕДМА ГЛАВА

ОБУЧЕНИЕ

300 Г. СЗ

Иневера винаги мразеше, когато баща ѝ водеше *шаруми* в дома им. С майка ѝ не спираха да готвят и шетат, а той им викаше и плющяха шамари, играеше си на господар пред приятелите си, докато всички се напиваха, буйстваха все повече и играеха шарак с пръстени зарчета. Дори преди синът му да облече черното, Касаад беше забранил на Соли да работи каквото и да било.

— Ти си воин, синко, не някакъв *кхафит* или жена!

Като по-малка Иневера не получаваше никакво внимание от мъжете, които се плезеха подир Манвах, но колкото повече растеше, толкова повече от погледите им се обръщаха към нея. Един *шарум*, отвратителен мъж на име Кемал, дори опита да ѝ посегне.

Но макар да не можеше да готви и работи, Соли винаги я закриляше. Кемал едва бе понечил да я стисне отзад, когато брат ѝ заби коляно между краката му и строши носа му.

Касаад се засмя, подигра се на Кемал и поздрави сина си, но дори не обърна глава към Иневера, за да види добре ли е. И по-лошо, все тъй канеше Кемал на гости и с нищо не се противеше на мръснишките му погледи. Иневера знаеше, че *шарумът* само чака бдителността на Соли да отслабне.

Да сервира на баща си и половин дузина *шаруми*, я ужасяваше, но не толкова, колкото да сервира чай на *дама'тингите*.

По килима на трапезарията бяха пръснати в полукръг кадифени възглавници. Кенева седна първа в средата и мигом получи от Мелан димяща чаша чай. Момичето беше като мъглица, появяваше се от нищото, за да допълва чашите, и после отново изчезваше.

— Кева, седни отдясно — нареди Кенева и посочи до себе си. — Фава, отляво.

Кева се подчини, а после и Фава, престаряла Невяста, която изглеждаше по-възрастна дори от Кенева. Асави и още една ний'дама'тинга пристъпиха напред, за да им сервират.

Кенева вдигна чашата и отпи, останалите — след нея. После Кенева прикани още по една Невяста от всяка страна, след което петте отпиха отново.

Чаят за следващите две жени, от същия чайник, беше просто топъл. Докато седне последната, вече беше изстинал.

По същия начин сервираха и храната, като любимките на Кенева получаваха най-отбраната храна, макар че всичко на трапезата изглеждаше несравнимо по-добре от онова, което Иневера познаваше. Ароматът я замая, защото беше гладна.

След ритуалите дама'тингите се поотпуснаха и започнаха приятелски разговори. Красивите евнуси готвеха и носеха храната през повечето време, но Оброчените трябваше да прислужват на Невестите.

Дама'тингата до Иневера приключи с чая си и постави празната чашка пред себе си. Когато Иневера не се досети да я допълни незабавно, жената завъртя глава към нея и повдигна вежда. Иневера забърза напред с чайника и върху масата падна капчица. Дама'тингата от другата ѝ страна забеляза и изсумтя презрително.

Когато се върна при останалите момичета, Мелан я ошипа толкова силно, че Иневера едва се сдържа да не извика.

— Идиотке — прошепна Мелан. — Всички ще си платим за това. Разлей отново и следващия път в банята ще те срещнем с Еверам.

Дори в толкова тесен кръг дама'тингите стояха забулени, привеждаха се над купите си и с две дървени клечки поднасяха храната към устата си. От време на време Иневера зърваше по някоя уста или нос и моментално извърщаше глава. Гледката ѝ се струваше по-скверна от това Касаад да наведе Манвах върху купчина кошници.

Когато дама'тингите привършиха с вечерята, Оброчените ядоха от останките в кухнята. Мелан и момичетата избутаха Иневера в края на колоната и когато дойде нейният ред, не беше останало почти нищо. Успя да изстърже колкото за една паница от стените на гърнето, но след това всички момичета се скупчиха в плътен кръг и не ѝ позволиха да се доближи до тях. Храни се сама и изтръпнала последва Кева, която ги изпроводи обратно до Подземието.

Ний’дама’тингите спяха в общо помещение, осветено отгоре от защити. Иневера зарея из тях поглед, изпълнен с удивление.

— Скоро ще се научиш да боравиш с тях — рече Кева, когато забеляза. — Мелан, къде е койката ти?

В средата на стаята бяха разположени няколко спретнати реда койки. Мелан посочи в ъгъла, далеч от вратата.

Кева кимна.

— А кой спи там? — и посочи койката до тази на Мелан.

— Асави — отвърна Мелан и момичето бързо пристъпи до нея.

Кева изсумтя.

— Сестра ти по постеля ще трябва да си намери друго място. През следващите дванайсет новолуния до теб ще спи Иневера, за да я обучаваш по-добре.

Мелан просъска едва доловимо, докато Асави отиде да си събере принадлежностите — най-вече книги и пособия за писане. Пътъом изгледа Иневера с поглед като кама във врата.

— Свободни сте да правите каквото искате, докато угаснат защитите — каза Кева и излезе.

Иневера затаи дъх, готова за ново нападение, но момичетата я пренебрегнаха и отново оформиха плътно сплотена групичка. Иневера отиде до койката си и се зачете в Евджах’тингата.

Минаха часове, докато угаснат защитите, ала на практика не бе напреднала изобщо. Отбеляза си последната страница и заспа неспокойно.

Иневера се събуди от нечие присъствие над главата си. Очите ѝ бяха свикнали с мрака, но силуетът, който се прокрадваше безшумно из помещението, не се проясни. За миг Иневера притаи дъх, но после донякъде си върна самообладанието и се опита да се престори на заспала. Прохърка тихичко, както често правеше майка ѝ.

Иневера нямаше други принадлежности освен Евджах’тингата и торбичката си с хора, нямаше и какво да използва като оръжие — не че оръжието щеше да ѝ помогне в стая, пълна с враждебни девойки. Дали можеха да я убият тук, в мрака, и да им се размине? Напрегна мускули, готова да избяга, макар да не знаеше накъде. Дори да откриеше вратата в тъмното, евнусите я бяха залостили отвън.

Силуетът обаче я подмина и стигна до леглото на Мелан. Одеялото прошумоля.

— Мисля, че ме чу — прошепна Асави.

Последва мълчание.

— Спи. Чувам я как хърка — отвърна Мелан. — А и какво ни интересува мнението на лошия зар?

Иневера лежеше и се опитваше да поддържа равномерния ритъм на дишането си, докато слушаше целувките и любовните звуци от съседната койка. Никога не беше целувала момиче, не беше дори го допускала, но им завиждаше. Никога не се бе чувствала толкова самотна.

Иневера отново се събуди, този път от пронизваща болка в ребрата. Извика и се понадигна. Мелан се засилваше за втори ритник.

— Ставай, лош зар.

Защитите пак светеха и повечето от другите момичета вече бяха сплели бидотата си. На Иневера болезнено ѝ се ходеше по малка нужда и бързо стана и се упъти към нужника зад една дебела завеса. Мелан я хвана за лакътя.

— Да беше станала по-рано, ако искаше да имаш време за това. *Дама'тинг*а ще дойде всеки момент и ако дотогава не си си вързала бидото, пълният мехур ще ти е най-малкият проблем.

Иневера пребледня и след секунда вече тичаше към парчетата коприна, забравила неудобството си. Останалите момичета я наблюдаваха начумерено, докато тя се справяше бързо с плетката.

Когато Иневера приключи светкавично с бидото, Асави се изплю в краката ѝ.

— Е, и какво? Кошничарска дъщеря.

Броени мигове след това тежките порти към спалното помещение се отвориха, а зад тях ги чакаше Кева. Момичетата се подредиха само по бидо и Иневера ги последва от Подземието към друга от големите зали на двореца.

— Започваме всеки ден с *шарусахк* — рече Мелан. — Няма да говориш. Ще правиш каквото прави *дама'тинг*ата.

Иневера кимна и момичетата се подредиха старателно, на по две крачки една от друга. Кева стигна до малка издигната платформа и

развърза робата си. Коприната се свлече от нея с шумолене и жената застана гола пред събраните момичета, с изключение на булото и забрадката си.

Бавно започна поредица от разгривки. Останалите момичета повтаряха, мъчеше се да повтаря и Иневера. Плътта на Кева беше гладка и мускулеста и скоро се покри с лъскав слой пот, примесена с ароматни масла. Иневера се запита как толкова бавни движения можеха да изпотят така Кева, сякаш бе тичала час под слънцето.

Движенията бяха внимателни и прецизни и по нищо не приличаха на широките резки махове на Соли. Но макар и по-спокойни наглед, оказаха се много по-сложни от тези на Соли. Иневера се принуди да застава в пози, които не знаеше, че съществуват, и да ги задържа дълго време. Неизползвани досега мускули изнемогваха и по тялото ѝ изби пот, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, а тя пъхтеше. Сякаш никакво пъхтене обаче не можеше да успокои дробовете ѝ и тя се уплаши, че всеки момент ще загуби контрол над мехура си.

Кева се приведе напред само на ляв крак, така че тялото ѝ застана перпендикулярно на пода, и протегна ръце като за прегръдка. Вдигна високо нагоре десния си крак и го сви, тъй че пръстите му почти докосваха опашната кост.

Иневера опита, ала изгуби равновесие и падна напред върху ръцете си.

— Задръжте — нареди Кева и останалите момичета останаха да се клатушкат, докато тя слезе от платформата.

— Изправи се — нареди *дама'тингата*. Иневера бързо се изправи, а Кева постави едната си ръка на гърдния ѝ кош, а другата — между лопатките. — Вдишай през носа. Дълбоко.

Докато Иневера изпълняваше, жената я притисна отпред и отзад, така че момичето трябваше да се бори с дланите ѝ, за да вдиша.

Дама'тингата изсумтя.

— Сега навън. Бавно.

Продължи да натиска, докато Иневера издишваше равномерно.

— Отново — каза Кева. — Дъхът е живот. Ако имаш дъх, владееш центъра си. Ако го владееш, нищо не може да те засегне. Няма да чувстваш болка или глад. Нито любов или омраза. Нито страх. Нито безпокойство. Само дъха.

Иневера вече усещаше как се успокоява. Упоритите възражения на мехура ѝ и на празния ѝ стомах стихнаха, а тя следваше пътя на дъха си от носа към корема и обратно. Край нея момичетата се заклатушкаха по-неуверено и гримасничеха измъчено, докато се опитваха да пазят трудната поза.

— Сега с мен — каза Кева. Още притискаше гръдния кош на Иневера, а тя сля ритъма на дъха си с този на *дама'тингата*. — Дишането ще прочисти ума ти, а упражненията ще оформят тялото ти, докато двете работят в хармония.

Когато ритмите им се изравниха, *дама'тингата* отмести длани и хвана Иневера за лактите, като разтвори ръцете ѝ широко над нея.

— Качулата кобра — каза Кева и погледна останалите момичета през рамо. — Продължете.

Девоите въздъхнаха облекчено из цялата стая, изправиха се и се пресегнаха към тавана с разперени ръце.

— Това са *шарукините* — рече Кева, докато наставляваше внимателно движенията на Иневера в следващите няколко пози. — *Човка на лешояд. Скок на чакал.*

Приведе Иневера в позицията, която не бе успяла да изпълни.

— *Опашка на скорпион.*

Дама'тингата настъпи лявото стъпало на Иневера, за да го крепи, после усука дясното си около нейното и започна да вдига крака ѝ, докато успя да го хване. След това го задърпа нагоре и нагоре и накрая го сви, докато Иневера имаше чувството, че сухожилията ѝ ще се скъсат. Изпъшка и се заклати.

— Дишай — каза Кева. — Ти си палмата, а дъхът ти е вятърът. Използвай силата му, за да ти връща центъра и да те води през другите форми.

Иневера опита отново и откри, че равномерното дишане наистина ѝ помагаше. Кева отбеляза успеха ѝ с кимване и се върна на платформата.

Урокът продължи дълго. Иневера още бе нестабилна, а ставите ѝ припукваха, но внимаваше с дишането си и издържа докрай, когато с огромно облекчение видя, че Кева спира и се пресяга в една кутия до платформата. Издрънча метал и тя вдигна четири малки цимбала, всеки окачен на палците и показалците ѝ.

Кева кимна и Мелан отиде, взе кутията и също си взе цимбали, като я подаде на момичето до себе си. Когато всички си взеха, Кева продължи с урока.

Застана в профил, вдигнала високо ръце, с готови за действие цимбали. Протегна крак напред.

Останалите момичета заеха позата, а Иневера се постара да стори същото.

— Коленете свити — каза Кева. — Теглото на палците.

Когато Иневера откри центъра си, *дама'тингата* удари цимбалите един в друг четири пъти и с всяко издрънчаване рязко люшваше закръглените си хълбоци наляво и надясно.

— Сега всички — и повтори движението.

Останалите девойки я копираха с отработена точност, но за Иневера движението беше по-сложно, отколкото ѝ се стори отначало.

— Отново — каза Кева. — Гледай внимателно.

Отново издрънча, отново люшна хълбоци и отново Иневера не успя да повтори. Отначало не можеше да движи бедрата си така, а когато овладя движението, обърка такта на цимбалите. Струваше ѝ се невъзможно да прави и двете едновременно.

Кева я съпровождаше в движението отново и отново. Иневера усещаше раздразнението на останалите, но не можеше да стори нищо, освен да опитва, без да спира.

Накрая Кева сякаш остана доволна. Отново изсумтя и задрънча с цимбалите в непрекъснат ритъм, в който клатеше хълбоци. Иневера поде ритъма и скоро го овладя до съвършенство. Усмихна се.

Но след това *дама'тингата* се раздвижи, запристъпя по платформата плавно и гъвкаво, без да спира нито цимбалите, нито движението на хълбоците си. Беше прекрасно. Омагьосващо. А когато Иневера се опита да я имитира, се блъсна в Мелан и двете се строполиха на пода.

— Идиотка! — изръмжа Мелан.

Кева скочи от платформата и шамароса Мелан здраво, а цимбалите ѝ се раздрънчаха грозно.

— Ти си виновна, Мелан! *Дамаджи'тингата* даде на *теб* задачата да я научиш на привичките на *ний'дама'тингите*! На какво си я научила? Не знаеше дори качулатата кобра или първото люшкане на бедрата!

Вдигна пръст и го натика в лицето на Мелан.

— Трябва да се научиш да взимаш на сериозно отговорностите си. Докато Иневера напредне колкото останалите момичета, не можеш да влизаш в Стаята на сенките.

Останалите момичета ахнаха, а Мелан се оцъкли.

— Гледай ме още малко така — каза Кева — и ще се озовеш в големия харем, да си играят с теб *шарумите*.

Мелан сведе очи и се поклони дълбоко.

— Да, *дама'тинг*.

След *шарусах* момичетата се наредиха една зад друга в кухнята, където двама застаряващи евнуси им сипаха рядка каша. По очите на Мелан и на останалите Иневера разбра, че отново ще я изблъскат в края, затова доброволно застана там. Нищо не можеше да спечели от безсмислени конфликти. Най-добре да си дава смирен вид, докато учи уменията на *ний'дама'тингите*.

Иневера успя да напълни паницата си едва наполовина с последните останки от гърнето с каша. Въпреки това почти нямаше време да я преглътне, преди да дойде Мелан.

— Почти изгрев е — каза тя. — *Дама'тингите* скоро отиват към павилиона и по-добре Ний да ни вземе, отколкото да закъснеем.

— Павилиона?

Мелан за пореден път я изглежда като идиот.

— *Шарумите* се връщат от Лабиринта по изгрев и ранените ще са в павилиона. Помагаме на *дама'тингите* в лечението.

Иневера си спомни крясъците през платнените прегради от предишния ден и си представи окървавени мъже навсякъде около себе си и рева им, докато тя помага на *дама'тингата* да реже и шие плътта им.

Внезапно се замая и кръвта нахлу в главата ѝ. Кашата се надигна обратно към гърлото ѝ.

Мелан я зашлеви силно. От устата ѝ се разляха каша и стомашни сокове и опръскаха каменния под, докато шамарът отекваше в помещението. Всяко момиче вдигна студен поглед към нея. Нямаше *дама'тинги*, а евнусите мълчаха както винаги.

— Еверамовите топки, намери си центъра! — кресна Мелан. — *Дама'тингите* приемат лечителството най-сериозно от всичко. Вече ме наказаха да не пристъпвам в Стаята на сенките. Ако и капка кръв на някой *шарум* падне на земята заради слабостта ти, *дама'тингата* ще ме накара да платя стократно. — Тя се приближи и прошепна. — И ако това се случи, ще ти отрежа зърната и ще те накарам да ги изядеш.

Мелан не й даде време да отвърне, а я сграбчи за ръката и я задърпа към Подземието. Момичетата бързо измиха ръцете и лицата си, облякоха белите си одежди и се подредиха отново. Мелан ги подкара обратно към вратите на Подземието, където се срещнаха отново с Кева. Тя ги поведе извън двореца и през подземния град към катакомбите под павилиона, а там изчакаха *даматите* да провъзгласят зората от минаретата на Шарих Хора.

Да помага на *дама'тингите* в лечителството беше също толкова кърваво и ужасяващо, колкото Иневера си представяше. Ушите й пищяха от викове и крясъци, половината от *шаруми*, изгубени в агония, и половината от Мелан и *дама'тингата*, които я проклинаха, задето се мотаеше.

Веднъж, докато носеше инструменти в стомна с някаква изключително парлива течност, в сравнение с която коузито миришеше на мед, тя се препъна и разля няколко капки. Мелан я удари с юмрук в лицето, докато Кева и още една *дама'тинг*а просто гледаха. Нито една от двете не продума, по-заинтересувани от инструментите, отколкото от подуващото й се лице.

На масата пред тях един воин се мятеше и трепереше, докато се опитваха да премахнат черната му роба, за да разкрият дълбоката рана в корема му. Невестите хвърляха строшени парчета от керамични бронирани пластини в една кошница, където те потракваха окървавени.

Кева подхвърли на Мелан две копиринени върви.

— Привържи го.

Мелан подаде едната връв на Иневера.

— Не се бави и прави точно като мен.

Уви връвта около китките си, тъй че между тях останаха около трийсет сантиметра.

Иневера нямаше време да мисли защо го прави — Мелан се приближи до воина и с невероятна скорост и пъргавина усука връвта около китката му, като отпусна тежестта си назад, за да опъне ръката му. Той се опита да се съпротивлява, но Мелан знаеше къде ръката му е най-слаба и тя остана неподвижна.

— Сега! — извика тя, докато мъжът се опитваше нескоропосано да я достигне със свободната си ръка.

Иневера се завтече напред, опитвайки се да стори същото като Мелан. Усука китката му, ала не знаеше точно как да пристъпи и как да премести тежестта си. Воинът я улучи с опакото на ръката си, от което ударът на Мелан ѝ се стори като целувка.

Иневера се строполи, а Кева изсъска и заби два пръста в раменната става на мъжа. Ръката му се сгърчи и се отпусна достатъчно, за да може Иневера да вземе връвта от земята и отново да го прикове надолу. Кева изглежда раздразнено Мелан, а тя — Иневера, докато двете го удържаха с мъка. *Дама'тингата* изля насила в гърлото му сънна отвара и той скоро се отпусна напълно. Невестите започнаха да режат, без да обръщат внимание на кръвта и другите, по-гнусни течности, опръскали робите им.

— Няма да свърши работа — след известно време каза Кева.

— Трябва му повече магия, за да оцелее — съгласи се другата жена. Погледна Мелан. — Закарайте го в катакомбите.

Мелан кимна и двете с Иневера надигнаха пръстите на носилката, върху която се намираше воинът. Той като нищо тежеше повече от двете, взети заедно, но Иневера познаваше тежкия труд и дори не стъпи накриво. Асави притича пред тях, за да отвори капака към подземието, и *дама'тингите* ги поведоха през мрака.

Асави почака Мелан и Иневера да слязат и после затвори капака над тях, тъй че известно време бяха в пълен мрак, докато Кева не извади късчето си демонска кост. Освети пътя им към каменна стая с още една операционна маса. В стената се намираше стоманена врата, която Кева отвори с ключа на врата си. Предметите вътре приличаха на въглени и почернели кости. *Алагай хора*. Избра не особено голям къс и затвори вратата, а заключващият механизъм се задейства автоматично.

— Смукала — нареди Кева и Мелан взе някакво приспособление от тръби и мехове, което се управляваше с педал. Иневера натискаше

педала равномерно, а Мелан вкара една от тръбите в раната на воина, откъдето кръвта му се отцеди в стъклена купа.

Дама'тингата почисти краищата на раната, като първо премахна кръвта, а после обръсна кожата наоколо. През това време Асави подготви четки и купа с мастило.

— Иневера, ела по-близо — каза Кева.

Асави я замени на педала, а Иневера доближи Невестите, като внимаваше да не им се пречка.

Докато говореше, Кева гледаше само към пациента.

— Първо, източващата защита в северния край на раната — тя натопи четката и нарисува странен символ. Иневера очакваше мастилото да светне, но нямаше видим ефект. — След това защити за сила, издръжливост и кръв.

Кева бързо ги изрисува по часовниковата стрелка по плътта на *шарума*, сякаш оформяше краищата на компас.

— Сега трябва да ги съединим — каза Кева и нарисува една защита четири пъти между останалите, за да се получи осмоъгълник.

Когато приключи, даде знак на другата *дама'тингата*, която протегна напред къса демонска кост. Щом тя доближи раната, защитите на Кева наистина се разгоряха.

— Защитите не са магически — каза тя, — но изсмукват магия от костта и я използват за целите на Еверам.

Докато Иневера се взираше зяпнала, раната на *шарума* се събра, както човек събираше шепи, за да пие вода. След мигове раната я нямаше — дори белег не беше останал. Новата плът изглеждаше побледа, недокосната от шибачите пясъци или слънцето, по-здрава, отколкото някога е била.

— Слава на Еверам — прошепна Иневера стъписана. — С такава магия няма нужда никой *шарум* да загива.

Кева тъжно поклати глава.

— Де да беше така. Дори магията на *хора* не може да изцери най-тежките рани, а и тя си има цена. — Посочи парчето кост, което се разпадаше в ръката на другата *дама'тингата*. — Лечебната магия е най-тежката от всички и се използва много внимателно. *Алагаите* може да не спират да прииждат, но събирането на костите им ни струва повече животи, отколкото те спасяват. Трябва да използваме мощта им пестеливо.

— И в тайна — предупреди другата Невяста. — *Шарумите* и бездруго не ценят живота си особено. Кой знае до какви висини на глупостта може да достигнат, ако разберат, че разполагаме с тази сила. По-добре да оставим възможно най-много от тях да се лекуват естествено.

Кева кимна.

— Този ще остане при нас още дълго, упоен, докато се „лекува“.

— Не е ли нужен, за да ни пази от *алагаите*? — попита Иневера.

Мелан се засмя и Кева я стрелна със суров поглед.

— Благодаря ти, че драговошно се съгласи да върнеш този воин обратно в павилиона и да переш бидота през остатъка от деня, дъще.

Мелан настръхна, но се поклони.

— Извинявам се за неуважението си, Майко.

Кева махна с ръка.

— Приема се. Вземи Асави със себе си.

Несигурна какво да прави, Иневера не помръдна, докато двете момичета се мъчеха с мъжа на носилката. Другата *дама'тинг* ги водеше.

Когато всички си тръгнаха, Кева се обърна към Мелан.

— Въпреки неуважителността си Мелан не греши. Защитените стени, а не воините закрият Пустинното копие. Докато не дойде отново Избавителя, *алагай'шарак* обслужва само горделивостта на мъжете, които хвърлят живота си на вятъра за победи, които не си струват цената.

Иневера се ококори. Соли и Касаад рискуваха живота си всяка нощ в онзи лабиринт. Дядовците ѝ, чичовците ѝ и всички нейни мъжки предтечи през последните триста години бяха загинали там, тя очакваше и синовете ѝ да загинат там. Не можеше да е от проста горделивост.

— Евджахът не ни ли учи, че да убиваш *алагаи*, си струва всяка цена?

— Евджахът ни учи, че да се подчиняваме на Шар'Дама Ка, си струва всяка цена — каза Кева. — А Шар'Дама Ка ни заповядва да убиваме *алагаи*.

Иневера отново отвори уста, но Кева вдигна пръст.

— Само че Шар'Дама Ка е мъртъв от три *хиляди* години и е отнесъл със себе си бойните защиты. Всеки ден в Лабиринта умират

повече мъже, отколкото се раждат от утробите ни. Преди Завръщането сме били милиони. Сега — по-малко от сто хиляди, заради мъжете и безумните им игрички.

— Игрички? Но как? Мъжете не защитават ли стените ни от демони в свещения *алагай'шарак*?

— Не. Защото стените не се нуждаят от защита — отвърна Кева. — Каджи е построил Пустинното копие с две защитени стени — една външна, по древния периметър на града, и една вътрешна, която да пази оазиса и околните дворци и племена. Между тях е Лабиринтът, построен върху останките от външния град. — Тя направи пауза и фиксира Иневера с поглед. — Нито една от двете *никога* не е била преодолявана.

Иневера любопитства:

— А как тогава стигат демоните до Лабиринта всяка нощ?

— Пускаме ги — изръмжа Кева. — Шарум Ка отварят портите широко, докато се насели Лабиринтът, и после ги затварят, като приклепват демоните.

Иневера се почувства както по-рано, когато Мелан я беше шамаросала. Призля ѝ и се облегна на стената.

— Дишай — посъветва я Кева. — Намери центъра си.

Иневера я послуша, като вдишваше и издишваше ритмично, за да успокои и крайниците си, и сърцето си.

Техниката ѝ помогна, но не достатъчно, за да се отърве от целия гняв, който чувстваше в момента. Част от нея искаше да зашлеви всеки мъж в града. Мислеше Соли и баща си за смелчаци, а саможертвата им — за благородна. Но ако решението бе просто да държат портите затворени...

— Онези... идиоти — успя да процеди накрая.

Кева кимна.

— Но идиоти или не, не е редно една *ний'дама'тинг*а да се подиграва със саможертвата им.

Иневера си спомни как Кева беше наказала Мелан и се изчерви. Поклони се.

— Разбирам, Майко.

Кева изви вежди нагоре.

— „Майко“?

Иневера прехапа устни.

— Не е ли това правилното обръщение от Оброчена към Невяста?

Около очите на Кева се появиха бръчици — може би се усмихваше.

— Не. Мелан се обръща към мен така, защото ми е дъщеря.

Това познание с нищо не успокои Иневера.

— Нарече Кенева „бабо“...

Кева кимна.

— Защото ѝ е баба. Аз съм наследницата на *дамаджи'тингата*.

Сърцето на Иневера се сви. Кева винаги ѝ се бе струвала строга, но справедлива. Може би не приятел, но не и враг. Но сега...

— Дишай — рече Кева, вдигнала ръка, и зачака Иневера да открие центъра си. — Не съм ти враг. Свикнала съм да съм втора сред *дама'тингите*, но и отдавна научих, че няма да наследя майка си. Мелан още не може да приеме тази истина и да се прегъне пред вятъра ѝ, ала се моля на Еверам след време и това да се случи.

Успокоително вдигнатата длан на Кева се смени със сочещ пръст.

— Ала не бъркай какво имам предвид. Не съм ти враг, но и не съм ти приятел. Нужна е специална жена, която да води *дама'тингите* със силата, умението и смиреността на майка ми. Ако не си достатъчно смирена, умела или силна, за да оцелееш и да облечеш бялото — и Кева сви рамене, — тогава това е *иневера* — така е било писано.

Иневера пребледня, но се съсредоточи върху дишането си.

— Да, *дама'тинг*.

— Добре — отвърна Кева. — Ела с мен.

Излезе от стаята и Иневера я последва през тайните коридори на Подземния град, които водеха обратно към двореца на *дама'тингите*. Повечето бяха осветени от редици защиты, изписани по тавана и пода на тунела.

Когато пристигнаха в покоите на *дама'тингите*, ги посрещна евнухът, на когото Кева бе говорила по-рано, гол и само по златните си окови. Може и да нямаше топки, но мъжеството му висеше дълго и тежко пред нея и Иневера не можеше да не се загледа.

— Впечатляващ е, нали? — попита Кева. — Кхавел е мой любимец. Майстор любовник и верен слуга. Но сега трябва да отлепиш поглед от него, боя се. Ще се увериш от първа ръка в умението му по време на уроците си по танци по възглавниците.

Уроци? Иневера се притесни, ала дори не можа да сподави любопитството си.

Кева не ѝ даде време да размишлява. Извади квадратна кутия, пълна с пясък, както и тънка пръчка. Две от стените на кутията имаха жлебове, в които се вкарваше малък панел, за да се подравнява пясъкът. Подаде пръчката на Иневера.

— Днес ме видя да рисувам пет защиты. Нарисувай ми ги сега.

Иневера сви устни, но взе пръчката и затвори очи, за да си представи всяка по-добре, преди внимателно да я нарисува. Подобно на Кева, оформи осмоъгълник. След това хвана пръчката като перо и оформи символите внимателно с фини движения. Когато приключи, вдигна глава гордо.

Кева дълго време разглежда, преди да изсумти.

— Повече те биваше в *шарусахк*. Само две от тези притежават сила, при това малко.

Невястата плъзна панела и подравни пясъка.

— Да започнем със защитата за изсмукване. Това са „демонските резци“ — каза тя и нарисува две закривени черти, които Иневера разгледа старателно. — Те се намират до или във всяка защита и привличат магията в символа. Формата на символа пък дава на магията специфичната ѝ форма. — Продължи да рисува, стиснала пръчката в далечния ѝ край. — Виж, китките ми не помръдват. Движа четката с цялата си ръка. Защитите са най-силни, когато ги изпишеш в непрекъсната линия, а само с китка е невъзможно.

Кева бързо нарисува изсмукващата защита и Иневера разбра колко паметта ѝ е била изневерила. Порумения от срам, но Кева като че ли не забеляза. Разчисти пясъка и ѝ подаде пръчката обратно.

— Отново.

Иневера се подчини, но начинът, по който Кева ѝ бе показала да държи пръчката, я затрудняваше и вторият ѝ опит бе по-лош дори от първия.

Лицето на Кева остана безизразно. Отново заравни пясъка.

Когато Иневера най-после се върна в Подземието, ръката я болеше почти толкова, колкото мехурът, който не можеше да издържа повече. Робата ѝ още беше опръскана с кръвта на *шарума*.

Но това ѝ се струваше маловажно, физически неудобства, които лесно можеше да пренебрегне. Мелан и Асави бяха заети, така че най-после успя да облекчи нуждата си и да използва банята.

Имаше ароматни масла, сапун, приспособления за почистване на нокти и грапави камъни за оглаждане на кожата. Останалите момичета демонстративно я пренебрегваха, докато тя довърши с един от бръсначите работата, която бяха започнали предишната нощ, и обръсна гладко главата си. Усещаше я чужда, все едно докосваше нечия друга кожа.

Ала докато тялото ѝ се отпускате, умът ѝ препускаше бясно. Всичко, което знаеше и в което вярваше, бе изобличено. Вече нищо нямаше смисъл. Вече сякаш нищо нямаше значение.

По време на вечерята се чувстваше сякаш извън тялото си. Само смътно осъзнаваше какво прави, докато сервираше на *дама'тингите*, вършеше си работата бързо и по същия начин изчезваше. Странно, но това сякаш се искаше от нея — справяше се със задълженията си по-добре, когато не ги мислеше. Не че имаше време за размисъл — още си търсеше отчаяно истина, в която да се вкопчи. Дори Евджахът, с който бе отраснала като с върховна истина, вече се оказа субективен, а великите дела на Каджи и законите на *даматите*, които произхождаха от тях, се разплитаха пред очите ѝ. Евджах'тингата включваше перспективата на *дамаджата* върху светооформящите събития в историята и често беше много по-различна от мъжката.

Кое бе вярно? Версията на Каджи или на първата Иневера? Или и двете бяха пълни с лъжи и полуистини? Имаха ли значение изобщо събитията отпреди три хиляди и триста години?

До болка ѝ липсваха ръцете на майка ѝ и сигурността, която изпитваше, когато Соли разрошеше гъстата ѝ черна коса. Но косата ѝ я нямаше, нито пък Соли. Може би щеше да го срещне отново, но навярно щеше да загине в Лабиринта, преди тя да стане *дама'тинг*, ако изобщо успееше. Липсваха ѝ дори Касаад и приятелите му пияници. Можеше ли да съди поведението на тези мъже, принудени да се изправят без нужда срещу орди от демони всяка нощ?

Но при все цялата си болка и объркване Иневера осъзна, че дори да можеше да махне с ръка и да върне времето назад с два дни, не би го сторила. Девет години бе живяла в мрак и сега за пръв път нещо проблясваше в него.

Магия. Учеа я на магия.

Иневера се сети за отвращението си при гледката на малката демонска кост, с която Кеа бе осветила пътя им, преди да хвърли заровете ѝ. Само преди ден ли бе? Сякаш бе изминала цяла вечност. Сега не искаше нищо повече от това да стиска в ръка демонски кости и да лекува раните на мъжете с едно махване.

Сърцето ѝ се разтуптя и тя се принуди отново да си върне центъра. Скоро тялото ѝ се успокои и тя успя отново да пристъпи извън него. Проблемите и въпросите продължаваха да бушуват в нея, но сега повече наподобяваха вдигнат от вятъра пясък, досадна подробност, която тя можеше да пренебрегне.

Отново се затътри най-отзад на редицата за храна, но този път успя да изстърже цяла паница. Яде безмълвно и заедно с другите момичета бе съпроводена до Подземието.

Намери си центъра! Мелан ѝ се бе скарала преди закуска, точно преди да я удари. На Иневера ѝ се прииска Мелан да я удари пак, дори само за да почувства отново нещо.

Това ли значеше да намериш центъра? Това ли значеше то за *дама'тингите*? Наистина ли нищо не чувстваха тези жени, докато се визираха в бъдещето и взимаха решения, от които зависеше животът на кого ли не — докато живеят като *дамаджи* в огромните си палати, докато други се грижат за тях?

Когато се върнаха в Подземието, *дама'тингата* ги остави да правят каквото искат, както всяка вечер, докато угаснат защитите. Ключалките прещракаха тромаво, когато тя затвори вратата зад себе си. Иневера отиде направо на койката си и отвори Евджах'тингата върху нея.

Едва усети, че Мелан приближава, преди да се озове във въздуха. Стовари се тежко на земята и болката я накара да се опомни.

Вдигна глава и се подпря на ръце, за да се изправи. Подобно на случката в банята, останалите момичета я наобиколиха и Мелан заедно с още няколко по-големи момичета закричи към нея.

Тя въздъхна. *Не отново.*

— Ще те науча на *шарусахк* — каза Мелан. — Нямам право да посещавам Стаята на сенките преди това.

Иневера бавно заотстъпва, докато Мелан напредваше, но едно от момичетата я блъсна в гръб.

— *Скорпион* — извика Мелан и се приведе плавно от кръста, хвана Иневера за хълбоците и вдигна крак зад себе си, като я изрита право в лицето.

Иневера падна зашеметена и ѝ бяха нужни няколко секунди да се възстанови, преди да се надигне. Мелан задържа позата.

— *Скорпион* — подеха момичетата край тях и всяка от тях зае позата. — *Скорпион. Скорпион...*

Иневера овладя дишането си и с изненада установи, че не я е страх. Мелан очевидно възнамеряваше да я бие, но нямаше смисъл Иневера да се съпротивлява. Мелан едва ли щеше да я нарани трайно, а и тя с нищо не можеше да се противопостави. По-добре да се остави на милостта ѝ и да научи каквото може.

Намери здраво центъра си и също зае позата на скорпиона, въпреки че едното ѝ око се затваряше от кръвоизлив.

Мелан сякаш се ядоса повече от всякога, все едно бе очаквала Иневера да плаче и да се моли. В този момент Иневера я съжали. Собствената майка на Мелан и наследница на Кенева бе хвърлила костите, които бяха посочили Иневера. Какво трябваше да доказват целият този гняв и завист?

— Вехнещо цвете! — извика Мелан, придвижи се приведена и заби пръстите на дясната си ръка в корема на Иневера.

Тя почувства тъпа болка, след което изгуби всякакво усещане в краката си и се строполи отново.

— Не е просто до това как удрияш — каза Мелан. — А и до това — къде.

Преди Иневера да си върне контрола върху крайниците, Мелан я приклепи по гръб, притиснала колене в предмишниците ѝ.

Мелан се пресегна и натисна с кокалчетата на показалците си слепоочията на Иневера.

Болката беше като мълния през мозъка ѝ. Пред очите ѝ заиграха искрици и тя се задърпа безпомощно, забравила за дисциплинираното си дишане.

Сякаш измина цяла вечност, преди Мелан да отпусне натиска и да се изправи на крака. Иневера остана неподвижна и задиша бавно, докато отново открие центъра си.

— Вехнещо цвете — занареждаха останалите момичета, повтаряйки позата. — Вехнещо цвете. Вехнещо цвете...

Иневера се изправи с олюляване и повтори движението.

— Това е тунелна змия — каза Кева на момичетата и им показва една стъклена кутия. Вътре имаше кух камък върху слой пясък, а в кухината — малка намотана змия със сивкави люспи. — Това е най-смъртоносното създание под слънцето.

Иневера и останалите Оброчени се приведоха напред, за да огледат по-внимателно създанието. Бяха изминали месеци и дните бяха подели собствен ритъм — както винаги, започваха с уроци по *шарусах* и продължаваха в павилиона, където лекуваха *шаруми*. Следваха уроци, някои заедно с други момичета на нейната възраст, някои — само с Кева.

— Толкова е малка — прошепна Иневера.

— Нека размерите ѝ не ви заблуждават — каза Кева. — Отровата на тунелната змия кара ужилванията от скорпион да изглеждат като целувка. Едно-единствено ухапване може да убие *шарум* за минути. Змията нанася удара си бързо и след това се скрива и чака жертвата си да умре. Може да си позволи да почака. Другите животни не смеят да се хранят с нейната плячка, за да не се отровят.

Докато говореше, Кева свали капака на кутията и нави ръкавите си до лактите. В едната си ръка държеше малка пясъчна мишка за опашката. Животинчето пискаше и се дърпаше, предусещайки опасността. Кева пусна мишката в кутията, точно пред кухия камък.

Змията незабавно се разгъна и посегна към мишката, но Кева реагира дори преди нея. Ръката ѝ, почти твърде бързо за окото, сграбчи змията зад главата и я вдигна. Отначало змията се мятеше, ала Кева не отпускате пръсти и успя малко по малко да я успокои, като я галеше по главата.

— Можем да принудим змията да покаже зъбите си, като я притиснем в основата на черепа.

Два остри зъба се спуснаха от небцето на влечугото. На масата се намираше малка стъклена бутилка, покрита с тънка мембрана. Кева притисна зъбите на змията през нея.

— Торбичките с отрова са от двете страни на главата, тук и тук. — Тя посочи. — По този начин можем да ги изпразним в мускала.

Няколко капки се процедиха по стъклото. Кева остави змията обратно в кутията ѝ, където тя се усука отново на кълбо и впери поглед в мишката, като току поклащаше глава. Мишката помръдваше с нос, докато змийската глава лъкатушеше наляво и надясно. Накрая змията атакува отново и ухапа мишката само веднъж, преди да се върне в укритието си, а мишката се замята в пясъка. След мигове застина.

— Дори без отрова в торбичките остатъците по зъбите ѝ са достатъчни, за да убият — говореше Кева, докато змията се плъзна напред, за да се нахрани, и откачи долната си челюст, за да може полесно да погълне плячката си. — Змията ще се нахрани, ще спи и по това време утре торбичките ѝ отново ще са пълни. — Вдигна пред очите им бутилчицата, която съдържаше може би около три капки отрова. — Това е достатъчно, за да убие всички в тази стая. Кой може да ми каже как се приготвя антидотът?

Няколко от момичетата вдигнаха ръце, но Иневера изпревари всички.

Иневера и останалите момичета коленичиха в кръг около купчината възглавници с изпънати гърбове и фокусирани погледи. Освен *ний'дама'тингите* имаше и няколко *дал'тинги* с черни забрадки, дошли да се обучават в двореца на *дама'тингите*, преди да се отправят към Големия харем.

Кева свали бялата си роба и дори забрадката и фереджетото си. Отдолу носеше прозрачен панталон, който се спускаше по прасците и бедрата ѝ като лавандулов дим. Около глезените ѝ подрънкваха златни гривни, а ноктите на краката ѝ бяха боядисани в същия цвят като панталона. Горната част на облеклото ѝ също беше прозрачна и свободна около стегнатите ѝ гърди, а коремът ѝ остана гол, с изключение на златна верижка, към която бяха прикрепени торбичката ѝ за *хора* от черно кадифе и малък мускал. Десетки златни гривни блестяха по китките ѝ. Половият ѝ орган също остана открит, гладко обръснат като останалата част от кожата ѝ, всичко без веждите и гъстата черна коса, която се спускаше по раменете ѝ на лъскави къдрици, привързани със сърма. Само лицето ѝ остана скрито под непрозрачно лилаво було. Тялото ѝ лъщеше от ароматни масла.

В края на стаята трима застаряващи евнуси засвириха на зурна, томбак и канун. Кева направи знак на Кхавел да се приближи. Мускулестият евнух, както обикновено, не носеше нищо освен оковите си и копринена препаска, която висеше като знаме от огромния му твърд член. Подобно на много от момичетата, и Иневера бе привлечена от гледката като метал към магнит. Тя пристъпи от крак на крак смутено.

Дама'тингата се засмя.

— Както виждате, Кхавел вече е готов да изпълни дълга си. Но у мъжа винаги трябва най-напред да събудим влудяваща страст, преди да му позволим да забие копието си.

Хвана Кхавел за ръката и се завъртя около себе си, като използва собствената му тежест, за да го метне на възглавниците.

След това затанцува. Хълбоците ѝ се поклащаха в ритъма на музиката, докато пръстите ѝ отмерваха втори с помощта на малките месингови цимбали. Златните звънчета по гривните на глезените и китките ѝ подсилваха омайващия ефект, докато тя се въртеше край леглото от възглавници със също толкова уверена стъпка, колкото и по време на уроците по *шарусахк*. Всъщност много от движенията ѝ бяха същите.

Кхавел я зяпаше, вцепенен като мишката пред тунелната змия. Препаската му стоеше опъната до скъсване, а огромните му мускули се издуваха от напирателната кръв.

Това продължи, докато Иневера се замая. В стаята беше задушно и пълно с ароматни изпарения и Иневера несъзнателно се заклатушка в ритъма на *дама'тингата*. Останалите момичета също стояха като омаяни и наблюдаваха, докато Невястата се въртеше край клетата си плячка.

Накрая Кева нападна — смъкна се на възглавниците до Кхавел и свали препаската му, за да разкрие гордото му копие. Прокара пръст по него и немият евнух издаде звук. Кева взе от кръста си мускала и изля малко ароматно олио в ръката си, след което разтърка длани.

— Дамаджата според разказите ѝ за нейните нощи с Каджи е използвала седем милувки — каза *дама'тингата* и посегна към члена на Кхавел. — Наблюдавайте, докато демонстрирам всяка от тях.

Кхавел скоро отметна глава и пак започна да стене, но Невястата стисна здраво подобната на гъба главичка в основата ѝ, докато

страстта на евнуха се успокои.

— Макар Кхавел да е ялов, мъжете, с които ще спите, няма да са. В слабините им се намират бъдещите поколения на Красия и Евджах'тингата повелява нито капка от семето им да не бъде разпиляна или погълната.

Още няколко пъти *дама'тингата* приложи техниките си върху клетия Кхавел, но всеки път успяваше да удържи напора му.

— Милувките са седем — каза *дама'тингата*, докато се покачваше върху него, — но начините да задоволиш един мъж са седемдесет и седем. Това е първият. Не е достатъчно просто да се движите нагоре и надолу по копие то му. Трябва и да се завъртите. — Тя демонстрира нагледно, като употреби много от същите движение като в танца си. — Когато владеете слабините на един мъж в постелята, владеете *него*, а може да се погрижите и за собственото си удоволствие. Повечето мъже почти не знаят къде да го сложат и ако им се предостави възможност, просто ще помпат като превъзбудени животни.

Докато Иневера се протягаше, за да се подготви за сутрешните упражнения по *шарусахк*, мускулите ѝ я боляха от безбройните движения от танца по възглавниците. По пръстите, от които висяха цимбалите, имаше мазоли, а краката ѝ бяха почервенели. Трябваше да ги обтрие с пемза в банята.

Но макар и схваната, Иневера се чувстваше силна. По-силна от всякога, дори от дните, когато мъкнеше кошници по пазара на Пустинно копие. Беше готова да заеме първата поза от *шарукин*, ала Кева не свали робата си. Вместо това направи знак на момичетата да се скупчат край нея и повика един мускулест евнух. Този път не беше Кхавел, а мъж на име Енкидо.

Подобно на другите евнуси, Енкидо използваше сложен жестомимичен език, който Иневера и останалите момичета трябваше да научат като част от обучението си. *Дама'тингата* можеше да дава сложни заповеди на слугата си с няколко бързи жеста и при нужда да получава също толкова подробни отговори.

Но подобие то свършваше дотам. Енкидо не сваляше черната си роба, макар да носеше окови като останалите. Воалът му беше червен

— преди да пристигне в двореца на *дама'тингите*, е бил офицер, експерт по *шарусахк* и ненадминат воин в Лабиринта. Говореше се, че е убил много *алагаи*, имал много синове и обучил много воители, преди да се предаде пред чара на една *дама'тинг*а и да се съгласи да бъде скопен, а езикът му — отрязан.

Иневера бе чула, че носи черно, за да скрие ужасните си белези, които получил като *шарум*, но когато *дама'тингата* плесна с ръце, той свали одеждите си и няколко от по-младите момичета ахнаха.

Имаше белези, ала отдавна бяха зараснали — приличаха повече на почетни знаци. Но не това накара момичетата да ахнат, а татуировките по обръснатата му кожа. По цялото му тяло се виждаха линии и малки кръгове, черни клейма по краиците, гърдите, корема и гърба му, чак до врата и голата му глава.

Кева свали робата си и двамата застанаха един срещу друг голи, макар, разбира се, тя да не сваляше булото си. Кева направи жест и Енкидо я атакува с плашеща скорост. Той тежеше почти два пъти повече от нея, но това сякаш не попречи на ловкостта, с която я сграбчи и бързо я постави в ключ, като я вдигна от земята, за да ѝ отнеме опората.

Ала *дама'тингата* не се стресна. Извъртя се леко встрани и улучи с два пръста една от татуировките на гърдите му. Едната му ръка незабавно се отпусна безпомощно и Кева я отскубна от себе си, сякаш бе крайник на малко дете. Извъртя се от Енкидо и го повали по гръб.

— Всички твари на Еверам живеят посредством пътеки и средоточия на силата, където се срещат мускулите, костите, сухожилията и енергията им — каза *дама'тингата*. — В тези места се таи голяма мощ, но и голяма уязвимост. Поставете дори един пръст където трябва и най-силните ще загубят способността да се съпротивляват.

Тя отново направи знак и този път воинът се отказа от близкия бой и опита няколко ритника и удари с юмрук, мълниеносни като ухапванията на тунелната змия.

Ала *дама'тингата* залъкатуши като палма в буря, наляво, надясно и назад, така че никой от ударите не достигна целта. Накрая почти нехайно тя се пресегна край изпънатия му в пореден ритник крак и докосна една от точките, изрисувани по другия. Той се преви и макар Енкидо бързо да успя да овладее падането си и да се изправи,

кракът му беше отпуснат, неспособен да държи теглото му. Закрепи се само на другия, вдигнал отбранително ръце, докато чакаше заповедта на *дама'тингата*.

Вместо това тя се обърна към момичетата.

— Обучен в Шарик Хора, Енкидо беше най-големият майстор на *шарусахк*, когото *шарумите* на каджи са виждали от сто години насам. Никой мъж от кое да е племе не можеше да се изправи срещу него, а *алагаите* се бояха само от вида му. Не една *дама'тингга* го диреше, за да благослови със семето си дъщеря й, и чрез тях той научи за изкуството ни. Но колкото и да ни молеше, бе му забранено да го изучи. *Дамаджата* ни учи, че загадките на плътта са недостъпни за мъжете. Накрая *дамаджи'тингата* се смили над него и му предложи да зърне част от тайните ни в замяна на езика и свободата си. Той строши копието си в коляното си и с острието му отрязва езика си и мъжеството си до корен. Кървящ до смърт, постави ги в краката на *дамаджи'тингата*. Понеже вече не е мъж, той е благословен с правото да помага в обучението ви. Ще се отнасяте към него с почит.

Иневера и останалите момичета се поклониха едновременно на Енкидо. Макар и евнух, той ги прикова със суровия поглед на строеви офицер, който преценява своите *ний'шаруми*, а когато започна да им нарежда със знаци, момичетата непоколебимо се подчиниха.

Иневера постави длан на Евджах'тингата, ала не я отвори и със затворени очи изрецитира свещените стихове:

*И от метала съкровен святите съкровища на
Каджи изковани бяха, Дамаджата изкова ги.*

*Първо — наметало, съкровен метал на тънка нишка
сплетен и в коприна фина той пришит във форма на
защити непровидни.*

*И месеци тя вая, воля Еверамова,
дорде от алагайски взор всецяло не укри тя Каджи.*

Второ, копието, съкровен метал, на тънък лист
разлят,

обсипан със защити и край кост от крак на
алагайски княз

усукан, с нея слят, и тъй седемдесет и седем пъти.

От същият бляскав лист и острието, смесено със
алагайски пепелища,

ковано седем пъти по седемдесет в жарава като
нийска пещ гореща.

Една година Иневера вая, воля Еверамова,

дорде самият връх от диаманти стрити

можеше язва да стори в кожата на Ний самата.

Последна бе короната, свят метал, отвътре
защитен, тъй както и отвън,

та да се не видят благословите неизброими, с които
Иневера го дари.

И после стори тъй, че сля с метала черепните мощи
на княз най-личен, алагайски.

А върховете девет на короната — все рогове
изтънчени и кралски,

на любимци във чертозите на Ний, и всеки украсен
със диамант,

та всеция от силите неповторими да грее със
неповторима сила.

Години десет тя туй вая, воля Еверамова,

та най-накрая властелинът демонски дори

да не досегне мислите на Каджи,

ни дори да доближи освен по волята на Първия воин
жрец.

Със святите съкровища в ръцете до воин най-
страшен се въздигна Каджи.

И на Ний князете, устрашени, още — ужасени,

завтичаха се по-далеч от всяка бойна равнина,

където Каджи краищата вдигнеше

на наметалото си непровидно,

*и блеснеха корона, копие,
и почнеше се рат.*

Кева кимна, когато Иневера приключи, и направи знак към работните пейки, където се бяха събрали *ний'дама'тингите* с подредени паници с метални стружки, готови за претопяване.

— Скъпоценните метали проваждат магия по-добре от обикновените. Среброто превъзхожда медта, златото — среброто. Но прехвърлянето на енергия никога не е свършено. Винаги нещо се губи.

Тя погледна към Иневера.

— Кое е по-ценно от златото?

Иневера се поколеба, макар да съобрази дотолкова, че да не се огледа за помощ от другите момичета. Накрая поклати глава.

— Съжалявам, *дама'тинг*. Не знам.

Кева се позасмя.

— Ако знаеше, като нищо можеше и да си преродената си съименница. *Дамаджата*, благословена да е, ни е дала много тайни познания в свещените си строфи. Но в мъдростта си е запазила други изцяло в ума си, за да не бъдат откраднати от нейни съперници. Сега много от тези тайни са изгубени в праха на хилядолетията. Защитите за невидимост, силите на копието и короната, съкровеният метал...

Тя взе една паница.

— И така, започваме уроците си с медта.

Минаха се няколко седмици.

Иневера стоеше пред посребрено огледало, където рисуваше около очите си защиты с мек молив. Бе ги упражнявала хиляда пъти, както бяха нарисувани в *Евджах'тингата*, както и наопаки, както трябваше да ги рисува в огледалото, за да задейства пълната им сила.

Някои от по-възрастните момичета, сред тях Мелан и Асави, бяха преминали на фини халки от защитени монети над очите си, но първата халка на Иневера си стоеше недовършена в торбичката на кръста ѝ.

Кева внимателно я огледа, когато Иневера приключи с рисуването, като хвана брадичката ѝ и я заобръща насам-натам. Не каза нищо, а само изсумтя доволно, но това за Иневера струваше повече и от най-припадничавото хвалебствие. И при най-малкото несъвършенство *дама'тингата* щеше да ѝ го покаже с насмешка и да я изпрати да се измие, след което да започне наново.

Когато *дама'тингата* потопи пръст в малка паница с черна течност, тръпки побиха Иневера. Приличаше на мастило, но от миризмата ставаше ясно, че е прецедена демонска слюз.

Когато Кева докосна челото ѝ и остави малко петънце върху му, то не я опари, както Иневера се боеше. Мястото започна да щипе и тя усети магията по кожата си, която се вливаше в нарисуваните защиты и се оформяше според контурите им.

След това взорът ѝ оживя и Иневера ахна, моментално изгубила центъра си. Смътната светлина от защитите в стаята бе удавена от ярко сияние от всеки ъгъл, което се носеше по пода и се процеждаше от стените, блестеше у Кева и останалите момичета. Това бе светлината на Еверам, тази нишка от енергия, която улавяха всяка сутрин, когато изпълняваха упражненията си по *шарусахк*, огънят в центъра на всяка от тях, който даваше живот и сила на всичко живо. Нетленната душа на съзиданието.

И тя я *виждаше*, ярка като слънце.

— Слава на Еверам и величието му. — Иневера падна на колене и се разтрепери и зариде от радост.

— Постави длани на пода — каза Кева. — Нека сълзите ти падат право надолу, за да не размажат защитите и да те лишат от взора.

Иневера незабавно се хвърли напред, ужасена да не изгуби скъпоценния дар. Сълзите ѝ капеха на каменния под и оформяха малки спираловидни отпечатъци в магията, която се издигаше от *ала*. Очакваше Мелан и останалите да ѝ се подиграят, ала не се чу нито гък. Навярно и те са били също толкова поразени, когато за пръв път са зърнали светлината Му.

Когато конвулсиите ѝ утихнаха, Кева ѝ подхвърли копринена кърпичка, с която Иневера внимателно попи очи. Останалите момичета я гледаха мълчаливо.

Кева посочи каменен пиедестал, чиято гладка повърхност бе покрита с десетки защиты, някои скрити под гладки камъни. Иневера

бе виждала как *дама'тингата* може да регулира светлината и температурата, като разкрива и скрива определени защиты, но последователността и формите бяха твърде сложни за нея.

Но сега очите ѝ, грейнали от светлината на Еверам, виждаха могъществото в плетеницата от символи. Допреди миг бе пълна загадка за нея, а сега вече беше ясна, детски пъзел.

— Угасете светлините — нареди Кева. — Няма да са ни нужни за този урок.

Иневера веднага се подчини и смени позициите на гладките камъни, а някои премахна изцяло, като ги постави в малко корито.

Светлината от защитите веднага изчезна, но зрението на Иневера само се изостри без вече ненужния блясък. Сиянието на Еверам се виждаше още по-ясно.

— Защитеният взор ще ви е незаменим, докато се учите на занаята си — каза Кева. — Забранен е само в Стаята на сенките, където ще ваите зарове си.

Изминаха месеци и обучението на Иневера я погълна. Събуждаше се с *шарусахк*, помагаше на *дама'тингите* в лечителството и ходеше на ежедневни уроци — история, защиты, отвари, бижутерство, песни, танци и прелъстителство. Останалите момичета все така страняха от нея, особено след като видяха, че е издялкала дървените си зарове години преди много други, родени за бялото.

И всяка нощ Мелан я биеше, като го наричаше „упражнения по *шарусахк*“. Дори половин година по-късно Кева бе недоволна от *шарусахка* на Иневера, а Мелан все така нямаше достъп до Стаята на сенките.

Всяка нощ Иневера спеше само с Евджах'тингата за компания, докато другите момичета си шепнеха една на друга в мрака или споделяха леглата и милувките си. Дори сънищата ѝ бяха обладани от символите по седемте зара, които бяха определили живота ѝ през онзи *Хану Паш*. Плачеше ѝ се, но не смееше, защото смяташе, че Мелан и Асави, винаги заедно в койката до нея, биха се насладили на тъгата ѝ.

Иневера стоеше гордо, докато Кенева оглеждаше големите паници. В пясъка им момичето бе нарисувало най-сложните защитни кръгове, които бе опитвало досега. Всеки — от четирийсет и девет защити, всички сплетени, за да се задействат в хармония. Между паниците се намираше кутията ѝ за упражнения, в която се мъдреше една-единствена защита.

Защитите бяха прекрасно оформени във финия жълтеникав пясък, но пък никога не бяха тествани, така че нямаше как да знае ще упражнят ли достатъчно магическа сила.

Кева стоеше до майка си и наблюдаваше защитите, ала не продумваше. Нямаше нужда. Красноречиво бе, че считаше Иневера за достойна да бъде изпитана дори след по-малко от две години. До Кева Мелан бе впила яростно очи в Иневера, макар лицето ѝ да бе спокойно.

Накрая Кева кимна.

— Пуснете завесите.

Иневера изпълни и *дамаджи'тингата* извади от плътната си кадифена торбичка голяма демонска кост. Иневера се запита колко ли *шаруми* са пролели кръв за нея.

Иневера събра шепи и Кенева постави в тях безценното парче *алагай хора*. За пръв път докосваше демонска кост и макар да си мислеше, че Евджах'тингата я е подготвила, го усещаше странно в ръцете си — пощипваше и привличаше кръвта ѝ като магнит.

Внимателно, почти благоговейно тя постави костта върху защитата между двете паници и всички останали замъждукаха и се разгоряха, докато смучеха силата. Заискриха в златно, а пясъкът потъмня. Кръговете се раздвижиха. Отначало Иневера си помисли, че си въобразява, ала движението им се ускори като миниатюрни водовъртежи в казан за готвене, след като го разбъркаш. Преливаха един в друг в подобни на осмици форми.

Демонската кост изчезна наред този вихър и последва ярък проблясък, преди паниците да угаснат. Пред очите на Иневера разцъфтяха шарени петънца и тя се замая.

— Готово — каза Кенева. — Вдигни завесите.

Иневера се запрепъва през тъмната стая, повече по спомен, отколкото по зрение, напипа дебелите завеси и ги отметна. Светлина нахлу в стаята.

Върна се при Кенева и Кева и ахна, когато видя паниците, всяка осветена от ярък лъч. Пясъкът в тях го нямаше, нито пък костта между тях. Лявата паница беше пълна с чиста вода. Тази вдясно — с димящ кускус.

Докато се подготвяше за изпита си, Иневера не се храни шест дни. Приемаше само малка чашка вода сутрин и една вечер. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а в стомаха ѝ се бе загнездила куха непрестанна болка. Той изкъркори неочаквано.

Кенева вдигна вежда.

— Постите ти може би ще свършат скоро. — Подаде на Иневера клечки за ядене от слонова кост, със златни, инкрустирани със скъпоценни камъни дръжки. — Ако си нарисувала защитите си както трябва, ще ти стигне и една хапка...

Тя извади златен бокал и го потопи във водата.

— А водата ще е най-сладката и чиста напитка, която си опитвала, и ще утоли жаждата ти дори с малка глътка.

Изглежда Иневера мрачно.

— Ако ли не... ще си мъртва мигове, след като опиташ кое да е от двете.

По гръбнака на Иневера пробягна тръпка. Бокалът, когато го пое, се разтрепери в ръката ѝ.

— Трябва ли?

Кенева поклати глава.

— Може да се откажеш, но ще изминат години, преди да прахосам друга кост за теб, ако изобщо го сторя.

Иневера намери центъра си, а пръстите ѝ спряха да треперят достатъчно задълго, за да закрепят в тях клечките. Пресегна се и поднесе към устата си хапка кускус.

Задъвка и ококори очи. Всепоглъщащият глад, който я караше да се препъва на равно през последните дни, изчезна. Енергията вече се разпростираше из крайниците ѝ, когато тя вдигна бокала и отпи от водата.

Кенева се усмихна, когато Иневера изпи всичко с грейнали очи. Никога не беше опитвала подобна вода. Сякаш пиеше от реката на Еверам.

Дамаджи'тингата взе клечките и бокала от Иневера и ги подаде на Мелан. Ноздрите на момичето се разшириха от яд и Иневера

си позволи усмивчица. Мелан вече не можеше да стори нищо, за да попречи на Иневера да използва Стаята на сенките.

— Моля ви, сестри — произнесе Иневера ритуалната покана, — яжте и пийте от изобилието, което ви предлагам, защото всички сме деца на *Дамаджата*.

Мелан взе малко кускус, потопи бокала и бързо отпи, за да преглътне храната.

— Деца на *Дамаджата*.

Кева пое приборите от дъщеря си, а в движенията ѝ личаха немалко уважение и гордост от постижението на Иневера. Повдигна булото си само колкото да поднесе клечките и бокала към устата си. Иневера долови лека усмивка по крайчетата на устните ѝ, докато връщаше булото на мястото му.

— Деца на *Дамаджата*.

Кева напълни бокала, за да го даде на Кенева, а възрастната *дамаджи'тинг* се справи съвършено с клечките и не изпусна дори зрънце. Дъвка бавно и замислено, след това пи от водата и я жабурка няколко секунди. Накрая преглътна и пресуши бокала.

— Деца на *Дамаджата*.

Дамаджи'тингата постави приборите встрани и се обърна към Иневера.

— Кои са най-добрите проводници на магия?

Иневера помълча, предусещайки клопка. Все едно я питаха колко е две плюс две. Беше въпрос за идиоти.

— Злато, *дамаджи'тинг* — рече тя, — следвано от сребро, бронз, мед, калай, камък и стомана. Желязото не провежда магия. Скъпоценните камъни, фокусиращи силата, са девет, първо диамантът...

Кенева махна с ръка.

— Колко са защитите за гадаене на бъдещето?

Още един елементарен въпрос.

— Една, *дамаджи'тинг* — каза Иневера. — Защото Създателя е само един.

Тази защита се поставяше в средата на всяка страна на всеки от седемте зара, за да напътства хвърлянето.

— Нарисувай ми я — нареди Кенева и даде знак на Мелан да извади четка, мастило и пергамент.

Иневера бе прекарала последните няколко месеца, упражнявайки се в пясък, затова четката стоеше странно в ръката ѝ, ала тя не каза нищо и внимателно я потопа, а после избърса излишното мастило по стената на мастилницата, преди да започне да рисува по безценния пергамент.

Когато приключи, Кенева кимна.

— А колко са символите на предсказателството?

— Триста трийсет и седем, *дамаджи'тингга*.

Те не бяха толкова защити, колкото думи, които представляваха обрати на съдбата, и всяка от тях се намираше на останалите стени на многостенните зарове, с които *дама'тингите* разчитаха бъдещето. Иневера инстинктивно хвана торбичката си, в която се намираха пръстените ѝ зарове, чиито символи се бяха изтрили от цяла година хвърляне и запаметяване на подредби.

Всеки от заровете имаше различен брой страни — четири, шест, осем, десет, дванайсет, шестнайсет и дваисет. Всеки символ имаше различен смисъл в зависимост от окръжаващите го символи и контекст. Евджах'тингата съдържаше тълкувания за всеки от тях, но четенето по заровете не бе толкова наука, колкото изкуство — плод на разгорещени спорове сред *дама'тингите*. Иневера често бе ставала свидетел на караниците им за този или онзи резултат. В най-тежките случай викаха Кенева, която отсъждаше. Никоя от останалите не посмиваше да ѝ възрази след това, ала немалко от тях често изглеждаха неубедени.

Кенева направи знак на Мелан, която постави нов пергамент пред нея. Иневера отново потопа четката. Този път изрисува символите по-малки и макар да движеше ръка прецизно, отне ѝ известно време да довърши. *Дамаджи'тингата* я наблюдаваше през рамото ѝ през цялото време и кимна веднага, когато момичето приключи.

— Бих ли могла да взема пръстените ти зарове? — попита я Кенева церемониално.

Иневера кимна и извади от кесията си заровете, които *дамаджи'тингата* ѝ бе връчила в първия ден от познанството им. Кенева ги взе и ги постави на масата, до къс слонова кост. С него тя замахна и строши зарчетата, превърна ги в парчета глина и лак.

— А бих ли могла да взема дървените ти зарове? — попита Кенева.

Иневера посегна в кесията си за втори път и извади заровете, които с голямо старание бе издялала, ошкурила и изписала от едно-единствено парче дърво. От цялата работа по пръстите ѝ беше останала плетеница от белези.

Когато Кева ѝ бе дала необработеното парче дърво, Иневера си мислеше, че защитите по заровете ще са най-трудната част от работата, ала не притежаваше никакви дърводелски умения и дори най-елементарното оформяне ѝ бе почти невъзможно. Порязваше се непрекъснато, захвърляше похабени късчета дърво, докато накрая се зае да дълбае формите в сапун, докато овладее инструментите си.

Простите форми, четиристенните, шестостенните и осмостенните, се получиха бързо след това, но дори с геометричните изчисления в Евджах'тингата ѝ отне часове да измайстори десетостенния зар, а дори тогава една от стените беше по-голяма и се падаше по-често от останалите. Трябваше да го изхвърли и да започне наново. За да премине изпита, дървените ѝ зарове трябваше да са свършени.

Кенева внимателно ги разгледа и ги постави в един мангал. Мелан напръска скъпоценните ѝ творения с масло и ги подпали. Иневера знаеше какво ще се случи, но въпреки това не беше подготвена колко пламъците жегнаха и нея, докато поглъщаха зарчетата. Мелан вдигна глава със задоволство в погледа.

Иневера вдиша дълбоко и намери центъра си, а Кенева я погледна отново.

— Бих ли могла да взема заровете ти от кост?

Иневера бръкна в торбичката си за трети път и извади заровете — изваяла ги бе от камилски зъби, без да гледа, с ивица коприна върху очите. Бяха ѝ отнели дори повече време от заровете от дърво, месеци и месеци работа, а всеки път, когато ѝ се налагаше да поиска нов зъб, я принуждаваха да пере бидота цяла седмица.

Кенева претърколи заровете между пръстите си и ги разгледа съсредоточено. После изсумтя и ги запокити в каменната стена на стаята с изненадваща сила. Заровете се строшиха. Взе от ръцете на Иневера кесията ѝ и я хвърли върху малката клада от дървените ѝ зарчета. Кадифето се запали и от него се надигна гъст черен дим.

— Може да влезеш в Стаята на сенките — каза Кенева и подаде на Иневера нова кесия, още по-красива от първата, черно кадифе, пристегнато със златен конец. — Вътре ще откриеш осем *алагаи хора*. От тях ще изваеш седемте си зара, като ще запазиш всяко дялното късче. Ако не правиш грешки, можеш да използваш последното парче кост както пожелаеш — ако са ти нужни още, ще заплащаш за всеки с година наказание.

Стаята на сенките. Останалите *ний'дама'тинги* говореха за тези Стаи само шепнешком. Дълбоко в недрата на двореца, недокоснати от слънце, свещи или химическа светлина, говореше се, че стените им понякога може да ти се сторят на цели километри от теб, а в други моменти — сякаш те задушават. Мрак като в самата Бездна, а ако човек притаи дъх, можел да чуе и шепота на Ний.

Когато Иневера пое новата си торбичка, Мелан я прикова с поглед като на тунелна змия.

Секунди след като портите на Подземието се затвориха за през нощта, Мелан изблъска Иневера на земята. Мелан беше на петнайсет, а Иневера още не беше навършила единайсет. Телата им се отличаваха ясно, макар и не толкова, колкото в първите дни на Иневера в двореца.

— Заровете ми бяха почти готови! — викаше Мелан. — Още най-много година и щях да съм готова за бялото було. Най-младата от Завръщането насам! Вместо това губя две години и се мъча да науча на *шарусахк* смотаната свинеядка само за да влезе в Стаята си преди мен! — Тя поклати глава. — Не. Това ще ти е последният урок, лош зар. Тази вечер ще умреш.

Кръвта на Иневера се вледени. Мелан изглеждаше достатъчно разярена, за да го стори, но щяха ли да реагират *дама'тингите*, ако наистина се случеше? Иневера се огледа към останалите момичета.

— Не виждам нищо — каза Асави, вечно вярна на Мелан, и се обърна с гръб към тях.

— Не виждам нищо — повтори момичето до нея.

— Не виждам нищо. Не виждам нищо.

Момичетата повтаряха, както когато Мелан я „учеше“ на *шарусахк*.

Мелан се бе наложила категорично над останалите. А и защо не? Бе внучка на *дамаджи'тингата*, непобедена в *шарусахк* сред Оброчените. Останалите припознаваха в нея своя водач, а и наистина се очакваше да стане най-младата *дама'тинг* след Завръщането. Единствено заповедта на майка ѝ ѝ попречи да успее.

Иневера така и не можеше да разбере защо наказанието на Мелан е толкова сурово и толкова продължително. Иневера се справяше отлично с танците и *шарусахк*. В едва втория ѝ месец в двореца движенията ѝ бяха не по-лоши от тези на което и да било момиче на възрастта ѝ. До края на втората година бяха не по-лоши от кое да е момиче независимо от възрастта. Кева трябваше да отмени забраната към дъщеря си преди много време, ала не бе го сторила. Защо? Мелан само се озлобяваше все повече. Ако *дама'тингата* смяташе, че може да научи дъщеря си на смирение по този начин, грешеше жестоко.

И тогава всичко се подреди, когато Иневера си спомни думите на Кева отпреди две години.

Ако не си достатъчно смирена, умела или силна, за да оцелееш и да облечеш бялото, тогава това ти е било писано.

Дялането на зарове и рисуването на защити не бяха единствените препятствия към Стаите на сенките. Кева искаше племето каджи да има силна *дамаджи'тинг* и бе поставила собствената си дъщеря на пътя на Иневера независимо дали Мелан го съзнаваше, или не.

— Скорпион — изсъска Мелан и заприижда със смърт в погледа.

Ала на Иневера ѝ беше писнало да се преструва на слаба. Две години бе склонявала глава пред Еверам. Сега бе време да е силна.

Иневера никога не бе отвърщала на побоите на Мелан. Нямаше какво да спечели. Ала бе чакала, наблюдавала, размишлявала. Вече познаваше слабостите на Мелан и в ума си беше печелила схватката хиляди пъти.

Наведе се и опря едната си ръка в пода, като заби пръстите на другата в едното енергийно средоточие на бедрото на Мелан.

— Вехнецо цвете — отвърна тя, когато Мелан се строполи на земята.

Мелан бързо се претърколи на крака, разтривайки удареното място, а Иневера отстъпи, без да напада. Някои от момичетата край тях се обърнаха.

— Не виждате нищо! — изпищя Мелан и те бързо се извърнаха.

— Не виждаме нищо — повториха.

— Извади късмет — изръмжа Мелан.

Иневера отвърна само с усмивка и посрещна Качулката на кобрата на момичето с удар в гърлото ѝ, след което отстъпи ловко, когато Мелан залитна напред.

— Прекършен вятър — рече тя, а Мелан само изхриптя.

Момичетата отново се заобръщаха, но Мелан не им обърна внимание и се развихри с удари като на тунелна змия, а от време на време фино се целеше в средоточията на Иневера.

Ала Иневера се полюшваше като палма на вятъра и ясно виждаше накъде ще насочи усилията си Мелан по стъпките и погледа ѝ. Отново и отново разпиляваше енергията ѝ, като понякога просто ѝ отнемаше дъха и равновесието, а неведнъж добавяше и остра болка, за да подчертае урока. Внимаваше да не нарани Мелан трайно. Никога не се беше оплаквала от поведението на останалите момичета, но им нямаше вяра, че ще премълчат това. Кева нямаше да се поколебае да ѝ откаже достъпа до нейната Стая на сенките и ако Иневера убиеше или осакатеше собствената ѝ дъщеря, това щеше да е предостатъчна причина.

Но ѝ беше писнало от този тормоз. Мелан отново я нападна, финтира с Камилски ритник, но след това преля неочаквано в Овнешки рог, опитвайки се да счупи носа ѝ с челото си.

Иневера сграбчи робата на Мелан и се завъртя вихрено встрани, като подложи крак на пътя ѝ, за да я преметне по-лесно. Така бе хванала ръката на Мелан, че ако другото момиче се възпротивеше, щеше да си измъкне рамото. Очаквано Мелан стори обратното — засили инерцията си, почти подскочи и се сблъска с Асави. И двете момичета се строполиха едно върху друго, а останалите се разпръснаха.

Мелан изръмжа и приклеци с крака глезена на Иневера, препъна я и се претърколи върху нея. Силата на по-голямото момиче си пролича, когато успя да се премести зад Иневера, да я хване и да удари главата ѝ в пода няколко пъти. След всеки удар зад очните ябълки на Иневера проблясваха светкавици, ушите ѝ писнаха, а центърът ѝ се изгуби напълно.

Успя да освободи едната си ръка, когато Мелан праметна част от бидото ѝ през гърлото ѝ и така жертва част от контрола на ключа си. Но пък какво можеше да стори Иневера с една ръка и Мелан върху себе си? Отметна рязко глава назад, за да улучи Мелан в носа, ала другото момиче знаеше този номер и се отдръпна назад и встрани.

Както и Иневера знаеше, че ще се случи. Бърза като огнен демон, тя заби среден пръст и показалец в носа на Мелан. Ноктите ѝ бяха остри и се впиха стръвно в нежния хрущял.

— Асави още ли ще иска да те целува, ако вместо с нос останеш с дупка? — прошепна.

Мелан не беше най-красивата сред *ний'дама'тингите*, но несъмнено беше най-суетната. Изпищя и отпусна хватката си. В последвалата суматоха Иневера нанесе няколко удара и после се изтърколи на крака. Мелан стори същото, ала се олюляваше. Не можеше с нищо да се противопостави на Скорпиона на Иневера, който разби носа и скулата ѝ. Мелан се стовари на пода и опита да се надигне отново. Не успя.

— Когато види лицето ти утре, мисля, че *дама'тинг*а Кева ще отмени наказанието ти — каза Иневера и вдигна кесията си с хора. — Ще влезем в Стаите на сенките заедно. И ще довърша заровете си преди теб.

ОСМА ГЛАВА

ШАРУМЪТ НЕ СЕ КЛАНЯ

302–305 Г. СЗ

Иневера чакаше неспокойно в шатрата на *дама'тингите*, дъхът ѝ — пара в лютия студ. Там беше и Кева, както и три други Невести, седем Оброчени и четирима евнуси, сред които Енкидо. Евнусите бяха в пълни *шарумски* одежди, забулени като за нощни подвизи, въоръжени с копие и щит. Под робите им имаше броня, изработена от самите *дама'тинги*, достатъчно силна, за да спре захапката на демон.

Но въпреки могъщите жени и мъже, събрали се на място, което познаваше тъй добре, Иневера пристъпваше нервно от крак на крак. Беше тъмна доба и бяха на повърхността. Евджахският закон забраняваше това дори за Невестите на Еверам, но Кева и останалите си говореха, сякаш се намираха в подземния си дворец. Иневера знаеше, че шансът някой *алагай* да се промъкне покрай *шарумите* в Лабиринта и да преодолее стената е минимален — всъщност не съществуваше, — но въпреки това сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите.

Страхът и болката са просто вятър, напомни си тя и си представи палмата. Намери центъра си.

Енкидо стоеше при отвора на шатрата — след малко вдигна ръка и направи бърза поредица от жестове.

— *Уут!* — възкликна Кева. — Идат.

Всички млъкнаха и Невестите се преместиха отпред, предвождани от Кева. Кимна на Енкидо, а той вдигна платнището.

Половин дузина *шаруми* наближиха, единият повел камила, чиито копита бе увил в дебел черен плат. Тялото ѝ също беше покрито с черен плат, както и колелетата на голямата каруца, която дърпаше.

Черните одежди на *шарумите* бяха прашасали от Лабиринта, по броните им личаха неотдавнашни вдлъбнатини и дупки, а по тежките им щитове се процеждаха струйки черна сукървица. Единият

понакуцваше, а около яката ръка на друг бе здраво пристегнато окървавено парче плат. Всички *шаруми* си бяха сложили нощните була, но Иневера незабавно ги позна по униформите без ръкави и златния изгрев, вдълбан в нагръдниците им — воините на *дама* Баден. Дори без типичната му небрежна походка и бяло було на *кай'шарум* Иневера можеше да познае Кашив, а още по-лесно — мъжа до него. Неговия *аджин'пал*.

Соли.

Не бе виждала брат си от години, но незабавно го разпозна. Очите му, походката, стойката и мускулестите му ръце — познаваше ги толкова добре, колкото своите. Сподави възклицанието си, но не можеше да отклони поглед от него.

До нея Мелан изсумтя.

— И с тях имаш толкова малко шанс, лош зар, колкото да спечелиш булото преди мен. Тези са *пуш'тинги*. Мъжеложци. Казват, че са най-добрите воители от всички *шаруми* на *дама* Баден, но по-скоро биха си легнали с козел, отколкото с теб.

Асави се подсмихна.

— И ще си прекарат по-добре.

— Тишина! — изсъска Кева.

Кашив и останалите *шаруми* стигнаха до *дама'тингите* и се поклониха ниско. Междувременно погледът на Соли премина по лицето на Иневера, но макар лицето ѝ да бе открито, на смътната светлина не си пролича да я е познал.

— Станете, почитаеми *шаруми* — рече Кева. — Нека Еверам ви благослови.

Кашив и останалите се изправиха.

— Слава на Еверам. Всяка чест и подвиг започват с Него. Животите ни Му принадлежат, на Него и на свещените му Невести. Днес е първата нощ на Новолунието след зимното слънцестоене. Дошли сме да предадем десетъка на *дама* Баден.

Кева кимна.

— Кръвната ви жертва няма да остане непочетена от Еверам или Невестите му. Какъв дар сте ни донесли?

Кашив отново се поклони.

— Двайсет и девет *алагаи*, *дама'тинг*.

Кева вдигна вежда.

— Двайсет и девет? Това не е свято число.

Кашив пак се поклони.

— *Дама'тингата* е права, разбира се. Двайсет и осем е традиционната бройка — седем пясъчни демона, седем глинени, седем огнени и седем въздушни. По един от всяка обикновена порода, за всеки Небесен устой. — Той направи пауза и очите му се поприсвиха весело. — Ала *дама* Баден е така благодарен за благословиите на *дама'тингите*, че ни нареди да устроим специална клопка. За да отдадем почитта си на Създателя, носим ви и воден демон.

Няколко от *ний'дама'тингите* ахнаха. Невестите не показаха с нищо емоциите си, но по промяната в стойките им Иневера можеше да ги прочете също толкова лесно, колкото ако подскачаха от радост. Водните демони бяха невероятно редки в Красия и някои заклинания можеха да бъдат захранвани само с техни кости. Заклинанието за вода например можеше да бъде изпълнено с частичка от *хора* на воден демон.

— Еверам ще се възрадва на този дар към Него — рече Кева. — Как постигнахте това?

— *Дама* Баден поиска да зазидаме част от Лабиринта, да премахнем защитите и да разбием варовиковия под, който пречи на *алагаите* да се надигнат. Изкопахме дълбок вир, който *даматът* напълни с вода от собствените си запаси и започна да развъжда риба и други създания. Отне много месеци, но накрая там се появи воден демон. Уби един от мъжете ми и рани други двама, докато го извличахме на сушата, оцеля много по-дълго, отколкото очаквахме. Накрая се задуши, но иначе не сме го докосвали.

Дама'тингите се спогледаха. Цената на тази победа не им убягна. Самото количество похабена вода подобаваше на цял *дамаджи* — винаги загубена и непотребна. Само това говореше за изключителното богатство на *дама* Баден... и благоразположението, което търсеше.

Дама Баден не вършеше нищо безплатно.

— Този дар е изключително ценен за нас, Кашив асу Аврам ам'Гошин ам'Каджи. Честта ти и тази на хората ти не знае граници. Насладите на Рая ще са твои вовеки, когато си отидеш от този свят. Докарайте ранените.

Двамата най-тежко пострадали пристъпиха напред и *дама'тингите* не се поколебаха и за миг да изрисуват защити по ранената плът и да я излекуват с късчета *хора*. Останалите се бяха разминали само с повърхностни одрасквания и опарвания, за които Невестите се погрижиха с по-обичайни средства.

Когато приключиха, Кева се обърна отново към *шарумите*.

— Откарайте даровете в Килията за обработка.

С уверените движения на хора, правили това неведнъж, Кашив и останалите започнаха да разтоварват трупове на *алагаите* от каруцата и ги понесоха през вратичка в земята, която Иневера забеляза за пръв път, право в преддверието. Големите дупки в гръдните кошове на пясъчни и вятърни демони разкриваха как са загинали — от стрели с размерите на копия, изстреляни от дървени балисти навърх стените. Бронята на глинените демони бе размазана от тежки камъни. От силната миризма на демонска сукървица на Иневера и призляваше.

Огнените демони — удавени в плитки вирове — нямаха следи по себе си, както и водният, мазна пихтия от тинести пипала и остри люспи. Устата му бе огромна за тялото му, а вътре — ред след ред закривени назад остри зъби.

Когато *шарумите* свършиха работата си, Кева направи знак на Кашив да клекне пред нея.

— Четири въпроса — каза тя — и благослов.

Кашив кимна.

— Благодаря ти, *дама'тинга*. Смирено приемам дара ти, макар да сме изцяло във властта ви и да правим всичко в името и за славата на Еверам, а не за награди.

Звучеше наизустано, по-скоро обичайни реплики, отколкото искреност. Иневера разбра, че подобни срещи се случваха всяка година, търговска размяна, превърната в ритуал. Сякаш за да потвърдят това, всички оформиха кръг около Кева и Кашив.

Кева приклепна срещу *шарума* и бръкна в торбичката си за *хора*.

— Имаш ли от кръвта на *дамата*? — Кашив извади полирана дървена кутия. В нея се намираше мускал от крехък порцелан. Подаде го на *дама'тингата*, а тя го пресуши върху заровете си.

— Махни воала си. — Когато Кашив изпълни, тя попита: — Кълнеш ли се, че това е истинската кръв на *дама* Баден и че говориш с

гласа му — с негови думи, а не със свои, — и нека Еверам ти е свидетел?

Кашив постави длани на платнения под на шатрата и притисна чело между тях.

— Кълна се, *дама'тинг*. Кълна се пред самия Еверам, в името на Каджи и в честта си и леленията си за място в Райските чертози, че това е кръвта на *дама* Баден и че съм запомнил въпросите си точно.

Кева кимна, вдигна ръка и около заровете се разгоря леко безвредно сияние. Кашив трепна пряко волята си.

— Питай тогава, *шарум*. Заровете ще узнаят, ако лъжеш.

Кашив преглътна и вдиша дълбоко няколко пъти, като намери центъра си така, както неведнъж го бе правила Иневера. Техният *шарусахк* може би бе много по-различен, но философията им — не.

Кашив срещна погледа на Кева и бавно и отмерено попита:

— Каква ще е най-тежката ми загуба тази година и как мога да спечеля от нея?

— Добре формулирано — поздрави го Кева. — Миналата година това бяха два въпроса. — Без да чака отговор от Кашив, тя разклати заровете, като напяваше. Хвърли ги и внимателно проучи разположението им.

— По яретата ще плъзне болест през зимата — рече тя. — Само две от пет ще доживеят до пролетта, а оживелите няма да са от полза. Кажи на *дама* Баден да продава стоката си сега и да купи колкото е възможно повече овце.

Кашив се поклони и зададе втори въпрос.

— Докато паланкинът ми минаваше през града преди месец, един *кхафит* ме заплю. Как да го открия, за да въздам правосъдие?

Иневера разбираше прекрасно какво има предвид *даматът* с „правосъдие“. Глупакът, заплюл *дамата*, несъмнено го заслужаваше, но че Баден похабява цял въпрос за това, говореше предостатъчно за гордостта му.

Кева не реагира с нищо, докато се съветваше със заровете.

— На пазара. Дюкянът му е на триста и двайсет крачки на изток от статуята на Светата майка, близо до портата на Джада, в квартал „Канджин“. Продава...

Иневера наклони леко глава и сама разгледа заровете на Кева. *Пънеши медена роса*, прочете тя.

— Меденки — каза след миг Кева. Иневера се вцепени и отново се вгледа в заровете, напълно сигурна, че ги е разгадала правилно. Хвърли объркан поглед на Кева. Не знаеше кое я плаши повече, дали това, че дама Баден ще изтезава и ще убие не този, когото трябва, или че великата ѝ учителка бе сгрешила.

Поколеба се. Да продума ли? Бързо се отказа. Ако посочеше грешката ѝ пред *шарумите*, това щеше да ѝ струва живота, както и навярно на всички воители, включително Соли. *Дама'тингата* трябваше да бъде непогрешима в очите на всички.

Иневера вдиша дълбоко, намери центъра си и не каза нищо.

Кашив отново се поклони.

— *Дама Лакаш* иска да отмени изключението за личните *шаруми* на *даматите*, които се бият в Лабиринта само по Новолуние. Как да се предотврати това?

Кева изсумтя и хвърли заровете за трети път.

— Зетят и наследник на дама Лакаш, дама Киван, е злословил за тебе на един от съветите. Поискай право да си отмъстиш за обидата и го убий, като му вземеш в отплата неговата *дживах ка*, а най-голямата дъщеря на Лакаш, Гиса — като своя *дживах сен*. Ожени се за нея още същата вечер и ѝ направи дъщеря на третия следобед след церемонията.

Кашив сбърчи вежди от неприязън.

— Ето и последния въпрос на *дамата*, дама'тингата: „С мъже съм все тъй енергичен и потентен, но съм изгубил способността си да се съешавам и да давам деца на съпругите си. Как да си върна силите с тях?“.

Кева изсумтя отново и прибра заровете си. Разрови се из торбичката си и се раздрънчаха мускалчета, сред които тя избра едно.

— Лично втрий това в копието на *дамата*, преди да стори делото, и му кажи да побърза. — Подхвърли бутилчицата на Кашив. — Ако не помогне, вкарай пръст в задника му.

Кашив и останалите *шаруми* се засмяха.

— А благословът? — попита Кева.

— Господарят ми е загубил девет дегустатори през последната година — каза Кашив. — Подозира един от мнозината си синове.

— Но пък похаби цял въпрос за плюещ *кхафит* — отбеляза Кева. Кашив се поклони доземи.

— Синовете на господаря ми увеличават властта му и той не иска да убива никого от тях, нито пък смята, че това би възпряло други зложелатели. Вместо това моли от вас за бокал, украсен според сана на господаря ми, който може да превръща отровите в чиста вода.

— Много ценен дар — рече Кева. — Мъчно ще го измайсторим.

Кашив се усмихна.

— Господарят ми се надява да не се окаже толкова трудно с костите на воден демон.

Кева кимна и се надигна.

— Може да си вървите. Кажете на господаря си, че бокалът му ще е готов в първото Новолуние след пролетното слънцестоене. Ще го научим да го държи по определен начин, така че само той да може да задейства силата му.

— *Дама'тингите* са щедри отвъд всяка мяра. — Кашив докосна с чело земята и се изправи. Докато той и останалите се готвеха да тръгват, Соли обърна глава към *дама'тингите*. За миг срещна погледа на Иневера.

И смигна.

Следващите няколко дни бяха кошмарни. Иневера и останалите *ний'дама'тинги*, заслужили си Стаите на сенките, научиха как да свалят плътта на демоните с киселина и пламъци, без да вредят на хората. След това костите се полираха със свещено масло, докато *ний'дама'тингите* напяваха безконечно молитви към Еверам, а останките на съществата чернееха и се втвърдяваха като обсидиан.

Смрадливата киселина се неутрализираше с основа, а течността, която оставаше, беше смъртоносна, ако я докоснеш, но прачеше от магия и *дама'тингите* можеха да я използват. Отцеждаше се в големи цистерни, към които бяха свързани тръби. По тях магията се движеше като в кръвоносна система из двореца, захранваше светлините, осигуряваше топлина или хлад според нуждите и подсилваше безбройните заклинания, с които бе осеяно зданието.

От работата на момичетата им прилошаваше, пребледняваха и изгаряха ръцете си, но Иневера почти не обърна внимание. Съзнанието ѝ бе далеч от толкова лек повей. Дишаше през уста, напяваше и оставяше ръцете да вършат монотонно работата, докато мислите ѝ се

въртяха безспир около Соли. През годините се страхуваше за него непрестанно и сърцето ѝ се свиваше, колчем в шатрата докарваха поразени *шаруми*. Щеше да ѝ стигне да го види жив, но смигването промени всичко. Соли разбра каква съдба ѝ е отредена и още я обичаше. Щеше да каже на Манвах, че всичко е наред, и да успокои майчиното ѝ сърце.

В помещението ехтяха цимбалите на Иневера, докато се въртеше и пристъпяше със съвършено равновесие на полирания каменен под. Беше на тринайсет, ала с женствени форми, гъвкава, но и пищна. Рязко люшкаташе бедра към Кхавел, а той се поклащаше назад при всяко нейно движение.

По-малките гледаха в захлас. Иневера преподаваше на начинаещите танца по възглавниците, макар бидото, което носеше, да сочеше, че самата тя още не бе изпитвала кулминацията му.

Според свещените закони Оброчените оставаха девствени, докато не приемат булото. Тази вечер *дамаджи'тингата* щеше да разкъса химена ѝ в символ на консумирания брак с Еверам и Иневера щеше да се превърне в Невяста.

На втората нощ ѝ бе позволено да се съеши с мъж или предмет според желанията си — та какво бе всичко останало, сравнено с обятията на Еверам? Играчки.

Иневера срещна погледа на евнуха, докато лъкатушеше край него. Той бе изцяло във властта ѝ, с помътени очи, а главата му се движеше в ритъм с движенията ѝ. Беше неин.

Кхавел беше физически съвършен — *дама'тингите* не подбираха нищо по-малко за своите удоволствия, — красив, с изсечени скули и лъснато от масло мускулесто тяло. От малък бе обучен в масажа и всички други начини да достави наслада на жената и несъмнено щеше да е майстор любовник. Шепнеше се, че го употребяват почти всички *дама'тинги* и живее на постоянен режим от тайнствени вещества за подсилване на потентността, постоянни упражнения и внимателно разчетен сън.

На практика всяка нова *дама'тинг* през последното десетилетие го бе призовавала в покоите си на втората нощ и никоя не съжаляваше.

Но докато Иневера ценеше красотата на евнуха, той не разбуждаше у нея щения, така както не би го сторила и съвършена статуя на мъж. Другите момичета може би нямаха търпение да започнат да практикуват танца по възглавниците, но Иневера не бе прекарала години в самоусъвършенстване, за да се похаби с полумъж. По-скоро би си легнала с *кхафит*.

Когато демонстрацията привърши, тя подреди по-младите девойки и им помогна да поставят стъпалата си правилно — след това ги поведе през основното движение на танца, рязкото полюшване на хълбоците.

След урока Иневера отиде в банята и докато мускулите ѝ се отпуснаха в горещата вода, тя вдишваше дълбоко парата. Мелан и Асави също бяха там и целенасочено я отбягваха, но през многото месеци, откак Иневера бе победила Мелан, много от останалите *ний'дама'тинги* бяха променили отношението си към нея.

— Да те изкъпя, сестро? — попита Джасира, хванала напоен с вода и насапунисан плат. Беше две години по-голяма от Иневера и тъкмо бе преминала изпитанието си за правото да посещава Стаите на сенките. Иневера махна отрицателно. Подобни предложения зачестяваха, докато силата ѝ растеше, а тази на Мелан отслабваше. Както и Кенева бе предрекла, останалите момичета се страхуваха от нея и едни сред други мълвяха, че един ден ще е *дамаджи'тинг*. Иневера можеше да превърне повечето *ний'дама'тинги* в свои прислужници, дори дотам, че да споделят постелята ѝ — ала не се интересуваше от подобни неща. Момичетата не се бяха отвърнали изцяло от нея както някога, но не ѝ бяха и приятелки.

Повече от всичко на Иневера ѝ се искаше да говори с майка си. Или с брат си. Само на тях можеше да се довери напълно.

Докато се обличаха, Иневера погледна към Мелан.

— Към Стаите ли, сестро? Можем да вървим заедно.

Мелан я изгледа свирепо и Иневера си позволи усмивчица.

— Радвай се сега, лош зар — прошепна Мелан. — Днес довършвам заровете си, а утре приемам булото.

Усмихна се хищно, ала Иневера ѝ отвърна с още по-благосклонно изражение.

— Ще съм *дама'тинг* преди теб — обеща ѝ тя.

Момичетата седяха в полукръг пред Кева в преддверието на Стаите на сенките — седем Оброчени, които се надяваха един ден да приемат булото.

Преди да започне ваенето на зарове, винаги имаше урок. Робата на *дама'тингата* червенееше като кръв на слабата защитена светлина — единствената, позволена в Стаите.

През цялото време Мелан шаваше и се поклащаше, нетърпелива да се върне към ваянието си.

Винаги беше така. Иневера и Мелан бяха влезли в Стаите едновременно, но въпреки че Мелан имаше години преднина пред Иневера и постоянно ѝ се подиграваше пред другите, сякаш взимаше на сериозно заплахата на Иневера, че ще завърши първа заровете си. След уроците на Кева Мелан направо изтичваше в собствената си Стая и винаги излизаше последна. На Иневера понякога ѝ се струваше, че чува пристъргването на пособията ѝ дори през дебелия каменни стени.

Ако Мелан приемеше булото първа, Иневера я чакаха сериозни опасности... може би дори смърт. Всички Оброчени бяха чули обета на Иневера и цялата ѝ власт върху тях можеше да се изпари, не го ли спазеше. Нещо повече, Мелан щеше да се сдобие с почти неограничените привилегии на *дама'тингата* и възможностите ѝ да убие Иневера щяха да се умножат многократно. Сред останалите Невести на Еверам несъмнено имаше и други, които биха я подкрепили.

Момичетата накрая бяха освободени и поеха по студения коридор към един дълъг тунел, надупчен от Стаи. Нямаше светлина, ала Мелан и останалите момичета вдигнаха недовършените си зарове и озариха тунела със слаба червеникава мътилка. Само защитена светлина се разрешаваше в Стаите, но дори тя не се разрешаваше даром. Момичетата трябваше да я заслужат с работата си. Без светлина нямаха възможност да виждат инструментите, ръцете си и дори заровете.

Забранени им бяха гривните със защитена светлина. Мълвеше се, че едно момиче веднъж опитало да вкара в Стаята си една от гривните си. Извадили очите ѝ, преди да я пропъдят от двореца.

Иневера не бързаше, докато останалите заемаха свободните Стаи. Кева затваряше вратите зад тях. Под тях бледо мъждукаше

защитената им светлина. Едно по едно пламъчетата на *хората* чезнеха и накрая остана само Иневера. Кева затвори вратата зад нея и свали робата си. Втъкна я под вратата и остави момичето в пълен мрак.

Иневера също можеше да призовава слабото сияние на заровете си, но предпочиташе да не го прави. Евджах'тингата я предупреждаваше, че дори подобна употреба може да ги отслаби. *Дамаджата* бе изваяла своите зарове в пълен мрак, а Иневера не виждаше защо да не последва стъпките ѝ. *Еверам ще води ръцете ти, ако си достойна*, пишеше в Светата книга.

Иневера приклекна в мрака и отправи молитва към съименницата си. Извади заровете и пособията и ги разположи в спретната редица на равно разстояние едно от друго. Беше приключила с четиристенния и шестстенния зар, сега работеше по осемстенния. Действаше бавно и старателно — оформяше, оглаждаше, вграждаше символи, всичко в ритъма на дъха си.

Мина време. Нямаше представа колко. Звън прекъсна унеса ѝ и отекна в тишината на стаичката ѝ.

Мелан беше завършила заровете си.

Иневера бързо събра своите *хора* обратно в торбичката и прибра инструментите. Тази вечер нямаше да се работи повече. Тя вдиша дълбоко няколко пъти и се показа от Стаята си.

Останалите момичета вече се бяха събрали около Мелан, чието лице сияеше победоносно на защитената светлина. Вдигна заровете си и я обляха възклицания на обожание и завист. Зърна Иневера и се усмихна студено.

Иневера върна усмивката ѝ и се поклони.

Събраха се в стаята за уроци, Мелан клекна, а останалите *ний'дама'тинги* я обградиха в полукръг. Не след дълго започнаха да влизат и *дама'тингите*, почти всяка Невяста в двореца. Оформиха външен кръг. Последна дойде Кенева, придвижи се в средата и клекна срещу внучката си. По изражението ѝ не личеше нищичко, докато вадеше древно избеляло тесте карти. Разбърка ги, звукът — самотен наскреде пълна тишина.

Дамаджи'тингата постави последните три карти с лицата надолу на пода между себе си и Мелан. Извади нож, подаде го на Мелан, която поряза ръката си и остави кръвта да покапе по заровете. Защитите просветнаха меко.

Кенева посочи първата карта. Мелан раздруса заровете, докато се разгорят силно, и ги хвърли с точната техника, на която тя и останалите момичета бяха научени. Иневера проточи шия, за да прочете символите, но под този ъгъл само Мелан и Кенева ги виждаха.

— Седмица копие — каза Мелан след миг.

Кенева посочи следващата карта.

— *Дамаджи* череп.

И отново.

— Тройка щит.

Кенева кимна, ала изражението ѝ не се промени.

— Днес една от Невестите ми съобщи, че носи дъщеря. Коя?

Мелан отново хвърли заровете. Този път се позабави, разглеждайки внимателно резултата. Хвърли поглед към събраните *дама'тинги* и от едната ѝ вежда се процеди капчица пот.

— *Дама'тинга* Елан — рече накрая.

Посочената жена бе сред по-младите и още си нямаше наследник.

Кенева не каза нищо и обърна първата карта. *Ний'дама'тингите* ахнаха — седмица копие. Сърцето на Иневера сякаш пропусна удар.

Следващата карта — *дамаджи* череп. Сърцето на Иневера се качи в гърлото.

Кенева обърна третата карта и този път възклицанията бяха по-различни: *Дамаджи'тинга* вода.

Ненадейно Кенева замахна и зашлеви Мелан яростно.

— Някоя от Невестите не е бременна, идиотке!

Грабна заровете от ръката на Мелан, вдигна ги на защитената светлина и ги огледа.

— Нескопосана работа! Прахосница! Само за светене стават. Дървените ти зарове, когато още не можеше да си слагаш бидото както трябва, бяха по-добри! Къде е осмият ти зар?

Лицето на Мелан стана маска на шок и ужас, центърът ѝ — изгубен безследно. Със сковани пръсти бръкна в кесията си и извади осмата кост.

Дори от своето място Иневера виждаше, че е разкривена развалина.

Кенева изпъна ръката със заровете под носа на Мелан.

— Всеки от тези е година от живота ти. Ще ги изложим на слънце, а ти ще се върнеш към слоновата кост. Когато направиш три съвършени седмици, ще се върнеш в Стаите на сенките и ще ваеш по един от хора всяка година, докато не приключиш. Всеки зар ще бъде разглеждан, след като го направиш, и чак тогава ще получаваш кост за следващия. Еверам да ти е на помощ, ако открием и най-малкото несъвършенство.

Мелан се ококори и шокираното изражение изчезна, когато я осени докрай какъв срам и орис си беше навлякла. Иневера вдиша дълбоко, намери центъра си и потисна усмивката, която напъпваше на устните ѝ.

Кенева върна грубо заровете на Мелан и ѝ посочи изхода.

Мелан ридаеше, без да се сдържа, ала успя да се надигне и да се завлачи навън. Асави нададе прискърбен вой и тръгна след нея, но Кева я стисна за лакътя и я изблъска обратно на мястото ѝ.

Извън Стаята чакаха по-младите *ний'дама'тинги*. Останаха зяпнали, когато видяха какво се случва, и се строиха след Кенева и останалите Невести и Оброчени, когато те излязоха.

Стигнаха до най-високата кула на двореца на *дама'тингите*. Когато Мелан се забави, Кенева я изблъска напред с изненадваща сила. Момичето се препъна неведнъж, но Кенева всеки път я изритваше, за да стане и да продължи по извитото стълбище. Накрая стигнаха до висок балкон, откъдето се виждаше цялото Пустинно копие.

— Изпъни ръка — нареди Кенева и Мелан изпълни, а останалите се струпяха зад нея, някои на балкона, а други в най-горната стаичка на кулата. Пръстите на момичето се бяха сключили здраво около безценните ѝ зарове, резултат от половин живот работа.

— Отвори ръка — каза Кенева.

Денят клонеше към заниз, а слънцето висеше ниско в небето, макар лъчите му още да се лееха щедро на балкона.

Резултатът последва незабавно. Костите заискриха и се нажежиха до бяло. Мелан изпищя.

След миг всичко свърши — ръката на Мелан димеше, плътта — черна, там, където не се беше обелила напълно. Трите ѝ най-дълги пръста се бяха слепили, а сред кошмарната гледка, която дланта ѝ представляваше, се виждаха и късчета овъглена кост.

Кенева се обърна към Кева.

— Погрижи се за ръката ѝ, но не използвай магия. Трябва вечно да носи знака на провала си, за да ѝ напомня какво е сторила — обърна се и обхвана с поглед останалите Оброчени — и да го напомня и на останалите.

Всички *ний'дама'тинги* освен Иневера окръглиха очи и пристъпиха крачка назад.

Когато Мелан се провали, Иневера изтика сплетните на *ний'дама'тингите* от ума си и се съсредоточи върху учението си. Продължи да се усъвършенства в тренировките си, усвои работата с билки и с магията на *хората*, продължаваше да преподава *шарусахк* и танца по възглавниците, а освен това въвеждаше по-малките, които започваха на по пет, във философията на *дама'тингите*.

На следващото слънцестоене отново се засякоха за кратко със Соли и тя му върна смигването, а той поприсви очи от удоволствие. Самата Иневера сякаш витаеше във въздуха през следващите шест месеца, окрилена от спомена.

След година Мелан завърши трите си групи от костени зарове и се върна в Стаите на сенките. Грижите на Кева за ръката на дъщеря ѝ бяха майсторски, но въпреки това Мелан бе изгубила много от ловкостта си, а дланта ѝ все така бе трудно поносима на вид. Беше оставила ноктите си да растат и ръката ѝ приличаше на *алагайска* лапа. Гледката ужасяваше *ний'дама'тингите* — ужасяваха се не само от самата Мелан, но и от мисълта какво може да им се случи, ако се провалят.

Но за Иневера Мелан не беше нищо повече от купчина камилски тор, която вече бе загърбила.

Откъсна се в ума си от всичко, което я разсейваше, и продължи бавната си методична работа по заровете. Вече всички знаеха, че работи в пълен мрак, и си шепнеха за това на обяд и вечеря, както и докато я подминаваха по коридорите. Според мълвата никоя *дама'тинг*, дори Кенева, не бе правила това. За много от тях това беше знакът, че Иневера е Избраницата на Еверам, която да заеме мястото на старата *дамаджи'тинг*.

Ала приказките бяха просто вятър и Иневера ги пренебрегна, пазеше непокътнат центъра си. Работата в тъмното нямаше да значи

нищо, ако се възгордееше като Мелан.

— След мен жените му вече нищо не могат да му предложат — рече *дама'тинг*а Елан една вечер, докато Иневера и сервираше чая. Същата сутрин Елан беше изпроводила един хубав *кай'шарум*, който я благослови с дъщеря.

От всяка *дама'тинг*а се очакваше поне една наследница. Бащите се избираха внимателно според интелекта и силата си, а изборът и времето на зачеване се определяха от заровете. Когато някоя *дама'тинг*а си избираше мъж, изпращаха за него цял паланкин и го откарваха в закътан дом на удоволствията, който Невестите поддържаха извън палата си.

Никой не бе достатъчно голям глупец, за да откаже поканата на *дама'тинг*а, а и с билкарските си умения и уменията си в танца по възглавниците сигурно бе, че мъжът ще се съобрази с щенията им, дори да е *пуш'тинг*. Мъжете си тръгваха изцедени и зашеметени и нямаха представа, че току-що са станали бащи на дъщери, които никога няма да срещнат.

Няколко Невести злорадстваха.

— Дори неговата *дживах* ка никога повече няма да го задоволи — присмя се Елан на клетия младеж. — Ще ме сънува до края на дните си и ще се моли на Еверам да му потанцувам още веднъж.

После намигна на Иневера.

— А може и да го направя. Копието му беше здраво и дълго.

Много от *дама'тингите* се бяха привързали към Иневера и ѝ доверяваха мислите си открито. След провала на Мелан почти всички бяха приели, че Иневера ще наследи Кенева. Някои, като Елан, се опитваха да я впечатлят. Другите се опитваха да се наложат над нея, като ѝ предлагаха подаръци, които всъщност бяха дългове.

Иневера гледаше надолу, слушаше внимателно и отвърщаше неизменно уклончиво.

Беше оставила зад себе си игричките за власт между Оброчените, но политиката на Невестите бе плетка, която още изучаваше и която караше бидото ѝ да изглежда като най-простата момичешка плетка.

— Дори сред *дама'тингите* — рече тя на Елан — уменията ви в постелята се ценят.

Ценят се ниско, добави наум, ала бе намерила центъра си и *дама'тингата* не долови мислите ѝ.

— Никога повече няма да види такава като мен — съгласи се Елан.

Иневера се извърна — в другия край на стаята студено я наблюдаваше Асави. По-възрастна от Мелан с две години, Асави наскоро бе приела булото си и покрай нея Иневера внимаваше, не ѝ даваше причини да се обижда и гневи. Покоите на Оброчените вече бяха недостъпни за Асави, така че не можеха да се гушкат нощем с възлюбената си, ала денем Мелан често получаваше поръчения за новите покои на Асави. Иневера не се съмняваше какво се случва там.

Една сутрин, през петата си година като Оброчена, Иневера се намираше в шатрата на *дама'тингите*, когато познат вик извести група *шаруми*, повлекли ранените си. Беше сутринта след Новолуние, а през последните години жертвите само се увеличаваха.

— Пуснете ме, изроди *пуш'тинги*! Това е синът ми!

Кръвта на Иневера се смрази. Дори след половин десетилетие позна гласа на баща си.

Тя повдигна краищата на робата си и изтича без капчица от спокойствието на *дама'тингата* към операционната стая, където се бе събрала позната тълпа от *шаруми* без ръкави, с нагръдници от черна стомана. Лицето на Кашив беше плувнало в сълзи. Обърна се с лице към Касаад, всеки от тях с воините зад гърба си. Очите на баща ѝ бяха кървясали и той леко се поклащаше, явно още подвластен на коузито, неговият „кураж“ в Лабиринта.

Лекуваха неколцина воители, но Иневера имаше очи само за един и изтича с вик към Соли. Красивото лице на брат ѝ беше покрито с пот и прах, очите му изглеждаха изцъклени, кожата му — смъртнобледа. Силната му дясна ръка бе разпорена от рог на *алагай*, почти откъсната. Точно под рамото му бяха пристегнали здраво превръзка, ала чаршафът под него беше прогизнал от кръв. Още много кръв навярно бе пролял по пода на шатрата, както и по пътя дотук.

Иневера беше Оброчена на Еверам, нямаше име, нямаше и семейство, но не я беше грижа — хвана главата на брат си и внимателно завъртя лицето му към себе си.

— Соли — прошепна тя, като отмести потните кичури от челото му. — Тук съм. Ще се грижа за теб и ще те излекувам. Кълна се.

В очите му проблесна съзнателна искрица. Соли опита да се засмее, но вместо това се закашля и устните му се осеяха с капчици кръв. Гласът му хриптеше влажно.

— Дългът ми е аз да се грижа за теб, сестрице, не обратното.

— Вече не, братко — прошепна Иневера и лицето му се разми пред очите ѝ.

— Няма да успеем да спасим ръката му — каза Кева зад нея. — Нито с отвари, нито с хора. Ще трябва да я ампутираме.

Ако на *дама'тингата* ѝ пречеше избликът на емоция, не го показва с нищо.

— Не! — извика Касаад. — Стига ми, че Еверам ме е наказал със син *пуш'тинг*, но няма да е и сакат! Изпратете го на Самотния път и се молете Еверам да му прости, че си е прахосал семето!

Кашив изрева от болка и скръб и се нахвърли върху Касаад. Лесно го събори на пода и притисна яростно главата му. Приятелите на Касаад понечиха да се намесят, ала воините на Кашив им препречиха пътя.

— Соли никога не е значел нищо за теб! — викаше той. — За мен е всичко!

— Покварили сте го! — изръмжа Касаад. — Истински *шарум* няма да живее сакат!

Кева цъкна с език и поклати глава.

— Сякаш мненията им имат някакво значение. — Плесна рязко с ръце. — Достатъчно! Вън, всички! Всеки невредим *шарум*, когото намеря в шатрата си, след като преброя до десет, ще е *кхафит* преди залез-слънце!

Това привлече вниманието на всички. Воините се изнизаха навън, а Кашив пусна Касаад незабавно, вдигна се на крака и се поклони дълбоко.

— Извинявам се, задето понечих да нараня другиго в този дом на целение, *дама'тинг*. — Погледна Соли с очи, пълни с болка, и падна на колене, като притисна чело в пода. — Моля ви, най-благородна

Невясто, не наказвайте Соли заради действията ми. Дори еднорък, струва колкото стотина други.

— Ще го спасим — каза Иневера, макар да нямаше право да говори. — Няма да позволя на брат ми да загине.

— Брат... — Касаад вдигна светкавично глава. — Еверам брадати, Иневера?!

Изражението се оживи от страховита емоция и с изненадваща скорост той грабна копието си от земята и изрита дъщеря си встрани. Неподготвена, Иневера се строполи на пода и се надигна навреме, за да види как Касаад забива оръжието в гърдите на сина си.

— По-добре мъртъв, отколкото сакат *пуш'тинг*, спасен от милосливото сърце на сестра си!

Кашив незабавно го улови, притисна едната си ръка към гърлото му, а в другата лъсна дълъг закривен нож. Иневера се спусна към Соли, ала ударът на баща ѝ бе смъртоносен.

— Не заслужаваш да умреш от копие или лапа на *алагай* — изрева Кашив в ухото на Касаад. — Ще те изкормя, както *кхафитите* кормят свине, и ще те гледам как умираш. Заслужаваш да умреш хиляда пъти, хиляда пъти по хиляда в Бездната на Ний!

Касаад се изсмя и също изкрещя, в полунесвяст:

— Сторих Волята на Еверам и ще пия от Райските реки! Евджакът учи: *Порази с десницата си пуш'тинга и сакатия!*

Кева се приближи.

— Също така ни учи да не пием ферментирало зърно. И друго: *На смърт се обричаш, вдигнеш ли ръка срещу Оброчена на Еверам.*

Беше вярно. Наказанието за нападение над *ний'дама'тинга* беше същото като това да посегнеш на *дама'тинга* — съгрешилият добиваше сана на *кхафит*, а после го ексутираха. Само потърпевшата Оброчена или Невяста можеше да опрости присъдата.

Кева грабна собствения си извит нож и започна да разрязва черните одежди на Касаад. Той крещя и се мята, но тя го улучи с няколко бързи удара в средоточията на силата му и крайниците му се отпуснаха.

— Вече си *кхафит*, Касаад, чиито други имена няма никога повече да бъдат споменати. Завинаги са затворени за теб Портите на Рая, а ако Великомъдрият Еверам се смили над жалката ти душа и я върне в Ала, моли се да не си толкова глупав в следващия си живот. —

Тя се обърна към Иневера и ѝ подаде ножа. Кашив рязко изопна назад гръбнака на Касаад, за да го порази тя по-лесно.

Касаад нададе вой, започна да се моли, ала в ничии очи край него нямаше и капчица съчувствие. Накрая се успокои и погледна Иневера.

— Ако ще прахосаш живота на истински воин заради еднорък *пуш'тинг*, така да бъде. Побързай, *дъще*.

Иневера дълго време се взира в очите му, а кръвта ѝ клокочеше от необуздани и неназовими чувства. Сребърната дръжка на ножа сякаш се нажежи в ръката ѝ и от нея покапа пот.

— Не. Няма да убия собствения си баща — рече накрая. — И не заслужаваш бърза смърт.

Погледна Кева.

— Според Евджаха мога и да го пожаля.

— Не! — отново Кашив. — Ний да те вземе, момиче, ако не въздадеш справедливост за брат си! Ако не искаш да омерзяваш неопетнената си плът, само кажи и ще го поразя със своята десница като с своята!

— Нали разбираш какво означава да го пожалиш? — Кева попита, пренебрегвайки Кашив. — Еверам трябва да получи кръвна отплата за нанесената му обида.

— Ще получи — каза Иневера.

Кева кимна и взе един турникет, след което го пристегна здраво около крака, с който Касаад бе ритнал Иневера. Погледна Кашив.

— Дръж го здраво.

Воинът кимна и стегна желязната си хватка.

Иневера не се поколеба и развъртя ножа си така, както месар транжира добитък. По ръцете ѝ плисна гореща кръв, когато коленната става изпука и долната част на крака на Касаад тупна на земята. Баща ѝ огласи с писъците си цялата шатра, но в нея всякакви писъци бяха, тъй или иначе, намясто.

Иневера сграбчи Касаад за брадата и той рязко спря да вие, когато тя усуква главата му, така че да я гледа в очите.

— Ще отидеш при Манвах и ще ѝ служиш, сякаш е самата *дамаджи'тинг*. Ако го изпълняваш всеки ден до края на дните си, може да се смиля над теб и да ти позволя да умреш в черно. Но ако още веднъж удариш майка ми или не се подчиниш и на най-малката ѝ прищявка, ще разбере и ще те лиша и от другия ти крак, и от всичките

ти крайници. Ще живееш дълъг живот без тях, а когато умреш като *кхафит*, уличните псета ще те изядат и изсерат в някоя канавка.

Кашив пусна Касаад, а той нададе нов писък на страдание. Посочи Иневера с показалец.

— Крайник? Един крайник на този пън идиот? На толкова ли оценяваш Соли?

Със светкавично движение Иневера счупи показалеца му и почти едновременно с това прекъсна живеца на крака му. Докато Кашив се олюляваше, тя го сграбчи и го преметна през тялото си. Той се строполи тежко по гръб.

— Смейеш да съдиш сестринската ми обич? Смяташ, че моята кръвна връзка с него е по-слаба от тази на твоето семе?!

Кашив я погледна с изстинало лице, с изстинали очи.

— Душата ми е готова за Самотния път, Иневера ва Касаад. Убих премного *алагаи*, сдобих се и с наследник. Не съм те докосвал. Имаш правото да ме убиеш, но не и да ме лишиш от Рая както баща си. Ще седя в чертозите на Еверам редом със Соли и ще го утешавам под дъжда от камилска пикня, който сестра му лее връз душата му, като позволява на този свинеядец да диша. — Той се озъби. — Порази ме. Направи го!

В очите му пламна лудост и Иневера разбра колко силно той желае смъртта.

Тя поклати глава.

— Махай се оттук. Никога не бих те убила, задето обичаш брат ми тъй силно, та любовта да ти е изпила мозъка до капка.

Когато Иневера се върна в палата на *дама'тингите*, тя пое направо към Подземието. По това време на деня там имаше малко момичета и всички до една бързаха за уроци. Иневера пък трябваше да преподава, преди да влезе в Стаята си по-късно същия следобед.

Ний'даматигна Шасел сплиташе бидото си след баня и Иневера щракна с пръсти, за да ѝ привлече вниманието. Макар и по-голяма от Иневера, Шасел подскочи стреснато.

— Имам работа — каза Иневера. — Поеми урока по билкарство за начинаещи.

— Разбира се, *ний'дамаджи'тинг*. — Шасел се поклони и изтича да се заеме с урока.

Ний'дамаджи'тинг. Наследницата на Кенева. Разбира се, не беше официално звание и всяко момиче, което *дама'тингите* чуеха да го използва, щеше да получи сериозно наказание.

Иневера никога не бе нареждала на друго момиче, нито пък имаше право, но сега това не я интересуваше. Най-после сама. Хвърли се на койката си и се разплака в агония. Опитва се да улови водата си в мускалчетата за сълзи, за да ги предложи на Еверам с молитви за душата на брат си, но ръцете ѝ се тресяха. Зарови лице във възглавницата и грубият плат попи сълзите.

Соли го нямаше вече. Никога повече нямаше да види усмивката му, да се възрадва на смигването му, да се усеща в безопасност, задето е на метър от нея. Само за миг цялото това бъдеще, всички тези възможности бяха разрушени. Чудеше се дали *дама'тингата* беше видяла всичко това в заровете си по време на онзи *Хану Паш*.

А Касаад?

Беше ли допринесла с нещо добро за света, като го пожали, или сега щеше да е още по-голямо бреме за Пустинното копие? Прав ли беше Кашив? Беше ли се провалила да отмъсти за брат си така, както той заслужаваше?

Минаха се часове, зазвуча следобедният звънец.

Стаята я зовеше, ала Иневера не се надигна. Откакто получи правото да вае заровете си, никога не пропускаше да отиде, но нищо не я задължаваше да ходи всеки ден. Ако искаше цял живот да вае заровете си, имаше и това право.

Накрая вратата се отвори и влезе Кева. Остана на крачка от прага.

— Достатъчно плака, момиче. В Пустинното копие няма достатъчно вода, та да бликаш тъй по цял ден. Намери центъра си. Кенева те вика.

Иневера вдиша дълбоко, след това повтори, обърса леко очи с ръкава си. Когато се надигна, беше си върнала центъра, макар да чувстваше вътрешностите си разядени.

Кенева я чакаше. Чайникът вече димеше и *дамаджи'тингата* даде знак на Иневера да сипе и за двете, преди да се настани срещу нея.

— Никога не си ми казвала, че брат ти е един от доверените хора на Баден — рече възрастната жена.

Иневера кимна сковано.

— Боях се, че няма да ми позволявате да ходя и да го виждам, ако знаете.

С това Иневера признаваше, че е лъгала *дамаджи'тингата*, но откри, че няма сили за страх сега.

Кенева изсумтя.

— Вероятно това щях да сторя. И може би щеше още да е жив днес. — Иневера вдигна изпълнен с болка поглед, а жената сви рамене. — Или пък не. Заровете може да ни позволяват да гадаем бъдещето, но за миналото мълчат.

— *Миналото е минало* — рече Иневера, цитирайки *дамаджата*, — *безпредметно е да го преследваме*.

— Затова ли цял ден плачеш?

— Болката ми е могъщ вихър, *дамаджи'тинг*. Дори палмата трябва да се огъне пред него и да се изправи едва след като отмине.

Кенева надигна булото си дотолкова, че да издуха парата от чая си.

— *Шарумите* не се огъват.

Иневера попита глуповато:

— А?

— Не се огъват, не скърбят — отвърна Кенева. — Не могат да си позволят този лукс в Лабиринта, където само косъм дели живота от смъртта. Ние се огъваме пред вихъра, ала *шарумите* прегръщат болката и я пренебрегват. За необучения ефектът може да изглежда същият, ала не е. Така както най-мощният вятър може да прекърши и най-гъвкавото дърво, болката понякога надвива дори *шарумите*. Когато това се случи, те се хвърлят върху копията си, за да умрат достойно, без коленопреклонение на уста.

— Кашив искаше подобна смърт — каза Иневера. — Той и брат ми бяха любовници.

Кенева отпи от чая си.

— Други *шаруми* заключват любимите си хора в Подземния град нощем, когато се спускат в Лабиринта. *Пуш'тингите* обаче стоят рамо до рамо с тях. Заради това се бият по-добре, ала усещат и загубата по-

силно. — Погледна Иневера. — Ти обаче му отказа смъртта. Както и на баща си, въпреки че Евджахът го изисква.

— Евджахът ми даде избор — рече Иневера, — а и защо Кашив ще получава свобода от страданието си, а аз — не?

Кенева кимна.

— В Красия започнахме да обезценяваме смъртта. Чест и нежелан посетител се е превърнал в стар приятел, когото посрещаме с отворени обятия. Преди три века сме били милиони, изпълвали сме този велик град и земите околоръст. И тогава сме се били помежду си, но няколко изгубени живота заради присвоени кладенци не са били нищо, когато сме били колкото песъчинките в пустинята. Сега сме по-малко от дъждовните капки и всеки живот е от значение.

— *Алагаите*... — започна Иневера.

Кенева махна пренебрежително с ръка.

— *Алагаите* може и да отнемат много животи, но ги подхранва собствената ни глупост.

— *Алагай'шарак*.

— Хилядите години племенни вражди не се забравят по залез-слънце, независимо какво говорят андрахът и Шарум Ка. Те са подкупни, поставят каджите преди всичко и правят каквото могат, за да се отърват от съперниците си. Шарум Ка е стар и остава в палата си нощем, оставя хората в Лабиринта без истински водач, но продължаваме да храним онази месомелачка и губим воини по-бързо, отколкото се раждат. *Дама'тингите* правят всичко възможно утробите из Красия да са пълни, ала броят им не може да се сравнява с мъжете, решени да сложат край на живота си. На всички нас.

— Какво може да се стори? — попита Иневера.

Кенева въздъхна.

— Не знам може ли да се направи каквото и да било. Силите ни имат граници. Някой ден може да наследиш булото ми само за да посрещнеш гибелта на народа ни.

Иневера тръсна глава.

— Не приемам това. Еверам ни изпитва. Не би позволил народът ни да потъне в забвение.

— Позволява му вече от три века. Еверам гледа с добро око на силните, ала и на лукавите. Изгубил е търпение с глупците.

Иневера продължи работата си, бавно и прецизно, но започна да усеща все повече напрежение, колкото повече приближаваше края. Още седмица, най-много две, и щеше да се яви на изпита. На четиринайсет. Най-младата от векове насам.

Мислите ѝ неканени се върнаха към Мелан и горящите ѝ на слънцето зарове. Письците ѝ. Смядта на горяща плът и горчивия дим в очите ѝ. Дори сега, след много операции и лековити ритуали с хора, на които я подлагаше Асави, ръката на Мелан приличаше на лапа на пясъчен демон, разкривена и белязана завинаги.

Каква ли щеше да е съдбата на Иневера? Инстинктите ѝ подсказваха, че ще се справи, но нямаше нищо сигурно, дори в предсказанията на Кенева.

Събуди се от неясен кошмар с бясно разтуптяно сърце. В покоите на ний'дама'тингите беше тъмно и сутринта сякаш скоро предстоеше, ала Иневера знаеше, че повече няма да спи. Бързо слезе от койката си и отиде да се изкъпе и да си вземе чисто бидо от купчината — омота го около себе си толкова бързо, колкото мъж би си навлякъл робата. Когато се включиха защитените светлини, вече беше напълно готова и бързо накара по-малките момичета да се облекат и да се подготвят за урока си по *шарусах*.

Жертвите и ранените в шатрата бяха малко този ден и тя тъкмо тръгваше обратно към двореца, когато пристигнаха две момчета, още в бидотата си. Едното момче беше изненадващо дебело — тя знаеше, че строевите офицери на *шарумите* караха младите воители почти да гладуват — и крепеше на рамо другото, много по-ниско и слабо, само жили и кокали. Не можеше да е на повече от десет, а ръката му бе толкова лошо счупена, че костта се подаваше от разкъсаната плът, а от раната по отпуснатия крайник шуртеше кръв. Беше пребледнял и изпотен, ала не викаше и успя сам да стигне до масата, където Кева щеше да намести ръката му. Щом Кева кимна, дебелият се поклони и изчезна.

Иневера беше помагала със счупени кости многократно и знаеше кои билки и пособия да отнесе на дама'тингата. За момчето донесе пръчка, омотана в дебел слой плат, която да захване. То я погледна с очи, премрежени от болка, а сърцето на Иневера се сви.

Сложи пръчката в устата му.

— *Дал'шарумите* прегръщат болката си.

Момчето кимна, макар объркването му да личеше ясно. Захапа здраво, когато Кева се зае с ръката му, но след миг тялото му се отпусна, както и челюстта му. Пръчката падна. Иневера реши, че е припаднал — напълно разбираемо, — но очите му бяха широко отворени и той наблюдаваше спокойно, докато *дама'тингата* наместваше костите му и налагаше билки на раната. Иневера бе виждала дори истински *шаруми* да се извържат от подобна гледка. Когато приключи, Кева му даде отвара, за да спи по-лесно и да не мърда, докато Иневера подготвяше пластира.

— Офицери проклети — изплю думата Кева. — Това момче е последното от рода Джардир, баща му загина без време в някакъв глупав набег срещу кладенеца на маджахите. Не стига, че мъжете гинат през нощта, но ми писна да кърпя и момчета в *шараджа*. Мнозина дори не достигат до Лабиринта, осакатяват или загиват по време на обучението. Това трябва да спре.

— Ще спре — каза Иневера. — Ще намеря начин.

— Ти ли? — подсмихна се Кева. — За *дамаджа* ли се мислиш вече?

Иневера вдигна рамене.

— По-добре ли е да чакаме и да въртим палци, докато тя се появи?

Кева присви очи.

— Внимавай с приказките, момиче. Започват да звучат като богохулство.

Иневера се поклони.

— Не желаех да прозвучат така, *дама'тинг*а.

Иневера остана, за да наблюдава спящото момче, много след като можеше да се е върнала в двореца. Беше хубав, може би достатъчно дори за *дама'тинг*а, но не си представяше как би се лишил от мъжеството си, за да живее като евнух в двореца. У него имаше някаква сила. Можеше да я усети. Може би затова имаше чувството, че трябва да разговаря с него.

Той се размърда, отвори кафяви очи и тя се усмихна.

— Младият воин се събуди.

— Говориш — изхъхри момчето.

— Да не би да съм животно, та да не говоря? — попита Иневера, макар че знаеше какво има предвид. *Дама'тингите* не благоволяваха да разговарят с *ний'шаруми* в шатрата. Оставяха това на момичетата.

— С мен, искам да кажа — рече момчето. — Аз съм само *ний'шарум*.

Иневера кимна.

— А аз съм *ний'дама'тинг*. Скоро ще си спечеля булото, но още не съм, затова мога да разговарям с когото поискам.

Тя надигна паница с каша към устните му.

— Подозирам, че в *Каджи'шараджа* ви оставят да умрете от глад. Яж. Това ще помогне на заклинанията на *дама'тингата* да те изцелят по-бързо.

Момчето кимна и жадно засърба, а не след дълго пресуши паницата. Вдигна глава.

— Как се казваш?

Иневера се усмихна отново, докато бършеше от устата му малко каша.

— Дързък си за момче, което едва наскоро е сложило бидото си.

— Съжалявам — каза момчето.

Иневера се засмя.

— За дързостта не бива да се съжалява. Еверам не обича плахите. Казвам се Иневера.

— „По волята на Еверам“ — преведе името ѝ момчето и кимна, сякаш сочеше с брадичка към гърдите си. — Ахман, син на Хошкамин.

Иневера преглътна поредната усмивка. Да не би това момче да я ухажваше?

Кимна учтиво, чудейки се дали това не я привлякло към него. Запита се дали това дръзко, силно момче ще загине в обучението си, или ще даде живота си напразно в Лабиринта по волята на глупци, както бе загинал без време Соли.

Когато се върна в двореца, Иневера се упъти право към Стаята. Нямаше повече време за губене. Имаше въпроси и само заровете можеха да ѝ отговорят. Намери си стаичка и подготви инструментите си, прокара чувствителни пръсти върху костите, докато ги вадеше от

торбичката. Огладена от десетки хиляди докосвания и полирана със светено масло, повърхността им лъщеше като стъкло, нарушена единствено от изсечените в тях символи.

На всеки имаше защита за предсказание, след това един символ за всяка страна и за центъра на останалите стени. Четиристенният зар имаше шестнайсет символа. Шестстенният — трийсет. Осемстенният — трийсет и два. И така нататък. Един по един, Иневера проследи всеки от тях в мрака, като изпробваше изработката им, както го бе правила безбройни пъти досега. Колкото повече стени имаше зарът, толкова по-малки бяха символите, ала тя ги усещаше и познаваше, сякаш бяха изсечени в самата ѝ душа.

Накрая вдигна дваисетстенния зар. Последния. В торбичката ѝ още се намираше осмата кост, недокосната, откакто ѝ я беше дала Кенева. Повечето момичета правеха грешки и имаха нужда от резервния зар. Нямаше нищо срамно в това да го използват, но да успееш със седем, бе проява на специално умение — момичетата започваха работа с осмата кост с голяма неохота. Осмата ѝ се полагаше безусловно, ако съумееше да я запази. Магия, каквато тя си поиска.

Дваисетстенният беше почти готов, оставаха му само три символа. Обикновено ги гравираше бавно, като прокарваше финото си длето съвсем леко по повърхността и следата от него можеше да се изтрие само с един слой лустро. Опипваше знака и го повтаряше също толкова внимателно, ала малко по-настойчиво. Това продължаваше стотици пъти, докато извивките станеха безупречни.

Но не и днес. Днес усещаше мощта на Еверам във върховете на пръстите си и заби длетото си здраво, като извая първия символ с едноединствено, непрекъснато движение. Беше безразсъдно — пълна глупост дори, — но тя не можеше да се сдържи, завъртя зара и премина направо към следващия миниатюрен символ, а после и към третия. За секунди постигна толкова, колкото постигаше за седмици с другите зарове. Ръката ѝ трепереше, когато взе намасления плат, за да излъска зара. Боеше се да докосне символите. Грешка ли бе сторила? Беше ли съсипала зара? Ако ли да, чакаше я още година работа, а трета възможност нямаше да има. Не и без овъглена ръка.

Накрая намери центъра си и посмя да докосне повърхността му. Удиви се какво съвършенство беше постигнала. Без да се колебае и секунда, тя взе най-острото си длето и поряза дланта си между палеца

и показалеца. Кръвта се смеси със зара и изпълни прорезите. Иневера се замоли:

— Еверам, Създателю на небосвода и на Ала, Дарителю на Светлина и Живот, чедата ти загиват. Бием се помежду си, вместо да се съюзим, похабяваме животи без време и причина. Как да се върнем в лоното ти и да се спасим от забвение?

Докато шепнеше тези думи, тя раздруса заровете в шепи и усети как се затоплят в дланите ѝ. Измежду пръстите грейнаха слаби лъчи, червеникаво сияние поръби кожата ѝ и затанцува по стените на стаичката.

Беше забранено момичетата сами да изпробват заровете си. Според повелите трябваше да се чуе звънчето, което да оповести началото на изпитанието, ала Иневера не я беше грижа. Усещаше силата в ръцете си и не можеше да чака повече.

Хвърли заровете.

Те се пръснаха по пода и грейнаха още по-ярко. Завъртяха се неестествено, подчинени на волята на символите по тях, а не на законите на физиката и геометрията. Спряха — някои символи още пулсираха глухо, а други — ярко, трети пък останаха тъмни. Четенето на заровете беше колкото наука, толкова и изкуство, ала за Иневера смисълът на тези пред нея бе ясен като този на думи върху пергамент.

На 1077-ото зазоряване в Лабиринта ще заплаче момче. Направи от него мъж, за да поеме той по пътя на Шар'Дама Ка...

Иневера усети как се изчервява и вдиша дълбоко, за да открие равновесието си. Трябваше да открие преродения Шар'Дама Ка? Значеше ли това наистина, че тя е преродената дамаджа, както на шега я бе нарекла Кева? Ала нямаше как да разбере — заровете четяха съдбините на другите, никога тези на собственика си.

— Направи от него мъж — прошепна тя на себе си.

Символите не даваха точния смисъл на тази фраза. Дали значеше традиционната церемония по забулването на шарумите? Първо сексуално преживяване? Образование и обучение? Брак?

Отново ги раздруса.

— Еверам, Създателю на Небосвода и Ала, Дарителю на Светлина и Живот, какво трябва да сторя, за да направя от това момче мъж?

Символите отново и проговориха, макар отговорът им да бе отново далеч от ясен, и я изпълниха с нови страхове.

Шарак Ка *наближава. Избавителя трябва да има всяко преимущество...*

Шарак Ка. Първата война. Без Избавителя кладенецът на човечеството щеше да пресъхне вовеки и последните искрици светлина на Еверам щяха да изчезнат от Ала.

Избавителя трябва да има всяко преимущество.

Тя бързо събра костите и ги вдигна. Заобръща ги така, че да се разгорят ярко, за да види най-после цялата стаичка, в която бе прекарала безбройни часове, ала никога не бе виждала ясно. Светлината се отрази от сребърните звънчета в плитката ниша в една от стените.

Бяха минало дните ѝ на живот в мрака. От сега нататък заровете щяха да озаряват пътя ѝ.

Изпитанието за булото дойде и отмина сякаш в миг. Иневера никъде не се усъмни в отговорите си и ги даваше незабавно, макар Кенева да имаше много повече въпроси, отколкото беше задала на Мелан или на кое да е от момичетата, спечелили си булото след нея.

Дамаджи'тингата добавяше към питанията си полуистини и уловки, опитвайки се отново и отново да обърка Иневера. Струпаните край тях *дама'тинги* и *ний'дама'тинги* си зашушукаха, чудейки се дали Иневера не е сгрешила някъде в самото начало и затова Кенева проточва толкова дълго разпита. Заровете даваха субективни отговори и грешки се случваха — една бе допустима, но никога две.

И макар Иневера да усещаше съмнението в жените наоколо, за нея това бе просто слаб ветреца. Усещаше мъдростта на Еверам у заровете си и говореше уверено с Неговия глас. Нямаше грешки и двете с Кенева го знаеха. Накрая възрастната жена кимна.

— Добре дошла, сестро.

Истинските *дама'тинги* сподавиха реакциите си, макар че тихите им разговори секнаха моментално. Някои от *ний'дама'тингите* обаче нададоха радостни възгласи, макар и не всички. Иневера ги обходи с поглед и се спря на Мелан, която я гледаше като изсечена от камък.

Момичето кимна едва забележимо, ала погледът ѝ бе суров. Трудно бе да се каже дали бе сторила това в знак на смирение, или на закана. За Иневера нямаше особено значение.

Там, в Стаята на сенките, пред очите на всички, Иневера трябваше да свали робата и бидото си и да изрече клетвата.

— Аз, Иневера ва Касаад ам'Дамадж ам'Каджи, Оброчена на Еверам, го приемам за свой пръв съпруг. Неговите желания са над тези на всички други, Неговата любов е моята най-голяма радост, Неговата воля — моята най-важна заръка, той е Създателя на всяко човешко величие и всяка човешка истина, всички останали мъже са бледи сенки на Сиянието му. Заклевам се сега и навеки, а след смъртта си ще се присъединя към своите сестри, останалите му съпруги, в Небесния харем, където ще сетя Неговото съкровено докосване.

— Чух клетвата ти и ще следя да я спазваш неотклонно — рече Кенева и вдигна заровете си, които светеха ярко.

— Чух — рече Кева и вдигна своите.

— Чух — повтаряха останалите *дама'тинги* една по една и вдигаха заровете си.

— Чух. Чух.

Отведоха Иневера до една мраморна маса и я принудиха да коленичи, да постави длани на камъка и да притисне чело към него. Плитките вдлъбнатини в камъка показваха къде безбройни други нейни сестри бяха коленичили преди нея.

Кенева извади голямо парче мрамор, което сякаш някога е било оформено като мъжки член, но вековете употреба бяха изтъркали главичката, така че почти не се различаваше по форма от ствола.

Кева взе бокал със светена вода и обля фалоса, като мълвеше молитви. После извади мускал със светено масло, поръси с тях мрамора и раздвижи ръце по дължината му, сякаш удовлетворяваше мъж. Използва всички седем святи докосвания и разстла маслото равномерно по всеки сантиметър.

Кенева взе парчето мрамор от нея и се придвижи зад Иневера, която сви бедра пряко волята си, знаейки, че е най-неподходящото нещо, което би могла да стори.

— Страхът и болката... — започна Кенева.

— ... са само вятър — довърши Иневера. Последва ритъма на дъха си и откри центъра си. Позволи на бедрата си да се отпуснат.

— С това аз консумирам съeshението ти с Еверам — каза Кенева и без колебание пъхна фалоса в Иневера, която изпъшка от болка. Кенева започна да тласка и да върти парчето камък. Болката облада Иневера, ала тя се огъна като палма и вместо това потъна в екстаза от това, че най-после е Невяста на Еверам. Той беше нейният истински жених и разговаряше с нея през *хората*. Най-после Иневера разбра какво е да си Невяста на Еверам. Никога повече нямаше да е сама. Той винаги щеше да я напътства.

Кенева спря.

— Свърши се, Невясто на Еверам.

Иневера кимна и бавно се надигна — между бедрата си усещаше остра болка, а надолу по тях се стичаше кръв. Когато се изправи, коленете ѝ се подгънаха за миг, ала остана права. Кенева извади парче чисто бяла коприна, което привърза около лицето на Иневера.

Тя се поклони.

— Благодаря, *дамаджи'тинга*.

Кенева отвърна на поклона ѝ, а Иневера се обърна и закричи, гола, с изключение на торбичката с *хора* на кръста си, покрай останалите жени и към входа. Гърбът ѝ бе изпънат, осанката — горда.

Получи лични покои и в двореца, и в Подземния дворец. Бяха огромни и пищни, отрупани със скъпи килими, копринени завивки и дебели кадифени завеси. Имаше сервизи от злато, сребро и деликатен порцелан. Магическата светлина в покоите можеше да се усилва и отслабва, имаше и лична мраморна баня, обградена от топлинни защиты, които можеха да сгряват или изстудяват водата според желанието на Иневера. Магия, достойна за един *дамаджи*, само в името на нейното простичко удобство. Можеше да контролира всичко това чрез един от каменните пиедестали, с които се беше научила да работи още като *ний'дама'тинга*.

Още щом остана сама, Иневера отиде до килера си, където се намираха около десетина одежди от чисто бяла коприна. Тя си избра две. Първата разстла по балдахиненото си легло. Втората направи на парчета с ножа си.

Евнусите вече бяха затоплили водата ѝ. Тя потъна насред прекрасната топлина и внимателно се обтри. Усети по остриганата си

глава наболите косми и се усмихна. Никога повече нямаше да се налага да бръсне главата си, макар да продължаваше ежедневно да бръсне краката си и между тях.

Цялата розова и лъсната от банята, тя намери четка и мастило и изрисува няколко защиты около женствеността си. Кръвта беше спряла, а коричката бе отмита от водата — въпреки това Иневера още усещаше болката от съeshението си с Еверам.

Затвори дебелите завеси и призова защитената светлина по стените в стаята си, приклепна на пода и вдиша дълбоко, за да открие центъра си, докато се молеше. След това бръкна в кесията си и извади осмата кост. Беше груба, като парче обсидиан, избито от недрата на Ала с кирка.

Беше също така безценна — магия, с която да прави каквото поиска. Кашата от кръв и плът на демони, която се движеше през стените на замъка, бе полезна само за определени неща, ала чистата кост можеше да подхрани безкрайно разнообразие от заклинания. Щеше да измине цяла година, преди да се сдобие с втора за себе си, с изключение на тези, които щеше да употребява в лечителската шатра. Несъмнено вече се ширеха догадки за какво ще използва осмата си кост Иневера — може би като магически щит около себе си, както правеха много от другите дама'тинги.

Ала Иневера не се поколеба и докосна защитите, които току-що беше изрисувала по кожата си, усети как се затоплят и задействат, а после се разгоряват с магическа сила в сумрака на слабата защитена светлина от стените. Бедрата ѝ се напрегнаха от само себе си и тя потрепери от нещо, което не бе нито изцяло удоволствие, нито изцяло болка.

Магията за изцеление беше най-силната, най-изтощителната. Осмата кост се разпадна на прах в ръката ѝ и тя посегна между краката си и се опипа. Магията бе свършила работата си.

Хименът ѝ отново беше цял.

Ако съществува вероятност да се ожения за Избавителя, трябва да съм му истинска невеста, недокосната от мъж.

Тя се пресегна към дългата копринена ивица, в която беше превърнала едната от робите си, и се зае с обичайното намотаване на бидото си.

Познатият дюкян го нямаше, бе заменен с много по-голям и хубав.

— Кошници! — разнесе се зов и Иневера рязко вдигна глава, за да види баща си, облечен в кафявото на *кхафитите* и подпрян на бастун. Беше си сложил и дървен крак. — Най-хубавите кошници в цяла Красия!

Иневера изчака един клиент да влезе в дюкяна и да привлече вниманието на Касаад, а тя се плъзна зад гърба му, мина покрай тезгяха и се скри зад една завеса в задния край.

Там беше майка ѝ — непроменена, с обръч между краката си, плетеше, без да вдига поглед. Беше обградена от десетина други плетачки, някои млади и без була, други на средна възраст, както и няколко старици. Когато Иневера се показа, няколко от жените изхълцаха и всички се втренчиха в нея. Само Манвах се върна към работата си само секунда след това.

— Оставете ни — рече Иневера тихо и всички плетачки оставиха работата си и побързаха да опразнят стаичката. На Иневера ѝ се стори, че позна няколко от тях, дори през булата им.

— Струваш ми поне един следобед работа — каза Манвах. — Вероятно повече, защото тези кокошки ще си кудкудякат дни наред за това.

Иневера свали булото от лицето си.

— Майко, аз съм. Иневера.

Манвах вдигна глава, но по лицето ѝ не се четеше нито изненада, нито даваше знак, че е познала дъщеря си.

— Доколкото разбрах, *дама'тингите* нямат семейство.

— Няма да се зарадват, ако разберат, че съм тук — призна Иневера. — Но все още съм ти дъщеря.

Манвах изсумтя и се върна към работата си.

— Дъщеря ми не би стояла безучастно с толкова много недовършени кошници край себе си. — Хвърли бърз поглед нагоре. — Или си забравила как се прави?

Иневера изпръхтя — прозвуча толкова много като майка си, че за момент се сепна. После се усмихна, върна булото си върху лицето и свали сандалите си. Седна на едно чисто одеяло и взе една от полуготовите кошници. Цъкна с език.

— Добре си се уредила с Криша и сестрите ѝ за помощнички — и тя махна няколко нишки от кошницата, преди да посегне към купчината листа, — но все още работят некадърно.

Манвах изхъмка.

— Много неща се промениха, откакто баща ти стана *кхафит*, но не *чак* толкова много.

— Знаеш ли какво се случи с него? — попита Иневера.

Манвах кимна.

— Призна всичко. Отначало исках да го убия със собствените си ръце, но оттогава Касаад не е близнал алкохол и не е докоснал чаша за зарове, а освен това се оказа по-добър търговец, отколкото воин. Успях дори да му купя още съпруги. — Въздъхна. — Каква ирония, да се гордея повече със съпруг *кхафит*, отколкото със съпруг *шарум*, но баща ти добре ти е избрал името. По Волята на Еверам се случи. По твоя воля.

След това Иневера ѝ разказа събитията от последните няколко години. Не пропусна нищо, включително първото си хвърляне на зарове, както и какво ѝ бяха показали. Това не бе споделяла с никого.

Манвах я изгледа изпитателно.

— Казваш, че тези зарове от демонска кост говорят от името на Еверам. А попита ли ги дали да дойдеш тук?

— Да. Но така или иначе, възнамерявах да те посетя, когато си спечеля булото.

— Ами ако заровете ти бяха казали да не идваш? — попита Манвах.

Иневера погледна майка си и за миг се запита дали да не излъже. Но накрая каза истината.

— Тогава нямаше да дойда.

Манвах кимна.

— Какво ти рекоха? За днес?

— Че винаги ще говориш открито с мен — каза Иневера, — дори когато са неща, които не бих искала да чуя.

Кожата около очите на Манвах се набръчка и Иневера долови усмивката под булото ѝ.

— Такъв е майчиният дълг.

— Какво да правя? — настоя Иневера. — Какво са искали да ми кажат заровете?

Манвах вдигна рамене.

— Че трябва да слезеш в Лабиринта по време на хиляда седемдесет и седмата зора.

Иневера остана като зашеметена.

— Само това ли? Това ли ще ме посъветваш? След три години ще се срещна с Избавителя, а ти искаш... да не мисля за това?

— Ако искаш, мисли, двоуми се, терзай се — отвърна Манвах. — Но годините няма да отминат по-бързо. — Изглежда Иневера многозначително. — Убедена съм, че ще намериш с какво да се занимаваш дотогава. Ако ли не, имам предостатъчно кошници за плетене.

Иневера довърши своята.

— Права си, разбира се. — Изправи се, за да я добави към купчината, и видя, че дори ужким чистият плат, върху който беше седнала, оставяше петна от прах по безупречната ѝ роба. — Приемам поканата ти да плетем заедно отново, стига да ми намериш по-чисто място за сядане.

— Ще купя копринена постелка за безценното ти дупе, *дама'тинг*а — каза Манвах, — но ти ще я изплатиш в изплетени кошници.

Иневера се усмихна широко.

— Искаш три драки на кошница. Ще има да плета години наред.

Под булото си Манвах също се усмихна.

— Цял живот, ако ще купувам нова постелка за всяко посещение. Но една *дама'тинг*а не заслужава нищо по-малко от това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

АХМАН

308–313 Г. СЗ

Иневера крачеше през тъмните улици на Пустинното копие, без да чувства и капчица от някогашния страх от нощта извън подземията. Дори заровете да не бяха предrekli, че ще види момчето на сутринта, бяха изминали цели три години. Торбичката с хора на Иневера съдържаше достатъчно кости, за да се защити от всякакво нападение, било то демонично, или не, а само Кева още можеше да ѝ се опре в бойните техники на *шарусахк*.

Нощем в древния град цареше покой. Иневера се опита да свали всички натрупани години, да си представи време, когато боите по стените на зданията още са били ярки, позлатата — неолющена, а по колоните не е пъплела плесен. Да си представи каква е била Красия само преди триста години, преди Завръщането.

Образът дойде в ума ѝ моментално и Иневера се закова на място, удивена. Пустинното копие бе център на огромна империя в разцвета на мощта си, а същинският град наброяваше милиони жители. С помощта на акведукти пустинята тънеше в зеленина, а в града се издигаха медицински и научни средища на познанието. Машини вършеха работата на сто *дал'тинги*. Шарик Хора все още беше най-великият храм на Еверам, но навсякъде из града и покрайнините му имаше още стотици, за да славят подобаващо Създателя.

Имаше мир. Стълкновенията се простираха до спорадични набези на пустинните племена, за да задигнат някоя жена или да завладеят някой кладенец.

Но тогава дойдоха демоните, а идиотът андрах призова всички на *алагай'шарак* дори след като бе ясно, че са изгубили бойните защиты.

Иневера потрепери и се върна в настоящето. Празният град вече не изглеждаше спокоен, нито красив. Приличаше на гробница, като

изгубения град на Анокх Слънце, превзет от пясъците преди хиляди години. Това чакаше и цяла Красия, ако някой не овладееше тази вълна на бавна разруха. Шарак Ка идеше и ако дойдеше утре, цялото човечество щеше да се погуби.

— Но това няма да се случи — обеща тя на пустите улици, — няма да го позволя.

Иневера ускори ход. Зората не бе далеч, а тя трябваше да извърши предсказанието, преди слънцето да се отлепи от хоризонта.

Обучаващият офицер Керан кимна, когато я видя да приближава, без да каже и думичка, задето *дама'тинг*а вървеше без придружител в тъмното. Очакваха я, а и *шарумите* нямаха право да разпитват *дама'тингите* за каквото и да било.

Беше се съветвала със заровете многократно за този ден, но независимо как задаваше въпросите си, нейните хора даваха уклончиви отговори, пълни с недомлъвки и двусмислие. Бъдещето беше живо и човек никога не можеше да го узнае недвусмислено. Изменяше се непрестанно, всеки път, когато някой използваше дадената му по рождение свободна воля, за да направи избор.

Но дори сред мъглата имаше непоклатими ориентири. Можеше лека-полека да се докопа до сигурна информация. Брой крачки, направления, брой завои, дадени напосоки, успяха да подсказват на Иневера, след като беше прекарала седмици прегърбена над карти на Лабиринта, да пресметне точно къде ще се намери това момче.

Ще го познаеш незабавно, бяха ѝ казали заровете, но това не бе особено разкритие. На колко момчета би могла да попадне, сами и ридаещи в Лабиринта?

Ще му родиш много синове... Това беше накарало Иневера да се замисли. *Дама'тинг*а можеше да си избере мъж и без неговото знание да му роди дъщеря, ала синовете бяха забранени извън брака. Заровете ѝ бяха казали, че трябва да се омъжи за това момче. Може би самият той не беше Избавителя, а синът му. Може би Шар'Дама Ка щеше да излезе от собствената ѝ утроба.

Ако това се окажеше вярно, бе ѝ поверена невероятна отговорност, ала ѝ беше оказана и невероятна чест. И въпреки това усещаше капчица разочарование. Майката на Каджи бе благословена отвъд всякаква мяра, ала *дамаджата* шепнеше в ухото му и го направляваше. Може би друга жена бе отредена за тази роля.

Мисълта раздразни Иневера и за миг тя изгуби центъра си. Била ли е неискрена в молитвите си? Какво беше по-важно за нея все пак — спасението на народа ѝ или мантията на съименницата ѝ?

Тя вдиша дълбоко и бавно и почувства дъха си, живителната си сила, и ѝ позволи да я отведе обратно до точката на вътрешен покой. Опитваше се да прецени без надменност коя би била по-достойна от нея за наставник на Избавителя. Не виждаше коя. Ако видеше подобна жена, щеше да отстъпи несъмнено. Ако ли не, щеше да се омъжи за него независимо от цената, дори да значеше да се разведе със съпруга си и да се омъжи за някой от синовете си.

Избавителя трябва да има всяко преимущество...

Пред нея се носеха плач и шум от насилие — тя се принуди да забави крачка. Нямаше да стигне навреме, за да промени каквото и да било. Когато заровете говореха ясно, маркираха фиксиран ориентир, като едра канара наред реката на времето. Щеше да открие момчето само, с подпухнало от плач и бой лице. Всъщност това вече се беше случило и нямаше смисъл да се бори с този вятър.

Показа се един *шарум* — смееше се, докато привързваше шалварите си на кръста. Нощният му воал висеше встрани от лицето, а по устните му тъмнееше кръв. Той се закова на място и пребеля, когато я видя. Тя разгледа лицето му, за да го запомни, вдигна вежда и посочи с глава посоката, откъдето беше дошла. Воинът се поклони и бързо се затътри покрай нея, след това се затича колкото му държаха краката.

Иневера продължи напред. Дишаше равномерно и вървеше спокойно, без да бърза. След поредния завой видя момчето, разтреперано на земята. Бидото му беше усукано около коленете, рамото му кървеше от ухапването на *шарума*, навярно когато бе достигнал кулминацията на страстта си. Виждаха се още охлузвания и одрасквания, но дали бяха от това нападение, или от *алагай'шарака*, Иневера не можеше да каже.

Той забеляза, че някой приближава, и вдигна глава — по лицето му на звездната светлина блещукаха сълзи. Както беше предречено, тя го позна начаса.

Беше *ний'шарумът*, когото бе срещнала преди няколко години, в нощта, когато завърши заровете си. Ахман Джардир, който успя да прегърне болката си и да гледа безмълвно как *дама'тинга* намества счупената му ръка. Ахман Джардир, който на дванайсет някак бе успял

да убие първия си *алагай* и да оцелее в първата си нощ в Лабиринта. Всичко изглеждаше несъмнено като част от свещения план на Еверам.

За миг тя се запита дали и той няма да я познае, но сега лицето ѝ беше скрито зад було, а и първия път болката беше притъпила сетивата му. Момчето остана вцепенено за миг, но после се опомни, бързо вдигна бидото си, сякаш така можеше да скрие срама, изписан ясно по лицето му.

Сърцето ѝ блъсна тежко в гърдите от съжаление към това смело момче, преживяло такова унижение, когато би трябвало да ликува. Искаше да отиде при него и да го прегърне, ала заровете говореха ясно.

Направи го мъж.

Тя намери късчето камък в гърдите си и цъкна рязко с език.

— На крака, момче! — сопна му се. — Устояваш на *алагаите*, но за нещо подобно плачеш като женичка? Еверам има нужда от *дал'шаруми*, не от *кхафити*!

По лицето му премина рязка болка, но той прие и нея и се изправи, докато бършеше с опакото на дланта сълзите си.

— Така е по-добре — каза Иневера, — ако и да е късно. Никак не ми се ще да съм била целия този път, за да предрека съдбините на един страхливец.

Момчето изръмжа тихо, а Иневера се усмихна вътрешно. Имаше стомана у него, макар и неизкована.

— Как ме намерихте?

Иневера му изсъска да мълчи и махна с ръка на въпроса му.

— Знаех как да те открия още преди години.

Той я изглежда невярващо, но вратата му засега не я интересуваше ни най-малко.

— Ела тук, момче, да те огледам по-добре.

Тя хвана лицето му в шепа и го заобръща под лунната светлина.

— Млад и силен. Но всички, оцелели в първата си нощ, са били такива. По-млад си от обикновено, а това рядко е хубаво.

— Смъртта ми ли ще предречеш? — попита Ахман.

— Че и дързък! — измърмори тя и отново потисна усмивка. — Може да има надежда за теб. Коленичи, момче.

Той го стори, а тя разстла бялото молитвено чердже наред прахта в Лабиринта, след което коленичи срещу момчето.

— Какво ме интересува смъртта ти? — попита тя. — Тук съм, за да предрека живота ти. Смъртта ти е нещо между теб и Еверам.

Отвори торбичката си с *хора* и изтърколи зарове в дланта си. Пулсираха от магическа сила. Зората приближаваше бързо. Ако искаше да чете бъдещето му, трябваше да го стори сега.

Ахман се ококори и тя вдигна зарове към него.

— *Алагай хора*.

Той се дръпна назад. Иневера не можеше да го вини, защото още си спомняше собствената си първа реакция при гледката на демонски кости — ала ако това бе сред слабостите му, тя трябваше да я изкорени.

— Пак ли се уплаши? — попита тя с равен тон. — Какъв е смисълът от защитите, ако не да обърнат магията на *алагаите* в наша полза?

Ахман преглътна с мъка и отново се приведе напред.

Бързо си възстановява центъра, помисли си тя със странна гордост. Не беше ли му казала първо тя, че трябва да прегръща болката си?

— Изпъни ръка — нареди му тя и извади закривения си нож. Дръжката беше от сребро, обсипано със скъпоценни камъни, а по стоманата бяха изписани защиты.

Ръката на Ахман не трепна, когато тя го поряза и стисна раната, за да размаже кръвта му по дланта си. Взе *алагай хората* в ръце и ги раздруса.

— Еверам, Дарителю на Светлина и Живот, умолявам те, нека тази смирена твоя следовница научи бъдещето. Разкажи ми за Ахман, син на Хошкамин, последен от рода на Джардир, седми син на Каджи.

Усети мощта на зарове, докато потракваха в ръцете ѝ.

— Той ли е прероденият Избавител? — промълви тя, твърде тихо, за да я чуе момчето.

И ги хвърли.

Иневера изгуби всякаква следа от центъра си и се взря жадно във все още търкалящите се зарове. Още от първите символи обаче кръвта ѝ се вледени.

Избавителя не се ражда. Той се създава.

Тя просъска и запъпли по земята, без да внимава какви следи оставя прахта по робата ѝ, докато се взираше в остатъка от отговора.

Това може би е той, но ако си спечели воала или познае жена, преди да му дойде времето, ще умре и пътят му към Шар'Дама Ка ще бъде прекъснат.

Създавал се, а не се раждал? Момчето пред нея *може би е той?* Невъзможно.

— Може да са били осветени неволно — измърмори тя под нос, събра костите и поряза момчето отново, за да опита пак, този път по-енергично от първия път.

Въпреки това заровете се разположиха по същия начин.

— Не може да бъде! — извика тя, грабна ги и ги хвърли за трети път, като този път ги завъртя.

Нищо не се промени.

— Какво има? — осмели се да попита Ахман. — Какво виждаш?

Иневера вдигна рязко глава и присви очи.

— Не ти е отредено да знаеш собственото си бъдеще, момче.

Той се отдръпна уплашен, а тя върна костите в кесията си, надигна се и изтупа прахта от одеждите си. През цялото време дишаше, както бе научена, за да си върне равновесието, макар сърцето ѝ да блъскаше бясно.

Погледна момчето. Беше само на дванайсет и нямаше понятие от времето, което витаеше над него в безкрайните възможности на бъдещето.

— Върни се в шатрата на каджи и прекарай остатъка от нощта в молитва — нареди му тя и си замина, без дори да се обърне назад.

Иневера бавно излезе от Лабиринта. *Дама* Кхеват, свързката между *дамадж* Амадеверам, Еверам и *шарумите* на каджи, щеше да я чака. Навярно цялото племе беше затаило дъх, както се случваше всеки път, когато дойдеше време някой потенциален *шарум* да разбере съдбата си в края на своя *Хану Паш*. Ала племето не я тревожеше, а Кхеват. Този *дама* беше проникателен и влиятелен, от род с кръвна връзка чак до съветниците на първия Избавител. Ползваше се с пълното одобрение на своя *дамадж*, както и на Шарум Ка и на андраха. Дори *дама'тингите* трябваше да внимават как действат край хора като *дама* Кхеват.

Ала какво можеше да му каже? По традиция отговорите на *дама'тингата* можеха да бъдат само два: да и не. Да, това момче е достойно да приеме черния воал и да се нарече мъж. Не, това момче е страхливец и слабак, който ще се строши като зле изкована стомана. *Дама'тингите* виждаха повече, разбира се, зърваха възможности и събития, но на мъжете не им бе отредено да знаят тези неща, дори на *даматите*.

Можеше да даде някакви подробности. Заровете често показваха неупотребен потенциал, даваха поглед върху бъдеще, в което момчето можеше да си спечели име на точен стрелец или на защитник, или на водач. Последните попадаха под зоркия поглед на *дамата* и след година най-добрите от тях отиваха в Шарик Хора, за да се обучават за *кай'шаруми*.

Понякога заровете нашепваха за недостатъци. Кръвожадност. Глупост. Горделивост. Ала всеки *шарум* си имаше подобни несъвършенства и *дама'тингите* рядко ги споменаваха, освен ако не криеха риск *шарумите* да навредят на тези край себе си.

Ала когато Иневера потвърдеше, че Ахман е подходящ за черното, всичко това щяха да са просто предложения, които *даматът* и Шарум Ка можеха да послушат или да пренебрегнат според желанията си.

Направи от него мъж, бяха казали заровете и дори на дванайсет Ахман Джардир очевидно беше достоен за черните одежди. Ала дори да можеше да се превърне в Избавителя, в настоящото си състояние бе крайно уязвим, както самата Иневера се бе уверила. Никой не можеше да се издигне така главоломно, без да си спечели врагове — ако някой разбираше тази истина напълно, то това бе Иневера. А и заровете бяха казали, че ако Ахман получи воала си, преди да му е дошло времето, то той ще умре.

Избавителите не се раждат, те се създават. Трябваше ли да се намеси тогава? Затова ли я бяха изпратили заровете при него точно сега? Или сред племената имаше още стотици потенциални Избавители, които само чакаха някой да ги „с създаде“?

Иневера тръсна глава. Рискът беше твърде голям. Трябваше да пази това момче, своя бъдещ съпруг. Да пази честта му, ала по-важно — живота му.

Ако той приемеше черното на *шарумите*, тя не можеше да стори много. Не можеше да му забрани Лабиринта, нито пък *дживах'шарумите* в големия харем. Не можеше да го защити от всеки нож и копие, насочени към гърба му.

Направи от него мъж, но не преди да му е дошло времето. Ала как да разбере кога времето е дошло? Заровете ли щяха да й кажат? Ако му откажеше пътя на *шарумите* сега, имаше ли начин той да се върне обратно в него?

Тя свърна зад един ъгъл и както можеше да се очаква, натъкна се на Кхеват. Навярно офицерът го беше извикал. Тя намери центъра си и го приближи с плавна стъпка, очите й — маска на безоблачна ведрина.

— Благословена бъди, свята *дживах*. — Кхеват й се поклони и тя кимна в отговор. — Предрече ли смъртта на Ахман Джардир?

Иневера кимна безмълвно.

— И? — В гласа на *дамата* се прокрадна съвсем леко раздразнение.

Иневера заговори с равен тон:

— Твърде е млад за черния воал.

— Недостоеен ли е? — попита Кхеват.

— Твърде е млад.

Кхеват се намръщи.

— Момчето има невероятен потенциал.

Иневера погледна Кхеват, без да мигне, и вдигна рамене.

— Тогава не е трябвало да го изпращате в Лабиринта толкова млад.

Лицето на *дамата* притъмня. Беше влиятелен, а и беше доверен съветник на още по-влиятелни хора. Не беше свикнал да го скастрия никой, камо ли жена. *Дама'тингите* стояха под *даматите* в йерархията на града.

— Момчето успя да убие демон. Повелите на Еверам са ясни...

— Що за безсмислици! — рязко го прекъсна Иневера. — Има изключения от всяка повеля, а това момче е още на половин десетилетие от това да възмъжее напълно. Да го пускате в Лабиринта, е лудост.

Гласът на *дамата* стана суров.

— Решението не е твое, *дама'тинга*.

Иневера събра вежди, а по лицето на *дамата* премина съмнение. Може и да бе по-високопоставен от нея, ала в собствената им сфера на познание властта на *дама'тингите* не подлежеше на въпрос.

— Може би не — съгласи се тя, — но решението дали да приеме черния воал е мое, а той няма да го получи, и то заради вашето решение. — Вдигна торбичката си с *хора* и Кхеват трепна. — Да повдигнем ли въпроса в съда? Може би *дамаджи* Амадеверам ще ме накара да прочета вашите бъднини, за да провери дали още сте достоен да управлявате *шараджа* му, след като сте му струвал воин с огромни заложи.

Кхеват окръгли очи, а няколко мускулчета по лицето му трепнаха от едва сдържана ярост. Иневера нарочно го провокираше. Чудеше се дали ще се овладее. Щеше да е жалко да се наложи да го убие.

— Ако момчето се върне в Лабиринта, преди да порасне напълно, то той ще загине, а аз няма да приема подобно пражосничество — продължи тя. — Изпратете ми го обратно след пет години и може да си помисля.

— А какво да го правя междувременно? — почти се провикна Кхеват. — Не може да се върне в *шараджа*, защото е бил в Лабиринта, нито пък може да се присъедини във воинската шатра на каджи, без да е *шарум*!

Иневера сви рамене, сякаш съдбата на момчето не я вълнуваше.

— Това не е моя грижа, *дама*. Заровете проговориха. Еверам проговори. Вие сте създали този проблем, вие му намерете разрешение. Ако момчето е изключително, както твърдите, убедена съм, че може да му намерите място някъде. Ако ли не, сигурна съм, че на *кхафитите* няма им да се отразят зле един здрав гръб и две силни ръце.

Тя се обърна и се отдалечи, а спокойната ѝ крачка скриваше емоциите, които бушуваха като пясъчна буря в нея. Нарочно беше разярила *дамата*, за да запази той честта на момчето, дори и само напук на нея. Имаше само едно място, където Кхеват можеше да изправи Ахман: в Шарик Хора.

Ахман беше твърде голям, за да го причислят към *ний'даматите*, а и като цяло не бе подходящ за тази роля, но бе идеален за *кай*. Доколкото Иневера знаеше, никой *ний'шарум* не бе призоваван за подобно обучение, преди да си е спечелил черния воал,

но пък Евджахът не го и забраняваше. В Шарик Хора Ахман щеше да се научи да чете и да смята, щеше да бъде обучен във философия, стратегия, изписване на защиты и по-висшите форми на *шарусахк*.

Шар'Дама Ка щеше да има нужда от това познание във всеки случай.

Трябва да му дам всяко преимущество, помисли си Иневера.

Както Иневера се надяваше, Ахман замина за Шарик Хора още на следващия ден. Дама Кхеват се подсмихна под мустак при следващата си среща с нея, вярвайки, че я е надхитрил. Тя му позволи да смята така.

Иневера често следеше напредъка на Ахман оттогава, като се спотайваше в нишите на подземния храм, където се обучаваха *ний'даматите*. Момчето беше крайно изостанало в много отношения и се отнасяше с особена неприязън към първите си уроци — вярваше, че е научил всичко нужно в *шараджа*.

Бързо бе разубеден, а избиха неприязънта от главата му с бой. Не след дълго се зае старателно с уроците си и от там нататък напредваше с широки и уверени крачки.

Почти в същия ден седем години по-късно звънчетата на Мелан отново прозвучаха. Иневера наблюдаваше изпитанието ѝ спокойно, макар да знаеше, че много от *дама'тингите* ще застанат на страната на Мелан, ако успее.

Гласът на Кенева бе остър, тя внимателно се взираше в заровете, а въпросите ѝ бяха засукани. Мелан обаче премина без нито една грешка — събираше заровете със здравата си ръка и ги хвърляше със сакатата.

По-късно същия ден Иневера вървеше по дългия коридор на подземния дворец към личните си покои — Мелан я чакаше пред вратата. Беше с новата си роба и с було, но дори с изключение на лесно разпознаваемата ѝ стойка осакатената ѝ ръка с нокти като на *алагай* я отличаваше достатъчно ясно.

Мелан посочи Иневера с един от дългите си нокти и рече:

— Измами ме.

В коридора нямаше никого друго, ала Иневера не отстъпи. Заровете не я бяха предупредили за нападение, но това не значеше, че не може да очаква такова. *Хората* разкриваха неща, които смъртните нямаха силите да разтълкуват сами. Можеха да я предупредят за скрита отрова, но бдителността бе нейна работа. Еверам нямаше място в сърцето си за слабите.

Тя поклати глава.

— Не, Мелан, сама се измами. Трябваше само да те побутна в онази посока, а после ти направо се втурна натам. Ако беше запазила центъра си, щеше да си завършила заровете си година преди мен. Ала позволи на горделивостта и завистта си да те обладаят, имаше глупостта да приемеш ваенето на свещените зарове като състезание с камили. Тогава не заслужаваше булото.

Мелан присви очи така, че се виждаха само тъмните ѝ зеници.

— А сега заслужавам ли го?

— Провалът ти навярно те е смазал — каза Иневера. — Болката, унижението, белезите, които не ти позволяват да забравиш. Повечето момичета щяха да се прекършат и да напуснат двореца на *дама'тингите*. Дори неуспяла *ний'дама'тинг* е добра партия за съпруга. Някой богат *дама* с радост би пренебрегнал ръката ти в замяна на обучението ти в танца по възглавниците, да не говорим за познанията ти по билкарство и магия. Можеше да си осигуриш брак и добра позиция като *дживах ка* на достоен съпруг.

Мелан дишаше тежко, а булото се ветрееше пред устата ѝ.

— Но това не те победи — продължи Иневера. — Нужни са били невероятна смелост да пренебрегнеш погледите, подигравките и Стаята за ваене на зарове ден след ден — и невероятна воля, за да запазиш центъра си сред всичко това и да изваеш седем зара от седем кости. Заслужаваш булото.

Иневера хвърли бърз поглед към ръката на Мелан. Не от страх, а за да напомни на Мелан за позицията ѝ в негласната йерархия, както и да ѝ намекне какъв е рискът да се отнася с Иневера както бабаит в базара — с някой *кхафит*.

Мелан погледна ръката си и поклати глава, сякаш се отърсваше от унес. Вдиша отново и направи крачка назад, като отпусна ръка.

Без да го показва, Иневера се подготви. Ако предстоеше нападение, то щеше да се случи сега.

— Можем да приключим с това тук, Мелан. Не ти мисля злото. Каквито и да са били мотивите ни, имах нужда от уроците, които ми даде, както и ти — от моите, струва ми се. Сега сме преродени като Невести на Еверам и е време да оставим враждата зад себе си, в Подземието на *ний'дама'тингите*, където ѝ е мястото.

Иневера протегна ръце.

— Добре дошла, сестро по свят брак.

Мелан остана неподвижна, дори не примигваше. Сковано направи крачка напред, после още една и накрая попадна в здравите обятия на Иневера, която я притисна към себе си отчасти за да усети Мелан по-силно значимостта на момента, отчасти за да неутрализира ноктестата ѝ длан.

Бавно и пресекливо, ала все по-силно и продължително, сякаш се пропукваше язовир, Мелан се разрида.

В деня, когато Джардир спечели воала си — първият, който бе успял да го стори, без да е бил преди това *дал'шарум*, — Иневера вървеше по коридорите на палата на *дама'тингите* към крилото на *дамаджи'тингата*.

Срещна групичка Невести и те церемониално отстъпиха от пътя ѝ в прецизна последователност. Напомняха на Иневера за ято птички. Първата, която отстъпи от пътя ѝ, беше най-младата и нископоставена, а последната — най-възрастната и влиятелна.

Чаена политика. Кенева сервираше чай по Новолуние всеки месец и определяше кой къде сяда с голямо старание, за да покаже на жените как стоят в очите ѝ. Местата точно до *дамаджи'тингата* рядко се променяха, ала тези по-далеч от нея се променяха често, а борбата за статут не секваше. *Дама'тингите* прекарваха часове в тревоги и планове как да се издигнат в преценката на *дамаджи'тингата* и приближените ѝ.

Иневера потисна презрението си. През годините тя се бе придвижвала все по-близо до Кенева, докато накрая застана от лявата ѝ страна, а Кева — от дясната. Грижите на останалите Невести не значеха нищо за нея. Шарак Ка прииждаше и Иневера нямаше нервите за дребнави вражди и измислени обиди, както и за приказки коя *дама'тинг* била спипала някой *дама* за бидото, дали имал

благоразположението на андраха, колко злато притежавал, колко жени имало в харема му.

За някои от *дама'тингите* отказът ѝ да участва в игричките им значеше, че е по-могъща, отколкото са си представяли. Какви ли тайни къташе, та да стои така над интригите в двореца? Повечето се държаха на разстояние от нея, като предполагаха — и с право, — че знае нещо повече от тях.

Ала другите смятаха незаинтересуваността ѝ за слабост. Кенева беше майстор в това да си играе с волята на Невестите и като поставяше Иневера отляво, а не отдясно и държеше булото ѝ все още бяло, а не черно, показваше, че още не е провъзгласила Иневера за своя наследница. За някои *дама'тинги* това значеше, че Кенева не е убедена в способностите на Иневера да води племето им и може да нареди да бъде убита, а да я наследи Кева.

Вече имаше опити за покушение срещу Иневера. Три пъти тровеха напитките и храната ѝ. Веднъж откри тунелна змия в леглото си, а след това един евнух се бе опитал да я убие.

Всеки път заровете бяха успели да я предупредят. Успя да улови пепелянката и да я затвори в кутия, престори се, че яде от отровната храна и пие отровните напитки, без да ѝ навредят. Уби евнуха, а като причина даде само това, че я обидил. Не бе длъжна да дава допълнителни обяснения.

Иневера не отвърна нито веднъж, нито веднъж не потърси кой я е нападнал. Нямаше значение дали всичко това идваше от самата *дамаджи'тинг*, или просто другите ѝ сестри си мислеха, че долавят слабост. Нямаше време да приготвя отрови и да разпространява зловредни слухове. Ако заровете я предупреждаваха, значи, Еверам бе на нейна страна и тя нямаше от какво да се бои. Какво можеха да сторят сестрите ѝ по свят брак срещу това?

Само за Ахман я беше грижа. Да се увери, че е в безопасност и е готов за властта, когато получи възможност да се домогне до нея. Да сее семената на мощта му. Ако той получи възможност да се разгърне напълно, цялата политика в Красия щеше да стане безпредметна. Ако ли не, народът им щеше да се самоунищожи за броени години.

Ала след воала му нещата се променяха. Докато спеше в Шарик Хора, Ахман имаше закрила. Малцина знаеха, че той се обучава там, а

и под храма на костите нямаше *алагай'шарак* — никой съперник нямаше да получи възможността да го издебне в гръб.

Сега обаче вече беше *кай'шарум* и щеше всяка нощ да предвожда мъже в битка. Иневера не се боеше особено за него срещу *алагаите*, ала силата и уменията му щяха да му спечелят вниманието на останалите *кай'шаруми* и на Шарум Ка. *Даматът* навярно нямаше да се побои, все още, от толкова силен воин — при това обучен да му служи, — но другите влиятелни *шаруми* щяха да го видят като опасност за статута си. *Шарумите* не си губеха времето с отрови и скрити ножове, но при всеки знак за слабост щяха да го предизвикат, както правеха вълците в глутница.

Трябваше да е до него, да хвърля зарове ежедневно и да го пази от смъртта. Красия имаше нужда от него, а той — от Иневера. Избавителя не можеше да се справи сам.

Направи от него мъж.

Думите не напускаха ума ѝ, когато го бе притиснала, за да се сгоди за нея, а вълнението от съгласието му не идваше само от изпълнения дълг към Еверам. Неграмотен до скотство само допреди няколко години, сега Джардир можеше да дебатира тактика, стратегия и философия с всеки дама, да прекърши гръбнака на всекиго, предизвикал го в *шарусахк*.

И беше красив. Всички тези часове, през които го наблюдаваше само по бидо и виждаше как възмъжава, бяха пробудили у нея плътски щения. Искаше за последно да разплете собственото си бидо в сватбената им нощ и никога повече да не го слага.

Иневера стигна до покоите на Кенева. Отпред пазеше Енкидо. Евнухът *шарум* леко сивееше около слепоочията, ала още бе също толкова силен и опасен, единственият мъж на света, който познаваше бойните тайни на дама'тингите на каджи. Позволяваше жените да го побеждават в тренировките, за да покаже как трябва да изглежда някое движение, но Иневера го наблюдаваше внимателно — той винаги контролираше ситуацията. Всяка дама'тинг, която подценяваше Енкидо, беше глупачка.

Тя направи няколко знака на езика на евнусите, бързи думи, оплетени от сръчни пръсти, а стойката ѝ изразяваше уважение, но не и подчинение.

Все пак си оставаше просто евнух.

Трябва да говоря с дамаджи'тингата, каза тя с ръце.

Енкидо се поклони.

Ще я уведомя, господарке.

Почука на вратата и влезе, когато Кенева го повика. Миг по-късно се подаде от кабинета си.

Дамаджи'тингата желае да я изчакате във вестибюла. Той посочи един диван, тапициран с коприна. Може ли да ви предложи нещо освежително?

Иневера поклати глава и махна с ръка, за да покаже, че е приключила с него. Евнухът отново застина като мраморна статуя пред вратите на Кенева. Иневера остана да чака — там, където я виждаха всички преминаващи дама'тинги — почти час.

Иневера стисна зъби. Още безполезна чаена политика. Кенева с никого не се съвещаваше вътре. Просто караше Иневера да чака пред очите на всички, за да покаже, че може.

Накрая прозвучаха звънчета и Енкидо ѝ даде знак, че може да влезе. Иневера премина прага, а евнухът затвори вратата зад нея. Иневера се поклони ниско. Прозорците на дамаджи'тингата бяха покрити с дебели кадифени завеси и не пропускаха естествена светлина. В помещението имаше само защитена светлина. Кенева я наблюдаваше с неразгадаем поглед.

— Не красиш често с присъствието си покоите ми, малка сестро.

— Грижех се за важни дела, дамаджи'тингата — отвърна Иневера, — а вашето време е твърде важно, за да го прахосвам.

— Важни дела. — Кенева изхъмка. — Може ли да попитам какви биха могли да бъдат? Уменията ти са несравними, но прекарваш твърде малко време в двореца, а и дори в шатрата за лечение — нито секунда повече от нужното. Информаторите ми са те забелязвали къде ли не из града, дори на територията на други племена.

Търся още момчета като Ахман, помисли си Иневера.

Избавителите се създават, не се раждат.

Тя сви рамене.

— Искам да опозная Пустинното копие и народа му, за да му служи по-всеотдайно.

— Това не говори добре за статута ти пред хората — отвърна Кенева — и е опасно да пристъпваш на територията на други дама'тинги.

— По-опасно от това да кръстосвам коридорите тук? — попита Иневера.

Кенева сви устни. Не значеше, че е поръчала покушенията срещу Иневера, но значеше, че знае за тях.

— Ако времето ти е толкова безценно, какво те води при мен сега?

Иневера се поклони.

— Реших да се омъжа.

Кенева вдигна вежда.

— Така ли било? И кой е този щастлив *дама*? Кхеват, може би? Или ще е Баден, като, така и така, сякаш не се вълнуваш от мъжка компания?

Гърлото на Иневера се сви. Кенева наистина имаше шпиони навсякъде, ала колко от това бе налучкала? Заклинанието, което ѝ бе върнало девствеността, навярно още беше тайна, ала Иневера не можеше да скрие факта, че не позволява на евнуси да посещават покоите ѝ, с изключение на тези, които бяха твърде стари, за да използват копията си. Прислужваха ѝ най-вече *ний'дама'тинги*. Имаше репутация, че харесва млади момичета.

— Не е духовник, *дамаджи'тигна* — рече Иневера. — Той е *шарум*.

— Шарум ли? — попита изненадана Кенева. — Още по-необичайно. Да не би да е онова момче, което успя да вкараш тихомълком в Шарик Хора?

За миг самообладанието на Иневера ѝ изневери и тя се побоя, че възрастната жена е прочела всичко в очите ѝ. Кенева се засмя.

— За глупачка ли ме мислиш, момиче? Дори и да не беше причинила онзи скандал в двореца на каджи, след като забрани на момчето да облече черното, прекарваш часове наред в катакомбите, за да наблюдаваш обучението му. Видно е за всички.

Кенева вдигна ръка, в нея — нейните древни зарове.

— И аз си имам кости.

Пръстите на Иневера я сърбяха да посегне в торбичката си. Най-могъщите ѝ кости можеха да изпепелят възрастната жена на място. Със или без черен воал, Иневера можеше незабавно да се настани на трона на *дамаджи'тингата*, макар че вероятно щеше да ѝ се наложи да убие Кева и още няколко от другите, за да го задържи.

И аз си имам кости, беше казала Кенева. Напомняше на Иневера, че и тя може да гледа бъдещето си, но и бе прикрита заплаха. Иневера имаше шепа хора, които беше събрала, откакто спечели булото си. Кенева навярно имаше стотици. Несъмнено беше защитена по начини, които Иневера не можеше да види, и неуспешен опит да се отърве от Кенева, щеше да има само един ответен резултат.

Иневера се поотпусна, а Кенева ѝ кимна, като върна заровете си в кесията.

— Не си се съветвала с мен.

— Съветвах се със заровете.

В очите на Кенева проблесна гняв, макар и да не облада цялото ѝ лице.

— Не си се съветвала с мен. Ами ако не си разчела заровете върно? Някоя *дамаджи'тинг*а не се е омъжвала от хиляда години. Еверам е нашият жених. Наистина ли нямаш никакъв интерес към позицията ми?

— Нищо в *Евджах'тинг*ата не повелява, че не мога да приема черната забрадка, ако се омъжа — отвърна Иневера. — Рядко е, но това няма значение. Заровете ми заръчаха да му дам синове и ще го сторя според закона на *Евджаха*.

— Защо? — настояваше Кенева. — Какво го прави толкова специален?

Иневера вдигна рамене и се усмихна бавно.

— Според *Евджах'тинг*ата правилната съпруга прави мъжа специален.

Кенева присви едно очи.

— Хайде, махай се тогава, след като съветите ми значат толкова малко за теб. Мислех да те наставлявам в ролята ти на моя наследница, но виждам, че по-добре ще си прекарам времето, ако търся отрова в чая си... или ако сама си я приготвя.

Думите на старицата жегнаха Иневера, но нямаше какво да се стори. Опасно бе, че *дамаджи'тинг*ата знае за Ахман. Иневера не можеше да каже нищо повече, без да рискува още любопитни погледи, обърнати към него.

Ахман стискаше здраво ръката на Иневера, докато я водеше към брачните им покои. Тя също искаше да стигнат по-бързо, ала ѝ се струваше, че би я довлачил дотам, ако се бавеше след него. Той се движеше като вълк, който знаеше, че го дебнат, докато носи плячката в бърлогата си.

На останалите мъже това им се стори като нетърпение и надаваха окуражителни и недотам изтънчени възгласи и предложения. Воините обичаха да се хвалят със сексуалните си подвизи — мислеха се за джинове само защото жените под тях сегиз-тогиз изсумтяваха доволно.

Ала безбройните уроци в танца по възглавниците бяха научили Иневера да разпознава и да използва неопитността у един мъж. А Ахман в това отношение бе още момче. Никога не беше виждал гола жена, камо ли да споделя с някоя целувки и милувки. Беше ужасен.

Беше толкова мило.

И двамата бяха девствени в някакъв смисъл, ала Ахман нямаше представа какво да очаква в постелята, докато Иневера знаеше, че отиват там, където тя ще упражнява властта си. Познаваше седемте милувки и седемдесет и седемте позиции. Щеше да го приласкае и да го омагьоса, да го дари със славна кулминация, без той дори да осъзнае, че не притежава никакъв контрол над случващото се.

Направи го мъж.

Стигнаха до ароматизираните и напудрени покои, подготвени внимателно от Невестите. Във въздуха се носеше миризма на тамян, а свещите хвърляха смътни отблясъци. На пода ѝ бе отделено широко пространство, където да танцува, а в средата му — купчина възглавници. Щеше да го хвърли върху тях и щеше да е неин като муха в паяжина.

Иневера се усмихна под булото си, докато затваряше тежките завеси зад тях.

— Изглеждаш притеснен.

— Че как иначе? — попита Ахман. — Ти си моята *дживах ка*, а дори не знам името ти.

Иневера се засмя. Нямаше намерение да му се подиграва с този смях, но по лицето на Ахман прочете, че той точно така го е приел, и незабавно съжали.

— Наистина ли не го знаеш? — попита тя и махна булото и качулката си. Откакто бе станала *дама'тинга*, беше оставила косата си да порасне отново и сега тя висеше почти до кръста ѝ на гъсти абаносови вълни, привързана със златна ивица. Бидото ѝ беше привързано само на хълбоците.

Ахман се ококори.

— Иневера.

Сърцето ѝ прескочи. Беше я видял само веднъж, при това почти в несвяст от болка, но след всички тези години още я помнеше. Ужасът изчезна от очите му и го замени тлеещ огън, който проникна дълбоко в нея. Внезапно ѝ стана по-трудно да диша благоухания въздух.

— В нощта, когато се срещнахме — каза тя, — довърших първите си *алагай хора*. Беше съдба — воля на Еверам, като името ми. Искях да задам един въпрос. Да изпробвам дали зарове притежават власт над бъдещето. Но какво да ги питам? Тогава се сетих за момчето, което бях срещнала същия ден, с дръзките очи, смелчагата, и когато разклатих демоничните зарове, попитах: *Ще видя ли отново Ахман Джардир?* От тази вечер насам знаех къде да те намеря, знаех, че ще се омъжа за теб и ще ти родя много деца.

Иневера беше репетирала историята толкова много пъти, че говореше с пълна увереност въпреки лъжите и полуистините. Но накрая думите ѝ нямаха значение. Съюзът им беше повелен от Еверам. Бяха свързани един с друг. Затова той я гледаше така, караше страните ѝ да руменят, караше я да губи центъра си. Той беше буря и тя нямаше избор, освен да се огъне.

Иневера почти се поддаде на порива да му разкаже всичко. Гледаше го право в очите и не се съмняваше, че от него няма да излезе чудовище. Беше избраник на Еверам. Ако това бреме се падаше някому, то това бе той.

Но как може човек да познае дали някой има у себе си заложите на Избавител? Тази нощ беше твърде важна. Трябваше да мине по план, съвършено.

Тя завъртя рамене, коприната изшушна и робата ѝ се плъзна на земята. Вече беше само по бидо, а в него бяха вплетени цимбалите ѝ. Тя разтърка върховете на пръстите си, за да ги раздвижи. Щеше да се приближи до него и да му позволи да я докосва, докато не ускори дъх — след това щеше с *шарусахк* да прекъсне едно от средоточията на

силата в крака му и със съвсем леко докосване да го събори сред възглавниците. После щеше с цимбалите да отмери ритъм, който да подпали неудържимо слабините му.

А след това щеше да танцува, през цялото време бавно щеше да разплита бидото си. Танцът, подобно на думите ѝ, беше упражняван толкова пъти, че всяко движение беше част от нея.

Когато Ахман поемеше контрола, щеше и тя да се свлече сред възглавниците и така да го прелъсти, че след това всяка жена за него щеше да е нищо.

Ала той още се взираше в нея, а огънят в очите му се разгоряваше все по-силно. Тя почувства жарта му и се изчерви открито. Таманът се носеше тежко във въздуха, маеше я и я караше да губи центъра си, колчем го откриеше за миг. Знаеше, че трябва да действа, ала това знание сякаш идеше някъде извън тялото ѝ и нямаше контрол над нея.

Безпомощно наблюдаваше, докато Ахман сваляше робата си, а после отиде до нея гол до кръста, притисна я към себе си и прокара ръце по тялото ѝ. Подуши парфюма на врата ѝ и нададе ръмжене, което сякаш отекна нейде между краката ѝ. Не я изпускаше от обятията си, целуваше я, оставяше я без дъх, без опора под нея. Усети твърдостта под шалварите му и разбра, че всичките ѝ планове може да заминат на вятъра, ако му позволи да я обладае като обикновена *дживах*, ала някак бе успял да прекъсне средоточията на силата в крайниците ѝ и тя беше напълно безпомощна. Той я хвърли на възглавниците.

Мигом я връхлетя, обхождаше с уста и ръце тялото ѝ, целуваше я тук, хапеше я там, стискаше толкова силно, че болката я накара да се дърпа. Ръцете му откриха пътя между краката ѝ и започнаха да галят коприната на бидото ѝ. Иневера простена и се притисна още по-силно към него.

Трябва да поема контрола, помисли си отчаяно, или винаги ще ме има по своя собствена воля.

Тя се завъртя върху него, развърза конците на кръста му, а после развърза и бидото му. В покоите им имаше масла и тя ги поръси по ръцете си, като започна първата от седемте милувки.

Ахман изстена и се отпусна назад, изгубен в екстаза, и Иневера отново намери центъра си.

Сега е мой.

Ала не задълго. Милувките целяха да докарат възбудата на мъжа до върхова точка и да я държат там, ала тази на Ахман не спираше да расте. Тя промени движенията, но все още не му стигаха. Той я сграбчи в мощните си ръце и посегна надолу, подпъхна пръсти в бидото ѝ и се опита да го разкъса.

Но бидото на *ний'дама'тингите* бе по-силно от всеки мъж и осуети усилията му. Той пъшкаше и дърпаше все по-силно. Иневера изстена.

Ахман изръмжа, потърси краищата на плетката, ала не ги намери. Подхвана коприната и се опита да я скъса, ала тя устоя и на това.

— Няма да го свалиш, докато не го развържа — каза му Иневера и го избута назад, върху възглавниците. — Ще танцувам...

— После. — Ахман я стисна за лакътя и я събори отново при себе си. Посегна в шалварите си и извади нож.

— Не можеш... — ахна тя.

— Аз съм твой съпруг — отвърна той. — Мечтая за теб от години, а сега си в ръцете ми. Това е *иневера* и няма да чакам и миг повече.

Можеше да го спре. Можеше да обезвреди ръката, с която държеше ножа, да се отскубне от него — ала се поколеба за миг. И след този миг той беше прерязал коприната и беше в нея.

Нито един от уроците на Иневера не я беше подготвил за удоволствието от съещението със съпруга ѝ. Можеше като нищо да изгуби контрол над себе си, ако не беше прекарала безбройни часове, упражнявайки танца по възглавниците. Хълбоците ѝ се движеха от само себе си, усукваха се, докато го стискаше през кръста с бедрата си, придърпваше го от време на време по-силно към себе си, от време на време го държеше по-далеч.

Ахман обаче не беше слабоволев евнух и на Иневера ѝ беше все по-трудно да поддържа оттренираните пози, когато всичките ѝ останали възприятия горяха. Ахман компенсираше липсата си на опит със страст и двамата колкото се любеха, толкова и се боричкаха във възглавниците. Иневера почувства как страстта ѝ расте до кулминационната точка и противно на всякакво благоразумие ѝ позволи да я обземе от кожата до центъра на съществото ѝ. Тя започна

да вие, а тласъците на Ахман се ускориха. Тя се сви и заби нокти в твърдите му хълбоци, а Ахман изрева и двамата се строполиха, запъхтени и изтощени.

Поспаха и след това Иневера почувства милувките на Ахман отново. Дишаше дълбоко и равномерно.

Дори насън моят вълк ме напада, помисли си тя гордо и се притисна до него, усещайки отново твърдостта му.

Ахман обаче не бе толкова дълбоко заспал, колкото изглеждаше. Обърна я по корем и се качи върху нея като куче върху женска, като през цялото време сумтеше тихичко.

Когато контролираш члена на един мъж, контролираш него самия, беше я учила Кева, но Иневера не се чувстваше, сякаш контролира каквото и да било. В известен смисъл не искаше да контролира нищо. Как беше възможно?

Защото не е просто мъж, подшушна ѝ вътрешен глас. *Той е Избавителя.*

Тя простена, заровила лице във възглавниците.

Членът на Избавителя е в теб.

Стенанията ѝ преминаха във вик. Тя се тласна силно назад, та да проникне той по-дълбоко, и скоро Ахман отново свърши, а не след дълго потъна в дълбок сън.

Иневера обаче не можеше да заспи. Лежа будна през остатъка от нощта.

Заровете бяха уклончиви, от време на време ѝ разкриваха само полуистини.

Знаеше, че тя трябва да го превърне в мъж, ала не можеше и да подозира, че той ще я превърне в жена.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ТРЕВОГИТЕ НА КЕНЕВА

313–317 Г. СЗ

— Синът ми ми обеща палат един ден — ликуваше Кадживах, докато танцуваше през покоите на Ахман в двореца на каджи. Дворецът не беше на Ахман, а какво оставаше за Кадживах, но жената сякаш не я беше грижа — нито пък ги беше грижа трите му по-малки сестри, Имисандре, Хошвах и Ханя, които търчаха и пицяха из стаите.

— Обеща ми и един Еверам знае, щастието рядко му се е усмихвало, но му повярвах. Казаха ми, че съм прокълнатата с три момичета след него, но знаеш ли какво казвах?

Иневера затвори очи и вдиша дълбоко. *Само вятър.*

— Че Еверам те е благословил с толкова прекрасен син, за какво са ти още? — в гласа ѝ нямаше сарказъм, макар че беше чула същото вече хиляди пъти, откакто се срещна с Кадживах в деня на сватбата си, едва преди седмица.

— Точно така! — измуча Кадживах. — Една майка знае тия неща. Винаги съм знаела, че на сина ми му се пишат големи работи.

Нямаш си представа, помисли си Иневера. А и как можеше да знае тази жена? Кадживах и дъщерите ѝ бяха неграмотни и неуки, почти неотличими една от друга и от хилядите си подобни. Слабоумни същества, които обичаха единствения мъж в семейството си твърде много, но не споделяха тази обич помежду си. Досега се прехранваха, като чистеха домовете на богати семейства и разчитаха на благоволението на местния дама.

Сега Кадживах никога повече нямаше да се докосне до работа и щеше да живее в охолство. Само този факт вече бе нещо, което умът на клетата женица не можеше да обхване. Истинското величие ѝ бе необозримо, така както небето бе необозримо за рибите.

Кадживах не спираше да мели, докато се оглеждаше край себе си. Беше безобидна и уважаваше бялото було на Иневера, но

непрестанно се навърташе наоколо и обръщаше твърде много внимание на сина си, когато Иневера го искаше насаме със себе си.

Щеше ѝ се да намери жених и за нея. Бързо беше успяла да сгоди сестрите на Ахман за трима от подопечните му, преди още двамата с него да си кажат собствената брачна клетва. Момичетата се разплакаха от щастие, без дори да попитат коя за кого ще се омъжва.

Ала Кадживах беше твърде възрастна за още деца, а и никой от мъжете, които Иневера предложи на Ахман, не му се сториха достатъчно добри за благословената му майчица. Така че тя щеше да е част от домакинството и от досадните задължения на Иневера.

Ще може поне да се грижи за децата, мислеше си Иневера, докато не станат на по пет и не започнат да я надхитрят.

— Майко! Погледни! — провикна се Ахман.

Иневера се завъртя към съпруга си — посягаше плахо към водата, която се процеждаше от фонтана в приемната им стая. Преди обаче пръстите му да докоснат водата, той отдръпна ръка, сякаш за да не омърси някаква светиня. Последните десет години бе спал в тясна каменна килия и това пред очите му му се струваше невъзможен лукс.

Иневера си спомни своето първо посещение до двореца на *дама'тингите* и се усмихна, когато Кадживах изтича при сина си с порцеланово нощно гърне и двамата, без да знаят за какво се използва, го напълниха като кана за вода и започнаха да пият направо от ръба му. Момичетата чуха смеха им и всички заедно, наред радостни възгласи, опитаха от водата на фонтана.

Иневера поклати глава и лесно намери центъра си. Кадживах беше безвредна и грижите за нея щяха да са малка цена за щастieto на Ахман.

Изминаха три години и всяко лято Иневера даряваше на Ахман по едно дете. Първо двама синове, Джаян и Асъм, за негови първородни наследници, а след това нейна собствена наследница, Аманвах. Сдоби се с две сестри по брак, Евералия и Таладжа, след като разпита всяка неомъжена *дал'тинга* и хвърли зарове няколко пъти, за да избере най-подходящите. Бяха на практика слугини, но ставаха за разплод, та да дарят Ахман със синове, които да скрепят сана и властта му. Скоро и двете забременяха.

Ахман се оказа превъзходен *кай'шарум*. Първоначално се сдобил с команда от петнайсет мъже, а *даматът* му се присмил, когато избрал мнозина от бившите си съратници в *шараджа* вместо по-възрастните и опитни ветерани. Ала хората на Ахман го познаваха, откакто бе *ний ка*, и бяха свикнали да му се подчиняват. Неговият отряд имаше най-добрата дисциплина в цялото племе и се биеха толкова свирепо, убиваха толкова много *алагаи*, че останалите *кай'шаруми* бяха започнали да бият хората си с камшици, за да ги принудят да се сражават също толкова добре. Скоро Ахман командваше петдесет, най-големия отряд в племето, и най-слабият от воините му беше убил толкова *алагаи*, че всеки офицер можеше да се гордее с него.

Сега останалите *кай'шаруми* наблюдаваха Ахман изкъсо.

— *Кай* Хайвал иска да ме наниже на копие то си като агне — рече й Ахман един ден, докато тя го къпеше. — Мога да го прочета в очите му, ала не му стига смелостта да ме предизвика.

— Ще ми е нужна кръвта му — рече Иневера.

Ахман я изгледа.

— Защо?

Дързостта беше една от основните му черти и само се засилваше от година на година. Продължаваше да се вслушва, ала като в думите на съветник, подобно на Шанджат, вместо като в гласа на Еверам. Беше започнал да поставя някои неща под въпрос.

— За да прочета бъдещето му — рече тя. — За да съм сигурна, че в него няма планове за убийството ти.

И за да продължа да търся, добави наум, в случай че има повече като теб.

— Току-що ти казах, че не му стига смелостта — каза Ахман, извърна се с гръб и се подпря на нея. Затвори очи спокойно, докато тя масажираше мускулите му сред виещата се пара. Упорит беше.

— Страхливците са също толкова способни на убийство, колкото и героите — отвърна Иневера. — Само че не нападат така, че да ги видиш. Нож в гърба, лъжа в нечие ухо, отрова в храната.

— Дори при това положение не може да мине през моите петдесет, а след това през мен. — Ахман нямаше нужда да самохвалства. Думите му бяха чисто и просто истина.

Но ако завистта подтикнеше едного към действие, щеше да подтикне и други. Ако закрилата на Избавителя значеше да хвърля

заровете за всеки мъж, жена и дете в Пустинното копие, тогава щеше да го стори.

— А ако нападне съпругите ти? — попита тя. — Или децата ти? Историята ни е пълна с подобни истории. Можеш ли да ни закриляш всички през цялото време? Какво ще навреди да разберем колко дълбоко се корени омразата му?

Ахман въздъхна.

— Сега не ме мрази. Просто ми завижда. Но ще започне да ме мрази, когато му счупя носа утре, за да ти донеса окървавената си ръкавица. Говориш за единството на народа ни, но как ще е възможно, ако имаш толкова малко доверие дори у съплеменниците ни?

Иневера се вцепени за миг, ала се преклони пред вятъра, преди Ахман да забележи.

— Може би си прав, съпруге. — Тя го подсуши и го изведе от банята. След цяла нощ схватки и сега след горещата вода мускулите му се бяха отпуснали и тя танцува за него, преди да се покачи върху му и да го приспи.

По-късно, докато той хъркаше доволно, Иневера се измъкна от обятията му и пое безшумно, босонога, към една от личните си стаи. Думите на Ахман все така отекваха в ума ѝ. Бяха глупави. Наивни.

Ала и бяха точно такива, каквито Каджи редеше в Евджаха. *Дамаджата* не вярваше никому, ала Шар'Дама Ка винаги търсеше най-доброто у хората, вдъхновяваше ги към дела, подтикнати от безпримерна вяност.

Може би наистина е Избавителя.

Тя коленичи на кадифената възглавница, разстла гадателната коприна пред себе си и извади заровете. Винаги имаше у себе си мускал с кръвта на Ахман и сега поръси няколко капчици върху заровете си.

— Как може Ахман да обедини разкъсания ни народ? — прошепна и хвърли.

Избавителя трябва да има невесты, които да му дадат синове и дъщери сред всяко племе.

Иневера се сепна. Често напътствията на заровете бяха толкова неясни, че не значеха нищо за нея. Но понякога бяха като шамар в лицето. Не само че брак с някоя извън племето щеше да накара собственото им племе да ги заклеими, но и символът за „невеста“ беше

същият като този за *дама'тингга*. Нима Еверам искаше от нея да споделя съпруга си с други *дама'тинги*? Това ѝ идваше в повече. Евералия и Таладжа може и да се бяха съшили с Ахман, ала не притежаваха нито едно от уменията на Иневера, нищо от красотата и силата ѝ. Друга *дама'тингга* от племето каджи щеше да е достатъчно голям проблем като *дживах сен*, но от друго племе? Единайсет от тях?

Иневера вдиша дълбоко, за да намери центъра си. Тя беше слуга на Еверам, инструмент на волята му. Ако заровете ѝ заръчваха да го стори, тя щеше да го стори.

Взе заровете и се осмели да ги хвърли отново.

— Как да подбера невестите на Ахман?

Вече са избрани.

Иневера коленичеше в една плитка ниша за гадаене в двореца на андраха, когато пристигна Балина. Имаше много такива ниши. Докато течаха съвещания, андрахите и *дамаджите* често изискваха малки заклинания и пророкувания, които бяха под достойнството на *дамаджи'тингите*. Тези занимания бяха оставяни на някои от по-старшите невести от всяко племе, които придружаваха господарките си.

Иневера беше лявата ръка на Кенева и от нея се очакваше да присъства, макар свещеният закон да не го изискваше. По-възрастните жени бяха скандализирани, когато за пръв път пропусна едно от съвещанията, за да се консултира със заровете си, та да подсили позициите на съпруга си. Това се повтори още много пъти през следващите години и намекът за обида към Кенева не остана незабелязан.

Племената често враждуваха, ала всички *дама'тинги* черпеха мъдростта си от Евджах'тингата и затова призоваваха новите си водачи от света извън палатите си. Няколко години, след като Иневера беше започнала да посещава съвещанията, първото от тези момичета се появи — до една бяха по-млади от нея.

Оттогава всички бяха си спечелили черното було. Всички освен Иневера. Когато бе на съвещанията, самото ѝ присъствие не спираше да напомня за жертвата, която правеше за Ахман. *Дама'тингите*

можеха да говорят много с очите си и до една презираха Иневера, задето не се изкачваше в йерархията им.

Мразеше ги. Най-вече Балина от маджахите. Дребничкото момиче излъчваше само пренебрежение, колчем изобщо се загледаше в Иневера.

И затова бе още по-неочаквано, когато ден по-рано Иневера ѝ беше подала бележка в един от коридорите толкова бързо, че само двете разбраха за размяната.

Стаята за гадаене на Иневера беше пищна, както подходдаше на третата по сила *дама'тинг*а на каджи. Беше скрита от слънцето и осветена само от меко мъждукащите защиты. До Иневера се намираше сребърен сервиз за чай, подгрян от топлинни защиты.

Наля една чашка, когато Балина влезе. Беше преценен ход, макар че на Иневера не ѝ харесваше да прави този жест на подчинение пред тази, която трябваше да надмощи.

— Благодаря ти, че дойде, сестро.

Балина пое с плавен жест чашата чай. Беше миниатюрна девойка, висока по-малко от пет стъпки, с тънък кръст, едри, напрацели гърди и широки хълбоци. Изглеждаше, сякаш може да роди цяла армия. Изгледа Иневера подозрително.

— Още не съм сигурна защо съм тук.

Иневера не вдигна поглед, докато наливаше собствения си чай.

— Нека не се надлъгваме, Балина. И двете сме хвърлили костите преди срещата. Кажи ми какво си видяла, а аз ще ти кажа какво видях аз.

Чашката на Балина трепна — това беше единственият признак за изненадата ѝ, но за една *дама'тинг*а бе еквивалент на това да я изпусне на пода. Хвърлянето на заровете беше изключително личен разговор с Еверам и макар Невестите понякога да обсъждаха смисъла на видяното с най-близките си и доверени съюзнички, бе невероятно безочие да получат подобен въпрос от почти непозната.

Двете се гледаха една друга известно време и отпиваха от чая си. Накрая Балина сви рамене.

— Казват, че ще получа от теб дар, а след това ще ми предложиш съпруг. — Изгледа Иневера сурово. — Само че не се интересувам от брак с нищо и никакъв *кай'шарум*, при това от чуждо племе. Казват, че

собствената ти *дамаджи'тинга* ти отказва черното було заради това. Никакъв твой дар няма да промени решението ми.

Иневера пропусна обидата покрай ушите си.

— Няма да искам от теб да се омъжиш за *кай'шарум*, а за новия Шарум Ка, а Шарум Ка няма племе.

Това привлече вниманието на другата жена. Тя присви очи.

— Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи ще е следващият Шарум Ка? Уверена ли си в това?

Иневера кимна, потискайки усмивката си. Дори сега името на нищо и никаквия ѝ съпруг бе познато на *дама'тингите* от други племена.

— Това е *иневера*. — Ала не спомена каква цена трябва да плати за това. И това беше воля на Еверам и не подлежеше на пазарлъци.

Балина отпи отново.

— Самият андрах не е взимал *дама'тинга* за жена от пет поколения насам. Дори един Шарум Ка ще е под мен... — и тя посрещна погледа на Иневера със своя, в който бляскаше лед. — А никога не бих приела да съм под теб.

Иневера кимна.

— Затова ще получиш и дар, повелен от собствените ми зарове. Кръв, за да ти разкрия част от плана на Еверам. Протегни костите си.

Балина я изгледа предпазливо. Ръката ѝ посегна към торбичката ѝ с *хора*, но независимо дали имаше намерение да я стисне, или да извади кости за защитни заклинания, нямаше намерение да извади заровете си.

— Предлагаш ми кръвта на съпруга си? — Това щеше да е невероятно могъщ дар, с който Балина да добие власт над Ахман. Това просто не се правеше, така както не се питаше за чуждото гадателство.

Иневера обаче поклати глава.

— Не е неговата. — Извади ножа си и се поряза под палеца на стиснатия си юмрук. — Моят.

Балина ахна, а Иневера изпъна ръка, върху която вече напъпваха първите капки кръв.

— Извади заровете си.

Никой, обучен в магията на *хора*, не би отказал подобно предложение. Този път Балина се подчини незабавно.

И това е някакво начало, помисли си Иневера.

Заповядай неща, които само глупак би отказал да изпълни, учеше Евджах'тингата, и дори най-гордата дживах сен ще свикне да се подчинява.

Иневера наблюдаваше андраха, който вече пъхтеше, докато тя танцуваше около него. Бе отблъскващо дебел и сякаш даже дишането му бе мъчно.

Ще му е трудно да се справи. Вече беше сложила специални билки в храната и напитките му, но и те можеше да не стигнат при такъв човек.

Когато свали робата му, трябваше да търси под телесата му, за да намери члена му — нужни бяха всички седем милувки, за да го приведе в годен за действие вид. Два пъти почти свърши в ръцете ѝ, но тя го притисна, за да го укроти, знаейки, че съдбата на съпруга ѝ зависеше от това съешение. Когато успя да го напъха, направи така, че да приключат бързо, виейки от фалшиво удоволствие, като едва успя да скрие отвращението си. Остави го да хъхри на възглавниците.

— Да — успя да изкара най-последно от устата си, докато се надигаше с мъка и слагаше робата си. — Синът на Хошкамин ще е следващият Шарум Ка.

Иневера беше палмата, огъната пред вятъра, докато излизаше от покоите му, но когато паднаха завесите на паланкина ѝ, дървото се счупи и тя се разплака. От години знаеше, че на двамата с Ахман им е писано да се оженят, ала не бе предвидила, че ще се влюби в него.

Едва няколко часа, след като Ахман си сложи белия тюрбан на Шарум Ка и поиска от *дамаджия* невеста от всяко племе, Кенева повика Иневера при себе си. По-слабите племена възликуваха, а *дамаджи'тингите* им нямаха търпение да поставят свои подчинени в спалните покои на Шарум Ка — без да знаят, че ще бъдат избрани собствените им наследнички, които така щяха да попаднат под заповедите на Иневера.

Ала каджи бяха най-силното сред племената още от незапомнени времена, така че *дамажи* Амадеверам се вбеси от идеята кръвната му линия да се смеси с тези на по-нисши племена. Кенева не даде никакъв

знак за реакцията си по време на съвещанието в двора на *дамаджия*, но погледът ѝ, когато Иневера влезе при нея, беше като на каменен демон.

— Помислих, че ходът на мъжа ти е умен, когато направи безумното си предложение — рече възрастната жена. — Представи си изненадата ми — и тя разклати заровете си, — когато разбрах, че ходът всъщност е бил твой.

Не изглеждаше ни най-малко изненадана.

Иневера не продума, което сякаш още повече раздразни *дамаджи'тингата*.

— А да не би *ти* да си обезумяла?! — избухна Кенева.

Иневера разпери ръце, наясно беше колко безсмислен е жестът ѝ.

— Не искаше ли именно това? За какво говорихме преди всички тези години? Че андрахът и Шарум Ка са корумпирани, че фаворизират каджите и така разединяват и унищожават народа ни. Дадох обет да открия решение и успех. Сега имаме Шарум Ка, който е смел и открит и ще е свързан с всички племена.

— И най-вече с теб — озъби се под булото си Кенева. — За такава глупачка ли ме смяташ, та да не го видя? Ами андрахът? И него ли ще замениш? Няколко години в *Шарих Хора* няма да направят дама от това парвеню, съпруга ти.

Иневера сви рамене.

— Каджи не е бил дама. Издигнал се е от кръвта в *алагай'шарак* и е обединил света под копието си.

Кенева се засмя.

— А нима смяташ, че си първата Иневера, която е опитала да се превърне в следващата *дамаджа*? Историите на *дамаджи'тингите* са пълни с кървавите им провали. Наистина ли си толкова наивна, та да смяташ, че съпругът ти е прероденият Избавител?

— Зърнах бъдеще, в което е — отвърна Иневера. — Ще направя така, че то да се случи.

— Така ли? А как ще реагира, когато научи, че е трябвало да се усукваш около собственото копие на андраха, за да му спечелиш трона?

Кръвта се отдръпна от лицето на Иневера. Кенева знаеше? Лекият ветреца се беше превърнал в пясъчна буря, която можеше да сваля кората и на най-гъвкавата палма.

Кенева отново се засмя.

— Мислиш, че си специална, така ли? *Дама'тингите* от години се редят да се предлагат на тази стара свиня срещу услуги. Самата аз си легнах с него години, преди баща ти да хване първата си чаша коузи. Невестите на Еверам никога не са намирали за унизително да разменят плътта си срещу преимущества, макар че, изглежда, ти си по-добра от повечето. Дали Ахман ще те удари, когато научи? Ще е прекрасна ирония опитът ти да се домогнеш до властта да свърши със смъртта му, задето е ударил съпругата си *дама'тинга*.

През Иневера премина мощна вълна от страх. *Ничия кръв не е по-гореща от тази на шарум рогоносец*, учеше Евджах'тингата. Възможно беше Ахман да изгуби контрол над себе си и да убие и нея, и андраха. Така или иначе, трябваше да убие стареца един ден, за да си спечели Черепния трон, ала нямаше да е в позиция да го запази, освен ако нямаше синове *ний'дамати* във всяко племе. Това щеше да се случи поне след десетилетие.

— Какво искаш? — попита тя.

— Мускал от кръвта на съпруга ти за начало — каза Кенева. — Сама ще хвърля зарове за него...

Иневера я прекъсна:

— В никакъв случай.

— Забравяш позицията си, дете — изръмжа Кенева. — Още съм твоя господарка. Не можеш да ми откажеш нищо.

Иневера махна пренебрежително.

— Зарове не са повикали никоя друга. Според закона ще съм *дамаджи'тинга*, когато умреш, независимо какво ти се ще.

— Ако ти самата доживееш дотогава — рече Кенева. — Ще получа кръвта на Ахман Джардир дори ако трябва да пресуша първо твоята. Ако наистина му е писано величие, може би ще стане най-великият евнух в двореца ми, когато се справя с теб и те заключа някъде, където да не можеш да правиш поразии.

Иневера въздъхна.

— Надявах се да избегна това — рече и извади череп на огнен демон от торбичката си с хора.

Кенева отметна глава и се изкиска.

— Огнен череп? Разочароваш ме, Иневера. Очаквах повече от теб. — Несъмнено навсякъде около бюрото ѝ бяха подредени защиты

срещу нападение от пламъци. Кенева разпери ръце с дланите навън, за да покаже, че са празни. — Нападай. Заровете все ще повикат някоя друга, след като те убия. — Поклати глава и цъкна с език. — Такова прахосничество.

— Наистина — каза Иневера и кимна. Завъртя се и освободи огромен огнен език, ала не срещу Кенева. Вместо това улучи дебелиите кадифени завеси, които покриваха прозорците на *дамаджи'тингата*. Избухнаха в толкова силни пламъци, че се разпаднаха за секунди. Помещението се удави в ярки слънчеви лъчи, които се разсеяха по дима до най-отдалечените кътчета на стаята.

Един кръг от хора край Иневера, явно предназначени да я впримчат в някаква клопка, експлодира и остави горящи дупки в дебелия килим. От бюрото на Кенева се разнесоха още малки гърмежи и жената запищя, обсипана от горящи останки.

Иневера вече беше скрила огнения си череп в торбичката. Закрачи спокойно край бюрото и застана срещу старицата. Димът лютеше в очите ѝ и дробовете ѝ горяха, ала можеше да го понесе.

— Нямаш си повече магия, дъртачке. Ще решим това с *шарусахк*.

Чест правеше на Кенева, че не се поколеба. Цял живот в обучение по *шарусахк* не можеше да се забрави току-така, макар да не се беше била с друга жена от десетилетия. Атаката ѝ Вятър троши палма бе изпълнена съвършено.

Ала бавно. Формата може и да бе идеална, ала петдесетте години в повече си казваха думата. Поклащач се клон неутрализира нападението и Иневера пристъпи към Кенева, като я изрита в сгъвката на коляното. Когато старицата приклекна, Иневера я хвана в ключ и я събори.

Кенева се извъртя и успя да обърне ключа, докато двете падаха на земята. *Шарусахк* учеше на крайна икономичност в движенията и дори възрастна жена можеше да бъде сериозен противник, ако успееше да се възползва от силата и инерцията на опонента. Затъркаляха се сред дима и отслабващите пламъци, ръмжаха и сумтяха. По вратата се удряше, ала Иневера я беше залостила здраво.

Схватката с Кенева се оказа много по-трудна от очакваното, ала изходът, така или иначе, беше предрешен. Иневера спря с резките движения, които бяха единствено от полза на старицата, и с по-бавни и плавни удари се възползва от по-голямата си сила, докато накрая

подхвана Кенева, както искаше. Секунди по-късно измъкна една от тазовите ѝ кости от ставата. Ревът от болка на *дамаджи'тингата* рязко секна, когато Иневера успя да се докопа до черното було, което ѝ принадлежеше по право, и го усуква около гърлото ѝ. Лицето на Кенева почервения и сякаш се изду. Скоро съпротивлението ѝ спря съвсем. Иневера рязко притисна парчето коприна в гърлото ѝ още веднъж и после пушна тялото да падне на пода.

Когато вратите избухнаха наскоро магическа енергия и Кева и Енкидо пристъпиха вътре, Иневера държеше черната качулка и булото. Заедно с Кева и евнуха се изсипаха и още десетина жени, и *дама'тинги*, и *ний'дама'тинги*.

Кева огледа разрушението пред себе си с ужас. Повечето пламъци бяха угаснали, ала цялата стая бе пълна с останки. Зърна мъртвата си майка на пода и вдигна глава към Иневера със свиреп поглед.

— Кенева беше стара и слаба — на висок глас заяви Иневера. — Време беше черната качулка да премине у мен.

— Как смееш? — провикна се Кева. Да убиеш *дамаджи'тингата*, за да я наследиш, не бе безпрецедентно, ала в открита схватка беше нечувано. — Майка ми и аз те научихме на всичко, което знаеш. Как можа да я предадеш така, след като те прибрахме...

Иневера се засмя.

— Прибрали сте ме? Никога не съм била улично просяче или *ний'тинг*. Не пренаписвай миналото ми, за да се изкараш мой спасител. Откъснахте ме от прегръдката на майка ми без думичка, а ти ме хвърли на пътя на дъщеря си, която се опита да ме убие. — Мелан също беше в групичката пред Иневера. Иневера посрещна погледа ѝ, като я предизвика да оспори думите и.

— А когато не се оказах послушна ученичка — продължи Иневера, — Кенева поръча убийството ми. Седем пъти, казаха ми заровете. Аз поне имах честта да го сторя лице в лице.

— Лъжеш — изръмжа Кева.

Иневера поклати глава.

— Защо да лъжа, след като думите ми са без значение? Аз съм единствената, призована от заровете за наследница на Кенева. Докато съм жива, *дама'тингите* на каджи са мои.

— Ако оцелееш — поправи я Кева и застана в една от позите на *шарусахк*. Когато излезе от сенчестата ниша, където се намираше досега, слънцето попадна върху къса *хора*, който държеше в ръка, и костта избухна. Кева изпищя и изгуби концентрация, а ударната вълна я запрати две-три несигурни крачки назад.

Иневера бързо се придвижи напред, за да довърши започнатото. Ако я убиеше сега, само Мелан можеше да я предизвика.

Ала Енкидо светкавично застана между Кева и Иневера и с невероятно мощен ритник я запрати в другия край на стаята.

— Убий я! — заповяда му Кева, докато Иневера се надигаше мъчително.

— Искаш евнух да реши коя ще поведе жените на племето ни? — попита на висок глас Иневера. Както се и надяваше, всички глави се обърнаха към Кева. В този момента Иневера бръкна скришом в торбичката си с *хора* и стисна едно от парчетата кост в юмрука си, като внимаваше върху него да не попада светлина.

— Не си достойна да ни водиш, ако не можеш да победиш Енкидо — отвърна Кева. — Майка ми го е превърнала в своето копие на отмъщението.

Иневера нямаше време за отговор — Енкидо я нападна с бойно умение, несравнимо с нищо, което младата жена можеше да си представи. Силата и яростта на *шарум*, тактическата мисъл на *дама* и прецизността на *дама'тинг*. Никога преди не беше долавяла силна емоция у него, ала сега той излъчваше ярост като приливна вълна.

Всички *шаруми* трябва да отмъстят за смъртта на своя *дама*, дори да им струва живота, учеше Евджахът, а Кенева беше също толкова господар на Енкидо, колкото ако му беше *кай'шарум*. Тя го беше осакатила и превърнала в нещо по-малко от мъж, ала Енкидо обичаше *шарусахк* повече от всичко останало и затова бе получил от нея всичко, от което имаше нужда в живота. А сега Енкидо я нападаше с всички сили и тя се принуди да признае, че без помощта на магията си той щеше да я смаже.

Ала защитената демонска кост вля в крайниците ѝ сила и скорост отвъд човешката. Усети объркването на Енкидо, когато първият му

удар пропусна, а тя заби изпънати пръсти в далака му.

Този удар трябваше да го повали, ала сега бе ред на Иневера да се изненада. Енкидо беше брониран. Пръстите ѝ попаднаха в една от твърдите керамични плочки, които *шарумите* вплитаха в одеждите си, когато слизаха в Лабиринта. Плочката се строши при удара ѝ, ала неутрализира силата ѝ и тя отдръпна рязко ръка от болка.

Успя да отвърне на неговия удар, макар и почти да пропусна на свой ред, ала Енкидо отново смени формата и я улучи с opakото на дланта си и отметна рязко главата ѝ назад. Следващият ритник счупи няколко ребра и я запокити в горящото бюро на Кенева, което се строши под теглото ѝ. Всички в помещението ахнаха и оформиха кръг около тях.

Иневера трябваше да стисне юмрук още по-здраво, за да не изгуби своя *хора*, който успя да поеме част от щетите на удара. После се сви на кълбо и използва част от инерцията си, за да се изправи сред развалините. Енкидо се приближаваше, ала тя вече бе възстановила баланса си и не подцени съперника си отново.

Кръжаха един около друг, Енкидо нанасяше удари и пропускаше, нападенията на Иневера пък се разбиваха в бронята му. И двамата бяха крайно съсредоточени и не позволяваха никакви възможности за безответна атака. Иневера хвърли поглед към Кева, която чакаше търпеливо малко по-напред от останалите, напълно невредима и готова да довърши работата на Енкидо, ако той загуби.

А и щеше да има свои собствени *хора*.

Енкидо я нападна с Вехнещ цвят и Иневера можеше да му се изплъзне, ала импулсивно реши да поеме удара. Кракът ѝ поддаде и Енкидо се хвърли върху ѝ. Иневера отново призова силата на демонската кост и възвърна енергията си. Надигна се рязко и заби пръсти между бронираните плочки. Енкидо напрегна коремните си мускули рефлексивно и докато се бе привел, тя го улучи няколко пъти точно в средоточията на силата по врата и раменете, след което счупи коляното му с тежък ритник.

Евнухът не извика от болка, дори не издаде сподавен звук, както правеха понякога мъжете без език. Опитва се да се изправи, ала макар по лицето му ясно да личаха кански усилия, крайниците му не му се подчиняваха. След това се успокои и задиша равномерно, вперил поглед в нея без капчица страх, докато чакаше тя да го довърши.

Ала Иневера не искаше да го убива.

— Защити достойно господарката си, *шарум*, но Еверам все още има планове за теб.

В дланта ѝ парчето *хора* се превърна в пепел, пресушено от магията си, и тя се запита дали няма да съжали за милостта си. Вече ѝ бе трудно да диша в задимения въздух.

Кева зае бойна поза, ала Иневера не отвърна.

— Нима сме слепи като *даматите*, та да следваме най-добрия боец? — попита тя събралите се жени. — Евджах'тингата ни даде *алагаи хора*, за да не изпадаме никога в подобно дивачество.

Изглежда Кева.

— Ти първа хвърли заровете, за да видиш съдбата ми. Ти ме прибра в лоното на *дама'тингите*, когато лесно можеше да ме отпъдиш. Защо? Какво видя?

— Бъдещето ти беше скрито — рече Кева. — Това бе казала да търся майка ми. Дете със скрито бъдеще.

Иневера кимна. Беше го подозирала.

— Вече не е скрито. Хвърли отново костите. Сега, в Стаята на сенките, пред очите на всички.

Кева вдигна вежди, след това присви очи, предусещайки клопка. Сред останалите жени се разнесе трескав шепот, който обгърна Иневера като парливия дим около нея.

Заповядай това, което само глупак би отказал да изпълни.

Двете претендентки за черното було поведоха останалите към Подземния дворец, а групичката лека-полека прерасна във всяка жена и момиче в зданието. Когато се затвориха в стаята, далеч от очите на мъже, Кева извади заровете и отиде при Иневера, гледайки я с омраза.

— Само няколко капки сега, но не се бой, преди слънцето да падне, ще имам и останалата част.

Иневера вдигна булото си и изплю кръв върху заровете на Кева. Не мислеше, че е възможно яростта на жената срещу нея да се удвои, ала по очите ѝ личеше, че е успяла.

Съжалявам, Кева, но трябва да бъдеш прекършена като дживах сен — пред очите на всички.

Събралиите се наоколо затаиха дъх, докато Кева разклащаше заровете и напяваше молитвите си. *Хората* яростно се разгоряха и осветиха тълпата, ала Иневера не се страхуваше нито от предсказанието в шепите на Кева, нито от множеството. Остана права над Кева, докато *дама'тингата* се привеждаше. Един добре прицелен ритник можеше да я убие, докато Кева се беше вгълбила в гадаенето, ала Иневера не искаше да я убива, още по-малко отколкото искаше да убива Енкидо. Честта налагаше Кева да убие нея, ала заровете на Иневера бяха подсказали какво се таи в сърцето на жената.

Ти си повече дъщеря на Кева, отколкото собствената ѝ. Може да те убие, но никога няма да те предаде.

Кева хвърли заровете, те се подредиха и останалите жени изгубиха центъра си — и Невестите, и Оброчените се придвижиха напред почти тичешком, за да видят какво пише.

Някои, като Кева и Мелан, напипаха сърцевината на смисъла незабавно и сподавиха дъх, както се бе случило и с Балина и останалите *дамаджи'тинги* от другите племена. Повечето огледаха заровете внимателно няколко секунди, преди да им се изяснят.

Кева я погледна, а Иневера изпъна ръка, стиснала черната качулка. Беше незначителен символ и не я интересуваше. Всъщност никога не я бе интересувала. Бе я използвала като средство, докато имаше полза от него.

— Ти ще носиш черната качулка, сестро Кева — каза Иневера, след което се обърна към Мелан, — а ти, сестро Мелан, ще носиш черния воал. Трябва да се погрижа за съпруга си и не ме вълнува чаената политика на каджи. Имам си собствен дворец и по-високи цели.

Кева кимна и се пресегна за качулката. Иневера я поотдръпна.

— Ще говориш от името на каджи в двора — каза Иневера, — но макар гласът да е твой, думите ти ще са мои.

Кева се поклони.

— Да, *дамаджа*.

Пресегна се отново и този път Иневера ѝ позволи да вземе качулката.

После подаде булото на Мелан, а тя се поклони още по-дълбоко.

— Да, *дамаджа*.

Иневера вдигна булото, за да я погледне Мелан в очите.

— Няма да изричаш тази титла на глас. — Гласът ѝ се понесе навсякъде из помещението, ала въпреки това тя се заобръща, за да улови погледа на всяка жена и момиче поред. — Нито една от вас. Още не.

През следващите шест месеца Иневера имаше нужда от услугите на андраха още три пъти и всеки път се принуди да му плаща по същия начин. Той вече я опипваше дръзко и невъздържано, сякаш беше някоя от девойките във Великия харем. Когато посмя да ухапе едната ѝ гърда, тя почти го намушка.

Стига толкова, помисли си. Ахман вече си спечели име. Андрахът не може да му отнеме белия тюрбан и нито една негова услуга не си струва това.

На следващата сутрин тя повика Каша, нейната *дживах сен* от племето Шарах, както и любимка на Ахман.

— Ще поканя андраха отново тази вечер — каза тя. — Нека Ахман научи „по случайност“, че мъжът ще посети двореца на Шарум Ка, докато него го няма. Искам Ахман да ни намери заедно. Време е да науча андраха на страх и е време Ахман да научи повече за съдбата си. Повече няма да търпя този дебелак да ме докосва.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОСЛЕДНА ЗАКУСКА

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

— Стига си кръстосвал, Роджър — каза Лийша. — Заболява ме главата от теб.

И наистина сновящият насам-натам в шарените си дрехи жонгльор караше слепоочията на Лийша да туптят от болка. Тя ги разтърка.

Ахман ги беше поканил на закуска на трапезата си, преди да се присъединят към кервана обратно към Хралупата на Избавителя. Лийша предположи, че това значи „по изгрев-слънце“, когато обикновено бе закуската преди дълго пътуване, ала Красианците се бавеха. Роджър и Лийша чакаха в една от приемните стаи вече часове.

След първия час Роджър извади цигулката си и засвири, ала както винаги емоциите му си личаха в музиката, пронизителна мелодия, която напомняше на Лийша за нокти по каменна плоча. Помоли го да спре, ала късно. Усети как синусите ѝ се подуват. Чувството ѝ беше добре познато и тя знаеше, че започва поредният цикъл от главоболия.

Бяха ѝ стари познайници — откакто се помнеше. Понякога болката и гаденето продължаваха час. Понякога прииждаха и си отиваха в продължение на цяла седмица, като пролетни дъждове. През повечето време болките просто я правеха по-раздразнителна, а и често се справяше с тях с билки и отбягване на неща, които биха могли да ги предизвикат. Ала понякога изборът бе само между жесток тормоз и толкова силни лекове, че бълнуваше часове наред. В най-лошите моменти — и за щастие, най-редки — не ѝ оставаше нищо, освен да се свие някъде на кълбо и да плаче.

Циклите се влошаваха, колкото повече растеше и колкото повече напрежение се събираше в ежедневието ѝ, а по времето, когато стана билкарка на Хралупата, вече бяха неотменни нейни спътници. Сега, в Дара на Еверам, обградена от врагове, състоянието ѝ беше почти постоянно, като дълга зима без намек за пролет.

Не само тя се чувстваше неспокойна. Напрежението витаеше във въздуха, докато делегацията от Хралупата чакаше да се приключи с тази формалност, преди да поемат към дома. Баща ѝ Ърни беше ходил до нужника седем пъти през последния един час и се изчерви почти до мораво, когато майка ѝ му се скара.

— Не е нормално, Ърнал, да пикаеш на капчици. Трябва да дадеш на Лийша да те прегледа. — Илона беше в другия край на стаята, ала обонянието на Лийша можеше да засрами и вълк, когато я владееше главоболието ѝ. Усещаше парфюма на майка си и от него почти ѝ се гадеше. Напрежението в черепа ѝ растеше.

Като всички останали, Кътърите се преструваха, че не чуват. Уонда, която се имаше за телохранител на Лийша, се беше прегърбила на столче, твърде малко за размерите ѝ. На гърба на стола висяха огромният ѝ защитен лък и стрелите му, а на колана ѝ — тежък нож.

Достатъчно едра, за да се бори с мъже, Уонда Кътър беше само на шестнайсет и когато се изнервеше както сега, започваше да се поклаща напред-назад и да прокаква пръсти по белезите от демонски нокти на лицето си.

Гаред Кътър, макар и отлят в калъпа на Уонда, ѝ бе едва далечен роднина. Вече надхвърляше два метра. Отегчен и без нищо за убиване, той се опитваше да извае дървен кон, но дланите му по-подходящи за душене на въздушни демони — не подхождаха на пипкавата работа. Натисна твърде много с ножа и сякаш за стотен път острието отскочи от дървото и го одраска по палеца.

— Ядрото да го вземе! — Засмука окървавения си палец и понечи да хвърли парчето дърво, ала Лийша само повдигна вежда и го възпря. Тя незабавно съжали за мимиката, колкото и да бе малка: сякаш иглички се забиха в окото ѝ.

Роджър се обърна към нея.

— Не мога да се разхождам, не мога и да свиря. А какво мога, Ваше Височество?

Всички вдигнаха глави. Лийша не търпеше подобен тон дори в добро настроение.

Но последното, от което Лийша имаше нужда в момента, беше разправия. Още имаше надежда да притъпи силата на пристъпа, но всяка разгорещена реплика намаляваше шансовете ѝ наполовина. Взе доза от лекарството срещу главоболие и го изпи с вода от манерката си. Течността се разплиска в празния ѝ стомах, който се сви в смесица от глад и гадене. Лийша нямаше никакъв апетит, но ако скоро не хапнеше нещо, положението щеше само да се влоши.

Тихо се наруга, задето беше отказала чая и сладките от съпругите на Абан в Двореца на огледалата, но току-що бе измила зъбите си и искаше дъхът ѝ да е свеж, когато посрещне Ахман. Беше ги поканил на закуска, ала слънцето вече се катереше високо над главите им.

Идиотка, чу гласа на Бруна в главата си, *следващия път просто сдъвчи ментово листо*. Лийша знаеше, че старата ѝ учителка е права. Затършува в джобовете на престилката си за нещо за ядене, ала сред всичките хиляди лекарства, които можеше да свари от билките в нея, не се намираше и една ядчица.

Роджър все така я гледаше кръвнишки и Лийша с мъка потисна желанието да му излае нещо грубо.

— Съжалявам, Роджър. И аз съм нетърпелива като теб. Но с тази скорост като нищо ще тръгнем следобед.

— Ако изобщо ни пуснат — каза Роджър. — С всяка следваща минута се уверявам все повече, че ще свършим в някоя тъмница, а топките ми — на дръвника.

Роджър се боеше с основание. Ахман беше изпратил първородната си дъщеря Аманвах — пълна *дама'тинг*, — както и племенницата си Сиквах при Роджър като потенциални невесты преди около две седмици. И двете бяха подбрани от Иневера — и двете се оказаха шпиони, преструваха се, че не говорят тесиански, макар да разбираха езика свършено, а и се опитаха да отровят Лийша.

Ала за нейно най-голямо раздразнение Роджър се беше поддал на изкушенията им и беше преспал със Сиквах под наставленията на Аманвах. Оттогава все беше нервен и се боеше, че всеки момент Копията на Избавителя ще дойдат и ще го заловят, задето бе обезчестил момичето, без първо да се съгласи на брак.

— Може би трябваше да покажеш малко въздържание — рече му тя.

— Точно ти ли ще ми говориш? — отвърна той.

— И какво точно трябва да значи това?

Лицето на Роджър доби израз на толкова комично изумление, че тя почти се засмя, ала думите му я шибнаха като камшик.

— Наистина ли смяташ, че някой в тази стая, в този дворец, в този град дори не е наясно какви ги вършиш с Ахман Джардир?

Лийша затвори очи и си пое дълбоко въздух.

— Прецених и взех решение да сторя това с Ахман, след като обмислих всички фактори. Ти остави калкулациите на чепа си.

— „Калкулации“? — Роджър се засмя. — Отраснах в бардак, Лийша. Знам всичко за подобни „калкулации“.

— Достатъчно, Роджър! — Гневът на Лийша най-сетне избухна и в главата ѝ се оформи ярко кълбо от болка, което ѝ даде сили да се надигне на крака.

Роджър отказа да спре.

— Или какво? Омръзна ми от престорената ти праведност, Лийша. Не си херцогинята майка на Анжие. Няма да правя каквото ми кажеш и няма да ми се правиш на по-добра от мен, след като си лягаш като улиčníца с Демона от пустинята.

Гаред се надигна и посочи Роджър с ножа си.

— Не мож' ѝ говори така, Роджър. Защитения каза да те пазим невредим, но ще ти измия устата със сапун, ако продължаваш.

В ръката на Роджър също се появи нож.

— Само опитай, горянино, и ще получиш нож в окото.

Гаред пребледня, а след това доби вида на разгневен хищник. Уонда мигом приготви лъка си.

— Ако хвърлиш ножа, ще...

— Я се спрете всички! — извика Лийша. — Уонда, свали лъка. Гаред, сядай. — Завъртя се вихрено към Роджър. — А ти внимавай какви ги говориш и помни, че „уличницата“ може да е единствената причина с шишарките ти да сте още заедно!

— Лийша Пейпър! — лавна Ърни и всички се обърнаха към него. Ърни беше почти на шейсет, много по-възрастен от жена си, и изглеждаше с поне десет години отгоре на тези. Беше много слаб, а по темето му стърчаха само няколко сиви кичура. Очите му зад очилата с

телени рамки бяха мътни, а кожата му — почти прозрачна. Само преди миг седеше и слушаше с наведена глава опяването на Илона, но сега изглежда Лийша с ясен и остър поглед. — Така ли съм те отгледал? Заслужаваш уважение, полага ти се, да, но ще уважавах и другите.

Лийша пребледня и ушите ѝ пламнаха — за миг напълно забрави главоболието си. Баща ѝ не се обаждаше често и още по-рядко говореше с подобен тон, но когато го стореше, оставаше ѝ само да се подчини, защото винаги имаше право.

— Съжалявам, Роджър — рече тя. — Стомахът ми е празен, а главата ме боли ужасно, нямах право да ти говоря така. Цялата причина да изпратят тези момичета при теб беше, защото решиха, че ще можеш да предадеш дарбата си за омайване на демони на синовете си. Това не би се случило, ако те убият или ти отрежат шишарките. Ако беше някой *кхафит* или *чин* от улицата и те бяха заловили да спиш с племенницата на Избавителя, щеше да имаш много добра причина да се плашиш. Но след като Иневера така недвусмислено показва, че Сиквах не е девствена, мисля, че е ясно какво са планирали от самото начало.

Роджър наклони глава.

— Какво, значи е било нещо като клопка?

Лийша се усмихна уморено.

— И ти падна право в нея. Въпросът е какво ще стане сега?

Илона изсумтя.

— Може би ще те затворят някъде до края на живота ти и ще ти пращат девойки, за да им нароиш армия от магове цигулари.

Гаред прихна и плесна коляното си с огромната си длан.

— 'Бе, комай е по-добре от това да сечеш дървета по цял ден, а?

Роджър обаче сякаш не споделяше ентусиазма му и поднови кръстосването. Потърка гръдния си кош, където под ризата се намираше семейният му медальон.

— Защо всички пренебрегвате очевидния отговор? — попита Илона. — И ти, и дъщеря ми сте идиоти. Просто се ожени за тях, слабоумнико.

— Дори да исках — отвърна Роджър, — ще искат зестра, достойна за тях. Нямам какво да им предложа.

— Единственото, което искат от теб, е семето ти. — Тя сграбчи щедра шепа плът от чатала му и раздруса длан многозначително. —

Имаш сила, за която никой не е и чувал освен в някоя приказка за Джак Люспестия език, и искат да разберат могат ли и чаветата ти да я наследят. Самият Джардир ти каза точно това, когато ти предложи да ти намери съпруга. А и кой знае? Може и да е прав, може да има нещо в кръвта ти, де да знае човек. Нищо лошо в това да проверим.

— Не бих могъл... — започна Роджър.

Ала Илона не поддаде и надигна рязко глас, от който болката в главата на Лийша пламна наново.

— Какво не би могъл? Да приемеш най-добрия брак, който някога е бил предлаган на някого? Джардир е най-богатият и могъщ човек на света. Стой до мен и мълчи за десетина минути, когато се срещнем с Иневера и момичетата й, и ще имаш всичко. Земи. Титли. Селяни. Повече злато, отколкото мина в Мливари.

— Откраднато злато — рече Лийша. — Откраднат народ. Откраднати земи.

Илона махна с ръка.

— Всичко е откраднато. Най-вече земите. Хората, от които е била открадната, няма да си я получат обратно, а Роджър ще е много по-добър господар от някой Красианец.

После Илона се обърна обратно към Роджър.

— А и да не забравяме креватното право с ония ми ти хубавици. Създателю! Даже ще ти изнамерят още! Смяташ ли, че ще имаш подобни предложения всеки ден? Вярвай ми, момче — и очите й се преместиха за миг върху Ърни, — няма.

— Ами... — отново започна Роджър.

Илона пак го прекъсна, като го попита с жестока усмивка:

— Или си падаш по момченца? Може би затова търчиш подир недостижимата ми дъщеря, вместо по по-склонни моми. Нищо лошо да ти се прище от време на време някой да те надупи, ама ще трябва да посадиш няколко хлапета в тези момичета. Просто затвори очи и си представяй Гаред.

— Чш, аре сега! — извика Гаред.

— Не предпочитам момчета! — сопна се Роджър.

Лийша се приведе напред, като не спираше да търка слепоочия.

— Ако не ям скоро, може да се разпищя.

— *Шарумите* закусват късно — рече някой и Лийша се обърна към Абан, който стоеше на прага. — Защото цяла нощ са убивали

демони. Но не се бойте. Скоро ще ви придружа до Избавителя.

Лийша се запита колко ли е дочул, докато дебелият *кхафит* се затътри към нея с помощта на патерицата си във форма на камила. Уонда се напрегна, когато той посегна под робата си, ала той ѝ се поклони леко и извади изпод одеждите си узряла червена ябълка. Тогава Лийша разбра, че е чул всичко. Не би се изненадала Абан да е измислил целия номер със забавянето само за да ги подслуша.

— Благодаря — каза Лийша и захапа жадно ябълката. Прекрасната сочна първа хапка я ободри и ѝ помогна повече от всяко лекарство. Подобно на останалите ѝ сетива, вкусът ѝ също се засилваше в подобни моменти и тя затвори очи, за да се наслади напълно.

— Помнете, господарке — каза Абан, тихо, за да не чуе никой друг. — *Вие* може да се прекланяте пред логиката, ала същината на Ахман е страстта. Кръвта му му шепне кое е право и кое — криво, а след това действа без никакво забавяне и колебание. Навярно тази му черта го прави такъв воин и водач.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лийша.

— Искам да кажа, че Избавителя вярва, че един ден ви е *писано* да се омъжите за него. Такава за него е волята на Еверам. Може да ви пусне сега, ала никога няма да се откаже от вас.

— Колкото до теб, драги ми жонгльоре — продължи Абан, като повиши глас, за да привлече вниманието на Роджър, — по-малко бих се притеснявал за Избавителя и *дамаджата* и повече — за Хасик. Ако разбере, че си спал с дъщеря му без брак, ще реши, че си я изнасилил. В мига, когато Ахман извърне поглед нанякъде, Хасик ще ти отмъсти десеторно, а малките ти ножчета няма да ти помогнат повече от копринени кърпички.

Роджър зяпна и стисна медальона си.

— Хасик е баща на Сиквах? — Всички познаваха добре великана телохранител на Джардир.

— Но само ако Хасик разбере — включи се Лийша, — а той няма да разбере. Не позволявай на Абан да те плаши.

Кхафитът сви рамене безпомощно.

— Просто излагам фактите, господарке. — Поклони се. — Допълнителни фактори за вашите „калкулации“.

— Тогава изложи всички от тях. — Лийша отново отхапа от ябълката. Почти я беше привършила, в ръката ѝ бяха останали само сърцевината и семките. — Знаем и двамата, че не е в интерес нито на Сиквах, нито на Иневера той да научава. Евджахските закони забраняват жени да стават свидетели на изнасилване. Ахман ще трябва да повярва в думата на Роджър, а и дори това да не се случи, ако признае Роджър за виновен, ще обрече на смърт и Сиквах.

— Ама наистина ли? — попита Роджър.

— Отвратително, но вярно — рече Лийша.

— Евджахските закони може да позволят някой компромис с роднини на Избавителя, господарке — рече Абан. — А и помислете каква би била обидата от това Роджър да откаже брака с момичетата.

— Хасик ще ме убие, ако не приема — каза Роджър, сякаш проверяваше как звучат думите от устата му.

— Да, ще те изнасили и убие — съгласи се Абан.

— Ще ме изнасили и убие — смотолеви Роджър.

— Ба, оня не е много по-едър от Уонда — каза Гаред и тупна с една от лапите си Роджър. — Недей го мисли, няма да му дам да те нарани, даже да свършиш няк'ва простотия.

Роджър беше почти две стъпки по-нисък от Гаред, ала въпреки това успя да го изгледа снизходително.

— Може и да си бил най-едрото момче в горския вир, но Хасик ще те повали за секунди.

— И после ще те опъне отзад пред очите на всички останали *шаруми*, за да видят срама ти — съгласи се отново Абан. — Знаят го с подобни неща.

— Малък, тлъст... — Гаред се спусна напред, изпълнал ръце към гърлото на *кхафита*, но Абан пристъпи плавно встрани на здравия си крак и с патерицата си рязко улучи сгъвката на единия крак на огромния дървар.

Гаред изрева от болка и падна на коляно. Не се предаде и се обърна, за да спипа Абан отново, ала застина, когато видя, че на сантиметри от гърлото му се намираше острие, скрито в единия край на патерицата.

— Слушай внимателно — рече Абан, като повдигна острието нагоре към покритата с четина адамова ябълка на Гаред, който преглътна на сухо. — Не съм бил в *шарадж* твърде отдавна, но дори

така знам достатъчно *шарусахк*, за да поваля безмозъчно говедо като теб. А и имам номера, с които да те принудя да останеш на земята.

Той пристъпи назад и острието с плавно прищракване се прибра обратно в патерицата.

— Така че ме слушайте, когато ви предлагам съвети. Когато Хасик дойде в дома ми без Ахман, който да му дърпа каишката, се кланям и стоя далеч от пътя му, без значение какво прави и кого оправя. Този тип е убиец на убийците, а съм виждал много убийци. Ако се вслушваш в мъдростта на строеви офицер Кавъл, може някой ден да се изравниш с него по сила, ала няма да е днес или дори скоро.

После обърна глава към Роджър.

— А ти се учи от господарката си Лийша. Ако не искаш да приемеш брака с момичетата, просто отложи, но не отказвай.

— Как да го отложа?

Абан сви рамене.

— Кажи, че по вашите обичаи първо се... обещавете един на друг, нали така беше?

— Да — съгласи се Роджър.

— Тогава спомени този обичай или кажи, че трябва да изкомпозираш някаква чутовна песен, за да е благословен денят. Кажи, че няма да се ожениш, докато не научиш Красиански или докато не настъпи първа пролет. Няма значение какво ще кажеш, сине на Джесъм, трябва просто да запазиш някакво достойнство за пред господаря ми и да си дадеш време да се махнеш оттук.

Роджър и останалите последваха Абан в огромната трапезария на Джардир. От високите прозорци се лееше слънчев светлик. В главната част на мраморната зала се намираха няколко дълги ниски маси, обградени от възглавници, където стотици *шаруми*, елитните Копия на Избавителя, както и лична охрана на *дамаджите*, седяха с кръстосани крака и копия и щитове до себе си, докато се тъпчеха с кускус и печено на шиш месо, поднесени от момчета само по бели бидота в прекрасно изписани керамични съдове.

Роджър не даде израз на мислите си и наглед се разхождаше сред воините, сякаш бяха полски цветя, ала усещаше бесния ритъм на сърцето си с всяка крачка. От това помещение нямаше как да избяга,

никой пушечен трик или мелодия нямаше как да го отърват от тази свита. Щяха да си тръгнат, когато Джардир им позволи, или нямаше да си тръгнат изобщо.

Абан ги поведе през множеството към късо стълбище, водещо към платформата на *дамаджите*, синовете и наследниците на Джардир, където се намираха и другите високопоставени духовници на Еверам. По стените висяха изкусно изработени гоблени, а на пода се стелеше дебел килим. Настанени върху копринени възглавници, мъжете се хранеха в сребърни подноси, а жени в черно от глава до пети им сервираха.

Духовниците надигнаха изпълнени с омраза погледи, докато дърварите ги подминаваха и се изкачваха над тях до второто ниво на платформата. Роджър с нищо не промени стойката или походката си, ала лека-полека нещо пристягаше гърдите му, сякаш въздухът бавно, но сигурно напускаше тялото. Познаваше бойните умения на тези духовници — по-смъртоносни с голи ръце, отколкото дървар с брадва.

На най-горното ниво на платформата, обширно пространство, украсено с най-хубавия килим и позлатен мрамор, се намираше масата на самия Джардир. Възглавниците бяха избродирани със сърма, а бокалите — украсени със скъпоценни камъни, както и стомните и подносите, и ги носеха собствените съпруги на Джардир — *дама'тинги*, ала в черно вместо в бяло. Стомахът на Роджър се сви от мисълта, че всеки на тази маса бе крайно изкусен отровител. Всички жени бяха покрити от глава до пети, както и тези на долната платформа, но по формите и походката Роджър веднага разпозна Аманвах и Сиквах — щеше да ги помни до края на живота си.

Джардир стоеше начело на масата, а вдясно от него — Иневера. *Дамаджата*, както винаги, беше облечена в прозрачна коприна, която привличаше окото, ала и обещаваше моментална смърт на всекиго, който посмееше да задържи погледа си твърде дълго. В другия край на масата се намираха *дамаджите* Ашан и Алеверак, техните наследници Асукаджи и Маджи, първородният син на Джардир и помалкият му брат — Джаян и Асъм, *кай'шарум* Шанджат и разбира се, Хасик.

Въпреки очевидната безсмисленост на подобно нещо Роджър почувства почти непреодолимата нужда да избяга. Скришом посегна

между копчетата на шарената си риза, за да поглади отново медальона си. След това голяма част от напрежението му се разсея.

Медальонът беше най-високото отличие за храброст от херцога на Анжие — беше го дал на осиновителя на Роджър, Арик Сладкогласния, задето го беше оставил заедно с майка му на ядроните, а след това излъга за стореното. Дори на Арик тази лъжа не му понесе и когато събра нещата си, преди да го изхвърлят от замъка на херцога, остави медальона, въпреки че се опита да изнесе всичко друго, до което можеше да се докопа.

Макар Арик да го беше изоставил, намериха се други, които да застанат до него. Герал вестоносецът беше подхвърлил щит на майка му и заедно с бащата на Роджър бяха застанали между майката, детето и демоните, които се тълпяха през останките от вратата. Бяха загинали, както и Арик много години след това, за да защитят Роджър.

Лийша беше гравирала имената на всички, които бяха дали живота си за него, в медальона, та му беше неотменен талисман. Успокояваше го в напрегнати моменти, ала и му напомняше непрестанно на каква цена са откупени оставащите му дни. Все му се искаше да повярва, че има нещо у него, което си струваше всичко това, нещо специално, ала досега не беше видял много доказателства за това.

Лийша седна на възглавницата отляво на Джардир, последвана от Роджър, а после Илона, Ърни, Гаред и Уонда. Абан зае обичайното си място, приклепнал зад Джардир, почти невидим сред завесата зад гърба на Избавителя.

Сиквах незабавно постави чаша с черно кафе пред Роджър и когато улови погледа му, мръдна с гъстите си черни вежди. Никой друг не забеляза, беше изкусно прикрит, ала топъл жест, който накара сърцето на Роджър да подскочи. Той също беше упражнявал подобни погледи в огледалото достатъчно често, за да не се върже докрай. Аманвах и Сиквах може и да го харесваха, може и да искаха да му станат съпруги, но не го обичаха. Не го познаваха достатъчно добре за това, дори да мислеха, че е вярно.

Роджър също не ги обичаше. Бяха ослепителни, прекрасни създания, но под повърхността си оставаха загадка.

Ала имаше нещо...

Често си спомняше прелъстяването им, не и самия акт. Е, най-често не. Спомняше си *Песента на Новолунието*, която бяха изпели за него в дует. В гласовете им имаше сила. Сила, която Роджър, отгледан и обучен от навярно най-великия певец на това време, усещаше като рядка и богата заложба.

Иневера и Илона бяха сторили всичко според възможностите си, за да притиснат Роджър да приеме невестите. Абан искаше от него да увърта. Лийша пък искаше да им откаже незабавно, макар че самата тя танцуваше танца на Абан, сякаш се намира в центъра на развиваща се макара.

Никой сякаш не се интересуваеше особено какво иска Роджър.

Яденето продължи като че цяла вечност, често прекъсвано от молитви и празни любезности, въпреки че под тях често личеше зле прикрито недоверие. Ахман обръщаше внимание най-вече на Лийша, за голямо неудоволствие на повечето Красианци на масата. Спореха колцина *шаруми* да участват в ескорта обратно до Хралупата.

— Разбрахме се за десет — каза Лийша — и нито един повече. Гаред ми каза, че в кервана има над трийсет.

— Съгласихме се на десет отдадени *дал'шаруми* — каза Джардир. — Но се нуждаете от хора, които да карат каруците с даровете ми обратно до племето ви, да ловят храна за вас, да се грижат за животни, да ви готвят и да ви перат. Тези няма да вдигнат копията си освен в извънредни случаи.

— Тези неща не се ли вършат обикновено от жени? — попита Лийша. — Нека десетте ти воители просто доведат жените и децата си. — Тя не каза *като заложници*, но на Роджър му стана ясно.

— И така да е — уклончиво отвърна Джардир, — десет не стигат за безопасността ти. Съгледвачите ме предупреждават, че пътищата до Хралупата стават все по-опасни, пълни с *чини* бандити.

— Не са *чини* — каза Лийша.

— Моля? — не разбра Джардир.

Внимавай какво ще кажеш, помисли си Роджър.

— Учеше ме, че *чин* значи другоземец — каза Лийша. — Това са хора, родени и отраснали тук, пропъдени от армията ти. Вие сте *чините* тук.

Красианците зашушукаха гневно. Тук, в Дара на Еверам, властта на Джардир беше пълна и най-малката му прищявка носеше силата от

повеля. Всъщност декретите му можеха и често изместваха закони, съществували хиляди години. Никой, особено жена — *особено* другоземка, — не смееше да го предизвиква толкова открито наред сановниците му.

Джардир вдигна пръст и всички се смълчаха.

— Заигравката ти с думата не променя опасността. Двайсет воители. Десет *кха'шаруми* и десет *дал*, включително строеви офицер Кавъл, който ще продължи да обучава воините ви, както и моят наблюдател Колив. Всички от тях ще вземат първите си съпруги и по едно свое дете.

— Нека половината да са момичета — каза Лийша, — нито една да не е достатъчно голяма за своя *Хану Паш*, също така не искам дваиет момчета, извлечени от *шараджа* си ден, преди да сменят бидото си с черното.

Джардир се усмихна и вдигна пръст.

— Абан, погрижи се.

Абан опря чело в пода.

— Разбира се, Избавителю.

— Дваиет и един — намеси се Иневера. — Свещено число. Аманвах е *дама'тинга* и трябва да има вренен евнух телохранител. Ще изпратя Енкидо с нея.

— Съгласен — каза Джардир.

— Не бива... — започна Лийша, ала Джардир я прекъсна.

— Дъщеря ми трябва да има закрилник, Лийша Пейпър. Мисля, че почитаеият ти баща — и той посочи Ърни, — може да се съгласи?

Лийша хвърли поглед на баща си, ала Ърни я изгледа строго.

— Прав е, Лийша, и го знаеш.

— Навярно — каза Лийша. — Ако тя се върне с нас. Но още не сме стигнали до разбирателство по този въпрос.

Иневера се усмихна над златния бокал, от който пиеше вода.

— Това решение не е във властта ти, дъще на Ърни.

Всички обърнаха очи към Роджър и той усети, че вътрешностите му се свиват. Отново се съсредоточи върху медальона на гърдите си и си пое дълбоко дъх. Извади от разноцветната си торба с чудесии калфа с цигулката си.

— Велики Шар'Дама Ка — каза той, — упражнявах песента, на която ме научиха дъщеря ти и нейната прислужница, *Песента на*

Новолунието. Казахте, че музика в прослава на Еверам е добре дошла в двора ви. Искате ли да посвиря?

Покрай масата хората се спогледаха любопитно — Роджър не бе сторил каквото очакваха от него, — ала Джардир махна с ръка и кимна.

— Разбира се, сине на Джесъм. За нас ще е чест.

Роджър отвори калъфа и извади древната цигулка, която му беше подарил Защитения, скътана реликва от стария свят. Струните бяха нови, а лакираното дърво — здраво, и произвеждаше ярък резонанс, по-добър от всеки друг инструмент на Роджър. Той се спря замислено, след което вдигна глава, сякаш току-що се беше сетил нещо.

— А подходящо ли би било да помоля Аманвах и Сиквах да добавят гласовете си към песента?

— *Песента на Новолунието* носи чест на всеки свой изпълнител — рече Джардир и кимна на двете млади жени. Те се придвижиха тихо към него, като соколи — към соколяра си, и приседнаха на крачка зад него.

По-добре, че няма да ги виждам хубаво, помисли си Роджър. Не мога да си позволя да се разсейвам. Не и тук. Не и сега.

Той хвана лъка от фини конски косми в сакатата си ръка и затвори очи, като се опита да пренебрегне вкуса на кафе в устата си, миризмата на храна и общата глъчка на трапезарията. Съсредоточи се, докато държеше инструмента.

Започна бавно, дълга импровизация около откриващите ноти. Отпърво започна леко, но докато добавяше все повече и повече от истинската мелодия, позволи ѝ да се разрасне, докато накрая не обхвана цялата зала. Роджър неясно долавяше мълчанието на тълпата, но не позволи това да го разсее. Само музиката имаше значение.

Когато приключи мелодията, цигулката поутихна и Роджър подхвана тоновете наново. С нищо не даде знак, нито кимна, нито докосна с лъка малко по-настойчиво струните, както би могъл да стори някой майстор с чираците си, ала Аманвах и Сиквах въпреки това се включиха незабавно при повторението, започнаха собствения си напев без думи, а Роджър отново усложни структурата и силата на мелодията си.

Невероятно, помисли си той, докато въздухът трептеше от силата на гласовете им. Усети как слабините му се стягат, ала

пренебрегна и това. Доброто изпълнение можеше да има подобен ефект. За щастие на Роджър, жонгльорите носеха широки панталони.

Този път, когато отново изгради мелодията докрай, жените запяха с думите на песента. Роджър не можеше да разбере точно какво гласи, защото не бе овладял достатъчно добре красиански, ала въпреки това звучаха красиво — скръбно, ала и предупредително. Аманвах и Сиквах му бяха обяснили значението по-рано и макар техните познания по тесански да бяха много по-добри от неговите по родния им език, отново не успяха да предадат тънкостите в артистичността и хармонията на думите с музиката.

За подобно предизвикателство копнееше Роджър цял живот. В *Песента на Новолунието* имаше мощ. Древна мощ.

След всеки куплет имаше припев без думи, молитва към Еверам да им даде сила в нощта. Гласовете на двете момичета се сляха така, че беше почти невъзможно човек да разбере къде започва единият и къде свършва другият.

Роджър изсвири всичко до първия припев точно както го бяха научили, но преди края на втория куплет започна да вплита нова вариация, импровизирана около оригинала. Беше лека промяна, ала въпреки това достатъчно трудна, ако певецът не я очаква. Но те се справиха без никакво усилие и смениха хармонията си, така че да се слее с мелодията му. На третия припев той отиде още по-далеч и превърна музиката в нещо, което би заковало всеки ядрон на място. Те отново го последваха без никакви усилия, все едно тримата се разхождаха по градинска пътечка.

Четвъртият куплет се отнасяше до Алагай Ка, бащата на демоните, който се прокрадвал по Новолуние. Роджър не знаеше дали подобно същество е истинско, ала князът демон отпреди няколко нощи още бе достатъчно настойчив кошмар. Мелодията добиваше плашещи краски, а когато стигнаха до следващия припев, цигулката на Роджър издаде пронизителен писък, който можеше да ужаси дори каменен демон.

Аманвах и Сиквах отново го последваха без подготовка и без подканяне.

Куплет след куплет Роджър ги изпробваше и плетеше своята магия — ако наистина беше магия, — като къпеше в нея огромната

трапезария. Те успяха да се пригледят към всяка негова приумица дори когато измисли нова довършителна мелодия в края.

Когато последният отзвук заглъхна, Роджър вдигна лъка и отвори очи. Като че току-що се беше събудил от дълбок сън. Пред очите му бавно се оформи реалността. Всички на масата, дори Джардир и Иневера, стояха вцепенени и смълчани, вперили погледи в него. Роджър обходи с поглед цялата зала и забеляза същата реакция и у десетките духовници, както и у стотиците *шаруми* на пода.

След това, сякаш по команда, цялото помещение избухна в аплодисменти. *Шарумите* викаха и надаваха възторжени възгласи, като тропаха с крака толкова силно, все едно подът трепереше. Духовниците се опитваха да са по-въздържани, ала и техните ръкопляскания бяха оглушителни. Гаред го плесна по гърба и почти го събори по нос, а Лийша му се усмихна така, както преди време би го оставила без дъх. Дори Хасик пляскаше и тропаше, като се взираше в дъщеря си с явна гордост.

Джардир и Иневера не реагираха и скоро всички утихнаха и затаиха дъх за реакцията им. Демонът на пустинята се усмихна бавно и за всеобщо удивление се поклони на Роджър.

— Еверам шепне в ухото ти, сине на Джесъм — рече той и одобрителният рев се чу отново.

Роджър се поклони в отговор толкова ниско, колкото му позволяваше масата.

— Искам да се ожения за дъщеря ти и за племенницата ти, Ахман асу Хошкамин ам' Джардир ам' Каджи.

Лийша ахна тихичко, а Илона изпуфтя доволно.

Джардир кимна и направи жест с дясната си ръка към Иневера и с лявата си — към Илона.

— Жените ни ще се договорят...

Роджър поклати глава.

— Ще се ожения за тях тук и сега. Няма какво да преговарят жените. Нямам нужда от зестрите на двете момичета, нито пък самият аз имам какво да им дам освен себе си.

Джардир сплете пръсти и изгледа над тях Роджър, а лицето му беше неразгадаема маска, с която можеше да се гордее всеки майстор жонгльор. Изглеждаше готов както да приеме, така и да нареди на

Хасик да го смачка като буболечка. А телохранителят му наистина опипваше дръжката на копието си.

Ала Роджър си беше спечелил доброжелателна публика и продължи без страх:

— Но никакво злато и бижута няма да са достойни за Аманвах и Сиквах, така или иначе. Какво значение имат подобни дрънкулки за Шар'Дама Ка? Вместо това ще преведа *Песента на Новолунието* на езика на моя народ. Ако Шарак Ка наистина иде, както казвате, всички трябва да си припомнят страха от новата луна.

— Смяташ, че ще продам дъщеря си за една песен? — попита Иневера.

Роджър ѝ се поклони. Знаеше, че трябва да се бои от нея, ала чувстваше, че говори истината, затова само се усмихна и рече:

— Простете ми, *дамаджа*, но не мисля, че решението е ваше.

— Така е — каза Джардир, преди Иневера да успее да отвърне.

Тя не даде никакъв видим знак на раздразнение, ала студената пресметливост в очите ѝ го плашеше повече от гневен изблик.

Роджър се обърна към Джардир.

— Казвате, че Еверам ми говори. Не мога да кажа това истина ли е, или не. Но ако е така, той ми казва, че преди малко дворът ви стана свидетел на истинска магия. По-стара и по-дълбока от защитите. Казва ми, че ако продължа да я усъвършенствам заедно с Аманвах и Сиквах, може да се научим да убиваме *алагаи* само с песен.

— Еверам ми нашепва същото, сине на Джесъм — рече Джардир. — Приемам.

Хасик се провикна от радост — само преди минути същият звук щеше да смрази кръвта във вените на Роджър. Последваха още аплодисменти и тропане с крака, както и поздравления от цялата маса.

— Ах, ти, лукав ядронски сине — каза Гаред и сграбчи Роджър за рамото, след което така го раздруса, че насмалко да му изпадат зъбите.

Дори Иневера изглеждаше доволна от резултата, макар той да знаеше, че няма скоро да забрави пренебрежението, с което се беше обърнал към нея. Единствено Илона го гледаше кисело, несъмнено пресмятайки наум от колко богатства се е лишил току-що с предложението си.

Ала Роджър не ценеше парите освен като средство за оцеляване, а и имаше достатъчно злато от Защитения. Дори без него, можеше да припечели предостатъчно за себе си с помощта на цигулката.

Джардир даде знак на Аманвах и тя пристъпи напред, като се поклони.

— Роджър, сине на Джесъм, предлагам себе си за твоя жена според повелите на Евджаха, написан от Каджи, Копието на Еверам, който ще седи до дясното рамо на Създателя, докато се прероди в деня на Шарак Ка. Вричам се, открито и честно, да съм ти покорна и благоверна съпруга.

Джардир се обърна към него.

— Повтори след мен, сине на Джесъм: аз, Роджър, син на Джесъм, се кълна пред Еверам, Създателя на всемира, както и пред Шар'Дама Ка, да те приема в дома си и да съм справедлив и търпелив съпруг.

Роджър извади медальона си изпод ризата и го стисна в юмрук.

— Аз, Роджър, син на Джесъм, се кълна пред Създателя на Всемира и пред духовете на предците си да те приема в дома си и да съм справедлив и търпелив съпруг.

У някои се надигна недоволно мърморене, когато Роджър промени клетвата. Дочу сред гласовете този на стария *дамаджи* Алеверак, ала Джардир не даде знак да е обърнал внимание. Все пак Роджър не беше достатъчно глупав, за да вярва, че Избавителя е пропуснал промяната на клетвата покрай ушите си.

— Приемаш ли дъщеря ми за своя *дживах ка*?

— Приемам — каза Роджър.

Същите обети бяха повторени и със Сиквах, а Аманвах посегна към черното й було и го замени с бяло.

— Добре дошла, сестро по брак, скъпа моя *дживах сен* — каза тя.

Хасик се надигна с копие и щит в ръце. За миг Роджър отново доби чувството, че огромният *дал'шарум* иска да го убие, ала той само удари копието в щита си и нададе пронизителен крясък. Всеки воин в помещението незабавно го поде и в залата избухна какофония.

— Можеше да споделиш поне нещичко от плана си, Роджър — каза Лийша, докато Абан ги придружаваше до кервана.

— Не бях решил нищичко, докато не свърши песента — отвърна Роджър, — но и да съм бил, не ти влиза в работата. Нека не се преструваме, че щях да имам думата, ако ролите ни бяха разменени.

Лийша подхвана полите си и ги стисна.

— Да ти напомням ли, че тези момичета се опитаха да ме убият?

— Да, спомням си — съгласи се Роджър. — Но ти излекува Аманвах, когато антидотът я разболя, ти предложи убежище и на нея, и на Сиквах.

— Не се заблуждавай — предупреди го Лийша. — И двете са още под властта на Иневера.

— Все още — каза Роджър и сви рамене.

— Наистина ли мислиш, че можеш да ги промениш?

Роджър отново сви рамене.

— А ти мислиш ли, че можеш да промениш *него*?

Стигнаха до кервана и Роджър, комуто бяха осигурили пищен фургон заедно със съпругите му, бързо се скри вътре.

— Не подценявай сина на Джесъм — каза Абан. — Днес се сдоби с много власт.

Посочи една жена най-отпред на кервана, която пишеше нещо в бележник.

— Първата ми съпруга, Шаманвах. Тя ще те придружи до Хралупата и лично е подбрала *кха'шарумите*, които ще карат каруците заедно с жените и децата си. Всички те работят за мен или са част от семейството ми. Няма да ви създават никакви проблеми.

— Не се тревожа за *кха'шарумите* — каза Лийша.

Абан кимна.

— Мъдра преценка. Колкото до *дал'шарумите*, нямах думата. Ще докладват на Кавъл и макар Ахман да е казал на офицера, че все още си негова избраница и трябва да ти се подчинява, подозирам, че по-скоро ще следват заповедите на Аманвах.

— Да се надяваме тогава, че доверието на Роджър в нея е оправдано — каза Лийша.

— Тъжно ми е да видя, че си заминавате, господарке — каза Абан. — Ще ми липсват разговорите ни.

Роджър се отпусна в младоженския фургон с доволна въздишка. Беше райънски по стил, от добро дърво и с позлатени стени, както и метално окачване, за да не се усещат толкова неравностите на пътя. Фургон на аристократ, при това на богат аристократ.

Ала красианците бяха направили промени — бяха премахнали седалките и бяха покрили пода с шарени килими и избродирани сатенени възглавници. Стените и таванът бяха покрити с тъмно кадифе в червено и лилаво, а отгоре висяха ароматизиращи билки в бронзови делви. Прозорците бяха от стъкло, ала можеха да се отварят, бяха отворени и сега. Въпреки това пред тях имаше завеси, осигуряващи уединение. От стените допълнително висяха бронзови и стъклени маслени лампи, които можеха да се гасят и палят само със завъртането на един ключ.

Роджър не бе виждал дори бардак, по-подходящ за съвкупление.

Не искат да губя време явно. Не можеше да отрече, че и той го очакваше с нетърпение. Сиквах вече беше преспала с него, ала отказваше да прекарват време заедно, докато не се оженят, а Аманвах още беше девствена. Трябваше да внимава с нея.

Той извади молив и тетрадка от торбата с чудесиите си, след което продължи записките си по *Песента на Новолунието*. Можеше да чете нелошо, както и да пише, ако и разкрито, но нито думите, нито музикалните символи, на които го беше научил Арик, не му идваха така отръпки, както свиренето.

— Никой не може да чуе песен веднъж и да я запомни завинаги — караше му се Арик, всеки път, когато младият Роджър се оплакваше от уроците си, а после Сладкогласния не пропускаше да му загрее и врата. — Ако искаш да продадеш някога песен, трябва да можеш да я запишеш.

Роджър мразеше учителя си в такива моменти, но сега му благодареше горещо. Вече беше изписал мелодията и тактовете. Щеше да му е нужно време да предаде целия смисъл, но имаше две седмици до Хралупата и нищо друго за правене.

Роджър се усмихна и погали една от възглавниците. *Е, почти нищо.*

Дочу гласове и надникна през завесите — Аманвах и Сиквах приближаваха с още двама *дамати*, облечени в бяло, както и странен на

вид *шарум*, а зад тях — още две жени.

Роджър веднага разпозна сина на Джардир, Асъм, както и племенника на Избавителя, Асукаджи. Войнът навярно беше телохранителят на Аманвах, Енкидо. Носеше обичайните черни одежди на воин, ала китките и глезените му бяха пристегнати със златни окови, като излети около крайниците му.

Не познаваше жените. И двете носеха черно, ала една от тях имаше бяло було като Сиквах. Другата бе с открито лице — значи, бе неомъжена и несгодена.

Асъм и Аманвах вървяха най-отпред и спореха за нещо. Спряха пред фургона, докато рязко си шепнеха гневни думи, които Роджър не можеше да разбере. Асъм хвана Аманвах за раменете и я раздруса намръщен. Уж-телохранителят ѝ само гледаше. Ала едва ли някой Красианец би посегнал на сина на Избавителя, още по-малко пък нищо и никакъв *шарум*.

През тялото на Роджър премина тръпка от страх. Знаеше, че Асъм може да го убие. Познаваше бойните умения на *даматите* — и най-нищожният сред тях можеше да жонглира с главата и крайниците му броени секунди след началото на схватката.

Ала не можеше просто да стои и да гледа.

Мина през актьорския си репертоар, за да си припомни поведението на най-безстрашния — и страховит — човек, когото познаваше, и да го навлече като наметало.

Отвори вратата с ритник и сепна всички.

— Махни си ръцете от жена ми! — изръмжа Роджър, досущ като Защитения. С едно движение на китката в дланта му се появи метателен нож.

Асукаджи изсъска и се приготи да го връхлети, ала Асъм пусна Аманвах и спря братовчед си с ръка.

— Прости ми, сине на Джесъм — рече *даматът*, макар да не се поклони. Тесанският му беше ясен, но с тежък акцент, подобно на Аманвах. — Просто неразбирателство между роднини. Не исках да помрачавам деня на сватбата ти.

Мъжът едва сдържаше гнева в тона си. Някой някога бе ли се осмелил да го заплашва с нож?

— По интересен начин го показваш, чини ми се — рече Гаред, като се появи от едната страна на фургона. Държеше огромната си

брадва нехайно в едната ръка, а защитеното мачете — в другата. С крайчеца на окото си Роджър видя и Уонда от другата страна с лък в ръка. Знаеше, че може да сложи стрела и да я пусне мигом.

Асукаджи застана между нея и Асъм. Беше го обладало хладното спокойствие на красиански воин в битка и Роджър се запита дали Уонда би успяла да стреля, преди той да я достигне, и ако да — дали изобщо ще улучи. Навред край тях ескортът от *дал'шаруми* наблюдаваше напрегнато.

Роджър се поклони леко — по-скоро кимване, отколкото поклон — и прибра ножа, след което показва празните си ръце.

— Отдаваш ми голяма чест, братко, като идваш лично при мен, за да благословиш деня на сватбата ни и да ми доведеш сестра си и братовчедка си.

Аманвах го изглежда предупредително. Роджър знаеше, че върви по тънко въже, като си позволява така да фамилиарничи с мъже, които както можеха да разговарят с него, така можеха и да го убият — но вече владееше положението. *Даматите* не биха посмели да убият новия зет на Избавителя пред хора, стига той да се отнася вежливо с тях.

— Наистина — съгласи се Асъм, макар че нямаше и капчица съгласие в тона му. Отвърна му с поклон — огледално копие на този на Роджър. Асукаджи стори същото.

— Благословен да е денят ти... братко.

Асъм се обърна, каза си още нещо с Аманвах, а после двамата *дамати* се обърнаха и се отдалечиха за всеобщо облекчение.

— Какво ти каза? — попита Роджър.

Аманвах се поколеба, след това се обърна към Роджър.

— Каза, че ще довършим разговора друг път.

Роджър кимна, сякаш това нямаше значение.

— Ще ме зарадваш, съпруго моя, ако ме представиш на останалата част от ескорта си.

Аманвах се поклони и даде знак на останалите жени да пристъпят напред. Първа беше тази с бялото було. Отблизо се виждаше, че е млада, навярно колкото Сиквах.

— Моята етърва Ашия — каза Аманвах, — първородна дъщеря на *дамаджи* Ашан и най-голямата сестра на Избавителя, Имисандре, *дживах* ка на брат ми Асъм.

Роджър успя да скрие изненадата си, преди жената да се поклони.

— Благословен да е денят ти, сине на Джесъм. Сърцето ми се преизпълва с радост от мисълта, че си обвързан с моята прекрасна братовчедка.

В тона ѝ не се долавяше нищичко от неискреността на Асъм. Напротив, изглеждаше готова да го разцелува.

Той се обърна към другата млада жена.

— Братовчедка ми Шанвах — представи я Аманвах. — Първородна дъщеря на *кай'шарум* Шанджат, предводител на Копията на Избавителя, а това е средната сестра на баща ми, Хошвах.

— Приеми и моята благословия, сине на Джесъм. — Плавният поклон на Шанвах беше толкова нисък, че носът ѝ почти докосна земята. Роджър познаваше обучени танцьори, които биха дали всичко за подобна сила и гъвкавост.

— И четирите сме се обучавали още от малки в двореца на *дама'тингите* под наставленията на Енкидо — рече Аманвах и кимна, за да включи в бройката и Сиквах. — Дойдоха, за да се сбогуваме, защото не се знае кога отново може да се видим.

Когато Аманвах посочи Енкидо на Роджър, *шарумът* се поклони ниско.

— Роджър асу Джесъм ам'Кръчмар ам'Мост — каза Роджър по красиански маниер и му подаде ръка. Воинът изгледа ръката на Роджър учудено за няколко мига, след което изпъна своята. Пръстите му бяха като от стомана. Не каза нищо.

— Енкидо е евнух, съпруге — каза Аманвах. — Няма копие, така че може да му се има доверие да ни пази в твое отсъствие, няма и език, та да издаде тайните ни.

— Оставил си ги да ти отсекаат дървото?! — изтърси шокиран Гаред.

Всички се обърнаха към него и той се изчерви. Енкидо само го изгледа нямо.

— Енкидо не говори езика ви — рече Аманвах, — така че не може да разбере грубостта ви.

Гаред се изчерви още повече, като след един-два неуспешни опита успя да върне секирата на гърба си и да се изниже назад.

— Ъм, таковата, ще прощавате. И аз, таковата, ъм...

Обърна се и бързо се отдалечи, за да се погрижи за коня си.

Роджър се поклони отново, за да привлече вниманието към себе си.

— За мен е чест толкова много от рода на Избавителя да дойдат, за да ни изпратят. Моля, нека не преча на сбогуванията ви. Ще ви дам колкото време ви е нужно.

Той пристъпи встрани, докато жените се прощаваха със сълзи на очи, и кимна на двамата дървари.

— Благодаря.

— Просто си вършим работата — каза Гаред. — Защитения вика да го пазите, това и правим.

— Радвам се, че ще си ходим — каза Уонда. — Колкото по-скоро се пръждосаме оттук, толкоз по-добре.

— Честна дума — отвърна Роджър.

— За какво беше всичко това? — попита Роджър, когато с Аманвах останаха сами във фургона.

— Това е между... — Започна Аманвах.

— Така ли ще започнем брака си, моя *дживах ка*? — прекъсна я Роджър. — С полуистини и увъртания?

Аманвах го изгледа изненадана, но бързо сведе поглед.

— Разбира се, прав си, съпруге. — Тя потръпна леко. — Ти и спътниците ти не сте единствените, които искат да напуснат Дара на Еверам.

— Защо така се гневеше брат ти? — попита Роджър.

— Асъм вярва, че е трябвало да откажа на майка си, когато ми нареди да се омъжа за теб — рече Аманвах. — Спори дълго с нея и... не завърши особено добре.

— Не иска домът ви да се съюзява с някого от зелените земи? — предположи Роджър.

Аманвах поклати глава.

— Не е това. Вижда силата ти и не е сляп за ползите от нея. Но баща ми има много дъщери *дама'тинги*, които според него биха свършили работа. Асъм винаги е искал да ме подари на Асукаджи, макар че братът няма право да се разпорежда със сестра си, докато бащата е жив.

— Защо ти? — попита Роджър.

— Защото нищо по-малко от най-голямата му сестра не би било достатъчно за възлюбения му Асукаджи — почти просъска Аманвах. — Не може сам да износи децата на любовника си, затова търси най-близкият заместител, както стори и Асукаджи, когато убеди чичо Ашан да предложи Ашия на брат ми. Само белите ми одежди ме пазеха досега. — Тя го погледна. — Белите ми одежди и ти.

На Роджър му се догади.

— Откъдето идвам, се смята за... нередно да се жениш за първия си братовчед освен в някой затънтен пущинак с десетина души селце.

Аманвах кимна.

— И сред моите хора не се предпочита, но Асъм е синът на Шар'Дама Ка и *дамаджата*. Прави каквото поиска. Ашия вече се принуди да му роди син, когото с Асукаджи отглеждат като свой.

Роджър потръпна и вдиша дълбоко от облекчение, когато фургонът се заклатушка — най-сетне потегляха.

— Не го мисли повече, съпруге — каза Аманвах и го хвана за дясната ръка, а Сиквах премина отляво. — Днес е денят на сватбата ни.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

СТОТЕ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Абан пъхтеше и се потеше сред прекрасните копринени чаршафи на четириместното си легло в Двореца на огледалата. Това бе същото легло, в което Ахман беше преспал с господарката Лийша, легло, взето от самия *дамаджи* Ичах по предложение на Абан. Нравеше му се да получава сексуалното си удовлетворение тук, докато предводителят на племето канджин спеше в по-бедна постеля.

Шаманвах вече беше на крака и обличаше черната си роба.

— Хайде, ставай, дебеланко. Стига ти толкова, а и времето напредва.

— Вода — изпъшка Абан, докато се надигаше.

Шаманвах отиде до стомната на масата. По нея пробягваха капчици хладна вода, така както по тялото на Шаманвах се процеждаше пот.

— Един ден сърцето ти няма да издържи и всичките ти пари ще са в мои ръце — дразнеше го тя, като утоли първо собствената си жажда, преди да напълни отново стомната и да му я донесе.

Ако някоя от останалите му съпруги беше проявила подобно неуважение, Абан щеше лично да я наложи с патерицата си, но Шаманвах го караше единствено да се усмихва. Неговата *дживах ка* никога не бе най-хубавата сред съпругите му, а и вече не можеше да ражда, но само с нея си лягаше по любов.

— Парите ми вече са в ръцете ти — каза Абан, взе чашката си и я пресуши, докато тя се зае да му помага с дрехите.

— Може би затова ме изпращаш толкова надалеч — отвърна Шаманвах.

Абан погали лицето ѝ със свободната си ръка. Знаеше, че само го подкача, ала и това му идваше в повече.

— Ще проклинам всяка минута, когато сме далеч един от другия. — Смигна ѝ. — И не само защото без теб ще трябва да се трудя два пъти по-здравно.

Шаманвах го целуна по ръката.

— Три пъти.

Абан кимна.

— Но те изпращам по същата причина, заради която не се доверявам на никого другия в делата ни с племето от Хралупата. Трябва да спечелим на своя страна зеленоземците, дори да значи, че ще сме на червено известно време.

— Ний ще ме вземе, преди да излезем на червено — отвърна Шаманвах. — Не ни отне дълго да си купим доверието на тези от Хралупата, а и те евтино ни го продадоха. Няма издръжливостта да крият слабостите си задълго.

Вярно беше. Когато за пръв път напуснаха Хралупата на Избавителя, северняците се смълчаваха, колчем Абан наближеше, изпълнени с недоверие към всекиго с тъмен цвят на кожата. Ала Абан винаги се връщаше с подаръци. Нищо чак толкова натрапчиво, колкото бижута и злато — това би ги обидило. Но копринена възглавница, предложена нехайно някому, докато разтъркваше уморените си задни части след дълъг ден в каруцата? Екзотични подправки за делвата с варено? Няколко късчета информацията за собствения му народ?

Тези неща северняците приемаха свободно, дори се поздравяваха, задето можеха да казват „моля“ и „благодаря“ на неговия език, сякаш бе голямо постижение.

Лека-полека започнаха да разговарят по-свободно с него, макар и все още предпазливо, като му позволяваха да преминава от темата за времето към теми като празниците и фестивалите им, брачните им обичаи и моралните им табути. Северняците обичаха да слушат собствените си гласове.

Не тази информация диреше Ахман, разбира се. Избавителя искаше размери на отряди, разположение, места с военно или символично значение, карти. Най-много искаше карти. Гилдията на райзънските вестоносци беше изгорила картите си в деня на красианското нападение и онези идиоти, *шарумите*, не си бяха

мръднали пръста да ги спрат. Картите в библиотеката на херцог Едон бяха извънредно подробни за собствените му земи, но тези на територията извън границите му бяха остарели поне с десетилетие. На север Хралупата на Избавителя се разпростираше с нарастващи темпове. Малките селца поглъщаха бегълците и се оформяха нови обиталища, много от тях — далеч от маршрутите на вестоносците, от които Ахман се нуждаеше, за да придвижва по-лесно армията си в цялост.

— Теренът се променя — беше казал един ден Ахман. — Не можем да постигнем победа, без да разберем как се променя.

Военната мисъл зад подобна стратегия беше добре издържана, ала колкото и да бяха доверчиви, хората от Хралупата не бяха чак толкова глупави, та да разкриват подобна информация. Но докато Ахман можеше да гледа снизходително на празните приказки и препирни, Абан знаеше каква сила се таи у тях.

В малките приказки може да узнаеш големи истини, беше му казал веднъж баща му Чабин.

Шаманвах беше сторила същото, когато хората от зелените земи дойдоха в Двореца на огледалата. Всички жени и дъщери на Абан разбираха тесиански, но по нейно нареждане се преструваха, че знаят само по няколко думи, така че всеки опит за разговор се превръщаше в сложна пантомима, която жителите на Хралупата бързо се отказаха да овладеят, въпреки че чернодрехите жени се навъртаха около тях непрестанно. Носеха безмълвно храна, чистеха, сменяха постелки и носеха вода, почти невидими.

След няколко седмици северняците вече не си правеха труда да крият караниците си. Дори когато си мислеха, че са сами, най-често се намираха до някоя от въздушните шахти на двореца, а Шаманвах беше наредила на няколко жени да „чистят“ постоянно най-големите от тях. Абан четеше докладите им, които включваха всичко — от посещения в нужника до съвкупления. Някои му доставяха по-голямо удоволствие от други.

Сега стремленията на северняците бяха за него отворен свитък. Оpozнай страстите на някого, още му беше казал баща му, и можеш да поискаш от него каквото и да е, та да му ги утолиш в замяна.

Стъпка по стъпка, стъпало по стъпало, беше си спечелил доверието им, като пазеше тайните им и предлагаше добри съвети. От

време на време дори предлагаше нещо, което наглед не бе в интерес на господаря му, тактика, на която дори дете в базара нямаше да се върже. Но с тези хора това винаги работеше — и най-умните сред тях не умееха да се пазарят.

Най-приятно му беше, когато използваше този трик, за да предложи някоя тайна за Иневера, като така печелеше доверие и едновременно с това осуetyаваше нейните кроежи. Тя вече подозираше какви ги върши, но нямаше особено значение. Беше направил първите си ходове твърде умело, за да посмее някой да му опонира открито. Самият Ахман можеше да засипва Абан с обиди пред останалите, ала не търпеше никакви подобни от страна на другиго към *кхафита*, като безмилостно хокаше дори най-близките си съветници и собствените си синове, ако ги хванеше в крачка.

Но това не стигаше. Рано или късно, Иневера или някой от другите щеше да нареди да го отровят или да го убият в леглото му, освен ако не успееше да измисли много по-ефективна защитна стратегия.

— Боя се за теб, докато ме няма — каза в този момента Шаманвах, сякаш прочела мислите му. — За теб и за останалите от семейството ни сега, когато трябва да напуснем Двореца на огледалата.

— Съсредоточи се върху собствените си дела в близките седмици — рече Абан. — Аз мога и сам да се грижа за себе си, както и за жените си, докато те няма.

— А за синовете ни? — попита Шаманвах.

Абан въздъхна дълбоко, докато нагласяше тюрбана си пред огледалото, и посегна към патерицата си.

— Това ще е по-сложно — призна той. — Но нека се справяме с проблемите един по един. Сега имаш да гониш керван.

Когато изпрати съпругата си и северняците, Абан доуцука обратно до двореца на Ахман. Имението на херцог Едон беше най-впечатляващата и лесно защитима постройка в Дара на Еверам, макар дворците в Пустинното копие да се извисяваха много над нея. Самият Абан притежаваше повече територия в Красия, макар неговите авоари да бяха под формата на полуразрушени складове в бедняшки квартали.

Не бе мъдро един *кхафит* да парадирва с богатствата си, инак поголеми от тези на дама и всичките му *шаруми*, взети заедно.

Дамаджият и местните *дамати* си бяха присвоили най-хубавите здания в Дара на Еверам, когато спечелиха града, а *шарумите* — най-хубавото от остатъците. За Абан беше останало скромно обитание в един от по-бедните квартали на града, което едвам стигаше за цялото му домочадие. Шатрата му в Новия базар беше по-голяма от това.

В краткосрочен план Абан беше решил проблема, като премести всички в Двореца на огледалата, докато тихомълком изкупи цялата земя в собствения си бедняшки квартал. Робите работеха ден и нощ, тайно го опасваха с тунели. В тях щеше да насипе камъни за външната си стена — вече се беше запасил с материал. Докато някой разбере какво се случва, щеше да е вдигнал стената и щеше да е в безопасност от любопитни погледи, нищо, че щяха да виждат само една тумбеста сграда, с нищо ценно нито отвън, нито отвътре.

Но стената не струваше нищо без воители, които да я пазят. Абан не беше воин, но знаеше колко ще са му важни. Имаше много мускулести роби *чини*, но те не можеха да се мерят с истински *шаруми*. Ако не се подготвеше, *дамаджият* щеше да му отнеме новия дворец в мига, когато постави последната тухла в него.

Коридорите на двореца на Шар'Дама Ка бяха пълни с *дамати* и дама'тинги, а напред-назад непрестанно маршируваха *шаруми* и пазеха всеки свод и двери. Чернодрехи *дал'тинги* притичваха наоколо с подноси и изпрани чаршафи. Абан вървеше с преувеличено накуцване и гледаше в земята, а патерицата му отмерваше равномерен ритъм.

Винаги изглеждай по-слаб отколкото си, беше го научил Чабин и Абан се бе вслушал внимателно. Строшен преди десетилетия, кракът му още го болеше, но не и наполовина толкова, колкото показваше пред хората, дори пред Ахман. Прост бастун щеше да му свърши същата работа, но патерицата го караше да изглежда по-безпомощен. Както беше предвидил, всички отбягваха да го поглеждат, за да не личи отвращението в погледите им.

Хасик се намираше пред входа на тронната зала и изгледа Абан свирепо, когато той приближи. Всички от вътрешния кръг на Ахман презираха *кхафита*, но Хасик притежаваше дарба за омраза и садизъм, която надминаваше всекиго, когато Абан някога бе срещал.

Достатъчно висок и мускулист, за да надвие в борба дори северняците великани в Хралупата на Избавителя, Хасик беше получил специално обучение по *шарусахк*, откакто се беше превърнал в телохранител на Ахман. Болката не значеше нищо за него и дори *кай'шарумите* се бояха да се изправят срещу него. Хасик не просто побеждаваше противниците си. Оставяше ги осакатени и унижени.

Познаваха се още от *шараджа*, когато Абан и Ахман бяха приятели, а Хасик — най-големият съперник на Ахман. Сега той му служеше фанатично, но омразата му към Абан само растеше, особено след като *кхафитът* се възползваше от всяка възможност да покаже на Хасик, че е просто телохранител, докато Абан има специалното внимание на Избавителя.

Неспособен да нападне Абан пряко, Хасик си го изкарваше на жените му, които често наминаваха в шатрата и дома на *дал'шарума* по поръчки от Избавителя — и всеки път някак счупваха безценен предмет или попадаха в лапите му.

В Двореца на огледалата жените бяха в безопасност от Хасик и след като удоволствието да ги изтезава му беше отнето, за омразата му нямаше отдушник. Когато Абан стигна до него, ноздрите му се разшириха като на бик и Абан се запита дали мъжът пред него ще може да се овладее.

— Е, не стой така, отвори ми — сопна му се *кхафитът*. — Или да кажа на Избавителя, че си ме забавил?

Хасик зяпна, сякаш щеше да се задави със собствения си език. Абан го погледа развеселен няколко секунди — накрая Хасик отвори вратите.

Ахман се беше разправил с достатъчно хора, които възпираха Абан от делата му, и дори Хасик не смееше да стори нещо такова. В очите му се четеше мъст, когато Абан го подмина, но *кхафитът* просто му се усмихна.

Край Ахман се бяха скупчили няколко *дамаджи* и различни други сановници, но Ахман махна незабавно с ръка.

— Оставете ни.

Мъжете до един изгледаха Абан кръвнишки, но никой не посмя да не се подчини. Ахман поведе Абан към по-малката странична стаичка. Там се намираше голяма овална маса от тъмно полирано дърво, заобиколена от двама стола, а най-отпред — трон. Зад трона

цялата стена беше заета от карта, масата — отрупана с току-що поднесени ястия и напитки.

— Тръгна ли си? — попита Ахман, когато останаха само двамата.

Абан кимна.

— Господарката Лийша се съгласи да установим търговски пост в Хралупата на Избавителя. Ще ни помогне да ги приобщим и ще ни даде ценни контакти сред северняците.

Ахман кимна.

— Добра работа.

— Ще са ми нужни хора, за да пазят пратките, както и запасите в поста — рече Абан. — Преди имах слуги за подобни задачи. Може и *кхафити*, но нека са силни.

— Силните *кхафити* са вече *кха'шаруми*.

Абан се поклони.

— Тогава разбираш затруднението ми. Никой *дал'шарум* няма да приема заповеди от *кхафит*, така или иначе, но би могъл да ми позволиш да избира неколцина *кха'шаруми*. Ще съм напълно доволен.

Ахман присви очи. Беше наивен, но не беше глупак.

— Колцина?

Абан вдигна рамене.

— Стотина. Нищо работа.

— Никой воин, дори *кха'шарум*, не е „нищо работа“, Абан.

Абан се поклони.

— Ще платя стипендии на семействата им от собствения си джоб, разбира се.

Ахман помисли още миг и накрая рече:

— Избери си ги.

Абан се поклони, доколкото му позволяваше патерицата.

— Ще ми е нужен офицер.

Ахман поклати глава.

— Това, друже, не мога да си позволя.

Абан се усмихна.

— Мислих си за Керан. — Керан беше един от строевите офицери на Абан и Ахман в *шараджа*. Беше груб фанатик, който мразеше от дъното на душата си *кхафитите*. Ала един полски демон

така бе разкъсал крака му, че *дама'тингите* се принудиха да го отрежат. Тялото му беше оздравяло, ала не и гордостта.

Ахман го изгледа с окръглени очи.

— Керан? Който ме наби, задето не те пуснах да се претрепеш?

Абан се поклони.

— Същият. Щом Избавителя е видял за нужно да спаси живота ми и след това е видял, че мога да му служа добре, може би офицерът също ще успее. Напоследък май че има трудности. Все още обучава младежи в *шараджа*, ала *ний'шарумите* сякаш не му се подчиняват както едно време.

Ахман изсумтя.

— *Ний'шарумите* се държат като идиоти, докато не видят първата си битка, а и това съвсем скоро ще се случи. Ако искаш Керан да работи за теб, попитай го сам, но няма да му го заповядам.

Абан отново се поклони.

— А обещанието ви към господарката на племето от Хралупата ще промени ли плановете ви?

Ахман поклати глава.

— Не променя нищо. Все още е мой дълг да обединя народите от Севера за Шарак Ка. Поемаме към Лактън през пролетта.

Абан присви устни, ала не каза нищо и само кимна.

— Мислиш, че е грешка — каза Ахман. — Искаш да изчакам.

Абан се поклони.

— Не. Чух, че вече си започнал да отзоваваш силите си.

Ахман кимна.

— Разгневихме Алагай Ка, когато убихме онзи демонски княз. По следващото Новолуние ще започнат първите сражения от Шарак Ка. Усещам го в сърцето си. Трябва да сме готови.

— Разбира се — съгласи се Абан. — *Чините* са омиротворени и няма да предложат голяма съпротива дори когато оттеглиш повечето си воини от земите им. Жените им са под воали, синовете им са откарани за *Хану Паш*, а мъжете им са поробени. Ще минат обаче години, преди момчетата да пораснат достатъчно, за да се пробват за *дал'шаруми*, а бащите им, *чи'шарумите*, не напредват достатъчно добре, доколкото знам.

Ахман вдигна вежда.

— Много неща подочуваши от шатрите на *шарумите*, *кхафит*.

Абан само се усмихна.

— Кракът ми може да е сакат, но слухът ми е остър.

— Малките момчета са откъснати от семействата си и са достатъчно млади, за да забравят старите порядки. Мнозина от тях ще са добри *дал'шаруми*, а няколко — ценни *дамати*, с които ще разпръснем вярата из зелените земи. Техните бащи обаче помнят твърде много и учат твърде малко. Мнозина никога няма да отворят сърцата си за честта, която им оказваме, като ги подготвяме за Шарак Ка.

— Защото първо искаш от тях да участват в Шарак Слънце срещу събратята им от Севера — отбеляза Абан. — Това би било трудно за всекиго.

— Дневната война е предсказана — каза Ахман. — Не може да се отрече, ако искаме да спечелим срещу *алагаите* и да отървем света от мерзостта им вовеки.

— Предсказанията са много мъгляви неща, Ахман, често остават недоразбрани, докато не е твърде късно. Всичките легенди от Евджаха ни го напомнят. — Абан вдигна тефтера си, тежка книга с огромни страници, пълни със ситно писмо на неразгадаем шифър. — Приходите и разходите говорят по-ясно.

— Ще превърнем *чи'шарумите* в тъп инструмент — каза Ахман. — Храна за прашките и лъковете на врага. Ще са щитът на армията ни, така както *шарумите* са копие.

— Копията ти ще имат хубави коне, най-малкото — рече Абан. — Гордеем се с кръвните линии на конете си в Красия, но стадата диви коне тук в Дара на Еверам могат да ги засрамят. *Чините* ги наричат мустанги. Огромни, могъщи създания.

Ахман изсумтя.

— Каквито и би трябвало да са, за да оцелеят в нощта.

— *Дал'шарумите* се оказаха извънредно способни в лова и опитомяването им — каза Абан. — Армиите ти ще са бързи и малцина ще смеят да застанат пред устрема им.

Ахман кимна доволен.

— Нямам търпение да се запролети. Всеки ден, в който чакаме, дава повече шансове на враговете ни.

— Съгласен съм — рече Абан. — Затова не бива да чакаш. Нападни Лактън след първия сняг.

Ахман се ококори, но лицето на Абан остана безизразно. Много му харесваше така да удивлява приятеля си.

— Откога Абан страхливецът предлага нападение? — попита Ахман.

Абан вдигна тефтера си.

— Откакто имаме изгода.

Ахман го гледа дълго време, след което отиде да си налее бокал нектар и седна на трона си. Направи знак на Абан да седне.

— Добре. Кажи ми какво вещаят приходите и разходите ти. Откъде да знам кога ще падне първият сняг? Или можеш да предричаш бъдещето като *дама'тинга*?

Абан се усмихна загадъчно и си взе бокал, като приседна на един от столовете и отвори тефтера си.

— Първият сняг не е промяна в климата, а специфично събитие в календара на тесаните. Трийсет дни след есенното равноденствие. В Лактън е важно, защото е денят на десятъка от жътвата в селцата, който да бъде представен на херцога на Лактън.

— И ти искаш да го откраднем — предположи Ахман.

— Копията са безполезни на празен стомах, Ахман. Армията ти почти умря от глад миналата зима, особено след като онзи глупак *дама* подпали силозите за зърно. Не можем да си позволим втора такава грешка.

— Съгласен съм — рече Ахман, — но сега контролираме най-плодородната част от Севера. Защо ни е още?

— Притежаваме я, да, но и армията ти набъбна. Имаме хиляди *чи'шаруми*, умножен народ за овладяване и изхранване. Нещо повече, трябва да лишиш лактънците от зимните им запаси. Градът е построен върху толкова голям воден басейн, че се твърди, че от средата човек не може да види бреговете.

— Звучи невъзможно — и Ахман махна към картата на стената, — но северняците сякаш също смятат така, ако се съди по картата.

— Някоя стрела на балиста или лък няма да може да достигне до града от брега — каза Абан. — Ако корабите им успеят да стигнат до Лактън пълни с провизии, може да ни отнеме повече от година, преди да ги победим.

Ахман сплете пръсти.

— Какво предлагаш?

Абан се надигна тежко на патерицата си и докуцука до голямата карта на отсрещната стена. Ахман се обърна с интерес към *кхафита*.

— Подобно на Дара на Еверам, Лактън си има едноименен град. — Посочи с върха на патерицата си към огромното езеро и града, по-близо до западния му бряг. — Както и десетки селца край него. — Очерта с патерицата си много по-голям кръг около града. — Тези селца имат земи, богати колкото тези на Дара на Еверам, ала до едно са незащитени.

— Защо просто не ги приобщим и да се приключва? — попита Ахман.

Абан поклати глава и отново размаха патерицата си над картата.

— Земята е твърде необятна, за да си я присвоим. Нямаш достатъчно хора, а и след това ще трябва да жънеш и сееш сам, ако обитателите не си опожарят полята още като зърнат армията ти. Мнозина ще успеят да ти избягат и да стигнат до града навреме, за да потеглят с корабите с провизиите, а после да се заключат зад стените на града.

— По-добре да изчакаме първия сняг и да нападнем тук. — Той посочи едно село на западния бряг. — Пристанград. Тук *чините* ще донесат десятъка си, за да го претеглят началниците на пристанището, да го натоварят на корабите си и да го изпратят до града. Целият флот ще е на котва там и ще чакат да напълнят трюмовете си. Пристанград е слабо защитен и няма да очаква атака без предупреждение толкова късно през сезона. Ала армията ти ще е много по-бърза с тези мустанги. Елитен отряд може да залови цялата реколта, по-голямата част от пристаните в Пристанград, както и половината флот. Изпрати тъпия си инструмент в ариергарда, за да надвие останалите селца, когато атаката приключи. Овладей първо тези по крайбрежието, за да няма как никой да стигне до града цяла зима. Напролет може да се предадат без бой, а ако ли не — ще имаш собствени кораби, пълни с *шаруми*, и ще превземеш града.

Ахман се взираше съсредоточено в картата, мръщейки се.

— Ще си помисля.

Искаш да кажеш, че ще се посъветваш със заровете на Иневера. Ала Абан имаше благоразумието да си замълчи. А и във всеки случай щеше да е добре и *хората* да кажат думата си преди толкова рисковано начинание.

Със заповедта на Ахман в ръка Абан стигна до тренировъчното поле на път за *Каджи'шараджа*.

Джурим веднага го забеляза — двамата се бяха обучавали заедно още като момчета. Джурим му се беше присмял, когато Абан падна от стената на Лабиринта и си строши крака, но самият той беше хвърлен оттам от Керан за наказание. Но докато Абан беше останал сакат за цял живот, Джурим се беше възстановил напълно — и не беше забравил.

Воинът си почиваше с останалите край шатрата на каджи, пиеше коузи и играеше Шарак. Беше игра, която Абан с изненада научи, че северняците играят добре, макар да я наричаха Упование и да имаше малко по-различни правила. Един от *шарумите* разклати заровете си в една купичка и ги хвърли, като изрева победоносно, а другите му се мръщеа.

— Какво правиш сред мъжете, *кхафит*? — провикна се Джурим.

Останалите вдигнаха глави. Сърцето на Абан се сви, когато видя кои са — Фахки и Шустен.

Собствените му синове.

Джурим се надигна, без да дава признаци, че миналата седмица са го бичували. Винаги се възстановяваше бързо от рани, дори преди да започне да попива демонична магия нощем.

Воинът приближи и се извиси над Абан. Той самият изобщо не беше нисък, но Джурим беше още по-висок и тънък като стрела, докато дебелият Абан се гърбеше под тежестта си и хромавия си крак.

Джурим не смееше да докосне Абан, дори без Ахман наоколо, но подобно на Хасик, не пропускаше да нагруби и унижи бившия си съратник в *шараджа*. Докато Хасик изливаше омразата си върху жените на Абан, Джурим и Шанджат го уязвяваха също толкова силно чрез синовете му. Двамата мъже бяха Копия на Избавителя, все пак — най-прочутите и смъртоносни воители на Шар'Дама Ка, с опит от хиляди сражения, а магията ги поддържаше млади и силни вече десетилетия. Фахки и Шустен ги боготворяха.

Младежите последваха Джурим, ала не поздравиха Абан, в погледите им дори не пролича, че го познават. Гледаха в земята, гледаха един в друг, в далечината — навсякъде, но не и в баща си. В

култура, където бащиното име е по-важно от твоето собствено, това бе най-тежката обида.

— Синовете ти са добри воители — поздрави го Джурим. — Отначало бяха слаби, както може да се очаква от синове на *кхафит* — и Фахки плю в прахта, — но ги взех под щита си и намерих стоманата у тях. — Подсмихна се. — Сигурно идва от майка им.

При това се засмяха и тримата и Абан стисна дръжката на патерицата си толкова силно, че го заболяха пръстите. Скрытото острие беше отровно и можеше да го забие в крака на Джурим, преди онзи да осъзнае какво се случва. Това може би щеше да му спечели малко уважение в очите на синовете му, но нямаше да продължи дълго. Отровата все пак беше оръжието на страхливците, а и значеше смърт един *кхафит* да удари *шарум* по каквато и да било причина. Ако беше всеки друг, освен любимия съветник на Избавителя, дори неуважителните думи можеха да му спечелят копие в гърдите.

Фахки и Шустен най-после го погледнаха, ала с едва прикрито отвращение. Ако наистина убиеше Джурим, сигурно щяха да го завлекат право при някой *дама* без никакво колебание, а присъдата му щеше да бъде изпълнена, преди дори Ахман да разбере за нея.

Абан остана безизразен и се насили да се поклони, като вдигна свитъка с печата на Избавителя. Джурим, подобно на много от воините, не можеше да чете, ала добре познаваше символите на короната и копие то най-отгоре.

— Тук съм по дела на Шар'Дама Ка.

Джурим се намръщи.

— И какви са тези толкова важни дела, та да мърсиш земята на воините със стъпките си?

Абан се поизправи.

— Не е твоя работа. Заведи ме при строеви офицер Керан и побързай.

Шустен изсумтя гневно.

— Такъв тон ли държиш на по-висшите от теб, *кхафит*?

Абан го изгледа вледеняващо.

— Може да си наследил стоманата на майка си, момченце, но явно не и мозъка ѝ, щом ще възпираш делата на Шар'Дама Ка. Върви да си намериш нещо смислено за вършене или следващия път, когато разговарям с него, ще споделя на Избавителя как *шарумите* му си

пилеят дните в Шарак и пият коузи, когато би трябвало да се упражняват.

Момчетата пребледняха и се спогледаха, преди да се отдалечат. Абан почувства студено задоволство, ала това с нищо не затвори раната в сърцето му. Останалите му се подиграваха за хролавия крак и страхливостта, ала с това Абан се беше научил да живее. Само че мъжът, който нямаше уважението на собствените си синове, не беше никакъв мъж.

Скоро, обеща си наум. Скоро.

Мнозина от *шарумите* пренебрегваха забраните на Евджаха, като пиеха коузи, за да им вдъхне смелост през нощта, както и за да забравят нощите си през деня. Малцина обаче бяха такива глупаци, че да не могат да застанат прави, когато ги подмине някой дама.

Керан бе поне толкова пиян. Офицерът седеше на възглавница, цялата в петна, с гръб към централния стълб на шатрата, а черните му одежди бяха мокри и смърдяха на повръщано. До него беше красивото му защитено копие, към което беше приковано напречно парче дърво, за да може да го използва като патерица. Левият му крак свършваше при коляното, а крачолът му беше усукан около чукана. Към него пък беше привързан прост дървен чеп.

Изглежда свирепо Абан, когато *кхафитът* влезе, и малките му очички пламнаха от омраза.

— Дошъл си да ми се надсмиваш ли, *кхафит*? Вече съм почти толкова безполезен, колкото теб, но поне мястото ми в Рая си е мое.

Абан остави платницето на входа да се затвори. След това плю в краката на Керан.

— Не съм безполезен, Керан. Служа на господаря си всеки ден и нито веднъж не съм ревал като женичка за отредената ми съдба, още по-малко пък съм се напивал, докато се опикая целият. Еверам те е благословил със силно тяло, но виждам, че без него сърцето ти е слабо.

Лицето на Керан се разкриви от ярост и той посегна към копието си, за да го забиے в сърцето на Абан. Но още не беше свикнал с дървения си крак и се клатушкаше от пиене. Препъна се, а на Абан му трябваше само това, за да удари дървения крак с патерицата си и да го

избие встрани. Когато Керан падна, Абан отново замахна и изби и копието.

Офицерът се строполи тежко, а в следващия миг острието на Абан изщрака от върха на патерицата и застана току над лицето на Керан.

— Много демони си убивал някога, Керан — каза Абан, — но ще бъде ли мястото ти в Рая толкова „твое си“, ако загинеш насред собствената си мръсотия от ръката на хромавия *кхафит*, когото изгони от *шараджа* опозорен?

Керан остана неподвижен задълго, кръстосал очи в острието над носа си.

— Какво искаш? — попита накрая.

Абан се усмихна, пристъпи назад и върна острието в патерицата си, за да може отново да застане на нея. От разноцветната си жилетка извади пергамента на Избавителя.

— Как какво? Да ти върна славата.

Абан и Керан привлякоха не един и два погледа, докато куцукаха през тренировъчните площадки към *кхафит'шараджа* на каджите. Строевият офицер бе съблечен от една от *дживах'шарумите*, след което тя го обля с чиста вода и го преоблече в нова черна роба. Абан не се съмняваше, че строевия го мъчи ужасно главата от изпитото коузи, ала той само присвиваше очи на слънцето и не издаваше с нищо друго неразположението си. Беше изпънал гръб, вдигнал бе брадичка. Както подобаваше, Абан вървеше малко зад Керан, макар че дори той можеше да го изпревари — само че му позволи да запази достойнство и се съобрази с крачките му.

Стигнаха до един участък, където тренираха *кха'шарумите* в кафявите си одежди — само в каджи бяха хиляди. Повечето овладяваха простите форми с копието и щита, които Абан помнеше отпреди сякаш цял живот — едновременно се въртяха, сключваха щитове и атакуваха. По-малка групичка упражняваше техники за напреднали.

Керан плю.

— Повечето от тези би трябвало още да са в бидота или по-добре — да носят вода и да лъскат щитове.

Сред редиците се разхождаха неколцина млади *шаруми*. Носеха черно, но воалите около вратовете им бяха кафяви: строеви офицери *кхафити*.

— Палета — озъби се подигравателно Керан, — острят зъби с *кхафити* и се молят да си заслужат червеното.

Един от младите строеви ги зърна и доближи, гледайки ги предпазливо, ала и пренебрежително, докато очите му не попаднаха върху червения воал на Керан. Обходи го с поглед и го разпозна. Керан някога бе сред Копията на Избавителя и всички го знаеха по репутация. Той и Кавъл бяха обучили самия Шар'Дама Ка.

Младият строеви се поклони, като пренебрегна напълно Абан.

— Аз съм Хамаш асу Гимаш ам'Тесан ам'Каджи.

Керан отвърна с леко кимване.

— Обучавал съм баща ти. Гимаш беше свиреп воин. Заслужи си добра смърт в Лабиринта.

Хамаш се поклони отново, този път по-дълбоко.

— Какво ви води в *кхафит'шараджа*?

Абан доуцука напред и показва нареждането си. Строевите офицери, като *кай'шарумите*, получаваха специално обучение, включващо четене и рисуване на защити, ала Хамаш се взираше в писмото като в мравуняк. Явно не беше внимавал много в час.

Абан отмина недостатъка му, без да се обади. Бе в негово предимство.

— Избавителя иска десет от най-добрите ти *кха'шаруми*. Аз трябва да ги подбера.

— Ти, *кхафитът*, ще избираш воини? — попита Хамаш и за миг премести поглед към Керан.

Абан се усмихна.

— Че кой, ако не аз? Те са преди всичко *кхафити*.

— Но и воини — изсумтя младежът.

— Строеви офицер Керан ще се увери, че стават за воини — рече Абан. — Аз съм тук, за да преценя дали имат мозъци в главите.

— Само десет? — попита тихо Керан, така че Хамаш да не чуе. — Каза ми, че Шар'Дама Ка е поискал сто.

— Избавителя няма племе, строеви — рече Абан. — Ще подберем по десет от всяко племе.

— Това е повече от сто.

Красианските племена бяха дванайсет.

Умен е като за шарум, помисли си Абан.

— Добре помня методите ти, строеви. Някои ще преминат успешно през подготовката ти, други — не. — Почука многозначително по патерицата си. — Ще започнем със сто и двайсет, за да можеш да убиваш или да гониш недостойните според теб.

Керан изсумтя и Хамаш, който наблюдаваше разговора им, го погледна. Беше вдигнал устна от отвращение.

— Дори сакат офицер не бива да позволява *кхафит* да му говори толкова безочливо.

Спокойният поглед на Керан с нищо не подсказа какво възнамерява, ала дръжката на копието му се стрелна нагори и улучи Хамаш между краката. Младият воин се преви, а Керан завъртя оръжието си и го стовари върху главата му, като го просна.

Хамаш бързо се претърколи, но Керан бе предугадил хода и заби тъпия метален край на копието си точно там, накъдето се движеше Хамаш. Ударът отвори рана на лицето му и изби няколко зъба. Започна да кашля кръв и парчета зъби, като се опитваше напразно да се изправи, ала побоят не бе свършил. Керан имаше добра позиция да продължи. Повечето удари бяха болезнени, но не целяха дългосрочни поражения — когато обаче младежът продължи да се противи, Керан рязко строши десния му лакът. Хамаш изрева.

— Прегърни болката и мълчи, идиот! — изсъска Керан. — Хората ти те гледат!

И наистина, всички бяха спрели с упражненията и зяпаха случката.

Керан се обърна към останалите строеви.

— Съблечете хората по бидота и се стройте за оглед! — протътна той и те се разтичаха, сякаш им заповядваше самият Избавител. След броени секунди щитовете и копията бяха натрупани спретнато на земята, одеждите им — сгънати до краката им, а те самите — застанали мирно само по препаски.

Керан побутна с копието си Хамаш, който още се гърчеше на земята.

— Ставай и след мен. Вече съм ти отнел воала. Изостани или ме обиди отново и ще ти отнема и черното.

Абан потисна порива да се усмихне, докато Хамаш се изправяше мъчително, пребледнял и окървавен. Добре си беше избрал офицер.

Зашеметен и с окървавено лице, Хамаш се запрепъва след тях, докато те куцукаха към първия отряд. Пред тях стоеше още един строеви с кафяв воал. Поклони се толкова ниско, че почти докосна земята с темето си.

Обходиха редицата, а Керан караше всеки да пристъпи напред и го оглеждаше като роб на търг.

— Отпуснат е — отбеляза Керан за първия, като го ощипа по ръката, — но няколко месеца каша и тичане край стените на града с камък на гръб ще го оправят. Изпълни първия *шарукин*.

Мъжът се изпоти, ала се подчини и бавно изпълни поредицата от движения.

Керан се изплю в прахта.

— Жалко дори за *кхафит*.

— Каква е била професията ти, преди да откликнеш на зова на Избавителя? — попита го Абан и извади тефтер и перо.

— Правех лампи — отвърна мъжът.

Абан изсумтя.

— Майстор ли беше, или калфа?

— Майстор — отвърна мъжът. — Баща ми притежаваше работилницата, но ме остави сам да обуча синовете си.

— Какво значение има? — намеси се грубо Керан, но Абан го пренебрегна и зададе още няколко въпроса, преди да премине към следващия. Беше толкова слаб, че костите му изпъкваха над бидото му. Той замижа, когато застанаха пред него.

Абан вдигна три пръста.

— Колко са?

Мъжът присви очи.

— Два — със съмнение в гласа.

Абан отстъпи няколко крачки назад и примижаването спря.

— Три — този път по-решително.

Керан побутна мършавия мъж и той падна по гръб в пръстта.

— На крака, куче! — извика един от строевите и го наложи с тъпото на копието си.

— Този не е дори за тук, камо ли за елитните воители на Избавителя — рече Керан.

Абан го пренебрегна.

— Можеш ли да четеш? Да смяташ на сметало?

Мъжът кимна.

— Да, когато си нося стъклата.

И така надолу по редицата — Керан щипеше и побутваше мъжете, а Абан ги разпитваше. Някои оставаха крачка напред, групичка потенциални кандидати, от които Абан и Керан да подберат.

Стигнаха до един, с глава и повече над останалите, с огромен гръден кош и ръце като греди. Абан се усмихна.

— Не го щете този — предупреди ги един от строевите. — Силен е като стадо камили, но не чува роговете. Всъщност не чува нищо.

— Никой не те е питал — каза Абан. — Този го помня. Един от първите, които откликнаха на Избавителя. Как се казва?

Строевият сви рамене.

— Никой не знае. Викаме му Безухия.

С няколко отривисти жеста Абан отдели и него сред останалите.

В столицата имаше над хиляда каджийски *кха'шаруми*. Докато *даматите* започнаха да зоват за вечерен час, не бяха видели и половината. В течение на часовете бяха елиминирали и голяма част от потенциалните кандидати, но и така вече бяха събрали над петдесет души. Абан и Керан ги отведоха в шатрата и продължиха да избират — останаха двайсет, след това десет и накрая четирима, включително глухонемият великан.

Керан оспори избора на последния.

— Воин, който не чува роговете, е риск.

— Може би в *алагай'шарак* — съгласи се Абан, — но така както *дама'тингите* си имат неми евнуси, и аз мога да се възползвам от човек, който не би чул нищо от разговорите ми.

На следващия ден след съвета на Ахман те се върнаха и прекараха всеки миг до залез-слънце в същите занимания. Шесткратно Керан заплаши да се откаже, ако Абан вземе превес за определен човек.

— Върви си тогава — рече Абан на седмия път, а спорният мъж бе някакъв миньор от поселището Варовиково. Беше силен като диво животно, но примигваше като пълен идиот и едвам можеше да си преброи пръстите.

— Няма да имам идиоти за войници.

Звярът изгледа Абан кръвнишки, ала Безухия надвисна над него със скръстени ръце и онзи реши да не се обажда.

Керан също изгледа Абан свиреп, но и той му отвърна със същото. Накрая строевият сви рамене.

— Ако имаше такава стомана у себе си като момче, можех да те направя мъж.

Абан се подсмихна и се поклони леко.

— Винаги съм я имал, строеви. Просто не е била за битки.

— Набито око имаш — призна неохотно Керан в крайна сметка, оглеждайки десетината избраници. — От тези мога да направя воители.

— Хубаво — рече Абан. — Утре отиваме в *кхафит'шараджа* на маджахите и подновяваме.

За маджахите им трябваше още един цял ден, трети за мендингите. След това всичко минаваше все по-бързо, колкото повече се смаляваха шатрите надолу по тренировъчните площи. Най-малко бяха шарахите — само с около четирийсет *дал'шаруми* и едва сто *кха'шаруми*.

— В каджи подминахме стотици по-добри от тези — отбеляза Керан, след като бяха подбрали най-доброто, което шарах можеше да предложи. Подобно на мнозина от по-старите воители, обучени, преди Ахман да обедини племената, Керан питаше яростна вяроост към собствената си кръв и предпочиташе повечето избраници да я споделят.

Абан кимна.

— Само че шарах са майстори на примката за *алагаи*. — Бяха наблюдавали тренировките на воитите с оръжията им, дълги кухи копия със стоманена примка откъм тъпия край, предназначена за вратове на демони или хора. Една малка ръчка до напречника на копието можеше да стяга или да охлабва примката. Имаше и форми на *шарусах*, с които воитите да контролират жертвата си.

— Мога да ги науча на това оръжие относително добре — каза Керан.

— Относително добре не е достатъчно, строеви — каза Абан.

Керан му се озъби.

— Учил съм на бойни изкуства самия Избавител. Това не стига ли?

Абан не бе особено впечатлен.

— Научил си го на много, но също и *даматите*, а смесицата от двете му е придала уменията, които има сега. Ахман е изучил *шарукина* на всички племена, както ще сториш и ти. Ще обучаващ тези мъже, но и ще се учиш от тях. Копието и веригата на нанджи. Техниките на кревак за катерене на стълби. Всичко. Ако няма да се справиш, ще намеря някого, който да се справи.

— Мога да науча номерцата на по-нисшите племена — изръмжа Керан.

— Разбира се — съгласи се Абан. — Би могъл и да подобриш много от тях, не се съмнявам. Затова избрах най-добрия строеви в цяла Красия. Би могъл да превърнеш и най-слабия от тези мъже в равен на всеки *кай'шарум*.

Керан сякаш остана доволен от това. *Шарумите* бяха толкова прости същества. Удар с камшик с комплимент в края и бяха твои.

— Не мога да ги науча на тайните на *даматите* — призна Керан.

Абан се усмихна.

— Нека аз мисля за това, строеви.

Около собствеността на Абан вече бе вдигната дървена палисада, когато с Керан въведоха сто и двайсетте *кха'шаруми*. Прътовете бяха забити дълбоко и привързани плътно едни към други, за да не се вижда какво се случва зад тях, но бяха състарени внимателно, за да изглеждат поставени напосоки и слаби. Защитите по протежение на стената бяха силни, но изрисувани грубо, за да не привличат вниманието към това отгътане тях.

Всичко, разбира се, беше фина дегизировка. Когато Керан влезе вътре, зяпна. Хиляди *чини* роби мъкнеха мазилка и майсторски издялани камъни точно до палисадата, за истинската стена, висока вече до кръста. Други разчистваха отломъци от зле скалпените зеленоземски домове, които някога се бяха намирали тук. Бяха вдигнати големи шатри, от които се вдигаха гъсти кълба дим. Навред ехтяха удари в стомана, в камък и викове на работници.

— Строиш крепост — промълви Керан.

— Крепост, от която ще въоръжим силите си за Шарак Ка — каза Абан. — И която трябва да бъде защитена, особено сега, когато е слаба.

Може би за пръв път, откакто Абан бе изтръгнал строевия от пиянския му шемет, Керан се усмихна и погледът му обходи палисадата и основите на вътрешната стена.

— Остави това на мен. *Кха'шарумите* ти ще патрулират на смени до залез-слънце.

— Засега това ще свърши работа, но не е достатъчно — каза Абан. — Хората ми купиха много роби и трудът им ги закалява, но не са воини. Трябва да обучиш и тях.

— Никога не ми се е нравело решението на Шар'Дама Ка да въоръжи *чините* — рече Керан. — Евджахът повелява да обезоръжаваме врага, а не да го обучаваме.

— Дали ти се нрави, или не, няма значение, строеви — каза Абан. — Шар'Дама Ка повелява. Това не са врагове, а роби и не се отнасям с тях грубо. Спят на топло, с пълни стомаси, мнозина от тях със семействата си, в безопасност от посегателства.

— Глупак си, задето им се доверяваш — отвърна Керан.

Абан се засмя пряко волята си и се принуди да спре и да се хване за патерицата си, за да не падне. Обърса сълза от едното си око и погледна към Керан, който се чумереше, несигурен дали е станал жертва на подигравка.

— Да им вярвам ли? — Отново се подсмихна. — Строеви, не вярвам на *никого*.

Керан изсумтя и продължиха обиколката. Абан го въведе в шатрата на ковачите, където пристъргваше метал и пещите горяха. Дори с отдушниците по стените въздухът вътре не стигаше: навсякъде дим, горещина и пара от коритата с вода. По дължината на шатрата бяха разположени занаятчийски дюкяни — пещи за метал и стъкло, ковачи, точилари, дърводелци, майстори на стрели, тъкачи, защитници.

Всеки дюкян се командваше от няколко жени в дебели черни роби на *дал'тинги*, за които сякаш горещината не съществуваше. Керан също не показваше с нищо неудобство, макар да беше започнал да диша ритмично, като *шарум*, прегръщащ болката си.

Абан вдиша дълбоко горещия мръсен въздух и издиша доволно, сякаш вкушаше най-добрия тютюн от наргилето си. Това беше атмосферата на печалбата.

В средата на шатрата растяха спретнати купчинки от завършени продукти: копия, щитове, стълби, куки, примки за *алагаи*, както и по-малките, но не по-малко смъртоносни оръжия, които наблюдателите криеха по себе си. Виждаха се и огромните стрели на балистите, както и самите балисти — чудовищни лъкове, качени върху колелета.

Строевият избра копие наслуки от купчината, застана здраво на изкуствения си крак и го развъртя.

— Толкова е леко...

Абан кимна.

— Зеленоземците имат дърво, което се нарича златодърво и е напълно достойно за името си. Струва теглото си в злато. Златодървото е по-леко и по-здроо от палмата, която използват за копията на *шарумите* в Красия, и му трябва по-малко лак, за да се заздравят защитите по дръжката.

Керан изпробва острието в дланта си под палеца и се усмихна широко, когато връхчето проникна при най-лекия натиск.

— Какъв е този метал, та е толкова остър?

— Не е метал, а стъкло.

— Стъкло? — попита удивен Керан. — Не е възможно. Би се строшило при първия удар.

Абан посочи към една от наковалните край близката ковачница и Керан не се поколеба, доуцука дотам и стовари острието достатъчно силно, та да счупи дори стомана. Последваха единствено рязък звън и следа по наковалнята.

— Научихме това от племето от Хралупата — каза Абан. — Защитено стъкло, по-леко и по-здроо от стомана, а може да се обточи до невероятна острота. Посребряваме стъклото, за да не личи.

Заведе Керан до друг дюкян и му подаде керамична плочка.

— Тези плочки се пришиват към робите на *дал'шарумите* в момента.

— Наясно съм — отвърна сухо Керан.

— Тогава знаеш, че се чупят веднага, отразяват най-много един удар и често са опасни, защото парчетата се забиват в самия *шарум*.

Керан вдигна рамене.

Абан му подаде втора плочка — прозрачна, от защитено стъкло, което лъщеше на пламъците от ковачницата.

— По-тънка, по-лека, достатъчно здрава, за да счупи лапата на каменен демон.

— Армията на Избавителя ще е непобедима — прошепна Керан удивен.

Абан се подсмихна.

— Никой обикновен *дал'шарум* не може да си позволи подобно въоръжение, строеви, но за Копията на Избавителя няма как да се скъпим. — Намигна му. — Нито пък за моите сто. Хората ти ще са по-добре въоръжени от всички, с изключение на елитните воители на Шар'Дама Ка.

При тези думи в очите на строевия проблесна лакомия и Абан се усмихна.

Още един подарък и ще е мой.

— Ела — каза му той. — Моят строеви няма да куцука на евтино парче дърво.

Абан наблюдаваше Керан доволно, докато строевият офицер крачеше пред *кхафитите* и *чините*, подбрани за обучение. Дървеният му крак бе заминал в пламъците, заменен от извито парче стоманена намотка. Беше проста, елегантна и му даваше възможността да си върне почти всичко от бойните умения. Още си помагаше с копието при ходене, но все повече свикваше.

Мъжете бяха само по бидота, а всичките им останали одежди бяха изгорени. *Кхафитите* носеха кафяво, а *чините* — маслинозелено.

— Не ме интересува как са ви именували онези жалки подобия на строеви офицери в *шараджа* — извика Керан. — За мен всички сте *ний'шаруми* и такива ще си останете, докато не ми се докажете. Ако се справяте добре, ще бъдете възнаградени. Воал и роби на воин. Добри оръжия и броня. По-добра храна. Жени. Ако ме опозорите — той спря и се загледа точно над главите им, така че сякаш се взираше в очите на всички едновременно, — ще ви убия.

Мъжете стояха неподвижни, изпънали гърбове, изпъчили гърди, а не един и двама се потяха обилно, макар утринта да бе хладна. Керан

се обърна към Абан и кимна.

— Сега — промълви Абан на младия си племенник Джамер, но *даматът* вече крачеше напред. Беше висок, ала не и слаб, тъй като не спазваше хранителните ограничения на Евджаха. Само че не беше и дебел и се движеше с плавността и елегантността на духовниците. Джамер бе прекарал почти целия си живот в Шарик Хора, беше преписал или откраднал тайните ръководства по *шарусахк* на почти всяко племе и бе овладял забранени техники. С радост се съгласи да продаде уменията си на чичо си.

— На колене пред *дама* Джамер! — лавна Керан и мъжете моментално паднаха на колене и не се поколебаха да заровят длани в пръстта.

Джамер вдигна ръце. В едната държеше заповедта, подписана от Ахман, в другата — Евджаха.

— Верни *ний'шаруми*! Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи, Шар'Дама Ка и гласът на Еверам на Ала ви е поверил на слугата си Абан. Абан насочи погледа на Избавителя към вас и ви даде възможност на вас, лишени вовеки от светлината на Еверам, възможност да се избавите от ориста си и да докажете лоялността си.

Обзря събралите се мъже.

— Лоялни ли сте?

— Да, *дама*! — извикаха в един глас всички.

— Еверам ви наблюдава! — извика и Джамер и разпери ръце към слънцето. — Тези, които служат с вяра и лоялност, ще бъдат възнаградени и на Ала, и в Рая. Ако нарушите обета си или не изпълните дълга си обаче, ще страдате жестоко в последните си мигове на тази земя, преди Той да ви прокуди в бездната на Ний.

Абан потисна смеха си. Фанатичният блясък в очите на племенника му бе добре отрепетирана роля, подобно на тези на северните жонгльори. Мъжът не притежаваше и капчица вяра още отпреди да го призват в редиците на духовниците.

Ала страхът в очите на хората пред него показваше, че ролята му е съвършена. Дори Керан отстъпи назад, когато Джамер вдигна ръка, стиснал Евджаха.

— С тази ръка ще хванете копията си сега — повели Джамер и строевият постави дясната си ръка на износената кожа.

— Кълнете ли се да служите на Абан асу Чабин ам'Хаман ам'Каджи? — попита Джамер. — Да го закриляте и да се подчиняване на никого другиго освен на самия Избавител отсега до смъртта си?

Керан се поколеба. Стрелна с поглед Абан, сключил възмутено вежди. Когато тримата се бяха събрали по-рано, за да обсъдят как ще протече церемонията, никой не бе споменал, че строевият ще е включен заедно с хората си. Едно беше Абан да иска клетви от *кхафити* и *чини*, но съвсем друго да го очаква от строеви офицер с позицията на Керан.

Абан просто се усмихна.

Избирай, строеви. Еверам те гледа и няма връщане назад. Служи ми или си намери друг дървен крак и се въргаляй в повръщаното си.

Керан също можеше да го съобрази. Абан му беше открил път към славата, но тя си имаше цена. Строевият веднага върна поглед към *ний'шарумите* си, наясно, че всяка секунда забавяне бе съмнение в него, което нямаше да им избие никога от главите.

— Кълна се да служа на Абан — изръмжа накрая, като срещна очите на *кхафита* — до смъртта си или докато Избавителя не ме освободи от клетвата ми.

Абан бръкна под елека си и извади манерка с коузи. Вдигна я към воина и отпи.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ДА ДЪРЖИШ ТЪЛПАТА В ШЕПАТА СИ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Лийша погледна смрачаващото се небе и притисна длан към окото си, за да потисне болката. След като тръгнаха толкова късно от двореца на Ахман, първия ден напредваха бавно — изминаха не повече от петнайсетина километра. Един вестоносец щеше да се справи с пътуването от форт Райзън до Хралупата за под две седмици. Копията на Избавителя, които не се бояха от демоните и от пътуването нощем, се бяха справили за половината време.

Бащата на Лийша и млад не беше в цветущо здраве, а вече бе на възраст. Ърни имаше болки в гърба всеки ден на отиване до Дара и тя се принуди да му дава успокоителни за мускулите, от които той заспиваше като убит. На връщане използваша много по-удобен фургон, но дори сега той потъркваше гърба си, когато мислеше, че никой не го вижда. Лийша знаеше, че пътуването ще му е трудно.

— Трябва да спрем за през нощта — каза тя на Шаманвах, която споделяше фургона им, когато не викаше на останалите жени. Красианските жени имаха собствена йерархия, нямаше значение, че Шаманвах е съпруга на *кхафит*. Всички жени и дори *кха'шарумите* с тях рипваха незабавно при нейните заповеди, за да поддържат реда в кервана.

Но тежките фургони се движеха толкова бавно, че сякаш дразнеха черните като нощта жребци на *дал'шарумите* и дори товарните кончета на Гаред и Уонда. Лийша си спомни предупреждението на Ахман за бандитите и прехапа устна. Дори в красианската територия предостатъчно хора я искаха мъртва. Отвъд нея цялата тази храна и всички тези дрехи можеха да изкушат твърде много изгубилите всичко при нашествието на красианците. *Шарумите*

щяха да отпъдят всички по-малки групички, но в кервана имаше и жени и деца, слабост, от която можеха да се възползват бандитите.

— Разбира се. — Тесианският на Шаманвах беше почти толкова безупречен, колкото на съпруга ѝ. — Оттатък онзи хълм има селце, Каджитън, вече изпратих ездаци, за да подготвят подобаващо посрещане.

Каджитън. Името на Красианския Избавител с тесианско окончание. Това говореше достатъчно за състоянието на Райзън... или Дара на Еверам, както по-добре да свикнеше да го нарича. Ахман беше раздал земи на племената като човек, разпределящ сладки на рождения си ден — макар селцата да не бяха пострадали толкова, колкото крепостта Райзън, ясно се виждаше от прозореца на фургона ѝ, че племената се бяха окопали и евджахските закони започваха да действат.

Нямаше знак от мъже, способни да се бият, освен няколко твърде слаби или болни, а тесианските жени по полята бяха облечени с тъмни едноцветни рокли, които ги покриваха от врата до глезените, косата им — внимателно скрита под забрадки. Когато *даматът* призовеше всички за молитва или дори се покажеше, те незабавно се просваха на земята. По въздуха се носеха парливи Красиански подправки и хората използваха някакъв диалект, отчасти Красиански и отчасти тесиански, както и знаци с ръце и гримаси.

Херцогството, което тя познаваше, завинаги си бе отишло и това нямаше да се промени дори ако някак Красианците бидеха отблъснати.

„Подобаващото посрещане“ се оказа проснати по очи селяни, докато керванът се тътрузеше към центъра — почти цялата странноприемница беше празна, с изключение на съдържателя и сервиращите момичета. Хиляди хора бяха успели да избягат от нашествието на Красианците и оформяха групички от бегълци, които се трупаха във всяко селце и град на север и изток от Дара на Еверам, ала много от тях бяха заловени и върнати обратно. Само в Каджитън имаше стотици тесианци. Земите в Райзън бяха плодородни, а населението — по-голямо от това на всички останали херцогства, взети заедно.

Когато навлязоха в площада, Лийша зърна голям стълб по средата. От него отпусната, прикована за китките, висеше жена — очевидно мъртва, а следите по голото ѝ тяло и камъните край нея

говореха ясно защо е била убита. На един знак, също прикован за стълба, нещо бе написано на плавен красиански и на Лийша не ѝ беше нужен преводач, защото достатъчно често бе срещала думата в Евджаха.

Прелюбодейка.

Болката в главата ѝ отново се разгоря и ѝ се стори, че може да повърне във фургона. Извади от джобовете на престилката си един корен и няколко листа и ги задъвка, без да си прави труда да ги вари. Горчаха ужасно, но успокоиха стомаха ѝ. Нямаше да е разумно да показва слабостта си пред красианците.

Спряха, а децата отвън разпръснаха цветя пред фургона и по стълбите на странноприемницата, сякаш на няколко метра от тях не гниеше труп.

— Децата могат да свикнат с всичко — казваше някога Бруна и Лийша бе разбрала, че наистина е така. Но нито едно дете не биваше да свиква с това.

Местният *дама* ги очакваше, стоеше като издялан от дъб. Брадата му беше сива като желязо, очите му — като сажди върху меч. Предводителят на върволицата Кавъл скочи от коня си с пъргавост, от която не личаха годините му, и се поклони на *дамата*, след което размениха няколко думи. Духовникът се поклони леко, когато Лийша слезе от фургона.

— Значи, това е северната вещица, която така е омагьосала Шар'Дама Ка? — измърмори той на красиански.

Миризмата на цветя под краката ѝ, смесена с миризмата на смърт, я караха да чувства убийствена болка и ярост. А сега и този щеше да я одумва? Лийша едвам се сдържа да не извади ножа от престилката си и да му пререже гърлото.

Вместо това го изгледа властно, така както се беше научила от Иневера.

— Северната вещица, която те разбира, *дама*. Как се казваш, за да предам на Ахман приветствените ти слова към мен?

Очите на мъжа се окръглиха. В Красия неомъжените девойки никога не продумваха освен в отговор и подобен тон към един *дама* можеше да ги изпрати на бесилото.

Само че Лийша бе казала това на красиански, с което показваше, че познава порядките на красианците, а близкото ѝ познанство с

Избавителя можеше да принуди всички освен може би най-влиятелните *дамадж* да подмокрят робите си.

Даматът се поколеба — горделивостта и инстинктът за самосъхранение поведоха тежка борба по лицето му. Накрая отново се поклони, този път толкова ниско, че брадата му обърса земята.

— *Дама Ануар*. Простете ми, свещена Избранице. Не исках да ви обидя.

— В моите земи тези, които не искат да ме обидят, не ме обиждат — каза *Лийша*. Говореше простишко, защото Красианският ѝ далеч не беше свършен. — Сега премахнете тялото на жената оттам и го върнете на семейството ѝ, за да го погребат според обичая си. Днес е брачният ден на най-голямата дъщеря на Избавителя с Роджър асу Джесъм ам'Кръчмар ам'Хралупа и присъствието ѝ наред площада е обида за нас.

Не беше напълно в правото си да говори вместо Роджър, но го нарече ам'Хралупа, вместо ам'Мост, така че в очите на Красианците двамата бяха от едно семейство.

Очите на *дама Ануар* започнаха да трепкат. Само *дама'тингите* можеха да си позволят подобен тон и да нареждат на *даматите* какво да правят, при това само ако според Евджаха отказът значеше смърт и лишаване от Рая. *Лийша* не беше *дама'тинг*, но от тона ѝ стана ясно, че счита позицията си на свещена Избраница за също толкова влиятелна.

Даматът сподави дъх — беше го изтикала отвъд границата. Лицето му бавно поморавя, а гневът му растеше ли, растеше. *Лийша* се пресегна за ослепяващия прах на Бруна. Всеки момент щеше да я нападне, а тя щеше да го обезвреди пред погледите на всички.

Ануар премести крак.

— Недей — предупреди го Кавъл тихо.

Даматът погледна другия мъж и видя, че е извадил копието си. Последва още потракване и *Лийша* се обърна — останалите *дал'шаруми* бяха сторили същото. Уонда вече се беше прицелила, а в ръцете на Гаред висяха секирата и мачетето му.

Ануар зае поза на подчинение, ала лицето му още беше подпухнало и той дишаше с усилие. *Лийша* не устоя да завърти ножа в раната.

— В чест на свещения брак синът на Джесъм ще се зарадва да освободите седмина от *чините* роби, по един за всеки Устой на Рая.

Безсилният бяс в очите на *даматът* ѝ все пак горчеше, колкото ѝ да беше сладък.

Това е най-малкото, което ви се пада, помисли си тя.

Лийша подмина Ануар, преди той да успее да каже каквото и да било, и пое към странноприемницата. Зад нея хората от свитата се раздвижиха, за да изпълнят заповедите ѝ, а тя се постара да не покаже нищо от чувствата си.

Учеше се.

— Започва се отново — простена Лийша, когато песента спря.

Роджър и съпругите му бяха женени вече от седмица, но единствените звуци от фургона бяха ту песнопенията на момчетата, ту виковете им от страст.

Сиквах се развика, не след дълго последвана от Аманвах. Лийша обори глава в шепи и разтърка слепоочията си. Главоболието продължаваше цяла седмица. Болката отслабваше, но около лявото ѝ око мускулите още я пристягаха и агонията дебнеше безспир.

— Нощи, не могат ли тия уличници да мълчат поне за пет минути?

— Не мисля. — Илона въздъхна с копнеж. — Няма нищо като оная работа на осемнайсетгодишно момче. Става им даже от вятъра и се надига десет минути, след като приключи.

— По-скоро на всеки три часа — измърмори Лийша.

Илона се засмя.

— И все пак, браво на момчето, а не се впечатлявам лесно. Чепът му има да задоволи две млади невесты и като ги слушам, издържа доста повече от момчетата на своята възраст... както и някои доста по-възрастни. — Тя хвърли бърз поглед на Ърни, който изглеждаше, сякаш иска да се провери между възглавниците, на които седеше.

Какофонията продължи и Лийша поклати глава.

— Преувеличават. Никой не вреци така.

— Разбира се — рече Илона. — Всяка нова булка с капка мозък знае, че мъжът ѝ трябва да се чувства като крал и като изследовател, който все намира нови територии за завладяване. — Изгледа Лийша.

— И все пак позавиждаш, чини ми се. Да не ти липсва Красианският любовник?

Лийша се изчерви, а Ърни се загледа към вратата на фургона, сякаш обмисляше дали да не скочи в движение.

— Не е това, майко. Просто не им вярвам. Омайват Роджър непрестанно, но още са верни на Иневера. Всеки глупак може да го види.

— Явно не — рече Илона. — Но си права. И аз така бих сторила. Както и ти. Остави ли и капчица семе на Демона на пустинята, преди да си тръгнем?

Лийша въздъхна и показа глава през прозореца, вдишвайки дълбоко свежия въздух.

— Просто ще се радвам, когато се върнем в Хралупата. Утре излизаме от границите на Дара.

— Най-после — и Илона се изплю през собствения си прозорец.

— Да — отвърна Лийша, — но *шарумите* край нас може да привлекат нежелано внимание извън границите. Бандити и хора на херцога ще се оглеждат за кервана ни, а Ахман може би беше прав, че двайсет няма да стигнат.

— Предложи ти повече — отбеляза Илона.

Лийша кимна.

— Но двайсет воители, колкото и да са силни, не могат да предизвикат много беди в Хралупата. Всичко над тази бройка ще е проблем, а от тях си имаме предостатъчно. Откакто излязохме от града, видяла ли си дори едно момче над шестгодишна възраст?

Илона поклати глава.

— Всички са откарани за оня Ану Патс или както там му викат.

— *Хану Паш* — каза Лийша. — Обучение и индоктринация. Не след дълго ще говорят Красиански като местни и ще съблюдават евджахските обичаи. След десет години армията ще е достатъчно голяма, за да смачка Свободните градове, както дете стъпква мравуняк.

— Създателю! — пропъхтя Роджър между глътките вода, които Сиквах поднасяше от манерка към устните му. Аманвах го галеше по сплъстената от пот коса, докато му гукаше и хапеше леко ухото му.

Красианските жени винаги му се бяха стрували угнетени и може би бяха на всеослушание, но сами със съпрузите им всичко беше различно. В уединението на фургона им тъмните роби бяха заменени от шарени одежди, неотстъпващи по нищо на жонгльорските. Половината плат беше толкова тънък, че прозираше, а останалата част не бе много по-дебела, поръбена със сърма, дантела и бродерии. Още носеха булата си, но те бяха само за украса — започваха от носовете им и стигаха малко под хълбоците им. Косата им беше открита, пригладена с втрита в нея масла и вързана със златен конец.

— Съпругът ни борави с копието си по-добре от *шарум* — рече Аманвах. В първата им нощ бе оставила кръв по постелята, ала не бе по-малко умела от Сиквах в този техен „танц по възглавниците“.

— Жонгльорите имат много възможности да се упражняват — каза Роджър. — Жените се избиваха за господаря ми, а и аз понаучих това-онова. Не се обиждайте, обаче правите неща, от които биха се изчервили блудниците в бордеите на Райнбек.

Сиквах се засмя.

— Жените от харема на твоя северен херцог не са били обучавани в двореца на *дама'тингите*.

Роджър поклати глава.

— И не мога да не си мисля, че не ми показвате всичко.

Аманвах целуна ухото му толкова леко, че той потрепери.

— Има седемдесет и седем начина да удовлетвориш мъж — прошепна тя — и имаме години, за да ги споделим с теб.

Аманвах и Сиквах се оказаха съвсем различни от това, което си представяше Роджър отначало. Първо му се бяха сторили много подобни, но колкото повече ги опознаваше, толкова по-различни ставаха в очите му. Аманвах беше по-висока, с по-малки гърди и дълги крайници. Сиквах беше по-закръглена в хълбоците, с по-къси ръце и крака. И двете жени бяха невероятно мускулести, като всяко движение ги очертаваше ясно. Бе заради разтягането, което правеха всяка сутрин. Наричаше го *шарусахк*, но по нищо не приличаше на бруталната борба, която шарумите и Защитения преподаваха.

Аманвах се владееше напълно, а Сиквах лесно се влияеше от емоции. Беше очаквал Аманвах с нейните бели одежди да е по-консервативна, ала Сиквах винаги първа ахваше от нещо, което ѝ се стореше необичайно.

— Сега поспи, съпруге — каза Аманвах. — Трябва да възстановиш силите си. Сиквах, завесите.

Сиквах незабавно покри леките прозрачни завеси зад прозореца с по-тежките от кадифе. Явно „Първа съпруга“ не беше само наименование. Аманвах водеше във всичко, от разговор до прелъстяване, и нареждаше на Сиквах, сякаш ѝ беше прислужница. Самата Сиквах никога не възразяваше и изпълняваше, като че ли всичко беше нейна идея. Почти не гъкваше, освен ако някой не я заговореше или ако Аманвах не бе заета с друго. Тогава Сиквах сякаш оживяваше.

Той се усмихна и усети как се понася към обитанията на съня, докато съпругите му започнаха тиха приспивна песен на красиански. Беше свикнал да подремва денем, обичаен трик на жонгльорите, за да са свежи за нощните представления. Повечето хора също така не можеха да четат, а след заника и след вечеря нямаше какво друго да се прави.

— Когато работата на останалите приключва, нашата започва — казваше Арик.

Фургонът рязко спря и го изтръгна от съня. Повдигна една от тежките завеси и бързо я затвори, когато в очите му блесна слънцето. Бе късен следобед и се намираха при скромна странноприемница. Аманвах и Сиквах бяха покрили разноцветните си копринени одежди с обикновени роби и була.

— Не е ли малко рано да спираме за през нощта?

— Това е последното селце, преди да излезем изцяло от Дара на Еверам, любими — каза Аманвах. — Шаманвах мисли, че е най-добре да отпочинем и да презаредим запасите си, преди да продължим. Ако искаш да спиш още, стори го, докато *кхафитите* разтоварват.

Това щеше да му даде много време. Съпругите му не се лишаваха от нищо по пътя. Роджър разтърка лице.

— Няма проблем. Добре ще ми дойде да се поразтъпча.

Понечи да се облече и двете момичета веднага се завтекоха към него за помощ.

Скоро слезе от фургона и се поразходи, като започна разгривките и премятанията, с които се поддържаше във форма. Упражненията му

сами по себе си бяха представление — цигански колелета, салта и отскоци, кълбета и челни стойки.

Както обикновено, миниизпълнението му започна да привлича внимание. Минувачите, и тесианци, и Красианци, спряха, а когато се разходи на ръце, децата затърчаха покрай него.

Роджър инстинктивно ги поведе към центъра на павираното площадче на селото и направи кръг, за да си освободи място. По краищата на импровизираната му сцена се струпяха местни жители, *шаруми*, *кхафити* и *дал'тинги* от племето, сложило ръка на това конкретно място. Един *дама* го гледаше студено, но не смееше да се намеси в работата на зетя на Избавителя.

Аманвах и Сиквах също го наблюдаваха. Сиквах се смееше и ръкопляскаше по-силно от всички останали в тълпата. Аманвах — точно обратното. Наблюдаваше го със студен поглед и не продумваше.

— Единственото по-лошо от жената, която се радва на всеки твой номер, е тази, която не се смее на никой от тях — беше му казал Арик.

Той отиде при тях.

— Съпруге, какво правиш? — попита Аманвах.

— Забавлявам тълпата — каза Роджър. — Само гледай. Сиквах, моля те, донеси ми торбата с чудесии.

— Веднага, съпруге — каза Сиквах, поклони се и изчезна сред тълпата.

Аманвах не откъсваше поглед от него, но той само й смигна и продължи да подгръзва множеството. Караше го простичко, защото не знаеше кои от мръсните му вицове и песни биха засегнали Красианците. Музиката в Красия бе само за личните покои на съпругата или за възхвала на Еверам. Съпругите му го бяха научили на няколко песни, но фанатичните текстове не му бяха по вкуса. Докато не беше готов с превода на *Песента на Новолунието*, изпълняваше само инструментали и скоро дори Красианците започнаха да пляскат и да тропат в ритъм.

Когато стана време за магиите, Сиквах бе свършената помощница, като изпълняваше без колебание всяка негова заръка. Само да не беше от глава до пети...

Носи си спалната коприна, скъпа, и ще имаме най-доброто представление в Теса.

Спечели си тълпата без никакво усилие. Дори *даматът* се засмя няколко пъти напук на себе си. Само Аманвах не промени нито стойката, нито погледа си.

Когато представлението свърши, небето се смрачаваше. Роджър още се надигаше от последния си поклон, когато Първата му съпруга се завъртя на пета и влезе в крчмата. Сиквах веднага пристъпи към него.

— Твоята *дживах* ка се извинява, че не може да те похвали лично, но святата дъщеря бе обладана от желание да се помоли, след като видя великолепно то изпълнение — каза тя, сякаш бе най-естественото нещо на света.

С други думи, отвратила се е. Някъде стъпих много накриво, но нямам представа къде.

— В тайната си стаичка ли отиде? — попита Роджър.

Сиквах кимна.

Роджър беше свикнал да получава само една малка стаичка по странноприемниците, но Аманвах изискваше поне три — една за тримата, една за Роджър и една лично за нея. Аманвах не приемаше нищо освен най-хубавите стаи, обзаведени със собствените ѝ принадлежности. Всяка нощ *кхафитите* внасяха в покоите ѝ тежки килими, лампи и мангали за тамян, копринени постели и такова разнообразие от мазила и пудри, че дори един жонгльор можеше да зяпне. В този хан съдържателят и семейството му се бяха лишили от собствените си стаи, за да услужат на дъщерята на Ахман Джардир.

Когато се оттеглиха за през нощта, Роджър видя, че вратата към стаята на Аманвах е плътно затворена, а отпред пази Енкидо. Дори да знаеше какво е смутило Аманвах толкова, дори да можеше да реши проблема, нямаше как да мине покрай огромния евнух.

Храната им бе поднесена от дъщерята на съдържателя, месеста жена, прехвърлила отдавна четирийсетте, която гледаше непрестанно в краката си и подскачаше при всяка тяхна дума. Вече скрити от чужди погледи, Сиквах се преоблече в ярката си коприна и започна да сервира внимателно на Роджър, докато вечеряше, като понечваше да хапне нещо набързо само когато той изрично я помолеше.

— Желаете ли скоро да ти подготвя ваната, съпруге? — попита тя, когато привършиха. — Изключителното ти изпълнение сигурно те е уморило.

Беше така всяка нощ. Аманвах се смълчаваше и се скриваше в тайната си стаичка за часове наред. Сиквах се спускаше да замести и нея, грижеше се за всяка негова нужда и го отрупваше с ласкателства, докато не се върнеше Аманвах.

Обикновено вниманието на Сиквах наистина успешно го разсейваше, но Роджър никога не бе виждал Аманвах толкова недоволна. Къкреше някакво неразбирателство и Роджър искаше да го извадят наяве и да го изяснят.

— Какво прави там, Ядрото го взело? — измърмори той.

— Общува с Еверам — каза Сиквах, докато отнасяше паниците.

— Играе зарове — каза Роджър.

Сиквах като че ли се обиди на определението.

— *Алагай хората* не са игра, съпруге. Твоята *дживах* ка се съветва със заровете, за да може по-добре да те наставлява по пътя ти.

Роджър сви устни — не му се нравеше как звучи това, — но не каза нищо. Допи му се вино, макар че едва ли щеше да се намери. Алкохолът бе сред първите неща, които *даматите* забраняваха по селцата. Опита се да си представи как би реагирал Арик. Може би щеше да зариде или да си спести срама и да се увеси сам на въжето.

Точно тогава се отвори вратата на Аманвах. Можеше много да се отгатне по това как човек отваря вратата — всеки жонгльор с опит на сцената го знаеше. Аманвах не я отвори нито плахо, нито рязко и гневно. Беше спокоен и решителен жест. Бе сложила маската на изражението си и още носеше белите си роби.

Ядрото го взело, помисли си Роджър и сам влезе в роля, докато Аманвах присядаше срещу него, погледът ѝ беше спокоен и пронизващ. Той се поразмърда, за да усети по-добре медальона на гърдите си.

— Това ли значи да си жонгльор? — попита Аманвах. — Да танцуваш върху топка и да се преструваш, че падаш по нос, за да разсмееш селянчетата?

Роджър остана безизразен, макар да му се прищя да се озъби. Същото бе чувал и от пуйчещите се кралски особи в Анжие, който гледаха с едва прикрито презрение на тези като него, макар да ги наемаха за баловете си — но сега го заболя по-силно. Това бе собствената му жена.

Ноци, в какво съм се забъркал?

— Не възрази да пеем и танцуваме за *шарумите* и *даматите* в Дара на Еверам — отбеляза Роджър.

— Това беше в двора на Избавителя, възхвалявахме Еверам пред величави гости и верни *шаруми*! — изсъска Аманвах. — Сиквах бързо се отдалечи от двамата и се засуети из стаята. — Честта ти не знаеше мяра тогава, съпруге, но не може да я сравняваш пред онова унижение за *кхафити* и *чини*.

— *Кхафит* — рече Роджър. — *Чин*. Тези думи нямат смисъл за мен. Видях само хора. Всеки от тях заслужава малко радост в деня си.

Маската на Аманвах беше много добра, но вената на челото ѝ запулсира. *Точка за мен*, помисли си Роджър.

Аманвах се изправи.

— Отивам в стаята си. Сиквах, погрижи се за ваната на Роджър.

Сиквах се поклони.

— Да, *дживах ка*.

Аманвах излезе от стаята с резки стъпки.

— Да се погрижа ли за ваната ти, съпруге?

Роджър я погледна невярващо.

— Разбира се. Можеш да ми отрежеш и шишарките след това.

Сиквах се вцепени и Роджър моментално съжали за забележката си, когато видя уплашеното ѝ лице.

— Аз... Аз не... — запелтечи тя.

— Забрави — прекъсна я Роджър, стана и си сложи шареното наметало. — Слизам за малко.

Сиквах го погледна притеснена.

— Имаш ли нужда от нещо? Храна? Чай? Ще ти донеса каквото поискаш.

Роджър поклати глава.

— Трябва само да се поразходя, да остана насаме със себе си за няколко минути. — Махна с ръка към спалнята. — Топли ми леглото.

Сиквах не изглеждаше доволна от нареждането, но то беше недвусмислено, а Роджър бе научил, че тя никога не би отказала без добра причина или без знак от Аманвах. Нямаше нито едно от двете.

— Както желает, съпруге.

Излезе и се натъкна на Енкидо и Гаред току отгатък прага. Евнухът със златните окови не помръдваше пред вратата на Аманвах и не показва с нищо, че е забелязал Роджър.

За разлика от Енкидо, Гаред се беше разплул в стол, наклонен на задните си два крака, и хвърляше карти в шапка на метър-два от него. Оръжията му бяха облежани на стената, на ръка разстояние.

— Хей, Роджър. Реших, че си си легнал вече. — Смигна и се засмя, сякаш бе разказал забавен виц.

— Не е нужно да висиш наоколо цяла нощ, Гар.

Гаред вдигна рамене.

— Не вися. Но гледам да те изчакам да си легнеш, преди да си легна и аз. — Кимна към Енкидо. — Де да знам как го прави оня, да стърчи като дъб цяла нощ. Мисля, че не спи въобще.

— Слез с мен — каза Роджър. — Отивам да тършувам под тезгяха, да проверя дали нещо по-силно от чай се е скрило от страшния поглед на *дамата*.

Гаред изсумтя и се изправи. Роджър събра картите с ловкост, придобита от дългогодишен опит. По пътя надолу разсеяно ги цепеше и разбъркваше.

Общото помещение беше празно, с изключение на Дарел, съдържателя, който метеше пода. Подобно на всички ханове, които бяха посетили по пътя на вестоносците през Дара на Еверам, останалите гости бяха останали без подслон, за да се побере керванът на Лийша. Тя и семейството ѝ, както и Гаред, Уонда, Роджър и съпругите му бяха получили собствени стаи, а също и *дал'шарумите* и техните съпруги. Останалите жени, децата и *кха'шарумите* спяха по каруците, наредени в кръг отвън.

Дарел изглеждаше здрав и силен, но отдавна бе прехвърлил воинската възраст — брадата му бе повече сива, отколкото пясъчноруса.

— Почитаеми господари. — Той се поклони. — С какво мога да ви услужа?

— Стига с тия глупости за начало — каза Роджър. — Тук сме само *чини*.

Мъжът видимо се отпусна и се упъти зад тезгяха, а Роджър и Гаред си взеха по една табуретка.

— Извинявайте. Де да знам кой ме гледа тия дни.

— Дума да няма. Озърташ се, все едно се чудиш дали не си объркал някоя защита някъде.

— Имаш ли нещо истинско за пиене? — попита Роджър. — Много съм жаден, но не за вода. Толкова отдавна не съм пил, че и бутилка спирт ще ми свърши работа.

Дарел се изхрачи в един плювалник.

— Когато дойдоха ония, *даматът* нареди да ми счупят всички бурета с вино. По-силното го използваша за гориво и вдигнаха клада на всичко „греховно“ в градчето. Взеха куклата на внучката ми. Рокличката ѝ била твърде неприлична. — Отново се изплю. — Момичето обичаше куклата. Но добре, че и нея не отведоха. Предполагам.

— Толкова ли е зле? — попита Роджър.

Съдържателят вдигна рамене.

— Първата седмица — да. *Даматът* дойде с някаква хартия от Демона на пустинята, вика, градът принадлежи на моето племе. Някои възразиха и *шарумите* добре им дадоха да се разберат. След това останалите влязоха в час.

— И ги оставихте да ви завземат? — изръмжа Гаред.

— Не сме бойци като вас от Хралупата. Видях как най-едрият мъж в селото ни си докара счупена ръка от един *дама*, два пъти по-дребен от него, само 'щото не щял да се кланя. Трябва да се грижа за своите, а не мога, ако съм умрял.

— Никой не те вини — рече Роджър.

— Не е толкова зле, като научиш правилата — каза Дарел. — Повечето от Свещената книга на Красианците е като Канона и както нашите пастири, някои от ония ми ти *дамати* са по-кресливи от други — и тук той се поусмихна и прошепна, — а другите са двуличниците.

Извади малка пръстена манерка и две чашки.

— Опитвали ли сте коузи, момчета?

— Тц — каза Гаред.

— Само съм чувал — каза Роджър.

Дарел се изкиска.

— Колкото и да плямпат за греховността на алкохола, тия пясъчници правят пиене, което може да ти свали боята от стените.

Роджър и Гаред хванаха чашките и ги огледаха любопитно. Дори в сакатата си ръка Роджър можеше лесно да хване своята. В ръката на Гаред неговата приличаше на нещо, в което децата слагаха чай на куклите си.

— Че това и глътка не е. Отпива ли се, или се гаврътва?

— Първите една-две ги пийте наведнъж — препоръча Дарел. — След това става по-лесно.

Двамата се чукнаха леко и ги гаврътнаха. Ококориха се едновременно — Роджър пиеше от дванайсетгодишен и се мислеше за привикнал и с най-тежкия спирт, но това беше като да пиеш огън. Гаред се закашля.

Дарел само се усмихна и напълни чашките отново. Отново пиха на екс и този път, както им бе обещал, беше по-лесно. Или може би просто езиците и гърлата им бяха изтръпнали.

Гаред отпи замислено от третата чашка.

— Има вкус на...

— ... канела — довърши Роджър, като разплиска малко от течността в устата си.

— Красианците са като коузито — и Дарел подръпна бакенбардите си — или като тази проклета брада, която карат всички мъже да си пускат. Човек трябва да им свикне, но иначе не са толкова зле. А ако уредя брак на внучката, преди да прокърви, няма да се притеснявам, че белите вещици ще ѝ уредят вместо мен.

Внезапно пребледня, вперил немигащ поглед в Роджър.

Той се усмихна и вдигна сакатата си ръка.

— Удръж си мехура. Може да съм се оженил за *дама'тинг*, но това не значи, че ме плашат по-малко. Обаче по-добре отвикни да им викаш бели вещици. „Представление, което репетираш непрестанно насаме, неизменно ще излезе наяве“, казваше учителят ми.

— Тъй, тъй — съгласи се Дарел.

— Та, какво казваше? — насърчи го отново Роджър. — Красианците не били толкова зле, значи?

— Бе, не били — каза Гаред. — Все едно да речеш, че не е толкоз лошо някой да си тика ботуша в лицето ти.

Дарел си наля чашка коузи и я гаврътна с отработена лекота.

— Не казвам, че не ми липсва едно време, а и още много хора са по-зле от мен, но като цяло, ако запомниш кога да се кланяш и не се забъркваш в беди, Красианците те оставят на мира. Ако с някой комшия се сдърпате за нещо, пак първо отивате при говорителя на града и ако той не може да се оправи, го прехвърля на *дамата*. *Даматите* пък са справедливи като цяло, но взимат много навътре

цялата тая работа с „ухо за ухо“ от Канона. Познавам един, дето му отрязаха ръката, задето откраднал пиле, а друг изнасилил някакво момиче и го заставили да гледа, докато изнасилвали сестра му.

Гаред сви юмрук.

— И ми редиш, че не било зле?

Дарел обърна поредната чашка.

— Зле е, само дето аз не крада пилета и не изнасилвам. А и като гледам, занапред доста по-малко хора ще им стиска да го правят. Евджахските закони са сурови, ама действат.

— А това, дето отмъкват всички момчета? — попита Гаред. — Ако имах син, нямаше да позволя.

Дарел преглътна третата си чашка, след като остави течността да престои в устата му няколко секунди.

— Взеха ми един от внуците. Не ми харесва, но му дават да си идва по Новолуние всеки месец. Момчетата си идват със синини и счупени кокали, но и Красианчетата са така. Много по-лесно от нас учат езика и правилата им и *даматите* казват, че ако си заслужат черното, ще са пълноправни граждани, точно като *шарумските* господари. Тези, които не успеят, стават *кхафити*. — Усмихна се и се почеса по врата. — Кое то е същото, като да си бил съдържател на кръчма в Райзън едно време, само че не те сърби лицето.

Роджър отпи от четвъртата — или беше петата? — чашка коузи. Главата му се замая.

— Колко момчета взеха оттук? Я кажи, къде сме изобщо?

— Едно време беше Апълтън — каза Дарел. — Сега е някъв наниз от думи на пясъченски. Викаме му Шарахово, това ни било племето. Като дойдоха, имаше трийсет момчета на вярната възраст за *Ено Пеш* или както там му викат.

Роджър се подпираше на Гаред, докато изкачваха стълбите. Беше изпил голяма халба студена вода и беше сдъвкал няколко горчилиста, но се съмняваше, че жените му няма да го хванат, ако се спъва в собствените си крака пътъом към леглото.

За щастие, Роджър беше ученик на Арик Сладкогласния и много го биваше да се преструва на трезвен, ако и да бе пиан почти до припадък.

— Трупат армия, по-голяма от тези на всички Свободни градове, взети заедно — каза тихо. — Лактън няма никакъв шанс.

— Трябва да направим нещо — каза Гаред, — да намерим Защитения ли, да се бием ли, що ли, ама трябва да направим *нещо*. Не може да ги оставим да превземат всичко на юг от Хралупата.

— Най-напред трябва да предупредим хората в Лактън какво ги чака. Имам няколко идеи, но първо трябва да се наспя и може би да повърна в някое гърне.

Трябваше да приложи всичките си актьорски и акробатични умения, докато крачеше покрай Енкидо. Ако евнухът го бе забелязал, не го показва с нищо. Аманвах още беше в стаичката си, а зловещата червена светлина на заровете ѝ се процеждаше изпод вратата. Без допълнителни проблеми стигна до леглото си. Сиквах го чакаше, ала не продума, когато той се строполи по лице на възглавниците. Роджър усети, че му сваля ботушите и дрехите, но нямаше и капчица сила, за да ѝ помогне. След това тя започна да гали гърба му и да мълви нежни слова, докато го приспи.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПЕСЕНТА НА НОВОЛУНИЕТО

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Главата на Роджър бумтеше, когато го събудиха час преди зората. Удоволствието от това, че Сиквах се грижеше за всяка негова нужда — къпеше го, избираше му дрехите, обличаше го, — започваше да се износва, но сега беше благодарен за това. Все едно го бе ритнало муле и чувстваше устата си натъпкана с памук.

— Не съм се наковавал така от Анжие насам — промърмори той. Сиквах вдигна глава.

— Моля?

— Нищо. Ще трябва да заглавичкваш Ърни и Илона във фургона тази сутрин. Трябва да поговоря с Лийша.

— Това не подобава, съпруге — рече Аманвах, като излезе от личната си стаичка, понесла малка дървена кутия, лакирана в черно и полирана до блясък. Цяла нощ ли бе стояла там? Роджър не помнеше да си е лягала при него, но пък и не помнеше почти нищо. — Дъщерята на Ърни е неомъжена и е избраница на баща ми, а ти си женен мъж. Не можеш...

Сиквах закопчаваше ръкава му, ала Роджър така бързо отдръпна ръка, че тя ахна.

— Демонски тор. Врекох се да съм добър и верен съпруг и възнамерявам да съм такъв докрай, но това не значи, че съм се отказал да разговарям с приятелите си насаме. Ако не можеш да го приемеш, имаме проблем.

Сиквах доби скандализиран вид, но Аманвах мълча дълго, вперила поглед в кутията в ръцете си, като почукваше с нокти по нея. Роджър знаеше, че по-ядосана от това няма да я види, дори да искаше в

следващия момент да забие нож в окото му или да нареди на Енкидо да му счупи пръстите.

Но в този момент Роджър не го беше грижа. „Бракът е смърт за свободата“, казваше господарят му. Поклати глава и преднамерено закопча собствения си ръкав сам. *Не и за мен. Ядрото ме взело, ако стане така.*

Накрая Аманвах вдигна очи към него.

— Както желаш, съпруже.

Лийша леко се изненада, когато Роджър поиска да се вози с нея сутринта, но не зададе никакви въпроси. Повтаряше си, че още я дразни решението му да се ожени, но истината бе, че ѝ липсва силно. Роджър беше най-добрият ѝ приятел и най-близък довереник през последната година и без него наблизко Лийша чувстваше празнота.

Аманвах и Сиквах бяха вдигнали непробиваема стена около него с непрестанните си песни и стонове. Когато спираха за през нощта, двете пазеха Роджър, както лъвици — плячката си. Сега за пръв път Лийша оставаше сама с него от началото на пътуването, макар да държаха прозорците отворени от уважение към красианските порядки за благоприличие. Често наминаваха *шаруми* на коне, без дори да крият факта, че ги проверяват — дали са облечени и дали са в двата края на помещението.

Въпреки това имаха своето уединение. Гаред и Уонда яздеха отляво и отдясно, за да не се приближава никой толкова, че разговорът им да се чува, а Лийша беше избрала колар, който не говореше и думичка тесиански. Повечето красианци, които знаеха повече от две-три думи, обикновено пазеха това в тайна, както бяха сторили Аманвах и Сиквах, но дърварите вече знаеха за това и бяха разбрали кои се преструват преди повече от седмица. Илона се оказа особено добра — говореше абсурди и внимателно наблюдаваше кой ще се издаде с изражението си.

— Мисля, че майка ми харесва фургона ти твърде много — каза Лийша. — След като спрем за обяд, може да не иска да се върне тук.

— Там е малко студено в момента — отвърна Роджър. — На Аманвах и Сиквах не им се понрави идеята да останем сами.

— Ще трябва да го преодолеят. — Лийша кимна към прозореца, където тъкмо се виждаше преминаващият Кавъл. — Както и Ахман. Не съм се съгласявала да се лишавам от всякаква мъжка компания през живота си, когато преспях с него, независимо какво си мислят хората му.

— И аз точно това имам предвид — съгласи се Роджър, — но мисля, че ще водим непрестанна битка.

Лийша се усмихна.

— Доколкото разбирам, бракът си е точно това. Съжаляваш ли за решението си?

Роджър поклати глава.

— На никого не му танцуват безплатно. Пуснах пари в шапката, но Ядрото да ме вземе, ако позволя да ми съдерат кожата.

Лийша кимна.

— Та какво си струваше да разгневиш така жените си?

— Твоят избраник.

— Той не е... — започна Лийша.

— Разпореждаш се с Красианците, все едно е — прекъсна я Роджър. — Кое от двете е в крайна сметка?

Лийша усети пробождаща болка в слепоочието си и се престори, че си пригладжа косата, за да го разтрие.

— Какво ти влиза в работата? Не се посъветва с мен за своя годеж.

— Съпругите ми не отвличат всяко момче под петнайсет — каза Роджър. — Ако дори половината успеят да преминат през *Хану Паш*...

— След няколко години Ахман ще има армия от тесиански фанатици, достатъчно голяма, за да превземе всичко от тук до крепостта Мливари — довърши Лийша. — Не съм сляпа, Роджър.

— И какво ще правим тогава? — попита той.

— Ще си направим собствена армия — каза Лийша. — Хралупата трябва да продължи да се разпростира и трябва да обучим още дървари. Ахман ни нарежда сред Красианските племена и няма да ни нападне, освен ако ние не го нападнем първи.

— Наистина ли го вярваш? Признавам, че не е такъв, какъвто си го представях, но може ли да му се вярва?

Лийша кимна.

— Ахман е много други неща, но преди всичко е открит. Не са никаква тайна плановите му да завладее всекиго, който не се присъедини драговолно към армията му за Шарак Ка, но това не значи, че ще се разпорежда с тях както си иска през деня.

— Ами ако значи точно това?

— Тогава може би ще приеме ръката ми като символична победа над Хралупата. Не е идеалният ми избор, но е по-добре от открита война.

— Може да спасим Хралупата — каза Роджър, — но Лактън още е на бесилото. Градът може да издържи повече от крепостта Райзън, но селцата са невъзможни за защитаване. Красианците скоро ще започнат да ги поглъщат.

— Съгласна съм. Но не можем да направим кой знае какво.

— Можем да ги предупредим — каза Роджър. — И да им кажем да предадат предупреждението нататък. Да им предложим убежище и обучение в Хралупата, докато пътищата са още свободни.

— И как да направим това? — попита Лийша.

Роджър се усмихна.

— Изиграй си ролята на принцеса. Поискай да спиш под покрив всяка нощ, докато минаваме през Лактън, и повече никой да не бъде гонен от странноприемниците заради нас. Ще свиря за пръв път новата си песен и ще ми трябва публика.

— Не мисля, че това е добра идея, господарке — каза Кавъл. Той беше най-високопоставеният *шарум* и червеният му воал висеше под лицето на пладнешкото слънце. Бяха се спрели за кратко за обяд и за да могат всички да се поразтъпчат. Тонът на офицера беше учтив, но под лустрото му имаше раздразнение. Не беше свикнал да се обяснява на жени.

— Не ме интересува какво мислиш, *шарум* — каза Лийша. — Няма да спя на пътя върху камънаци, когато по целия път почти до Хралупата има напълно приемливи странноприемници.

Кавъл се намръщи.

— Вече не сме в земите на Шар'Дама Ка. По-безопасно е...

— Да се разполагаме на пътя, където да ни връхлетят бандити? — прекъсна го Лийша.

Кавъл се изплю върху пръстта.

— *Чините* страхливци няма да посмеят да ни нападнат нощем. *Алагаите* ще ги изколят.

— Бандити или демони, няма значение. Не искам да прекарвам нощите си в компанията на кои да е от тях — сопна се Лийша.

— Господарката не е показвала страх от *алагаите* преди — посочи и Кавъл. — Повече бих се тревожил за предателски копия в някое безизвестно поселище на *чини*.

— Какво става тук? — попита Аманвах и отиде при тях.

Кавъл моментално падна на едно коляно.

— Господарката желае да спи в село на *чини* довечера, *дама'тинга*. Казах й, че не е разумно...

— Тя е права, разбира се. Не повече от нея искам да прекарам нощта под голото нощно небе. Ако се боиш от неколцина местни *чини* — тя накара думата да звучи презрително, — тогава си свободен да ни оставиш при странноприемницата и да разпънеш палатката си някъде в гората.

Лийша потисна усмивката си, докато Кавъл се покланяше още по-ниско, за да скрие стиснатите си челюсти.

— Не се боим от нищо, *дама'тинга* — каза той. — Ако така желаете, ще присвоим...

— Нищо подобно няма да правите — прекъсна го отново Лийша. — Както казвате, това вече не са земите на Избавителя. За леглата ни ще бъде платено, няма никого да принуждаваме. Не сме крадци.

Лийша можеше да се закълне, че чува как скърцат зъбите му. Очите на Кавъл се преместиха върху Аманвах, но тя остана благоразумно безмълвна. Беше възстановила част от надменността си, но и двете помнеха какво се случи последния път, когато се изпречи на пътя на Лийша.

— Свикайте *шарумите*. Всичките двайсет и един и нека да седнат там. — Лийша посочи към малка полянка. — Ще им обясня какво да правят, докато се хранят. Не искам никой да си прави илюзии какво е допустимо поведение както за съгледвачите, които ще пратим още сега, така и за всички останали.

Тя се отдалечи и пое към котлите, където *дал'тингите* приготвяха обяда за кервана под зоркия поглед на Шаманвах. Повечето щяха да ядат кафяв телешки бульон, сгъстен с брашно от картофи и

зеленчуци, както и половин комат хляб. *Шарумите* се хранеха по-добре, шишове агнешко и кускус заедно със супата, в която имаше и едри късове месо. Лийша, родителите ѝ, Роджър и съпругите му се хранеха още по-добре, фазан в коричка от билки и цяло чеверме, а кускусът им беше подправен и сгъстен с голяма бучка масло.

Лийша отиде при Шаманвах.

— Ще говоря пред *шарумите*. Искам да ми превеждаш.

— Разбира се, господарке. — Шаманвах се поклони. — За мен ще е голяма чест.

Лийша посочи натам, където воините вече се събираха.

— Погрижи се да се разположат в полукръг и да получат паници.

Шаманвах кимна и побърза да изпълни.

Лийша доближи жената, която приготвяше супата на *шарумите*, взе черпака и опита.

— Трябват ѝ повече подправки — каза, взе няколко шепи от паниците, които готвачите бяха сложили пред себе си, и ги хвърли в супата. Заедно с няколко билки от собствената си престилка.

Престори се, че опитва отново.

— Идеално.

Роджър задържа последния тон от *Песента на Новолунието* малко по-дълго, чувстваше жуженето на дървото в ръцете си. Рязко спря, а заедно с него и Аманвах и Сиквах.

Арик наричаше този миг „тишината преди славата“. Мига след последния тон на великолепно изпълнение и преди одобрителния рев на тълпата. Оттатък дебелите завеси на фургона целият керван отвън също тънеше в тишина.

Гърдите на Роджър го стегнаха и внезапно осъзна, че е забравил да издиша. Нямахше кой да го аплодира, но въпреки това си представяше ясно реакцията. Можеше без никакъв срам да заяви, че като трио той и съпругите му надминаваха всичко, на което беше способен сам.

Бавно изпусна дъха си и отвори очи в същия миг, когато го сториха Аманвах и Сиквах. И техните прекрасни очи му казваха, че усещат силата на сътвореното от тях.

Ако само знаехте, помисли си Роджър. Скоро, любими мои. Скоро ще ви покажа.

Любими мои. Беше започнал да ги нарича така наум. Имаше го предвид като шега, както понякога го правеше с непознатите девойки сред публиката. С Аманвах и Сиквах обръщението никога не беше смешно — понякога беше страстно, но в миговете като предишната нощ или тази сутрин криеше горчивина.

А имаше и моменти като този, когато в празнотата след края на музиката го изпълваше любов тъй силна и истинска, колкото никога преди. Гледаше съпругите си и това, което изпитваше при гледката на Лийша Пейпър, бледнееше в сравнение.

— Господарят ми казваше, че такова нещо като съвършенство в музиката няма — каза Роджър, — но Ядрото ме взело, ако не сме много близо.

Оригиналната *Песен на Новолунието* имаше седем куплета от по седем строфи, всяка със седем срички. Аманвах беше обяснила, че това е заради седемте Устоя на Рая, седемте земи на Ала и седемте нива в бездната на Ний.

Преводът му караше предишното му върхово постижение, *Битката при Хралупата на дърваря*, да му се струва като евтина сватбарска песен. *Песента на Новолунието* притежаваше музика, която можеше да накара един демон да мине през всяка възможна емоция, а думите щяха да кажат на лактънците всичко, което им трябваше да знаят за това, което ги очаква.

Защитения искаше още магьосници цигулари като него, но Роджър се беше провалил, като на моменти дори се питаше дали този талант може да се преподаде. Още на осемнайсет се чувстваше в зенита си и не виждаше накъде от тук нататък. Но сега, с това ново предизвикателство, усещаше как силата му отново нараства. Не беше това, което той или Защитения търсеха. Беше нещо още по-силно.

Разбира се, стига съпругите му да искаха да я изпълнят с него, Красианците да не осъзнаят какво прави и да не наредят да го убият.

Аманвах и Сиквах му се поклониха.

— Чест е за нас да изпълняваме песента заедно с теб, съпруге — рече Аманвах. — Еверам говори през теб, както казва и баща ми.

Еверам. На Роджър му писваше вече от това име. Нямахте Създател, било то с това име или кое да е друго.

Няма голяма разлика между духовниците и жонгльорите, Роджър — казваше му Арик, когато се напиеше. — Говорят същите небивалици и разказват същите глупости отново и отново, като омагьосват селтаците и малоумниците, за да им помогнат да забравят несгодите.

След това се засмиваше горчиво. Само дето получават повече пари и уважение.

В ума на Роджър проблесна образ — зловещата мътночервена светлина изпод вратата на личната стаичка на Аманвах всяка вечер. Цялата нощ ли беше прекарала там?

Твоята дживах ка се съветва със заровете, за да те напътства по-добре.

Роджър не се преструваше, че изобщо разбира костната магия на дама'тингите, но Лийша му беше обяснила достатъчно, за да схване, че у нея няма нищо божествено. Нима науката на стария свят не бе овладяла мълниците от небето, както и вятъра и дъжда? Не знаеше какво й казваха заровете, ала не бяха думите на никакъв Създател и не му харесваше да се подчинява на волята им.

— А заровете ти съгласни ли са? — попита той с добре отигран нехаен тон.

Сиквах рязко вдиша, ала Аманвах беше поставила маската си и не издаваше истинските си чувства. Жонгльорът у него възнегодува. В общата зала на гилдията му беше обичайно да се опитваш да накараш другите да се смеят или да излязат от образ, докато се упражняват. Роджър се считаше за майстор в това.

Наклони глава.

Дали ще прекарам остатъка от живота си в опити да измъкна от теб непосредствена реакция?

— Алагаи хора никога не дават ясни отговори, съпруже. Те само помагат.

— И какво ти казват за мен? — попита Роджър.

Сиквах просъска.

— Забранено е да се пита...

— Ядрото я взело забраната ви! Няма да танцувам в измислени тактове!

Аманвах се обърна към една кадифена торбичка от тези, в които дама'тингите държаха демонските си кости. Завесите бяха спуснати и

отникъде не влизаше естествена светлина, така че беше идеално за магията на хора. Той се вцепени и му се прииска да беше подготвил ножовете в ръкавите си, преди да дойде.

Но Аманвах просто извади един увит в плат пакет и му го подаде с поклон.

— Заровете казват много неща за теб, съпруге. Силата ти е неоспорима, но житейският ти път е белязан от какви ли не възможности. В някои варианти на бъдещето цели орди *алагаи* танцуват на музиката ти, ала в други дарът ти е пропилян. Величие или провал.

Роджър развърза ярко оцветения плат и пред очите му се показва малката дървена кутия от по-рано тази сутрин.

— Когато ги попитах дали да се омъжа за теб, казаха ми „да“, а когато ги попитах кой сватбен дар може да те поведе към величието, те ми показаха това.

Роджър ненадейно се почувства като простак. Беше прекарала толкова време сама, за да му направи сватбен дар? Създателю, очакваше ли се и той да им даде нещо? Никой не му беше казал. Отбеляза си наум да попита Шаманвах какъв е обичаят, когато спрат за през нощта, и да поиска съвет за подарък, ако е нужно.

Аманвах се поклони до земята и челото ѝ почти докосна пода на фургона.

— Моля, приеми извиненията ми, че ти го давам чак сега. Започнах работа едва преди две седмици, защото си мислех, че ще имам месеци за подготовка. Заровете не предвидиха, че ще поискаш да се ожениш за нас толкова скоро.

Роджър прокара трите си пръста по гладката повърхност на дървото, в което единствените неравности бяха гравирани защити преди лакирането. Някои защити бяха отбранителни, но повечето му бяха непознати. Роджър така и не се научи да ги рисува.

Какво ли има вътре? — запита се той. Какво ѝ бяха заповядали демонските зарове? В ума му просветна образът на Енкидо. Ако са златни окови, грабвам си торбата с чудесии и излизам през вратата, пък ако ще фургонът да се движи.

Отвори очи и се удиви. Върху постелка от коприна се намираше подбрадник от полиран палисандър и оформена от злато среда, прикрепен към долно прагче, също от злато. Всичко беше покрито със

защити, гравирани в златото и вдълбани дълбоко в дървото, а после запълнени със златна нишка. Беше прекрасно.

Подобно на всички модерни инструменти, цигулките на Арик и Джейкъб също имаха подбрадници, но древният инструмент на Роджър нямаше, навярно защото бе отпреди тази част да бъде изобретена. Подбрадникът позволяваше на музиканта да придържа инструмента си само с врата си, като освобождаваше ръцете му за друго.

— Тази част идва от лютиера на херцог Едон и е била предназначена за кралския вестител. — Роджър се пресегна почтително към предмета, докато Аманвах говореше. — Много нощи ми отне да го защита и да вградя хора в него.

Той рязко отдръпна ръка.

— Хора? В това има демонски кокали!?

Аманвах се засмя звучно — твърде рядко го правеше, осъзна Роджър.

Това искрено ли е, запита се той, или просто част от маската?

— Не може да те нарани, съпруге. Омразата на Ний към човешката плът загива с *алагаите* й, но костите им продължават да носят магията на Ала, създадена от Еверам много преди Ний да изкопае бездната си, разкривено копие на творението му.

Роджър сви устни.

— И все пак...

— Костта е съвсем тънко парче — отвърна Аманвах. — Обвила съм я в защиты и злато.

— Какво прави? — попита Роджър.

Аманвах се усмихна толкова широко, че Роджър виждаше зъбите й през прозрачното було и дори на скептика в него му се стори, че не се преструва. Сърцето му ускори ритъм.

— Опитай — прошепна Аманвах и взе цигулката му, за да му я подаде.

Роджър се поколеба за миг, след което обаче сви рамене и прикрепил подбрадника към инструмента, постави го на врата си, без да го придържа с ръце. Когато цигулката докосна брадичката му, по нея преминаха леки иглички като от изтръпнал крайник.

Роджър почака.

— Какво трябва да стане сега?

Аманвах отново се засмя.

— Свири!

Роджър взе лъка в сакатата си ръка и бързо изсвири нещо. Резонансът го стъписа. Инструментът беше станал двойно по-силен.

— Това е невероятно.

— И това е с повечето защити, скрити от брадичката ти — рече Аманвах. — Повдигни я и звукът само ще се усилва.

Роджър я изгледа питащо, но се върна към свиренето. Отначало дървото бе скрито под главата му и цигулката звучеше само малко по-силно от обикновено. Той бавно повдигна брадичка, като разкри повече от защитите, и звукът удвои сила, след това отново и отново, докато накрая зъбите и костите на лицето му жужаха. Накрая му се наложи да спре, защото го болеше, макар че много от защитите дори още не се бяха задействали.

— Това ще заглуши прекрасните ви гласове — каза Роджър.

Аманвах поклати глава и надигна булото си, показвайки златна яка, плътно прикрепена към долната част на гърлото ѝ. Сиквах показва своята.

— Няма да изостанем от теб, съпруге.

Роджър поклати глава изумен.

Може би тази костна магия и заровете не са чак толкова лоши.

— Не знам какво да кажа — промълви накрая той. — Това е най-невероятният подарък, който някога съм получавал, но нямам какво да ви подаря в замяна.

Аманвах и Сиквах се засмяха.

— А нима забрави песента, която изпяхме току-що? — попита Аманвах. — Това беше твой дар пред благословения ни баща. — Аманвах постави длан на лакътя му. — Ще я изпълним заедно с теб довечера за *чините*.

Роджър кимна, внезапно разкъсан от вина. Нямаха представа какво ще каже тази песен на лакътниците.

Селцето Зелена поляна изглеждаше изоставено, когато керванът пристигна, а полята бяха опразнени от хора и добитък. От време на време зърваха някакво движение откъм гората и близките хълмове, но

то бързо замираше. Оставиха кервана на пътя на вестоносците, докато фургоните се упътиха към самото село. Дори там не видяха никого.

— Не ми се нрави това — каза Кавъл.

Колив му рече нещо на красиански и изсумтя.

— Какво каза? — попита Лийша.

— Казва, че *чините* вдигат шум почти колкото гръмотевична буря. Навсякъде край нас са и ни наблюдават от всеки прозорец и всеки тъгъл. Ще го изпратя да разузнае...

— Не, няма — рече Лийша.

— Той е съгледвач от племето кревак — каза Кавъл. — Уверявам ви, господарке, зеленоземците няма дори да го усетят.

— Не се тревожа за тях — каза Лийша. — Искам го, където мога да го виждам. Тези хора имат причина да се плашат, но няма да сторим нищо, с което да оправдаем страховете им.

След малко се показва и площадът, обграден от домове и магазини. На стъпалата на странноприемницата чакаха петима мъже, двама с готови за стрелба ловни лъкове и още двама с дълги вили.

Лийша нареди да спрат и излезе от фургона си. Веднага към нея се присъединиха Роджър, Гаред, Уонда, Аманвах, Енкидо, Шаманвах и Кавъл.

— Нека аз да говоря — каза им Лийша, докато приближаваха.

— Не изглежда, сякаш се интересуват от разговори, господарке — каза Кавъл и кимна в двете посоки, където тя видя лъконосци на всеки прозорец край площада.

— Няма да стрелят, освен ако не ги предизвикаме — каза Лийша, макар най-вече да ѝ се щеше да се чувства толкова самоуверена, колкото звучи. Тя разпери престилка, за да покаже на всички, че е билкарка. Облеклото на Роджър също показваше какъв е, още нещо в тяхна полза.

Роджър и Енкидо застанаха между лъковете и Аманвах, а Гаред пък застана така, че да пази Роджър. Лийша също беше обградена, само че от Кавъл и Уонда.

— Хей, вие от странноприемницата! — извика Роджър. — Не ви мислим злото, търсим само подслон, за който ще си платим: Може ли да приближим.

— Оставете си копията! — провикна се в отговор един от мъжете.

— Нищо подобно няма да... — Понечи да каже Кавъл.

— Копието или ти — намеси се рязко Лийша. — Молбата е честна, а и лесно могат да те оставят на място с тези лъкове.

Кавъл изръмжа тихо, ала се наведе и остави копието си. Енкидо стори същото.

— Кои сте вие? — попита предводителят на мъжете, когато стигнаха до верандата.

— Лийша Пейпър — каза Лийша.

Мъжът премигна неразбиращо.

— Господарката на Хралупата?

Лийша се усмихна.

— Същата.

Мъжът присви очи.

— А какво правите толкова на юг? И то с тези? — Той кимна към красианците.

— Връщаме се от среща с водача им — каза Лийша — и искаме да прекараме нощта в Зелена поляна.

— Откога билкарките ходят да преговарят с тоз и оня? — попита мъжът. — Това е работа на вестоносците.

Роджър пристъпи напред и изпъна ръка, като разпери наметалото си.

— Аз съм вестителят на Хралупата. Роджър Полухват, бивш чирак на Арик Сладкогласния, който пък някога бе вестител на херцог Райнбек от Анжие.

— Полухват? Оня, дет' му викат „магьосника с цигулката“?

Роджър се ухили широко и кимна.

— Имате имената ни, но ние нямаме вашите — каза Лийша. — Предполагам, че ти си Хаволд, градският говорител?

— Да, а ти пък откъде знаеш?

— Вашата билкарка Ана веднъж ми писа за съвет как да излекува дъщеря ти Теа от охтика — каза Лийша. — Надявам се да е добре?

— Минаха се десет години — каза Хаволд. — Ана вече си има нейна си челяд и не ща да спят на по-малко от километър от тия ми ти красиански убийци. Миналата зима чухме истории за тях от бегълците.

Той се озъби на Кавъл и Енкидо.

Лийша се помоли наум Кавъл да не се върже на провокацията и си отдъхна, когато той остана безмълвен.

— Не мога да говоря за целия им народ, но мога да гарантирам за хората в кервана си. Ако никой не закача тях, те също няма да закачат никого. Повечето ще останат по каруците си на пътя, но родителите ми са възрастни и много биха се зарадвали на няколко легла. Както ви каза и вестителят ми, можем да платим и със злато, и със забавления.

Устата на Хаволд остана свита, ала въпреки това мъжът кимна.

Лийша седеше в общото помещение на странноприемницата с родителите си, Гаред, Уонда, Кавъл и Енкидо, докато Роджър настройваше цигулката си. Беше се облегнал назад в стол с висок гръб, в един от по-слабо осветените ъгли на стаята, а Аманвах и Сиквах коленичеха на чисти парчета плат от двете му страни. Лийша виждаше, че Кавъл и евнухът са неспокойни, че двете *дама'тинги* са на сцената — подобни неща бяха нечувани в Красия, — но след няколко резки думи от страна на момичетата се поукротиха. Останалите маси и столчета бяха заети от местни, повечето отзад. Един жонгльор винаги привличаше тълпа, но към красианците на масата бяха отправени също толкова погледи, колкото към него. От всеобщите разговори ѝ беше трудно да чуе нещо конкретно, но навсякъде из стаята се носеха недотам дружелюбни шумове.

Поне докато не започна музиката.

Роджър не беше подготвил тълпата с нищо, както в деня преди това. Никакви акробатики, жонглиране, фокуси, шеги или анекдоти. Със съпругите си на сцената той само свиреше.

Както и с Ахман в залата му, Роджър започна бавно и тихо, като постепенно наслагваше все по-сложни трели и свиреше все по-силно, докато накрая звукът не изпълни стаята, обгръщайки всички. Тълпата се смълча и очите им се прибулиха. Лийша знаеше, че това свирене не е всъщност магия, ала начинът, по който и хората, и демоните откликваха, показваше, че Роджър притежава неповторим талант.

Когато музиката нарасна до кресчендо, Аманвах и Сиквах запяха, отпървом без думи, но след малко продължиха на съвършен тесиански:

Еверам, Създателя на туй, що е, било е и ще бъде,
отвред обзря нийският мрак и мразът нийски
и почувства празнота, и още — гнет,
и святата Ала затуй извая.
И прикади ѝ той със слънце и луна,
и светлината им дари на хората,
подобията Негови.
И Създанието, запретило
съвършената ѝ бездна,
Ний възневидя.
И пресегна се Ала да съкруши,
но Еверам възпря десницата ѝ.
Ний заплю със хрчка черна Неговия свят
и Алагай'тинг Ка отпусна членеста снага,
на демоните всички Майка скверна.
Но Еверам с дъха си сътворенчески
на Времето стрелата пусна.
Кралицата на демоните свергнаха
слънцето свещено и свещената луна
и с проклинания тя плъзна се обратно
в Бездната.
Но завъртя се пак Ала и падна нощ,
и като с рог обсидианов сбра
от нийските чертози
черната ѝ челяд.
От чреслата си избълва ги
Алагай'тинг Ка
унищожителите алагаи,
и воинството на Ний за да разпръсне,
рече Еверам човеку:
„Брани се, не отстъпвай под светлика лунен,
дето гасне, и множи мощта
на алагаите.
И знай, че скрие ли докрай нощта луната,
Ала трепери, Алагай Ка крачи по земята.
Кога тъй млада е луната, та още непрогледно е
небето,

телата си пазете от гмежта на Ний,
ума си вий пазете от бащите демонски,
та да не го погълнат ведно с мислите, с мечтите ви
за Мойта светлина.“
И Еверам, Могъщ и Превелик,
изпрати на децата Си последен дар,
изпрати Избавителя.
Шар’Дама Ка ни води към величие и Райски двери,
децата Еверамови ще едини.
И язвата на Алагай’тинг Ка
ще изцери той, Избавителя.
И всичките човешки племена ще са в едно —
пръсти на десницата му властна.
На колене пред него и пред Еверам!
Или копието му десятък ще си вземе
от децата ви, та без колебание
в сетнешните дни да го последвате на рат
и без колебание да се обагрите
в кръвта на алагай,
в Първата война.

Лийша усети болка в ръката си и осъзна, че стиска чаената си чашка толкова силно, че кокалчетата ѝ са побелели. Насили се да се отпусне и се огледа — всички в стаята вкупом бяха затаили дъх. При последния куплет Лийша очакваше Красианците да извадят оръжията си — макар че ги бяха оставили по стаите си — или местните да се вдигнат на мъст. Вместо това всичко избухна в какофония от звук. Кавъл и Енкидо ревяха с пълно гърло и тропаха с крака, тъй че от гредите по тавана падаше прах, а ръкоплясканията на тесианците бяха като буре с гърмящи пръчки.

Не за пръв път беше подценила Роджър. Приличаше на момче, на осемнайсет, с едва наболи брада и мустаци. Действията му често го караха да изглежда още по-млад — беше капризен, дебелоок, а понякога самонадеян до пълна глупост. Лийша непрестанно се тревожеше, когато той пренебрегваше съветите ѝ, убедена, че разбира

по-добре от него, че може да реши всичките му проблеми, ако само я послуша и прави каквото му се казва.

Ала Роджър беше сторил с тази песен повече, отколкото тя можеше да си представи — беше споделил на селяните всичко, което имаха нужда да знаят за Красианците и вярванията им, предупреждаваше ги за опасността от Новолунието и недвусмислено им казваше, че армията на Ахман идва към тях.

И най-вече — беше го сторил под носовете на самите Красианци, разкривайки нищо повече от това, което *даматите* им оповестяваха от пиедесталите и минаретата си. Все едно казваше, че небето е синьо. Аманвах и Сиквах мислеха, че прославят отеча си, но всъщност увещаваха хората да си съберат покъщнината и да бягат колкото е възможно по-бързо, колкото е възможно по-далеч.

Лийша беше свикнала да знае най-добре, но внезапно самата тя се почувства, сякаш се лута, а Роджър бе този, който виждаше всичко в целостта му.

— Това беше изключително, Роджър — рече тя, докато се надигаше, след като изпълнителите се бяха поклонили и дойдоха на масата. Кавъл и Енкидо веднага обградиха жените.

— Благодаря — каза Роджър, — но бяхме трима. Никога нямаше да се справя без Аманвах и Сиквах.

— Съпругът ми е твърде скромнен — отвърна Аманвах. — Научихме го на песен, която всеки знае, и му помогнахме да разбере смисъла на думите, но той я предаде на вашия език и откри ритъм и думи, които ние никога не бихме могли.

Лийша се усмихна.

— Мисля, че и ти скромничиш, Аманвах. — Погледна Роджър. — Но е вярно, че Роджър добави няколко... фини пласта послания по несравним начин.

За миг Роджър я изглежда ядосано, твърде набързо, за да забележат останалите. Аманвах пък я изглежда любопитно. Лийша осъзна, че подценява не само приятеля си. *Дама'тингата* беше млада, но не и глупава.

Хаволд дойде при Лийша след изпълнението и тя го научи на защитата срещу мисловния демон и как да прави превръзки за глава с нея, за да ги използват всички.

— Искаш да кажеш, че тези неща са истински? — попита стъписан Хаволд.

— Всяка опасност в тази песен е истинска — рече Лийша. — Всяка.

Роджър се събуди на следващата сутрин, когато матракът се поразклати. Аманвах и Сиквах слизаха на пода. Опитваха се да не му пречат, но след толкова нощи сред умели джебчий от гилдията си се беше научил да спи леко.

Поддържаше дишането си равномерно, като се преструваше, че шава насън, за да може по-добре да ги погледа, докато палеха маслени лампи и започваха сутрешния си ритуал. Още не беше утро и Роджър навярно можеше да поспи още час, преди да стане и да се присъедини към кервана, но някои неща бяха за предпочитане пред съня.

Едно от тях бе да наблюдава как съпругите му се упражняват.

Аманвах и Сиквах бяха облечени само в прозрачни свободни панталони и горница и оставяха малко на въображението, докато преминаваха през стойките си от *шарусахк*.

Роджър усети как се възбужда и се размърда под одеялата, за да притисне мъжеството си, като потисна стон на удоволствие, мислейки какъв е късметлия.

Както винаги, жените сякаш притежаваха шесто чувство за щенията му. Обърнаха се към него и той не успя да затвори очи достатъчно бързо. Незабавно спряха с упражненията си и се придвижиха към него.

— Не, моля ви — каза им той. — Нека не ви прекъсвам. Харесва ми да ви гледам.

Сиквах и Аманвах се спогледаха, свиха рамене и продължиха с формите на *шарусахк*.

— Вашият *шарусахк* няма нищо общо с този, който Гаред и Уонда учат от Кавъл — отбеляза Роджър.

Аманвах изсумтя.

— *Шарусахкът* на *шарумите* е като вой на вълци срещу луната. Дори *даматите* са така. А това — и тя премина през поредица от стойки — е като музика.

Роджър се концентрира, като си представи Дарси Кътър, грозноватата билкарка от Хралупата на Избавителя. Разсъблече я наум, докато възбудата му спадне съвсем, и после се надигна от леглото, придвижи се към Аманвах и имитира стойката ѝ.

Беше изненадващо трудно дори за него, с цялото му сценично обучение. Роджър можеше да ходи на ръце, да се премята, да прави кълбета и цигански колела и умееше всеки танц — от тези в кралските бални зали до тези по селските забави. Ала *шарукинът* изпитваше мускули, които той дори не знаеше, че има, и го принуждаваше да балансира по-усилено, отколкото да танцува върху топка, докато свири на цигулка.

Сиквах се засмя.

— Браво, съпруже!

— Не ме лъжи, *дживах* — каза Роджър, като се подсмихна, за да ѝ покаже, че само се шегува. — Знам, че беше ужасно.

— Сиквах не лъже — Аманвах рече, като му помогна да оправи стойката. — Формата ти е добра, само центърът ти не е стабилен.

— Центърът ми ли?

— Представи си, че си палма и се поклащаш на вятъра — каза Аманвах. — Прегъваш се, ала не се пречупваш.

— Бих си представил — рече Роджър, — но никога не съм виждал палма. Все едно да ми кажете да си представя, че съм делва със злато в края на дъгата.

Аманвах не се намръщи, ала не се и усмихна. За нея в *шарусах* нямаше нищо смешно. Той преглътна усмивката си и ѝ позволи да коригира стойката му.

— Центърът ти е невидимата линия, която те свързана с Ала и с Рая — каза Аманвах. — Грижи се за равновесието ти, но и за много повече. Това е мястото на спокойствие, дълбокото място, където потъваш, когато прегърнеш музиката си, мястото на покой, където да пренебрегнеш болката. — Тя хвана чатала му. — То е твърдото място, от което садиш семето си в жените си, и безопасното място, където се поклащаш в ритъма на вятъра.

Роджър простена, когато тя го докосна, и този път Аманвах вече се усмихна. Отстъпи крачка назад и даде знак на Сиквах. И двете посегнаха в торбичките си, където държаха малките цимбали за танца по възглавниците.

През следващите няколко дни ситуацията се повтаряше и в останалите лактънски селца — убеждаваха местните да пуснат кервана въпреки страха им от *шарумите*, а след това им свиреха и пееха. Роджър се чувстваше донякъде виновен, задето не бе искрен със съпругите си относно посланието на песента, но успя да успокои съвестта си с това, че и те отначало не бяха показали с нищо, че владеят езика му. С песента просто разпространяваха знание, което те двете считаха за всеобщо достойние, така или иначе.

Всяка сутрин Аманвах и Сиквах продължаваха да го обучават в своя *шарусахк*, докато Енкидо ги наблюдаваше с каменно лице. Той приемаше това по-скоро за игра, но беше приятно. Лийша му беше разказала за смъртоносните удари по нервните центрове, които Иневера бе опитвала срещу нея, както и колко лесно беше успяла да прикове Лийша в задушавач ключ. Нищо от това не присъстваше в уроците на съпругите му. Той се учеше лека-полека, но не достатъчно бързо, за да опитва някои от по-трудните стойки.

— Трябва да се научиш да вървиш, преди да танцуваш — каза Аманвах.

Колкото повече се отдалечаваха от красианската територия, толкова повече ускоряваха ход. Веднъж керванът им попадна под атака — бърз конен набег от десетина бандити с копия за хвърляне и къси лъкове, с който искаха да разсеят основната група, докато други десетина нападناха каруците с припаси. *Шарумите* не се подлъгаха. Убиха четирима от бандитите и раниха още неколцина, преди останалите да избягат. Керванът продължи необезпокояван.

По-малко от седмица до Хралупата на Избавителя и вече се чувстваха почти у дома — особено след като Лийша се познаваше толкова добре с билкарките край родното си място. Някои бяха жени, с които бе общувала писмено от години, ала никога не ги беше срещала. В селцето Нортфорк имаше дори сълзи и прегръдки, но Роджър виждаше само едно — нарастващо напрежение. Селяните по тези места се чувстваха в по-голяма безопасност от *шарумите* и това ги одързостяваше.

Същата вечер в местната странноприемница, след като приключиха *Песента на Новолунието*, последваха само вежливи

аплодисменти, а съдържателят се провикна:

— Хей, я свирни *Битката при Хралупата!*

Възкликанието беше последвано от одобрителен хор, нетърпеливи викове и тропане с крака.

Роджър потисна неприязнена гримаса. Преди два месеца не спираше да свири тази песен и я беше продал скъпо на Гилдията на жонгльорите.

Той погледна Аманвах.

— Моля те, изсвири я, ако желаеш, съпруге. Със Сиквах ще се върнем на масата си. За нас ще е чест да чуем песента за героизма на новото ни племе срещу Нощта.

Те плавно се изправиха. Роджър искаше да ги целуне, докато го подминаваха, но макар все повече да свикваха със северняшките порядки, интимностите пред чужди погледи бяха все още твърде много за всяка Красианска жена, с изключение на *дамаджата*.

Новото ни племе. Роджър стисна зъби. Знаеха ли какво искат да чуят? Не беше достатъчно глупав да пее тази песен наред Дара на Еверам — това щеше да е почти богохулство.

Но вече не бяха в Дара на Еверам. Бяха в лактънски земи, обградени от тесианци, които заслужаваха да знаят, че братовчедите им на север стават все по-силни и имат свой собствен спасител. Роджър не вярваше, че Арлен Бейлс е Избавителя, както не вярваше, че това е и Ахман Джардир, но ако хората трябваше да се опанят на нечия сила в нощта, на нечия пътеводна светлина, той винаги би предпочел Защитения пред Шар'Дама Ка. Нямаше да прекара остатъка от живота си, като спестява този факт на съпругите си.

Сега бе не по-лош момент от всеки друг.

Той бавно започна. Докато навлизаше все повече в музиката, страховете и напрежението му се разсяха като демонска пепел на сутрешен вятрец. Когато написа песента, той се гордееше с нея повече отколкото с всичко друго свое, и когато сега пръстите му пробягваха по познатите ноти, откри, че още се гордее. *Битката при Хралупата* може би нямаше внушителната мощ на *Песента на Новолунието*, но с нея можеше да изведе защитно наметало край хората, през което ядроните да не могат да преминат, а и песента властваше и над сърцата. Вече я пееха надлъж и нашир и щеше да го надживее със столетия, щеше да пребъде като една от древните саги от стария свят.

Той изпадна в унеса, който настъпваше, щом засвирише, затвори сетивата си за съпругите си, за *шарумите*, за Лийша и за посетителите. Когато беше готов, запя.

Беше написал песента по-простичка, за да могат селяните да пляска и да пеят заедно с него, но и за доброто на самото изпълнение. Гласът му не беше нищо в сравнение с тези на Аманвах и Сиквах, както и с гласа на прочутия му господар Арик Сладкогласния. Дори пиян, когато хората му се присмиваха и го наричаха „Спиртогласния“ и когато забравяше текстовете, Арик притежаваше певчески умения, които Роджър никога не можеше да добие.

Но пък Роджър бе обучен от него, така че дори да му липсваха сила и голям естествен талант, можеше да се справи достатъчно добре. Гласът му беше висок и ясен.

*Хралупата направо в Бездната се дяна, та се не
видя,*

*кога кървавата треска връхлетя
и отнесе Бруна, билкарка прочута.
Ученичката и Лийша бе далеч.*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.*

*Далеч на север, в Анжие, чу злата вест билкарка
Лийша,*

*господарка Лийша:
учителката ѝ обична — мъртва,
баща ѝ прескъп — поболял се смъртно.*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.*

Защото дойде Защитения в Хралупата.

*И за сама в нощта билкарка Лийша,
господарка Лийша,
тъй се не намери ни един водач,
а само пътните защити на жонгльори,
дето демони от Бездната възпират,
ала демони в човешки облик — не.*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.*

*Без кон и без закрила,
проглушена от ядронски рев,
нещастна, гладна, жадна,
господарка Лийша срещна мъж
със плът — защита,
и убиваше той демони
с едните си юмруци голи.*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.*

*В Хралупата дойдоха двама
и срината бе, мъртва,
защитите — затрити, потрошени,
а от люде — кротки домошари,
половината — погинали,
изцъклены в нощта.*

И ни един не рипна,

не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.

На цялата покруса, смърт и отчаяние
плю смело Защитения и рече той:
„Елате с мен и стойте с мен,
и редом с мен се бийте,
и зората живи ще дочакаме,
но знайте, заедно ще се държим докрай.“

И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.

Дорде бе нощ, се биха с брадви, с копия се биха,
със сатъри, с щитове, на две строшени,
а билкарка Лийша, господарка Лийша,
тешеше и цереше във дома Свещен
людете ранени, изтощени.

И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.

И тъй дърварите, уж прости,
а герои славни всъщност,
опазиха в нощта приятели и близки,
а мястото на славна сеч отсетне
Гробището на ядрони се зовеше.

И ни един не рипна,

*не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.*

*Та пита ли ги тоя или оня,
как тъй по заник демони се разтреперват,
простите дървари, честни люде, честно думат:
„Щото, друже, Избавители сме всички.“*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитения в Хралупата.*

— Истинският Избавител! — извика някой в тълпата и всички нададоха одобрителни възгласи.

Някакъв стол се строполи на пода и Роджър отвори очи. Кавъл се движеше към него, кипнал от гняв. Гаред скочи на крака и застана между двамата. Огромният Кътър беше с над трийсет сантиметра по-висок и с петдесетина килограма по-тежък. Сграбчи Кавъл и сякаш за миг владееше положението, но след това офицерът усуква ръката дънер, която го държеше, и Гаред изрева от болка точно преди по някакъв неведом начин да се озове на земята, на два метра от противника си. Кавъл не му обърна повече внимание, ускоряваше крачка към Роджър.

Уонда посегна инстинктивно към лъка си, но когато осъзна, че е в стаята ѝ, не се поколеба да застане срещу Кавъл невъоръжена. Придвижваше се на палци и държеше гарда си високо, докато нанасяше бързи точни удари с ръце и предвидливо внимаваше да не скъси погрешка дистанцията. Съпротивата ѝ продължи няколко секунди повече от тази на Гаред, но след това Кавъл отклони един от ударите ѝ и нанесе удар в гърлото с ръба на дланта си. Докато тя се давеше, той я сграбчи за ръката и след това я преметна през тялото си върху една маса, която се строши на две под момичето. Уонда се изтърколи на пода насред трески, бира и счупено стъкло.

Съдържателят беше извадил сопа и викаше на останалите да се намесят, но никой не се намираше достатъчно близо до Роджър, за да му помогне. Той извади един от метателните си ножове, но той се оплете в пръстите му и издрънча на пода. Кавъл приближаваше неумолимо.

Тогава се намеси Енкидо, подхвана Кавъл под едната мишница и обърна инерцията му. Офицерът предусети хода на евнуха, плъзна се встрани и остана на крака. Провикна се на Красиански и отвърна с ритник, последван от мълниеносен ляв прав. Нито един от двата удара не улучи целта — Енкидо се измъкна от ритника и хвана китката на Кавъл. Рязко го прониза с два пръста в раменната става, след което пусна ръката на противника си, а тя увисна безжизнена. Кавъл опита с другата, ала сякаш се целеше в дим. Енкидо се местеше от пътя му, сякаш се разхождаше небрежно из стаята, а след това обездвижи и другото рамо на Кавъл, направи крачка покрай него и го изрита в сгъвката на коляното.

С ужасяваща лекота се придвижи откъм гърба на офицера и приклепи отпуснатите му ръце, след което го притисна към пода. По лицето на Кавъл се изписа агония, когато сухожилията му се опънаха почти до скъсване, но той не гъкна. Енкидо, разбира се, също остана безмълвен, лицето му — безизразно.

— Достатъчно — каза Аманвах и евнухът моментално пусна Кавъл и отстъпи назад. Кавъл се обърна към *дама'тингата* и изрече нещо през зъби на Красиански. Роджър не разбираше смисъла, но фанатичният поглед в очите му беше красноречив.

Аманвах отвърна на Тесиански с леден тон.

— Ако ти или някой друг от *шарумите* докосне и с пръст съпруга ми, Кавъл, ще прекарате вечността от погрешната страна на Райските двери.

Кавъл се ококори. Опря чело в пода, мускулите на лицето му още трептяха.

Аманвах се обърна към Роджър.

— А ти, съпруге, никога повече няма да пееш тази песен.

Роджър нямаше нужда от медальона си, за да му вдъхне смелост. Гневът му бе предостатъчен. Никой нямаше да му заповядва какво да свири и какво — не.

— Ядрото да ме вземе, нямало да я свиря! Да не съм духовник! Няма да избирам вместо хората в какво да вярват. Разказвам истории, това ми е работата! Тези са истински, и двете.

На челото на Аманвах изпъкна вена, единствен признак за гнева ѝ, ала той така и не обзе погледа ѝ. Тя кимна.

— Тогава баща ми ще разбере за това. Кавъл, избери най-силния си, най-бърз *дал'шарум*. Ще напиша писмо, което той ще постави в ръцете на Шар'Дама Ка и в ниции други. Кажи му да вземе два коня, да не убива *алагаи*, освен тези, които биха го забавили, и му кажи, че самата Шарак Ка може да зависи от бързината му.

Кавъл кимна и се надигна, за да изпълни заръката ѝ, ала Лийша се изправи и застана срещу него със скръстени ръце.

— Няма да стигне доникъде — предупреди тя.

— Какво? — не разбра Аманвах.

— Отрових *шарумите* ти — каза Лийша — с нещо много по-трайно от слабия антидот, който пускам в супата им, за да не умрат. На няколко дни сте от най-близките си приятелски територии, а без антидота този *дал'шарум* няма да издържи и половината от времето.

Аманвах се взря задълго в Лийша. Роджър се запита истина ли бе. Невъзможно. Лийша бе способна на много неща, но да убива с отрова? *Лийша?!*

Аманвах присви очи.

— Кавъл, изпълнявай.

— Не блъфирам — каза Лийша.

— Сигурна съм — съгласи се Аманвах.

— Но въпреки това ще изпратиш мъж на сигурна смърт?

— Ти го изпращаш на сигурна смърт — каза Аманвах. — Аз правя каквото мога, за да защита събратята му в Дара на Еверам. Ще хвърля заровете и ще приготвя билки за него, но ако наистина си го отровила и не успея да отгатна с какво, той ще намери смъртта си като мъченик и душата му ще тежи в твой ущърб, когато застанеш пред Създателя в края на самотния път.

— Нито една от нас няма да се изправи чиста пред него след това — отвърна Лийша.

— С нищо не помагате на тези хора, като ги плашите и обърквате с лъжи и полуистини. Когато баща ми реши да завземе земите им, това ще се случи. Тези хора ще добият повече сила за Шарак Ка и ще имат

възможност да прославят Създателя в Рая. — Аманвах вдигна показалец и строевият излезе. Неколцина мъже изглеждаха, сякаш искат да препречат пътя му, ала той им се озъби и те се отдръпнаха.

С последен яден поглед към Роджър Аманвах и Сиквах също си заминаха с резки крачки нагоре към стаите, следвани от Енкидо. Роджър ги изгледа с тъга. Истина беше, че никога няма да спре да изпълнява *Битката при Хралупата*, но не биваше да им го казва по този начин, тук. Знаеше какво е да те изоставят по средата на представление.

Когато смайването поотмина, Роджър осъзна, че той и останалите от Хралупата са напълно сами за пръв път от началото на пътуването си. Уонда и Гаред изглеждаха по-скоро с наранена гордост, от колкото с наранени тела. Те се оглеждаха за нежелани посетители, докато останалите разговаряха.

— Е, това беше кошмарно — каза Роджър.

— Извади късмет — каза Лийша. — Едно е да използваш *Песента на Новолунието*, за да кажеш тихомълком на местните да бягат от Красианците, но съвсем друго — да им пееш за втори Избавител точно под носа. Все едно плюеш на всичко, в което вярват.

— И какво, да се преструваме, че *Битката при Хралупата* никога не се е случвала ли? — попита Уонда. — Че сме се били за нищо? Баща ми просто се е споминал ей така и не е взел със себе си цяла гора дървеняци? А Защитения не е направил нищо от това, дето се пее?

— Много ми писна да се преструвам, че горе е долу, а черното е бяло — каза Гаред.

— Разбира се, че не — отвърна Лийша. — Но на пътя сме уязвими. Скоро ще сме обратно в Хралупата. А дотогава предлагам да действаме внимателно.

— Ей, всичко наред ли е? — попита съдържателят, като донесе още напитки. Придружаваха го Джери, говорителят на Нортфорк, и Никъл, билкарят.

— Направо идеално — каза Роджър и им даде знак да седнат. — Нощта не е интересна, ако почти не ме убият.

Джери примигна неразбиращо, но заедно с Никъл заеха местата си.

— Какво става, Ядрото го взело? Казахте, че са с вас, но май-май вие сте с тях. Да не те държат пленник?

Роджър знаеше, че очакваха той да обясни, но се чувстваше изтръпнал, сякаш плуваше в памук, и нямаше какво да им отвърне. Лийша поклати глава и той с радост ѝ отстъпи отговора, поне докато не продума.

— По-сложно е от това, говорителю — рече Лийша, — и не е ваша работа. Добре сме. Жената в бяло е дъщерята на Красианския пълководец...

Роджър се вцепени. *Внимавай какво им казваш!*

— ... и съпруга на Роджър. След тази вечер никой от воините няма да посмее да ни нарани без заповед от Шар'Дама Ка, а тя няма да дойде бързо. Дотогава ще сме в Хралупата, в безопасност, и ще сме по-добре подготвени да посрещнем проблемите си от хората в Нортфорк.

— Това пък какво трябва да значи? — попита говорителят. — Едно казвате, друго пеете, трето показвате.

— Значи, че Красианците идат насам — каза Лийша. — Може да не са толкова брутални, колкото с райзънците, ако не сте достатъчно глупави, за да се биете, но ефектът ще е същият. Всяко момче ще бъде взето да се обучава на схватки до смърт с демоните, всеки мъж ще е втора ръка човек, всяка жена — трета. Ще поставят поселището ви под евджахски закони и ще ви назначат наблюдател.

— И ни казваш, че не бива да се борим с това? — попита Джери. — Че трябва да го поемем отзад като някоя кобила за разплод?

— Казва ви да бягате, докато можете — рече Ърни. — Намирате се точно в посоката, откъдето ще мине армията им. Ако имате акъл, ще пожънете каквото е пораснало, ще приберете всичките си принадлежности и ще се махнете от пътя им.

— Накъде?! — извика Джери. — Семейството ми живее в Нортфорк, откакто се помним, повечето тук също. Какво, просто да изоставим мястото?

— Да, ако цените живота си повече от земята си — рече Лийша. — Ако искате да си запазите и херцога, поемете към Лактън, ако ви приемат. Изпратих им вест за опасността още преди месеци. Градът на езерото би трябвало да е в безопасност, поне засега.

— Видял съм езерото само веднъж и почти се напиках от страх — каза Джери. — Никой от нас няма да свикне да живее сред такива ми ти водища.

— Тогава елате към Хралупата — предложи Лийша. — Още не можем да стигнем толкова надалеч, но се разрастваме. Който и да дойде, няма да бъде върнат, ще можете да запазите общността и водачите си. Ще ви дадем хубава земя, добре защитена, както и защитени оръжия. Ще ви научим как да боравите с тях. Скоро ще е най-безопасното място извън крепостта на херцог Юкор в Мливари.

— Но така или иначе, всеки здрав мъж ще замине да се бие с това, дете никой не бива да се бие с него.

Джери се изплю на пода на кръчмата.

— Ей! — извика съдържателят.

— Прощавай, Сим — каза Джери. — С цялото ми уважение, господарке Пейпър, но в Нортфорк сме прости хорица и не щем да трепем демони като вас от Хралупата.

— Може да е по-лесно просто да отвлечем оная ми ти Красианска принцеса — предложи Сим. — Ще откупим с нея градчето. Ония чернодрешковци са корави, но ние сме пет пъти повече.

— Лоша идея — подхвърли Роджър лаконично.

— Прав е — съгласи се Лийша. — Посегнете ѝ и Красианците ще изстребят всеки мъж, жена и дете в Нортфорк и ще сравнят селището със земята. Да пипнеш *дама'тинга* с пръст против волята ѝ, значи смърт.

— Първо трябва да ни спипат.

Мигом в дланта на Роджър лъсна нож, а още миг по-късно вече стискаше Сим за яката, приковал го към масата. Острието чертаеше кървава резка по гърлото на Сим.

— Роджър! — извика Лийша, ала той я пренебрегна.

— Остави Красианците — изръмжа Роджър озъбен. — Няма да правите нищо такова, защото ми е жена.

Сим преглътна на сухо.

— Бирата говореше, господарю Полухват. Аз не на сериозно.

Роджър не промени изражението си, но пусна човека и ножът му се скри, както се бе появил.

Джери помогна на Сим да се изправи.

— Върви да търкаш тезгяха и си дръж изтръпналата уста затворена. — Сим бързо кимна и почти изприпка към тезгяха. Джери се обърна към Роджър. — Моите извинения, господарю Полухват. Във всяко село има по няколко дървени глави.

— Тъй, тъй... — Роджър още кипеше от адреналин, но си бе върнал жонгльорския самоконтрол и си седна на мястото.

— Никой не ще да ви тика към едно място вместо към друго — продължи Лийша към говорителя. — Но ако останете, заставате на пътя на буря, за която не сте готови. Видяхте на какво е способен един гневен *шарум*. Представете си десет хиляди на хоризонта и още четирийсет хиляди райзънски роби.

Джери пребледня, но кимна.

— Ще си помисля. Тази вечер си починете. Никой няма да е толкоз тъп, та да прави бели през нощта.

Надигна се и помогна на Никъл, след което двамата си тръгнаха.

— Този ще има да сънува кошмари довечера — каза Илона.

— Защо само той, а ние — не? — попита Лийша.

Точно тогава в хана заедно с Кавъл влезе млад *шарум* в пълно бойно снаряжение, а строевият носеше копие и щит. Двамата закатериха стълбите към покоите на Аманвах. Няколко минути по-късно младият воин се изстреля обратно през вратата.

— Не си тровила *шарумите* наистина, нали? — попита Роджър.

Лийша го погледа няколко секунди, въздъхна дълбоко и се изправи, упътена по коридора край тезгяха. Уонда тръгна с нея.

Роджър също въздъхна и погълна пълната халба бира пред себе си само на три глътки. От крайчетата на устните му изби пяна.

— Е, напред към оркестъра!

Ърни го обходи с критичен поглед, който понякога използваше и за дъщеря си.

— Велик цигулар си, Роджър, но още много има да учиш за съпружеството.

Гаред изпрати Роджър до стаята му — Роджър очакваше да види Енкидо на пост пред вратата, ала евнухът никъде не се виждаше. Значи беше вътре. Обезпокоително.

— Да дойда с теб, а? — попита Гаред.

Роджър поклати глава.

— Не, няма проблем. Но се навъртай, в случай че някой идиот се е вдъхновил от предложението на Сим да отвлекат Аманвах. Аз ще се оправя вътре.

Гаред изсумтя.

— Ей тука ще съм, в коридора. Но само да чуя някаква суетня и влизам с вратата.

В ума на Роджър проблесна образ отпреди петнайсет години, каменният демон наред експлозия от трески в хана на баща му. Не се съмняваше, че влизането на Гаред през тежката дъбова врата щеше да е в същия стил.

Ала и двамата премълчаха очевидното. Кавъл бе повалил Гаред като дете, а Енкидо — Кавъл, със същата лекота. Колкото и да го вбесяваше великанът понякога, Роджър не искаше да го види как загива в схватка с предрешен край. Ако Роджър не можеше да се измъкне от това без бой, значи нямаше да се измъкне.

Престори се, че изпъва туниката си и скришом докосна медальона си. Незабавно се поуспокои.

На всички ни трябва нещо за житейските болести, беше казал Арик, когато Роджър го попита веднъж защо пие толкова, *а съм твърде стар за жонгльорски истории.*

Посегна към бравата.

Вътре Енкидо стоеше току до рамката на вратата със скръстени ръце. Както винаги, евнухът сякаш не виждаше Роджър.

Аманвах и Сиквах се бяха преоблекли с шарените си копринени воали — на Роджър това му се стори добър знак, — но въпреки това се чумереха насреща му.

— С Лийша сплетничите срещу нас — каза Аманвах.

— Как? — попита Роджър. — Баща ви знае, че не подвиваме коляно пред него. Предложи ни съюз и го обмисляме. Не съм се клел да изпълнявам всяка негова повеля.

— Има разлика между това да не работиш за интереса му и да работиш *срещу* него, съпруже — рече Аманвах. — Баща ми не знае, че разпространяваш мълви за лъжеизбавители, нито, че господарката Лийша е отровила воините му.

— Баща ти знае всичко за Защитения и за връзката му с Хралупата. Не скрихме това от него още когато дойдохме за пръв път в

Дара. — Роджър свъси вежди. — И не си в позиция да наставляваш когото и да било за отровителства.

Аманвах не си позволи да покаже нищо с изражението си, но направи пауза. Бе засегнал чувствително място.

— Само че увещавайте хората да бягат от нас, макар да нямаме планове за поход. Казвате им да си съберат покъщнината и да вървят към града наскре огромния оазис или да се сврат при вас в Хралупата ви, за да може племето ви после да ни се опълчи.

Роджър отново лумна отвътре.

— И откъде знаеш това? Да не ме шпионираш?

— *Алагай хората* нашепват, сине на Джесъм — рече Аманвах.

— Създателю, така да ми е писнало от тайнствените ви „нашепвания“ и скапаните ви зарове! По-важни са ви демонските кости, отколкото човешките животи.

Аманвах направи още една тежка пауза.

— Може би няма да можем да спрем богохулството ти, когато се върнеш в Хралупата, съпруге, но докато сме на път, няма повече да правим почивки. И дори в Хралупата Сиквах и аз никога няма да пеem другроверската ти песен, нито да търпим да я слушаме.

Роджър сви рамене.

— Не съм ви карал. Но бях в Битката за Хралупата, съпруго. Преживях я и знам какво е истина и какво — не. Няма да се преструвам, че никога не се е случвало, само за да не накърня избавителската репутация на баща ти. Ако е Избавителя, значи, така или иначе, няма значение. Ако пък не е...

— Е — изръмжа Аманвах.

Роджър се усмихна.

— Тогава няма защо да се косиш, нали?

— Баща ми е избраникът на Еверам — каза Аманвах, — но Ний е силна. Все още може да се провали, ако хората не са му верни.

Роджър отново сви рамене.

— Тези хора не са все негови. Ако иска да са, трябва да си го заслужи. Ще се бия срещу демоните, когато настъпи Шарак Ка. В чие име, предстои да се разбере.

Аманвах изсумтя.

— Много неща си, сине на Джесъм, но воин — не.

Бе шокиращ шамар по гордостта му и Роджър изгуби контрол над актьорската си маска. Истинският му гняв пролича по лицето му и той се надигна, а Аманвах трепна назад.

— Като твой съпруг, заповядвам ти да дойдеш с мен — рече той, взе си лъка и цигулката и се обърна да излезе.

Енкидо плавно пристъпи на пътя му.

Роджър застана пред него и вдигна глава, за да погледне евнуха право в безжизнените очи.

— Съпруго, отмести скопенеца си отгук.

Роджър долови искрица разбиране, макар тя мигом да изчезна.

— Не говорел езика ни, на оная ми работа рижата грива. Едро безполово копеле. Всяка думичка разбираш. Или ме убивай, или се отмести.

За пръв път евнухът показва емоция, а погледът му сега можеше да се мери с този на Кавъл в общото помещение. На Роджър обаче вече му беше все тая и не отклони очи.

— Енкидо, пристъпи встрани — каза Аманвах. Евнухът сякаш се изненада, но изпълни незабавно. Роджър отвори рязко вратата и се разтропа из коридора, а Гаред отвън почти подскочи.

Аманвах и Сиквах следваха жонгльора надолу по стълбите.

— Къде си мислиш, че отиваш? — опита се да попита Аманвах със суров тон, но той не си направи труда да отвърне.

Долу почти всички си бяха тръгнали, само малка групичка местни бе останала скупчена край тезгяха. Изгледаха Роджър изненадани, ала се облешиха при вида на Красианките по прозрачни копринени була.

— Съпруже! — извика Сиквах. — Не сме облечени!

Роджър не ѝ обърна внимание, прекоси стаята и махна резето на входната врата.

— Чш, ей, к'во правиш, да те' земе Ядрото!? — провикна се Сим, но Роджър пренебрегна и него и пристъпи навън.

Както в повечето тесиански градове, ханът бе в самия край на павирания градски площад. Между много от сградите имаше защитени променади, по които хората да стигат до хана, но целият площад бе твърде голям за това. Паветата спираха демоните да използват в мъгловидна форма, но въздушните наблюдаваха мястото и щяха да се

спуснат към всичко, що се движеше там. От време на време се прокрадваха и други видове, надигнали се край пътя.

Оттатък верандата на хана се намираха Кавъл и още двама *шаруми* в пълно бойно снаряжение.

— Махайте се от пътя ми! — Роджър ги разбута, сякаш подчинението им му се полагаше и *шарумите* отстъпиха инстинктивно, а той навлезе наред площада. В далечния край се спотайваха два малки дървесни демона и изпробваха здравината на защитите по сградите. Когато от хана наизлизаха хора, демоните се сковаха, на вид досущ като малки разкривени дървета. Роджър чу ахването на воините, когато съпругите му го последваха, и се усмихна, когато младежите извърнаха толкова рязко глави, че вратовете им изпукаха. Съпругите му бяха кръв на Избавителя, а и омъжени. Сладните погледи към тях щяха да им струват очите.

Без защитеното му наметало дървеняците моментално го зърнаха и когато той излезе оттатък защитите, бавно се запрокрадваха към него. Роджър дори не вдигна цигулката си. Отгоре крясъкът на въздушен демон разкъса нощта.

Аманвах и Сиквах спряха при перилата на верандата.

— Стига вече с тези глупости! — отсече Аманвах. — Връщай се! Роджър поклати глава.

— Не ти заповядваш на мен, *дживах*. Ела.

— Евджахът забранява жените да излизат през нощта — каза Аманвах.

— Както и да се показват без була пред други мъже, че и във всички цветове на дъгата! *Дамаджата* е убивала с камъни за такова нещо — извика Сиквах.

Роджър обърна глава към нея, докато тя се мъчеше да се покрие с гръб към останалите.

Демоните, вече близо, тъпчеха на място и напрягаха мускули, готови за скок. Необезпокоен, Роджър накрая се обърна към тях и вдигна лъка в сакатата си ръка.

Демоните бяха първични същества. Контролираш ли нагона им, контролираш и тях. В момента бяха приковали вниманието си в него. Роджър се възползва от състоянието им и го усили, придавайки на музиката си нужното въздействие.

Ето ме, казваше им тя. *Тук, гледайте само тук!*

След това спря музиката и бързо отстъпи встрани. Демоните тръснаха глави, объркани от изчезването му, а Роджър се възползва от новата им емоция.

Къде отиде? Никъде не го виждам, рече той на демоните. Въртяха диво глави, но дори когато погледите им минаваха покрай него, оставаха все така объркани. Роджър пристъпи внимателно между тях и запази нехайството в маската си.

— Аз пък бих казал, че Евджахът повелява да слушате съпруга си, но там, където ще ходим, Евджахът не е стигал. Жените жонгльори се обличат разноцветно, а сега сте в зелените земи. Иневера ще трябва да убие с камъни всяка жена оттатък Дара на Еверам.

На перилата при Аманвах и Сиквах се оформяше малка тълпа — Гаред с извадени оръжия, Лийша и Уонда със защитения си лък, *шарумите*. Съпругите му се поколебаха, но накрая Аманвах изпръхтя недоволено, изпъна се в цял ръст и закричи към него, а зад нея — Сиквах.

— *Дама'тинга*, не! — извика Кавъл.

— Тишина! — срязва го Аманвах. — Твоите бесове ни докараха дотук!

Гаред и воините тръгнаха след жените, включително Енкидо, вече с копие и щит.

— Стой зад перилата, Гар — подвикна Роджър. — Всички вие. Тази вечер не ни трябва копие.

Шарумите се направиха, че не са го чули, докато Аманвах не им махна с ръка. Те се оттеглиха, но изглеждаха напълно готови да не се вслушат в заповедта ѝ, ако демоните се приближат твърде много.

Дървеняците се съсредоточиха върху жените, но знаеха, че защитите няма да ги допуснат. Роджър овладя и подсили и това чувство. Наклони глава и освободи изпод брадичката си още магически символи.

Защитени са, каза на зверовете, докато жените му навлизаха в откритата част на площада. Не можете да ги докоснете. Опитате ли, чакат ви огън и болка. Търсете друга плячка.

Демоните се подчиниха, а когато Аманвах и Сиквах дойдоха при него, Роджър поде откриващата мелодия на *Песента на Новолунието*. Те веднага се включиха с хармония върху основните тонове — тук ехо, там акцент, които умножаваха многократно ефекта от музиката му. С

тази сила той изпреде заклинание, което ги скри от погледите на демоните. Демоните можеха да ги подушат, чуват, дори да ги зърнат от време на време, но източниците на тези впечатления сякаш бяха единствено в главите им.

Вече в безопасност от пряка атака, Роджър добави още един слой към мелодията, който Аманвах и Сиквах отново подеха моментално. Тримата зовяха чедата на нощта. Бавно Роджър надигна брадичката си и разкри още от защитите на Аманвах. Съпругите му също усилиха гласовете си, плъзгайки пръсти по яките си.

Звучите се разнесоха надалеч и привлякоха първо местните край площада — прозорците се изпълниха с лица, верандите — със сенчести фигури. Припламнаха фенери и разляха мътна светлина по паветата. Народът зяпаше прехласнат, докато магията привличаше всеки демон наоколо.

Отпърво заприиждаха бавно, но скоро на площада се събраха почти двайсет ядрона. Пет дървесни демона се тътреха насам-натам и душеха въздуха безплодно. Два огнени демона пискаха и се щураха от единия край на площада до другия, също без успех, ала и безсилни да устоят на повика. Отгоре кръжаха три въздушни демона и огласяха с грака си нощния въздух. Два полски демона почти се влачеха по паважа, пристъргваха по него с грапави кореми, опитвайки се да останат незабелязани от плячката си — където и да беше тя. Имаше и малък каменен демон, ако и все пак по-едър дори от Гаред. Стоеше неподвижен като, ами, като камък, но Роджър знаеше, че чудовището е изострило до краен предел всяко свое сетиво и щеше да се хвърли към тях, ако музиката спре.

Лийша му беше описала мощта на мисловните демони, трусовете в ума ѝ, които я принуждаваха да изпълнява волята им. Може би музиката имаше подобен ефект, замисли се Роджър. Може би затова е била създадена, за да уподоби тази власт върху съзнанието, затова тези мелодии извикваха едни и същи емоции у всекиго.

Такава бе мощта на *Песента на Новолунието*. Роджър бе я доловил още първия път, когато съпругите му я бяха изпели, сила като неговата, ала... побледняла. Изтляла в хилядите години, откакто за последно е била необходима.

Но сега Роджър връщаше тази мощ към живот. Под неговия лък зовът на *Песента* привличаше непрестанно вниманието на демоните

към нещо, което никога нямаше да открият, ала и никога нямаше да спрат да търсят. Ако искаха, Гаред или *шарумите* можеха да закрачат спокойно към чудовищата и да ги ударят. Щяха да развалят магията, защото представляваха непосредствена опасност, ала един удар от секирата на Гаред или копие на опитен *шарум*, така или иначе, беше смъртоносен за почти всеки демон.

Само че Роджър с право им бе казал, че тази нощ не е за копия.

Той започна първия куплет — Аманвах и Сиквах извисиха гласове в прослава на Еверам — и вплете първото си „заклинание“, което тримата многократно бяха упражнявали във фургона си. Когато стигнаха до напева, където жените зовяха Създателя без думи, демоните, вече забравили лова си, лъкатушеха и подскачаха като селяни на пианско увеселение.

Продължиха така до следващия куплет, когато Роджър смени мелодията с друга от заучените. Той закри безгрижно из площада, съпругите му — от двете му страни. Демоните се заизнизваха след тях като патета след майка си.

Роджър пренесе ефекта през целия следващ напев и куплета след него, но добави няколко тона, за да даде сигнал на съпругите си, че иде рязка промяна. Когато куплетът свърши, демоните бяха точно там, където Роджър ги искаше, и тримата се завъртяха към тях едновременно и разпиляха хармонията в кресчендо от пронизителни писъци и стържене по струни. Демоните завиха от болка и се втурнаха към далечния край на площада.

Бяха почти извън обхвата на музиката, когато Роджър поде следващия куплет. Ядроните застинаха, отново се преобрази в дебнещи ловци. С подигравателна лекота Роджър увеличи напрежението, докато зверовете повече не можеха да го понасят и се разтичаха из площада, размахвайки лапи, оголили зъби, та да открият източника на музиката и да я спрат, ако и напосоки.

Роджър ги подвеждаше безспир. Отвъд защитната мрежа имаше стар стълб за връзване на животни.

Ето там съм! Нападайте!

Демоните се разпиляха и се втурнаха натам. Първи стигнаха полските и оставиха дълбоки бразди от нокти по дървото. Един въздушен демон се спусна от небето, удари стълба, ала и един от полските демони на него. Двата ядрона се затъркаляха по паважа,

вкопчени един в друг. По земята блисна сукървица и въздушният демон с последни сили се издигна във въздуха с опърпани криле. Огнените демони изхраниха пламъци по стълба и той лумна.

След това Роджър превърна каменния демон в цел. Полските демони скочиха към него, но той улови главата на единия и я размаза на паветата. Хвана другия за опашката и го размаха, както човек — котка. Още един въздушен демон опита да нападне, но свърна в последния момент, когато каменният ядрон замахна със създанието в ръката си, а после го запокити със страшна сила право в една от защитните мрежи пред верандата. Злощастният полски демон остана да лежи овъглен. Един от огнените блъвна пламък в краката на исполина и ги подпали, но и той получи чудовищен ритник, който запрати и него в защитната мрежа. Когато пламъците край каменния демон утихнаха, краката му бяха невредими.

Роджър си позволи да се усмихне. Можеше да научи всеки музикант на това. Тези напеви, тези „заклинания“ върху демоните представляваха мелодии, записани и отрепетирани като всяка друга. Други свирачи навярно нямаше да въздействат с такава сила, каквато притежаваше триото му, ала можеха лесно да наизустят как да събират демони и да ги разпръскват, да се крият от тях и да ги настървяват.

Но и това бе най-малкото, което Роджър чувстваше, че можеше да стори със съпругите си до себе си. Истински фината работа не подлежеше на записване. Трябваше да я почувства в момента на свиренето, да вземе предвид не само породите на демоните, но и други променливи, да се възползва от атмосферата на мига.

Точно това никога не беше успял да предаде на някои от учениците си. Обърна глава към своите *дживах* и видя страхопочитание в окръглените им очи, а и малко уплаха. Дори Аманвах бе забравила за непоклатимото си спокойствие на *дама'тинга*. Можеха да го имитират, но не и да творят като него.

Има и още, любими мои, помисли си Роджър и се обърна отново към демоните. Тримата отделиха видовете демони един от друг. Песента беше приключила, но Роджър не спираше да свири, надграждаше над последния рефрен, все по-силно и пронизително, като изменяше мелодията толкова бързо, колкото можеха да смогнат Аманвах и Сиквах. Демоните се скупчиха нагъсто, засъскаха и

размахаха лапи във въздуха, ужасени от силата, която набъбваше пред тях, ала не смееха да ѝ обърнат гръб.

Тогава Роджър започна да ги наранява с дисхармонични тласъци като физически удари. Демоните закрепяха, а някои се строполиха на паветата, раздирайки собствените си глави, сякаш искаха да откъснат самия звук от себе си и да се освободят от него. Дори въздушните демони запищяха агонизиращо, но музиката беше впримчила и тях и те кръжаха безспир.

Роджър вдигна глава и отново смени мелодията, за да призове демоните отгоре. *Болката ви иде оттук! Нападнете я, спрете я!*

Въздушните демони се спуснаха с кошмарна скорост, но музиката не водеше към Роджър и съпругите му, а на два-три метра встрани и два-три метра под земята. Ядроните се забиха в паважа с невероятна сила и кухите им кости се раздробиха. След секунди по площада се стелеха няколко пихтиести трупа.

След това Роджър се обърна към дървесните демони, които пращяха като своите съименници, огънати до счупване пред ураган. Роджър си спомни за огнегълтачите, жонгльори в Анжие, които се преструваха, че плюят огън, като използваша пламъче и малко алкохол. Като цяло се считаше за „мерзко“ представление — риск, който прикриваше липсата на талант. Жонгльорите, който го практикуваха често, обикновено си патеха, а в горски градчета и селца беше забранено, освен при специални обстоятелства. Обикновено огнегълтачите откриваха представлението на някой по-умел жонгльор.

Моето представление го откриват огнени демони, помисли си Роджър, докато караше дребните създания да плюят огън по дървесните демони. Прицелваше ги толкова лесно, колкото Уонда се прицелваше с лъка си.

Дървесните демони веднага се подпалиха и за разлика от каменния не бяха неуязвими за пламъците. Запищяха и развъртяха крайници безцелно, сграбчваха огнените демони и ги смачкваха, ала твърде късно. Един по един се строполиха, а над тях се оформи черен смрадлив облак дим.

Остана само каменният демон, почти два метра и половина, целият покрит с неунищожими костни издатъци като речни камъни. Не помръдваше от мястото си, но Роджър знаеше, че отчаяно го търси и едва сдържа унищожителния си гняв. Жонгльорът се усмихна.

Триото закръжи край ядрона и подсилиха рефрена, тоновете — все по-високи и по-високи, колкото повече защити разкриваха от яките и цигулката си. Демонът изрева и притисна глава с лапи, като се заобръща, търсейки някакъв изход. Тримата обаче стесняваха кръга и притискаха създаването между стени от болка.

Демонът се заклатушка и падна на коляно.

Дори хората край площада вече запушваха уши. Собствената глава на Роджър кънтеше, ала той пренебрегна това и махна брадичката от цигулката изцяло.

Каменният демон се разкриви за последно, след това нещо изхрущя чутовно, като ствола на стар дъб под неудържим напор на вятъра. По бронята на демона се разпростряха пукнатини и съществото се строполи мъртво.

Роджър моментално спря да свири, млъкнаха и съпругите му. Площадът утихна, а Роджър си пое дълбоко дъх в момента на безмълвие преди ликуващия рев.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ЖЕНИТЕ ПЕЙПЪР

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ШЕСТНАЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

— Затвори си устата, скъпа — каза Илона на Лийша. — Приличаш на бавноразвиваща се селячка.

Лийша обърна глава, за да отвърне хапливо, но осъзна, че наистина е зяпнала. Зъбите ѝ изтракаха, когато рязко затвори уста, а всички останали край тях избухнаха във възторжени викове, ръкопляскаха и тропаха с крака. Един от *шарумите* нададе вой и сякаш дори Кавъл беше забравил за гнева си.

Напълно разбираемо. *Шарумите* не уважаваха нищо повече от способността на човек да убива демони, а Роджър беше демонстрирал невероятна мощ — убиваше ядрони, без дори да ги докосне. Дори Шар'Дама Ка не умееше това. Гледаха го със страхопочитание, но не с повече от това на местните селяни. По лицето на Гаред сияеше фанатизъм, който Лийша смяташе за запазен само за Арлен.

Но силата не беше само тази на Роджър. Беше го чувала да омайва демони много пъти, но никога толкова силно, че ушите ѝ да писнат, а дъските на пода да се разклатят. Можеше да си заложи задника, че беше намесена магията на *хората*.

Аманвах бе едва на седемнайсет и Лийша лесно можеше да мисли за нея като за момиче — още повече такава, което лесно бе надвила. Ала носеше бялата роба на *дама'тинга* и познаваше тайните на демонските кости и магическата им сила. Лийша беше виждала какво може да прави Иневера с нея. Аманвах беше сторила нещо с цигулката на Роджър, както и с огърлиците, които носеха със Сиквах. Магията усилваше музиката им.

Лийша разбираше как работи това по принцип — използваша кости, за да захранват защитите, дори когато нямаше демони наоколо.

Вече беше започнала да експериментира с това, но свещените *дама'тинги* имаха вече векове опит.

Тълпата още ръкопляскаше, когато тя слезе от верандата и отиде при тримата. Роджър се покланяше като майстор след ювелирно изпълнение и даде знак на съпругите си да сторят същото. Сиквах го направи без колебание, като се поклони още по-ниско от него, скандален жест, предвид че беше облечена със спалните си дрехи. Аманвах изглеждаше смутена от нуждата да стори нещо толкова под сана си и затова само кимна, сякаш бе херцогинята майка, пред която селяците току-що се бяха прострели на земята.

Роджър сияеше и когато стигна до него, Лийша го прегърна здраво, пренебрегвайки просъскването на Аманвах.

— Роджър, това беше невероятно.

Момчешката усмивка на Роджър стигна до ушите му.

— Не можех да се справя без Аманвах и Сиквах.

— Наистина. — Лийша кимна към жените. — Звучахте като серафимите на самия Създател. — И двете момичета окръглиха очи при комплимента, но Лийша върна вниманието си върху Роджър, преди да успеят да възстановят самообладанието си.

— Аманвах ли защити цигулката ти?

Роджър кимна.

— Само подбрадника. Защитите ми позволяват да свиря толкова силно, че можех да срутя странноприемницата. А след като съм свирил с това, се чувствам...

— Пълен с енергия? — попита Лийша — Би трябвало да си полумъртъв след нещо подобно.

Роджър се сепна и завъртя показалец около ухото си.

— Мда. Дори не е писнало.

— Може ли да видя? — попита небрежно Лийша.

Роджър откачи подбрадника и ѝ го подаде, без да се замисли. Аманвах понечи да го спре, но твърде късно. Лийша го грабна и бързо отстъпи назад. Отвори един от скритите джобове в престилката си и си сложи очила със златни рамки, които Арлен ѝ беше направил.

Лещите не подобряваха зрението, но защитите в стъклото и рамките ѝ позволяваха да вижда магията и движението ѝ, както я виждаше и Арлен. Подбрадникът грееше от мощ, а защитите сякаш

бяха вдълбани от късчета мълния. Разпозна почти всички — защити за свързване и пренасочване, както и за резонанс и... съзвучие.

— Тук има не просто усиляване на звука, Роджър — каза тя. — Има и защити за съзвучие.

Роджър я изглежда неразбиращо.

— Какво значи това?

— Всичко, казано покрай тази цигулка, ще се чува и другаде. — Лийша се обърна към Аманвах. Няколко от многото обеци в ухото ѝ грееха ярко. — С помощта на обеца, може би?

Аманвах запази лицето си спокойно, ала колебанието ѝ все пак я издаде. Роджър изглежда жена си и радостното му изражение премина в уязвено.

— Така ли разбра за това в странноприемницата?

— Заговорничехте... — започна Аманвах.

— Я не ме храни с тия демонски лайна! — сопна се Роджър. — Прекарала си седмици над този подбрадник. Не е било заради мои дела по пътя, от самото начало си искала да ме шпионираш.

— Ти си ми съпруг — отвърна Аманвах. — Мой дълг е да те подкрепям и да те пазя от опасности, да ти помагам, когато имаш нужда.

— Непрестанните ти лъжи! — извика Роджър.

Шарумите се сковаха — да крещиш на *дама'тинг*, беше немислимо престъпление, но не помръднаха, все още стъписани от силата на Роджър. Дори Енкидо не се намеси и чакаше сигнал от господарката си.

— Толкова бързо ми цитираш Евджаха, когато ти изнася — продължи Роджър, — но там не се ли задължава човек да говори истината?

— Всъщност — каза Лийша — книгата заявява изрично, че клетвите и обещанията към *чини* са безсмислени, ако пречат на човек да служи на Еверам.

Аманвах я изглежда ядосано, но Лийша само се усмихна, предизвиквайки я да оспори.

— Ядрото ви взело — каза Роджър, грабна подбрадника от Лийша и понечи да го запокити на паважа.

— Не! — извикаха в хор и Лийша, и Аманвах и посегнаха нагоре към ръката му. Аманвах изглежда билкарката с любопитство.

— Видя каква сила ти дава това — каза му Лийша — Не я захвърляй само защото си ядосан.

— Господарката говори истината, съпруге — рече Аманвах. — Ще ми трябва повече от месец, за да направя второ, ако изобщо намеря толкова хубаво парче кост.

Роджър я изгледа студено.

— Когато ми предложи онази кутия, запитах се дали вътре няма златни окови. Явно почти съм познал. Няма да съм ти роб, Аманвах.

— Нима сме роби на огъня, защото може да ни опари? — попита Лийша — Вече знаеш какво още е вплетено в този предмет, Роджър, а аз мога да нарисувам защиты за тишина върху някоя кутия. Когато искаш уединение, постави го там.

— А и да го запокитиш в камъните, няма да постигнеш нищо — добави Аманвах. — Магията подсилва метала и дървото. Ще откриеш, че е много трудно за унищожаване. Но никой друг не е достоен за силата му.

Роджър сякаш се смали. Изгледа тъжно предмета, натика го в джоба си и се обърна към странноприемницата.

— Лягам си.

Закрачи натам, без дори да се обърне, за да види дали някой го следва. Аманвах и Сиквах рипнаха подир него като палета, след тях и Енкидо.

Неколцина селяни бяха събрали смелост да пристъпят отвън, за да разгледат, все още удивени, труповете на чудовищата, но писъкът на един въздушен демон бързо ги принуди да се приберат. Лийша стори същото, макар защитите по собствената ѝ наметка да бяха достатъчни, за да я скрият от очите на който и да било демон.

Преди да влезе, погледна за последно към пътя на вестоносците, където и в този миг един от *шарумите* бързаше към Дара на Еверам.

Сама в стаята си, Лийша плака.

Не разбираше напълно принципа зад демонските зарове и тайната на предсказанията им, пазена грижливо от *дама'тингите*. Евджахът говореше за защита, която позволяваше това, но не я показваше, а Лийша не мислеше, че някога ще убеди една от Невестите на Еверам да ѝ даде да погледне заровете ѝ.

От това, което беше успяла да разбере все пак, заровете не предоставяха конкретна информация, само факти, които намериха за един или друг развой на събитията. Аманвах по всяка вероятност не беше познала каква отрова е приготвила Лийша, а и антидотът точно на тази бе труден и бавен за неутрализиране. Предвид колко бързо потегли воинът, Лийша се съмняваше, че Аманвах е успяла да стори каквото и да било. След ден щеше да изнемогнеше, а след два щеше да е мъртъв.

Нямаше избор. Не знаеше как Ахман ще приеме новината, че тя възнамерява да подсили Хралупата, за да му даде отпор. Не можеше да крие това от него завинаги, но ѝ трябваше време. Време, за да предупреди лактънците и херцогиня Арейн. Време, за да напълни Хралупата с хора и да се подготви и за приближаващото Новолуние, и за Шарак Слънце. Но всичко това не облекчаваше чувството ѝ за вина и тя пропълзя под завивките и ги метна връз главата си.

За пръв път на Лийша ѝ се прииска никога да не беше тръгвала към Дара на Еверам. Нощи, щеше ѝ се никога да не бе напускала Хралупата, никога да не бе отивала в колибата на Бруна и никога да не бе научавала билкарското изкуство. От нея можеше да излезе прекрасен майстор на хартия, а щеше да зарадва и баща си.

Но колкото и да ѝ се искаше да прехвърли вината другиму, Лийша знаеше, че това бе твърде лесен изход.

— Защо трябва да се уча да троя? — беше попитала Бруна преди всички онези години.

— За да можеш да лекуваш отрови, момиче — каза ѝ старицата. — А и като научиш признаците и различните комбинации от билки, няма да се превърнеш в някаква смрадлива плевичарка.

— Плевичарка ли?

Бруна плю на земята.

— Провалени билкарки. Продават слаби лекове и тровят враговете на благородниците за пари.

Лийша се вцепени.

— Жените наистина ли правят така?

Бруна изсумтя.

— Не всички са мили и добри като теб, скъпа. Една от чирачките ми излезе такава. Ядрото да ме погълне, ако позволя да се случи отново, но трябва да знаеш срещу какво си изправена.

Изправена съм срещу себе си. Убивам мъже за собствено удобство. Нима съм с нещо по-добра от някоя плевичарка?

Тя поплака отново, докато накрая изтощеното ѝ до предела тяло не я предаде. Лийша задряма. Дори в съня за нея нямаше покой, обладан бе от насилие и смърт. Иневера, морава в ръцете ѝ, стиснали я за гърлото. Ахман бездействаше, докато воините му убиваха мъжете от Райзън и изнасилваха жените. Гаред с прерязано гърло от патерицата на Абан. Роджър, удушен в съня си от собствените си съпруги. Кавъл пребиваше Уонда до смърт и го наричаше „тренировка“. Дърварите и шарумите в кървава буря от секири и копия, а Арлен и Ахман ги запокитваха едни срещу други.

И един самотен шарум, мъртъв на пътя.

Събуди се рязко с преобърнат стомах и падна от леглото в отчаянието си да достигне до нощното гърне, но то се разплиска, когато тя го извади изпод леглото и повръщаното ѝ се смеси върху пода с урината от предишната нощ. Тя остана на колене, трепереше и повръщаше на сухо, плачеше неудържимо. Отново я прониза игличка в едното око — идеше още една поредица от главоболия.

О, Бруна, в какво се превърнах?

Някой почука. Лийша се вцепени. Зората мъждукаше отдалеч отгатак прозореца ѝ. Беше твърде рано за кервана.

Отново се почука.

— Върви си!

— Отваряй вратата, Лийша Пейпър, или ще кажа на Гаред да влезе с нея — каза майка ѝ. — Само гледай дали няма да го викна!

Лийша се изправи бавно на омекнали колене. Стомахът ѝ още се бунтуваше. Намери чисто парче плат и избърса лице, а после надяна една роба над осеяната си с петна нощница и я завърза здраво.

Вдигна резето и пооткрехна вратата. Лицето на Илона, което сега имаше вид, сякаш току-що беше глътнала лимон, никога не бе първото нещо, което ѝ се щеше да вижда сутрин.

— Не е подходящ момент... — Но Илона я пренебрегна и безцеремонно се провря в стаята. Лийша въздъхна, затвори и залости вратата.

— Какво искаш, майко?

— Мислех си, че си твърде голяма, за да будиш мен или баща си с циврене — каза Илона. — Какво, гадно ти е, задето уби онова момче

ли?

Лийша примигна. Нямаше значение колко пъти майка ѝ успяваше да ѝ прочете мислите и да кара право на въпроса — никога не спираше да ѝ се удивлява.

— Еми, недей — сопна ѝ се Илона. — Направила си каквото е трябвало, а това момче е знаело в какво се забърква още първия път, когато е хванало копие.

— Не е толкова просто...

— Ба! — Илона махна пренебрежително с ръка. — Колцина райзънци е убил, докато са превземали града, а? Колко живота ще спасиш, като не го оставиш да говори?

Лийша усети как краката ѝ поддават и се отпусна върху леглото, престори се, че през цялото време е възнамерявала да седне. Чувстваше стомаха си като прекипяваща делва.

— Не бих го сторила освен при тези обстоятелства и това не значи, че трябва да се гордея със себе си.

Илона изсумтя.

— Може би не, но колкото и малко да значи, аз се гордея с теб, момиче. Знам, че не ти го казвам достатъчно често, но ето на. Не мислех, че го имаш това у себе си — да направиш нещо такова. Но явно си взела нещичко и от мен.

Лийша се намръщи.

— Понякога ми се струва, че съм взела твърде много от теб, майко.

Илона завъртя очи.

— Де тоз късмет.

— А защо си промени мнението? — попита Лийша. — Ти самата ме натискаше да се омъжа за Ахман и да му позволя да ме направи кралица.

— Успях да видя резултатите от управлението му малко по-внимателно. Докато още ми е гладка кожата, няма да я крия под седем слоя плат. — Тя понадигна гърдите си, които едва се побираха в деколтето ѝ. — Защо са ми тия ненки, нали трябва карам мъжете да се лигавят подир мен, а жените да скърцат със зъби?

Лийша вдигна вежда.

— Гладка кожа ли?

Илона я изглежда опасно, като че я предизвика да продължи със заяждането.

— Ако беше пуснала онзи воин невредим, щеше да застрашиш всичко, за което бяхме отишли. Може да си попреувеличила малко драматизма, но това пътуване беше добро за Хралупата. Спечели ни нещо като мир, огледа лагера на врага, шепнеше съвети и съмнения в ухото на предводителя им, научи за мисловните демони и за костната магия. А и ти намаза. Ако старицата Бруна беше тук, щеше да е погорда от Ян Кътър с най-киприя си бик за показ.

Лийша се усмихна уморено.

— Надявам се. Тъкмо си мислех колко бих я разочаровала.

Илона се обърна към прозореца и се огледа критично в него. Макар че нямаше кой да я гледа, тя пооправи косата си и опъна деколтето на роклята.

— Може би малко. Всеки чирак на Бруна — и всяка моя дъщеря! — би трябвало да могат да се потъркалят в пухените завивки, без да надуют корема.

Лийша се изчерви чак до врата.

— Какво?

Илона посочи отвратителната каша на пода, без да показва с нищо, че възнамерява да я почисти.

— Много пъти съм те виждала в истерия, момиче, но никога не си повръщала. Не помня и някога изобщо да ти се е гадело. Взела си от мен повече от циците и задника ми. Имаш и железния ми стомах. — Тя се усмихна и се потупа по корема. — Но през цялото време с теб повръщах като отровена котка.

Къкрещият стомах на Лийша сякаш замръзна. Тя се опита да преглътне, докато преброяваше дните от последния си цикъл, но буцата в гърлото ѝ пречеше.

Можеше ли да е това?

По-отчаяна, отколкото когато посягаше за нощното гърне, Лийша се пресегна за престилката си. Подобно на жонгльор с разноцветни топки, тя се развъртя с билки и пособия из ръцете, стискаше, мачкаше и смесваше, докато накрая не получи мускал с течност с цвят на мляко. Взе намазка от себе си и я постави в мускала, затаила дъх.

Дробовете ѝ се предадоха много преди химичните съставки вътре да реагират. Тя се извърна от шишенцето и започна да отброява

секундите, преди отново да завърти глава и да провери дали течността е станала розова.

Хиляда. Две хиляди. Три хиляди...

— Вече знаеш резултата — каза Илона. — Стига си си хапала пръстите и реши какво ще правиш.

Лийша вдигна вежда.

— Какво ще правя ли?

— Не ми се прави на глупачка, момиче — сопна ѝ се Илона. — И аз чиракувах на Бруна. Ако искаш, можеш да се отървеш от проблема.

— Наистина ли, майко? — попита Лийша горчиво. — Ти, която ме натискаш цял живот за деца, ми предлагаш да убия бебето си?

— Не е бебе, а е зрънце — отвърна Илона. — При това гнило. Не ми трябва да съм много умна, та да видя, че това дете е дупка в защитите ни, достатъчно голяма, за да премине майката на всички демони.

Сто хиляди. Сто и една хиляди. Сто и две хиляди...

Лийша тръсна глава толкова решително, че сякаш нещо в нея се раздрънча.

— Не. Ако съм започнала да повръщам, вече е живот, а не зрънце. Оплакваш се непрестанно, че съм пропуснала повечето си плодоносни години, майко. Не грешиш. Ако Създателя иска да имам това дете, ще го родя.

Илона завъртя очи.

— Лош момент за набожност, момиче. — Вдигна рамене. — Но ако няма да се отървеш от него, по-добре да прелъстиш някого, бързо и пред хора, за да си спечелиш време.

Челюстта на Лийша увисна.

— Кълна се, мамо, ако само произнесеш името на Гаред...

Ала Илона я изненада с още едно махване на ръката.

— Ба! Можеш и по-добре от Гаред Кътър! Пробвай се с другия Избавител, тъкмо си му хванала цаката. Ясно е като бял ден, че е запущен и му трябва отдушник. Оправи го толкова добре, колкото и Демона от пустинята и скоро и двамата ще ти ближат ръцете и ще седат по команда преди пролетта.

— Или ще се избият взаимно, а заедно с тях и двата ни народа.

— Това ще се случи независимо от нищо и го знаеш — отвърна Илона. — Най-доброто, което можеш да сториш, е да определиш къде

и как.

Лийша направи физиономия.

— Нищо на света не мразя повече от това да говориш смислено, майко.

Илона се изкиска.

— Може да е невъзможно да накарам Защитения да повярва, че е негово — каза Лийша — Не иска да ме докосне повече. Ужасен е да направи дете, омърсено от демонската му магия.

Илона сви рамене.

— Ами кажи му, че пиеш от специалния чай. Накисни няколко листа и ги остави където да ги види. Кажи му, че просто му предлагаш, ами, отдушник.

Триста и петдесет хиляди. Триста петдесет и една хиляди. Триста петдесет и две хиляди...

Лийша поклати глава.

— Не е толкова наивен, майко.

— Глупости. Той е мъж, Лийша. Всеки от тях трябва да си топва човката от време на време. Примами го с уста веднъж-дваж. Ще го накараш да се почувства в безопасност и после ще му налетиш. Ще приключи, преди да осъзнае какво се е случило. — Тя се подсмихна. — После ще се върне за още, ако свършиш добра работа.

Стомахът на Лийша отново се преобърна. Наистина ли обмисляше това?

— И след по-малко от година, когато види, че детето е тъмнокожо и очите му са дръпнати нагоре?

Илона сви рамене.

— Кой знае. Бебето може да се метне на теб. У теб няма нищо от Ърни на външен вид — и по-добре.

— По-хубаво, че имам неговото сърце — съгласи се Лийша — И това между ушите му.

— Да, но имаш моите шишарки и по-добре да благодариш на Създателя за това. Когато красианците пристигнат в Хралупата, единственото, което Ърни Пейпър ще направи, е да се напикае. Ти не си безпомощна, но когато му дойде времето, ще ти трябва силен мъж.

Лийша искаше да ѝ се развика, но не намираше сили. Майка ѝ говореше все по-разумно напоследък. Тя ли се променяше, или се променяше самата Лийша?

Седемстотин хиляди. Седемстотин и една хиляди. Седемстотин и две хиляди...

— Не вярвам на Защитения повече, отколкото на Демона от пустинята — каза Лийша.

Илона отново вдигна рамене.

— Намери си друг тогава. Грешах за хлапето с цигулката. Има сила и би стоял до теб, дори малкото да се роди с раздвоената брадичка на Джардир. Обаче Роджър го изпусна вече — освен ако не ти се играе по-мръсно.

— Бракът на Роджър си има достатъчно проблеми и без моята намеса.

Илона кимна.

— Значи, остава само един вариант.

Лийша погледна майка си и ликуващото ѝ изражение.

— Майко...

Илона вдигна ръце.

— Каза ми да не казвам името му, затова няма, но си помисли. Силен е като бивол и е по-смел от всеки друг в Хралупата. Всички дървари търсят него за съвет, когато Защитения не е при тях. И те обича. Винаги те е обичал, по неговия си примитивен начин. И отгоре на всичко това, мозъкът му е като ечемичено зрънце. Чрез такъв мъж може да управляваш Хралупата лесно.

Един милион. Лийша се обърна към мускала.

Сърцето ѝ се сви.

Шепа билки, натопени във вряла вода, успокоиха стомаха на Лийша, но не смееше да вземе нито едно от лекарствата, които биха я спасили от главоболието ѝ дори за малко. Когато с Илона най-последно излязоха от стаята ѝ, откриха Гаред, Уонда и Ърни в общото помещение, които ги чакаха край празни паници от каша.

Шаманвах се пазареше със съдържателя. Както обикновено намираще кусури на всичко и по стойката на Сим личеше, че е готов да ѝ позволи тя да определи цената, само и само да му се махне от главата.

Без дори да се обърне, Шаманвах посочи с пръст към Лийша и една *дал'тинга* в черно се втурна да ѝ вземе торбата. Обикновено

Лийша би се възпротивила, ала сега я болеше главата и коленете ѝ трепереха от изтощение. Бяха ѝ приготвили паница, ала тя я пренебрегна и нетърпеливо зачака. Искаше само да се качи във фургона си и да остане насаме.

Всъщност май че на никого не му се говореше много, а всички се озъртаха смутено, докато Шаманвах триеше сол на главата на Сим за иначе напълно приемливото обслужване. Минутите минаваха, а пазаренето не спираше — на Лийша ѝ се докрещя.

— Нощи, вземи да му платиш най-накрая! — прекъсна тя непрестанния поток от думи до себе си. — Нищо им нямаше на стаите!

Всички подскочиха.

Шаманвах се поклони.

— Както желае обещаната.

Изрече го през свити устни. Бързо отброи монетите и поеха въвн от хана. Енкидо още стоеше неподвижен на върха на стълбището вътре и когато останалите се раздвижиха, почука на една от вратите. Показаха се Аманвах, Сиквах и Роджър.

Съпругите на Роджър го обградиха като телохранители, докато слизаха по стълбите, и гледаха лошо, сякаш предизвикваха Лийша да приближи.

Не че на Лийша изобщо ѝ се щеше. Махалото се люлееше непрестанно цяла нощ и тя вече не помнеше кой на кого се сърди и защо. Нямаше търпение да се настани във фургона си.

Самата светлина ѝ причиняваше болка, когато главоболието я замъчеше толкова свирепо. Едва няколкото метра от навеса на верандата до стълбичките на фургона ѝ се сториха така, както Ахман описваше слънцето по напуканата пръст на красианската пустиня. Когато влезе, дръпна плътно завесите. Ърни седна в далечния край и затвори завесите без подканяне, макар да си остави процеп светлина, за да чете книгата в скута си. Илона седна срещу Лийша и потъна в добре дошло мълчание, взряна в празното пространство.

Лийша трябваше да признае, че майка ѝ още е красавица. Такава, че ако не я познаваш, би решил, че този втрещен поглед е празен като на всяка куха хубавелка. Подобно на всичките си пози, Илона беше овладяла и тази съзнателно. Всички повтаряха, че Лийша е взела ума от баща си, но тя се усъмни. Илона Пейпър беше какво ли не, но не и глупачка.

Докато сутринта напредваше, от фургона на Роджър не се носеха ни музика, ни стонове. Носеха се викове. Много викове. И по-лошо — дълги, болезнени мълчания.

Когато спряха за обяд, Лийша излезе само колкото да се облекчи и да си вземе паница с храна. Зърна Роджър, който се разтъркваше, ала не посмя да го доближи, за да не провокира Сиквах до него.

Красианци от всякакви касти се смълчаваха и започваха да го сочат и да си шушукат, колчем минеше покрай тях. Явно мълвата за подвизите му се разпространяваше.

До вечерта Лийша се чувстваше почти възстановена. Без да я попитат, Красианците бяха подминали следващото селце и подготвиха кервана за нощуване край пътя, на поне десетина километра след селцето.

Лийша се поразходи из лагера, за да провери защитите, но Красианското майсторство си личеше във всеки символ. Навред патрулираха *шаруми* и иззад защитната мрежа убиваха с точни удари на копията си всеки приближил демон. Уонда правеше същото, ала по-ефикасно — с лъка си. Недоубитите ядрони получаваха секирата на Гаред, който нехайно пристъпваше оттатък защитите, за да довърши работата.

Лийша го наблюдаваше и мислеше за думите на майка си. Гаред наистина бе хубав, а и някога ѝ бе възлюбен, ала преди всички онези години се показва такъв егоист, че тя просто не го изтърпя.

Това правеше ли го обаче толкова по-различен от всичките други познати ѝ мъже? Нито един не бе задоволил нуждите ѝ. С какво беше по-лош Гаред от Роджър, Марик, Арлен или дори Ахман?

В лагера Лийша притежаваше собствена шатра с дебело застлан под, както и купчина възглавници, разположени като легло наред помещението. Уонда стоеше до отвора с приготвен лък.

Лийша беше помолила момичето да ѝ напълни купичка с демонска сукървица, която грееше ярко под защитения ѝ взор. Лийша взе четка за рисуване и най-обикновената си наметка и изрисува по нея защити за объркване, добави и още — беше ги зърнала в нощта, когато Иневера я беше впримчила в покоите ѝ в двореца на Джардир. Защитите действаха и на хора.

Те замъждукаха, когато Лийша се наметна и повдигна платнището на входа. Уонда застина и се заоглежда, наострила уши и

очи, ала вниманието ѝ се изплъзваше от Лийша, тъй както това на демоните — от Роджър, докато свиреше. Повдигна платнището и се взря към одеялата и възглавниците, които Лийша бе оформила като спящо тяло. Изсумтя и пусна плата, след което се върна на пост.

Скрита от всеки поглед, Лийша се разходи необезпокоявано между *шарумите* часови и стигна до шатрата на Гаред. Още не бе сигурна какво следва. Дори да си легнеше с него, по-скоро нямаше самообладанието да позволи да я хванат с него, както я съветваше майка ѝ. Ако не го стореше обаче, какъв бе смисълът да го прави изобщо?

Пое си дълбоко дъх, взе решение и посегна към отвора. Отвътре се разнесе дълбокият му глас и я спря.

— Госпожо, не мож' да продължаваме. Не е редно.

— Нямаше нищо против да те науча кое къде влиза, докато баща ти спеше на три метра от нас — отвърна Илона, — но сега не било редно?

Дочу се движение и Гаред изстена.

— Само за последно — рече Илона, — та да не ме забравиш.

— Ще ни хванат — каза Гаред, но последваха още шумове и този път простена Илона.

— Н'са ни хванали още — изпъшка тя.

Започна ритмично приплясване и на Лийша ѝ се догади за пореден път. Вдигна рязко покривалото на входа и влезе, като свали наметката си. Илона беше сплела пръсти зад врата на Гаред, който я държеше във въздуха, полите ѝ — около кръста, бричовите му — около глезените.

— Е, хванаха ви.

— Нощи! — викна Гаред и пусна Илона, а тя изписка, когато голият ѝ задник тупна върху твърдия платнен под.

Лийша сложи ръце на хълбоците си.

— Помисля ли си, че няма повече накъде да пропаднеш, майко, ти все успяваш.

— Ха, нощта ще ми вика на мен черна — измърмори Илона и се изправи, като отупа полата си. Гаред беше вдигнал панталона си и се мъчеше да натъпче още твърдия си член вътре. Беше обречено усилие.

— Когато кажа на татко... — Започна Лийша.

— Нищо няма да му казваш — рече Илона — ако не защото уважаваш баща си твърде много, а и двете знаем, че е така, то тогава защото си билкарка.

— Това не е билкарска работа.

— Всичко е билкарска работа, когато носиш престилката! — стрелна в отговор Илона. — Бруна някога да се е разбъбряла за мръсотиите в града? Уверявам те, знаеше всяка от тях.

Хвърли на дъщеря си снизходителен поглед.

— А и да не съм единствената с тайни? Ти накъде си се понесла посред нощите, Лийша?

Лийша мръдна с очи към Гаред, ала той им беше обърнал гръб и още мъчеше гащите си. Майка ѝ я беше туширала и Лийша го знаеше.

— Хайде, идвай — каза тя и надигна края на наметката си, за да прислони Илона. Щеше да скрие и двете, докато се връщаха по шатрите си, където си им беше мястото.

Гаред най-после успя да се завърже и се обърна към тях, пламнал от вина.

— Отново ме разочарова, Гаред Кътър — каза Лийша. — Точно когато мислех, че си се променил.

Това като че ли го порази.

— Н'съм виновен аз!

— Че как ще си — подметна Илона, докато пристъпваше под наметката. — Госпожа Пейпър се възползва от теб, както си щеше, пък ти — безпомощен кат' райзънско девойче пред *шарум*.

На следващата утрин Лийша бе подготвена за гаденето и успя да се справи, без да събуди ничие подозрение. До обяд вече се чувстваше добре.

Гаред дойде при нея, докато тя се разтъпкваше.

— Да с' поговорим малко?

Лийша въздъхна.

— Не мисля, че имаш какво да кажеш, Гар.

Той кимна.

— Май ми се пада, а?

— Май? — попита Лийша. — Прави секс с майка ми!

— Че к'во? — премина в настъпление Гаред. — Отдавна развали обещанието ни и оттогаз не съм те занимавал. Нищо не ти дължа.

— Ами баща ми? Прибра те, когато изгоря домът ти! На него не му ли дължиш нещо? Или на собствения си тейко?

Гаред разпери ръце.

— Не знаеш к'во е Лийш. Като ме накара Бруна да разкажа на всички как съм излъгал за теб, никое момиче не щеше насаме с мен и за секунда. Даже като замина за Анжие, си останах популярен колкото шепата сърбитрън в задника.

— Не ги виня — отвърна Лийша.

Гаред понечи да се начумери, ала се сдържа.

— Може, може. Но ми беше самотно. От целия град само майка ти ми обръщаше внимание. Само за нея все едно бях нещо повече от някъв плюнчо. — Въздъхна. — И от всякъви тъгли толкоз си приличахте... Можех да си затворя очите и да се правя, че...

— Ох! — провикна се Лийша. — *Не ми трябва да знам, че си си мислел за мен, докато...*

Гаденето се завърна, а в гърлото ѝ се надигна стомашна жлъчка.

— Ше прощаваш. Просто, такова, да съм честен. Не съм спрял да те искам.

Лийша изплю горчилката от устата си в краката му.

— Преди петнайсет години още можеше да ме имаш, само да си беше държал устата затворена.

— Да не мислиш, че не знам?! Всяка нощ се псувам. Затова все така беснеех. Обаче се питам дали Създателя не е искал така?

— Ъ? — изтърси глупаво Лийша.

— Целият свят щеше да е друг, ако си бяхме изпълнили обещанието. Можеше изобщо да не се хванеш с Бруна, да не ходиш да учиш в Свободните градове. Да не се върнеш с Избавителя.

— Защитения не е Избавителя, Гаред.

— Ти отде знаеш? — попита Гаред. — Отде си толкоз сигурна, че всичко знаеш? Може Създателя нарочно да не го е направил идеален. Може и нас ни изпитва. Може Избавителя просто да сочи пътя, а да трябва ние да го вървим.

Лийша го изгледа учудено.

— Ама, Гаред, откъде такива сложни мисли в тази дебела глава?

Гаред се навъси.

— И к'во, няк'ъв идиот съм за тебе, а? 'Що да ми обръщаш внимание с тоя твой голям мозък?

— Гаред, друго исках да...

— Да, бе, да — срязва я Гаред. — Много си смирена, ама само се правиш на такава за пред нас, малоумниците.

Обърна ѝ гръб и понечи да си върви.

Лийша се пресегна и го хвана за лакътя.

— Не си върви.

Гаред се отскубна, без дори да я погледне.

— Ясни сте ми вие. За жените Пейпър съм една дебела брадва и един дебел чеп. Толкоз.

Закрачи тежко към шатрата си и остави Лийша по-самотна и объркана от всякога.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

КЪДЕТО КХАФИТИТЕ НЕ ПРИСТЪПВАТ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Иневера подръпна дебелия плат, който я задушаваше наред влажното лято на зелените земи. Всеки дъх в булото ѝ добавяше към парната баня в качулката ѝ. Косата ѝ се сплъстяваше от пот. От години не бе карана да носи дори робата и булото на *дама'тинг*, толкова бели, че и най-яркото слънце се отразяваше от тях, толкова фини, че кожата ѝ можеше да диша, сякаш бе гола. С изключение на тези няколко нейни разходки, никога не беше носила одеждите на *дал'тинг* и не можеше да си представи как другите жени ги търпят.

Тя си пое дъх. *Това е само вятър. Всичко, което другите жени могат да понесат, можеш и ти.*

Дегизировката беше необходима и си струваше всяко неудобство, защото ѝ позволяваше да се измъкне от двореца и необезпокоявана да се движи през Новия базар. Не се боеше за безопасността си — малцина биха посмели да я нападнат, а и повече биха се притекли на помощ, ако имаше нужда, — ала *дамаджата* не можеше да пътува без антураж и щеше да привлече зяпачи, както трохите привличаха птички. Това щеше да изложи на риск най-ценната ѝ тайна.

Без зарове си се нуждаеше повече от всякога от съвета на майка си, както и почивка от бурята, заплашваща да изкорени дори най-гъвкавата палма.

Новият базар в Дара на Еверам не беше толкова голям, колкото този в Красия, но растеше ежедневно. Абан беше отворил първия дюкян в селцето на *чините* точно оттатък границите на самия град, след като Дара на Еверам бе паднал пред силите на Избавителя. Шест месеца по-късно Новият базар беше погълнал селцето и се простираше

и сред земите край него, средоточие на търговци, занаятчии и земеделци на километри навред.

Търговците и техните господари *дамати* не бяха спестили никакви разходи по защитата на стоките си, бяха разположили улиците под формата на защита, така както бе сторило племето от Хралупата на север — с ниски стени, които да подсилят магическия символ, и пазачи, които да обхождат улиците нощем. През деня обаче стоките изпълваха всеки свободен сантиметър, а *дал'тинги*, *кхафити* и *чини* шумно прокламираха предлаганото от тях.

Иневера напредваше през лъкатушещите улички и току спираше в някой дюкян, за да добави нещо към кошницата си, наглед нищо повече от обикновена *дживах сен*, която пазаруваше за вечерята на семейството си. Влезе в ролята, пазарейки се за различни продукти и кубчета сол, сякаш и тя като всяка жена трябваше да се възползва докрай от оскъдните си драки. Спомни си какво ѝ бе на Манвах, да се опитва да изхрани четирима души с пари, които едва стигаха за трима. Беше странно успокояващо — Иневера знаеше, че всяка жена в Дара завиждаше на *дамаджата*, но понякога ѝ се щеше най-голямата ѝ грижа да е как да убеди търговец да ѝ продаде нещо с отстъпка.

Почти беше стигнала до целта си, когато един от пазачите *шаруми* я опипа отзад. Отне ѝ всяка частичка самообладание да не счупи ръката му. Пое си няколко пъти дъх, за да му позволи да я подмине заедно със своите хилещи се приятелчета, без да ги избие с голи ръце. В бяло щеше да го стори без колебание и щеше да има всяко право. В черно — е, кой би приел думата на една *дал'тинга* пред тази на *шарум*?

Трябва по-често да наминавам, помисли си тя. Изгубила съм ритъма на обикновения живот.

Баща ѝ стоеше на входа на майчиния дюкян и подвикваше на висок глас към купувачите. Макар да сивееше по слепоочията, годините го бяха пощадили. Нямаше го парчето дърво на мястото на крака му — сега имаше красив изкуствен крайник от полиран палисандър, имаше си дори става на пружина. Още носеше бастун, ала го използваше по-често, за да привлича вниманието на минувачите към кошниците, отколкото за опора.

Още е трезвен, дивеше се Иневера, а когато той се засмя — дълбок, звучен смях, който се носеше надалеч, — в сърцето ѝ се разля

топлина. Не беше чакалският вой, който споделяше с приятелите си *шаруми*, докато се напиваха с коузи. Това беше смехът на щастлив и омиротворен мъж.

Толкова беше различен от бащата, когото познаваше, че сякаш не бе той, не бе човекът, убил Соли.

Иневера можеше да овладее сълзите си, ако искаше, ала ги остави да се стичат под воала ѝ. Защо да преглъща сълзите за брат си, за баща си? Като че ли и двамата бяха загинали през онази нощ и Манвах се беше сдобила с втори съпруг, по-достоеен за нея, ако и без честта на един *шарум*.

Дюкянът на майка ѝ не спираше да расте през годините и бе разнообразил стоката си далеч отвъд простите кошници. Това беше добре, защото палмовите дървета, от които някога ги плетеше, бяха на стотици километри на юг. Сега предлагаше и килими, и гоблени, както и кошници от тукашните налични материали — царевични листа и раката. Имаше и глинени съдове, платове, мангали за тамян и още много различни неща.

Иневера бе предлагала услугите на заровете многократно на майка си, за да ги използва така, както *дама* Баден — да стои крачка пред съперниците си, ама Манвах винаги отказваше.

— Би било грях срещу Еверам да използвам магията на *дама'тингите* в своя полза по този начин — и добавяше с намигване, — нито пък ще ми е толкова интересно.

— Еверам да те благослови, майко — рече едно момче, когато Иневера влезе в павилиона. — Може ли да ти помогна да намериш нещо?

Сърцето на Иневера се сви. Още носеше кафеникавите дрехи на момче преди своя *Хану Паш*, но сякаш Соли стоеше пред нея или поне момчето, което някога бе. Тя инстинктивно се пресегна и разчорли косата му, както брат ѝ правеше с нея. Бе фамилиарен жест и момчето се сепна.

— Прости ми — рече тя. — Приличаш ми на брат ми, когото нощта ми отне преди много време. — Когато момчето отново я изгледа неразбиращо, тя пак го погали. — Ще поогледам, но ще те повикам, когато съм готова да си купя нещо.

Момчето кимна и с облекчение изтича нанякъде.

— Всички синове на Касаад си приличат, независимо от коя от съпругите му са — чу се глас иззад нея и Иневера се обърна към майка си. Със или без черни одежди, двете можеха да се разпознаят навсякъде. — Чудя се дали Еверам в безпределната Си мъдрост не ми е изпратил духа на първородния ми син, отнет ми толкова без време.

Иневера кимна.

— Семейството ти е благословено с много добри деца.

— Глинени съдини ли продавате? — попита Манвах. Когато Иневера кимна, тя продължи: — Както казах на пратеника ви, цената ви е твърде висока.

Иневера се поклони.

— Може би ще успеем да се договорим на четири очи?

Манвах кимна и я поведе през павилиона към една каменна врата. На гърба на дюкяна се намираше голямо здание, където живееше семейството и се съхраняваха най-ценните стоки. Манвах ги поведе към една уединена стаичка с бюро, отрупано с тефтери и пособия за писане, два стола по местна мода и ъгълче за плетене на кошници.

Манвах се обърна и разпери ръце, а Иневера потъна в обятията ѝ.

— От години не си ни посещавала — каза Манвах. — Започнах да си мисля, че *дамаджата* е забравила майка си.

— Никога. Само кажи и ще...

Манвах вдигна ръка.

— Дворът на Избавителя няма нужда да знае, че баща ти е *кхафит*, а аз нямам интерес към чаена политика и отровители. Сестрите ми по брак са ме дарили с деца и внуци, а и виждам дъщеря си и синовете ѝ достатъчно често, дори да трябва да ги гледам отдалеч сред множеството.

Манвах се подаде отгън прага на дюкяна и плесна с ръце. Скоро едно момиче внесе красив сребърен сервиз и димящ чайник. Пренебрегнаха столовете и се наместиха на възглавниците в ъгълчето за плетене. Сложиха подноса на земята. Манвах наля и двете свалиха воалите и качулките си, за да се погледнат. По лицето на Манвах се простираха повече бръчици и в дългата ѝ коса се виждаха сиви кичури. Все още беше красива и излъчваше сила. Сякаш възел у Иневера се размота. Тук бе единственото място на света, където можеше да е себе си.

Манвах направи знак с чучура на чайника към купчината ракитени парчета.

— Не е същото като с палмови листа, но трябва да се приспособим към новия път, по който Избавителя ни поведе.

Иневера кимна и погледа майка си, която взе няколко от ивиците и се зае за работа. След малко и Иневера се пресегна към купчината и започна собствената си кошница, а пръстите ѝ спокойно се върнаха към така познатия ритъм на плетката.

— Някои приспособявания са по-трудни от други.

Манвах се позасмя.

— Как е скъпата Кадживах?

Иневера просъска, когато една тресчица се заби в пръста ѝ.

— Почитаемата ми свекърва е добре. Умът ѝ е все така слаб като на гаснеща свещ, все така губи времето на всички край себе си с безсмисленото си ломотене.

— Още ли не можеш да ѝ намериш съпруг? — попита Манвах.

Иневера поклати глава.

— Не иска никой да застава между нея и сина ѝ, а и Ахман не смята никого за достоен.

— Заровете ти нямат ли отговори?

Нямам зарове, помисли си Иневера и си върна центъра с усилие.

— Съветвах се с тях само веднъж. Казаха ми, че Ахман би приел дама Кхеват за свой тъст, а Кадживах няма как да откаже. За нещастие, отговорът на Кхеват беше, че по-скоро би се оженил за магарица.

Манвах се изкиска и Иневера заедно с нея. Беше прекрасно. Не можеше да си спомни кога за последно се е смяла.

— Ако не можеш да ѝ намериш съпруг, дай ѝ задача като на всяка *дживах сен*.

— Тя е майката на Избавителя — отвърна Иневера. — Не мога да ѝ наредя да носи менци, а всичко повече от това няма да ѝ е по силите.

— Тогава ѝ дай фалшива задача — каза Манвах. Пръстите ѝ продължаваха да работят, ала тя бе зареяла поглед към стената. — Попитай я дали иска да планира ежемесечната забава за Шар'Дама Ка по случай Новолунието.

— Нямаме такава, майко.

— Измисли си я. Убеди Кадживах, че това е голяма чест, че ще зарадва сина си и ще спечели благосклонността на Еверам. Дай ѝ десетина души, които да ѝ помагат с храната, украсите, музиката, церемонията и списъка с гостите. Няма да я видиш повече.

Иневера се усмихна.

— Ето затова идвам при теб, майко.

Манвах привърши основата на кошницата си и се зае с рамката на стените ѝ.

— Всички в града знаят за делата на внуците ми, но не се говори нищо за внучките ми. Добре ли са? Добре ли се учат?

Иневера кимна.

— Всичките ти внуци са добре и скоро ще са *дама'тинги*. Аманвах вече си спечели булото и се омъжи.

— И кой е щастливецът? — попита Манвах.

— Един *чин* от племето от Хралупата. Нищо особено не е — дребен, слаб, облича се по-шарено от *кхафит* далтонист, но Еверам шепне в ухото му.

— Момчето, което омайва *алагаи* с музиката си ли? — попита Манвах. Иневера повдигна вежда, но Манвах само махна с ръка. — Всички в града говорят за *чините* в двора на Избавителя. Свирачът обаятел, великана, жената воин — и тя погледна Иневера многозначително — и принцесата от зелените земи.

Иневера плю на пода.

Манвах изцъка с език.

— Толкова ли е зле?

— Забраних му да се жени за нея — рече Иневера, без да прикрива нищо от омразата в гласа си.

— Тук е била първата ти грешка — каза Манвах. — Никога не забранявай нищо на един мъж. Дори Касаад, какъвто е сега, след като му отне черното, може да е упорит като муле, когато му забраня нещо, а твоят съпруг е Шар'Дама Ка.

Иневера кимна.

— Да, знам. Пише го в Евджах'тингата: *Забрани нещо на мъжа си и ще го пожелае десетократно по-силно*. Но сърцето ми проговори преди ума.

— Как реагира Избавителя? — попита Манвах.

Иневера събра на езика си нова презрителна хрчка, но я преглътна и вдиша дълбоко.

— Каза ми, че нямам право. Каза, че ще я направи своя *дживах ка* от зелените земи и тя ще се разпорежда с всичките му жени от Севера.

Манвах спря работата си и погледът ѝ срещна този на Иневера.

— Нима си очаквала да ти е верен, след като ти не си му била?

Думите я жегнаха и част от Иневера съжали, задето беше казала на майка си за изневяратата си с андраха, но тя си върна центъра.

Ще ти казва истини, които не искаш да чуеш.

— Поне имах благоприличието да го сторя тайно — отсече Иневера. — Той я показва навсякъде, води я в собственото ни ложе, срами ме пред целия двор.

— Не мислех, че съм отгледала глупаче — каза Манвах и рязко скърши една раkitеница, — но явно е така, ако мислиш, че разликата има някакво значение за един рогоносец. Наранила си го и той ти го връща тъпкано. Отдавна очаквах нещо подобно. Но какво значение има дали е надупил някаква северна курва? Великите мъже трябва да завладяват и жени, не само територии, а и оставащ неговата *дживах ка*.

— На думи, но не и наистина — отвърна Иневера. — Не съм поемала семето му от почти два месеца.

Манвах изсумтя.

— Ако това определя коя е *дживах ка*, спрях да съм такава за Касаад преди десетилетия. Не съм лягала с него от Соли насам.

— Касаад не е Избавителя — каза Иневера.

— Тогава спри с позите и отиди в ложето му — каза Манвах. — Покажи му, че помниш кой е, и му напомни, че си неговата *дамаджа*. Онази жена си е тръгнала, доколкото разбрах, без да приеме предложението му. Направи така, че да я забрави.

Иневера въздъхна.

— Не е толкова просто. Северната вещица не просто му отвори Райските си двери. Шепне отровни слова в ухото му.

— Отровни слова?

— Не само тя, а и майка ѝ, уличницата, се разхождаха из двореца без була — отвърна Иневера, — но сега са му втълпили, че жените ни трябва да се бият в *алагай'шарак* подобно на техните северни дивачки.

И за да ѝ угоди, Ахман повели, че всяка жена, която иска да се бие с *алагаи*, ще се нарича *шарум'тинга* и ще ѝ бъдат дадени всички воински права.

Манвах сви рамене.

— И какво от това?

Иневера зяпна.

— Не може да одобряваш?!

— Защо не? — Манвах подръпна черните си дрехи. — Нима смяташ, че ми харесва да нося тези постоянно? Гледам северните жени и мечтая за подобна свобода. Да притежавам собствен дюкян, вместо ужким да се грижа за този на Касаад. И защо да не мога? Защото духовниците на Каджи смятали жените за добитък и натъпкали свещените строфи с потиснически правила? На теб ти е лесно. Можеш да се разхождаш из двореца гола.

— Не съм гола, майко — каза Иневера.

Манвах я изгледа остро и Иневера сведе очи, знаейки, че преструвките не работят пред майка ѝ. Иневера се обличаше по своя начин, за да прави напук на *дамаджите* и да им напомни за властта си, но и изпитваше огромно удоволствие просто да се шляе свободно облечена.

— Никога не си одобрявала *алагай'шарак*, когато рискуваше живота на Соли — каза Иневера. — И дъщерите си ли да рискуваме сега?

— Мразех *алагай'шарак*, когато беше безсмислено жертвоприношение заради едната чест на андраха. Но твоите безценни зарове са ти казали, че Ахман е Избавителя, изпратен от Еверам да ни поведе през Шарак Ка, нали така?

— Казаха, че може и да е той — напомни ѝ Иневера.

Манвах отново се втренчи в нея немигащо.

— Моли се наистина да е той, иначе си пропиляла последните двайсет и пет години от живота си. Но не казаха ли и че Шарак Ка иде във всеки случай? *Алагаите* убиват и жени, и мъже, дъще. Не си позволявай да те заслепи фактът, че идеята е дошла от севернячката. Идеята е *добра*. Помниш как Криша и грозните ѝ сестри по брак пребиха баща ти. Тези жени са родени да се бият. Позволи им. Ний да ме вземе, *насърчи* ги. Превърни северняшкия обичай в свой и ще откраднеш плода от дървото на тази господарка на Хралупата.

— Ще се надигне възмущение — каза Иневера.

Манвах кимна.

— Да, на всеослушание ще се чуят викове оттук-оттам, а насаме хората ще скърцат със зъби. Шепа идиоти с меки пишки ще нападнат някоя и друга жена. Но никой няма да си позволи да се възпротиви на Шар'Дама Ка и скоро всички ще го приемат. — Тя се подсмихна. — Както когато започна да се разголваш пред хората.

Иневера се престори на скандализирана, а Манвах ѝ смигна.

— Но жените в Красия те боготворят за това, макар да не смеят да го кажат на висок глас. Сега им позволи това и ще притежаваш сърцата им завинаги.

След като приключи срещата ѝ с Манвах, Иневера пое бързо обратно през пазара. Никога не искаше да си тръгва оттам. Всеки път раната се отваряше наново, защото знаеше, че може да минат месеци, преди да успее отново да посети майка си. Но вече твърде дълго се беше забавила и не искаше да слага начало на подозрения, които биха могли да доведат някого дотук. Манвах и Касаад знаеха неща, които дори Ахман не знаеше. Кева можеше да си спомни за родителите ѝ, но заровете бяха предrekli, че *дамаджи'тингата* на каджи никога нямаше да предаде Иневера.

Но след това, в обрат, толкова неочакван, че ѝ бе трудно да повярва, че заровете нямат пръст, Иневера го видя да крачи важно през пазара в познатата си роба без ръкави и нагръдник от черна стомана с разцъфтели на нея златен изгрев.

Кашив.

Не изглеждаше по-различно, отколкото преди всички онези години, което говореше предостатъчно за воинските му достойнства. Лицето му имаше безвременния вид на Копията на Избавителя — тези воители така се зареждаха с магия всяка вечер, че всеки път се връщаха няколко години назад във времето към зенита си, макар очите и израженията им да оставаха като на по-възрастни мъже.

У по-старите воители, като Кавъл, този процес отнемаше по-дълго, но младите започваха рано и оставаха много по-дълго в разцвета на силите си. Кашив беше почти на петдесет, но не изглеждаше на повече от трийсет.

На крачка зад него от двете му страни вървяха други двама шаруми — и двамата с млади и красиви тела и опита на възрастта в погледите. Иневера позна и двамата и за миг почти очакваше да види Соли сред тях.

От години не се беше сещала за Кашив. Дама Баден беше силен глас в двора на Избавителя, но Иневера не беше виждала любимия му кай'шарум, откакто я бе проклет, задето пожали живота на Касаад. Дали ѝ беше простил?

Тя се вцепени. Иневера беше често срещано име и не знаеше дали Кашив бе разбрал, че именно сестрата на мъртвия му любовник сега е дамаджа. Но ако я видеше тук...

Дама Баден не бе мъж, пред когото неволно да разкрие къде се намира тъщата на Избавителя. Баден не беше толкова глупав, че да я заплаши открито, но Иневера не можеше да си позволи подобна слабост.

Ще трябва да го убия, осъзна тя. Бързо, преди да каже на други...

Тя се приготви, ала Кашив и другите просто я подминаха, без да ѝ обърнат никакво внимание. Един от воините каза нещо и Кашив се засмя. Свърнаха зад един ъгъл.

Разбира се, че няма да те познаят, идиотке. Цялата си в черно.

Иневера чакаше Ахман в покоите му. Носеше копринените си одежди за танца по възглавниците, както и подходящи бижута, включително нова гривна с монети от бяло злато. Там беше копирала защитите от короната на Ахман, които го предпазваха от мисловни демони, в добавка към символите, които ѝ позволяваха да вижда защиты и усилваха сетивата ѝ. Магията се стелеше и усукваше като завихрена прах, подета от вятъра — многобройните защиты из стаята я привличаха ту насам, ту натам.

Тя си имаше собствени покои, разбира се. Нейните бяха най-пищни, но всяка от съпругите на Ахман имаше своя собствена постеля, в която да задоволява щенията на Избавителя, стига да я пожелае. Всички винаги току-що обръснати и намазани с благоуханни масла, готови да му доставят удоволствие по всяко време.

Магията, която мъжете поемаха по време на *алагай'шарак* — източваха я, като забиваха защитените си копия в плътта на демоните, — не само ги държеше млади, не само им даваше сила нощем. Разбуждаше у тях животинска страст — да ловуват, да убиват, да се плодят. Дори преди да опита от тази магия, нагонът на Ахман бе много силен. Сега щенията му нямаха край и много от жените му трябваше после да се възстановяват от похожденията му във ваната под грижовните ръце на евнуси.

Но, разбира се, някои покои не можеха да се сравняват с тези на Ахман, където най-често искаше да утолява похотта си. Неговите *дживах сен* се редуваха да го чакат там, готови да го изкъпят и да му предложат нещо за освежаване, облечени в прозрачна коприна.

Самата Иневера направляваше графика, едно от многото ѝ задължения като *дживах ка*. От време на време използваше заровете, за да настройва посещенията на жените според това коя има нужда да забременее, но дори това се случваше по нейно желание. Подобно на чая на Кенева, Иневера използваше този график, за да покаже благосклонност към тези, от които беше доволна, и обратното.

Избраните бяха изцяло на нейно разположение и получаваха милувките на Шар'Дама Ка само когато тя позволише, а това не беше често. Тя понасяше това в името на всеобщото добро — за да остане силна връзката на Ахман към всяко от племената, да бъде доволен, когато тя е заета другаде, — но Иневера го поемаше в себе си по-често от всички останали негови съпруги, взети заедно. Постоянно си служеше с магията на *хората* и тялото ѝ беше силно и младо. Собствените ѝ страсти също бяха трудни за утоляване. Ахман рядко можеше да се отпусне без жена — тя също ставаше нервна, когато се минеше твърде много време. Останалите жени получаваха нейните огризки и трябваше да благодарят на Еверам за това.

Никоя от съпругите му обаче не беше преспивала с Шар'Дама Ка, откакто той прие в постелята си Лийша Пейпър. Иневера бе отказала да го погледне в яда си, а Ахман не искаше да погледне никоя от останалите, така както мъж с нов жребец не би яздил камила.

Въпреки думите на майка си Иневера още се овладяваше с мъка при мисълта за северняшката уличница. Когато хвърли заровете при първото посещение на Ахман в Хралупата, костите ѝ бяха казали, че той ще се влюби с жена от *чините* и ще ѝ направи дете. Иневера не

можа да повярва. За пръв път от години се съмняваше в истинността на заровете си.

Всяка нощ се молеше сърцето на съпруга ѝ да ѝ остане вярно — заровете все пак говореха само за вероятности.

Но майка ѝ се беше оказала права. Ахман не беше забравил за андраха. Убийството на мъжа не му беше донесло никакъв покой. Оттогава тя не беше докоснала другиго освен Ахман, нито дори своите *дживах сен*, но това нямаше значение. Долавяше недоверието му като пробойна в защитите си.

Да спи с Лийша Пейпър и да унижава своята *дживах ка*, нямаше да го успокои по-лесно, но това Ахман щеше да научи и сам. Мъжът, пощадил живота на Хасик — който беше позволил на Хасик да се ожени за сестра му, — можеше да намери прошка за Първата си съпруга.

Всичко има цена, учеше Евджах'тингата. Ахман се нуждаеше от Иневера, за да спечели Шарак Ка, а тя имаше нужда от него, за да ѝ даде силите да го стори. Като *дамаджа* можеше да се възползва от средства, които иначе биха ѝ били недостъпни. Трябваше да се помирят, преди разколът да стане непреодолим.

Затова и го чакаше сега.

Затова, а не защото я болеше сърцето.

Един от многото ѝ пръстени зажува слабо — външните порти към покоите на съпруга ѝ се бяха отворили. Беше наредила никой да не влиза, така че приближаваше самият Ахман.

У Иневера задуха вятърът на страха. Дали щеше да я отхвърли като останалите? Дори Каша и Балина, предишните му любимки в постелята, бяха пренебрегнати в полза на зеленоземката. Наистина ли беше така омагьосан от бялата ѝ плът, както я бяха предупредили Мелан и Асави — какво щеше да стане с единността на народа им, ако бе така? *Дамаджите* и *дамаджи'тингите* можеше да се чувстват заплашени от нея, но ако я поставеше редом до себе си, щяха да са разярени отвъд всякаква мярка. Нейните *дживах сен* щяха да търсят решение от нея и ако тя не откриеше такова, властта им над тях щеше да се разсее като дим.

Но страхът нямаше място в решенията на добре уредения ум. Тя се преклони пред вятъра и позволи да я отмине — влезе в ритъма на

дъха си и намери центъра си. Щеше да се изправи пред проблема и да поправи щетите сега, преди да стане твърде късно.

Вратите се отвориха и влезе Ахман. Дишаше равномерно, ала от него се носеше миризмата на пот и кръв, както и смрадта на демонска слуз. Беше миризмата на мъж след *алагай'шарак*. Той беше в авангарда и предвождаше хората, макар повечето други лидери да стояха назад.

Миризмата я омайваше. Безбройни пъти я беше обладал така, страстта му — пожар, подхранван от магията във вените му. Тя му танцуваше, а той забравяше да се изкъпе или да мине през стаята за потене, докато не я приведе над най-близката мебел и не я употреби, както желае. Споменът я караше да потръпва.

Навсякъде из стаята мъждукаха магически предмети, чиято сила бе скрита под метала, излят около ядрата им. Имаше и други защиты, които засияваха, за да топят водата в банята, да охлаждаат летния въздух, да защитават покоите на Ахман от натрапници и шпиони.

Нищо не можеше да се сравнява със сиянието на Ахман. Защитените белези, които бе оформила в кожата му, светеха от мощта, която беше попил през нощта, короната му грееше, а най-ярко бе Копието на Каджи.

Но въпреки всичко това Ахман беше отпуснал рамене като под тежък товар.

Иневера махна с ръка, задействайки рубинен пръстен на кутрето си. Из помещението светлината на свещите се усили и се разгоря любимият му тамян.

Едва тогава Ахман я забеляза. Въздъхна, изправи рамене и гръб и я изгледа предпазливо.

— Не те очаквах тази вечер, жено.

— Аз съм твоята *дживах ка*, Ахман — каза Иневера. — Мястото ми е тук.

Ахман кимна, ала не се отпусна.

— Мястото ти е също така да ми помагаш да се сдобивам с нови невести. Ала не направи и най-малкия опит да се примириш с Лийша Пейпър въпреки ползата, която имаме от нея.

— Служа на Еверам и Шарак Ка, преди да служа на теб, съпруге — отвърна Иневера. — Както би трябвало да правиш и ти. Независимо дали искаш да го видиш, или не, половината ти *дамаджи* щяха да се

разбеснеят, ако беше превърнал Лийша Пейпър в своя *дживах ка* от Севера.

— Нека беснеят — отвърна Ахман. — Аз съм Шар'Дама Ка. Нямам нужда от любовта им, само от верността им.

— *Може би* си Шар'Дама Ка. — Иневера превърна думата в камшик. — Или може би си само това, в което съм те превърнала. Но прекършваш силата ми наполовина, сякаш разчупваш комат хляб. Всичко това за една жена, за която не знаеш нищичко. Заровете ми казаха да ти спечеля всяко преимущество, но не мога да сторя това за един глупак, който препикава онези, които биха умрели за него, и обсипва враговете си със злато.

— Нямаше да се стигне до това, ако не беше отказала да я приемеш за своя *дживах сен* — отвърна Ахман. — Къде беше разумът в това? Връщам се у дома с жена, за която искам да се оженя по всички повели, която може да ни спечели хиляди воини за Шарак Ка и да рисува защиты, които дори ти не познаваш. Абан вече се беше договорил за зестрата ѝ с майка ѝ — жълти стотинки. Малко земя, малко злато, безсмислена северняшка титла и да приемем племето ѝ. Ала ти отказа всичко това. Защо? Боиш ли се от нея?

— Боя се какво е сторила вещицата с ума ти — каза Иневера. — Цениш я много повече, отколкото струва. Трябваше да я докараш като плячка, метната напреки на седлото ти, а не да я водиш в двора и да ѝ даваш палат.

— Някогашната *дамаджа* не се е бояла от никого — отвърна Ахман. — Истинската *дамаджа* щеше да се наложи над нея. Така че, кажи ми, заровете казаха ли ти, че *си дамаджа*, или че *би могла* да бъдеш?

Все едно ѝ удари шамар. Тя вдиша няколко пъти, за да запази самообладание.

— Не познаваш хората ѝ, не си прекарала седмици с нея на пътя — продължи Ахман. — Северняците са силни, Иневера. Ако цената на съюза ни е, че една жена на този свят няма да се преклони пред теб, висока ли е тази цена, кажи ми?

— А за теб? — попита Иневера. — Защитения, оногова, когото северняците наричат Избавителя, е ключът към Шарак Слънце, Ахман. Дори сляп глупак може да го види! А безценната ти Лийша Пейпър го защитава, пази го, за да може той да забие копие в гърба ти.

По лицето на Ахман премина сянка и Иневера се побоя, че е стигнала твърде далеч, ала той не стори нищо.

— Не съм такъв глупак. Имаме хора в Хралупата. Ако Защитения се появи, ще разбере и ще го убия, ако не се преклони пред мен.

— А аз ще ти докарам дъщерята на Ърни или доказателство за нейната невярност към Еверам — обеща Иневера. Надигна се от възглавниците, завъртя хълбоци и се обърна така, че свещите зад нея накараха леките ѝ копринени одежди почти да изчезнат от поглед. Тамянът тегнеше във въздуха. Ахман затаи дъх, когато тя обви ръце около врата му.

— Вярвам, че ти си Избавителя, любими — каза тя. — Вярвам с цялото си сърце, че Ахман Джардир ще ни поведе към победата в Шарак Ка. — Тя вдигна булото си и го целуна. — Но трябва да разполагаш с всяко преимущество, ако искаш да победиш чедата на Ний на Ала. Трябва да сме единни.

— Единството струва всяка кръвнина — цитира Евджаха Ахман.

Той отвърна на целувката ѝ и провря език в устата ѝ. Тя усещаше напрежението, усещаше как расте. След миг го съблече и го поведе към банята. Когато той пристъпи вътре, за да се накисне, Иневера окичи цимбалите на пръстите си и затанцува сред дима и свещите.

— Ще нападна Лактън след по-малко от три месеца — рече тихо Ахман, докато се излежаваха заедно. Държеше я плътно в обятията си, мускулестото му тяло — голо, а само на главата му пробляскваше короната, която почти никога не сваляше денем и никога нощем. Иневера беше само по бижута. — Трийсет дни след равноденствието, деня, който зеленоземците наричат „първи сняг“.

— Защо точно тогава? — попита тя. — *Дамаджите* ли са му приписали някакво значение в звездните си карти? — Не се стараяше да крие презрението в тона си. „Изкуството“ на *дамаджите* да четат съдбините по небето беше архаизъм в сравнение с *алагай хората*.

Ахман поклати глава.

— Шпионите на Абан са му докладвали, че тогава зеленоземците носят десътка от жертвата си в столицата. Прецизно нападение ще ги остави без храна за през зимата, а нас — сред изобилие.

— Приемаш военни съвети от *кхафита* ли? — попита Иневера.

— Знаеш прекрасно, както и аз, колко е ценен — отвърна Ахман.

— Предсказанията му за печалби и загуби са почти толкова точни, колкото твоите *хора*.

— Може би, но не бих заложила съдбата на човечеството на тях.

Ахман кимна.

— Затова искам да потвърдиш каквото ми предложи той. Хвърли костите.

Иневера стисна челюсти пряко волята си. Докато се сражаваха с мисловния демон, Ахман бе твърде зает с мимика, за да види как заровете ѝ се разпадат на прах. Досега успешно криеше това, дори от него.

— *Алагай хората* разкриват каквото разкриват, любими — рече тя. — Не мога да поискам просто да потвърдят нещо.

Ахман се взря в нея.

— Виждал съм те да го правиш хиляди пъти.

— Условиата не са... — започна Иневера, ала в един от скъпоценните камъни на Ахман припламна магическо сияние и тя млъкна.

— Лъжеш — рече Ахман, с твърд и уверен глас. — Криеш нещо. Какво?

Короната му светеше все по-ярко, докато погледът му дълбаеше в нея. Иневера се чувстваше безсилна пред него.

— Князът демон унищожил заровете ми — изтърси тя и възненавидя признанието си на мига, ала се боеше да увърта повече, когато разбра какво се случва. Ахман използваше една от скритите сили на короната.

Според Евджах'тингата свещеният метал бе изписан и от двете страни със защити. Иневера жадуваше до смърт да разкрие тайните на тези символи, ала не можеше да ги научи, без да направи безценния артефакт на парчета. Дори тя не би си позволила подобно светотатство.

Ахман доби кисел вид.

— Можеше просто да ми кажеш.

Иневера пренебрегна репликата.

— Започнах да вая нови. Скоро отново ще мога да пророкувам.

— Може би междувременно една от твоите *дживах сен* ще може да пророкува — рече Ахман. — Не мога да чакам.

— Можеш. „Първи сняг“ е след три месеца, а имаш поналежащи грижи.

Ахман кимна.

— Новолуние.

Иневера се събуди — Ахман я бе обгърнал собственически дори насън.

Като внимаваше да не го събуди, тя натисна с палец едно средоточие на ръката на Ахман и я обезчувстви, та да се измъкне от леглото. Босите ѝ стъпала потънаха в килима и тя закричи толкова тихо на пръсти, че дори звънчетата около глезените ѝ не гъкваха.

Мощта на Ахман растеше с всеки изминал ден, той се нуждаеше от все по-малко сън, но така или иначе, затваряше очи за час-два, а тя се бе погрижила да спи дълбоко и спокойно. Докато Иневера излизаше на терасата, по крака ѝ бавно се процеди струйка от семето му. Запита се дали от това им съешение ще произлезе дете. Без зарове не имаше как да знае, но любовната им игра бе свирепа, а и твърде отдавна не му беше раждала син.

Евнусите стражи отвориха големите стъклени врати. За Иневера не бяха нищо повече от мебели — подмина ги и потръпна от удоволствие, когато топлите повеи и слънцето докоснаха кожата ѝ. Двамата зад нея, както и телохранителите на всички съпруги на Ахман бяха скопени до корен и никога не биха се загледали в голото ѝ тяло.

Иневера се облегна на мраморните перила и обзря Дара на Еверам, известен някога като Райзън. Докато обхождаше с поглед земите под себе си, потръпна отново — този път от навярно същото собственическо чувство, което Ахман изпитваше към нея.

Дворецът на Ахман тук бе... мижав. Предишният му господар, херцог Едон от крепостта Райзън, бе слаб владетел и идеше от дълъг род подобни нему. Обградени с огромни естествени богатства, не успяваха да изцедят почти нищичко от поданиците си. При всичко това край себе си Едон е можел да си съгради такъв палат, че всички андрахи от началото на историята досега да въздишат по него. Вместо това седалището му се издигаше на не повече от четири етажа и се

ширеше само на две крила, с рехави, слаби стени. Иневера познаваше десетина *дамати* с по-хубави дворци в Красия. Не подхождаше по нищо на Шар'Дама Ка, макар и да предлагаше повече удобства от шатрите, в които прекосиха пустинята.

Най-добрите ѝ занаятчии вече чертаеха планове да сринат това „имение“ и на негово място да издигнат палат, чиито островърхи купи да докосват самите Устои, а Подземният дворец щеше да се спусне толкова ниско в недрата на Ала, че и Майката на всички демони да се разтрепери в бездната си.

Но макар родът на Едон да бе слаб, не всички бяха пълни глупаци. Хълмът, където бяха вдигнали двореца си, предлагаше несравнима гледка. Дара на Еверам се простираше навсякъде край Иневера, цъфтеше чак до хоризонта, подхранван от богатата почва и гъста плетеница реки и потоци. Разделени от широките пръстени пътища, равномерни отрязъци от ниви къдреха корони и вълнуваха стъбла надалеч като спици на огромно колело — тук царевично поле, там овошки. Насред плодородните земи — стотици крепостни селца, разпределени лесно между племената в глада им за плячка след тежкия преход през пустинята.

Зеленоземците надвишаваха по брой красиянците многократно, ала не бяха воители. С помощта на предсказанията на Иневера и *шарумите* на Ахман бяха превзели херцогството, така както котка лови мишки. Изобилието на *чините* беше разрушило волята им.

Добре прилягаше на Ахман да изгради новата си столица именно тук, ала народът ѝ не можеше да си позволи да тлъстее в нея. Беше хвърлила заровете, докато кръвта по копията на воините още съхнеше, и узна, че същата съдба като *чините* очаква и тях, ако не продължат завоеванията си навътре в зелените земи. Пустинята ги бе закалила, а това щеше да бъде крайно необходимо за идните войни.

Колкото и да не ѝ се щеше да го признае, имаше полза от плана на *кхафита* да ударят Лактън преди зимата.

Иневера се върна в покоите си и даде знак на слугите да ѝ донесат гореща вода и ароматни масла. Облякоха я в прозрачна червена коприна. Другите жени може би биха се чувствали изложени на показ с подобни одежди извън покоите си, ала *дамаджата* нямаше защо да се бои от това.

Безшумно се спусна по стълбището, което робите ѝ бяха издълбали в скалата, надолу към огромна естествена пещера. Евнуси телохранители ту се появяваха, ту се скриваха пред и зад нея, ала и без тях тя се чувстваше в безопасност в сърцето на силата си. Без зарове не можеше да предугади никакви опасности, ала ако в този миг пред нея изскочеше луд нападател или дори *алагай*, и тя имаше с какво да се отбрани.

Накрая стигна до масивната каменна врата и пазачите пред нея се отдръпнаха вляво и вдясно, а тя извади единствения ключ от торбичката си. Самото приспособление бе безполезно и прищрака, без да отключи нищо, ала когато Иневера доближи китки до ключалката, обкованите със злато *хора* на гривната ѝ се затоплиха, а костите във вратата откликнаха и магията издърпа тежките резета.

Макар и да тежеше тонове, вратата безшумно се откряна навътре, когато Иневера я побутна леко, а после също толкова фино се затвори зад нея.

Вътре Иневера заскита по коридори, недокосвани никога от светлика на Еверам. Не носеше лампа в непрогледния мрак, ала върволицата от малки защитени жълтици край главата ѝ се затопли, подобно на гривните преди малко, и магията край нея се откри пред сетивата ѝ. Мощта на бездната жужеше глухо в стените и се носеше като дим във въздуха, докато Иневера крачеше като в бял ден.

Тя не се боеше от магията край себе си. Къпеше се в нея. Еверам бе създал Ала и силата в недрата ѝ също му принадлежеше. Слугите на Ний се възползваха от източника, но той не бе техен. Защитничеството бе изкуството да откраднеш тази магия от тях и да я обърнеш отново в полза на Създателя.

Приплъзна се покрай една от стените и стигна до камък, който отмести лесно, а зад него се таяха ваятелските ѝ приспособления, торбичката с *хора* и оголените кости на демона княз, когото Ахман бе убил, грейнали по-ярко, отколкото всички други демонски кости, които беше виждала.

Ахман не вярваше, че това е Алагай Ка, бащата на всички демони, но несъмнено създанието бе от семето му и Иневера не можеше напълно да осмисли цялата му сила. Беше взел торбичката ѝ с *хора* и с лекота бе погълнал магията им. Остави я с пепел наместо единственото, което я свързваше с Еверам.

Но и сляпа, Иневера не прахоса време в ридания и се зае моментално да дълбае в костите на създаването. Уменията ѝ се бяха усъвършенствали десетократно, откакто бе Оброчена, и сега ясно виждаше какво прави на защитената светлина. Вече си бе възстановила три от седемте зара, многократно по-силни от изгубените. Копнееше да види нещичко дори само с тях, ала зарове работеха само в пълна хармония един с друг.

Слънцето прежуряше, когато Иневера се показа от Стаята на сенките и се върна в двореца. Мелан и Асави я чакаха по пътя към тронната зала и запристъпяха зад нея, докато *шарумите* край стените ѝ се кланяха и отваряха няколкото врати до целта ѝ.

— Какво се говори? — промълви Иневера.

— Избавителя тепърва започва да се съвещава, *дамаджа* — каза Асави. — Пропуснала си само церемониалностите.

Иневера кимна. Бе преценила да стори точно така, за да не присъства на дългия списък с формалности и отегчителни молитви. *Дамаджата* бе над всичко това и можеше да прекара времето си много по-плодотворно в Стаята на сенките. Молитвите бяха безпредметни за оногова в пряко общение с Еверам.

Погледът ѝ прескочи към торбичките с хора на спътничките им. Може би собствените им зарове им бяха нашепнали, че *дамаджата* е сляпа? Мелан и Асави ѝ служеха вярно вече много години, но си оставаха красианки. Усетеха ли слабост, щяха да се възползват от нея, както би сторила и тя на тяхно място. За миг Иневера бе обмислила дали да не изझे зарове на по-нисшестояща Невяста, докато довърши собствените си.

Тръсна глава. Властта ѝ го позволяваше, ала обидата бе твърде голяма. Все едно да поиска нечий палци. Трябваше да се уповава на Еверам, че не я е предал в слабостта ѝ, а нямаше защо да се съмнява — нима Еверам не ги бе събрал отново с Ахман?

Вдиша и си върна центъра, след което влезе в залата.

Както винаги бе пълна. Дванайсетте *дамаджи* се бяха скупчили край Избавителя вдясно от подиума. Водеха ги главите на двете най-силни племена, зетят на Ахман, Ашан от каджи, и прастарият, еднорък Алеверак от маджахите. До всеки *дамаджи* се мъдреха вторите синове на Ахман от невестите му *дама'тинги* — с изключение на Ашан, придружен от сина на Иневера Асъм и племенника ѝ Асукаджи.

Ахман бе обещал на сина на Ашан да оглави каджи, което оставяше Асъм, втори най-голям син от всички седемдесет и три деца на Ахман, с празни ръце.

Ала между двамата братовчеди нямаше и капка неприязън. Тъкмо напротив, бяха на една възраст и споделяха една постеля още от Шарик Хора насам.

Иневера не я бе грижа за това — ала се вбеси, когато Асъм си уреди брак с братовчедка си Ашия, та да му роди сина, който Асукаджи не можеше. Заболя я, когато се принуди да даде Аманвах на зеленоземец, но по-добре това, отколкото да рискува Ахман да я даде на Асукаджи, насърчавайки още кръвосмешение само за да подсили и бездруго неунищожимата си кръвна връзка с Ашан.

Вляво от подиума стояха дванайсетте *дамаджи'тинги*, водени от Кева. Подобно на *дамаджите*, всички жени бяха редом с наследничките си — Мелан от каджи и съпругите на Ахман от другите племена. И двете дузини жени бяха продължение на волята на Иневера. *Дамаджите* непрестанно се препираха в съвета, ала *дамаджи'тингите* мълчаха.

Току отатък входа се намираше и Хасик. Удари пети една в друга и блъсна с металния накрайник на копието си по мраморния под.

— *Дамаджата!*

Иневера не удостои дори с поглед телохранителя на мъжа си. Под копието му бяха изтлели стотици *алагаи* и й беше брат по съпругеска линия, женен за безполезната сестра на Ахман Ханя. Ала именно Хасик бе нападнал нейния любим през онази съдбова вечер в Лабиринта. Ахман го бе дресирал, но онзи си оставаше скот. Беше се научил поне да не посяга на най-малката сестра на Избавителя, но с наслада изтезаваше други край себе си. Хасик имаше своите ползи, но не бе достоен дори за погледа й, освен ако не й трябваше за нещо.

Когато я обяви, всички се извърнаха към нея и ведно се поклониха, като ято птици. *Дамаджите* я наблюдаваха по-скоро като лешояди, ала тя ги пренебрегна и не откъсваше очи от Ахман, докато не стигна до него. Разлюля бедра, както когато му танцуваше в покоите си, и с прозрачните си роби сякаш изпълваше цялото помещение със сладострастие пътьом към съпруга си.

Усещаше смесицата от щение и омраза от *дамаджите* и потисна усмивка. И бездруго бе унизително да стоят под една жена, но

възбудата само втриваше сол в язвите по гордостта им. Тя знаеше, че мнозина от *дамаджите* си бяха подбрали съпруги така, че да приличат на нея, и изпитваха особено удоволствие да демонстрират надмощие над тях в постелята. Иневера тайно насърчаваше това, защото знаеше, че така попадат още повече под омаята ѝ.

— Майко. — Джаян се поклони почтително. Първородният ѝ я чакаше в основата на подиума, в черното на *шарум* и белия тюрбан на Шарум Ка.

— Сине. — Иневера кимна и му се усмихна, ала се почуди защо е тук.

Джаян нямаше нерви за духовници и политика. Беше взел едно от имененията на зеленоземците и там си бе построил нов Копиен трон. Прекарваше дните си в съвещания с *шарумите*. Каквото и друго да можеше да каже за него майка му, Джаян бе великолепен Пръв воин.

На две стъпала под подиума на Ахман клечеше дебелият *кхафит* Абан, накипен с красива разноцветна наметка, готов — както винаги — да шепне в ухото на съпруга ѝ. Присъствието му обиждаше мнозина, но след няколко особено унизителни урока от страна на Ахман никой не смееше да злослови за *кхафита* пред Избавителя.

Колкото до Иневера, съветите на Абан ѝ се струваха многократно по-разумни от тези на всекиго другото от придворните на Ахман, но това само изостряше предпазливостта ѝ. Понякога Ахман презираше Абан открито, но и му вярваше. В името на личната изгода Абан с лекота можеше да налее отрова в ухото на господаря си наместо мъдри слова. Заровете така и не бяха успели да изяснят в какво се коренят мотивите му и затова Иневера оставаше нащрек.

Тя позволи на мисълта да отмине и се огъна пред повей ѝ. С времето щеше да се справи и с *кхафита*. Отново вдигна очи към Ахман.

Беше си донесъл от Красия Черепния трон и седеше на него навръх седмостепенния подиум, от глава до пети въплътил цялото великолепие на Шар'Дама Ка. Носеше Короната на Каджи, тъй както друг би носил износен тюрбан. Употребяваше неунищожимото Копие на Каджи като продължение на ръката си и правеше с него дори нехайни жестове, а във всяка негова дума кънтяха и благослов, и повеля.

Но сега носеше и коприненото защитено наметало, което зеленоземската курветина му поднесе, когато се срещнаха за пръв път. Иневера разшири ноздри и отново се принуди да се превърне в палма пред вятъра.

Не можеше да отрече, че наметалото е прекрасно: чисто бяло и бродирано със сребърен конец, обсипано със стотици защити, които оживяваха нощем и очите на *алагаите* се плъзгаха по собственика му като водни капки по намастен плат.

Легендарното Наметало на Каджи, съшито от самата първа *дамаджа*, притежаваше подобни сили, ала го бяха открили на парцали, проядено от времето, в саркофага с копието.

Ахман потриваше коприната между пръсти като косата на любовница и това, че бе на раменете му, говореше много на събралото се множество. Ахман казваше, че жената не само му е обещана, но и има връзка с божествената благодат.

Както и аз някога, горчиво си помисли Иневера. Въпреки прозрачната коприна не друго, а липсващите зарове я караха да се чувства гола.

Въпреки това се усмихна широко, когато се представи на съпруга си, и приседна дръзко в скута му. Повдигна булото си и го целуна, като размърда хълбоци на коленете му пред всички. Ахман бе свикнал с това представление, но то винаги го смущаваше. Тя бързо се отдели от него и пристъпи към ложето от възглавници вдясно от трона. Зърна за миг погледа на Абан: не слад, а уважение.

*Помни това, **кхафит***, помисли си тя. *Със северняшката си уличница и ти се опита да се вмъкнеш в леглото на Ахман, но сега я няма.* Тя прокара пръсти през косата си и леко завъртя долния край на обещата си, за да чува по-добре какво шушне Абан на съпруга ѝ.

— Как върви сбирането на множествата ни, сине? — попита Ахман.

— Добре — отвърна Джаян. — Увеличихме гарнизоните на вътрешния и външния град и започнахме да организираме обходи.

— Чудесно — рече Ахман.

— Ала платихме дан, задето набирахме и въоръжавахме воители от селата на *чините*.

— Платил е дан, за да си краси двореца — тихичко промълви Абан. — Военните налози в хазната на Шарум Ка следваше да са

напълно достатъчни.

— Колко ще ми поискаш? — попита Ахман сина си.

— Двайсет милиона драки — отвърна Джаян. Направи пауза. — Трийсет би било по-добре.

— Братати Еверам — измърмори Абан и потърка слепоочието си, а *дамаджите* вдигнаха уплашена глъч. Иневера не ги винеше. Сумата бе кошмарна.

— Имам ли толкова изобщо? — попита Ахман тихо.

— Можем по-бързо да претопяваме и да сечем наново монетите от хазната на зеленоземците, както и златото от мините ти — рече Абан, — но би сглупил да му дадеш и пукнат грош, без да ти се отчете докрай къде е отишъл военният налог и как ще похарчи останалите пари.

— Не мога да го zlepоставя така пред всички — отвърна Ахман.

— *Кхафитът* е прав, любими мой — каза Иневера. — Джаян си няма понятие за стойността на парите. Ако му отпуснеш това, ще се върне за още след две седмици.

Ахман въздъхна. Самият той не се справяше добре с парите, но поне вярваше на съветниците си.

— Добре тогава — рече на Джаян. — Щом твоят *кхафит* предостави на Абан пълен отчет как си похарчил военния налог, както и какво възнамеряваш да правиш с допълнителната сума.

Джаян се скова и размърда устни безмълвно.

— Може би ще мога да ти помогна, братко — включи се Асъм. — Винаги си бил по-добър с копието, отколкото с писалката.

— Помощ от един *пуш'тинг* ми трябва, колкото и от *кхафит* — изръмжа Джаян.

Асъм не се върза и се поклони със самодоволна усмивка.

— Твоя воля.

Самият Ахман не беше наследил нищо, а си го бе спечелил, но и двамата му най-големи синове открито се домогваха до титлата му и бързо се хващаха за гушите, за да си спечелят благоволенieto на баща си.

Междувременно Асъм многократно бе искал от баща си да върне титлата „андрах“ и да го сложи на трона. Досега Ахман отклоняваше предложенията. Асъм бе с четвърт век по-млад от всеки друг андрах в историята, а титлата щеше да го постави над по-големия му брат.

Джаян бе импулсивен, а Асъм — предпазлив, Джаян се гневеше лесно, а Асъм запазваше хладнокръвие и говореше тихо, Джаян бе брутален, Асъм — изтънчен. Станеше ли Асъм андрах, щеше да се лее кръв, а мнозина *дамаджи* биха застанали зад Джаян. Позицията му повеляваше да служи на съвета на *дамаджите*. Андрахът имаше властта да им нарежда. Едно бе да получават заповеди от Ахман, съвсем друго — от *дама*, сменил бидото си едва преди година.

— Ще ти подготвя записките за парите, Татко — рече Джаян, навъсен срещу своя по-малък брат.

Своя захвен.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ЗАХВЕН

326–329 Г. СЗ

Ще дочуе глас от миналото си и ще се срещне за пръв път със своя захвен.

Иневера дълго време мислеше върху това предсказание. Някои от символите бяха директни и лесно се разбираха независимо от контекста. Повечето — не. Иневера умееше да ги чете по-добре от всяка друга жена, но дори тя откриваше повече объркване, отколкото истина в *алагаи хората*.

Захвен беше древен символ и се бе сдобил с много значения през годините, нито едно от които не можеше да се тълкува с лека ръка. Можеше да значи „брат“, но можеше да значи и „съперник“, „двойник“ или „смъртен враг“. Мъжете наричаха захвени тези от другите племена, които им бяха равни в йерархията, но и Еверам се смяташе за захвен на Ний.

Но кой можеше да е захвенът на Ахман? Той нямаше братя, нито братовчеди, а неговият *аджин'нал* беше Хасик и Ахман вече го познаваше. Нима се надигаше още един Избавител? Претендент може би? Или щеше да срещне наместника на Ний на Ала? Беше Новолуние и *алагаите* бяха най-силни именно сега, а за Алагай Ка се пишеше, че се издига от седмия кръг на бездната. Нима в Лабиринта тази вечер щеше да излезе властелинът на демоните?

Иневера вдиша дълбоко и позволи на страха и напрежението си да преминат през нея като вятър. Запази центъра си.

Но дори така, друга част от предсказанието продължаваше да я гложди. Кой беше гласът от миналото на Ахман и защо тя не знаеше нищо за него?

Миналото те застига, за да си събере дълговете, казваше Евджах'тингата. Иневера си спомни нощта със Соли и Касаад в шатрата на *дама'тингите* и не можеше да не се съгласи.

Беше мигът преди зазоряване от първия ден на Новолунието, когато се плащаха дългове и се изпълняваха клетви. *Шарумите* щяха да се приберат по домовете си със заплатите си, а момчетата излизаха от *шараджа*, за да се видят със семействата си.

Иневера прибра заровете си, вдиша дълбоко, докато открие центъра си, изправи се плавно и отиде в постелята на Ахман. През повечето вечери се връщаше в двореца, когато Лабиринтът се опразваше от *алагаи* — обикновено часове преди зората. Щеше да спи, докато слънцето се издигне високо в небето.

Но в дните на Новолунието се събуждаше още призори, за да има възможно най-много време със синовете си.

Тя свали одеждите си и се отпусна сред възглавниците, за да го събуди.

Иневера се подпираше на една мраморна колона и наблюдаваше Ахман заедно с Джаян и Асъм. Момчетата бяха до баща си, а всички заедно се намираха в средата на стаята пред едно чучело, увиснало във въздуха. Ахман им преподаваше уроци по бой с копие и *шарусахк*.

Сестрите й по брак също присъстваха, разбира се, заедно със своите синове, които клечаха из стаята в кръг, сами по себе си малка армия. Иневера беше започнала да нарича своите *дживах сен* „малки сестри“, както някога я наричаше Кенева. Умалителното не им се нравеше — самите те бяха наследници на предводителките от различните племена, — но никоя не смееше да се възпротиви. Беше Новолуние и Ахман щеше да обърне внимание на всяка от тях поред преди пира.

— Един ден аз ще съм Шарум Ка! — извика Джаян и заби копието си в чучелото.

Иневера изгледа тъжно първородния си син, вече на дванайсет. Някога беше умен. Не колкото брат си Асъм, но бе любознателен. Три години в *шараджа* бяха угасили пламъчето в очите му и сега приличаше на всички *шаруми* — брутални, празноглави скотове. Гледаха живота и смъртта и виждаха повече смисъл във второто. Джаян беше най-добрият боец в класа си, но го измъчваха елементарни сметки и текстове, които година по-малкият Асъм бе

овладял още преди години. Джаян бе склонен повече да се избърше с парче хартия, отколкото да прочете думите по него.

Иневера въздъхна. Ако само Ахман ѝ беше позволил да го сложи сред *даматите* — но не, той искаше синове *шаруми*. Само вторите синове можеха да приемат бялото. Останалите отиваха в *шараджа*.

Но в погледа на Ахман се четеше безусловна обич към синовете му и Иневера не можеше да го вини.

Сякаш прочел мислите ѝ, Ахман се обърна към нея.

— Ще се зарадвам, ако дъщерите ми също се връщат у дома за всяко Новолуние.

Би ги похарчил като излишни жълтици за мъже, които не ги заслужават, помисли си Иневера, но иначе само поклати леко глава.

— Съпруже, обучението им не бива да бъде прекъсвано. Хану Паш за ний'дама'тингите е... суров.

И наистина, самата тя ги обучаваше още от раждането им.

— Не може всички да станат *дама'тинги* — каза Ахман. — Трябва да имам дъщери, които да сватосам за верните си мъже.

— И ще имаш — отвърна Иневера. — Дъщери, на които никой мъж няма да посмее да посегне и които са ти верни повече, отколкото на собствените си съпрузи.

— А на Еверам ще са верни повече, отколкото на мен — измърмори Ахман.

И най-вече ще са верни на теб самата, прозвучаха думите на Кенева в главата на Иневера.

— Разбира се.

Пазачите се размърдаха и влезе Ашан. Като личен *дама* на Шарум Ка, той рядко се показваше по Новолуние, тъй като бе зает да върши богослужения и да раздава благословии. Асукаджи влезе заедно с него и веднага застана до Асъм. Приличаха повече на братя, отколкото на братовчеди и имаха повече общи черти, отколкото Асъм и Джаян.

Ашан се поклони.

— Шарум Ка, има един въпрос между *шарумите*, който трябва да уредите.

Иневера се напрегна. *Това е то*.

Ахман вдигна вежда, когато тя се надигна да отиде с него, но не понечи да я спре — не че можеше. Излязоха от двореца и се спуснаха

по голямото каменно стълбище към двора, който гледаше към тренировъчните площадки на *шарумите*. В далечния край се намираше Шарик Хора, а по протежението между храма и двореца се намираха шатрите на племената.

В основата на стълбището групичка *шаруми* и *дамати* обграждаше двама души. Единият беше *кхафит*, изключително дебел и в по-ярки дрехи даже от уличница. Носеше светлокафяв елек и шапка на *кхафит*, но ризата и панталонът му бяха от разноцветна коприна, а около шапката беше усукан тюрбан от червена коприна със скъпоценен камък в средата. Коланът и пантофите му бяха от змийска кожа. Подпираше се на патерица от слонова кост във формата на камила, отпуснал мишница между двете ѝ гърбици.

Другият беше северен *чин* във вехти, прашни дрехи, почти същия цвят като тези на *кхафитите*, но носеше копие, което се забраняваше на *кхафитите*, а и не личеше нищо от почитта, която един *кхафит* трябваше да демонстрира пред толкова много воители. Пратеник от зелените земи. Иневера ги беше виждала на пазара, но никога не бе разговаряла с такъв.

Иневера наблюдаваше Ахман, а той огледа *кхафита* и очевидно го позна.

Гласът от миналото.

Иневера също се взря в дебелака. Трябваше да пренебрегне тлъстините по лицето му и да се върне назад с години, но разпозна пълното момче, което беше докарало Ахман до шатрата на *дама'тингите*. Самото момче също бе станало пациент години по-късно и си замина с нездравял крак, за който *дама'тингите* се съмняваха, че някога ще му върши отново работа. Абан, син на Чабин, който продаваше коузи на баща ѝ. Това ѝ стигаше, за да не го харесва.

— Какво те кара да си мислиш, че си достоен да стоиш сред мъжете тук? — попита Ахман.

Гневът в тона му я изненада. Може би дългът от миналото трябваше да бъде събран, а не платен. Защо иначе един *кхафит* би дошъл до двореца на Първия воин, рискувайки гнева му?

— Извинения, превелики. — Абан падна на колене и притисна чело в прахта.

— Виж се само — изръмжа Ахман. — Обличаш се като жена и се киприш с мерзкото си богатство, сякаш не е обида към всичко, в

което вярваме. Трябваше да те оставя да паднеш.

Да падне ли?

— Моля ви, велики господарю — каза Абан. — Не исках да ви обидя. Тук съм само за да превеждам.

— Да превеждаш ли? — Ахман премести поглед към северняка за пръв път. — *Чин?* — Ахман се обърна към Ашан. — Повика ме, за да разговарям с един *чин*?

— Чуйте го — помоли го Ашан. — Ще разберете.

Ахман дълго време се взира в мъжа от зелените земи и накрая вдигна рамене.

— Говорете по-бързо — рече на Абан. — Присъствието ти ме обижда.

— Това е Арлен асу Джеф ам'Бейлс ам'Поток — каза Абан и посочи вестносеца. — Дошъл е от крепостта Райзън на север и ви носи приветствията си. Искаше да се бие заедно с мъжете от Красия в *алагай'шарак* довчера.

Ахман сподави дъх и Иневера също се стъписа. Северняк, който иска да се бие, беше като риба, която иска да плува в горещите пустинни пясъци.

Мъжете взеха да се карат дали мъжът да получи това право, но Иневера ги пренебрегна.

— Съпруже — рече тя тихо и докосна Ахман по ръката. — Ако този *чин* иска да слезе в Лабиринта и да се бие като *шарум*, първо трябва да видя бъдещето му.

Иневера поведе мъжа от зелените земи към стаята за гадаене. Ахман настоя да отиде с нея, а тя не се сети за лесен начин да му откаже. Понякога беше наивен, но не беше глупак. Долавяше интереса ѝ към този непознат и ако севернякът наистина бе неговият *захвен*, навярно можеше да усети и това.

— Изпъни ръка, Арлен, син на Джеф — каза тя на северняка и извади ножа си.

Чинът се намръщи, но не се поколеба.

Дързък е, помисли си Иневера, докато го порязваше. В ръцете ѝ заровете сякаш жужаха, докато ги разклащаше.

Когато видя резултата, по гръбнака ѝ пробягна тръпка.

Не...

Тя притисна палеца си в раната на *чина*. Той изсумтя, ала не се възпротиви. Иневера навлажни отново заровете с кръвта му и пак ги хвърли.

След това и трети път.

Съдбините на този Арлен се разстлаха пред нея, същите от третия опит, каквито бяха и на първия. Иневера бе хвърляла заровете за безбройни воители, ала никога след Ахман не беше попадала на нещо подобно.

Възможно ли е той да е Избавителя? Тя хвърли поглед на северняка. Не беше нищо особено, нито висок, нито нисък, косата му — с цвят на пясък, лицето му — открито като на *кхафит*. Не беше грозен, ала не бе и хубав като Ахман.

Само очите му бяха сурови като тези на съпруга ѝ и същите вероятности кръжаха край него като мухи край лампа — различни варианти на бъдещето, където хората го наричаха Избавителя, където загиваше като мъченик или умираше сам, или се проваляше, а човечеството загиваше с него.

Само ако можех да се омъжвам толкова лесно, колкото Ахман се жени. Умът ѝ пробяга през всички възможности, но в крайна сметка безбрежното бъдеще я надви. Силите ѝ не бяха безкрайни и дори *дама'тингите* не можеха да взимат по двама смъртни съпрузи. Дори един понякога беше в повече. Мъжът пред нея въпреки потенциала си не можеше да е този, когото народът ѝ щеше да следва, а не можеше да има и двама такива — на север и на юг. Земята не беше достатъчно голяма. Щяха да я разкъсат и да изгубят Шарак Ка.

И тъй, трябва да е Ахман.

— Може да се бие. — Тя прибра заровете и попи кръвта от драскотината на Арлен Бейлс. Намаза го с мехлем и го превърза с ново парче плат, като прибра окървавеното.

Ахман и *чинът* незабавно излязоха от стаята и Иневера чу съпруга си да раздава заповеди на висок глас в коридора. Отново извади заровете и изстиска още малко от кръвта върху тях.

— Как може Ахман да отнеме силата от сина на Джеф? — попита тя и ги хвърли.

Когато захвенът се натъкне на истинското могъщество, ще сподели тайната си с истинските си приятели, но ще умре, преди да я

предаде.

Иневера отново бързо прибра заровете, надигна се и излезе. Ахман се намираше в края на коридора, готов да поеме към тренировъчните площадки. Тя го хвана за ръката.

— *Чинът* ще е от първостепенна важност, за да се въздигнеш до Шар'Дама Ка — прошепна му. — Приеми го за свой брат, но го дръж в обсега на копието си. Един ден трябва да го убиеш, ако искаш да те приветстват като Избавителя.

Същата нощ в града се разгоряха сигнални огньове, чуваха се камбани и писъците на жени из целия подземен град. Първата стена бе пробита.

Беше немислимо. Нечувано.

Ала беше и Новолуние и заровете бяха предрекли, че Ахман ще се срещне със своя *захвен*. Нима онзи го беше убил? Ами ако заровете не бяха говорили за мъжа от зелените земи? Ами ако Алагай Ка се бе надигнал точно тази нощ и Ахман се сражаваше с него? Готов ли беше, ако Шарак Ка започнеше сега?

На следващата сутрин нещата изглеждаха точно така, изглеждаше и че Ахман е готов. Каменен демон бе разбил голямата порта, бе избил десетки воители и беше проправил пътя на стотици други *алагаи*. Подобно нещо никога не се бе случвало в историята на Пустинното копие, катастрофа, достатъчно голяма, за да смрази кръвта и на най-смелия мъж.

Ахман обаче бе отразил нападението, беше затворил отново портите, спасявайки безброй воители. Той и севернякът се бяха изправили срещу каменния демон заедно в Лабиринта и го бяха приклепили до изгрев-слънце. Чудовището беше успяло да избяга, но само по случайност.

Цената беше много висока. Над една трета от воилите на Красия бяха загинали само за една нощ, а демонът се оказа създание, преследвало Арлен Бейлс от единия край на света до другия. Андряхът го искаше мъртъв, а Ахман беше заложил репутацията си, за да го спаси, напук на предводителя си. Нарече Бейлс *пар'чин*, смел другоземец. Само подкрепата на *шарумите* и на някои от повлиятелните *дамати* бе спасила северняка и Ахман.

— Ще ми трябва повече от кръвта на *пар'чина* — каза Иневера. Ахман се засмя.

— Лесна работа. *Пар'чинът* често кърви в Лабиринта, но и *алагаите* винаги плащат прескъпо.

Следващия път ѝ донесе парцал, толкова гъсто напоен с кръвта на Бейлс, че напълни цял мускал. Иневера беше прикрепила парче *хора* под слоевете непрозрачно стъкло и го беше защитила, за да пази кръвта свежа.

Самата Иневера сервира чай на *пар'чина* в нощта, когато донесе копието. Ахман я изглежда невярващо, но тя искаше да се намира колкото е възможно по-близо до предмета. Севернякът не сподели нищо за произхода му, докато другите *шаруми* се взираха изумени в оръжието, но пред Ахман бе признал, че го е взел от руините на свещения град Анокх Слънце.

Плътните завеси на трапезарията бяха спуснати, а Иневера носеше защитената си гривна. Отдавна не беше изпълнявала церемонията, ала годините като *ний'дама'тинга* бяха изградили толкова силен навик, че можеше необезпокоявана да я извърши и едновременно с това да отдели цялото си внимание на копието. Грееше като самото слънце — сила, която можеше да идва само от костена сърцевина на демон. Стотици преплетени защиты се нижеха по цялата му дължина, а Иневера никога не беше виждала подобен метал.

— Голяма чест ми оказвате, *дама'тинга* — рече *пар'чинът*, когато тя се приведе, за да напълни чашката му. Красианският му беше съвършен, а маниерите — безупречни. Усмиваше се без никакви преструвки. Или беше изкусен крадец, а всяко негово изражение — чист артистизъм, или не съзнаваше какво правеха хората ѝ с иманярите.

— Честта е изцяло наша, *пар'чин* — каза тя. — Ти си единственият северняк, изправял някога копието си редом до нашите.

И само ти си посмял да ни гледаш в очите, докато се опитваш да откраднеш от нас, добави тя наум.

Върна поглед към копието. Копнееше да го разгледа по-отблизо, но *дама'тингите* изрично нямаха право да докосват оръжия. Що за ирония — това оръжие несъмнено бе *направено* от *дама'тинга*.

Нямаше никакво съмнение, че това е истински древен артефакт с ядро от демонска кост. Независимо от произхода си това копие щеше да уязвява *алагаи* както никое друго оръжие от хилядолетия насам. По времето на Шар'Дама Ка подобни оръжия са били много, носени от синовете и помощниците на Каджи. Беше ли това едно от тях, или наистина бе Копието на самия Каджи, създадено от свещен метал от самата *дамаджа*? Имаше само един начин да се увери.

Тя помръдна леко китка и бялата коприна на ръкава ѝ се закачи за върха на копието. Когато Иневера се изправи, надигна се и копието разкъса плата.

Иневера ахна и се престори, че се препъва, като разля чая. Край ниската маса приклекналите *шаруми* извърнаха глави, за да не видят смущението ѝ, ала *пар'чинът* реагира бързо, хвана чайника с една ръка и с другата ѝ помогна да се закрепил на крака.

— Благодаря ти, *пар'чин*. — Иневера погледна към копието на пода, което се беше завъртяло на обратно, и видя това, което се надяваше да види. По цялата му дължина имаше тънък, почти недоловим шев. Без защитеното си зрение можеше и изобщо да не го види.

Този шев беше мястото, където *дамаджата* бе увила тънкия пласт свещен метал около ядрото.

Пар'чинът беше донесъл Копието на Каджи.

— Тази вечер ще е то — рече Иневера, докато сновеше възбудено из стаята. Знаеше, че *пар'чинът* ще открие нещо могъщо, ала това бе отвъд най-смелите ѝ блянове. — Отдавна го предрекох. Убий го и му отнеми копието. Вдигне ли се слънцето, ще се провъзгласиш за Шар'Дама Ка, а след месец ще владееш цяла Красия.

Вече кроеше възхода му. Андряхът щеше да се опита да го възпре, да го убие, ала *шарумите* вече бяха по-верни на Джардир. Ако воините видеха, че Ахман убива *алагаи* в Лабиринта, щяха да се влеят в редиците му като ято гълъби, начело с тези от рода му.

— Не — отвърна Ахман.

Сякаш го изрече на чужд език. Иневера осмисли думата едва след няколко секунди.

— Креваките и шарахите веднага ще застанат зад теб, но каджи и маджах ще се ти се възпротив... А? — Тя се обърна към него. — Но, предсказанието...

— Предсказанието да върви в Ядрото. Няма да убия приятеля си, каквото и да ти говорят демонските кости. Няма да го ограбя. Аз съм Шарум Ка, не презрян крадец.

У Иневера избухна гняв, какъвто и самоконтролът ѝ не можеше да отрази. Зашлеви го и плесницата проехтя из каменните стени.

— Презрян глупец, това си ти! Това е кръстопътят ти. Сега *може* би се превръща в *ще*. До утре сутрин един от двамата ви ще е Избавителя. Ти решаваеш дали да е един Шарум Ка от Пустинно копие, или *чин* иманяр от Севера.

— Дотегнали са ми предсказанията и кръстопътищата ти — отвърна Ахман, — твоите и на всички *дама'тинг*и! Догадки, с които да се разпореждате с мъжете. Няма да предам приятеля си, пък каквото щеш се преструвай, че виждаш в онези изписани демонски курешки!

Иневера виждаше как целият ѝ двайсетгодишен градеж се срина върху главата ѝ. Нима бе стигнала тъй далеч само за да се провали, защото това мъжле пред нея нямаше смелостта да убие осквернителя на гроба на Каджи? Изпищя и отново му посегна, но Ахман я сграбчи за китката и я вдигна високо. Тя се задърпа, ала нямаше шанс.

— Не ме принуждавай да те нараня — предупреди я той.

И смееше да я заплашва? Това я принуди да се опомни. Цял живот се бе учила от самия Енкидо — знаеше, че силата се отнемаше и с докосване. Усука се и заби два пръста в средоточието на рамото му. Ръката му падна до хълбока му и тя плавно се отдръпна, като приглади робите си и си възстанови центъра.

— Все смяташ *дама'тингите* за беззащитни, съпруже, макар че кой, ако не ти, би трябвало да знаеш истината?

Пое изтръпналата му ръка, изпъна я и натисна с палец още една енергийна точка на рамото му, за да му възстанови силата.

— Не си крадец, ако просто си връщаш, каквото ти принадлежи по право.

— По право ли?

— Кой е крадецът? — попита Иневера. — *Чинът*, ограбил гроба на Каджи, или ти, негов кръвен наследник, който си връща ограбеното?

— Не знаем дали държи Копието на Каджи.

Иневера скръсти ръце.

— Ти знаеш. Още откакто си го зърнал за пръв път, както и знаеш, че този ден ще настъпи. Никога не съм крила съдбата на *чина* от теб. Нито твоята.

Ахман не отвърна — Иневера започваше да надделява. Докосна дланта му.

— Ако предпочиташ, ще сложа нещо в чая му. Ще издъхне бързо.

— Не! — Ахман гневно се отскубна от нея. — Все най-недостойния път ще избереш! *Пар'чинът* не е *кхафит*, та да го умориш като псе! Заслужава воинска смърт.

Мой е, помисли си Иневера.

— Дари го с воинска смърт тогава. Сега, преди да започне *алагай'шаракът* и да се разкрие мощта на копието.

Ахман обаче поклати глава и Иневера разбра, че не може да го наставлява точно в това.

— Ако ще го правя, ще го направя в Лабиринта.

На следващата сутрин Ахман се завърна в Двореца на Шарум Ка, грейнал от слава, вдигнал високо Копието на Каджи. *Шарумите* крещяха екзалтирано, а *даматите* само наблюдаваха — някои вцепенени от верски фанатизъм, други от ужас. Светът предстоеше да се промени из корен и всеки с капка мозък го съзнаваше.

Ала макар Ахман иначе да приличаше докрай на Шар'Дама Ка, погледът му блуждаеше скръбно. Моментално край него се стълпиха помощници и блюдолизци, но Иневера осъзна, че трябва да разговаря с него незабавно и насаме. С бърз жест изпрати напред малките си сестри. Никой не смееше да се изпречи на пътя на *дама'тинга* и единайсетте *дживах сен* на Ахман го обградиха зад непробиваема преграда и го поведоха към уединена стая, където двамата с Иневера да говорят на спокойствие.

— Какво се случи? — попита тя. — *Пар'чинът*...

— Няма го — прекъсна я Ахман. — Улучих го с копието между очите и го оставих навръх дюна, далеч оттатък градските стени.

— Слава на Еверам — въздъхна Иневера и отпусна мускули, които досега дори не съзнаваше, че са се сковали от напрежение. Дори зарове не можеха да предскажат със сигурност ще успее ли съпругът ѝ да убие приятеля си.

А си беше коварно убийство въпреки захаросаните думи, с които се опита да отслаби горчилката от предателството. Зеленоземецът беше безбожник и иманяр, но и не бе отраснал в лоното на Еверам — самата Иневера би ограбила гроба на Каджи, ако знаеше къде е и какво съдържа. Вече беше посъветвала Ахман да се върне там колкото е възможно по-бързо.

Пресегна се към него и сложи длан на рамото му.

— Съжалявам за загубата ти, съпруге. Той имаше чест.

Ахман рязко се отдръпна.

— Какво пък знаеш ти за честта?

Рязко се отдалечи от нея и влезе в малкия параклис на Еверам, където се молеше насаме. Иневера не понечи да го последва, ала завъртя обещата си и вдиша пресекливо, когато го чу да риде.

Ахман ли беше Избавителя? Щом Избавителя се създаваше, а не се раждаше, тя можеше ли някога да е сигурна, че е успяла — трябваше ли да го види как сразява алагай'тинг Ка, Майката на всички демони?

Иневера несъмнено му бе спечелила много преимущества, но той най-много от всички ги заслужаваше. Бе се справил блестящо с всяко житейско изпитание досега и макар да си бе присвоил копието със сила, самата възможност беше дошла от провидението. Всеки друг би пронизал зеленоземеца, без да се замисли, но въпреки цялата си власт и сан Ахман оплакваше предателството си.

Щеше ли изобщо да се възползва от възможността, ако не му беше повелила? Ако не се бе срещнала с него? Ако без нея се бе превърнал в силното, неуго и расистко животно, в което би го превърнал *Каджи'шараджът*, щеше ли изобщо да се сприятели с *пар'чина*? Имаше ли някаква божествена искрица у Ахман, която би го издигнала до върха във всеки случай?

Иневера нямаше представа.

— Днес — рече Ахман, докато Иневера му помагаше да навлече бронираните си одежди.

Почти половин година беше изминала, откакто се бе сдобил с копието, и предстоеше последният щурм за двореца на андраха. Можеше да го е превзел, ако отпърво бе предпочел да пролее дъжд от кръв, ала Ахман се задоволи да изчака и да позволи на все повече и повече от воините от другата страна да дойдат при него.

— В двореца му имаме повече хора, отколкото има самият той — рече Ахман. — Призори ще отворят дверите и ще избият последните *шаруми*, които не са се отказали от старите порядки. По обяд ще седя на Черепния трон. Ще изпратя вестител при теб, за да ви съобщи кога можете да дойдете заедно с твоите *дживах сен*.

Иневера кимна, сякаш осмисляше важна информация, макар да бе подслушвала редовно тайните му съвещания с останалите предводители на бунта му, а и собствените ѝ зарове потвърждаваха заключенията му. Оказа се, че не е нужно да му подсказва почти нищо, след като копието се озова в ръцете му. Беше го наставлявала за предводител и завоевател, а той бе усвоил всичко нужно, тъй както птица се учи да лети.

Ахман излезе, за да се срещне отново с хората си, а Иневера повика малките си сестри. Съблякоха белите ѝ одежди и тя пристъпи в димящата вана, където Евералия и Таладжа чакаха да я обтрият и намажат с ароматни масла.

— Донесете ми червената коприна за танци — рече тя на Куаша, която побърза да изпълни.

— Умно — каза Балина през усмивка. — Ще ги облечеш под бялото, за да помогнеш на съпруга ни да отпразнува подобаващо триумфа си.

Иневера отметна глава и се засмя.

— О, малка сестро. Никога повече няма да облека бялото.

Иневера се излежаваше на възглавниците до Черепния трон на Шарик Хора. Сега самият храм на вековните воители бе техният дворец, а тук витаеше древна магия. Не толкова ефектна, колкото тази на демонските кости, но не по-слаба. Милиони мъже бяха загинали и костите им се белееха навред, духовете им — приковани към мрамора.

Като знаеше, че предците ѝ я наблюдават, Иневера се чувстваше още повече като блудница върху леглото си от копринени възглавници, облечена сякаш само в прозрачни воали. Шалварите ѝ бяха срязани от страни от долу догоре, прикрепени към глезена с тънки златни гривни, тъй че щяха да се отварят широко с всяка нейна крачка. Над тях беше облякла дълга ивица коприна, която едва покриваше гърдите ѝ, но пък не ги скриваше изобщо. Връзваше се отзад, под лопатките ѝ, а краищата на възела бяха обточени по всяка от ръцете ѝ, привързани към китките ѝ с гривни, подобно на шалварите. Малките ѝ сестри прилежно бяха намазали кичурите ѝ, бяха ги пристегнали със сърма.

Но дори и у това се таеше сила. Ахман възненавидя новите ѝ навици, ала бе добре да му напомня пред хора, че дори властта на Шар'Дама Ка не е безгранична. Затова той силен се преструваше, че изборът е негов.

Урокът беше важен и освен ако не бе сбъркала в преценката си, още сега щеше да го повтори. Пред нея и Ахман стояха Кадживах, Ашан, Имисандре, Хошвах и Ханя, както и племенниците на Ахман, Ашия, Шанвах и Сиквах.

— Заровете на Хану Паш призоваха сина ми Асукаджи да облече бялото, Свети Избавителю — говореше Ашан, — но дъщеря ми Ашия, кръв от кръвта ти, е получила черното. Това е оскърбление.

— Трябва да цениш дъщерите си, Ашан — рече Ахман. — Ако влязат в двореца на дама'тингите, може никога повече да не ги видиш. Няма позор в това да е дал'тинга — и той посочи Кадживах.

Ашан ѝ се поклони дълбоко.

— Не исках да ви оскърбя, Света Майко.

Кадживах му върна поклона.

— Няма защо, дамаджи.

Тя се обърна към сина си и макар той да се намираше на седем стъпала над нея, сякаш тя го гледаше отгоре.

— Няма позор у дал'тингите, сине мой, но има бreme. Със сестрите ти го носихме дълги години. Нима ще позволиш законът да защити съпруга на дете от твоята кръв, ако посмее да я удари?

Ахман се обърна към Иневера, ала тя започна първа.

— Заровете не са я призовали. — Изрече го тихо, та да я чуе само той. Можеха да си го позволят, седнали над всички останали. — Ти би ли приел сакат в редиците на шарумите си?

Ахман се начумери, ала ѝ отвърна също толкова тихо:

— Сравняваш племенниците ми със сакати?

Иневера поклати глава.

— Казвам, че друго им е отредено. Ала не е нужно някой да ти отреди величие, за да си го заслужиш. Виж себе си, любими. Ако желаеш, ще ги отведа в двореца на *дама'тингите* и ще ги обуча, както обучиха теб в Шарик Хора.

Ахман я погледа още секунда и кимна. Обърна се към останалите.

— Момичетата ще отидат в двореца на *дама'тингите*, като *дал'тинги*, и ще се обучат. Ще излязат *кай'тинги* и когато се омъжат, ще носят бяло було с черните си одежди и забрадки, а от днес така ще се обличат и майка ми, и сестрите ми. А който посмее да сложи зловредна ръка на *кай'тинга*, ще загуби крайника или живота си.

— Избавителю... — започна Ашан.

Ахман махна леко с копието и го прекъсна.

— Повелих, Ашан.

Иневера се надигна, докато *дамаджият* отстъпваше смирено назад. Плесна с ръце и ги потри, докато оглеждаше трите момичета, все още тъй млади и подходящи за какво ли не. Всъщност нямаше представа как точно ще се възползва от новооткрилата се възможност, но често и така се случваше.

Засей каквито семена са в ръцете ти, пишеше в Евджах'тингата. Не се знае какво ще покълне от тях.

Иневера изпроводи момичетата от залата през личния си изход. На прага оттатък залата се намираха Кева и Енкидо, които бяха чули всичко.

— Момичетата ще се учат на писмо, четмо, песни и танци по възглавниците по четири часа на ден — рече Иневера на Кева. — През останалите двайсет принадлежат на Енкидо.

Ашия сподави дъх, а Шанвах я стисна за ръката и се долепи уплашено до нея. Сиквах се разплака.

Иневера ги пренебрегна и се обърна към евнуха.

— Направи ги достойни за себе си.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

НАПРЕГНАТА СРЕЩА

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ЕДИНАЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Лийша усети как стомахът ѝ се бунтува, докато в полезрението ѝ вече се подаваха познатите покрайнини на Хралупата. Хубаво беше да си е отново у дома. Селцата на бежанците, всяко разположено върху своя собствена голяма защита, се сливаха с невероятна скорост.

Някой извика и керванът рязко спря. Лийша показва главата си през прозореца и видя отряд Дървени войници по ръбовете на една от големите защиты. Петдесет от тях препречваха пътя, яхнали големите си жребци, а лакираната им броня лъщеше на слънцето. Храсталаците край пътя прошумоляха — стрелци в леки кожени брони, опънати лъкове и по две допълнителни стрели в ръка.

Зад тях бяха подредени дървари, някои с копия, но някои носеха и обичайните си инструменти. Неколцина от тях Лийша успя да разпознае. Повечето — не.

— Какво значи това? — провикна се Кавъл. Идиотът посягаше към копието си. Тя рязко блъсна вратата си навън и в бързината да се измъкне от фургона си се препъна и падна на земята. Веднага стисна корема си уплашена, но скръцна със зъби и се надигна.

— Господарке Лийша! — извика Уонда и скочи от коня си.

Лийша си върна равновесието, преди момичето да стигне до нея. Махна с ръка. Както можеше да се очаква, Красианците вече бяха приготвили копията, а стрелците изглеждаха готови да ги покосят, без да питат.

— Свалете оръжията! — нареди тя силно. Гласът ѝ нямаше магията на хора, за да се носи надлъж и нашир, ала въпреки това бе силен и ясен — още нещо, наследено от майка ѝ.

Всички обърнаха очи към нея. Никой не понечи да се разоръжи.

— Коя си ти, та да нареждаш на войниците на граф Тамос? — попита един от конниците. Жребецът му беше едър и як, а не фин бегач като повечето анжиерски животни край него, а наметалото му беше привързано със златна верига. На шлема му се виждаше капитанско перо.

— Аз съм господарката Лийша Пейпър, билкарка на Хралупата на Избавителя — каза Лийша, — и ще се радвам да не ми се наложи да шия раните на превъзбудени мъже с нервни пръсти на тетивата.

— Хралупата на дърваря — поправи я капитанът. — И си закъсняла. Пясъчният ви вестоносец пристигна преди повече от седмица и не каза нищо за това, че ще докарате половината Красианска армия със себе си.

Кавъл се подсмихна.

— Ако и една стотна от армията на Избавителя вървеше по този път, грохотът от стъпките ни щеше да те събори от коня, момченце.

Капитанът се озъби, а Лийша забърза напред по пътя, за да застане между тях.

— Сдържай се, Кавъл, не искам да позориш завръщането ми.

Гаред и Уонда застанаха от двете ѝ страни — Уонда пеша, а Гаред се извисяваше над всички останали на тежкия си товарен кон. Дървените войници си зашепнаха, когато го видяха. Репутацията на Гаред го предхождаше. И за това майка ѝ беше права. На Лийша ѝ се щеше да може да си избие от главата гледката на тях двамата, залепнали един за друг като сношаващи се кучета.

— К'ъв си ти, бе, Ядрото да те вземе? — изръмжа Гаред на капитана. — К'во сте ме засочили с тия копия върху земята, дето аз и хората ми сме кървели на нея, а? Сваляйте ги, преди да ви ги втъкна отзад.

Капитанът се усмихна.

— Не си в позиция да заплашваш, Кътър. Вече не ти командваш тук.

— Верно? — Гаред свирна с два пръста. Дърварите зад войниците на графа се разделиха на две и ги обградиха. Водеха ги Дъг и Мерем Касапите, а Лийша разпозна и други хора сред тези в първите редици. Йон Сивия, сина му и внуците му, всички наглед почти на една възраст. Сам Триона, Анди Кътър, Том Клина и синовете му. Евин Кътър и огромната му хрътка.

Дърварите не заплашваха, но нямаше и нужда. Най-ниският от тях беше глава по-висок от всеки от пешаците на графа. Дори бронираните конници изглеждаха уплашени. Сянка беше почти толкова голям, колкото конете и докато се прокрадваше покрай тях, те цвилеха и се надигаха на задни крака. Ако чудовището станеше още по-голямо, скоро Евин можеше да язди него вместо товарния си кон.

Дървените войници погледнаха към капитана си, очакваха заповеди. За това обаче вече беше твърде късно, бяха напълно обградени.

Изпод дърветата се показаха още дървари, отпуснали тетивите си, но все така намръщени. Дъг и Мерем отдадоха чест на Гаред, преди да застанат до него.

— Та к'во викаше? — попита той.

Капитанът бе очевидно стъписан, но тръсна глава и се опита да си върне самообладанието. Вдигна ръка и направи сложна поредица от жестове към хората си. Свалиха копията си с облекчен вид, но изглеждаха готови да ги вдигнат всеки момент.

Войникът слезе от коня си, свали шлема си и се поклони отривисто на Лийша.

— Казвам се скуайър Гамон, капитан на гвардията на графа. Тук сме да ви придружим до Негова Светлост.

— И за това са ви нужди седемдесет души, капитан Гамон? — попита Лийша. — Вътрешността на Хралупата толкова ли е опасна?

— Няма от какво да се боите тук, господарке — каза Гамон, — но по заповед на графа никой красианец не може да влиза в града въоръжен.

— Ний да ме вземе, ако предам оръжието си — изръмжа Кавъл на красиански.

Лийша се обърна към него и вдигна вежда.

— Простете ми, господарке — каза той на тесиански, — но копието ми е подарък от самия Избавител, няма да го предам на някакъв изнежен *чи'шарум* от зелените земи.

— Ще го сторите — каза му Гамон — или ще ги вземем от вас, независимо кой стои на пътя ни. — Той погледна към Гаред и Лийша. — Може да сте повече от нас, но графът командва хиляда Дървени войници. Искате ли да проливате кръв, задето Негова Светлост се опитва да пази хората си от друговерски нашественици?

Лийша потърка слепоочията си.

— Ако това е била целта му, странно се опитва да я постигне. — Поклати глава. — Но не, няма да предадем оръжията си. — Обърна се към Кавъл. — Няма да предадете оръжията си на него, офицер, ще ги предадете на мен.

— Боя се, че това не ни стига, господарке — каза Гамон.

Лийша го изгледа снизходително.

— Капитане, обезоръжен сте. Не настоявайте да държите ядрон за рогата.

Гамон отвори уста, ала не продума. Това беше достатъчен отговор. Тя се обърна към Кавъл.

— Събери копията от хората си, *дал'шаруми* и *кха'шаруми*, и ги сложи под фургона ми. Имате думата ми, че ще ви бъдат върнати, когато си тръгвате от Хралупата.

Кавъл се поколеба и хвърли поглед през рамо. Лийша му просъска.

— Не търси *дама'тингата* си — каза тя на Красиански. — Ахман нареди аз да командвам, не тя. Прави каквото ти казвам. Сега.

Офицерът оголи кучешките си зъби, ала изпълни нареждането, събра оръжията от хората си и ги постави на безопасно място. Несъмнено имаха и ножове, а Колив — и още какви ли не оръжия, но обидите към Красианската чест си имаха граници. Ако тя или капитан Гамон опитаха да ги претърсят, щеше да се лее кръв.

От множеството се отдели Дарси и застана до нея. Не се поклони, но така здраво прегърна Лийша, че ѝ изкара въздуха.

— Не можеш да си представиш как се радвам, че се върна. — Лийша отвърна на прегръдката, макар да си спомняше колко я бе ненавиждала Дарси някога. Промяната не беше нищо ново, но все така я изненадаваше.

— Сега, капитане — каза тя, — ако желаете да ни ескортирате до Негова Светлост, бих искала да разговарям с него.

Войникът кимна, сложи си шлема и се качи на коня. Дърварите отвориха пръстена около хората му, за да се върне той при тях, но останаха до нея. Тя се почувства в безопасност, която не беше изпитвала от месеци. Хубаво беше отново да си е у дома. Дарси пое юздите от Красианския колар на Лийша и двете заедно се наместиха на предната пейка, за да поговорят насаме. Уонда яздеше близо до тях, а

Гаред бе слязъл от товарния си кон, за да говори с останалите спешени дървари.

— Получи ли съобщението ми? — попита Дарси. — Не ми отговори.

Лийша поклати глава.

— От седмици сме по пътищата. Сигурно съм пропуснала вестоносеца. Какво има? Очаквах Тамос да се пуйчи, но не очаквах чак това. Нещата да не би да са се влошили?

Дарси поклати глава.

— По-скоро обратното. Графът управлява добре. Държи се справедливо с хората, а и урежда редовни продоволствия от север. Инженерите му много помагат с големите защити и новите домове на хората. Новият пастир е като стария. По-стриктен е от Джона, но хората го харесват. Ако нещата продължават така, след година ще сме по-големи от Анжие.

— Не съм изненадана — каза Лийша. — Херцогът дръзко е подходил, като му е дал Хралупата, а и дори да има хиляда души, както казва Гамон, пак не са достатъчно. Най-добре да не ни дава причина да му се противопоставяме, докато не укрепим позициите си. Ще му трябва много подкрепа от хората, когато се върне Защитения.

Дарси се прокашля.

— Ъм, такова, аз затова ти писах. От две седмици е тук. Но е... различен.

Лийша рязко обърна глава към нея.

— Как така различен?

— Сега се нарича Арлен Бейлс и е сменил пастирските си одежди с обикновени. Казва, че идва от някакво село, Потокът на Тибит, някъде на гъза на нищото наред Мливари.

— Честна дума? — По лицето на Лийша се разля широка усмивка. Арлен беше ли успял да се изправи срещу демоните си и да открие себе си отново? Тя се сети за последната им смуцаваща раздяла — колко много тя искаше да се разделят, но и колко сигурна се чувстваше в прегръдката му за сбогом.

— Да, сама го видях — каза Дарси. — Но има и още. Сега има... сили.

— Винаги е имал сили, Дарси. Защитите...

— Не само това — прекъсна я Дарси. — Още първата нощ Анди Кътър го разпори един демон, направо като прасе. Бях там, почнах да редя заупокойни молитви. Нищо не можех да направя. И ти нямаше да можеш нищо да направиш. Но Защитения само махна с ръка и раните му се затвориха пред очите ми. Анди стана и тръгна, все едно нищо не е било.

— Просто е махнал с ръка? Не е рисувал защиты с демонска кръв по кожата на Анди?

— Естествено, че не! — Дарси се оцъкли. — Що за диване трябва да си, за да си рисуваш по кожата с оная гняс?

— Няма значение — каза Лийша. — Жестове ли правеше само, или рисуваше защиты във въздуха?

Дарси се позамисли.

— Може и да е рисувал защиты. Ама не ги познавах.

Лийша кимна.

— Искам да поговоря с Анди по-късно.

— Говори с половината град — каза Дарси. — На следващата нощ отиде до болницата и я разчисти. И един счупен нокът не остави за лекуване.

— Създателю... — Лийша беше научила някои тайни за лечителството с хора, докато беше в Дара на Еверам, но нищо в подобни мащаби. Мисловният демон, срещу когото се бяха изправили с Иневера, правеше заклинания, като рисуваше защиты във въздуха, но тя не беше успяла да повтори това, дори с рога му в ръка. Откъде взимаше цялата тази сила Арлен? Количеството изразходвана енергия трябва да е било чудовищно.

— Да — съгласи се Дарси, — а всяка следваща нощ прескача до някой различен от бежанските градове и прави същото. Отвсякъде ми донасят как направо връщал хората от онзи свят. Още вика, че не е Избавителя, но все по-малко хора го слушат какво говори, а вместо това гледат какво върши. Нощи, и аз започвам да вярвам.

Лийша се намръщи.

— Как го понася графът?

— Както капитанът с Гаред преди малко — каза Дарси. — Опитва се да се направи на силен и Защитения го постави на мястото му. Не се противопоставя открито на Тамос, но всеки глупак може да види как

ги е наплашил с пастира. Крийт се зад затворени врати и внимават с думите пред други хора.

Лийша отново потърка чело, за да я отпусне малко болката в главата. Прииска ѝ се Арлен да изцери и нея.

— Трябва ли да знам още нещо?

— По последното Новолуние се е бил с някакъв умен демон — каза Дарси. — Влиза ти в главата, кара другите ядрони да се бият като войници с генерал. Иска всички да носят защитени превръзки на главите си, преди луната отново да се скрие.

Дарси ѝ показва парче плат и Лийша го взе, за да го разгледа — защитата беше същата като тази, която раздаваха в селцата на път към дома.

Кимна.

— Това ли е всичко?

Дарси поклати глава и сниши глас.

— Не е сам.

Глухото туптене в главата ѝ премина в рязка болка. Дарси не бе казала нищо повече, но с този тон нямаше и нужда.

— Така ли?

— С едно момиче е — потвърди опасенията ѝ Дарси. — Рена Танър. Казва, че е от родното му място, оня Поток. — Дарси направи пауза и се втренчи някъде надалеч. Гласът ѝ стана безизразен. — Казват, че са си обещани.

Дарси продължи да гледа в нищото, чакайки Лийша да реагира. Почти всички в Хралупата си шепнеха за онзи момент, когато Арлен бе нахлул в Свещения дом по време на *Битката при Хралупата*, крещейки името ѝ, когато чул, че е в опасност. Шепнеха си как се е появил за пръв път при нея, как е влизал и излизал от колибата ѝ по всяко време. Шепнеха и мъдруваха. Не бе тайна, че целият град се молеше просто да се вземат и се чудеше защо толкова се бавят. Лийша често се чудеше същото.

Осъзна, че е затаила дъх, и се насили да издиша. Бе абсурдно да се разстройва. Отдавна се беше уморила да чака Арлен и вече търсеше на други места. Ноци, повръщането всяка сутрин го доказваше. Но някога тя го искаше за себе си. Ако той бе отвърнал на желанията ѝ, тя щеше да му пристане без никакви колебания.

Но той не я искаше. Заради проклятието си, твърдеше. Не можеше да създаде семейство с омърсена от демонска магия кръв. Това я накара само да го обикне повече заради благородната саможертва, заради гордостта му. Чувстваше се слаба, задето после си беше потърсила друга мъжка компания.

Но дали е бил честен? Едва няколко месеца по-късно се бе обещал на друга. Всичките му думи ли са били преструвка? Мисълта я изпълваше с гняв. Как смееше? За толкова слаба ли я мислеше, за толкова отчаяна да си спечели любовта му, та да не може да понесе истината? Че трябваше да я лъже, за да не нарани крехката ѝ душица? Страхливец.

Всичко това премина през главата ѝ, ала тя се бе поучила от *дама'тингите* и нищо не си пролича на лицето ѝ.

— Това е добре — каза тя накрая. — Заслужава да е щастлив, а една добра жена ще му помогне да стои на земята.

— Не и тази — измърмори Дарси.

Лийша я изгледа питащо, но едрата жена само потърка гърлото си и не каза нищо повече.

За изненада на Лийша не се упътиха веднага към Ядронското гробище, а вместо това свърнаха към друга част от голямата защита. Тъкмо се питаше накъде са тръгнали, когато се показа Тамос.

Крепостта още се строеше, но вече бяха издигнали огромна палисада, здраво завързани един за друг и намазани с катран стволоче, достатъчно дебели и високи, за да могат по тях да се разхождат войници, а равномерно разположените бойници им даваха прикритие за удобна стрелба.

Портите на палисадата се разтвориха и разкриха двор, предостатъчно голям за целия керван. Докато войниците им махаха да преминават, на Лийша ѝ стана ясно, че Тамос цели точно това, да прибере всички зад стените и да затвори портата зад тях. Дали щяха Красианците изобщо да излязат оттук? Лийша, разбира се, знаеше, че освен шпиони те са и заложници, дадени на драго сърце от Ахман, за да покаже благосклонност, но намерението ѝ бе да се отнася с тях като с всички останали и да им позволи да видят добрината на нейния народ.

Съмняваше се това да са намеренията на граф Тамос. Досега демонстрираше доброжелателство, ала мисията му беше ясна: да

овладее Хралупата, да научи повече за сразяването на демони и рязко да очертае границите на Анжие пред Красианците. По северняшките дворове настроението беше безусловна омраза към тях. Това не бе незаслужено след нападението над Райзън, но ескалацията бе последното, от което се нуждаеха всички. Ахман щеше да прегази Хралупата — а вероятно и Анжие, — ако получеше възможност.

— Спри — каза тя на Дарси и жената веднага изпълни.

Останалата част от кервана също спря, а Лийша слезе на земята и отвори вратата на фургона.

Илона погледна навън към централната кула на графа. Подсвирна.

— Принцчето не си е губило времето. Женен ли е?

Лийша въздъхна. Дори сега не можеше да погледне майка си, без почти да изгуби самообладание.

— Надявам се, че не. Според мълвите спи с всяко девойче, което погледне към него.

— Трябва му някоя, дето да му позавърти главата — рече Илона.

— Казах девойче, майко — отвърна Лийша. — Не мисля, че си негов тип.

— Хей, не говори така на майка си! — възкликна Ърни.

Лийша го изглежда и едва потисна желанието да се разкрещи. Дори след всичко баща ѝ защитаваше жена си. Ърни не бе и наполовина толкова наивен по отношение на жена си, колкото го мислеха хората, но за пълната му липса на самоувереност Илона бе права.

Лийша се престори, че не е чула.

— Отивам да посетя Негова Светлост. Неколцина от дърварите ще ви придружат обратно към къщи. Когато стигнете и никой не ви гледа, вземете Красианските копия и ги скрийте в работилничката за хартия. Там, където никой няма да ги намери.

Ърни се пообърка от този развой на събитията, но след миг кимна.

— Добре. Знам точното място. Имам една каца за каша с двойно дъно.

— О, *наистина* ли? — попита Лийша. — И за какво би ти притрябвала такава?

Ърни се усмихна.

— За да не се наранят любопитните момиченца, които се мотаят край химикалите ми.

— От петнайсет години се мотая край още по-опасни химикали.

— Така е — съгласи се Ърни. — Но досега не си ме питала. — Той вдигна пръст. — Ще научиш тайните ми, когато аз реша, млада госпожице, и нито миг по-късно. Ще внимаваш в приказките, ако искаш да разбереш къде съм заровил златото.

— Не блъфира — измърмори Илона. — От трийсет години съм с него и аз още нямам представа.

Капитан Гамон стигна до тях.

— Графът чака — рече нетърпеливо. — Защо се бавите?

С крепостта на графа зад гърба си и стрелците по стените ѝ той сякаш си бе повъзвърнал надменността от пътя.

— Ще изпратя родителите си у дома — каза Лийша. — Останалите от кервана може да си поотпочинат.

— Добре дошли са в кулата на графа — каза Гамон. — Приготвени са стаи. Вътре ще са в по-голяма безопасност.

— От кого? — попита Лийша.

— Мнозина от поданиците на Негова Светлост идват от юг и помнят какво са сторили тези хора с домовете им — напомни ѝ Гамон.

— Това ми е ясно, но тези хора са гости, а не затворници.

Тя се обърна към Гаред и останалите дървари зад себе си.

— Мисля, че дърварите ще успеят да запазят мира с групичка невъоръжени Красианци, не мислите ли?

— Не го мисли, мойто момиче — каза Йон Сивия и тупна с дръжката на секирата по дланта си. — Който има достатъчно трески в мозъка да прави проблеми, ще му се стъжни.

Беше почти зловещо да слуша гласа на стареца от тялото на мъж в разцвета на силите си. Открай време следеше бавното младеене на Йон, но рязката разлика след месеците раздяла бе стряскаща. Повечето сиви косми, на които се дължеше прякорът му, вече ги нямаше — изглеждаше по-скоро на четирийсет, отколкото на седемдесет.

— Да — каза Дъг. — Ще се погрижим.

Гамон поклати глава.

— Вие също сте призован, заедно със съпругата си, както и капитан Кътър, свирачът Роджър и госпожица Кътър. — Той посочи Уонда.

— И мен ли? — попита тя. — За к'во му трябва на графа?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна подигравателно Гамон.

Анжиерците даваха на жените си повече права, отколкото Красианците на своите, но не много повече. Не одобряваха жените да се месят нито в политиката, нито във войната. Лийша отвори уста за извителен отговор, но Гаред я изпревари.

— Внимавай как говориш — изръмжа той. — Утрепала е повече ядрони, отколкото ти и цялата ти банда мъници.

Веждите на Гамон се сключиха страшно. До кулата на графа Дървените войници бяха мнозина, ала всеки миг пристигаха все повече дървари. Гамон сви устни и не отвърна.

Гаред изсумтя и се обърна към Йон.

— Наглеждай кервана, докато сме вътре. Никой да не ги закача, никой обаче и да не излиза. Онези в черно ги гледайте особено изкъсо.

Йон кимна.

— Добре, момче. Не го мисли.

Миг по-късно се показва Роджър. По Красиански маниер Аманвах го следваше на крачка отзад, след това Кавъл, Колив и Енкидо, а зад тях — Шаманвах.

— Къде е Сиквах? — попита Лийша. — Добре ли е?

Аманвах поклати глава и цъкна с език.

— Правиш се, че разбираш обичаите ни, господарке Пейпър, но явно не ги разбираш достатъчно, ако смяташ, че един мъж трябва да води своята *дживах сен* на подобни посещения.

Тонът на Аманвах беше арогантен както винаги, но Лийша долавяше гнева ѝ. Поклони се.

— Не исках да ви обидя.

Аманвах не отвърна.

— Негова Светлост не ви е повикал — каза ѝ капитан Гамон. — С диваците си може да чакате на двора.

Аманвах рязко завъртя глава към него, самообладанието ѝ на *дама'тинга* се наруши. Кавъл и Енкидо също се напрегнаха, ала тя им махна с ръка.

— Баща ми е Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи. Той е Шар'Дама Ка, Избавителя, който ще обедини човечеството. Би се

оскърбил горчиво, ако някакъв дребен благородник ме остави да го чакам.

— Не ме интересува, ако ще баща ви да е самият Създател — отсече Гамон. — Ще чакате, докато ви повикат.

Тънките вежди на Аманвах сякаш се сплетоха една с друга, но тя не продума.

Лийша усети как ситуацията се влошава с всяка изминала секунда и се обърна към Евин, който разсеяно галеше огромната си хрътка, чийто гръб стигаше почти до главата му. Като дете Лийша не харесваше Евин — беше жесток, егоистичен и никога не можеше да се разчита на него, — но както с много други неща, Защитения го беше променил.

— Евин, би ли изпратил нашите до вкъщи?

Евин кимна и скочи на мястото на коляра. Сянка застана до фургона, а конете затропаха с копита и задърпаха сбруите си, зацвилиха от страх.

Ерин подсвирна рязко.

— Хей, Сянка! Отиди да намериш Калън!

Хрътката излая така, сякаш протътна гръмотевица, и се отдалечи тичешком. Евин дръпна здраво юздите, за да овладее конете, и фургонът пое напред. Останалата част от кервана остана под зорките погледи на Дървени войници и дървари, докато Лийша и останалите влизаха в кулата на графа.

И тя, като всичко останало, още се строеше, но основите бяха поставени, а части от имението му вече функционираха. Една групичка Дървени войници се събраха пред главния вход с приготвени копия и щитовете.

Лийша отиде при Гаред и сниши глас.

— Гаред, ако графът се опита да ти даде титла и униформа, не приемай веднага.

— Защо? — попита Гаред, без да се старае да поддържа заговорническият тон.

— Защото така ще им предадеш армията ни, идиотите — отвърна Роджър вместо Лийша, докато идваше откъм другата му страна. И той говореше достатъчно тихо, за да не го чуят другите.

Гаред премести ядосан поглед върху жонгльора.

— Много съм ти смешен, а? Защитения ми каза да те пазя, докато го няма, Роджър. Заклех се в слънцето и му обещах. Скачах на пътя на демони, Красианци и к'во ли още не.

Изведнъж надвисна над момчето, а Роджър, който допреди миг беше изпълнал гръб, се сви назад.

— Никога обаче не ми е нареждал да ти търпя глупостите, а взе все повече да си позволяваш. Върнал се е, значи съм си спазил обещанието. От сега нататък си пази гръба, саката вейка такава. Следващия път, кат' ме наречеш идиот, ще те накарам да си глътнеш зъбите. — Гаред облиза два пръста и ги вдигна нагоре. — Кълна се в слънцето.

— Гаред — внимателно се намеси Лийша, докато Роджър зяпаше стъписан. — Имаш право да се гневиш, задето те приемаме за даденост. Аз самата съжалявам. Понякога те виня за всички проблеми в живота си, но истината е, че не си направил нищо, което милион други момчета не биха. Прощавам ти. Изплатил си си дълга многократно.

— А така — изръмжа Гаред.

— Но Роджър е прав. Ако позволиш на графа да ти даде титла, все едно казваш, че дърварите са част от ангиерската армия.

Гаред сви рамене.

— Че не сме ли? Двамата се държите, все едно аз съм тъпакът, но май сте забравили на коя страна сте, докато се въргалите наред Красианските коприни и цимбали и разни тем подобни. Забравяте кой беше на наша страна, когато имахме нужда.

— Със сигурност не беше херцог Райнбек, да го глътне Ядрото дано — каза Роджър.

Гаред кимна.

— Това го знам. Защитения го направи. Защитения дава на графа да се разпорежда с Хралупата засега и т'ва ми стига. Ако утре каже да отрежем главата на Тамос, и това ще направя.

— А с теб и всички дървари — отвратена каза Лийша.

— Точно така. Следват мен. Не теб, Лийш. — Кимна към Роджър. — Нито цигуларчето. Двамата вървете да берете билки и да си подрънквате. Мъжете ще се погрижим за това.

— Създателя да ни е на помощ — измърмори Лийша, докато Гаред се обръщаше и продължаваше напред.

— Хралупата се е променила, откакто сте били за последно тук, господарке.

Тамос седеше на тежък трон върху издигната платформа, наред залата за аудиенции. Още недовършени, стените и високият таван бяха отчасти оголено дърво и отчасти — греди, покрити с водоустойчива хартия. Във въздуха тегнеха прах и миризма на смесен крит, всичко това — умножено донемайкъде от главоболието на Лийша. Под стъпалата ѝ пристъргваха дървени трески. Но помещението бе плашещо голямо и в завършен вид навярно щеше да спира дъха.

Самият граф бе в пълно бойно снаряжение. Брадата му бе безупречно поддържана, тъй че да личат изсечените черти на лицето му, кръстът му бе тесен, плещите — широки. Приличаше от глава до пети на воин благородник. Зад него един слуга държеше шлема и щита му, сякаш графът всеки момент щеше да пришпори жребеца си в битка.

Отдясно на графа се намираше пастир Хейс, мъжът, когото Арейн бе обещала по време на срещата им преди месеци. Искрен във вярата си и справедлив, така го беше определила, ала и анжиерец по сърце.

Херцогинята майка бе зад всички дела на анжиерци, независимо дали останалите знаеха, или не. Лийша бе станал свидетел на властта на жената от първа ръка по време на посещението си в тамошния двор. Херцогът и по-големите принцове се контролираха от първия ѝ министър Джансън, а Лийша подозираше, че най-малкият докладва направо на нея.

В същата среща Арейн беше обещала да изпрати Тамос и войниците, ала бе пропуснала да спомене, че ще го направи граф.

Трябваше да го очаквам, помисли си Лийша. Жената отново ме направи на глупачка дори след като ме смъмри, задето не мога да ѝ смогна на танца.

Пред трона седеше лорд Артър, на по-малък подиум и пред бюро, с перо в ръка и отворен тефтер. Капитан Гамон се премести вляво, изпъна се мирно и постави тъпия край на копието си на пода. Зад него един лакей взе щита и шлема му.

— Доста се е променило, Ваша Светлост — каза Лийша и направи реверанс. — Обикновено не обграждаме хората си с готови за стрелба лъкове, когато се връщат от дълъг път.

— Хората ни едно време не отиваха насред владенията на врага без разрешение от короната — отвърна Тамос.

— Може би защото досега никога не сме имали врагове — каза Лийша. — В града ми се намираха петдесет Красиански воители, а зад тях — цяла армия, и направих най-доброто, на което бяха способна, за да защитя хората си. Нямахме седмица, за да се сдобием с разрешение от короната, нито пък в правилата на града ми се забранява да си ходя и да си идвам, когато поискам.

Тамос въздъхна.

— Свикнали сте да се разпореждате с Хралупата на дърваря, както намерите за добре, господарке. Нищо лошо, докато ставахте само за няколко пратки дърво на година, но това се е променило. Сега аз съм господар на Хралупата и на цялата околия. Градският ви съвет отговаря пред мен, а не обратното. Мога да си обърша задника с правилника ви.

Лийша се усмихна.

— Правете каквото искате, Ваша Светлост, но не се изненадвайте, ако на хората тук това не им се хареса особено.

— Заплахи ли, господарке? — попита Тамос. — След като Бръшляненият трон отвърна на молбата ви за помощ с храна, припаси, инженери, защитници и войници?

— Никакви заплахи — каза Лийша. — Благодарни сме за помощта ви, както и за вниманието, което Негова Светлост ни е отделил. Просто ви съветвам.

— И какво ще ме „посъветвате“ за отряда вражески войници, които сте довели със себе си? — попита Тамос. — Ще ми дадете ли причина да не ги арестувам и екзекутирам на мига?

— Видях Красианската армия — каза му Лийша. — Ако нараните ескорта ми, изпратен впрочем като знак на добра воля, за да ни пази по пътя обратно, както и за да установи плодотворно общуване между двата ни народа, все едно обявявате война, която не можем спечелим в никой случай.

— Не си мислете и за миг, че ще им предадем и сантиметър земя — изръмжа Тамос.

Лийша кимна.

— Затова трябва да се усмихвате и да чакате, докато Хралупата стъпи на крака. Дръжте се любезно с гостите ни. Покажете им, че начинът ни на живот е достоен и ние също сме силни.

Тамос поклати глава.

— Няма да позволя красиански шпиони да сноват из големите защиты на Хралупата.

Лийша сви рамене.

— Тогава няма да са тук. Ще им позволя да останат на моята земя.

— *Вашата* земя? — попита Тамос.

— Бруна ми завеща почти пет хиляди декара земя, която ѝ е оставил баща ви, херцог Райнбек Втори. — Тя се усмихна. — Дар, задето е изродила Ваша Светлост, струва ми се.

Тамос поруменя и Лийша спря да се усмихва.

— Когато Бруна умря, оказа се, че е оставила земята на мен. Нарочно съм запазила всеки декар от нея встрани от големите защиты.

— Имате предвид земите край колибата на Дарси? — попита Тамос. — Съмнявате се в моето чистосърдечие, когато предлагам сигурността на стените си на тези хора, а после *вие* предлагате да ги отведете на незащитена земя?

— Земите ми са по-сигурни, отколкото бихте предположили, Ваша Светлост — отвърна Лийша. — Без копията си те просто не са достатъчно, за да създадат истински проблеми, особено след като са взели и жените, и децата си. Красианците носят дарове и стоки за обмен, обещават и още. Нека започнем търговия с тях, а вие изпратете свои собствени шпиони при тях. Ако не можем да предотвратим войната, най-добре да я отложим, докато укрепим силите си и научим повече за противника.

Напрежението от лицето и раменете на Тамос се поразсея.

— Майка ми ми каза, че ще сте такава.

Лийша се усмихна.

— Херцогинята майка добре ме познава. Тя е добре, надявам се?

Тамос сякаш се пооживи малко.

— Не е толкова активна, колкото преди, но мисля, че все пак ще ни надживее всички.

Лийша кимна.

— На някои жени сякаш им се иска да умрат по-скоро, отколкото им е писано, за да си довършат работата.

— Майка ми изпраща поздрав — продължи Тамос. — И дарове.

— Дарове ли?

— Да караме поред — рече Тамос и се обърна към Гаред. — Гаред Кътър?

Гаред пристъпи напред.

— Да, Ваша Светлост?

Артър извади от бюрото си малък свитък и счупи печата му, а после го разгърна:

— Гаред Кътър, син на Стив от Хралупата на дърваря, в името на Негова Светлост херцог Райнбек Трети, носител на Бръшлянената корона, Закрилник на Горската твърдина и херцог на Анжие, от вас се моли и изисква да приемете поста на капитан на дърварите в служба на Негова Светлост, както и титлата скуайър. Ще получите всички земи в региона на Хралупата, който ще се намира под ваш контрол и таксачество, и ще докладвате само пред Негова Светлост лорд Тамос, предводител на Дървените войници. Приемате ли тази чест и дълг?

Гаред се ухили широко.

— Капитан, а? Скуайър?

— Не... приемай — промълви през стиснати зъби Лийша.

От титлата нямаше никакъв смисъл. Гаред вече предвождаше дърварите. Това беше просто клопка, за да се врене във вярност на короната и да признае, че дърварите принадлежат към армията на Райнбек, а не са частна военна сила.

Гаред се позасмя.

— Спокойно. Няма да приема.

Вдигна глава към графа.

— Много мерси, Ваша Светлост, обаче в Хралупата има много повече дървари, отколкото Дървени войници.

Всички в помещението застинаха очаквателно. Тамос потърси копието си с ръка.

— И какво точно искате да кажете, господин Кътър?

Гаред посочи Гамон с брадичка.

— Ядрото да ме глътне, ако ще съм със същата титла като тоз пикльо. Искам да съм генерал. А, да... и барон или нещо такова.

Гамон се намръщи, ала Тамос кимна.

— Сторено.

Лийша обори лице в дланите си, а главата отново я заболя.

— Идиот — промърмори Роджър твърде тихо, за да го чуе друг освен нея.

Тамос се надигна и посочи Гаред с копието си.

— Коленичи.

Гаред се усмихна победоносно на Лийша и пристъпи напред, като падна на едно коляно. Тамос постави върха на копието си на рамото на дърваря. Пастир Хейс също пристъпи напред, протегнал износена, но красива книга с кожена подвързия, украсена със златни надписи.

— Постави дясната си ръка на Канона, синко.

Гаред го стори и затвори очи.

— Кълнеш ли се във вярност към Негова Светлост граф Тамос от Хралупата, да отговаряш пред него и никого другиго, отсега до смъртта си?

— Да — отвърна Гаред.

— Заклеваш ли се да спазваш и налагаш закона му — продължи Хейс, — да въздаваш справедливост на поданиците си, хората от Хралупата на дърваря, и да поразяваш враговете им?

— Да — каза Гаред. — Два пъти за последното.

Тамос се усмихна мрачно.

— С властта, дадена ми от брат ми, херцог Райнбек, Носител на Бръшлянената корона, Закрилник на Горската твърдина и лорд на цял Анжие, именувам те генерал Гаред Кътър, барон на Хралупата. Може да станеш.

Гаред се изправи, по-висок от графа, макар Тамос да стоеше навръх платформата. Графът направи знак към Касапите.

— Вие ще получите униформи и брони. Моля, бароне, посъветвай се с лейтенантите си и пригответи войниците за оглед под строй. Касапите издигнаха в чин повечето от нисшестоящите офицери, но можеш да промениш решенията им, ако смяташ за нужно.

Тонът му накара това да звучи като ужасна идея.

— Добре — и Гаред кимна, като изпъна ръка. — Мерси.

Тамос изглежда дланта на Гаред, сякаш дърварят току-що си беше избърсал задника с нея, но накрая вдигна рамене и се ръкува с него.

— Знам, че ще сте чест за Бръшлянения трон, генерал Кътър.

Гаред се ухили широко.

— Генерал Кътър. Харесва ми как звучи.

Тамос изсумтя.

— И така, генерале, как оценявате красианската армия?

— Голяма, както каза и Лийша — каза Гаред, — но разпръсната. Ще стигнат дотук в крайна сметка, но ще се помотат. Имаме достатъчно време, за да се приготвим за тях.

— Значи си съгласен с господарката Лийша, че трябва да са свободни да обитават Хралупата?

Гаред поклати глава.

— Бих ги наглеждал, дума да няма. Но съм ги виждал да се бият, и с хора, и с ядрони. Имат много повече опит от нас. Изпратиха мъже, които да ни учат как да убиваме демони. Мисля, че трябва да сме глупаци, за да не им позволим.

— Добре тогава — каза Тамос. — Нека хората ти ескортират кервана до земите на господарката Пейпър. Разположи по краищата им пазачи. Обучавайте се с *шарумите*, но не ги изпускайте от поглед, двама души за всекиго от тях.

— Трима за всекиго, ако имаме някакъв акъл — каза Гаред.

Тамос кимна.

— Сторете, както смятате за най-редно, генерале.

Как все се забърквам в тия каши? — запита се наум Роджър.

Но нямаше избор, освен да се изкаже. Ядрото го взело, ако се просне в двора на Лийша, след като при Смит го чакаше хубава стая.

Роджър се прокашля шумно и всички обърнаха глави към него.

— А съпругите ми? Не може ли поне те да останат в града?

— Друговерският ти брак не значи нищо тук — намеси се рязко пастир Хейс. — Да се ожениш за повече от една жена, е мерзост. Създателя не го признава.

Роджър вдигна рамене.

— Пастире, за теб може да не значи нищо, но пък *това* не значи нищо за мен. Казал съм си клетвите.

— А и ако не признаете брака на Роджър, ще обидите красианците отвъд всякаква мяра — добави Лийша.

Хейс се пригответи да отвърне остро, ала Тамос му махна да мълчи.

— В Анжие ще сте с една съпруга, господин жонгльор. Изберете си. Ако искате и другата да живее в покоите ви и да ви топли постелята, прислужниците ви няма да задават ненужни въпроси.

— Покои? Прислужници? — попита Роджър недоумяващо.

Тамос кимна.

— Искам да ви помоля да ми служите, както учителят ми служеше на брат ми, като кралски пратеник на Хралупата.

Роджър не промени изражението си, ала се чувстваше, сякаш Тамос току-що е направил салто в трона си и е запял. Още помнеше времето, когато Арик служеше на херцога. Поравно се лееха злато и вино, а той и Роджър носеха най-фината коприна и велур. Благородни дами и господа се кланяха на Арик като на равен, а гласът му носеше силата на трона надлъж и нашир. Имаха пищни покои в собствения замък на херцога, както и достъп до личния му бордей. Арик прекарваше там почти всяка нощ и оставяше малкия Роджър на грижите на жените, докато пътува, напива се или тъне в ласките на някоя от тях.

С други думи, на практика всяка нощ.

На всичко това обаче се сложи край, когато една вечер Райнбек се вмъкна в леглото на любимата си блудница, където откри заспалия Роджър. Мъртвопияният херцог не успя да направи разликата, свали гащите на Роджър и лесно преодоля съпротивата му.

— На недостъпна се пра'иш, а, моме? — изфъфли херцогът. Смърдеше на бъчва. Изкиска се. — Ня'а да ти помогне. Нав'ди се и го поеми. Бързо ш'приключача.

Едва когато Роджър изкрещя и заби лакът в търбуха му, а после скочи от леглото, херцогът се надигна и запали лампата. Роджър трепереше от страх в другия край на стаята и стискаше нож с едната ръка, докато с другата дърпаше гащите си нагоре.

Херцогът вдигна бясна олелия, а Арик се върна от селцата край столицата и намери кралското си назначение на парчета в стаята си. Получи не повече от час, за да си събере нещата и да се махне от замъка на херцога. Херцогът никога не огласи причините за решението си, а и в началото често се намираше кой благородник да ги приюти, но Арик пиеше все повече и късаше отношенията си с благодетел след

благодетел. Накрая двамата всеки ден се питаха ще има ли къде да пренощуват. Дължаха пари на всеки барман и кръчмар в града.

Роджър мигом преживя всичко това отново, докато се взираше в Тамос, запита се дали е своенравен като брат си. Не че имаше значение. Арик беше човек на херцога и с готовност съобщаваше на простолудиято този или онзи нов декрет, уверен в сигурността на работата си. Роджър пък не питаеше особено желание да е гласът на Тамос, когото знаеше само по репутация като избухлив женкар.

Направи най-елегантния си реверанс с ведро изражение.

— Чест ми оказвате, Ваша Светлост, но се боя, че трябва да ви откажа.

Артър и Гамон се напрегнаха, ала премълчаха. Пастир Хейс поклати глава, сякаш мислеше Роджър за глупак.

— Добре си помислете — отвърна Тамос. — С друговерските си невести ще сте най-подходящият пратеник в двора на пустинния демон, а и собствената ви господарка преди минути ме посъветва точно това. Тронът щедро ще ви възнагради. Може да ви дадем земи и титла, подобно на генерал Гаред.

Роджър сви рамене.

— Лийша Пейпър не ми е господарка и не искам нищо от това на Гаред. Искam само да обучавам чираците си и жонгльорите, които сте докарали, за да омайваме ядрони.

Тамос го прикова със суров поглед.

— Не виждам защо да позволявам на жонгльорите си да се обучават при оногова, който не ми се е врекъл във вяpност.

Роджър се поклони.

— С цялото ми уважение, Ваша Светлост, това не са *ваши* жонгльори. Мои са, купени според всички разпоредби от господаря на гилдията ми, Колс. Всички документи са у мен. Ако ми откажете, не само ще прахосате възможността да спасите живота на хората си в битка, но и всеки свирач и певец в Анжие скоро ще разгласи навред, че граф Тамос от Хралупата не зачита дълговете си към други.

За пръв път Тамос като че наистина се разгневи, ала пастир Хейс постави леко длан на рамото му.

— Добре тогава — рече графът. — Малката ви свита може да отседне в хана, ако говорителят Смит ви иска. Но няма да забравя това.

Роджър отново направи реверанс.

— Благодаря ви, Ваша Светлост.
Тамос си пое дълбоко дъх и продължи нататък:
— Колкото до подаръците от майка ми...

Тамос направи жест, а Артър извади малък свитък, пристегнат със зелена панделка, и го подаде на Лийша.

— Нейна Светлост още управлява всички женски дела в Анжие и ви назначава за кралска билкарка в околията на Хралупата.

Лийша трудно остана безизразна. Херцогинята майка я беше приклешила и го знаеше — Лийша не можеше да се освободи от това задължение, както го бе сторил Роджър. Според закона кралската билкарка се нареждаше преди всички останали. Лийша не можеше да откаже, защото друга щеше да заеме длъжността и да подрони властта ѝ в Хралупата, но да приеме, не се различаваше много от стореното от Гаред преди малко. На практика узаконяваше влиянието на Тамос и приемаше върховенството му в Хралупата. Освен това позицията ѝ я правеше негова лична билкарка. От самата представа да гледа графа гол, ѝ се гадеше, но напоследък и бездруго се чувстваше така. Прокара леко длан по корсета си, представи си поклъващия в нея живот.

Всички се бяха смълчани като статуи, очакваха отговора ѝ. Тамос като че ли чакаше и тя да му откаже. Лийша не можеше да прецени това ще му хареса ли, или не.

— Може да ти даде униформа, нал' ще ставаш големец — самодоволно промълви Гаред и на Лийша ѝ се прииска да запокити заслепяващ прах в лицето му.

Накрая леко се поклони, подръпна полите си нагоре и приведе глава.

— За мен е чест, че ми позволявате да обмисля предложението ви, Ваша Светлост. Ще имате отговора ми след седмица.

Тамос присви устни и вдигна рамене.

— Очакваме отговора ви с нетърпение. Моля, нека сте готова до седмия ден, в случай че трябва да изпращам вестител до Анжие, за да намеря друго за позицията.

Лийша кимна в съгласие, а Тамос се обърна към Уонда.

— Колкото до вас, госпожице Кътър, няма да ви предложи земи или титла, нито специална позиция, но изглежда, сте се понравили на

майка ми и ви изпраща специален дар.

Един слуга докара стойка за дрехи на колелца, от която висяха десетки жакети, извезани със символа на херцогиня Арейн, дървена корона над рамка за бродиране.

— Жените не може да заемат военни позиции, но стрелкините от Хралупата са легендарни и майка ми иска да стане ваш благодетел.

Слугата избра един от жакетите и приближи Уонда.

— Може ли?

Уонда кимна вцепенено. Мъжът свали защитеното ѝ наметало, а тя се наведе, за да може той да я облече. Уонда прокара удивено пръсти по плата. Поклони се.

— Нивгаш не съм имала такива хубави дрехи. Моля, благодарете на Нейна Светлост.

Тамос се усмихна.

— Жакетите са само за показ. Може да ги раздадете на тези, които считате за достойни, но майка ми бе непреклонна: първия трябва да получите вие. Короната ще осигури средства и материал и за отряд от майстори на лъкове и стрели.

Отново даде знак и един от пазачите вдигна платнището на стената зад себе си. Показа се мъж на средна възраст, слабават, ала жилив, а на жакета му беше символът на Занаятчийската гилдия — чук и длето. Следваха го още трима души, по-млади, носеха намаслен плат, който внимателно разположиха на пода. Когато го разгърнаха, в него се разкри прекрасна дървена броня, защитена изкусно и лъснала от лак. Уонда остана без дъх.

— Може да я оразмерим по-късно, но ни направете удоволствието да си сложите поне нагръдника — рече Тамос.

Уонда кимна, а занаятчията взе нагръдника и се зае да го пристяга към нея. Лийша почти очакваше да ѝ придаде женствени форми, на каквито Уонда не се радваше, ала херцогинята бе по-предвидлива и нагръдникът пасна съвършено. Изглеждаше величествено.

— Толкова е лек — дивеше се Уонда.

Занаятчията кимна усмихнат.

— Отпърво ни хрумна да ви сплетем метална решетка, но стрелците трябва да са бързи и подвижни. Дървената броня ще ви

закриля също толкова добре, колкото и най-хубавата мливарийска стомана, но е неколkokратно по-лека.

Лийша въздъхна. Поредният ход на херцогинята майка, за да отслаби позициите ѝ. По време на посещението им с Уонда при Арейн момичето ясно показва на чия страна е, но херцогинята майка остана недоволна. Лийша искаше да посъветва Уонда да върне бронята. Момичето щеше да го стори незабавно, но пък сега сияеше от радост — чувство, което почти не бе изпитвала, откакто демоните убиха баща ѝ и я оставиха белязана за цял живот. На Лийша сърце не ѝ даде.

Роджър се поуспокои, докато всички ахкаха по бронята на Уонда, но Тамос рязко срещна погледа му отново.

— Така — рече графът и потри ръце. — Нека се погрижим за гостите си.

Артър даде знак на пазачите до входа, които пуснаха Аманвах, Енкидо, Кавъл и Колив.

— Принцеса Аманвах от Красия — изрече високо и ясно Артър, — Негово Кралско Височество граф Тамос, принц на Анжие, Маршал на Дървените войници, повелител на Хралупата, приветства вас и съветниците ви в двора си.

— По-добре да сте ме бавили с добра причина — рече Аманвах — и с добра причина вашият *чи'шарум* да се е отнесъл тъй грубо с нас, след като сме дошли при вас в знак на добра воля и мир. — Мръдна презрително показалец към капитан Гамон. — В Красия бичуваме тези, които се държат грубо с по-висшите от тях.

Роджър въздъхна. Нямаше да мине добре.

Тамос изглеждаше неподготвен.

— Моите извинения, принцесо, ако са ви посрещнали грубо. — Хвърли поглед към Гамон. — Уверявам ви, че ще се погрижа за етикета на капитана си за в бъдеще. Колкото до забавянето, дано не сте недоволна, задето си позволих кратка аудиенция с поданиците си, преди да ви приема.

— Направи Гаред генерал — рече Роджър — и ми предложи да му стана кралски пратеник.

Аманвах погледна Роджър и рязко прихна.

— Нещо смешно ли виждате? — попита Тамос. Повишаваше глас, колкото повече губеше търпение.

Аманвах завъртя глава към него и присви очи.

— Сякаш съпругът ми би разменил покровителството на владетеля на Ала за това на дребен принц. Самата представа е смехотворна.

— Дребен принц? — излая Тамос.

Аманвах се обърна към Роджър.

— Граф. Съпруге, във вашата култура това е под херцога, нали?

— Негово Височество е трети в наследствената линия за трона — обясни Роджър.

Аманвах кимна и се обърна отново към Тамос.

— Баща ми се срещна с един от северните ви херцози — Едон Четвърти от Райзън. Когато херцог Едон коленичи и опря чело в пода, а после със сълзи на очи се моли да пощадят живота му, баща ми му нареди да се закълне във вечна вяроност към Шар'Дама Ка и да оближе калта от подметките на всички дванайсет *дамаджи*. Щеше и членовете им да смуче, ако баща ми бе намекнал, че такава е волята му.

Нетърпеливият поглед на Тамос премина в ярост. Роджър не бе сигурен дали не си въобразява, но като че ли чуваше как скърцат зъбите на графа. Той стискаше копието си почти до счупване.

— Няма значение! — отсече Роджър. — Нямам покровител и не искам покровител! Ще пиша каквото искам и ще пея каквото искам, Ядрото да вземе всекиго, който ще ми нарежда инак!

— Така е и редно — добави Аманвах.

Роджър вдигна вежди изненадан, но не изгуби инерция.

— А ти, съпруго, ще си мериш приказките зад булото.

— Съпругът ви право дума — намеси се и Тамос. — Баща ви няма да попадне на толкова слаб Анжие, колкото е бил Райзън. Готови сме за него.

— Някога райзънците бяха слаби, да — рече Аманвах. — Баща ми ги укрепва. Знае, че Хралупата вече е силна, и предлага да ви направи независимо племе, с ваши собствени предводители. В замяна иска две неща.

— И какви ще да са? — поиска да узнае Тамос през стиснати зъби. — На каква цена ще поискате да откупим това, което и бездруго е наше?

— Първо, трябва да приемете, че е Шар'Дама Ка, и да го следвате, когато настъпи Първата война.

— Първата война?

Пастир Хейс се приведе към него.

— Последната битка, Ваше Височество. Когато Избавителя ще обедини човечеството и ще ни поведе срещу демоните, та да ги прокудим в Ядрото завинаги.

Аманвах кимна.

— И във вашия Канон е предсказано, както и в нашия Евджах, нали така, пастирю?

Той кимна.

— Така е. Но по нищо не сме видели, че баща ви е предреченият Избавител. Може да е сред нас, може да се покаже утре или след хиляда години. Канонът нищо не казва за това как ще ни връхлети с убийства, похищения и друговерство.

— Всяка война носи това — рече Аманвах, — то е кръвнината в замяна на единството и е добра кръвнина. Баща ми обаче ви предлага мир и ще постъпите мъдро, ако го приемете.

Тамос се навъси.

— А какво е второто ви условие?

Аманвах се усмихна.

— Господарката Лийша да се съгласи да му пристане, разбира се. Иззад една от временните стени пристъпи Защитения и рече:

— Т'ва няма да стане.

Всички изтръпнаха. За последно Лийша бе зърнала Арлен преди няколко месеца, но Дарси не лъжеше: бе се променил. Нямаше ги пастирските одежди — носеше прост дочен панталон и избеляла риза, разгърден, за да се вижда огромната татуировка отдолу. Крачеше бос по студения под.

Ала вместо да го очовечат, дрехите го караха да изглежда още по-страховито — вече ясно се виждаха стотиците преплетени защиты по врата и главата му.

Зад него вървеше жената, за която спомена Дарси. Рена Танър. Обещаната му. Лийша я огледа преценяващо, но видът ѝ бе толкова странен, че човек не можеше изобщо да я прецени от пръв поглед.

Наскоро бе прехвърлила двайсетте може би, а главата ѝ беше остригана — от четината ѝ отзад се спускаше дълга плитка. Носеше само прилепнал елек и къса пола от груба вълна, срязана по бедрата чак до кръста. На колана ѝ висяха огромен нож, кожена торбичка и дълга огърлица от речни камъчета. Подобно на Арлен, цялата бе изрисувана, макар защитите ѝ да бледнееха, значи, не бяха истински татуировки.

Ядрото да го вземе дано, помисли си Лийша. И това, след като ме накара да се закълна, че няма да рисувам по себе си.

— А защо си мислиш, че имаш право да ми казваш за кого да се женя и за кого — не? — поиска да разбере, докато Арлен приближаваше.

— Добре се знаем с пишман жениха ти — отвърна Арлен. — Да се беше забавила още няколко седмици, и щях да дойда да те спася.

Гневът на Лийша отново лумна.

— Не ми е притрябвало да ме спасяват.

— Този път не. Не се води по копринените възглавници и чупките в кръста на Красианците. Зад всяка усмивка крият остри зъби. Най-вече Ахман Джардир.

— Кой си ти, та да говориш тъй открито за святия ми баща? — намеси се рязко Аманвах.

Арлен се обърна към *дама'тингата*, поклони се леко и рече на Красиански, сякаш му бе роден:

— Той е моят *аджин'пал*. Аз съм Арлен асу Джеф ам'Бейлс ам'Поток, а народът ти ме знае като...

— *Пар'чин!* — изръмжа Кавъл. Обърна се към Колив и направи мълниеносен жест с длан през гърлото си.

Наблюдателят реагира мигновено, бръкна в черните си одежди и запокити дъжд от заострени метални триъгълници към Арлен. Сърцето на Лийша подскочи, ала Арлен дори не пристъпи встрани. Развъртя ръце вихрено и отрази всяко от остриетата като листа, подети от есенен повей. Издрънчаха на пода, ала офицерът и наблюдателят вече го връхлитаха от двете страни. И двамата държаха скрити оръжия — Колив стискаше сърп с прикрепена към него дълга верига, а Кавъл — две къси сопи.

— Научих те да се биеш, *пар'чин* — рече Кавъл. — Наистина ли се мислиш за равен на двама истински *шаруми*?

Арлен зае бойна стойка и се усмихна.

— Дълъг път изминах, откак с Колив за последно се опитахте да ме убие, офицер Кавъл. А тогава имахте и помощ.

Да го убият ли? — сепна се Лийша, ала дори не успя да осмисли думите му, преди Колив да метне веригата си по Арлен. Усука я около една от китките му, но Арлен само я сграбчи и рязко я дръпна към себе си, а Колив изгуби равновесие. Кавъл се опита да използва момента и развъртя сопите си, ала Арлен хвана част от веригата с другата си ръка и я изпъна, за да поеме първите два удара на офицера, а после я усука около третия и спря инерцията на Кавъл. Изрита го в торса и го просна по гръб.

Ребрата на офицера изхрущяха, но той незабавно се претърколи на крака и прехвърли в лявата си ръка останалата му сопа. С дясната извади нож.

— Спрете тази лудост! — извика Лийша, ала никой не я слушаше.

Пазачите на Тамос се готвеха да се намесят, ала графът ги възпираше и наблюдаваше улисан битката. Гаред и Уонда също се бяха прехласнали, ококорени.

Колив бе успял да се закрепил на крака, откачи сърпа от веригата и също извади кама. Нападеше бързо и прецизно, не спираше да финтира и отстъпва, но Арлен се защитаваше почти пренебрежително. Кавъл се върна в схватката откъм гърба на Арлен, насочил ножа си към него.

Рена се втурна, за да го спре, но премина твърде близо до Аманвах и се намеси Енкидо. Посегна към нея, ала тя се изплъзна твърде бързо от обсега му, завъртя се на пръсти и го изрита в слънчевия сплит.

Евнухът не гъкна и дори не изгуби равновесие, завъртя се с инерцията на удара и се озова зад гърба ѝ, също гърбом към нея. Хвана плитката ѝ и я дръпна здраво през рамо.

Лийша реши, че с това схватката е приключила, но младата жена изненада и нея, и него, отгласна се от раменете му в задно салто и отново застана срещу него, като го удари в корема.

Този път Енкидо изсумтя от болка, ала не пусна плитката и засили лицето на Рена право в юмрука си. От устата и пръсна кървава слюнка. Преди тя да се възстанови, той заби два пръста в едно

средоточие на крака ѝ и обезвреди крайника. Усука здраво китките ѝ и я принуди да падне на коляно.

И Лийша, и Енкидо очевидно смятаха, че схватката *вече* е приключила, но Рена Танър — не. Изръмжа като диво животно и спря натиска на евнуха. Лийша би се заклела, че момичето не би трябвало да може да си служи с крака си поне още няколко минути, а и Енкидо тежеше поне два пъти повече от нея, ала тя скръцна със зъби и бавно се надигна. Безжизнените очи на евнуха се озариха от удивление, докато лека-полека двамата разменяха позициите си. Накрая Енкидо се оказа приведен назад, а краката му трепереха от усилие.

Има сили и денем, осъзна Лийша. Също като Арлен.

Рена развали хватата на Енкидо и сграбчи една от китките му. Бе толкова дебела, че ръката ѝ не можеше да се склочи дори наполовина, но успя да го дръпне към себе си и да го стисне за колана. Евнухът опита още няколко удара напосоки, докато Рена го вдигаше над главата си, ала тя ги пренебрегна и го запокити през стаята. Той мина през дървената ламперия на една от рехавите стени. Зашеметен, той се надигна и тръсна глава.

Схватката между Арлен и *шарумите* продължаваше с пълна сила. Кавъл и Колив го нападаха с повече настървение, отколкото Лийша някога бе виждала у *шаруми*, ала той се отместваше и отразяваше атаките им лесно, с лице, обладано от спокойна концентрация. От време на време връщаше някой удар, колкото да покаже, че би могъл да го стори безнаказано. Отне ножа на Кавъл и го удари с плоското на острието в слепоочието, а офицерът залитна в краката на Колив. Когато наблюдателят се изпречи на Арлен, последва кратко боричкане, след което късата кама на Колив се оказа забита в задника му, а Арлен — на няколко метра от него.

Лийша не можеше дори да си представи как разсъждава един воин, ала познаваше достатъчно добре красианската култура, за да разбере, че Арлен нарочно ги унижаваше. Всеки *шарум* се впускаше в битка с по-силен враг, защото бленуваше да се прослави, като загине достойно. Ала да оцелееш след подобно поражение, бе кошмар. Сякаш физически долавяше срама и безпомощната ярост на двамата и почти ги съжали.

Почти.

Ала са опитали да убият Арлен. Бе го чула от собствените му уста и въпреки останалите си колебания знаеше, че това поне е истина.

Защитения се роди преди четири години сред красианските дюни, каза ѝ той, когато миналата година го бе попитала за възрастта му.

А този под защитите? — попита Лийша. На колко години е бил, когато е загинал?

Беше убит, отвърна Арлен, макар че така и не ѝ каза от кого.

Лийша наблюдаваше схватката му с двамата *шаруми* и разбра, че пред очите ѝ са двама от убийците му. Двама от онези, които с кръв и стомана го бяха пратили по пътя на лудостта да дупчи собствената си плът. Нима и Ахман бе сред тях? Вероятно, ако имаше истина в предупреждението на Абан.

Ако познаваш сина на Джеф, ако можеш да го вразумиш, кажи му да бяга накрай света и оттатък, защото на това е готов Джардир, за да го убие. Може да има само един Избавител.

Каквото и да ѝ беше причинил, Арлен беше добър човек. Един от най-добрите хора, които познаваше. Тези бяха опитали да го убият, почти го бяха убили. Една кръвожадна и срамна частичка от нея искаше да гледа как страдат, а после да им намести счупените кокали без обезболяващи билки.

Двамата *шаруми* се разполагаха край него за поредното нападение, когато изплющя пронизителен вик. Воините застинаха.

— Спрете на мига! — изкрещя отново Аманвах на красиански.

Кавъл и Колив не посегнаха отново към Арлен, но останаха в готовност. Офицерът премести поглед върху *дама'тингата* за миг, но после го върна към Арлен.

— Свята дъще, много неща не знаеш за този мъж. Той е кръвен предател, мним претендент за Шар'Дама Ка. Честта ни налага да го убием.

Колив кимна.

— Свята дъще, офицерът е прав.

Арлен се усмихна отново.

— Кажете ми, *шаруми*, ако Еверам съществува, как ще ви накаже за лъжите?

Аманвах се обърна към него.

— Значи, не твърдиш, че си Избавителя?

— Всички сме Избавителя — отвърна Арлен. — Всеки, който се изправя в нощта, вместо да се крие зад защити... или под земята. — И я изглежда многозначително.

— Народът ми вече не прави така, *пар'чин* — рече Аманвах.

— Нито пък моят. Всички ние се трудим, за да избавим човечеството от *алагаите*.

— Свята дъще, не слушай лъжливия *чин* — намеси Кавъл. — Справедливостта и добруването на баща ти повеляват да го убием сега.

— Като че ли можете — изръмжа Арлен, най-сетне раздразнен. — Има кръвен дълг между нас, да, но е ваш към мен. Можех да си го събера още сега, но убивам само *алагаи*.

— Защо този мъж е такава заплаха? — Аманвах попита Кавъл. — Сам твърди, че няма стремления към титлата на баща ми.

— Омаловажава я с думите си. Смуче от честта на баща ти с езическите си приказки и се спотайва, чака удобен момент да нападне.

Лицето на Аманвах бе неразгадаемо.

— Ти нападна пръв, Кавъл. Баща ми често говореше за *пар'чина* и винаги го наричаше доблестен мъж.

— Помъти доблестта си с отрова, когато предаде баща ти в Лабиринта — рече Кавъл.

Арлен пристъпи напред, мускулите на челюстта му заиграха.

— За Лабиринта ли искаш да говорим, Кавъл? Да разкажа ли на всички тук какво се случи онази нощ, та да преценят *те* кой е помътил доблестта си?

Офицерът не отвърна, с Колив се спогледаха. Аманвах се взираше в него.

— Е, строеви?

Кавъл се прокашля.

— Не ни е разрешено да говорим за това. Произнесохме клетва пред Шар'Дама Ка. Трябва да се осланяш на преценката ни, *дама'тинга*.

— *Трябвало?* — попита Аманвах, тихо, ала с глас като отровно острие. — *Дал'шаруми*, тъй самонадеян ли сте, та да казвате на една Невяста на Еверам какво трябва да прави и какво — не?

Двамата се сковаха, но останаха готови да се впуснат в атака.

— Моля те, *пар'чин* — подкани го Аманвах. — Разкажи ни за нощта, за която говориш.

Арлен поклати глава.

— Трябва ти да знаеш? Попитай Копията на Избавителя. Попитай баща си. Ако никой от тях не ти каже, запитай се защо.

Аманвах примижа и се обърна към Кавъл.

— Приберете оръжията и при мен. Няма повече да посягате на този мъж без благословията ми, а засега бъдете сигурни, няма да я получите. — Мъжете все така се колебаеха, ала тя добави: — няма да повтарям.

Прозвуча така категорично, че дори опитните воители склониха глави, прибраха оръжията и се преместиха от двете ѝ страни.

— Изглежда, с новите си съседи няма да скучаете, госпожице Пейпър — рече Тамос, а Лийша не можеше да не се примири със самодоволството в тона му.

Арлен застана до Лийша и сниши глас.

— Радвам се да те видя невредима.

— И аз теб — отвърна му тя.

— Ще трябва да говорим. След смрачаване, довечера. Само ние четиримата в колибката ти.

— Кои четирима? — попита Лийша, преди да се усети. Съвещанията с Арлен не бяха нищо ново, но винаги досега бяха трима — тя, Арлен и Роджър.

Въпросът беше безсмислен, разбира се.

— Рена и аз сме си обещани, Лийш. Където ходя аз, ходи и тя.

Лийша с изненада усети, че от думите му я боли, макар да ги очакваше.

— Роджър и Аманвах са женени — отбеляза Лийша. — Но няма да позволиш на съпругата да присъства?

Арлен сви рамене.

— Къщата си е твоя, Лийша. Кани, когото щеш, но ако искаш цялата история, ще сме само четиримата.

Лийша посочи Рена с брадичка. Младата жена улови погледа ѝ и го върна с пламнали очи.

— Не ме ли умоляваше да не се мацам?

Арлен въздъхна.

— Не за пръв път бъркам, Лийша Пейпър. Сигурно няма да е и за последно.

— Колко остава до палата ти, съпруге? — попита Аманвах, докато фургонът им се тътреше по пътя към Хралупата на Избавителя.

— Палат ли?

Аманвах се поклони.

— Прости ми, съпруге, забравих, че в Севера нямате палати. Значи... имението ти?

— Ами... — каза Роджър. — И такова си нямам. Живея у Смит.

— Не познавам тази дума — рече Аманвах. — Какво е „смих“?

— Смит — каза Роджър. — Човек е. Притежава хана.

— И живееш в този... хан и по Новолуние, и по Пълнолуние? — Аманвах не можеше да повярва на ушите си.

— Че какво? — попита Роджър. — Сменят ми постелята веднъж седмично и не ми се налага да готвя.

— Недопустимо — каза Аманвах.

— Е, ще трябва да го допуснеш — сопна се Роджър, — защото само това имам! Казах на баща ти, че нямам пари, бях искрен. Не стига, че се изпокара с графа, но сега ми препикаваш и начина на живот?

Аманвах се поклони.

— Прости ми, съпруге. Не исках да те оскърбя. Просто исках да кажа, че човек, толкова щедро надарен от Еверам, би трябвало да живее в дом, достоен за дара му.

Роджър се усмихна. Не можеше да спори с това.

Докато стигнат до хана, пред входа се бе събрал половината град, но Роджър не им обърна много внимание. Искаше да установи съпругите си възможно най-бързо, за да се срещне със Защитения след залез-слънце и да разбере какво става, Ядрото го взело.

— Ще ни трябва още няколко стаи — каза той на Смит.

Сиквах го хвана за ръката и го дръпна нежно към себе си.

— Моля те, съпруге. Подобни разговори са под достойнството ти. Позволи ми... — Пристъпи пред него и започна да се пазари със Смит, както го правеше Шаманвах на пътя. Отпърво Смит се стъписа, след това, аха-аха, да се развика, но все пак отстъпи. Накрая Сиквах отброи няколко златни монети в ръката му и Смит се обърна към един от синовете си. Пазаренето сякаш беше в кръвта на красианците.

— Съдържателят трябва да отпрати неколцина от посетителите си, за да подготви стаите ни — рече Сиквах, когато се върна при Роджър. — Кани ни да почакаме в старата стая на съпруга ни.

— Старата ми стая ли? Обичах си я. Най-добрата акустика в целия проклет хан.

— Не ти подобаваше, съпруге — каза Сиквах и Роджър въздъхна. Не можеше да се надява да спечели този спор.

Отвори се входната врата и влязоха група жонгльори, познаваха се лесно по калъфите си за инструменти и ярките си дрехи. Сред тях имаше и младо момиче и когато я видя, Роджър се преизпълни с вина. Кендъл, младата му ученичка, която почти загуби живота си заради глупостта му. В ума му проблесна образът на Гаред, понесъл Кендъл през бойното поле, раздрана и окървавена. Тръсна глава, за да проясни мислите си.

— Роджър! — извика Кендъл, спусна се към него и го притисна в прегръдка. — Казаха, че си се върнал! Толкова се тревожихме, ох!

Сиквах я отскубна от него, приклещила китката ѝ между два пръста.

— Коя си ти, та да слагаш така ръце на съпруга ми?

Кендъл вдигна глава към нея и дори през болезнената гримаса пролича изненадата ѝ.

— Съпруг?

— Сиквах! — отсече Роджър. — Пусни я! Това е Кендъл, тя е моя ученичка.

Сиквах я пусна веднага и момичето отстъпи по-далеч от нея, докато търкаше китката си. Сиквах и Аманвах закръжиха край нея като вълча глутница.

— Зеленоземците позволяват много свобода на робите си — отбеляза Аманвах, — но изглежда здрава. Колцина още притежаваш?

— Не съм му роб — възнегодува Кендъл. — Никой не ме притежава.

— Права е — каза Роджър. — И тя, и останалите ми чираци са свободни хора, а Кендъл е най-добра от всички.

Съпругите му продължиха да крачат край момичето, докато пристигаха и останалите жонгльори. Роджър ги познаваше всички по репутация, ако не и лично. Предвождаше ги Хари Топката. По-рано в

кариерата си Хари бе прекарвал почти всяка вечер, свирейки на цигулка върху топка. Отдавна не го бе правил, но прякорът му остана.

Беше вече възрастен и нито свиреше, нито преподаваше, но още се радваше на уважение и като композитор, и като музикант. Господарят на гилдията Колс беше обещал майстори, но явно практикуващите не искаха да рискуват кариерата и живота си в Хралупата. Слай Шестострун бе още по-възрастен, а китарата на гърба му — олющена и очукана. Роджър го бе слушал веднъж и го стъписа ловкостта на възрастния мъж — но и това беше поне преди десетилетие.

Останалите бяха млади изпълнители, с които Роджър се бе съревновавал по улиците допреди малко повече от година. Уил Флейтиста тогава още бе чирак. Роджър се запита дали не са го издигнали в пълноправен жонгльор само задето се е съгласил да дойде.

Хари се здрависа с Роджър.

— Радвам се да ви видим, майстор Полухват. Във ваше отсъствие следвах договорката ви с господаря на гилдията и учех чираците на звуковите защиты. Бяха... недисциплинирани, но има някакъв напредък...

Недисциплинирани. Роджър изсумтя. Меко казано, бяха такива. Бяха сбирщина лентяи, с които започна, като ги подреди в кръг около себе си, след което ги научи да свирят по слух. Не притежаваха нищо от строгото обучение на гилдията, а всички знаеха, че Топката държи на това.

Но с това скоро щеше да се свърши.

— Забрави за това — каза Роджър, бръкна в торбата си и извади нотните записки на *Песента на Новолунието*. Натика ги в ръцете на Топката. — Нова песен. Всички да я научат. Кажи на чираците си да я копират поне няколко пъти.

Топката се взря сепнат в листовете.

— Нова теория...?

— Не. Практика. За триото ми сработи идеално. Да видим дали ще сработи и за другите.

Стаята на Роджър бе точно такава, каквато я остави, но след толкова време в Двореца на Огледалата, а след това и най-добрите стаи

във всеки хан отгук до Дара вече я виждаше в нова светлина. Беше малка и нямаше място за почти нищо. Само легло, където да се проснеш, и сандък за принадлежности.

Винаги си дръж багажа опакован, казваше Арик.

Роджър отвори сандъка и започна да тършува, ала Сиквах сложи ръка на лакътя му.

— Моля те, съпруже. Нека слугите го сторят. Полагаш недостоеен труд и ни засрамваш.

— Нямам слуги — отвърна Роджър.

— Тогава хората на Смит ще преместят принадлежностите ти, когато ни подготвят стаите.

Сиквах го задърпа, докато той най-после не се отказа и приседна на леглото.

Погледна Аманвах.

— Какво имаше предвид с „така е и редно“?

— Моля?

— В залата на графа. Когато казах, че нямам покровител и не ми е нужен.

Аманвах се поклони.

— Хвърлих зарове след нашето... неразбирателство, съпруже. Казах ми, че трябва да си свободен от всеция власт, за да расте силата ти. Извинявам се, че се усъмних в теб. Със Сиквах вече ти принадлежим. Какъвто и път да поемеш в битката с *алагаите*, ще те последваме. Затова баща ми ни ожени и никога повече няма да се отвърнем от теб. Ако ни заповядаш да се съблечем само по разноцветна коприна и да пеем в нощта, ще го сторим.

— А ако ви заповядам да пеете *Битката при Хралупата на дърваря*? — попита Роджър.

— Ще се подчиним, а после ще намерим начини да ти го изкараме през носа. — Аманвах му смигна. — Съпруги сме ти, а не роби.

Роджър зяпна за миг, а после се разсмя с глас.

— Вярваш ли на онзи Защитен? — попита Аманвах. — Знаеш ли какво се е случило между него и баща ми?

— Да, вярвам му, но не, не знам какво се е случило. Ще говоря с него довечера. Може би тогава ще науча нещо.

— А ще го споделиш ли после с нас?

Роджър я гледа дълго, преди да отвърне.

— Ако ме помоли да го запазя в тайна, така и ще направя. — Намръщи се, а после вдигна рамене. — Освен ако не реша друго. — Усмихна ѝ се широко. — „Свободен от всечия власт“, нали така?

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ДА ПЛЮЕШ СРЕЩУ ВЯТЪРА

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ЕДИНАЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Лийша седеше в любимия люлеещ се стол на Бруна, увита в наметката на старицата, докато шиеше и се опитваше да пренебрегне болката в окото си. В нейно отсъствие Дарси живееше в колибата, но по градината личеше, че жената все така няма никакъв талант да гледа растения, а и изобщо не я биваше да държи нещата по местата им. Щяха да минат дни, преди да подреди всичко отново така, както я устройваше.

Но и при това положение огромно облекчение бе да е отново в стария стол и със старата наметка на учителката си. Многократно през последните седмици Лийша се усъмняваше, че ще успее да се завърне у дома. Дори сега ѝ се струваше почти нереално.

А и защо не? Беше си вкъщи, но никога нямаше да е същата по толкова много начини. Сега в Хралупата имаше кралски благородник, решен да изхвърли порядките им на боклука, както и голяма част от властта на Лийша заедно с тях. Лийша можеше ли да го спре? Трябваше ли?

В задния ѝ двор красианците издигаха селце от палатки върху земя, която Бруна ѝ бе поверила. Щяха ли да ѝ помогнат да запази мира, както винаги бе искала, или щяха да са като тумор наред Хралупата, както ѝ се привиждаше понякога в кошмарите ѝ?

Арлен, който тя си мислеше, че винаги ще закриля Хралупата, ги бе изоставил да се грижат сами за себе си и се беше върнал променен. Още не бе ясно дали за добро, или за лошо.

А в корема ми расте дете.

Дори химикалите ѝ да не го бяха потвърдили, всеки ден ставаше все по-сигурна, че у нея разцъфва живот. Детето на Ахман Джардир.

Нямаше друг вариант — не бе спала с другиго. Това също ѝ се струваше нереално. Арлен се страхуваше да не я заплоди с дете демон, а тя му беше казала, че не я интересува. Сега Демона от пустинята бе сторил това с нея и тя си повтаряше същото, но дали беше вярно? Щеше да обикне детето, разбира се, но колко живота щяха да отидат на вятъра, когато Ахман пристигнеше, за да си го поиска? Не можеше докрай да пази тайната. Нощта да я вземе, *дама'тингите* като нищо вече бяха видели това в заровете си.

Тя погали корема си и усети сълза по носа си.

Моля те, нека си момиче.

Мисълта я изпълни със срам. А нима щеше да обича момче по-малко? Разбира се, че не. Но Ахман едва ли щеше да стълпи армията си на север заради дъщеря.

Тя отново се присети за думите на майка си.

Намери мъж и бързо си легни с него.

Илона несъмнено умееше тези неща.

Майка ѝ може да бе отвратителна, но често беше и права. Илона виждаше света през лещите на собствените си щения и разбираше чуждите така, както логичният разсъдък на Лийша никога не би могъл. А и нима това, което Лийша бе планирала да стори с Гаред — да преспи с него и да го убеди, че детето е негово, — нима бе по-малко отвратително от това Илона да се въргала в постелята със сина на стария си любовник зад гърба на мъжа си?

Нощи, помисли си Лийша. Мисля, че моят план е дори по-лош.

Най-лошото беше, че още го обмисляше като реална възможност. Не с Гаред, разбира се, но имаше и други кандидати — в Хралупата не липсваха смели, силни мъже. Дори Йон Сивия ставаше все по-млад и хубав, а и беше овдовял преди цели петнайсет години. Достатъчно често я беше щипал по задника, за да ѝ е ясно, че се интересува, но тогава всичко беше безобидно — безнадеждните фантазии на мръсен старик. Но сега...

Тя потрепери при мисълта, спомняйки си за беззъбата му уста.
Не, няма да е Йон.

Имаше и други. Колко ли живота щяха да бъдат спасени, ако истинският баща на детето ѝ останеше в тайна?

Не че Ахман не можеше да се понесе на север и да убие оногова, който бе посегнал на избраницата му. Като нищо Кавъл можеше да го

стори вместо него. Мисълта я ужасяваше, но не можеше да я пренебрегне. Ахман може би наистина вярваше, че прави всичко необходимо, за да спаси света, не възнамеряваше да се спира пред нищо и смяташе, че тя — или поне това между краката ѝ — е ключът му към Севера. Щеше да унищожи всекиго, посегнал към нея.

Както се е опитал да убие Арлен. Не искаше да го вярва, искаше да го припише към увъртанията на Арлен защо не я желае, ала и двамата кандидат-Избавители бяха честни до пълна глупост. Щом той го казваше, тя му вярваше. Ахман също отбягваше темата за *пар'чина*, а коментарите на Арлен бяха не по-малко мъгляви. Време беше да го принуди да си каже всичко.

Ноци, какво ще си помисли, докато гледа как надувам корема?

В далечината се дочу музика — идеше Роджър. Бяха се съгласили да говорят на четири очи, преди да се върне Арлен, но Лийша не се бе усетила кога е станало време. Оттатък прозореца вече се смрачаваше, а иглата ѝ стоеше забравена в скута. С всеки изминал ден се стъмваше все по-рано. Мракът набираше сили след равноденствието. Лийша потрепери.

Но когато музиката наближи съвсем, тя пропъди страховете и тревогите на Лийша, така както се справяше с демоните. Тя сложи чайник на огъня и остави вратата отворена, като знаеше, че Уонда обхожда двора отвън и пази колибата от неочаквани посетители.

Не след дълго Роджър пристигна, хванал в една ръка цигулката и лъка си. Лийша хвърли бърз поглед към инструмента, ала защитеният подбрадник го нямаше.

— Оставих го в странноприемницата — каза Роджър. Посочи с лъка си към древната наметка на Бруна около врата на Лийша. — Нямахше търпение да усучеш старицата около себе си, нали?

Лийша прокара пръсти по вълната, кърпена безбройни пъти през годините от умелите пръсти на възрастната жена. В Хралупата имаше старци, които твърдяха, че са виждали Бруна с тази наметка още като деца, преди повече от петдесет години. Лийша никога не переше дрехата и тя още миришеше на Бруна и я караше да си спомня за миговете, когато тази колиба ѝ се струваше най-безопасното място на света.

— Ти си имаш талисмани, Роджър, аз също.

Роджър метна върху един стол Непрозримото си наметало, защитено от самата Лийша, като напълно пренебрегна кукичката за дрехи на стената.

Отгоре му остави торбата си с чудесии и се отпусна на стола, като вдигна крака на масата, втъкнал цигулката под брадичката си.

— Така е.

Докато отиваше за купички за чая и за бисквити, Лийша скрита стола на Роджър, та да си свали краката.

— Какво трябваше да кажеш на съпругите си, че да те пуснат без ескорт?

— По-лесно беше, отколкото си мислех. Потупаха ме по главата, наговориха ми някакви глупости за зарове и ме пуснаха по живо, по здраво.

— Нищо с онези зарове не е лесно — каза Лийша и донесе чая.

— Честна дума. — Роджър кимна. — Но силата им изглежда истинска.

Лийша потисна порива да се изплюе.

— Патерица, с която да подкрепят предположенията си, но ако тези кости бяха толкова силни, колкото твърдят *дама'тингите*, красианците щяха да са забулили всяка северна жена, а всеки мъж да са добавили към редиците си от настръхнали копия.

— Добра патерица все пак — рече Роджър и отпи от чая си. Направи физиономия. — Все се скъпиш със захарта.

Извади манерка от джоба си и изля малко от карамелената течност вътре в чашката си. Лийша се намръщи, ала Роджър се усмихна и надигна чашката.

— Готово. Но по-късно ще си говорим за горчив чай и демонски зарове. Имаме малко време, за да можем да поговорим за лудото момиче.

Лийша нямаше нужда да пита кого има предвид. В главата ѝ изникна образът на Рена Танър, вдигнала Енкидо над главата си. Лийша добре я беше огледала тогава. Под всичките си изрисувани защиты и озъбената физиономия имаше красиво кръгло лице и тяло, с което дори Лийша не можеше да се мери — с рипащи мускули, без да му липсва нищо от женските форми.

Това ли е искал? — запита се тя. *Жена, която може да удуши демон с голи ръце?*

Ако бе така, вината не беше у Рена. Не беше честно да я вини.
— Не знаем дали е луда... Не и толкова, колкото е той, Роджър.
Роджър се засмя.

— Съжалявам, че аз съм вестоносецът, Лийша, но Арлен е абсолютно ненормален. Дължа му живота си и никога няма да забравя това, но човекът непрестанно завива наляво там, където нормалните хора завиват надясно.

— Затова е толкова могъщ — рече Лийша. — А и същото може да се каже и за теб.

Роджър вдигна рамене.

— Аз не съм срещал и нормален жонгльор. — Отново си сръбна.
— Каза, че са се обещали един на друг. Дали наистина го мисли?

— Това не е наша работа, Роджър — отвърна Лийша.

— Демонски тор! Работа на целия свят е и най-вече — твоя.

— И защо така? — попита Лийша нетърпеливо. — Направихме го за пет минути преди година и оттогава не сме говорили по темата.

— Бързо стреля, а? — попита Роджър. — Това никога не го пише в геройските саги.

— Бяхме... прекъснати — рече Лийша и си спомни горския демон, който ги изтръгна от любовния възел. Никога преди не беше мразила ядрон толкова силно, колкото в онзи миг. — Но все така не е моя работа къде си го е пъхал оттогава.

— Знаеше ли, че са отседнали при Смит? — попита Роджър. — Малко по-надолу по коридора от нас. Ще трябва да ги слушам всяка нощ. Дъщерята на Смит, Мели, казва, че карат стените да се тресат, след като се върнат от лов на демони.

Лийша така стисна чашката си, че тя се разклати. Роджър я посочи с лъка на цигулката.

— Виждаш ли се? Ей затова е твоя работа.

— Не остава много — рече Арлен.

Бяха изминали може би около километър и половина от ръба на голямата защита на Хралупата, за да стигнат до колибата на билкарката. Имаше и защитен път, ала Арлен ги поведе направо през дърветата. Рена забеляза нещо познато.

— Много близо е до старото ти скривалище.

— Трябваше да я наглеждам — каза Арлен. — Много е умна, но понякога това ѝ носи неприятности.

Рена отново си спомни за Лийша Пейпър в тронната зала на графа: за пореден път през последните няколко часа. Жената достатъчно я бе смущавала и преди да я види — смела, умна и богата, всички в Хралупата я боготворяха, — но разбира се, Арлен бе пропуснал да спомене, че е красива като изгрева и невинна и нежна на вид, от тези, дето мъжете най-много си падаха по тях.

— Стоял си наблизко, за да може Защитения да изтърчи и да я спаси кат' герой в някоя кръчмарска история, нали?

Арлен спря и въздъхна. След това се обърна и я погледна.

— Дай да се разберем, Рен. Разкажи ми всяка подробност от това как си пърхала с клепки по Коуби Фишър, а аз ще ти разкажа същото за мен и Лийша Пейпър.

Рена усети как гневът ѝ се разгаря и магията наоколо се стече към нея, а емоцията ѝ я подхранваше все повече. Чувствата се виждаха в магическата аура на хората нощем. Яростта ѝ навярно се струваше на Арлен като прескачаща по контурите на тялото ѝ светкавица, но въпреки това той само я изгледа спокойно. Не отстъпи, ала и не продължи да я дразни, така че не ѝ оставаше нищо, освен да кипи сподавено.

Беше прав. Беше правила разни неща с Коуби Фишър — имаше чувства към него, — които нямаха нищо общо с Арлен и той нямаше нужда да знае за тях. Не беше негова работа.

Но как така не можеше да приеме същото и за него? Беше оставил Лийша в Хралупата месеци наред, за да бъде с Рена, беше ѝ се обещал. Какво значение имаше какво е чувствал някога, какво са правили?

Но ето че имаше.

— Коуби Фишър е мъртъв — каза тя. — Лийша Пейпър ни кани на чай.

Арлен въздъхна отново.

— И какво искаш да направя, Рен?

Тя вдиша дълбоко в ритъма, в който я беше научил Арлен, като прегърна гнева си, както прегръщаше болката си. Обляна от емоцията, тя ненадейно пристъпи назад мислено и я остави да отmine.

— Не съм справедлива — каза тя накрая. — Не ти е лесно.

Арлен се засмя.

— Честна дума. И на мен не ми харесва донемайкъде, Рен. Просто... не удряй никого, ако не те удари пръв, става ли?

Рена се позасмя.

— Добре, това ти го обещавам. Ама само това.

— Става — отвърна Арлен и поеха по друг път с големи квадрати от прясно излят крит. В камъка бяха изписани мощни защити, възпираха всякакви ядрони край пътя, сияеха меко и извличаха издигащата се от Ядрото магия.

Колкото повече приближаваха, толкова по-сложни ставаха защитите. Пътят свърши при входа на огромна градина, по-голяма от цялата нива на Харл, но не се виждаше нищо за ядене, което Рена да може да разпознае. Само плевели и билки. Градина на билкар.

През градината лъкатушеше пътечка, над която от време на време се поклащаха растения. Изрисувани със защити камъни ограждаха пътечката, топлеха някои растения, други охлаждаха, извличаха влага от въздуха, за да подхранват корените.

— Гледай ти — изсумтя Рена, макар да знаеше, че вижда нещо, много по-сложно от това. Някои мрежи от защити бяха твърде трудни за нея. Виждаше потока на магията, ала можеше само да предполага какви са точните ефекти. Никой още не я бе представил официално на Лийша Пейпър, но вече не я харесваше. Беше като чародейка от приказките на някой жонгльор.

Излязоха от градината и влязоха в широк двор, наред който се кипреше колибка. Мястото не изглеждаше особено претенциозно на фона на зеления разкош досега. По някаква причина това накара Рена да харесва Лийша Пейпър още по-малко.

Потрепери, макар нощта да бе топла, и придърпа наметалото си по-плътено — подарък за него от нея.

Пред очите ѝ въздухът потрепна, а после доби очертанията на жена, пристъпяща от сенките, докато сваляше Непрозримото си наметало. Държеше готов за стрелба лък, насочен надолу, и изглеждаше различна с аурата край себе си, но Рена въпреки това я позна. Уонда Кътър, още една от ученичките на Арлен, внушителна в дървената си броня.

Младата жена се извисяваше над тях, по-висока от всяка друга, която Рена бе виждала някога, и два пъти по-широка в раменете.

Усмихна се и магията край нея доби топли краски. Поклони се дълбоко.

— Избавителю.

— Не е кат' да не съм ти казвал, че не съм Избавителя, Уонда — каза Арлен, ала омерзението, с което напомняше на хората този факт, го нямаше сега. Арлен я харесваше. — Викай ми Арлен.

Уонда поклати глава, свела поглед.

— Не мисля, че ще мога, сър.

— А господин Бейлс? — предложи Арлен.

Уонда се разведри.

— Да, така май ще мога, сър. — Тя се обърна към Рена и се поклони отново. — Добре дошли, госпожице Танър. За мен е чест да се срещнем. Видях как се разправихте с Енкидо в тронната зала — виждала съм го да се бие преди. Ще ми се един ден да съм поне наполовина толкова добра, колкото вие.

Това си има цена, помисли си Рена, ала кимна и погледна към Арлен.

— Имах добър учител.

Уонда се усмихна и в очите ѝ имаше обожание.

— Да, така е. — Погледна към колибата. — Вътре са господарката Лийша и Роджър. Вие само почакайте, ей сегинка ще ви въведа.

— Тя ми харесва — каза Рена, докато момичето влизаше вътре.

Арлен кимна.

— Да имам сто като нея, щях да щурмувам самото Ядро.

Час след стъмване Уонда се показва на прага.

— Пристигнаха, господарке Лийша.

— Благодаря, Уонда. Бъди така мила да ги поканиш, а после обходи двора и се увери, че сме на спокойствие.

Уонда кимна.

— Добре, господарке.

След миг се показва Арлен, по-ведър, отколкото някога го беше виждала. Последва го Рена Танър, а очите ѝ шареха като на хищник в непознат лес. Улови погледа на Лийша и Лийша осъзна, че я е зяпнала.

В главата ѝ прокънтя гласът на Илона. *Кажки нещо, глупаче!*

Лийша тръсна рамене и отиде при новодошлата.

— Добра дошла в колибката ми. Рена, нали? — потърси с поглед Арлен. — Не сме се запознавали официално. Аз съм Лийша Пейпър.

Посегна да ѝ вземе наметалото и сподави дъх. Беше Непрозримото наметало, което бе извезала за Арлен.

Дал го е на нея? У нея лумна гняв, когато си спомни колко се беше трудила над него, повече отколкото над своето и това на Роджър, взети заедно. Тогава толкова много искаше да го впечатли със защитничеството си, а той почти не го погледна, само го метна веднъж на раменете си и явно оттогава не го бе слагал изобщо.

Това ли ти е бил подаръкът към нея? — запита се тя с горчивина. Ненадейно взаимоотношенията им наистина изглеждаха определено *нейна* работа.

— Знам те тебе — отвърна Рена.

От нещо в тона на девойката на Лийша ѝ се прищя да хване пръчката на Бруна и да я нашари, но запази гостоприемното си изражение.

— Чай?

— Моля — рече Арлен и прегърна Рена през раменете, за да я отдалечи от Лийша.

Роджър се изтърколи от стола си на челна стойка, а после се преметна напред и се приземи в нисък реверанс с единия крак напред.

— Роджър Полухват, на вашите услуги.

Рена се засмя и плесна с ръце, досущ като невинна селска девойка.

— Рена Танър — рече тя, когато той ѝ целуна ръка. — Арлен ми разказа всичко за тебе.

— И на думичка да нямаш вяра — посъветва я Роджър и ѝ смигна.

Рена му се усмихна отново и на Лийша ѝ се докрещя, ала не сваля ведрата маска от лицето си.

— Ела да ми помогнеш с чая, Роджър — каза му.

Той изпълни, а докато стояха на тезгяха и потракваха с чашки и чинийки, тя прошепна:

— Нощи, на чия страна си?

— И страни ли имало? — невинно я попита той. — Нали не било наша работа?

Лийша замахна с крак към пиццала му, но той се отдръпна с танцов пирует и внесе чая при Рена и Арлен, без да разлее и капка. Лийша отнесе чашките от масата в кухнята. Рена и Арлен се бяха настанили на кушетката ѝ, а Роджър — на най-близкото кресло. Зачуди се дали мъжете не се опитваха да държат Рена и нея възможно най-далеч една от друга.

— И тъъй... — Роджър се протегна театрално. — Уф, че хубаво! Та, как я карате вие?

— Щураме се — отвърна Арлен. — Хралупата расте всеки ден, поглъща селцата и приема бежанци откъде ли не из Свободните градове. Започнали са да работят по големите защиты, които начертахме зиме, и някои от тях дори работят. — Арлен обърна блеснал поглед към нея. — Работят, Лийша. Да продължават все така и някой ден няма да има нужда да се бием с демоните. И като нямат какво да ядат, ще си мируват в Ядрото. С тая скорост, „граф“ Тамос скоро ще е херцог, а Райнбек само ще стои и ще гледа.

— Ти обаче няма — предположи Роджър.

— Не е моя грижа — отвърна Арлен. — Не ме е еня кой какви тронове търка със задника си, стига да построим големите защиты, а хората да са готови за това, дето иде.

— И какво е то? — попита Лийша.

— Война — отвърна Арлен. — Демоните ще понечат да ни спрат, докато не сме напреднали твърде много с големите защиты.

— Демонски тор. — Погледът на Роджър прескочи от Лийша към Арлен и обратно. — Да знаете и двамата, писна ми да ми надувате главата как някакви неща не били ваша работа, нищо, че се мъдрите точно наред тях. Всички тия хора се стичат от Свободните градове, строят големи защиты и хващат оръжието заради теб, Арлен Бейлс, великия Защитен, не заради граф Тамос.

Арлен вдигна рамене.

— Може би. Или им е писнало да се спотайват и искат да си извоюват свободата. Да, сигурно е заради мен, ама какво от това, мога ли да си поискам трон? Дори не *искам* трон. Защо да се перча срещу Тамос? За голяма работа се мисли, да, но прави всичко, дето се очаква от добър владетел. Строи пътища, градчета, помага на хората да си защитят домовете, да си засадят нивите, назначава управници да пазят мира, да събират боклука, да заемат пари, всички да работят за общото

благо... Налозите му не са малки, но са справедливи, приема нови хора, стига да се зачислят към Анжие, а и няма достатъчно войници, та да се наложи силом над когото и да било.

— Чух, че имал хиляда Дървени войници — каза Роджър.

Арлен поклати глава.

— Има хиляда, дето могат да навлекат дървена каска и да маршируват в строй с копие, но войници — не повече от двеста. Останалите я успеят почти да улучат мишената с лъковете си, я не. Най-вече са защитници, инженери и строители.

— А сега си има и Гаред и дърварите благодарение на теб — добави Лийша.

— Денем може да се възползва по-добре от тях. Аз пък ги получавам за през нощта заедно с Дървените войници. Самият Тамос излиза нощем и забива копието си, където му кажа.

— Засега — измърмори Лийша.

— Тамос знае, че мога да му изкъртя портите с ритник, когато си поискам — отвърна Арлен. — Докато съм наоколо, ще мирува.

— А когато не си?

Арлен се усмихна.

— Ще трябва сама да го усмиряваш, а не да зачезваш както миналата година в двора на Анжие.

Лийша кипна, когато видя самодоволната му усмивчица. „Зачезването“ ѝ беше извинение да се срещне с херцогиня Арейн, истинската власт зад трона. Тя дърпаше всичките си синове на конци. Срещата на Арлен с херцога и братята му пък беше преструвка. Само че, разбира се, не можеше да каже това никому, без да наруши обещанието си към Арейн да не казва нищо.

Вместо това му позволявам да ме мисли за глупачка. Мисълта я гневеше.

— Някаква вест от херцог Юкор? — опита се да смени темата тя.

— Райнбек никога няма да плати това, което Юкор иска за помощта си — каза Арлен. — Освен ако красианците не закрепят пред стените му, а може би и тогава няма. Няма да има съюз.

Категоричността на последните думи увисна в стаята като лавина пред срутване. Анжие трябваше да посрещнат сами Ахман, което значеше, че и Лактън няма да получи помощ, докато красианците

не обърнеха глави натам. Колко им оставаше на лакътниците? Година? Най-много три?

— А какво е поискал? — попита Роджър.

— Райнбек все така няма синове — рече Арлен. — Юкор иска от него да се разведе с херцогиня Мелни и да се ожени за една от дъщерите му. Всички вече са си родили по един син.

— Хипатия, Аелия и Лорейн — каза Роджър, — прочути надлъж и нашир из Свободните градове, задето хората не могат да ги отличат от каменни демони. Все едно да поиска от Райнбек да си свали гащите и да се надупи.

Арлен кимна.

— Ако красианците превземат Анжие, металният трон ще ви възпре при Речен мост.

— Юкор е идиот — измърмори Лийша.

— Слаба дума — продължи Арлен. — Юкор е научил тайните на огъня, Лийша, има и чертежи, та да превърне познанията си в кошмар, какъвто никой на света не е сънувал. — Извади древна, подвързана с кожа книга и ѝ я подаде. На корицата пишеше: *Оружия на старий свят*.

— Поспи хубаво, преди да я започнеш — посъветва я Арлен. — После седмица няма да мигнеш.

Лийша пое книгата, ала не откъсваше очи от Арлен. Изглеждаше толкова спокоен, в хармония със себе си. Видът на човек, спрял да мисли за утре, за да се съсредоточи докрай върху днешното.

— Толкова си се променил. Дрехите, истинското ти име...

Очите ти, прииска ѝ се да каже, ала предвидливо премълча.

— Обратно към корените — и Арлен кимна към Рена. — Нивгаш няма вече да се отделя от тях.

— Ти вземи го направи и ще отнесеш още някой шут — каза Рена и сложи ръка на крака му.

Арлен сложи своята върху нейната и я стисна леко. Съвсем малък жест, ала красноречив. Когато Арлен отново погледна Лийша, тя потисна тръпка.

— Вече знам какво съм, Лийш. Знам кой съм. Дотук с тревогите и колебанията.

— Как? — попита Лийша.

Арлен изрече бавно, почти церемониално:

— Миналото Новолуние един демон се опита да ме убие.

Роджър се подсмихна.

— Това с какво е по-различно от всяка нощ?

— Не беше търтей, Роджър — и гласът на Арлен пресипна, зазвуча като гласа на Защитения. Усмивката на Роджър изчезна.

— Мисловен демон — каза Лийша. — Дарси ми каза. Влиза ти в главата.

Арлен почука слепоочието си.

— И аз в неговата. Не задълго, само доколкото да разбере какво ни чака, да видя магията през техните очи. А каквото видях тогава, виждам го сега и завинаги.

Вдигна ръка и изрисува няколко малки защиты във въздуха. Една по една лампите в стаята угаснаха. Лийша се пресегна към престилката си, за да си сложи защитените очила, но преди да успее, той нарисува светлинен символ и стаята се изпълни с повече светлина, отколкото когато сутрешното слънце нахлуваше през прозорците.

— Създателю — прошепна Роджър.

— Това нищо не е. — Арлен се изправи и извади нож от колана си. — Ако например нещо ме нарани... — И той разряза ръката си.

— Арлен! — провикна се Лийша и скочи на крака.

Разрезът бе до костта — белна се за миг, преди от раната да се излее цяло поточе кръв. Дори с шевове подобно нещо никога нямаше да зарасне идеално. Хвърли поглед към Рена, но момичето наблюдаваше спокойно.

— ... мога да се излекувам на мига — довърши Арлен.

Ръката му се разтвори яко дим и пръстите на Лийша минаха през нея, след което крайникът се оформи наново, като нов, с изключение на неизменната плетеница защиты по кожата. Дори кръвта на пода я нямаше.

Лийша си сложи защитените очила, за да види всичко по-внимателно. Под защитен взор Арлен сияеше по-ярко от всякога — а също и Рена, макар и не толкова, отбеляза Лийша без изненада.

— Мога да лекувам и други — каза Арлен — и да убивам демони, без да ги докосвам. Всеки ден се уча на нещо ново. Това няма граници, Лийш.

— Дарси ми каза как си опразнил лечебницата, но въпреки това и сега не носиш достатъчно магия у себе си. Откъде черпиш сили?

Хора? Демонска кръв?

Арлен поклати глава.

— Подпирачки. Права беше защо ме отслабват големите защиты, Лийша. Изсмукват магията ми, за да се подсилят. Сега и аз го мога.

Той си пое дълбоко дъх и Лийша ахна, когато околната магия се спусна от пода към него. Защитите навред из колибката почти угаснаха, а Арлен светеше тъй ярко, че Лийша трябваше да примижи.

— И си го научил от мисловния демон? — попита тя.

Арлен кимна.

— Само че аз извадих късмет с онзи. Не съм стигнал доникъде с тези сили, а те са за тях толкова естествени, колкото за нас е дишането. Ще дойдат още и този път няма да ме подценят.

— Бил е човекоподобен, но дребен, нали? — попита Лийша. — С издута глава, остатъчни рога?

Арлен присви очи.

— На никого не съм казвал.

Хвърли поглед към Рена.

— Недей ме гледа тъй, Арлен Бейлс — отвърна му тя. — И думичка не съм продумала.

— Един от тях ни нападна в Дара на Еверам — каза Лийша.

Арлен погледна Роджър.

— Не нас — рече жонгльорът. — Аз се къпех. Изпуснах цялата суетня.

— И какво стана? — попита Арлен.

Лийша преглътна вълната на погнуса.

— Дойде по Новолуние, като твоя. После... ме овладя.

За пръв път по лицето на Рена пролича съчувствие.

— Принуди те да правиш разни неща?

Лийша кимна.

— Беше дошъл да убие Ахман или по-добре да го злепостави. Използва мен и съпругата му Иневера срещу него като марионетки.

— Как развалихте магията?

— Ахман ни докосна и защитите по короната му проблеснаха — отвърна Лийша. — Демонът моментално изгуби контрол. Ахман го уби, но можеше и да загуби, ако първо не бяхме разсеяли създанието.

Арлен кимна и погледна към Рена.

— Мъжът нищо не струва без добра жена до себе си.

Рена му се усмихна и Лийша с мъка преглътна горчилката в гърлото си.

— Сам ли беше? — попита Рена.

Лийша поклати глава и в очите на жената видя, че вече знае отговора.

— Имаше... телохранител. Преобразяваше се.

— Мимически демон — каза Арлен. — Могат да се превърнат във всичко, което видят или си въобразят. При нормални обстоятелства нямат въображение, така да се каже, но ако ги контролира мисловен демон...

— Ахман каза, че е един от князете на Алагай Ка — рече Лийша. — И че следващото Новолуние ще дойдат още.

Арлен кимна.

— Копелето може и да си е заслужило смъртта стократно, обаче е прав. Остават, има-няма, десет дни до Новолунието. Старая се да подготвя Хралупата, но нещата ще загрубеят. Дотолкова, че *Битката при Хралупата* ще прилича на мач по търчитопка.

Лийша кимна.

— И тук, и в Дара. Мисловните демони се боят от Ахман, както се боят и от теб. Хубавичко ще им *помогнеш*, ако го убиеш.

Думите трябваше да го уязвят, да му напомнят за клетвата му преди всичко да се бори с ядроните, така както някога беше успяла да му го втълпи в пещерата, където се укриха на път за Анжие.

Очакваше да го сепне, да го ядоса, да го натъжи, ала Арлен само я погледна търпеливо.

— Не можеш да ме манипулираш само защото съм ти казал за момчешката си клетва, Лийша. Много клетви съм дал и само аз ще съдя кога и дали да ги спазвам.

— Каква е тази клетва? — попита Рена.

— Ще ти кажа по-късно — рече Арлен с напрегнат глас.

Рена не изглеждаше доволна, но и не настоя.

— И Абан, и Ахман говореха за *пар'чина* като за приятел — рече Лийша.

Арлен се разсмя и ако се бе изненадал, че е чувала и преди красианското му име, не го показва с нищо.

— Абан няма приятели, Лийша! Само доходоносни познати и аз бях от тях. А Ахман Джардир има две лица, едното — благо и

справедливо, а другото е истинското и го показва по-рядко. Онзи Ахман, който ще направи какво ли не в името на властта.

— Какво се случи в Лабиринта? — попита без предисловия Лийша. — Какво ти е сторил? Достатъчно недомлъвки! Ако искаш да му нямаме вяра, кажи ни защо!

За пръв път спокойствието се разсея от погледа на Арлен. Роджър му предложи манерката си, а Арлен начерта леко защита във въздуха и тя полетя като магнит към къс желязо. Махна запушалката и пи дълго, а после се прегърби и отпусна ръце между коленете си.

— Ахман Джардир беше моят *аджин'пал* — започна той. — Чували сте думата, но не мисля, че някой може да разбере какво значи. Поведо ме в първата ми битка с демоните, стоя до мен, кървя до мен...

— Както ти и дърварите — каза Роджър.

— Както ти и аз — каза Рена.

Арлен кимна.

— Тъй, тъй, но беше различно. Красианците не ме искаха. Мислеха, че не струвам. Искаха да ме обесят, а Джардир се застъпи за мен. Приветства ме в двореца си, научи езика ми. Беше ми като брат, научи ме на неща за света и за мен самия, които иначе щях да уча цял живот.

— Значи, наистина сте били като братя — рече Лийша, макар думите ѝ да не разсеяха сгъстяващия се страх какво ще последва.

— Той ми беше като брат, да — съгласи се Арлен. — Но аз на него... Мисля, че винаги е бил готов да забие копие в гърба ми, когато вече не съм му от полза, винаги е планирал да дойде на север, искал е просто да се възползва от това, което знам. — Издиша шумно. — Или пък не. Може би всичко стана заради това, което се случи после.

Всички се смълчаха и се приведоха напред, включително Рена.

Явно не ѝ казва съвсем всичко, помисли си Лийша.

— Не се биех редом с красианците всеки ден. Работех като вестоносец, години наред тършувах из древни руини по маршрутите си. Профуках повече злато, отколкото хората виждат за цял живот, за да купувам стари карти, дето водеха наникъде, и почти си видях сметката на няколко пъти, от едното безразсъдство. Но преди няколко години Абан ми обеща карта до Анокх Слънце.

— Гробницата на Каджи — промълви Лийша.

Арлен кимна.

— И тогава почти умрях, докато сложа ръце на картата, копирана била изпод носовите на самите *дамати*. Седмици наред се лутах из пустинята. Красианците ми казваха, че пясъците са го погълнали, ама аз съм си малко инак...

— Честна дума — каза Лийша.

Очите на Арлен се окръглиха, сякаш виждаше не стоята, а друго пред себе си.

— Но го открих, Лийша! Анокх Слънце, оня ми ти проклет изгубен град на Каджи, открих го! Наполовина погребан, но и така беше най-красивото място, което си виждала някога. Палатите му — по-големи от тези на всеки херцог, почти непокътнати под пясъка. И в най-големия открих стълбище към катакомбите и там се разтърсих.

Роджър почти бе станал от креслото си.

— И какво намери?

— Каджи — каза Арлен. — Или някой негов наследник. Балсамиран и омотан в плат, още стискаше копието.

— Копието на Каджи. — У Лийша се загнезди смъртен хлад. *Копието на Ахман.*

Арлен кимна.

— Отнесох го в Красия, за да споделя тайните му. Всички мислеха, че ги премятам, докато не убих с него демон в Лабиринта. След час водех щурма и всички *шаруми* пееха името ми. След още два часа Джардир и хората му ми устройха клопка, с тях бяха и Кавъл и Колив. Пребиха ме и ми взеха копието, а после ме хвърлиха в дупка с жив пясъчен демон.

— Създателю — прошепна Рена. Не мигаше — оголи зъбите си и стисна костената дръжка на огромния нож на кръста си.

— Как избяга? — попита Роджър.

— Убих демона и се покатерих. После Джардир ме измлати по главата и ме хвърлиха сред дюните да мра.

Рена изръмжа.

— Ще ги изколя ония копелета...

Арлен постави длан на нейната.

— Кавъл и Колив просто следваха заповеди. Не е тяхна вината. Те са търтеите. Джардир е умът.

— Сигурно е решил, че си накърнил непросимо гроба на Каджи.

Арлен сви рамене.

— Ами да бях оставил изгубените защиты под пясъка?

— Разбира се, че не, но трябва да разбереш гледната им точка — каза Лийша.

Арлен я изгледа невярващо.

— Това, което *разбирам*, е, че Джардир ми открадна най-великото оръжие в света и вместо да сподели тайните му с всички, използва го, за да коли и поробва навред из Теса. А това, дете *не го разбирам*, е защо защитаваш тая локва камилска пикня...

Той се ококори.

— Праснали сте се.

— Това *не е* твоя работа! — Лийша не искаше да вика, ала у нея вече кипеше гняв, както и непрестанно гадене и болки в главата, които можеха да жигосат задника на крава. Знаеше, че така потвърждава думите му, но от тона само се ядоса още повече. — Ти ли ще говориш!

Тя махна с ръка към Рена.

Рена не продума, само стана и заобиколи масата. Погледите им се срещнаха и Лийша разбра как се е чувствал Роджър, докато е очаквал Кавъл да го прониже в онзи хан. Обходи опипом престилката си, за да намери нещо за самоотбрана, ала Рена я хвана за китката.

— Имаш ли нещо за казване, казвай го. Ей ме — изръмжа.

— Ооох! — извика Лийша, когато момичето завъртя ръката ѝ.

Арлен мигом се изправи и на свой ред хвана Рена за китката.

— Достатъчно, Рен! — Дръпна я, но за миг тя му устоя.

Арлен беше силен като онзи еднорък каменен демон, който го бе преследвал години — а тя му устоя. Той се изненада не по-малко от Лийша и за миг тя допусна, че Рена наистина може да я убие. Дивачката почти опря нос в нейния и Лийша се сви назад, уплаши се, че може да се напикае и съвсем да изгуби достойнство.

Ала Рена само продума, ниско и безизразно:

— Той ми се обеща, Лийша Пейпър. А на теб?

Лийша отвори уста, но не можа да каже нищо. Думите бяха почти същите като онези на Гаред Кътър към вестоносеца Марик, преди да се сбият за Лийша.

— Н-не — изпелтечи накрая.

— Тогава си гледай работата. — Рена пусна Лийша и отстъпи назад. Арлен пусна нея и тя се завъртя на пета и изфуча от колибата.

Лийша разтърка ръка и хвърли на Арлен поглед като зимна слана.

— Приятно девойче си си намерил.

Арлен я изгледа свирепо и тя веднага съжали. Пресегна се към него, ала той се разтвори във въздуха и изчезна.

Няколко секунда двамата с Роджър просто зяпаха мястото, където се бе изпарил. Накрая Роджър поклати глава и се ухили на Лийша.

— Можеше и по-зле да мине.

Лийша се намръщи.

— Не трябва ли да се връщаш при жените си?

Роджър отново поклати глава и я прегърна.

— Ще почакаш.

Лийша се опита да се отдръпне, ала той не я пускаше. След миг тя спря да се съпротивлява. Бавно вдигна ръце и отвърна на прегръдката.

Заплака.

Рена подмина девойката отвън, без дори да я погледне, и крачеше все по-бързо, все по-навътре наред зелената плетеница на градината. Искеше колкото е възможно по-скоро да се отдалечи от колибата на онази вещица, премина в тръс, а след това в бяг. Но колкото и бързо да тичаше, болката и гневът я съпътстваха неотклонно — не можеше и не можеше да ги прегърне.

Извади ножа си. Щеше да ловува, да утрепе някой ядрон и да се наяде с магическата му плът. Това щеше да притъпи болката — екстазът щеше да сподави всичко останало.

Спомни си как Арлен я хвана за китката. Дръпна я здраво, но тя му устоя. С пълната си сила Арлен можеше да я надвие, ала Рена чувстваше дори подобна мощ само на ръка разстояние. Скоро щеше да е силна колкото него.

Пред нея на пътя се надигна мъглица. Отпърво Рена се напрегна, но слънцето отдавна беше залязло, а ядроните се надигаха само по занизик. Това беше Арлен.

Един от новите му номера. Не излъга, когато каза, че учи нещо ново всеки ден, а и все по-добре ги овладяваше, поне пред Рена.

Наричаше това „плъзгане“ — пропадаше точно под повърхността и се залавяше за някой магически поток, пропътуваше километри за по-малко от миг.

Рена също беше опитала, но дематериализирането бе отвъд възможностите ѝ засега. Не знаеше дали не е яла достатъчно ядронско месо, или промяната просто настъпваше по-бавно. Можеше да минат месеци. Години.

Но ще стигна, обеща си. Както слънцето изгрява всеки ден.

Арлен се оформи от мъглицата и хвана Рена в движение.

— Какво беше онова, Ядрото да го вземе? Обеща да се държиш нормално.

Рена поклати глава.

— Тц. Обещах да не удрям никого. Никого не съм удряла.

Арлен въздъхна.

— Ако ще се хващаш за думичката... Рен, пораснала жена си. Не можеш просто да тормозиш хората така.

— На вещицата си ѝ трябваше някой да я потормози, да ѝ напомня, че н'си неин! — Изгледа Арлен яростно. — И тя не е твоя, пък ако ще да сте се пляскали, без да ми кажеш нищо.

Тя отново закричи, избра си случайна посока и пое натам бързо, за да трябва Арлен да подтичва, за да я настигне.

— И аз не съм те питал с кого си се въргаляла в плевнята, Рен. Нали се разбрахме, че сме го минали това?

Рена махна с ръка.

— Не те виня. Аз съм си с проблемите, а госпожица Идеалничката си има всичко, дето мъжете го искат. Пари, магии, всички я обичат. И гледай ти! Помогнала да убият мисловен демон! Да бях на твое място, сама щях да се зарежа.

Арлен я сграбчи и грубо я обърна с лице към себе си.

— Не те зарязвам Рен. Ни сега, ни никога. Да, Лийша си има хубавите моменти, но и тя не е цветя и рози. Каквото и да е постигнала, хубавичко я научи преди малко. — Той се засмя. — Не съм я виждал толкова уплашена. Помислих, че ще се подмокри.

Рена също се подсмихна.

— Надявах се.

— От нейните устни го чу. Н'съм се обещавал на нея, Рена Танър, а на теб.

Рена го изгледа, дощя ѝ се да му повярва, но в момента всичко ѝ звучеше като демонски тор. И преди си ги бяха говорили такива. Арлен направо се оливаше, обясняваше ѝ как тя е центърът на света му, как никога няма да пожелае никоя друга. Била и изгрев, и залез.

Знаеше, че ако го слуша достатъчно, ще успее да я убеди — или толкова ще ѝ дотегне да го слуша, че ще се примири, колкото да го накара да млъкне.

Всичко си оставаше на думи.

— Рена Бейлс — каза тя.

— А?

— Не Танър — каза Рена. — Ако си честен, намирай някой пастор и си спази обещанието. Тази вечер. Иначе само плюеш срещу вятъра.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ЕДНИЧЪК СВИДЕТЕЛ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ЕДИНАЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Арлен дълго време се взира в Рена. Чувстваше се гола под погледа му, както когато князът ядрон се беше вмъкнал в ума ѝ. Тя се запита — и не за пръв път — дали Арлен не бе научил и този трик. Гледаше я сякаш осъдително.

— Мислиш ли, че си готова за това, Рен? — попита той тихо.

Рена се поизправи, събра смелост и го изгледа от упор.

— Да. Отдавна съм готова.

— Съпругът и съпругата не бива да имат тайни един от другия.

— Знам.

Арлен оброни лице в дланта си и потърка слепоочията си.

— Да не ме мислиш за тъп, Рен? Мислиш, че не виждам, че си яла демонско? Подушвам го, виждам го, усещам го, когато правим любов. Направи го за пръв път през същата нощ, когато те помолих да не го правиш. А после — всяка нощ, когато можеше.

Рена стисна зъби, опита се да укроти разгорелия се гняв и не успя. Нима си позволяваше да я съди? След всичко, което беше направила, за да му спаси живота? Магията отново се вля в нея и удесетори гнева ѝ. Почти не ѝ стигнаха силите да го удържи.

— И преди съм ти казвала, Арлен Бейлс, няма да ми казваш какво да правя.

Арлен несъмнено беше забелязал настроението ѝ, ала нямаше притеснен вид. Кимна.

— Така е. И не съм ти казвал какво да правиш. Казах само каквото имах да казвам. Ако искаш да ме пренебрегваш, твоя работа. Дори не е проблемът това, че го скри от мен. Не мога да стоя под

слънцето и да твърдя, че и аз не съм крил нищо. Хората имат право на лични неща.

— Тогава какво? — попита Рена.

Арлен въздъхна.

— Не ме ли разбра? Как да се ожения за някоя, която ме мисли за глупак, Рен?

С тези му думи гневът ѝ отмина толкова бързо, колкото и бе дошъл, заменен от вина, толкова силна, че не мислеше, че може да я понесе. Избиха ѝ сълзи и лицето на Арлен се разми пред очите ѝ. Краката ѝ се подкосиха и тя падна на колене.

Арлен бе до нея само след миг, подхвана я и тя се облегна на него, а бялата му риза прогизна от сълзите ѝ. Държеше я здраво и я галеше по четината.

— Хайде, хайде, Рен. Не е толкова лошо. — Сложи ръка на бузата ѝ и надигна лицето ѝ, за да я погледне в очите. — Създателя ми е свидетел, и аз не съм идеален.

— Исках само да не изоставам — каза Рена. — Знам, че имаш много път да изминеш, и ти обещах да вървим заедно. Не мога да го направя, ако те вземе Ядрото, а аз остана тук.

Арлен се отдръпна от нея, колкото да види тя усмивката му.

— Твоят повик ме спаси да не остана там завинаги, Рени. Не се подценявай толкова.

— Не стига — каза Рена. — Натам си тръгнал, знам те. Не ти казвам да не ходиш, но не ща да те пусна там сам.

Арлен я изгледа с неразгадаемо изражение — от едното му око се търкулна сълза.

— Ще го направиш ли за мен, Рен? Ще отидеш в самото Ядро?

Рена кимна.

— Където и да е, Арлен Бейлс, само да е с теб.

Той се разрида и ненадейно се оказа в нейните прегръдки, тъй както тя бе в неговите допреди миг.

— Не мога да те моля за това, Рен. Не мога никого да моля за това. Няма връщане оттам.

Тя обхвана с длани лицето му.

— Не моли тогава. Ама не ми казвай и какво да правя.

Тогава тя го целуна и за миг той се вцепени. Сякаш щеше да се отдръпне, но след това се приведе към нея и отвърна.

— Обичам те, Арлен Бейлс.

— Обичам те, Рена Бейлс.

Когато се върнаха в града, Гробището гъмжеше.

Повече от десет жонгльори се суетяха край звуковата фуния и настройваха инструментите си, а красианският офицер обучаваше неколцина младежи — сурова дървесина, както ги наричаха дърварите. Генерал Гаред, със сигурност най-огромният човек, когото Рена беше виждала, крачеше през площада с Касапите от двете си страни и раздаваше заповеди на висок глас. Събра се патрул от дървари, които чакаха пастир Хейс да ги благослови, преди да се упътят към нощта.

Арлен закрачи натам, а свещеникът ги зърна и се оплете в думите си. Бързо си възстанови самообладанието и продължи, но не и преди към тях да се завъртят любопитни погледи. Зажужаха тихи гласове, както се случваше винаги, когато Арлен бе наблизил.

Гаред понечи да ги приближи, но Арлен го спря с длан и изчака смълчан молитвата да приключи и пастирът да нарисува няколко защити във въздуха над воините. Дърварите вече бяха свободни да поемат по задачите си, но останаха на място, докато Хейс се обръщаше към Арлен.

— Господин Бейлс, госпожице Танър — рече той и се поклони. В гласа му личеше напрежение — не бяха говорили очи в очи, откакто тя и Арлен си бяха тръгнали от вечерята на графа, и оттогава се отбягваха. — Какво мога да сторя за вас?

— Съжалявам, че ви тревожа, пастире — каза Арлен. — Имам нужда от... услуга.

Мъжът вдигна вежда и бързо погледна за миг към тълпата, чиито първи редици предаваха разговора им назад. Целият площад се разбъбри.

Пастирът не отвърна и Рена се побоя, че предишния път са го обидили твърде много. Но накрая кимна.

— Разбира се. Нека се оттеглим в покоите ми в Свещения дом...

Арлен поклати глава.

— Олтара. — Рена го хвана за ръка и Хейс не пропусна жеста. — Казахте, че ще ни ожените. Искам да го направите. Довечера. Сега.

Звукът от тълпата премина в какофония, развълнуваният шепот — в объркани викове и радостни възгласи. Други пък шъткаха, за да чуят по-добре.

— Сигурни ли сте? — попита пастирът. — Бракосъчетанието се извършва под слънцето, а не нощем и надве-натри.

Арлен кимна.

— От петнайсет години сме си обещани, пасторе. Време е.

— *Крайно* време е — добави Рена.

Хейс се обърна към Франк.

— Подготви олтара. — Погледна отново към растящата тълпа. — Нямаме достатъчно място на пейките...

— За това ще сме само ние, пастире — каза Арлен. — Не ни трябва голяма церемония. Не сме на жонгльорско представление.

Сред тълпата неколцина се провикнаха разочаровано и шумът се разрасна в неодобрителен рев. Гаред извади секирата и мачетето си и ги удари едно в друго.

— Я млък! Човекът спаси града, иска да са насаме и ще са насаме! — Обърна се към дърварите. — Чухте го! Разчистете пътя! Никой да не доближава Свещения дом.

Дърварите веднага се строиха и отвориха път през тълпата.

— Ще ви трябва поне един свидетел — каза Хейс.

Арлен се обърна към Гаред.

— Ще застанеш ли до мен, Гар?

— Аз ли? — изписка Гаред като бледен юноша.

— Застана до мен срещу орда демони. Мисля, че можеш да се справиш и с това.

— Да — отвърна Гаред. — За мен ще е чест.

— Баронът ще бъде свидетел — каза Хейс и кимна към Франк. — Нека всички други чакат отвън.

Чадото Франк кимна и бързо се отправи към Свещения дом. Върволица от хора се заизниза навън от зданието, докато приближаваха пастирът и другите трима. Излизащите се упътиха към малката групичка, ала дърварите им попречиха да се приближат.

— У вас ли са пръстените? — пастор Хейс попита Арлен.

— Не ми трябват... — Започна Рена, ала думите ѝ останаха в гърлото, когато Арлен бръкна в джоба си и извади два пръстена, всеки от сплетени златни и сребърни халки, покрити с миниатюрни защиты. Дори от пръв поглед тя разпозна почерка на Арлен. Пръстените поемаха от магията му и ярко сияеха.

Тя го изгледа безмълвно, а той се ухили като котарак след вечеря.

— Да не мислиш, че не съм го планирал, Рен? Искях да го направим след Новолунието, ако сме още живи, но успях да ги довърша само преди няколко дни.

Рена усети напиралите сълзи и не направи опит да ги спре, докато Арлен плъзваше по-малкия от двата пръстена на безименния ѝ пръст. Ръцете ѝ трепереха, докато му слагаше неговия.

— Такава първа брачна нощ ти се пада... — прошепна тя.

Пастирът се прокашля.

— В името на Създателя и всред обителта Му ви провъзгласявам за съпруг и съпруга. Плодете се в Негово име. Може да целунете...

Рена се хвърли в обятията на Арлен и притисна устни в неговите — ако пастирът бе успял да довърши изречението си, Рена не го чу — всичко се изгуби наредътна на кръвта в ушите ѝ.

— Дълга ти услуга — каза Арлен на пастира, когато младоженците най-после се отделиха един от друг. — Няма да го забравя.

Хейс се усмихна.

— Нито пък аз.

— Поздравления — каза Гаред и тупна Арлен по гърба, когато той се обърна към барона. Това тупване би пратило повечето мъже в другия край на стаята, ала Арлен не помръдна. — Огромна чест ми е да съм ти свидетел. Не го заслужавам.

— Честта е наша, Гаред Кътър — каза Арлен. — Хралупата сега вече е в добри ръце.

Гаред доби скръбен вид.

— Не бях толкова добър, колкото трябваше. Дори след като дойде в Хралупата. Правих... грешки.

Арлен се усмихна и постави длан на рамото на великана.

— Всички правим грешки, Гаред. Но тези, които ги осъзнават, са вече добри мъже поне наполовина. Каквото и да си сторил, прощавам ти.

Гаред се изпъна в цял ръст и се извиси дори над Инквизитора — на няколко стъпала над тях, — след което се поклони ниско.

— Отсега започвам с другата половина. — Той погледна Хейс набързо. — Създателя ми е свидетел.

— Обичам те, Арлен Бейлс — прошепна Рена.

Арлен я хвана за ръката и я поведе обратно по пътеката.

Гаред избърза пред тях и разтвори огромните врати на Свещения дом, сякаш бяха от хартия. Оттатък тях се разкри растящото множество от жители на Хралупата — още прииждаха от всяка уличка и изпълваха Гробището. Някои висяха по балконите край площада, за да виждат по-добре, а децата се катереха по раменете на родителите си.

Рена се стъписа. Единственият друг път, когато беше виждала нещо подобно, бе, когато целият Поток на Тибит се събра на селския площад, за да види как ще я отнесат демоните. Хиляда души, дошли само да гледат и да не мръднат и с пръст, докато ядроните я разкъсваха на парчета.

Тя усети как сърцето ѝ спира и преди да се овладее, вече посягаше към ножа си.

— Съпруг и съпруга! — изрева Гаред и възгласът на тълпата оглуши Рена и бързо избистри мисълта ѝ. Не смееше да помръдне, докато набързо накъсани цветя заваляха край тях, а жонгльорите засвириха.

Арлен се поклони и ѝ предложи дланта си, като ѝ каза достатъчно тихо, за да го чуе само тя:

— Не искат да те наранят, Рен. Просто искат да те поздравят и да потанцуват.

Рена пое ръката му, а той я поведе през тълпата. Отнякъде се появи възрастна жена и направи смутен реверанс.

— Мег Кътър — каза тя. — Семейството ми имаше честта да стои рамо до рамо със съпруга ви в *Битката при Хралупата*. Никой от нас нямаше да е тук, ако не беше той.

Тя натика в ръцете на Рена една прекрасно изписана ваза, доукрасена с няколко поувехнали цветя.

— Кътаме си я от стотина години. Не знам дали е вярно, но дядо казваше, че я е купил от един вестоносец, а пък той му казал, че е още

отпреди Завръщането. Знам, че не е много, но страшно ще се радвам да я приемете.

Рена нямаше представа какво да отвърне. Жената се преструваше, че подаръкът ѝ не е нищо особено, но ясно ѝ личеше, че за нея бе цяло съкровище. Подобно нещо не се подаряваше с лека ръка.

— Аз... Благодаря... — Изломоти тя, но жената бързо се скри сред тълпата и друга зае мястото ѝ. Рена позна лицето ѝ, но не си спомни името. Много ѝ харесваше розовият храст в дворчето ѝ и веднъж ѝ го беше споделила, докато минаваше оттам.

— Санди Тейлър. — Жената също направи реверанс и почти се препъна, тъй като ѝ пречеше огромният букет рози в скута ѝ, привързан с червена панделка. Рена виждаше драскотините по ръцете на Санди, бързала беше да набере цветята и да дойде навреме, за да ѝ ги подари. Като нищо бе обрала всички цветове от храста си.

— Знам, че обичате рози, а една булка трябва да си има букет. — Тя се изчерви повече от цветята пред нея и се извърна да си върви. Завъртя глава и посочи панделката. — Това е истинска Красианска коприна.

Рена се опита да вкара цветята във вазата, но не се побираха и тя остана в неловко положение, ваза в лявата ръка и букет в дясната.

Колкото повече хора прииждаха, толкова по-опиянена се чувстваше Рена. Нощните ѝ сетива, инстинктите, които я пазеха жива сред ядроните, сега крещяха безсмислено, предупреждаваха за нападение, макар да нямаше нужда. Ала хората продължаваха да ѝ се кланят и да ѝ предлагат набързо скалъпените си дарове. Жителите на Хралупата нямаха пари, но отново и отново пристигаха с предмети, които очевидно им бяха много по-скъпи.

— Рамо до рамо със съпруга ви...

— ... моля, приемете...

— ... Мейри Блоуър...

— ... моля, приемете...

— ... съпругът ви ме спаси...

— ... спаси сина ми...

— ... спаси ни всички...

— ... моля, приемете...

— ... моля, приемете...

— ... моля, приемете...

Дори с нощната ѝ сила вече ѝ ставаше трудно да удържа всички вързопи и кошници. Не след дълго се чувстваше като муле на вестносец, а доброжелателите не се спираха. Стотици. Хиляди.

Невероятно бе, ала я спаси Красианка.

Показа се от тълпата, покрита от глава до пети в черно по южняшкия обичай, а очите ѝ я гледаха със съчувствие.

— Какво е това? — рече на висок глас. — Булката не може да мъкне сама даровете си в нощта на брака си!

Всички край нея се сепнаха и тя с добре отработен заповеднически тон посочи няколко от жените наблизо, които вече бяха подарили по нещо.

— Намерете маси за всички дарове. Толкова ценни предмети не бива да докосват земята.

Жените закимаха утвърдително и си намериха още няколко помощнички, а даровете бяха издърпани от ръцете на Рена. Красианката я погледна и около очите ѝ се оформиха бръчиците на смеха.

— Моля, позволете ми да се представя. Аз съм Шаманвах, Първа съпруга на Абан, син на Чабин, от рода на Хаман и племето каджи. — Арлен вдигна рязко глава и тя срещна погледа му. — Съпругът ми винаги е бил добър и верен приятел на *пар'чина*.

Арлен я погледа още секунда, след което се усмихна и кимна.

— Радвам се отново да се видим, *дживах ка* на Абан. Надявам се сестрите ти по брак и дъщерите ти да са добре.

Шаманвах се поклони.

— Да, сине на Джеф. Искрено се надявам, че заедно с почитаемото си семейство също преуспявате. — Тя се обърна към Рена. — Позволете ми да ви помогна, за мен ще е голяма чест да съм ви от полза в тази свята нощ.

Рена примигна и после кимна, заеквайки:

— А... ами, добре.

Шаманвах отново се поклони и извади малка дъска за писане, хартия и перо. Когато следващата жена пристигна, за да подари нещо на Рена, Шаманвах отбеляза името ѝ и подаръка, след това ѝ нареди да го постави на масите, които хората събираха и покриваха с бял плат.

— Може да изпратя мъже да пазят масите, ако желаете — каза Шаманвах, когато видя, че Рена гледа към масата.

— Няма нужда — каза Арлен. — Тук никой нищо няма да открадне.

Шаманвах кимна.

— Както желаете.

Всичко това продължи дълго време, но Рена лека-полека се успокои, а до нея Красианката вещи ръководеше всичко. Която и да беше тази Шаманвах, *джих-ких* на Как-Там-Му-Беше-Името, направо ѝ спасяваше живота.

Отнякъде се чу вик и групичка Дървени войници си проправиха път през пируващите с лъскавите си дървени щитове и брони. Рена долови напрежение у Арлен и дори у Шаманвах. Но след това войниците се разделиха на две колони и отвориха път за граф Тамос, елегантен донемайкъде в кадифе и коприна. Тежкият медальон на сана му висеше на врата, а на главата му блестеше златна диадема във формата на бръшлян — в центъра ѝ се виждаше отлята мисловна защита.

Графът се упъти право към булката и плавно се сниши на едно коляно в съвършено изпълнен благороднически поклон.

— Поздравления по случай щастливото събитие. — Той ѝ целуна ръка. — Моля, приемете този малък жест от жителите на Хралупата.

Той махна зад себе си и до него позадъхан дотича Артър. И той носеше пищни дрехи, но сякаш метнати набързо. Подаде на графа кутия от черно кадифе, а Тамос я отвори, докато се обръщаше към младоженците, и без да се изправя, я връчи на Рена.

Върху постелка от коприна бе разстлано колие от фино отлято и изковано злато, а в средата му — скъпоценни камъни, скупчени край смарагд с размерите на кучешко око. Рена още свикваше с цената на парите — нещо, от което не се нуждаеше особено в Потока на Тибит, — но можеше да разпознае съкровище, когато го видеше.

Пресегна се и докосна с върховете на пръстите си изкусно шлифованите камъни.

— Прекрасна е.

Артър отново плавно пристъпи напред и взе кутията от ръцете на Тамос. Графът вдигна колието високо.

— Ще изглежда по-красиво на врата ви — рече той по-силно.

Беше невероятен дар и струваше много повече от всички останали, взети заедно, но нещо у него ѝ се струваше престорено.

Хората от Хралупата ѝ подарявах свои лични, важни принадлежности. Тамос, с обсипаните с пръстени ръце, просто ѝ даваше пари. Интересуваше ли го изобщо, че се е омъжила, или всичко беше политика?

Рена потърка халката си с палец. Колието беше прекрасно, но тя имаше единственото украшение, от което се нуждаеше.

Усмихна се и повиши глас, подобно на графа.

— Благодаря ви, Ваше Височество. С удоволствие бих го носила довечера, но не мога да приема подобен дар, докато хората в Хралупата гладуват.

Шаманвах просъска, а усмивката на Тамос трепна — той обаче бързо се овладя, поклони се отново и сложи огърлицата на врата ѝ.

— Ваша е, така че може да правите с нея каквото пожелаете, госпожо Бейлс. Продайте я утре и ще напълните много празни стомаси.

Рена се усмихна и кимна, а тълпата отново възликува. Арлен я хвана за ръката и я стисна. Усещаше любовта му дори в този простичък жест.

Лийша вдигна глава, когато Уонда застана на прага. По навик почука в същия миг, когато отвори вратата. Тя и Роджър отново бяха на масата, прекарвали по-голямата част от последния час, зяпайки чашките си, унесени в мисли.

— Извинете, че ви прекъсвам, господарке Лийша — каза Уонда, — ама в града става нещо. Не знам какво, но се чува чак дотук, един Създателя знае какво може да е.

Лийша остави чашката си и се пресегна към вече наполовина защитеното наметало, което взеше, за да замени подареното на Ахман. Вечното главоболие отново се усили.

— Създателю, толкова много ли искам, просто една спокойна нощ?

Роджър вече слагаше наметалото си и посягаше за калъфа на цигулката.

— Аманвах и Сиквах са долу — каза той и закрачи към вратата.

— Роджър, почакай! — извика Лийша.

Но той вече търчеше, като че го гонеха всички ядронски орди.

Уонда го изпроводи с поглед и въздъхна.

— Дано онез' Красианчета да знаят какво си имат. Всичко бих дала някой мъж да го е грижа така за мен.

Лийша постави длан на рамото ѝ.

— Магията е превърнала тялото ти в това на жена, Уонда, и знам, че си била с момчета... след лов на демони, но си само на шестнайсет. Имаш много време да опознаеш мъжете, да опиташ с неколцина. А и нямаш нужда от мъж да ти се притичва на помощ както повечето момичета.

Уонда кимна.

— Да, мисля, че това е проблемът. — Тя махна към белязаното си лице. — И това. Ставам за един път, да, но никой няма да ме покани на забавата по Равноденствие.

— Ако някой мъж те погледне и види само белезите ти, значи не те заслужава.

— По-добре да си натъпча чорап в панталона и да хукна подир момичета, отколкото да чакам някой да ме види, както искам да ме види — отвърна Уонда, докато поемаха по пътеката към града.

— Що за глупости! — възкликна Лийша. — Дръж си главата високо и не след дълго ще се избиват за теб, Уонда Кътър. Слушай ме какво говоря.

Вървяха доста бързо, ала Лийша и така едва се сдържаше да не се затича. Години наред бе свиквала с бавното тътрене на Бруна и се бе научила на търпение.

— Ако хората не доживеят да ме дочакат, значи и тъй не съм можела да им помогна — казваше учителката ѝ. — А и на никого няма да мога да помогна, ако се изтърся и си счупя таза.

На половината път до градчето край пътеката се намираше голяма скала, а върху нея — силует, едва видим на защитената светлина. Уонда насочи лъка си натам, но когато наближиха, видяха само Роджър, внимателно заслушан в нещо.

— Каквото и да е, не са беди — каза Роджър и скочи при тях. — Звучи ми като забава.

Облекчението му бе видно, но тъй като мразеше да пропуска забави, пришпори ги да побързат.

Музиката и веселието ставаха все по-шумни близо до Гробището — глъчката вече не спираше. Във въздуха се вееха прътове, понесени

от бързаци мъже, за да издигнат по-скоро фестивални шатри, а при фунията танцуваха жонгльори и жени.

— Какво, Ядрото го взело...? — изумен промълви Роджър.

Младата внучка на Смит, Стела, изтича покрай тях с кошница прясно набрани цветя.

— Хей, Стела! — подвикна Уонда. — Какво става?

Стела забави ход и се обърна към тях, ала не спря.

— Не чухте ли? Избавителя се ожени!

Тя се обърна към тълпата и се скри сред нея.

И Роджър, и Уонда рязко обърнаха глави към Лийша. Виждаше се, че са затаили дъх и чакат реакцията ѝ.

— Уонда — каза тя, — бъди добро момиче и изтичай до колибата, за да вземеш празничните гърмящи пръчки. На връщане внимавай.

Уонда я гледа дълго време, след което свали лъка си и го окачи на рамото си, преди да се затича обратно.

— Добре ли си? — попита Роджър.

Лийша сви рамене.

— Направил е избора си, Роджър. Няма значение какво мисля и чувствам. Арлен Бейлс ни спаси, както и този град, и ако иска това, ако това му носи мир...

Роджър я погледна.

— Тогава си държим устите затворени и танцуваме.

Лийша се усмихна.

— Точно така.

Стела пак изтърча покрай тях и след минутка се върна с още цветя. Този път Лийша я спря, даде ѝ монета и си взе букет.

— Насам — каза Роджър, крачейки към групичката Красианци, отделени от останалата част от наваницата: най-отпред — Аманвах и Сиквах, а край тях — неколцина *дал'шаруми*. Роджър ускори ход и Лийша трябваше да вдигне полите си, за да не изостане.

Аманвах ги видя и веднага отиде при съпруга си, на крачка зад нея и Сиквах.

— Здравей, съпруге. Явно сме се върнали на светъл ден за племето от Хралупата. Твърди се, че *пар'чинът* и новата му *дживах* ка

не са предупредили никого. Съплеменниците ти не са били подготвени и изразяват радостта си малко... хаотично. Изпратих Шаманвах да помогне на невястата, преди да я затрупат съвсем с дарове.

— Много мило от твоя страна — рече Лийша.

Аманвах се поклони, но не свали поглед от Роджър.

— За нас е чест да наблюдаваме брачните ви празненства.

Роджър поклати глава.

— Брачните празненства не са за наблюдаване, Аманвах. Те са, за да се веселим.

Аманвах също поклати глава и дори Сиквах изглеждаше объркана.

— Това не е нашето племе...

— Ядрото да го вземе, не било вашето племе. Съпруги ли сте ми, или не?

Аманвах примигна неразбиращо.

— Разбира се, че сме...

— Тогава... — Роджър я пое в прегръдките си и й се усмихна, когато носовите им се докоснаха през финото копринено було — отдайте ми уважението си, като мълчите и танцувате.

С тези думи той отведе и двете на широкото открито място наред Гробището. Хората се въртяха диво един край друг с отработено умение. Аманвах и Сиквах наблюдаваха предпазливо танците. Несъмнено нямаше подобни в Красия. Докосванията между неомъжени жени и неженени мъже противоречаха на евджахските повели, а дори случайното докосване на *дама'тинг*, която не ти е съпруга, можеше да ти струва китката. С крайчеца на окото си Роджър забеляза спотайващия се наблизо Енкидо.

— Погледнете ме — нареди Роджър и двете изпълниха. — Знам, че танцът изглежда сложен, но всъщност е много простичък. Гледайте ми краката. — Той оформи осмица с няколко ритмични стъпки. Продължи да изпълнява движението и ги подкани да опитат.

— Браво! — поздрави ги, когато успяха. — Сега пляскайте с ръце и тропайте с крака в ритъм с музиката. Точно така, схващате — каза Роджър и се придвижи така, че неговите стъпки да се пресекат с тези на Аманвах. — Когато се приближим както сега, се хвани за лакътя ми и ще използвам инерцията ти, за да те завъртя и да те върна обратно там, откъдето си отскочила. След това просто продължаваме.

— Като в *шарусахк*. — Аманвах кимна. Улови го лесно за лакътя и леко подскочи, за да може той да я завърти. Лесно спази ритъма и се позасмя, когато се приземи и продължиха.

— Сега Сиквах! — Роджър се обърна към другата си съпруга и се поклони, докато я приближаваше с танцова стъпка. Сиквах изписка от удоволствие, когато той я повдигна.

И продължиха — те се въртяха около него, а той ги редуваше. Вече и двете жени се смееха открито, а сърцето на Роджър подскачаше от радост.

— Насам! — провикна се той и ги хвана за ръцете, като ги въведе напред множеството. И двете извикаха, когато към тях налетяха още мъже, но след това един мускулест дървар вдигна Аманвах и я остави на земята, точно навреме, за да може Роджър да я улови.

— Брадати Еверам! — изпъхтя Аманвах, останала без дъх, ала в гласа ѝ личеше веселие.

— Най-добре ни уважавайте, като споделяте традициите ни — провикна се Роджър, докато следващият мъж вдигаше Аманвах във въздуха. После се обърна, за да улови Сиквах от един от чираците на Бен Блоуър.

— Не мога да повярвам, че го направих! — изписка ликуващо момичето.

Това продължи още дълго. Когато останалите Красиански мъже и жени видяха, че *дама'тингата* танцува, те също се присламчиха към множеството, запляскаха и затропаха с крака. Държаха се близо един до друг, но започнаха да имитират танца, въртяха се едни други във въздуха и се смееха.

Един от жонгльорите на сцената зърна Роджър и го посочи с лъка на цигулката си.

— Полухват!

Тълпата поде повика и го превърна в рев.

— Полухват! Полухват! На сцената, на сцената!

Танците спряха моментално и всички се обърнаха към него. Роджър се поклони на жените си и се наведе, за да прошепне нещо в ухото на Аманвах, след което извади калъфа си и скочи на сцената, докато жените му правеха място. Местните го поздравиха с поредния възглас, когато застана на платформата.

От новата си гледна точка Роджър можеше да види младоженците, обградени от купища хора, които им махаха и се ръкуваха с тях. Шаманвах стоеше от свободната страна на Рена, а Гаред — от тази на Арлен, като се грижеха никой да не ги безпокои излишно.

— За мен е чест да съм тук в тази специална нощ — започна Роджър. Не разполагаше с магическия си подбрадник, но фунията вършеше почти същата работа, а и той умееше да проектира гласа си пред публика. Тълпата се смълча, а Арлен и Рена вдигнаха лица към него. Той им махна енергично. — Нямаше да съм тук тази нощ, никой от нас нямаше да е тук, ако не беше онзи мъж там — Арлен Бейлс. Спасявал ми е живота повече пъти, отколкото мога да преброя, веднъж точно тук, на това място.

Отвред изригна съгласие. Роджър им позволи да продължат няколко секунди и да понажежат емоциите, след това размахна ръка, за да ги спре. Огледа тълпата пред себе си и видя мъж с разпенена халба бира. Поиска му я с жест и я вдигна високо.

— А сега всеобщият ни приятел е избрал своята прекрасна невеста. — Направи широк жест към булката. — Рена Бейлс!

Последва рев и стотици дървари пиха като един — самият Роджър изпи халбата на един дъх и я метна обратно на мъжа, от когото я беше взел, а той я вдигна като трофей.

— Виждам много нови лица на сцената — каза Роджър и се обърна към майсторите от Гилдията на жонгльорите и калфите им, — но ще изпълня една моя песен и се надявам да могат да ме следват. — Усмихна се на тълпата. — Може би ще им помагате с думите?

Извади цигулката си и започна *Битката при Хралупата на дърваря*. Хората моментално я познаха и отново подеха одобрителния рев, като толкова силно затропаха с крака, че сцената под Роджър се разтрепери. Кендъл стоеше отзад в десния край на сцената и той й направи знак да се присъедини към него, като въртеше из пръсти лъка си, докато и тя не засвири.

Заедно подеха мелодията на песента, която бяха свирили хиляди пъти. Останалите жонгльори явно също я бяха научили, защото се присъединиха към водещата двойка лесно, като акомпанираха на мелодията, докато Роджър пееше. Бавеше темпото умишлено, за да

позволи всеки куплет да се превърне в свой собствен малък свят, водейки хората през всички мъки и победи от онази нощ.

В песента имаше соло, но Кендъл продължи да свири дори когато другите спряха. Бе се усъвършенствала невероятно, откакто я беше слушал за последно, и дори зърна тънката ѝ усмивчица, когато очите им се срещнаха за секунда.

Ала той никога не отстъпваше от музикални предизвикателства и солото премина в дуел — всеки от двамата свиреше все по-сложни мелодии, а Кендъл не отстъпваше дотолкова, че Роджър се засмя силно и ѝ позволи да спечели, преди да продължат със следващия куплет от песента. Хората вдигнаха ръце и се развикаха радостно, когато музикантите най-сетне приключиха. Навсякъде из публиката хора бършеха сълзи.

В крайчеца на погледа му пробягнаха разноцветни петна. Обърна се — Аманвах и Сиквах приближаваха. Неговата *дживах ка* беше в копринени одежди в яркочервено и оранжево, а Сиквах — в синьо и зелено. Платът беше непрозрачен, но също толкова тънък и свободен, колкото можеше да се очаква от красианското облекло. Бяха се украсили със защитени бижута и носеха защитените си златни яки.

Изкачиха се на сцената, докато тълпата ги зяпаше. Кройката бе по-скромна от това, което носеха в постелята, но все пак показваше много повече от формите им, отколкото си позволяваше коя да е красианка, дори *дама'тинг*. Дори по северните стандарти облеклото им беше скандално.

Аманвах се поклони и подаде на Роджър подбрадника му.

— Благодаря ти, моя *дживах ка* — отвърна той, взе пособието и го прикрепи към долния край на цигулката си.

Обърна се към тълпата.

— Докато бях на път, научих нова песен. Трябваше да я превода на тесиански и да направя някои други промени, но е за нещо, което е важно за всички нас, и мисля, че Защитената двойка ще иска да я чуе. — Кимна към Арлен. — Дано ти хареса.

Започнаха *Песента на Новолунието*. Нямаше колебание, а Аманвах и Сиквах се присъединиха към него веднага, когато трябваше. Със защитите за усиляне на звука и фунията песента разтърси тълпата с мощта си.

Останалите музиканти също само слушаха — бояха се да се намесят. Хората от Хралупата мълчаха, окръглили очи.

Когато свършиха, пълна тишина последва изпълнението им. Роджър погледна към Арлен и вдигна вежда. Мъжът беше на повече от сто метра от него, но Роджър не се съмняваше, че вижда ясно изражението му. Арлен кимна и заръкопляска силно. Скоро цялото множество следваше примера му, викаше и тропаше с крака.

— А сега да млъкнем и да танцуваме! — подкани ги Роджър. Моментално поде танцова песен, а останалите музиканти почти си изтърваха инструментите в бързината да се присъединят.

Лийша можеше да предреди всеки в колоната. Тя беше господарката на Хралупата, а това бяха децата ѝ. Ако искаше просто да доближи младоженците направо, никой нямаше да я спре. Щяха да ѝ направят място с поклон още щом я видят.

Но Лийша не бързаше и можеше да си позволи да се позабави, за да избистри мислите си. Нервно мачкаше цветята, докато наблюдаваше Арлен и Рена. Младата жена се усмихваше широко, а благодарностите ѝ и погледът ѝ разкриваха единствено искрена радост.

Не знаеш нищичко за нея, повтаряше си отново и отново Лийша, но дори така беше наясно, че това е лъжа. Знаеше едно — Арлен я обичаше безрезервно. Ако и тя го обичаше така, нищо друго нямаше значение.

Но колоната се движеше много бързо и не след дълго беше неин ред.

Всички се сепнаха, дори Гаред — само Шаманвах остана спокойна.

— Господарката Лийша Пейпър, дъщеря на Ърни — прошепна на Рена и записа името в списъка си.

Лийша се усмихна и направи реверанс.

— Една булка трябва да си има венец, както подобава — каза тя и вдигна венчето, което бе оплела от цветята на Стела.

Рена я погледна и очите ѝ говореха много по-красноречиво от всякакви слова. Лъщяха от сълзи.

— Много е красиво. Благодаря.

Тя се наведе, а Лийша го постави на главата ѝ.

— Благословен да е бракът ви — каза Лийша и се обърна към Арлен.

Той отвори обятията си и тя се притисна в него, силно, но за кратко.

Надяваше се той да не забележи сълзите по ризата си. Показа се Уонда, повела натоварено муле. Лийша се извини и отиде при момичето.

— Взех всички от хубавите — каза Уонда.

— Благодаря — каза Лийша и подаде на едно от момченцата до себе си няколко гърмящи пръчки и клечка кибрит. Усмивката му почти глътна ушите и той изписка от радост, след което се отдалечи тичешком.

— Какво ще кажеш да ми намериш нещо за пиене?

— Разбира се — отвърна Уонда. — Чай? Вода?

Лийша поклати глава.

— Нещо, което да свали боята от верандата ми.

Роджър се смееше, докато съпругите му се въртяха наред рила, на който ги беше научил, коприната им се издуваше, а тълпата ахкаше и викаше възторжено. Имаше предостатъчно свирачи, затова в един момент завлякоха и Роджър, и Кендъл в танца, където всички пляскаха и се смееха заедно. Наред тълпата гърмяха фойерверки, метнигръмки, пукачици, огнесвирки, огнени кестенчета. Наред Гробището се освободи място, откъдето Лийша палеше ракети и летящи звезди високо в нощното небе.

Танците утихнаха, а хората приковаха погледи нагоре, изумени. Аманвах и Сиквах наблюдаваха ококорени, докато една от ракетите се издигаше, и плеснаха удивени, когато експлодира в разноцветен дъжд.

— Добър момент да изразим почитанията си — каза Роджър и ги поведе към стълбите вляво от сцената, по-близо до мястото на Арлен и Рена. Съпругите му взеха и Кендъл със себе си.

— Разкажи ни повече за северняшките ви брачни обичаи — каза Аманвах на момичето.

— Ами, подаряваме подаръци, поздравяваме двойката... — рече колебливо Кендъл. — Но след онази песен... не знам кой какво повече може да подари.

— Трябва, щом е такава традицията — рече Сиквах.

Аманвах кимна.

— Така и ще сторим, така както видяхме да го правят другите.

Роджър не разбра какво имаше предвид Аманвах, но нямаше време и да го обмисля, защото тълпата се раздели на две пред тях.

Арлен се пресегна към него и го придърпа в прегръдка. Беше шокиращо. Откога Защитения прегръщаше хората?

— Това беше невероятно, Роджър. И преди съм чувал *Песента на Новолунието*, но никога така. Имаше...

— Сила — каза Роджър. — Силата да убие каменен демон на място. Ще имаш свирачите си магове, както ти обещах. — Обърна се и направи реверанс към Рена, усмихнат широко. — Подарък за специалния ви ден.

Рена се изчерви, когато Аманвах отиде при нея.

— Аз съм Аманвах, Първа съпруга на Роджър, син на Джесъм от племето на Хралупата. — Обърна се към останалите със себе си. — Това е моята сестра по брак, Сиквах, и ученичката на съпруга ми, Кендъл. — Девоичките се поклониха, а Аманвах извади от торбичката си парче чисто бяла коприна.

— Кендъл ми каза, че сватбените подаръци са традиция сред народа ви. Така е и сред моя. — Вдигна плата. — Ти си *дживах ка* на *пар'чина* и трябва да си имаш було. Това е моето собствено, изтъкано от най-фина коприна, благословено в двореца на *дама'тингите*.

Рена мълчеше стъписано, докато Аманвах привързваше коприната към лицето ѝ, скри го от носа до брадичката. Накрая попита:

— Колко дълго да го нося?

Сиквах се засмя.

— Докато *пар'чинът* го премахне, за да те целуне.

Рена изсумтя.

— Ба, ще ми го сваля! — Обърна се към Арлен и надигна сама булото си, след което го целуна страстно. Аманвах, Сиквах и Кендъл се разсмяха и заръкопляскаха, а зад тях още хора нададоха одобрителни възгласи.

— Как беше? — попита Рена и се обърна към Аманвах. Булото отново падна пред лицето ѝ, но тя не понечи да го махне.

Аманвах се усмихна.

— Брачните ни традиции не са толкова различни. — Погледна Роджър. — Понякога ми е тъжно, че никога не сме имали истинско празненство.

Роджър видя тъгата в погледа ѝ. Всяка севернячка мечтаеше за сватбата си и Красианките очевидно не бяха по-различни. Бе изтикал традициите на заден план, когато се ожени за тях на мига — и бе покосил мечтите им. Трябваше да им се реваншира.

— Не сте имали сватба?! — изуми се Рена. — Хайде с мен тогава!

Хвана Аманвах за ръката и се пресегна и към Сиквах и Кендъл, като ги завлече при танцуващите хора. Всички възкликнаха радостно и жонгльорите подеха нова песен.

— Имаш две минути, Арлен Бейлс — извика Рена, — и да съм те видяла до мен!

— Ех, брак... — въздъхна Роджър и Арлен се засмя.

— Стане ли ми чоглаво, сецям се, че имаш две — каза Арлен, докато гледаше танцуващите девойки. — Знаеш какво правиш, нали? Не е лека работа да се ожениш за *дама'тинг*, а дъщерята на Джардир...

Роджър вдигна рамене.

— Бих могъл да те попитам същото. Понякога си мисля, че знам какво правя, а понякога...

— ... караш по течението — довърши Арлен.

Роджър кимна.

— Тъй, тъй. Но чу *Песента на Новолунието*. А и по-често съм щастлив с тях, отколкото нещастен.

— Знам какво имаш предвид — каза Арлен. — По Новолуние може всички да умрем, но сега се чувствам по-спокоен от всякога.

— Мрачни мисли като за сватба — отбеляза Роджър. — Крайно време е за танци.

— Да — каза Арлен и отидоха при останалите.

Роджър се изненада колко е добър Арлен — с едната ръка въртеше Рена, а с другата — Кендъл. Всички от Хралупата се скупчиха около тях и танцуваха ту с булката, ту с младоженеца, грейнали от екстаз.

— Какво танцувате, като се жените в Красия? — Рена попита Аманвах, когато свирачите дадоха няколко минути почивка на

танцуващите.

— Не танцуваме пред хора — рече Аманвах, — но танцуваме за съпрузите си, когато се оттеглим в брачните покои.

— Еха, покажете ми! — извика Рена.

Аманвах и Сиквах се спогледаха, а после завъртяха глави към Роджър.

— Танците не са грях тук. — И Роджър се усмихна. — Само стойте облечени.

Аманвах поклати глава.

— Някои неща са само за очите на съпруга и за никой друг мъж.

— Е, сега вече трябва да видим — намеси се Бриана Кътър. — Дами, всички в кръг! Красианските момичета ще ни покажат танца си!

Само след мигове високите жени от Хралупата обградиха Рена и съпругите на Роджър. Позволиха му да остане, но изпъдиха дори Арлен, който отиде да приема още поздравления.

— Не съм ти предложила подарък — каза Сиквах на Рена и взе от торбичката си малките цимбали за пръсти.

— Моля те, приеми ги, за да ти помагат в танца.

Помогна на Рена да си сложи цимбалите, докато Аманвах също се подготвяше. След няколко мига започнаха, а жените от Хралупата запляскаха в ритъм. Роджър поде мелодия, която усили със защитения си подбрадник. Жонгльорите на сцената също се включиха, макар да не виждаха какво точно става.

Скрита от очите на останалите мъже, Аманвах започна да учи Рена как да полюшва хълбоци, движението, което самата тя можеше да изпълнява с хипнотично умение. Рена бързо го овладя, а много от останалите, включително Бриана и Кендъл, последваха примера ѝ. Сиквах ходеше сред тях и им коригираше стойката и стъпките.

Роджър усети познатото набъбване в чатала и се изчерви, засуети се с наметалото си, за да скрие панталона си отпред. Виждаше съпругите си да танцуват така само като част от любовната игра и явно добре го бяха дресирали. Рена и Кендъл овладяха танца, все едно са се родили с него, и Роджър се изчерви още повече. Останалите жени пискаха развеселени и смутени. Дойдоха и още Красианки, за да помогнат допълнително с демонстрацията. Накрая Роджър се извини и се отдалечи — чувстваше се, сякаш е надзъртал в чуждите постели.

След известно време кръгът се развали, а и Красианските жени, и местните се смееха зачервени. Дърварите докараха брачните стълбове и събраха двамата младоженци. В далечния край на Гробището се издигаше вече готов брачният павилион.

— Какво става? — попита Аманвах.

— Булката и младоженецът ще седнат на онези столове — и Роджър ги посочи, — след което хората ще ги вдигнат на стълбовете и ще ги разнесат из площада, та да ги видят всички. Обикновено шествието продължава до дома на младоженците, но ако си нямат, използва се брачният павилион. *Пар'чинът* ще пренесе булката си през прага и целият град ще вдига шум, докато те... Ами...

— Докато се праскат — помогна му Кендъл.

— Докато консумират брака си — каза Роджър. Хвърли поглед на съпругите си, за да види дали няма да се възмутят, ала Аманвах и Сиквах, тъкмо напротив, изглеждаха въодушевени. Следваха шествието нетърпеливо, докато младоженците обикаляха Гробището. На третото кръгче стигнаха до павилиона. Арлен скочи леко от високото си място и улови Рена, когато тя го последва. Целуна я и я преведе през прага на павилиона, а после спусна платнището.

Аманвах незабавно нададе пронизителен вой, усилен десетократно от защитената ѝ яка. Сиквах и останалите Красианки я последваха, а местните се развикаха, запляскаха с ръце, затропаха с крака, раздрънчаха се със съдове и се разхлопаха с бурета, правеха каквото могат, за да вдигнат врява. Лийша пусна още няколко фойерверка.

Само *шарумите* не участваха. Кавъл се чумереше към павилиона, а Роджър си представи как офицерът хваща факла и го подпалва.

На Аманвах също не ѝ убягна това.

— Ако не можеш да си любезен, строеви, поне бъди полезен. Вземи хората си и убийте седем *алагаи* в чест на брака им, по един за всеки Устой на Рая.

Кавъл доби обезсърчен вид.

— Копията ни не са с нас, *дама'тинг*.

Аманвах склочи вежди рязко — и Роджър, и Кавъл доловиха как губи търпение.

— Повече от триста години *шарумите* са убивали *алагаи* без защитените си копия, офицер Кавъл. Нима бойните защиты така са ви разглезили? Забравили ли сте всичко останало?

Кавъл коленичи и притисна чело към камъните.

— Простете ми, *дама'тинга*. Ще го сторим.

Даде знак на хората си и ги поведе почти с облекчение извън Гробището.

Извинение да убива демони, помисли си Роджър.

— Ако ще убиват седем, ние ще убием седемдесе' — каза Гаред на Уонда. — Дървари! Вземайте си брадвите! Ще донесем на Избавителя сватбен подарък: демонска клада, дето и Създателя да я види от Рая!

Аманвах изпроводи с поглед дърварите и въздъхна, хвана Роджър под ръка.

— Баща ми е прав — рече накрая. — Хората ти не са по-различни от моите.

Уонда стори, каквото ѝ заръча Лийша, и ѝ донесе бутилчица с кехлибарена течност. Лийша не бе свикнала да пие силен алкохол и нямаше представа какъв е, но прогори гърлото ѝ и разля топлина по крайниците, подобно на коузито на Абан — скоро се луташе в приятна мъгла и се радваше на развълнуваните от фойерверките ѝ деца и възрастни.

Но когато взеха да размотават Арлен и новата му булка насам-натам върху стълбовете, сякаш собствените деца на Лийша ѝ се подиграваха. Всички знаеха, че едно време вехнеше по Арлен Бейлс. Всички за това говореха.

Както с Марик. И с Гаред. Каквото и да правеше, любовният ѝ живот все беше на всекиго в устата.

Пресипналият от викове и пиене смях на местните — на собствените ѝ хора — сякаш я хапеше. Удоволствие ли им доставяше така да я изтезават? Наистина ли бе се превърнала в майка си?

Отново се присети за Илона с Гаред. Но тогава Гаред изчезна и го замени Арлен, чиято гола защитена плът толкова дълго бе проучвала — крепеше майка ѝ само с члена си. Илона погледна към Лийша и се разсмя, като продължи да се обтрива в него и да подскача върху оная

му работа. Тогава майка ѝ изчезна и я замени Рена Танър, която току пропищяваше от удоволствие, колчем Арлен я понижише.

Можеше да се закълне, че ги чува в павилиона дори през рева на тълпата. Пусна няколко фойерверка, но това не ѝ помогна. Извади голяма ракета от чезнещите си запаси за празненството и сложи пръчката, която ѝ служеше за основа, между две хлабави павета — надяваше се гърмът да бучи в ушите ѝ поне през следващите няколко часа.

Ала не успя да закрепи ракетата и когато драсна клечката, си изгори пръстите и я изпусна, проскимтя от болка и ги засмука, а по лицето ѝ се стекоха сълзи.

— Нощи, я се виж, пиана си като говедо. — Дарси се извиси над нея. — Я ми ги дай.

Грабна клечките от ръката на Лийша и продължи:

— Може да съм дървоглава, ама, чини ми се, че пиенето и фойерверките не си отиват хич. Какво, не ти трябват пръстите ли вече? Или искаш да утрепеш някого?

— Недей ме поучава, Дарши Кътър — изфъфли Лийша. — С'съм билкарка на Хралупата, н'си ти.

— Тогава се дръж като такава — добави някой. Приближаваше Илона. Последният човек на света, когото искаше да види. — Какво би казала Бруна, ако те види?

С добра причина пазим тайните на огъня, беше ѝ казала старицата. *На мъжете не може да се вярва да зачитат тази сила.*

Изведнъж Лийша се засрами ужасно. Ако беше жива, Бруна щеше да плюе в краката ѝ или да я удари за пръв път с шибалката си.

Лийша знаеше, че ѝ се пада. Представата, че е предала учителката си, ѝ дойде в повече и тя падна на колене и се разрида. Дарси я улови за лакътя и я придърпа към себе си, за да не я види тълпата.

— Нищо, нищо, Лийша — прошепна. — Случва се на всеки. Айде, върви с майка си. Ще се оправя с огъня.

Лийша подсмръкна и кимна, обърса очи и изправи рамене, когато двете се разделиха. Бавно закрачи към майка си, като внимаваше да не се препъва по неравните камъни. Когато Илона ѝ предложи рамото си, Лийша го стори бавно и наглед с достойнство. Само майка ѝ знаеше колко безпомощно се подпира дъщеря ѝ на нея.

— Още малко, още малко и ще си починеш — каза Илона.

Стигнаха до една от многото пейки край площада, а жените там скоропостижно се заизправяха и с леки реверанси отстъпиха местата си.

— Така — започна Илона. — Колко пи?

Лийша вдигна рамене. Разтърси се из престилката си, извади бутилката на Уонда и я подаде на майка си. Илона я вдигна на светлината, дръпна тапата и я подуши. Изпръхтя и отпи.

— Ако изпия от това толкова, колкото си пила ти, даже и аз щях да се омая, а ти сигурно си готова да повърнеш втори път след сутринта.

Лийша тръсна глава.

— Само минутка ми трябва, да си поема дъх.

— Нямах минутка — каза Илона, изправи се и леко дръпна роклята си надолу, за да свали деколтето, както правеше, когато се покаже привлекателен мъж. — Вдигни главата. Не изригвай върху ботушите му.

Лийша вдигна поглед — приближаваше граф Тамос, все още великолепно пременен, както когато подари колието на Рена. Неколцина Дървени войници го следваха, ала той сякаш не ги забелязваше, усмихнат, спокоен и красив. Направи й реверанс по онзи начин, както го правеха самонадеяните благородници — ужким показваха уважение към хора под техния сан, а всъщност го правеха само защото могат и защото така им е скимнало.

— Радвам се да се видим отново, господарке — рече и се обърна към Илона. — Бих разбрал, ако имате сестра, така че тази красавица навярно е майка ви, прочутата госпожа Пейпър.

Лийша завъртя очи. От принца очакваше поне капчица повече оригиналност. Ако получаваше по клат всеки път, когато някой се присламчваше към Илона с тази реплика, щеше да е по-богата от херцог Райнбек.

Илона също отвърна както винаги, изхихика, като че ли никога преди не беше чувала нещо толкова остроумно, заби поглед в краката си и се изчерви чаровно. Лийша се съмняваше, че нещо изобщо би могло да накара майка й да се изчерви, но тя умееше да го прави, когато си поиска.

Илона поднесе ръка към устните на графа.

— Боя се, че всички истории, на които дължа славата си, са верни, уважаеми графе.

Дума да няма, помисли си Лийша и пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си.

Усмивката на Тамос бе направо хищническа, като тази на вестоносеца Марик с нея преди години. На Лийша ѝ се догади само от мисълта Тамос да гледа така майка ѝ. Не и пред нея. Не и тази вечер. Насили се да се усмихне и на свой ред подръпна деколтето си.

— Наслаждавате ли се на празненството, Ваше Височество? — попита го, като привлече погледа му и направи всичко възможно да го задържи. Очите му непрестанно се спускаха от горе надолу и обратно, но подобно на майка си, тя се престори, че не забелязва.

— Никога не съм бил на сватба в едно от селцата — рече Тамос — и сега виждам колко много съм пропуснал. Дворцовите балове бледнеят.

— Ласкател — отвърна Лийша. — Как жени в грубо сукно от Хралупата може да се сравняват с дворцовите куртизанки, от глава до пети в злато и коприна?

Очите на Тамос отново се плъзнаха надолу от лицето ѝ и Лийша се усмихна още по-широко.

— Куртизанките ги е грижа повече за себе си, отколкото за когото и да било другиго. — Подаде ѝ ръка, когато жонгльорите подеха поредния танц. — Владееят колелетата в постелята, но не и рила на площада.

Следващите няколко часа се сляха в едно за Лийша, докато танцува и се смя с красивия граф. Неохотно я споделяше с другите танцуващи и винаги стоеше близо до нея, а в каретата пътьом към колибата ѝ целувките му бяха топли и страстни. Членът му бе голям и корав в панталона и тя притискаше хълбоци и бедра към него. Самата тя се подмокряше все повече с всяка изминала секунда и започна да обмисля как най-удобно да го обязди в каретата — ала тогава конете спряха и кочияшът свали стълбичките пред вратата.

Тамос слезе пръв и подаде ръка на Лийша, докато тя се клатушкаше по стъпалцата.

— Върни се на сватбата — каза Тамос на кочияша. — Ще си дойда пеш.

— Ваше Височество — объркан отвърна мъжът, — нощ е, горите са пълни с Красианци...

— Тогава се върни по изгрев — нетърпеливо отвърна Лийша. — Просто си върви!

Кочияшът сви рамене и изплющя с юздите.

— Фино му го подсказа — отбеляза сухо Тамос, но се ухили, когато Лийша започна да го влачи към колибата.

Без предисловия го издърпа право в спалнята. Запали слаба химическа лампа, обърна се и го бутна върху кувертюрата. Тя надигна полите си, пролази върху него, зацелува лицето, устните, врата му.

— Сега, Ваше Височество, ще се възползвам от вас.

Тамос зашава, охлаби връзките на роклята ѝ и зарови лице в деколтето ѝ.

— Обикновено е обратното.

Лийша се усмихна.

— Тъй, тъй, но в Хралупата го правим другояче. Ще ви яздя, докато не пристигне кочияшът.

Посегна надолу, отвори колана му, а след това и панталона, макар и с мъка. Представяше си как ще измъкне члена му за секунди, ала накрая трябваше да сведе поглед и да се погрижи с две ръце за последния възел. Издърпа панталона му надолу, но членът му беше почти омекнал.

Пое го в ръка и го погали, докато целуваше графа, ала мъжеството му не набъбна. Тя се премести малко по-нагоре и отпусна гърди върху лицето му, раздвижи длан по-енергично — това помогна и вече ѝ се струваше достатъчно твърд, за да свърши работата. Тя изрита фустанелите си встрани и го поднесе към себе си, ала той отново се отпусна между пръстите ѝ.

— Какво има? — попита го.

— Ах... Нищо... — Простена Тамос. — Просто е късно... Пих... Не очаквах да си тъй...

— Настойчива? — попита Лийша и се изплю върху пениса му, за да може да го разтърка още по-бързо. Графът простена, когато го пое в устата си, ала остана мек.

Ноци, в мен ли е проблемът? — запита се тя. От всички мъже на света само Ахман ли ме желае?

Потисна мисълта и слезе от леглото.

— Какво правиш? — попита я той. — Ще се оправя. Просто ми трябва малко...

— Шшш — каза Лийша и измъкна ръце от ръкавите на роклята си, а после я избута надолу. — Ще ти дам каквото искаш.

Той я гледаше на мътната светлина и когато обърна глава към него, Лийша видя, че отново се е възбудил. С копие като неговото би се гордял всеки мъж и тя прехапа устна, нетърпелива да го усети в себе си. Пресегна се и го стисна.

Графът изръмжа животински и скочи на крака, а после я наведе над леглото. Тя охотно се поддаде и извика от удоволствие, когато я прониза. Започна да тласка заедно с него и екстазът ѝ растеше от секунда на секунда.

Графът ненадейно изхриптя и свърши, а после се отпусна на гърба ѝ. Лийша се размърда, съвсем малко ѝ оставаше да стигне до екстаз, но той отново бе омекнал и се измъкна навън. Лийша искаше да се разплаче, ала нямаше сили. Прииска ѝ се да бе казала на кочияша да ги изчака, докато пийнат чай, а не да ги остави за през нощта. Надяваше се графът да има смелостта да си тръгне.

Ала Тамос свали останалите си дрехи и се вмъкна при нея.

— Беше невероятно — промълви и се притисна към гърба ѝ. Зави ги с едно от одеялата, обгърна я с мускулестите си ръце и обори лице във врата ѝ. — Пожелах те още щом те зърнах в лечебницата на Жизел, но никога не съм се надявал, че ще е толкова хубаво.

За миг отчаянието на Лийша се поразсея, чувстваше се на топло и сигурно в ръцете на графа. Може би не бе достатъчно мъж за нея тази нощ, но тя бе предостатъчно жена за него. Това странно я възгордя и тя заспа с усмивка на уста.

Небето още тъмнееше, когато Лийша се събуди — сънувала бе Ахман и страстните им нощи в Дара. Магията го преобразяваше в създание с неконтролируем нагон и той често я обладаваше посред нощ, макар нито един от двамата да не бе напълно буден. Той я целуваше и галеше, тя го поемаше в ръката си и го възбуждаше все по-

силно. Когато и тя бе готова, той я пронизваше рязко и дълбоко, така че и двамата се провикваха с всеки тласък. Миг по-късно отново спяха, а няколко часа след това посрещнаха зората с още любене.

Създателю, Ахман ѝ липсваше. След двацет и осем години себеотрицание си беше позволила седмица ненаситност и сега тялото ѝ жадуваше за още от същото. От когото и да било. Знаеше, че усиленото сексуално щение бе чест симптом на бременността, но не очакваше да засенчи дори гаденето и главоболието ѝ.

Зад нея Тамос хъркаше доволно и я гъделичкаше с рунтавите си гърди. Тя се обтри в чатала му. Нещо помръдна и тя го претърколи по гръб и го пое в устата си. Този път се втвърди почти моментално.

Тамос простена, още полузаспал, но после смъкна ръка и я погали по косата и тя разбра, че го е събудила. Веднага го възседна. Графът изохка от удоволствие и прокара длани по хълбоците ѝ, пое в шепи гърдите ѝ. Затворила очи, Лийша си представяше Ахман.

От време на време усещаше членът му да потръпва и веднага се надигаше, а после се привеждаше, за да го целуне, докато дишането му се успокои. След това продължаваше.

Не след дълго усети, че приближава собствената ѝ кулминация, и ускори темпото. След няколко мига вече крещеше в екстаз, а Тамос я стискаше за хълбоците, сякаш животът му зависи от това. След дългата суша оргазмът ѝ продължи дълго. Когато започна да отшумява, тя се усмихна и стегна мускули, отново поде бърз и равномерен ритъм и отново свършиха едновременно.

Тя понечи да го целуне, но и двамата пъхтяха и устните им се отделиха, когато по тях напъпи безпомощен смях.

— Невероятно — повтори графът.

— Тъй, тъй — искрено се съгласи Лийша, макар стомахът ѝ да възрази, кипнал като забравена на огъня супа.

Тя вдиша дълбоко и се опита да устои, но след малко затисна устата си с ръка и изтича от стаята, след което повърна обилно в нужника. Беше се превърнало в ежедневен ритуал и Лийша дори го очакваше с нетърпение, ако и само за да приключи по-бързо и да може да започне деня си.

Повръщането винаги предизвикваше и главоболията ѝ и Лийша инстинктивно заби кокалчета в слепоочията си. Сепна се.

За пръв път от месеци нямаше главоболие. Не просто бе отслабнало, нямаше го. Стисна очи и си позволи да пусне няколко сълзи от радост.

Тамос се беше облякъл и чакаше на прага на нужника, когато тя се показва, гола и засрамена, но върнала си силите. Усмихна се, метна на раменете ѝ одеялото и ѝ даде чаша вода.

— Цяла нощ песни и пиене няма как да не ни се отразят. Не издавай мен и аз няма да издам теб.

Лийша кимна и отпи от водата.

— Преди да стане херцог — рече Тамос, — брат ми ми казваше, че най-добрият лек след пиянска нощ са беконът и яйцата. Изпробвал съм предложението му и досега не съм откривал по-добро.

— Ще направя — каза Лийша, благодарна да се намери с нещо за вършене.

— Бих си ги направил сам... — Започна графът.

— ... но никога не сте готвили яйце през живота си, нали, Ваше Височество?

Тамос вдигна ръце извинително и усмивката му проблесна в предутринната дрезгавина. Лийша не можеше да си представи коя жена можеше да ѝ устои.

Тя направи театрален реверанс.

— Тогава за мен ще е чест да направя закуска на Ваше Височество.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

АУРИ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ЕДИНАЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕТО

Забавата продължи цели часове, след като Арлен и Рена се показаха, малко разчорлени, от сватбената шатра. Беше решил, че ще консумират брака си нежно, но невястата му се беше нахвърлила като животно още щом влязоха, а аурата ѝ сияеше от похот.

Невястата ми. Рена Танър. Мисълта маеше главата му повече от съвкуплението им. Момичето, заради което беше избягал от дома си, се оказа тази, която съдбата му е отредила.

Отредена ли? Той изсумтя. Цял живот не вярваш в Създателя, не вярваш в Избавителя, но се спогаждате с едно момиче и, бум, изведнъж пръст има някакво божество?

Колкото и да му се щеше обаче да обяви това за лудост и глупост, не можеше.

Запрепъваха се с омекнали крака обратно в множеството и Арлен отново се изуми от аурата на всички тези хора.

Арлен някога смяташе магията за зло, но тя бе отвъд подобни определения, не бе по-зла от вятъра, дъжда или електричеството. Пулсираше във всички живи същества и ги определяше до последната клетка. Човешките аури бяха по-смътни и много по-сложни от тези на демоните, но наред голямата защита на Хралупата витаеше предостатъчно магия. Без да го съзнават, местните впитяха радостта си в магията, а тя се виеше радостно край тях, могъща и заразителна.

Арлен можеше да вижда аури, откакто бе нарисувал защитите край очите си, но никога не бе съзнавал какво значат нюансите на цвят, яркост и плътност, докато не се изправи срещу ядронския княз. За миг умовете им се бяха докоснали и Арлен беше видял света през очите на демон.

Сега дори периферното му зрение му подсказваше много за емоционалното състояние на някого, а внимателният поглед го захранваше с непрестанен поток информация. Знаеше кога хората го лъжеха и кога бяха искрени, кога бяха готови да се бият и кога — да бягат. Виждаше всяка тяхна емоция по всяко време, макар все още да трябваше да гадае какво я е предизвикало.

Не можеше да чете мисли, както това правеха мисловните демони... още не. Но ако се концентрираше, можеше да обточи магическа нишка от себе си към тях и да запечата в нея същността им, а след това да я върне у себе си. Така можеше да ги *познае* много по-добре, отколкото всеки любовник и билкар — всеки техен белег, всяка болка, всяка емоция. Тук изгаряне от някой шиш над огъня, там одраскване от котка, всичко това разказваше историята на тялото.

Понякога в ума му просветваха образи — хора, места и предмети със силно емоционално значение за онзи, когото *познаеше*, но от него зависеше да изтълкува значението на тези неща.

Дори растенията можеха да крият тайни. Като просто вдишваше магическата мъглица, сгъстила се край някое дърво, Арлен можеше да отлюспи годините и да види растението по-ясно, отколкото всеки дървар. Кога дървото е оцеляло от наводнение или суша. Кога — от пожар или слана. Всички демони, драскали по кората му. Всичко, откакто се бе разпукала ядката му — само за миг *познаваше* всичко.

Когато се върнаха на забавата, там ги чакаше Шаманвах заедно с Роджър, Кендъл и новите му съпруги.

Аурата на Роджър беше особено интересна. Когато жонгльорът свиреше или играеше роля в някое представление, над аурата му падаше покривало, невъзможно бе човек да го разчете.

В други моменти обаче младият му приятел беше отворена книга. Край него се носеха образи — къде ярки, къде смътни, всички свързани към него чрез сложни плетеници от емоция.

Арлен можеше в тези образи да отличи себе си и Рена, както и Аманвах, Сиквах и Лийша. Роджър се съмняваше относно някои неща в брака на Рена и Арлен, но самият той бе правил съмнителни избори със своя собствен, така че не смяташе за редно да се меси. Всичко беше приключило, а като приятел на Арлен, Роджър беше длъжен да го подкрепя.

Той сложи ръка на рамото на жонгльора.

— И аз те подкрепям, Роджър. Честна дума. Нищо, свързано с Рена, не намалява дълга ми към теб.

Роджър примигна глуповато.

— Какво разбра...

Аурата на Аманвах припламна, когато тя насочи вниманието си към него. Бе извънредно умна и долавяше смисъла на думите на мъжа си, преди да ги е доизрекъл.

И около нея за секунда закръжаха образи, най-вече тези на родителите ѝ. Аманвах живееше в гъстата им сянка. Между двата образа се носеше книга.

— Мислиш си, че в Евджаха се говори как само Избавителя може да прозира в сърцата на хората — предположи Арлен.

През аурата на Аманвах пробягна рязък шок, но след това младата *дама'тинг* се отпусна, а емоциите ѝ се скриха под равномерния ритъм на дъха ѝ. Взираше се в него не по-малко проникателно, но той вече не можеше да я разчете.

— Така се казва — рече тя. — Но ти не си Избавителя.

Той погледна и към Сиквах и с изненада установи, че умът ѝ е също толкова дисциплиниран, колкото този на Аманвах. Тя бе повече, отколкото показваше. Може би имаше нещо общо с бялото ѝ було — само девойките, обучени в двореца на *дама'тингите*, можеха да носят бели була, ала Сиквах не бе *дама'тинг*. Какъв ли странен поток на обстоятелствата се бе завихрил около тази наглед обикновена девойка?

Макар съпругите на Роджър да криеха аурите си, не можеха да прикрият магията на предметите, които носеха. Защитените кости в яките на двете момичета караха гърлата им да горят пред погледа му. Арлен огледа защитите, подобни на тези в цигулката на Роджър. Беше чул ефекта им. Много полезна магия.

Други от бижутата им също гreeха. Кесията с *хора* на кръста на Аманвах пулсираше равномерно и дори Шаманвах носеше няколко парчета демонска кост сред пръстените и гривните си, макар той само да можеше да гадае каква работа ѝ вършат.

— Не ми вярвате — рече Арлен.

— Има ли причина да не е така? — попита Аманвах.

Арлен се съсредоточи и прокара няколко магически нишки през момичетата, за да ги *познае*.

— Не, но аз вярвам на теб, Аманвах ва Ахман. — Кимна към Сиквах. — Както и на сестра ти по брак. Виждам, че нито една от вас не се е съюзила с Ний и че намеренията ви към приятеля ми са почтени.

— Така ли? — намеси се Роджър.

— Не се вълнувай прекомерно — каза му Арлен. — Може да следват буквата на заповедите ти, но няма да се поколебаят да не се вслушат в духа им, ако смятат, че така е било по-добре за теб.

Аманвах не изглеждаше изненадана от подобна оценка.

— Нашият почитаем съпруг понякога има нужда от... напътствия.

Арлен се позасмя.

— Честна дума.

— Ей! — възкликна Роджър.

Арлен остана усмихнат.

— Не мисля, че съм Избавителя, Аманвах. Не мисля, че и татко ти е Избавителя. Не вярвам, че Избавителя съществува освен като символ, към който да се стремим.

— Значи, не еретик, а неверник? — попита Аманвах. — Нима това е по-добре?

Арлен се поклони.

— Ти ще прецениш, принцесо.

Аманвах поприсви очи над булото си.

— Друг път ще преценявам. Благодарим ви, че ни оказвате честта да споделим празненствата ви.

Тогава напред пристъпи Шаманвах. Държеше същата дъска за писане, която Арлен беше виждал в ръцете ѝ стотици пъти, и в ума му се върнаха приятните спомени за шатрите на Абан на Великия базар.

В аурата ѝ също се виждаха образи, свързани към нея с колонки от тефтера ѝ, в черно и червено — изплатени дългове, дължими суми. Аманвах я беше изпратила при Арлен като помирителен дар, а Шаманвах се радваше да угоди и на двамата. Щеше да направи всичко възможно тази нощ да бъде свършена, независимо кого трябваше да подкупи или да навика за целта, но и това щеше да запише сред услугите, за които ѝ се полага заплащане.

Арлен се усмихна.

— Толкова много приличаш на съпруга си, че ме заболява сърцето за приятеля ми Абан.

Шаманвах се поклони.

— Синът на Джеф е твърде любезен.

С нищо не даде знак, но по аурата ѝ личеше, че се е поласкала искрено.

И думите му бяха искрени. На Арлен му липсваше Абан, но пък той бе доказал многократно, че макар от време на време да можеше да му се има доверие, никога не можеше да му се *вярва* наистина. Когато трябваше, лъжеше, но най-често просто криеше истината. Обикновено важна истина.

Арлен беше премислил събитията от последното си посещение в Красия десет хиляди пъти и всеки път у него оставаше усещане за нещо съмнително. Абан все пак беше намерил картата, която отведе Арлен до руините на Анокх Слънце и гробницата на Каджи, където откри копието. Първо бе разкрил оръжието пред Абан, за да потвърди, че е истинско. По-късно същата нощ Джардир, някога най-добрият приятел на Абан, беше опитал да го убие, за да му го отнеме.

Сега работеха заедно. Дори Марик да не го беше потвърдил още преди месеци, голяма част от красианското нашествие носеше следа от намесата на Абан. Това беше по-добре от алтернативата — Абан никога не беше толкова брутален или разточителен, колкото Джардир. След първоначалната победа над крепостта Райзън огромни части от южните земи бяха завладени с непокътнати домове и поля, недокоснати жени и отворени търговски пътища, макар да ги управляваха *дамати*. Абан нашепваше милост в ухото на Джардир, макар и само в името на изгодата.

На чия страна си, Абан? — зачуди се не за пръв път Арлен. *Не знаеш ли, че приятелят ти се опита да ме убие? Или просто го прие? Или през цялото време е било твоя идея?*

Въздъхна. Имаше ли някакво значение? Нямаше смисъл да губи време в подобни мисли. Скоро щеше да се изправи и срещу двамата и да научи истината. Но първо трябваше да оцелеят през Новолунието.

Когато застанаха отново по местата си, върволицата благопожелатели се възобнови. Следващите бяха възрастна жена, повела със себе си мъж на средна възраст. Млечнобелите му очи се

взираха в нищото. Имаше нещо познато в тях и в аурата на жената личеше, че тя поне го познава и чувства дълг към него.

— Лори Шепърд, господин и госпожа Бейлс — каза жената и се поклони сковано. — Това е синът ми Кен. Нямаме какво да ви дадем, само искаме да ви поздравим, дано да приемете. Ядроните ни затриха цялата рода, докато бягахме от Красианците. Щяха да вземат и мен, и Кени, ако не бяхте дошли. — Тя потупа мъжа по дланта. — Трудничко ни е, но Хралупата ни прие като свои, когато успяхте да докарате каруците ни в града — не сме гладували и не сме студували, нищо, че Кени не може да работи. Благодарим ви.

— Цялата Хралупа заслужава благодарност за това — каза Арлен. — И вие, задето сте показали такава сила в трудни времена.

Той погледна към Кен Шепърд, смълчан до майка си. Аурата му излъчваше тих срам и самоненавист, задето трябва да се осланя на старицата. Но и той ѝ бе опора в старините ѝ, така че се долавяше и искрица гордост.

— Винаги ли си бил сляп?

Кен кимна.

— Да, откакто се помня.

— Треската му угаси очите, още в пелени беше — каза Лори.

Арлен *позна* очите на Кен и откри къде тялото му се е предало. Пресегна се инстинктивно за магия от голямата защита и нарисова с пръст символ на челото на мъжа, както и около веждите.

Хората наоколо ахнаха, когато очите на Кен се избистриха и станаха яркочервени, окръглиха се, а той запелтечи без думи, въртейки глава наляво и надясно. Аурата му пламна от дива радост, но после угасна в пълно объркване и смазващ страх. Накрая стисна здраво очи и ги покри с длани. Целият се затресе.

Арлен постави длан на рамото му.

— Всеки ден ще става по-леко, Кен Шепърд. Честна дума. Знам точно през какво минаваш.

Скоро след като оживлението около старицата и мъжа се премести по-далеч от младоженците, приближи един сам *кха'шарум*. Не се колебаеше в стъпките си, но в аурата му Арлен виждаше страх и срам. Аманвах рязко си пое въздух, твърде тихо, за да я чуят хората

освен Арлен, и край нея пламна гняв, преди да си върне спокойствието на *дама'тингга*.

Воинът коленичи пред Арлен и притисна чело в паважа. Арлен нямаше нужда да *познае* мъжа, за да разбере чувствата му. Бе прекарал достатъчно време сред *шарумите*, за да усети кога някой го обижда — клетият *кха'шарум* бе просто вестоносецът.

Несъмнено офицер Кавъл бе решил, че прави майсторски политически ход, като праща *кхафит* да засвидетелства почитанията си и да му поднесе първия *алагайски* дар. Беше непряка обида, която удобно го държеше на разстояние от така наречените Копия на Каджи — мъжете, помогнали на Джардир да надвие Арлен и да му открадне копие, — но този мъж не бе обида за Арлен. Колко пъти бе виждал отношението към *кхафитите* в Красия, оставени без никакви права, без никакви възможности. Така бе от Завръщането насам, но само за няколко кратки години Джардир го променил. Това пак ли бе Абан — удобен начин да се сдобие с още воители, верни нему, — или изменчивият му *аджин'нал* започваше да се сдобива със съвест?

Коленичещият воин постави рога от дървесен демон в краката на Арлен и Рена. Магията бавно се отцеждаше от тях, за да подхрани мощта на голямата защита.

— Джада. — Арлен оформи символа на първия Устой на Рая във въздуха. Аманвах го погледна изненадано, но той я пренебрегна и се усмихна на воина.

— Джада — съгласи се той. Погледът му прескочи към Аманвах и страхът му се усили.

— Надигни се и се изправи гордо — подкани го Арлен на красиански. Когато мъжът го стори, Арлен се поклони. — Не бой се, братко. Кавъл може да не вижда иронията в това да изпрати *кхафит*, за да ми нанесе обида, която се бои да нанесе лично, но аз я виждам. *Кха'шарумите* са чест за кастата на *дал'шарумите*, а не обратното.

Воинът се преклони отново, а промяната в аурата му беше величествена — от срам към гордост, от страх към въодушевление.

— Благодаря, *пар'чин*.

Той се поклони и на Рена, а след това — на Аманвах, обърна се и изтича обратно в тъмното.

Остават шест устоя.

— Ще накажа Кавъл — каза Аманвах, когато воинът се отдалечи.
— Моля, разбери, че тази обида не идва от мен.

— И аз имах предвид това, което казах — каза Арлен. — Бил съм се редом с *шарумите* в нощта, но никога не съм имал уважение за тези, които си търсеха и най-малката причина за кръвни вражди. Кавъл обижда само себе си по този начин.

Аманвах наклони глава и в аурата ѝ пролича уважение, макар да не се издаде дори с очи. Той ѝ отвърна с леко кимване.

След миг се появи и Уонда Кътър и положи пред него дългия извит рог на въздушен демон, мембраната на гръбната му перка — още прикрепена към него.

— Щях да съм първа, но тези неща се обезкостяват по-трудно, отколкото се убиват.

Арлен се усмихна. Аурата ѝ издаваше силна гордост, но и малко страх. Той я *позна* — щеше да поиска нещо от него. Нещо за себе си, което се боеше, че той може да не успее — и по-лошо, да не иска — да ѝ даде.

— Благословена бъди, Уонда Кътър — каза Аманвах, — първа сред *шарум'тингите*.

Шарум'тинги? Арлен не очакваше и това да се е случило. Джардир даваше права и на жените? Чудесата нямаха ли край?

— Гордея се с теб, Уонда — каза Арлен, като повиши глас, за да го чуят и останалите. — Първата жена воин на Красия е чутовно постижение. Ако някога бих могъл да сторя нещо за теб, само кажи.

Уонда се усмихна и човек нямаше нужда от аурата ѝ, за да види облекчението, лицето ѝ ясно го показваше.

— Казват, че си върнал очите на Кен Шепърд.

Арлен кимна.

— Да.

Уонда се бе подстригала така, че косата ѝ да скрива белезите от демона, но сега я отметна назад. Попита тихо:

— Можеш ли да махнеш белезите им?

Арлен се поколеба. Можеше да го стори на мига, но не беше сигурен дали трябва. Нарисува защита във въздуха, за да го чуе само тя, когато ѝ отвърна:

— Мога. — Очите ѝ грейнаха. — Но когато настъпи Новолунието, за какво ще мислиш повече, Уонда Кътър? За близките

си или за лицето си?

Изпълни я срам, а Арлен посочи собственото си лице, покрито със стотици татуировки.

— Белезите могат да ни закрилят, Уонда. Да ни напомнят кое е истински важно.

Момичето кимна, а той я хвана за раменете и ги стисна.

— Помисли си. След Новолунието, ако още го искаш, само кажи.

Аурата ѝ премина в по-неутрален цвят, но бавно затрептя, докато обмисляше думите му.

— Предполагам, че сега няма да приемете предложението на Демона от пустинята? — попита Тамос, предвквайки последното си парче бекон.

Лийша му се усмихна. Апетитът ѝ се беше възвърнал и се чувстваше енергична и силна за пръв път от седмици насам.

— Не е вероятно да го сторя.

— Майка ми казва, че може да ви се има доверие да направите това, което е добре за Хралупата — рече Тамос, — но не бива да си мисля, че това ще значи да следвате заповедите ми.

Лийша се засмя и се надигна, за да разчисти.

— Херцогинята майка е права.

— Много си приличате — каза Тамос.

Лийша шавна с хълбок към него.

— Не твърде много, надявам се, иначе не бих искала да си мисля за снощи. Знам, че вие от кралския род искате да пазите родословното си дърво неопетнено.

Тамос се засмя.

— Не твърде много. Макар че майка ми бе чудна хубавица навремето.

— Нямам никакво съмнение.

— Колкото до родословните дървета... — Тамос сви рамене. — Преди век домът ни бе сред по-маловажните. Пръв от нас на Бръшлянения трон седна дядо ми, а дотам го издигнаха по-скоро парите, а не родословието.

Бързо се изправи и я пое в прегръдките си.

— А и вие сте най-близкото нещо до благородничка от Хралупата. Мислили ли сте какво може да постигнете като графиня?

Лийша изсумтя и внимателно се отдръпна на ръка разстояние от графа.

— Ваше Височество се слави с това, че преспива с всяко младо девойче, което му се мерне пред очите. Трябва ли да ви вярвам, че *вие* ще сте ми верен?

Тамос се усмихна и я целуна.

— За вас може да се опитам.

— Ако всички сме живи след следващата седмица, ще си помисля — обеща му Лийша и го целуна бързо по устните, след което продължи да чисти. Не се съмняваше в искреността на предложението, но и знаеше, че това е по-скоро политика, отколкото чувства. Бракът между тях щеше да укрепи контрола на Тамос над Хралупата, както и контрола на Райнбек над херцогството му. Арейн знаеше това.

А това толкова лошо ли би било? Лийша нямаше представа.

— Вярно ли е, че сте се изправяли срещу един от онези мисловни демони, за които говори господин Бейлс? — попита Тамос.

Лийша кимна. Тя отиде до бюрото си и взе един плик, скрепен с восък, в който бе отпечатан символа ѝ — хаванче и чукало. Подаде го на графа.

— За майка ви.

Тамос повдигна вежда.

— За брат ми, имате предвид.

Лийша отвърна със същото изражение.

— Трябва ли да играем тази игра, дори насаме?

— Не е игра. Райнбек е херцог, параноик е и е горделив. Ако покажете неуважение към него открито, ще има последствия.

Лийша кимна.

— Да, но ще получи това от вас и не се съмнявам, че можете да изпратите съобщение до Арейн...

— Нейна Светлост — поправи я Тамос.

— ... до Нейна Светлост — каза Лийша — безпрепятствено. Както и сам казахте в тронната зала, билкарките все още са в нейната сфера на влияние. Така че не показваме неуважение.

Тамос се намръщи, ала взе писмото.

— Ще съм честна, Ваша Светлост — каза Лийша. — Не знам доколко да ви се доверя, независимо дали сте в постелята ми, или извън нея. Защо сте тук, защото ви е грижа или защото искате да укрепите влиянието си?

Тамос се усмихна.

— И заради двете, разбира се. Хралупата на дърваря винаги е била част от Анжие и е разчитала на трона за много неща, включително за маршрута на вестоносците, който ви свързва с остатъка от света. Неотдавна беше само малко селце, но никой не може да си позволи да пренебрегне клетвите си за вярност само защото се е разраснал. Ако бяхте открили злато или въглища в земите си, щяхте ли да очаквате от трона да ви направи независими?

Лийша поклати глава.

— Разбира се, че не.

— Тези защиты, които господин Бейлс ви е дал, не са по-различни. А и какво толкова ужасно сме сторили? Помолихте ни за помощ и получихте храна и зърно, добитък и дрехи. Вие проектирате големите защиты, но ние ги строим, построихме наново и домовете ви. Кулата ми може да изглежда внушително, господарке, но целта е да издържи срещу Красианците, а не да плаши хората със сянката си.

Лийша кимна, но отвърна:

— Не че и тя ще помогне. След две години Красианците ще имат повече воители, отколкото е цялото население на Анжие. И сега биха могли да се разправят с Хралупата за ден, ако пожелаеха, макар че Дара на Еверам ще остане без гарнизон, а лактънците биха ги издебнали в гръб. Но пък когато се сдобият с Хралупата, не бихме могли да сторим нищо, за да си я върнем, а Лактън би се оказал между смъртоносни щипци.

Тамос поклати глава.

— Красианците никога няма да превземат Лактън, освен ако не се превърнат от пустинни в корабни плъхове. Лактънците имат прибрежни селца, пръснати на стотици километри, и всяко от тях си има пристан за доставки на запаси. Никой не би могъл да ги опази всички, а хората от наколните жилища по блатата, както и блатните демони, биха взели тежка дан от Красианците. Лактънците могат да обърнат корабите си срещу някое от селата и да пуснат облаци от стрели срещу Пристан и къде ли не по протежение на бреговете. Само

че лактънските управници са страхливци и няма да видят полза от това да продължат битката оттатък бреговете. Лактънец на сушата е като въздушен демон на земята.

— Съгласна съм — каза Лийша. — Опитвах се да кажа на лактънците в тези селца да бягат към Хралупата.

Тамос присви очи.

— Вече играете ролята на графиня, така ли? Нямате право да отправяте подобни покани. Вече сме пълни догоре.

— Нищо подобно — отвърна Лийша. — Единственият ни шанс да устоим на красианците е да се разраснем колкото е възможно по-бързо. Трябва да преизпълним Хралупата. — Тя въздъхна. — Ако още я има след Новолунието.

Тамос я хвана за дланите и се приведе към нея.

— Няма защо да си противостоим, Лийша Пейпър. Ще пусна всеки въшлясал селянин оттук до красианската пустиня, ако ми дадете отговорите, които търся.

— Отговори ли? — попита Лийша, макар чудесно да знаеше какво има предвид той.

Тамос кимна.

— Колко воини имат красианците и къде са разположени? Какво сте видели в съзнанието на мисловните демони, та така сте се уплашили всички? Може ли да разчитаме на господин Бейлс да не прахосва човешки животи, докато се сражава с тях? Ще подкрепите ли управлението ми?

Слънцето се показваше над хоризонта и двамата се поизправиха, когато чуха да наближава каретата на графа. Лийша отново въздъхна.

— Ще обмисля въпросите ви, Ваше Височество, и скоро ще Ви отговоря.

Тамос изпъна гръб по войнишки и се поклони стегнато. Внезапната формалност можеше да изглежда обидно при други обстоятелства, но той не откъсна поглед от нея, като през цялото време се усмихваше.

— Е, до вечеря тогава. Довечера.

Лийша му върна усмивката.

— Репутацията ви на ловец не е незаслужена, изглежда.

Тамос ѝ смигна.

— Ще изпратя кочияша си по смрачаване.

Бе почти зазоряване, когато върволицата благопожелатели оредя, а още мнозина продължаваха да танцуват. Дърварите и *шарумите* се бяха върнали, пълни с магическа енергия, и оставиха купчина демонски кости, висока колкото мъжки бой, в средата на Гробището и така вдъхнаха светлина на голямата защита и нов живот на празненството.

Арлен си пое дълбоко дъх и отиде при фунията на жонгльорите. Скокна леко на платформата без помощта на стъпала, макар да бе на два метра над земята. Изпълнителите спряха да свирят и му отстъпиха мястото си. Тълпата се провикна весело и Арлен изпъна ръка към Рена. Тя също скочи на сцената направо от място и той я прегърна през раменете.

— Знам, че звучи странно — каза Рена, — обаче се кълна, че виждам любовта на тези хора към теб като... като някакъв ореол. Най-красивото нещо на света.

— Любовта им към двама ни — поправи я Арлен и я притисна към себе си. — И да, прилича на изгрева.

— Това не може да продължава така, нали? — попита Рена. — Не и с това, дето иде.

Обичам те, Рена Танър. Арлен поклати глава.

— Ще е кървав меден месец.

Рена облегна глава на рамото му.

— Е, поне първо потанцувахме.

— Да — съгласи се Арлен и я притисна за последно, преди да я пусне и да вдигне ръце, за да укроти тълпата. Това нямаше особено значение — Арлен нарисова няколко защиты за усиляване на звука и гласът му се понесе надалеч.

— Искам да благодаря на всички ви за изключителната нощ. С Рена на никого не казахме за плановете си, но успяхте да ни устроите най-добрата забава, която можехме да очакваме.

Хората изреваха дружно и затропаха с крака.

Небето просветляваше, жилеше и пареше по кожата на Арлен. Беше свикнал с тази болка по зазоряване, но вече знаеше как да отдръпне силата си от повърхността на кожата и да я предпази от светлината, доколкото може.

Но слънцето успяваше да изпари излишъците по защитите му и го караше да ги чувства като оформени с огнен писец. До неотдавна смяташе, че тази болка значи, че слънцето се отрича от него. Сега обаче разбираше истината и посрещаше щипенето на драго сърце.

До него Рена изпъшка.

Болката ни учи, пар'чин, беше му казал веднъж Джардир, *затова ѝ се отдаваме драговолно. Удоволствието не учи на нищо, затова трябва да бъде заслужено.*

Арлен я хвана за ръката.

— Болката е цената на слънцето за нас, Рен. Заслужи я.

Тя кимна и си пое дълбоко дъх. Воините също усещаха ефекта от слънцето, но нямаха защити по кожата си, нито демонски огън в кръвта, така че магията бързо се откъсна от тях. Пошариха малко напред-назад, почесвайки се, сякаш имаха обрив. Разлетяха се искри, когато петънцата от демонска сукървица по дебелиите им кожени брони се подпалиха. Бронята на един от дърварите, обляна обилно с останки от ядрони, дори се подпали. Арлен се канеше да отиде да му помогне, когато мъжът вдигна наполовина пълно буре с бира и го изля върз себе си. Хората край него се разсмяха.

— Следващия път пощади бирата, просто ще те препикаем! — извика един от другите. Още смях.

— Хралупата бе крайно добра с нас — продължи Арлен, — но е време да остана насаме с жена си.

Рена стисна ръката му при тези думи и през него премина тръпка.

— И е време всички да се хванем за работа. Танците от снощи вдигнаха малко бремето от плещите ни, но до Новолунието остават още десет нощи и имаме работа. Демоните ще изврат Ядрото и всички ние трябва да сме готови да ги натикаме обратно там, където им е мястото.

Той посочи купчината демонски рога, докато слънцето я докосваше. Купчината избухна в толкова ярка клада, че погледът не можеше да ѝ устои, но дърварите изреваха и вдигнаха брадвите си. Дори *шарумите* се провикнаха и вдигнаха юмруци във въздуха.

И Арлен вече не се съмняваше, че демонските князе имат пълното право да се боят. Но и той бе виждал какво може да роди

Ядрото. Колчем се замислеше твърде дълго за това, и самият той се плашеше.

Рена го докосна.

— Добре ли си?

Арлен сложи ръка върху нейната.

— Да, Рен. Добре съм.

— Пренесохме всичко — рече Шаманвах, докато ги придружаваше обратно до стаята им в хана на Смит. Отвори вратата — сватбените им дарове ги чакаха, подредени спретнато из стаята. Розите бяха подрязани и красяха старата изрисувана ваза, масичката бе отрупана с прясна храна. По тоалетки и нощни шкафчета се виждаха други малки съкровища.

На Арлен му се събираше вече повече от година в Хралупата — опознаваше местните и ги обучаваше да се сражават с демони. Знаеше колко ценни за тях са вещите пред него. Ала бе видял, разбира се, и пламтящата гордост в аурите им, докато ги подаряваха. Искрената благодарност, обичта. Вярата.

Последното го порази най-силно. Онези хора биха сторили всичко, за което ги помоли, не от страхопочитание, а защото му вярваха. Беше им се доказал, биейки се редом с тях, и наистина вярваха, че никога няма да предаде доверието им.

И няма, врече се той наум. Ако демоните превземат Хралупата, когато луната се скрие, ще е, след като загина.

Шаманвах отиде при розите и вдигна късче хартия на конец, усукан около вазата.

— Всеки подарък е с името на този, от когото идва. Ще се посъветвам с Ърнал Пейпър и ще напишем подходящи благодарствени писма от ваше име.

Рена застина и миризмата ѝ се промени. Бе примитивно в сравнение с разчитането на аури, но дори денем за Арлен тя бе непрестанен поток от информация. Долови страха на съпругата си като тор по подметка.

Жегна го болезнено съчувствие и нямаше нужда от образ, за да разбере защо. Като повечето хора от Потока на Тибит, Рена не можеше да чете и пише.

Арлен се извърна от Шаманвах и прошепна така, че само Рена да го чуе с чувствителния си слух.

— Не го мисли, Рен. Дотогава ще знаеш как да си напишеш името, а после ще те науча и да четеш.

Погледът на Рена се стрелна към Арлен и тя се поусмихна. Миризмата ѝ се промени: обич и благодарност.

— Трябва и нещо хубаво за Гаред да направим. Задет' се застъпи така за нас.

— Мда — съгласи се Арлен.

— С радост бих избрала дар за барона — каза Шаманвах.

Арлен поклати глава.

— Вече имам идея. Аз ще се погрижа, но благодаря.

Шаманвах се поклони.

— Огърлицата от графа е прекрасна — рече тя на Рена. — Убедена ли си, че искаш да се разделиш с нея?

Почва се, помисли си Арлен.

Рена застана пред огледалото и прокара връхчетата на пръстите си по камъните. Арлен подушваше колко им се любува, чу тихата въздишка.

Рена свали ръка и не я вдигна повече. Свали огърлицата с другата.

— Не е редно тъй да се кипря, а толкова хора да стоят без нищо.

— Не подценявай вдъхновението, което може да бъде един предводител, отрупан с великолепиe — рече Шаманвах. — Но ако наистина това е щедротe ти желание, с радост бих откупила бижутото. Може да ти платя с пари или ако предпочиташ, с храна и добитък, направо при нуждаещите се.

Рена вдигна глава към Шаманвах и Арлен изумен установи по миризмата ѝ, че вярва искрено в добрата воля на съпругата на Абан.

— Ще го направиш за нас?

Не е тя виновна, рече си наум. Като с четенето е. Ако хората в Потока можеха да се пазарят, Шопара нямаше да е най-богатият човек в градчето.

Шаманвах се усмихна и махна с ръка, нищо работа.

— Огърлицата е хубава дрънкулка, лесно ще я продам на този или онзи богат дамаджи, за да кичи с нея някоя своя съпруга.

Арлен завъртя очи.

— Лесно — промълви той само за Рена, — а и ще е възможност Красианците да установят търговски контакти из цялата околия, като използват името ни.

Можеше да подуши изненадата на Рена, както и разочарованието ѝ. Престори се, че отново оглежда огърлицата в ръката си и промълви скришом:

— Да не я ли продавам?

— Продай я, но за пари — прошепна Арлен. — Както и да ги получиш, щом ѝ дадеш огърлицата.

Рена се обърна, широко усмихната.

— Много се радвам, че ще ни помогнеш. Давам ти огърлицата, даваш ми пари, така става ли?

Шаманвах кимна, сякаш не очакваше друг отговор.

— Може ли да я подържа?

Рена ѝ я подаде и жената се взря в нея през увеличително стъкло.

— Сега ще ѝ намери кусури и ще пробва да свали цената — прошепна Арлен. — Каквото и да каже, отвърни, че се е побъркала и че ще я занесеш на Смит. Ще удвои предложението. Поискай петорно.

— Вярно? — Рена продължаваше да се усмихва. — Не ща да я обиждам.

— Няма. Красианците не уважават никого, който не може да се пазари. Накрая приеми половината на последното ѝ предложение.

Рена изпръхтя и изчака Шаманвах да приключи огледа.

— Хубава, но дотам. — Съпругата на Абан придаде на тона си точния нюанс разочарование. — Диамантите мътнеят, а по ръбчето на смарагда има пукнатина. Златото не е толкова чиста проба, колкото Красианското. Но може би, задето е била на граф от зелените земи, ще хване нечий интерес. Сто драки.

Рена прихна, макар че навярно нямаше никаква представа сумата малко ли е, или много.

— Май стъклото ти мътнее. К'во лошо им намери на камъните, не знам, а златото е чисто като първи сняг. Ако не щеш да платиш, каквото подобава, сигурно Смит...

Шаманвах се засмя и се поклони.

— Подценила съм *дживах* ка на *пар'чина*. Орлово око имаш. Двеста.

Рена поклати глава.

— Хиляда.

Шаманвах затаи дъх в прекрасно изиграно възмущение.

— За толкова ще купя три огърлици като тази. Триста и нито клат повече.

— Петстотин или отивам при Смит — отсече Рена с равен тон.

Шаманвах завъртя глава наляво и надясно като сврака пред лъскаво камъче и на Арлен не му трябваха свръхсетива, за да разбере, че ще пробва последно предложение. Но накрая тя само се поклони.

— Нищо не мога да откажа на новата *дживах* ка на сватбения й ден. Петстотин.

— Много мерси — отвърна Рена. — Много хора ще получат нови дрехи и добитък.

— Добре се пазариш — отвърна Шаманвах. Обърна се към Арлен и поприсви очи развеселена. — Скоро *пар'чинът* няма да има нужда да ти суфлира.

— Добре, Уонда, стига съм чакала — каза Лийша. — Излизай.

— Не ща.

— Уонда Кътър — предупреди я Лийша, — ако не ми се веснеш след...

Ахна, когато Уонда пристъпи напред в дрехите от херцогиня Арейн.

— Леле — успя да промълви.

— Кат' идиотка съм, нали? — горчиво промърмори Уонда. — Знаех си.

— Никак даже. Изглеждаш великолепно. Като те видят по улиците и разберат, че това е от личната шивачка на херцогинята майка, всяка жена в Хралупата ще иска такива.

Вярно беше. Колкото и на Лийша да не й се щеше да го признае, кралската шивачка беше надминала себе си. Дрехите бяха скромни и практични, напълно подobaваха на жена воин, ала и не потискаха женствеността й.

Дамската блуза беше от тъмнозелена коприна с избродиран бръшлян и защити от сърма отпред, за да компенсират липсата на деколте в кройката. Ръкавите бяха отпуснати от рамо до лакът, но впити надолу, за да не се закачат за тетивата на лъка й и да може Уонда

лесно да надява предпазителите на китките си. Върху блузата имаше дебел елек от кафява обработена кожа, подплатен отвътре, с копчета вместо с върви. Предполагаше се просто да омекотява нагръдника отвътре, ала бе така майсторски скроен, че можеше да се носи и без броня.

От кръста до коленете панталонът от мека кафява вълна приличаше много на раздвоените поли на жените воители от Хралупата — достатъчно свободен, за да прилича на пола, когато Уонда не се движеше. В битка Уонда щеше да носи отгоре пола, покрита с плочки от златодърво, за да се движи свободно и бързо, докато мощните защиты по тях я предпазваха.

Крачолите се свиваха под коляното, а накрая се пристягаха с дантела, така че лесно да влязат в меките обувки, над които Уонда слагаше дървените си наколенници и ботуши. С тях Уонда можеше с единия си крак лесно да понесе пълната сила на захапката на някой дръвчо, докато с другия му мачка черепа.

Под мишницата си Уонда носеше открит шлем от полирано дърво, в който бяха изваяни още защиты. Ако не успееше да смачка черепа на демона с ботуша си, като нищо можеше да го направи с чело. Лийша лесно щеше да добави психозащита и още няколко за защитен взор.

— Ами жакета? — попита Лийша.

— Подарих ги насам-натам, както каза графът.

— Не си си запазила даже един?

Уонда поклати глава.

— Не съм от хората на херцогинята майка, не ми се струва редно да й нося герба. Дай ми жакет с хаванче и чукало и го слагам. Иначе това ми стига.

Тя свали от пилона на вратата защитеното си наметало и го сложи.

Лийша запримигва. Отиде да си вземе чашата чай, за да скрие насълзените си очи.

— Докато се скрие луната, ще съм ти изрисувала още няколко защиты. И по лъка ти, ако се разделиш с него за десет секунди.

Уонда вдигна вежди към оръжието си, подпряно на стената със свалена тетива.

— Че к'во да му има? Защитения го е правил.

— Няма да променям нищо по защитите — каза Лийша. — Само ще сложа малко демонска кост в ръкохватката.

Уонда направи физиономия.

— Защо?

— Защото Арлен може да зарежда защитите по лъка с ръцете си, а ти — не. Костта ще държи защитите активни през цялото време. Дори незащитени стрели ще намират целта, когато ги изстрелваш с него.

Гримасата на Уонда премина в учудване.

— Верно? Нрави ми се туй... — Внезапно се напрегна и мигом прекрачи към прозореца с ръка на ножа си. Отпусна се.

— Дарси. — Отново погледна Лийша. — И не съм кат' идиотка, нали?

Лийша не й отвърна.

— Отвори, докато слагам чая на огъня.

След миг влезе Дарси, кършейки ръце.

— Трябва да ти кажа нещо, Лийша, ама няма да ти хареса.

Лийша въздъхна.

— И на теб добър ти ден, Дарси.

Дарси не помръдна, само мачкаше длани като неквасено тесто. Лийша мръдна с пръсти.

— Изплюй треската, Дарси.

Дарси кимна.

— Кочияшът на графа се върна от Гробището снощи, след като те закара, и удари пет-шест халби. Разказа на тоя-оня, че няма смисъл да си ляга, 'щото си му казала да се върне при теб и да вземе графа на заранта.

— Създателю! Кой точно са „тоя-оня“?

Дарси вдигна рамене.

— Селяците бърборят, Лийш. По-добре от всяка знаеш какво е. Дори новите те знаят коя си. Сигурно на петнайсет километра околоръст вече всички са научили.

— И каква работа имат да ги интересува с кого пренощува господарката Лийша? — рязко се включи Уонда.

— Никаква — съгласи се Дарси, — ама иди им го кажи.

Лийша плъзна ръка към корема си инстинктивно.

Побързай. И нека е пред хора.

Въздъхна престорено.

— Не обръщай внимание на приказките им, само да не стигат до лечебницата. Все едно не сме в Хралупата, ако хората не си шушукат за любовния ми живот.

Дарси изсумтя.

— Поне си имаш такъв.

— Вярно — съгласи се Уонда.

Дарси я погледна сякаш за пръв път.

— Страшен костюм. Долу на юг така ли сте?

Уонда поклати глава.

— Херцогиня Арейн ми го прати. Пихме чай миналата пролет. Май ме хареса.

Арлен гледаше Рена, която тънеше блажено в обичайната си следобедна дрямка. Целуна я по слепоочието.

— Връщам се, преди да си се събудила, скъпа.

Тя доволно измърка и го стисна за ръката усмихната. Той се сгуши в нея за миг и после се измъкна. И той беше изтощен, и на него му се щеше да се просне до нея, но нямаше време за това. Извлече от магията в кръвта си, за да си влее сили, и бързо излезе от стаята, слезе по стълбите и остави хана зад себе си. Хората сочеха удивено след него, но той се движеше твърде бързо, за да го спре някой.

На Арлен му се щеше да мисли, че нищо под слънцето не може да го изплаши повече, но спокойствието му се разсейваше с всяка следваща стъпка към колибката на Лийша. От всички в Хралупата нейната аура му бе най-трудна за разгадаване. Отвън беше спокойно езеро, като *дама'тинга*, ала вътре кипяха противоречиви емоции. Заради това поначало така го бе привлякла. Често все още се чувстваше по този начин пред нея.

Но най-тежко бе снощи, докато тя окичваше венеца на главата на Рена. Жестът бе невероятно мил — и много бе умилил Рен, — ала Арлен виждаше вътрешната борба на Лийша. С когото и да било друго би му било лесно да прокара магическа нишка, за да го *познае*, ала с Лийша му се струваше скверно. Едно беше да го прави, за да лекува и да помага на хората, да ги води и вдъхновява. Съвсем друго

— да го стори с жена, която не бе съпругата му, само за да разбере какво чувства тя към него.

Арлен искаше да ѝ даде обяснение, но как? На пръв поглед Лийша Пейпър беше мечтата на всеки мъж. Красива, с великолепен ум, мила, богата, всеотдайна. Но в ключовия момент това не бе достатъчно. Твърде далеч бе стигнал по мрачните друми и се чувстваше недостоеен за нея. Имаше нужда някоя да го върне към него самия, а тя не бе тази жена. Някоя стара любов не би могла да понесе подобни думи. Както и той не щеше да чува и думичка за нея и Джардир.

Двамата, преплетени в любовен възел, проблеснаха в ума му и той разкриви лице.

Преодолей го най-после, каза си Арлен. Лийша е направила избора си, аз — своя. С нищо не променят това, дето иде, нито колко малко време ни остава.

Вратата към колибката бе открената и дочу гласовете на жените много преди да стигне до верандата. Не искаше да слухти, но ушите му не си търсеха позволение, а просто чуваха.

Лийша е спала с Тамос?! Идеята му се струваше безумна, ала Лийша не се опитваше да го отрича — значи беше вярно.

Тръсна глава. *Все тая. Само новата луна има значение.*

Беше бос, но тупкаше здраво с пети чак до стъпалата, за да го чуят. Почука шумно и зачака да го пуснат.

Дарси, Уонда и Лийша го зяпнаха вцепенени. Дарси и Уонда излъчваха лек страх, ала миризмата на Лийша бе толкова трудна за разгадаване, колкото и аурата ѝ. Откакто се беше върнала, по нещо бе различна, но Арлен не можеше да определи какво. Отново му се дощя да я *познае*, ала, за щастие, слънцето се лееше през прозорците.

Както винаги, във въздуха в колибката на Лийша витаеха всякакви разнородни аромати — подправки, билки, живи и изсъхнали растения, влажна пръст, прясна храна. Най-вече бекон, който висеше апетитно на кукички от тавана. Нищо от това обаче не можеше да прикрие миризмата на секс от спалнята ѝ, нито пък киселия полъх на повръщано.

Явно е вярно. Опита се да не стисне юмрук до болка. Лийша можеше да прави каквото иска, но репутацията на Тамос сред жените

не бе точно сияйна. Ако се отнесе с нея погрешно или пък с името ѝ, Арлен щеше хубаво да му накриви идеалния нос.

Пое си дълбоко дъх. *Просто магията си беснее.* Потисна гласчето, което му казваше, че не е от това.

— Добро ви утро, дами — рече и си надяна весела усмивка. — Не можахме да се видим хубаво снощи. — Погледна Лийша. — Да поговорим малко?

Лийша примигна, но кимна.

— Разбира се. Да се поразходим из градините? Твърде отдавна никой не се е грижил за тях.

Арлен кимна и Лийша събра кошница с градински инструменти и го поведе навън. Докато навлизаха сред зеленината, той зърна на прага на колибата Дарси и Уонда, които се споглеждаха недоумяващо.

— Как ми се ще да бях пчеличка в градината сега — каза Дарси.

— Достатъчно пчелички си имат на главите, Дарси Кътър — отвърна Уонда. — Като дойда пак, дано да не чуя от тоя и оня как двамата са се разхождали в градината сами.

— Да не ме заплашваш, момиче? — кипна Дарси.

— Точно тъй — тихо отвърна Уонда. — И по-добре си помисли внимателно.

Арлен се усмихна вътрешно. Ако някой друг бе ѝ го казал, Дарси щеше да му натика думите обратно в устата заедно с някой зъб. Но дори тя не можеше да си позволи да размаха юмрук в лицето на Уонда Кътър.

Лийша поспря край лехичката с прасекорен и извади инструмента за плевене.

— Кълна се, Дарси трябваше да стане дървар. Много повече я бива да мори растения, отколкото да се грижи за тях.

Арлен кимна.

— Освен това е най-голяма клюкарка в града. Уонда току-що я стресна, та да си мълчи за разходката ни.

Лийша се развесели.

— Обичам онова момиче. — Започна да копае. — Предполагам, невестата ти по-добре да не разбира, че сме тук.

— Аз ѝ казах къде отивам — рече Арлен. — Не искам да започвам брака си с лъжи.

— Бързичко се случи.

Арлен сви рамене.

— Странна нощ.

— Тъй, тъй — съгласи се Лийша.

— Съжалявам, задето ти се натрапих вчера. Нямам право да ти се гневя така.

— Имаш — отвърна Лийша. Арлен вдигна глава изненадан, а тя пък заби лопатката си. Пръстта ухаеше силно на живот. — Не се извинявам, задето съм го сторила, нито казвам, че бих го сторила другояче. Но ако е вярно това, което разказа за Ахман, имаш правото да беснееш оттук до Ядрото. И много съжалявам. Не съм искала да те нараня.

— Вярно е.

— Знам. Не бих казала, че винаги одобрявам решенията ти, но ти си най-честният човек, когото познавам. — Вдигна рамене. — Колкото и да струва това.

— Значи, и двамата съжаляваме, но и не съжаляваме — каза Арлен. — Сега накъде?

— Напред, разбира се. На работа — каза Лийша. — Новолунието е след десет дни. Имаш ли план?

Арлен сбърчи чело. *Новолуние*. Красианското название. По някаква причина това го раздразни.

— Имам много планове, все малки — отвърна. — Не знам какво ще направят демоните, глупаво ще е да подготвя само едно решение.

— Съгласна. Умни са. Може би по-умни от нас.

— Тъй, тъй, може би — отвърна Арлен, — но ни презират и разбират порядките ни много по-малко, отколкото си мислят. Инстинктът ми нашепва, че ще се опитат да ни смажат отведнъж. Ще наприиждат, тъй че земята ще тръпне, ще убият мен и Джардир, ще разпръснат войските ни и ще застрашат целия останал свят.

Лийша потрепери.

— Мислиш ли, че го могат?

Арлен сви рамене.

— Може би. — Вдигна пръст. — Но ако се провалят, хората ще се окуражат и ще се съберат заедно. След шест месеца ще сме по-силни, отколкото сега.

— Значи, ще им устоим с всички сили.

Арлен кимна.

— А няма да са готови и за половината от моите.

По-късно Лийша се разходи из града, срещна се със стари приятели и пациенти, поинтересува се от здравето им. Всичко бе, както ѝ беше казала Дарси. Арлен беше прочистил лечебницата дори от малките наранявания и болезки и хората се бяха върнали там, където са най-необходими — на работа.

Билкарките също не почиваха и привличаха всеки мъж и жена с някакво умение в шиенето, за да правят превръзки за глава със символа срещу мисловни демони, както и да бродират груби, но работещи непрозирни наметала.

Срещна се и с представителите на градския съвет, макар вече да бе повече символичен. Тамос бе назначил магистрати и събирачи на налози, които трябваше да се отчитат пред Гаред, да не повярва човек.

Лийша поклати глава. Гаред Кътър, барон на Хралупата, столицата на цялата околия. Щеше да ѝ трябва повече време да свикне с това.

Останалите обаче се гордееха донемайкъде. Хралупата никога не си бе имала господар и бързо забравиха за Гаред градския побойник отпреди едва няколко години. Като малък все пак всички го харесваха — хубав, силен като бик, обещан на Лийша Пейпър, чийто баща превръщаше хартията в злато. Но след като се разделиха, името му бе съсипано наред с нейното, защото Бруна го принуди да се отрече от лъжите си пред всички.

Без булка и без уважението на града Гаред обърна силата си към това да си спечели уважение, но със смесен успех. Никой не бе достатъчно глупав, за да му се изпречи на пътя, ала въпреки това го отбягваха.

Всичко се промени след *Битката при Хралупата*. Гаред тъкмо бе изгубил баща си, а всички бяха съгласни, че му е влияел лошо от самото начало. Всички знаеха за него и Илона. Ала Гаред се бе проявил като герой в битката, а оттогава рискуваше всяка нощ живота си, за да пази града. Лесно се забравяше старото му аз. Мнозина от дърварите бяха открили истинското си призвание и целият град се бе сплотил наново, а хората си простиха миналото.

Лийша не можеше дори да прецени дали Гаред ще е толкова слаб владетел, колкото тя подозираше. Графът щеше да го строява, а самият Гаред сякаш с охота би разпределил задълженията си на други хора, за да се съсредоточи върху воините на Хралупата. Ако Арлен беше прав и на хората им трябваха герои, Гаред добре пасваше.

Образът на него и майка ѝ отново проблесна в ума ѝ и тя тръсна глава.

Като че ли нищо не можеше да изтрие гледката.

Както ѝ бе обещал Тамос, каретата му пристигна по здрач. Лийша още беше в лечебницата и мнозина я видяха да се качва. Хората събираха глави и си шепнеха. Лийша не искаше и да си представя какво. Презрение или надежди за още една голяма сватба скоро?

Доколкото познавам хората тук, сигурно по малко и от двете. Лийша се примири и се облегна на плюшената седалка. Нещата щяха само да се влошат, надуеше ли се коремът ѝ, по-добре хората да си помислят, че детето е на Тамос.

Новият замък на графа беше впечатляващ, трябваше да се признае — засега само скелет на това, в което би се превърнал, ако не го сринат красианци или демони, но се намираше на великолепно защитена позиция, нависоко и с временна палисада от заострени колове, които пазеха работниците, докато оформят основите и пренесат камъните за постоянната стена.

В двора я посрещна лорд Артър и я поведе покрай шатрите на работниците, слугите и войниците. Зданието в средата представляваше лабиринт от недостроени основи, но Артър бързо я прекара до малка обитаема част, където се намираха личните покои на Тамос — навярно щяха да са гостна, след като станат готови същинските стаи на графа.

Въпреки това всекидневната бе богато мебелирана, както подобаваше на ангиерски принц. Тамос се съвещаваше с капитан Гамон в края на една дълга маса, но когато Лийша пристигна, и двамата се надигнаха от столовете си и се поклониха дълбоко.

— Радвам се да ви видя отново, господарке Пейпър. Моля, извинете ме.

Гамон излезе още щом Лийша му кимна за поздрав.

Самият Тамос издърпа нейния стол и се върна на своя, докато една слугиня им наливаше вино. Махна ѝ с ръка и тя зацъпука извън стаята.

— Най-сетне насаме — каза Тамос. — Мисля за теб цял ден.

— Ти и целият останал град. Кочияшът ти е разказвал това-онова на половината Хралупа.

Графът вдигна вежда.

— Да му отрежа ли езика?

Лийша се облещи и Тамос се разсмя.

— Шегувам се! — Вдигна ръка, за да я успокои. — Макар че би трябвало да го накажа.

— Какво си намислил?

— Седмица при отходните окопи ще го научи. Слугите ми не бива да клюкарстват така. — Смигна ѝ. — Не и когато не ми изнася.

— А това не ти изнася, така ли? — попита Лийша. — Нямаше да ме вземеш от центъра на града с каретата си и да подхвърляш титлата си насам и натам, ако не смяташе, че бракът с мен ще ти донесе изгода.

— Ухажването според правилата ми носи изгода — съгласи се Тамос. — Да те опъна като кръчмарска дъщеря — не. — Поклати глава. — Вече чувам гласа на майка си, когато разбере.

— Не виждам защо трябва да знае — отвърна Лийша.

Тамос се подсмихна.

— Не се залъгвай. Майка ми има повече шпиони в Хралупата, отколкото можеш да преброиш.

— И какво ще правим тогава?

Тамос вдигна чашата си.

— Ще приемеш позицията си на кралска билкарка и ще се трудим заедно за добруването на Хралупата. Междувременно ще те каня на вечеря, ще ти изпращам цветя, ще те засипвам със скъпи подаръци и ще те развличам с остроумната си компания и многозначителни закачки. След това... ще видим.

— Очакваш ли тези твои вечери да приключват в постелята ти? — попита Лийша.

Тамос се усмихна.

— Ще ви напомня, госпожице Пейпър, че *вие* се възползвахте от *мен* снощи.

Лийша чукна чаша в неговата.

— Така си беше.

Гаред наглеждаше дърварите в Гробището, когато го откри Арлен.

— Добър вечер, бароне.

Гаред го погледна със смущение в аурата.

— Не ми звучи редно да ми викате така, сър.

— А „генерале“? — попита Арлен през усмивка.

— Нощи, така е май по-зле.

— И това твоє „сър“ не е по-добре — отвърна Арлен. — Като нищо имаш едни пет-шест години отгоре на моите. Дай да спрем с официалностите? Ще ти викам Гаред, а ти на мен — Арлен.

Смущението премина в съвсем истински страх. Гаред понечи да поклати глава отрицателно, но Арлен постави длан на рамото му.

— Нямах избор, Гар. Или съм просто обикновен човек и не заслужавам нищо по-префърцунено от името си, или съм оня ми ти Избавител и тогава ще правиш каквото ти казвам.

Гаред потърка врат.

— Май наистина нямам избор.

— Арлен — каза Арлен.

— Арлен — повтори Гаред.

Арлен го плесна по рамото.

— Не ти изгори езика, нали? Хайде да повървим. Искam да ти покажа нещо.

Гаред кимна и поеха към едно уединено място, където Рена чакаше с Лавина. Стискаше здраво дебелия му кожени юзди, макар че сякаш най-после бе спрял да се дърпа. Отне много дълго и няколко скъсани юзди, преди Лавина да приеме, че Рена, двайсеторно по-дребна от него, е достатъчно силна, за да го държи неподвижен.

Гаред се закова на място и подсвирна.

— По-голям е даже и от Здрачния танцьор.

— Това е баща му — каза Арлен. — Единственият кон, който би ти паснал по размери, а и комай няма друг освен теб с нужната сила да го овладее. Неколцина дървари са се опитвали да му сложат седло, но всички ги е хвърлял с лекота.

— Не оставяй Арлен да те стресне — каза Рена и подаде юздите на Гаред. — Лавчо е душица. Трябва му малко разбиране.

— Тъй ли? — попита Гаред. Пресегна се да погали коня по врата, ала Лавина обърна изпепеляващ поглед към него и го разубеди.

— Тъй — отвърна Рена. — Лавчо от години стои затворен зад защитите, но мястото му е в нощта.

— Знам какво е — рече Гаред.

Рена кимна.

— Не го дръж между стени и не му се връзвай на магариите и ще ти стане приятел. Издълбала съм му защиты в копитата, ще смачка кокалите на всеки демон, дето те погледне накриво.

— Ха-ха, добре, добре. — Гаред срещна погледа на Лавина.

Конят се опита да се отдръпне, но макар Гаред да нямаше силата на Рена, пак бе най-силният мъж, когото Арлен бе срещал. Чудовищните му мускули се издуха и юздите проскърцаха, ала главата на Лавина не помръдна. Гаред сложи ръка на врата му. След малко атът се успокои.

— Не заслужавам това — рече Гаред.

— Не решаваеш ти какво ти подаряват хората — рече Арлен. — Заслужил си си го десетократно.

— Не само за коня говорех — каза Гаред, — за всичко. Графът казал на някакви шивачи да ми извезат герб. На мен! На Гаред Кътър, дърваря от село. — Поклати глава. — Все едно отвсякъде ме готвят да ми кажат, че само са се бързикали с мен, и да ме пратят в гората да сека дървета. Трябва да ми кажеш какво да правя.

— Искам да пораснеш и да започнеш да си използваш главата — каза Арлен. — И да искаш, и да не искаш, сега си барон на Хралупата. Първата ти работа е да се грижиш за подчинените си, чак след това си човек на графа. Ако ти поиска нещо, което смяташ за погрешно, следвай съвестта си.

— Не я ща цялата тая отговорност. Нит' съм умен, нит' нищо, а съвестта ми само ми играе номера.

— Не е нужно да си умен, за да различаваш правилното от погрешното — рече Арлен, — а точно на мен ми е ясно колко не искаш цялата тая отговорност. Обаче животът не е честен, Гаред Кътър. Няма вечно да го има тоя или оня да ти заповядва.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НОВОЛУНИЕ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

ПЪРВА НОЩ ОТ НОВОЛУНИЕТО

От днес никакъв нощен светлик не достигаше отвора на пещерата. Едва достатъчно широка, за да се нарече цепнатина, тя пресичаше едно скалисто възвишение навръх забравен хълм, досущ като рана. Навътре в скалата цепнатината се стесняваше леко, но така и не свършваше — водеше към безкрайна плетеница от пукнатини и тунели, някои — тесни, а другаде се откриваха огромни пещери. Надолу, чак до Ядрото на света. Там, където властваше пълен мрак.

От него изкъкри нещо още по-мрачно, поквара отвъд безсветлието. Прокапваше като мастило, застилаше пода на пещерата и се изливаше в нощта. Край хълма от петното се надигнаха шест силуета, растяха и се разклоняваха и накрая се оформиха в шест дървета, разположени като зъби край отвора на пещерата.

Насред самата пещера пък се оформи чудовищен сталагмит и се превърна в огромен мимически демон. В челюстите му пораснаха няколко реда зъби, а крайниците му завършваха в гигантски лапи. Останалата част от тялото му ту се назъбваше, ту се заобляше, но никога не оставаше една и съща.

Ядронът огледа внимателно околността, а после зае позиция в задния край на пещерата. Оттам наблюдаваше всичко край себе си, докато се оформи силуетът на Кралския съпруг.

Беше дребен и попрегърбен, сякаш му тежеше огромната глава върху мършаво телце. Роговете му почти не се виждаха, но пулсираха, подобно на издутините и изпъкналите гребенчета по черния му череп. Ноктите и зъбите му бяха остри, но в сравнение с тези на мимика приличаха по-скоро на иглички.

Не че Съпругът се нуждаеше от подобни неща. Телата и сетивата на мимиците бяха като продължения на неговите собствени. Виждаше през очите им, убиваше с ноктите им и душеше въздуха на повърхността през ноздрите им. Беше студен и безвкусен, почти лишен от магия, която се отдръпваше в края на всеки денонощен цикъл от омразната дневна звезда. В кралския двор въздухът беше горещ — гъст и наситен с магията, която Ядрото излъчваше, а всеки дъх бе вкусен и преливаше от мощ.

Демонът инстинктивно извлече магията от цепнатината, подобно на вода от кладенец, който водеше чак до източника. Изпълни се докрай с магия и пристъпи оттагък входа на пещерата. Присви очи към слабите звезди и долови как малка част от силата му си отива, както малка част от топлината си отиваше и при най-слаб повей на вятъра.

Пещерата се намираше високо в скалистите хълмове и позволяваше добра гледка надолу. На югозапад и североизток гъмжеше от човеци, а техните територии за разплод едва ги побираха. Дори от много километри Съпругът можеше да долови магията, която събираха. Не му отне почти никакво усилие да влезе в съзнанията на въздушните търтеи там и да научи повече.

Резултатите бяха впечатляващи. Обикновено им отнемаше хилядолетия да си възвърнат подобна сила, особено след като различните видове търтеи всяка нощ си играеха с тях. Всичко това само за едно завъртане.

Беше решил, че първоначалните доноси от недотам услужливите спомени на търтеите не са нищо повече от аномалия, и изпрати двама от дребните князе да се справят. *Техните* доноси обаче бяха смущаващи. Човеците в три от териториите за разплод си бяха върнали бойните защиты и бойния дух — две неща, които наглед бяха изгубили векове. Търтеите им набираха сили, а човешките Умове бяха започнали да се оформят. Кралицата нямаше желание хората да изчезнат — с какво щяха да се хранят нейните собствени Умове? — но не можеше да търпи и подобно неподчинение.

Ала дребните князе, които искаха да се домогнат до благоразположението на Съпруга и Кралицата, го бяха уверили, че лесно ще се справят с техните Умове и ще изтребят армиите им, преди развалата да се разпространи и в другите разплодници. Последният им донос гласеше, че са готови да нападнат.

А после — нищо.

Целият двор на Умовете чакаше да се завърнат, но следваше само тишина, както и растящото съзнаване на немислимото. Очевидно се бяха провалили, но само това не бе чак толкова унижително, та да не посмеят да се върнат. Не и когато Ядрото можеше да им върне силите, на тях и на търтеите им, за да се завърнат още по-силни. Отговорът беше много по-зловещ.

Не просто се бяха провалили — бяха унищожени.

Двамата князе бяха млади — слаби по аршина на събратята си, — но все пак бяха хитри и предпазливи, напълно владееха магията си, докато човеците просто си играеха с нея като новоизлюпени, рисуващи първите си защиты. Как бе възможно подобно пълно поражение?

Когато истината стана ясна, Кралицата побесня. Всеки княз, от най-слабия до най-силния, беше възможен неин партньор за чифтосване и ѝ бе ценен, особено сега. Яростта ѝ и несвързаният начин, по който я бе изразила, показаха на всички това, което събратята му знаеха отдавна — скоро щеше да снесе и скоро целият двор щеше да се разкъса по шеговете в битки между князете за правото да оставят отпечатъка си върху нейната торбичка с яйца.

Съпругът мразеше повърхността, а още повече възненавидя нуждата да излиза точно сега. Трябваше да е в двора, да се грижи за Кралицата и да я пази за себе си, а не да се грижи за добитък, забравил, че е храна. Ала Кралицата поиска от него да отиде лично и макар съзнанието ѝ да бе объркано в самия край на цикъла ѝ, още бе толкова могъщо, че да принуди всеки демон, достатъчно неразумен да ѝ откаже — ако просто не го убиеше с един замах на ноктите си. Тя го притежаваше всецяло и той я мразеше за това.

Той разгърна съзнанието си в търсене на тези от останалите князе, надигнали се в безлунната нощ на много километри отук. Трима на север и трима на юг — Съпругът беше успял да убеди кралицата да изпрати заедно с него и най-големите му съперници, за да му се подчиняват, докато той стъпкваше въстанието.

Беше рисковано. Колкото по-далеч бяха князете от Кралицата, толкова по-малко им влияеше тя. С всеки изминал час щяха да получават повече свобода да не се подчиняват на повелите ѝ и тези на Съпруга. Битките щяха да ги подсилват, да им дадат опит и увереност и наред някоя от тях може би дори щяха да се възползват да се нападнат

взаимно. Да пируваш с ума на друг княз, можеше да те направи два пъти по-могъщ, може би достатъчно, за да посегне някой от тези на самия Съпруг. Можеха дори да го нападнат заедно. Много малко неща можеха да принудят по-силните князе да работят заедно, особено за да убият някого от своите, но едно от тях бе възможността да свалят Съпруга, когато наближаваше време за чифтосване. Съпругът бе по-силен от когото и да било от тях, но не беше по-силен от *всички* тях.

При все рисковете обаче беше по-добре да са далеч от двора. Кралицата бе издута от яйца и всеки момент можеше да нададе зова за снасяне. Всички щяха да изпаднат в лудост, опитвайки се да стигнат по-бързо до нея.

Затова Съпругът избра тази пещера, от която да води битката. Тя бе най-прекият път до Ядрото на хиляда километра околоръст и оттук можеше да извлича достатъчно силно, за да избегне всяко нападение, както и да отведе затворниците обратно до долу за личните си запаси. А ако повикът на Кралицата започнеше, щеше да го чуе преди всички останали и да пристигне в двора пръв от всички на повърхността.

Така ли иначе, не можеше да е пръв при нея, но Кралицата нямаше да направи избора си веднага, а Съпругът и преди се бе справял с предизвикателства. Беше стар, по-стар от всички други, а магията у него бе още по-стара. Беше пирувал с много съзнания, първо това на баща си, на чичовците и братята си, след това на синовете и внуците си след всяко следващо чифтосване. Лукавството му не отстъпваше на мощта му, а опитът му бе хилядолетен.

Затвори очи и докосна умовете на генералите си. Бяха още по-недоволни от него, откъснати от магията на Ядрото — ограничени до това, което можеха да запасят у себе си и да извлекат от други клапи към Ядрото и подчинените си. Това бе достатъчно, за да устоят с лекота на почти всичко на повърхността, но пък бяха по-уязвими за събратята си. Всички се пазеха, докато свързваха повърхностните си мисли с тези на Съпруга.

Той преля в тях сетивата от собствените си въздушни търтеи и получи сетивата на техните. Бързо подбраха бойни полета и формулираха подготовката си.

Съпругът се отдръпна от съзнанията им и остави генералите си да обмислят тактиката. Продължаваше да получава информация, докато работеха. Въздухът жужеше от нея.

Отново се съсредоточи върху земите пред себе си. Колко века бяха отминали, откакто за последно изпита нуждата да посети повърхността? Вдиша смрадта ѝ със собствените си ноздри и по нея пристигна миризма, която навлажни зъбите му със слюнка.

Човеци.

Отне му само миг да ги открие, като дори не се нуждаеше от търтеите си. Едно малко селце, далеч от отъпканите пътища, се беше скрило от кръвопролитията, които носеше със себе си всяко преразпределение на територии, но макар защитите му да бяха силни, не разполагаха с мисловни защиты. Можеше да се вмъкне в умовете им също толкова лесно, колкото мимикът можеше да приеме формата им.

Изпрати им една-единствена кратка заповед и всеки мъжки, всяка женска и всяко малко в селото спряха и тихо събраха храна и вода колкото можеха да носят, а след това излязоха отвъд защитите и се присъединиха към останалите, следващи повика на демона.

Пътят им гъмжеше от търтеи, привлечени от присъствието на Съпруга, както защитите привличаха магии, но човеците преминаха непокътнати през гъстата гора и нагоре по високия хълм. Скоро се събраха пред пещерата, вперили натам празни погледи.

Беше лесно да определи водача им, макар и да не беше Ум. Той се запрепъва към гибелта си без съпротива. Един от мимиците го сграбчи и извади от тялото си закривен нокът, с който да прекъсне врата на човека, и остави трупа му да падне на земята. Мимикът пристъпи напред и отвори черепа на жертвата си, за да го покаже на господаря си.

Съпругът бръкна с деликатните си нокти вътре и извади вкусното месо. Беше жилаво, пълно с ненужни щения и стремления, черти, отдавна премахнати от добитъка в личните му запаси. Беше забравил колко различни са на вкус тези от повърхността и се наслади на всяка мисъл и емоция от живота на мъжа, а после облиза лепкавата течност от пръстите си.

Погледна останалите човеци, над двеста от тях, и го облада удоволствие. Какво щяха да платят събратята му в двора за хапка от повърхността?

Черепът му запулсира, когато той наложи волята си още по-силно над умовете им, а заедно с нея — и точни заръки. Един по един те нарамиха товарите си и поеха през цепнатината в задния край на

пещерата. Докато преминаваха покрай него, той ги беляза с миризмата си, за да не може никое създание, било то демон, или не, да ги докосне по време на дългия път обратно към Ядрото.

Беше късно следобед, последният ден преди Новолунието, а Лийша наблюдаваше кралския оръжейник на Арейн, който оразмеряваше доспехите на Уонда.

Лийша беше прекарала много нощи над нея, като добавяше още към защитите за сила, скорост и укриване. Ако не се движеше, очите на ядроните щяха да я отбягват, така както мъжете отбягваха лицето на жена с дълбоко деколте. Бронята щеше да извлича околната магия, както и тази от ядроните, които биха нападали Уонда, а късчетата демонска кост, които бе добавила в лака, щяха да действат като батерии, когато останалите източници не можеха да помогнат.

Беше подсилила лъка на Уонда по същия начин, както и ръкавиците, брадвата и мачетето на Гаред. Каквото и да чувстваше към него, тази вечер Гаред щеше да е във вихъра на битката и тя не си правеше илюзии на чия страна е в предстоящия сблъсък. Щеше да може да троши диаманти в юмруците си, а и бездруго мощните му оръжия щяха да секат с неவிждана досега сила.

Но за всички тези защитни заклинания бе използвала костите на най-обикновени дървесни демони. Изсъхналата ръка и малкият рог на мисловния демон още бяха под ключ в дома ѝ — макар да бе използвала малките му нокти, за да подсили шлемовете им. Никой ядронски княз нямаше да влезе в умовете им, както се бе случило с нея. Тя потрепери от спомена.

— Наистина спира дъха — рече Тамос, излизайки от пробната. Дървените ми войници ще скърцат със зъби от завист.

Уонда се изчерви и сведе поглед, както правеше винаги в присъствието на хубавия граф. Уонда рядко се отделяше от Лийша и бе наясно с всяка нейна тайна, включително нощите в компанията на графа. Но имаше и нещо повече — Уонда бе едва момиче и не беше свикнала с вниманието, което отдаваше графът на всяка жена пред себе си независимо от възраст и външен вид.

Кара те да се чувстваш като единствената в стаята, помисли си Лийша, гледайки го, и с усилие потисна собствената си свенлива

усмивка.

— Благодаря ви, Ваше Височество — отвърна Уонда и се опита да се поклони, но оръжейникът я дръпна обратно.

— Стой мирна — изсумтя.

Уонда се изчерви още повече, ала Тамос се престори, че не е забелязал.

— Разбирам, че господарката Лийша ще е още по-безстрашна в лицето на нощта от Дарси Кътър.

— Ще я пазя — обеща Уонда.

— Нямам никакво съмнение. — Тамос се усмихна, но и поприсви устни. Всъщност имаше съмнения и надълго и нашироко ги бяха обсъждали с Лийша насаме.

Погледът му улови нейния и после мръдна за миг към една ниша, където двамата се усамотиха.

— Ще ми се да размислиш — рече той. — Стой до мен в битката. Моите Дървени войници...

— Ще оформят стена, дебела пет редици, край мен и ще ми попречат да работя — каза Лийша. — И те, и ти трябва да се съсредоточите върху демоните, не върху мен. — Усмихна се. — С Уонда имаме повече опит от теб.

Тамос направи кисела физиономия, но нямаше с какво да възрази.

— Не се тревожа само за демоните. Шпионите ми докладват, че откакто ние... от сватбата насам мнозина от Красианците ме гледат с лошо око.

— Това ми напомня... *Шарумите* ще имат нужда от оръжията си, когато пристигнат довечера в строя.

— К-какво?! — изпелтечи Тамос. — Не чу ли какво...

— Това няма значение — отвърна Лийша. — Имаме нужда от всеки способен воин довечера, а *шарумите* предостатъчно доказаха, че могат да убиват демони със или без оръжия. Религията им забранява да нападат когото и да било по време на Новолунието. Само демоните има защо да се боят от тях. След като луната отново започне да се пълни, ще предадат оръжията си отново.

— Забранявам — отвърна Тамос.

Лийша отново се усмихна.

— Вече е сторено, Ваше Височество. Никой от хората тук няма да ви подкрепи, ако се опитате да им отнемете оръжията отново.

Тамос поклати глава и се разсмя безпомощно.

— Невъзможна жена си, Лийша Пейпър.

— Сигурен ли си, че не би предпочел някоя от празноглавите си дворянки за графиня? — попита Лийша.

Хищническата усмивка на Тамос се върна.

— Нито за миг.

Роджър наблюдаваше Хари Топката, който беше вдигнал диригентската си палка високо, задържайки последния тон. Жонгльорите и чираците се упражняваха в *Песента на Новолунието* почти непрестанно, откакто бяха успели да се възстановят от сватбата на Арлен и Рена. Ако представянето му по време на сватбата не беше достатъчно, то демонстрацията отгатък големите защити на следващата нощ със сигурност стигаше.

Повечето свирачи още не бяха готови. Хари се оказа чудесен учител, бързо овладя песента и неуморно заработи, за да я предаде на останалите, но само най-умелите жонгльори успяваха да овладеят по-сложните части от аранжимента във времето, което им беше дадено.

Предишната нощ бяха изпробвали способностите си със смесени резултати. Мнозина от жонгльорите можеха да въздействат на демоните така, както някога можеше и Роджър — опияняваха ги, караха ги да танцуват, да ги следват, да нападат или да бягат. Можеха дори да се разхождат необезпокоявани сред горите, стига да поддържаха общата мелодия.

Но не можеха да импровизират, нито да нараняват демоните, така както умееха Роджър, Аманвах и Сиквах.

Част от ефекта идваше от силата, с която можеха да свирят тримата, благодарение на усилвателите си от хора, но Роджър ясно виждаше, че колкото и силно да свиреха останалите жонгльори, още щом спираха, демоните се възстановяваха. Единствено Кендъл сякаш притежаваше нещо от способностите на Роджър, но и тя имаше още много да учи.

Хари склучи юмрук и музиката спря в съвършен синхрон, след което свирачите се пръснаха. Някои се разговориха с тези до себе си,

други занастройваха инструменти, трети се заеха да ги прибират. Хари отиде при Роджър.

— Много добре звучат, нали?

Роджър кимна.

— Добре, като за две седмици упражнения. Само се моли да е достатъчно.

Хари изсумтя.

— Един съвет, Роджър, ако искаш да ставаш учител. Потупването по гърба окуражава повече от намръщена физиономия.

Не и според Арик, помисли си Роджър, но въпреки това се усмихна насила и махна на музикантите, докато си почиваха.

— Браво на всички! Поразтъпчете се. Нощта ще е дълга.

Обърна се към Хари.

— Извинявай. Всички са пренапрегнати днес.

— Това Новолуние толкова ли е лошо наистина? — попита Хари.
— Много новолуния съм видял, без дори да мигна от притеснение. Дори прекарах няколко на пътя, когато обикалях да свиря по селцата.

Роджър вдигна рамене.

— Може да е голямо представление за празна зала — призна той.
— Нощи, надявам се да е така. Но ако Лийша и Защитения са прави и онези мисловни демони, които са убили, си имат семейство, което да плъпне да ги търси, ще ни трябва всяка помощ. — Подръпна качулката на защитеното си наметало. Лийша беше пришила мисловна защита в нея, но той за всеки случай бе нарисувал една и на челото си, а останалите жонгльори последваха примера му.

— Тази твоя песен е не просто помощ — увери го Хари. — Правиш се на разочарован, защото не можем да срутваме каменни демони с нея, но вече можем да се защитаваме, както и тези около себе си, да не говорим, че даваме предимство и на войните си.

Роджър поклати глава, макар усмивката му да не слизаше от устните.

— Може би предимство, но не ключово. Никаква музика няма да ги поддържа в транс, след като някой от тях получи секира в главата.

— И все пак — рече Хари — не мога да повярвам, че просто ни подари тази песен.

— А какво да правя? Да я стискам, докато приятелите ми мрат?

Хари поклати глава.

— Разбира се, че не. Но графът ти предложи работа като пратеник, а това не е малка чест. Мнозина биха убили за подобно предложение.

И са убивали, помисли си Роджър, като хвърли поглед към Хари. Жонгльорите в Анжие внимаваха с обноските си, когато край тях се подмотваха кралски особи, и с радост приемаха поръчки от тях, но вътрешните разговори в гилдията рядко засвидетелстваха вяност към Бръшлянения трон. Често злословеха по адрес на Райнбек, за законите и налозите му.

— Вестителството не се отрази особено благотворно на господаря ми, както добре помниш.

— Но пък и не е могъл да не те остави в леглото на любимата си наложница точно докато Райнбек си е лягал в него — напомни му Хари. — Това стига, за да разяри всекиго, да не говорим за кралска особа. Имаш късмет, че и ти не изгоря покрай него и нея.

Роджър продължаваше да се усмихва. Не се изненада, че Хари знае подробностите за това как Арик се е провалил. Жонгльорите бяха печално прочути клюкари, особено когато ставаше въпрос за някой от гилдията им.

— Дори да не искаше да ставаш пратеник — продължи Хари, — можеше да се спазариш все за нещичко, като дружката си Гаред. Поиска си да бъде барон и моментално го получи. Барон! Това херцогство разцъфтява, момче, помни ми думите. И Хралупата ще е в сърцето му. Не искам да остана последен в разпределението на добрите роли.

— Така е, но какво е свършило за мен Анжие? Райнбек ни остави да се прехранваме от свирня на свирня. Кой може да гарантира, че няма да сторят същото с Гаред, когато свършат битките?

— Презирам херцога не по-малко от теб — рече Хари, — но си млад и може би не си опознал господаря си толкова добре, колкото си мислиш. Познавам го, отпреди да се родиш, и Арик Сладкогласния никога не го е било грижа за никого освен за себе си. Пиенето пречеше на майсторлъка му, а горделивостта му, след като зае позицията, го караше да гледа отвисоко на всекиго, който нямаше какво да му предложи в замяна. Херцогът си търсеше извинение да го разкара много преди да те завари в бордея.

Роджър отвори уста, готов да защити гневно господаря си, но думите не искаха да излязат. Твърде добре познаваше недостатъците на Арик.

— Честно казано — продължи Хари, — никой от нас не може да проумее защо не спираше да се грижи за теб.

Роджър се подсмихна.

— Когато тълпите се разотидеха, не всичко бе песни и танци.

Хари кимна.

— Да, сигурен съм, че пьян е бил зъл като ядрон, но се застъпваше за теб дори когато бе по-добре да не го прави. Помниш ли, когато Том Цигуларя предложи да те поеме?

— Арик му счупи носа — отвърна Роджър. Поклати глава. — А и аз не исках при Том. Казват, че претършува дрехите на чираците си, за да се увери, че не крият пари от него, но всеки знае, че просто иска да ги опипа.

Хари кимна отново.

— Така е, но Том имаше връзки. Онзи юмрук струва на Арик много работа. Както и когато ти цапардоса Джейсън, като се присмя на вестта, че господарят ти е мъртъв.

— Чул си за това? — попита Роджър и маската на изражението му се пропука.

Хари се засмя.

— Да съм чул ли? Момче, в гилдията само за това се говореше месеци наред! Може да не си син на Арик, но в някои отношения си същият като него.

— Не знам като комплимент ли да приема това, или като обида — рече Роджър.

Ударът по Джейсън му беше струвал убийството на спонсора му в гилдията, Джейкъб, а после самият Роджър се беше озовал в лечебницата на Лийша, така пребит, че можеше да усети дъха на смъртта по устните си. Лийша го беше спасила, ала оттогава на няколко пъти му се беше искало да не бе успяла.

Хари сви рамене.

— Не съм сигурен като какво го казах. — Смигна му. — Ако беше на твоето място сега, Арик щеше да иска собствено графство.

— Защо да се споразумявам изобщо? — попита Роджър. — Женен съм за дъщерята на Демона от пустинята и съм най-добър

приятел на самия Избавител. Първородният ми син трябва да е направо крал.

Хари го изгледа, опитвайки се да разбере дали се шегува, и накрая се разсмя, а Роджър се присъедини. И на двамата им се услади смехът пред портите на смъртта и продължиха, докато не ги заболяха ребрата.

След това Роджър въздъхна.

— Да се съсредоточим в това да запазим живота на всички през следващите няколко нощи. Ако успеем, остават ни двацет и седем дни да му мислим как да ме възнаградят благородниците.

Рена наблюдаваше Арлен, който местеше фунията на жонгльорите. От няколко дни не беше спал, но упорито се противеше на всякакви нейни опити да го убеди, че е наложително. Дори днес, когато трябваше да е в най-добра форма.

— Няма да си почивам, докато има работа за вършене — каза й той и по тона му тя разбра, че е забил пети в земята, а той го умееше по-добре от всяко муле.

Но имаше наистина много работа за вършене и сега оставаше по-малко от час до здрачаване, а благодарение в голяма степен на Арлен всичко беше готово — или поне дотолкова, доколкото можеше да бъде. Мрежата от големи защити беше слаба на места, но беше цяла. Никой ядрон и дори мисловен демон не можеше да пристъпи в околията, нито пък да прелети на по-ниско от километър над нея.

Над събралата се тълпа падна мълчание, когато Арлен застана в центъра на сцената. Не бяха всички в околията — повечето вече бяха по постове си, защитавайки работниците, които до последно укрепваха големите защити. Но всички предводители бяха тук и чакаха последни нареждания от Арлен.

Дърварите, опитни и неумолими, стояха мирно. Мнозина бяха от огромните мъже, които растяха в Хралупата, подобно на дъбове, но имаше и такива с черти, които подсказваха произход отдалеч. Имаше и стотици жени, повечето с панталони и елеци като този, който Уонда носеше под бронята си. Повечето носеха лъкове и галеха перата на стрелите в колчаните си като косите на любовник. Всички имаха превръзки на главите, изрисувани с мисловни защити.

Дървените войници седяха на мускулестите си жребци. По дългите им копия бяха прибавени специални ръкохватки, за да могат да се използват и в щурм на кон. От ремъците им висяха и по-къси копия за мушкане. Граф Тамос изглеждаше величествен в емайлираната си броня и се извисяваше над хората си на големия си боен кон. Бронята на животното беше от защитено стъкло върху плътно прилепнало към ребрата и корема му дърво.

Шарумите на Кавъл, отново въоръжени със своите копия и щитовете, се бяха подредили в спретнат квадрат. Рена очакваше беди от тях, но те изглеждаха най-дисциплинирани от всички.

Малка групичка от билкарки, които си личаха по обсипаните си с джобове престилки, обграждаше Лийша от едната страна, а от другата — жонгльорите до Роджър и Хари. Дори пастир Хейс и следовниците му чакаха със затаен дъх какво ще каже Защитения.

— Добра работа свършихме този месец, за да се подготвим за демоните. — Дори без магия гласът на Арлен стигаше до най-отдалечените хора в множеството. Някои ръкопляскаха, други подвикваха радостно, но той изчака да млъкнат, преди да продължи. — Обаче няма да ви лъжа. Демоните знаят, че ставаме все по-силни, и ще се надигнат толкова, колкото никога не сте ги сънували, решени да ни погазят отново в калта. Още по-лошо, ще се сражават с ум — ще ни нападат, където сме най-слаби и където могат най-силно да ни уязвят. Всички вие — и той погледна многозначително към Красианците — ще видите битка, каквато никога не сте. — После обходи цялата тълпа с поглед. — И не можете да разчитате на мен да ви спасявам.

Последва шокиран шепот и Арлен ги остави да го осмислят, преди да продължи.

— Можем да избиваме демони оттук до края на света, но когато Умовете им са живи, все едно се бием с дъжда. Довечера ще тръгна на лов за мисловни демони и няма винаги да имам време за малките схватки.

Гласът му пресипна — превърна се в Защитения, — а очите му проблеснаха.

— Но ако мога да разчитам изобщо, че някой на този свят може да се грижи за себе си, то това са хората от тази околия. Мога ли да разчитам на вас?

Тълпата избухна в дружен рев и надигна оръжията си.

— Няма да те предадем!

— Не ни мисли, още ще сечем дървесни демони, когато се върнеш!

Арлен вдигна юмрук и всички стихнаха, макар напрежението вече да се усещаше във въздуха.

— Имах честта да стоя редом с мнозина от вас ей тук, на това място, и да проливаме кръвта си и демонска гнилоч на тези павета. Изгубихме много добри хора, още мнозина останаха с рани завинаги. Но ги надвихме, смазахме ги и ги оставихме да изгорят, когато се надигна слънцето. — Завъртя глава към Красианците. — В Красия имате обичай да превръщате подобни места в свята земя, а билите се там — в братя.

От тълпата се разнесе одобрително сумтене и мнозина закимаха, но никой не произнесе и дума. Всички чакаха следващите думи на Арлен.

— От повече от триста години чакаме да дойде Избавител и да ни спаси от демоните. И докато чакахме, забравихме, че всеки от нас е силен. Всеки от нас е достатъчно силен, за да не може никой да ни спре, когато сме заедно. Но Избавителите от миналото не са се справяли сами. Дали са своя дан, да. Но не биха имали шанс без хилядите... не, милионите хора като вас до себе си.

— Затова надигнете глави, вдигнете главата на този до себе си. Изпънете гръб и когато отmine Новолунието, околията на Хралупата ще е цяла и горда, а когато някой попита: „Кой е Избавителя?“, ще можете да му кажете честно: „Аз съм“.

Тълпата поде възгласа:

— Избавители! Избавители!

Красианците не се присъединиха към него, но затропаха с копията по щитовете си, наглед доволни от речта — внимателно замислена, за да не намеква, че Арлен е Избавителя, нито пък че Джардир не е. Сега не беше време за разделение.

Арлен остави енергията да се понесе по тълпата и да разсее страха им, а след това вдигна ръце, за да ги укроти.

— Не знам откъде ще започнат нападенията. Вероятно от външните части, но е трудно да се каже. Затова се събираме тук. Хралупата е центърът на мрежата и ще можем да се придвижваме бързо на помощ на нуждаещите се. Демоните скоро ще се надигнат, но

Умовете им няма да се покажат, докато не се стъмни напълно. Засега острите оръжията си и слушайте командирите си. Бъдете готови за набези.

С тези думи той привърши речта си и скокна леко на земята, за да застане до Рена.

— Ще ловиш мисловни демони? — попита Рена.

— Доколкото мога — отвърна Арлен. — Същото, което казах на дърварите, важи и за теб, Рен. Не мога да пестя сили за довечера. Не те изоставям, защото си мисля, че не притежаваш нужното, но нощес ще трябва да прескачам бързо докъдето има нужда от мен. Може би по-бързо, отколкото можеш ти.

Думите прозвучаха неприятно в ума на Рена, както и споменът за предупреждението му, когато за пръв път напуснаха Потока на Тибит. *Или няма да изоставаш, или аз ще те оставя още в следващия град.* Сурови думи, но Рена се бе трудила много и много беше жертвала, за да не изостави. Все още не стигаше. Арлен можеше да се дематериализира и да влезе в самата голяма защита, като така пътуваше докъдето си пожелае в околията за времето, нужно му да поеме дълбок дъх и да го изпусне.

— Бих могла, ако ме научиш как — отвърна тя.

Арлен поклати глава.

— Това не е, като да приемеш болката или да се научиш да мяташ демони през гръб. Отне ми години да усвоявам магия и да се храня с демонска плът, преди да се науча изобщо да се разпръсквам, и месеци оттогава, докато се науча да го правя по своя воля и да се събирам отново цял. А и това е, като да плуваш в толкова силно течение, че то да може да те отнесе като вейка.

Рена се начумери.

— Не ми се нрави как звучи.

Арлен вдигна рамене и се усмихна.

— Нито пък на мен. Но ще сторя нужното, за да защитя Хралупата. Искам да знам, че и ти ще го сториш. Дърварите са силни, но без мен ти оставащ най-силна сред тях. Без теб може да разбият редиците. Тази нощ няма да бягаш накъдето ти скимне. Имат нужда от теб.

— Да не мислиш, че не знам? — сопна се Рена. — Тия хора са толкова добри с мен. Не знаех, че може така. Ще умра, преди да ги

предам.

Арлен докосна лицето ѝ.

— Това е жената, на която се обещах. Просто — и той я целуна — не забравяй да дишаш.

Тя го бутна с пръст в гърдите.

— А ти не забравяй, че мястото ти е тук — след което посочи паветата, — а не там долу, срещу всеки демон на света. Ако ни оставиш, слизам при теб и те извлачвам обратно за шишарките.

Стисна го здраво между краката, за да подчертае думите си. Арлен изскимтя, но и се засмя.

— Дума да няма — отвърна той с глас като на малко момиченце и Рена прихна.

По-лесно беше, отколкото очаквах, помисли си Арлен, когато Рена го пусна. Можеше да подуши бушуващите у нея емоции, подсилени от магията. През последната седмица се контролираше много по-добре, отколкото през цялото време, откакто беше вкусила магия за пръв път на пътя от Потока на Тибит преди месеци.

Майка му можеше да каже, че брачният живот ѝ се отразява добре, но сякаш имаше повече общо с това, че храненето с демонска плът никога не е било тайна от него. Той самият чувстваше облекчение, след като и от него падна бремето на тази лъжа. Отначало си беше мълчал от уважение, мислейки, че ще му каже и просто чака удобния момент. Но с изминаващите дни той осъзна, че не е това.

Превърна се в изпитание, за да види дали някога ще си признае, без той да я хване. Изпитание за преценката и любовта ѝ. Изпитание за това колко може да ѝ вярва. Рена цял живот бе правила лош избор. Ужким започваше наново, но ден след ден надграждаше над тази лъжа.

Едва сега, след като ѝ беше потърсил сметка и ѝ беше простил, той виждаше колко ненужно упорит е бил. Твърде горделив, за да даде помощ на някого, който се нуждаеше от него, докато докаже — какво? Миналото на Арлен също тънеше в недобри решения и никога не се бе колебал да си трае. Какво право имаше да я съди, задето прави същото?

— К'во? — попита го Рена и той се усети, че я е гледал през цялото това време.

— Нищо — рече, постави длан на бузата ѝ и я целуна дълго. — Мисля, че бракът ми се отразява добре.

Усмихна ѝ се и миризмата ѝ се изпълни с любов.

Отиде при Евин Кътър, Йон Сивия и двама Дървени войници, които се грижеха за конете. Наблизо крачеше Сянка и конете, дори този на Евин, се размърдаха нервно. Само Лавина, Здравен танцор и Клетва стояха неподвижни и наблюдаваха хрътката, както куче би наблюдавало котка. Дори нощен вълк не можеше да се мери с див мустанг.

Гаред и капитан Гамон се присъединиха към Арлен и се качиха, когато той им кимна. Арлен бе свикнал да се извисява над всички на гърба на Танцор, но Гаред щръкна дори над него. Баронът и огромният жребец все още се гледаха подозрително, но в битка щяха да са истински кошмар. Арлен виждаше в аурите на хората упованието в Гаред и каквото и друго да долавяше у него, не мислеше, че баронът ще ги предаде в идните дни.

Последваха Лийша, Роджър и графът, следвани от съпругите на Роджър и безмълвния им телохранител. Щяха да чакат в Гробището, докато съгледваческите групички, като тази на Арлен, обхождаха границите, за да бъдат повикани при нужда.

Арлен виждаше как на Тамос това не му се нрави и се усмихна леко. Графът имаше недостатъци като всеки, но добре предвождаше Хралупата. Беше и умел воин, когато се събудеше куражът му, но като съгледвач щеше да създаде повече проблеми, отколкото да реши. И за него щеше да има предостатъчно битки, ако имаше нужда от кавалерийски щурм.

— Късмет — каза Лийша.

Колкото и да му беше трудна за разчитане, виждаше и у нея яростно желание да отиде с тях. Не се боеше и се смяташе за подходяща от повечето хора да прецени ситуацията по границата. Беше също така напълно права за това, но уменията ѝ като лечител бяха много по-ценни. Арлен се приготви да спори с нея, колкото и малко да имаше полза от това. Когато Лийша Пейпър си наумеше нещо, цялото Ядро не можеше да я спре.

Ала възражението така и не дойде. Каквото и да ѝ се искаше, Лийша знаеше, че ще свърши по-добра работа, ако подготви лечебницата си и почака да разбере къде е най-ожесточена схватката.

Напред пристъпи Роджър.

— Още ли си сигурен, че не ме искаш с вас? — В гласа му личеше същата твърдост, както когато играеше ролята на Марко Бродника, легендарния безстрашен пътешественик отпреди Завръщането. На всички несъмнено им звучеше така, сякаш го бяха обсъждали цяла седмица, но всъщност Роджър питаше за пръв път.

Арлен срещна погледа на Роджър и сви рамене, без да се издава, че разбира представлението.

— Ако искаш, ела, но няма много смисъл. Не се знае кой патрул ще се натъкне на нещо. Най-добре стой тук и чакай да получиш сигнал. Очаквам, че ще има предостатъчно, което да ни държи заети цяла нощ.

Сигналът представляваше някои от най-добрите фойерверки на Лийша, раздадени на всеки от патрулите. Ракетите щяха да пицят и да оставят ярка следа в небето, като така безпогрешно щяха да упътят силите в резерв. Бяха в различни цветове, за да подскажат размера на заплахата.

Роджър обаче изненада Арлен.

— Не, ще дойда. Танцърор ни е носил и двамата преди.

Аманвах постави ръка на рамото му.

— Съпруже...

— *Дживах* ще мълчи! — Роджър остана гърбом към жените, но завъртя глава в профил към тях, както правеха красианците, за да напомнят на жените къде е мястото им. Арлен примигна изненадано: не беше подозирал колко бързо е усвоил културата им младият жонгльор. — И двете ще стоите тук и ще чакате заповеди, докато аз съм на обход.

Колкото и да бяха дисциплинирани, жените не можаха да скрият разгорялото се негодувание в аурите си, задето им се говореше като на *дал'тинги*. Аурата на Роджър пък показваше, че знае, че ще си плати за тези думи, но още беше в роля.

Аманвах се обърна към Енкидо и пръстите ѝ се раздвижиха толкова бързо, че наглед преливаха един в друг. Арлен поназнайваше част от красианските кодове с ръце от времето си в Лабиринта, но това беше много по-заплетено. *Шарумите* ги използваха само за да си дават бързи команди, но това приличаше на цял разговор. Едрият евнух от време на време правеше знака за *ний*, опитвайки се да откаже, но

Аманвах настояваше. Накрая евнухът се поклони и отиде при Роджър. Коленичи и опря чело в земята, след което се изправи, както правеха воините, когато вричаха живота си на своя *кай'шарум*.

Роджър обаче поклати глава.

— *Дамаджата* поиска от теб да пазиш дъщеря ѝ, Енкидо. Ще останеш със съпругите ми.

— Тогава нека бъде Кавъл — рече през стиснати зъби Аманвах.

Роджър се засмя, но и това бе обмислен ход.

— След като се опита да ме убие ли? Нищо подобно. Мога и сам да се грижа за себе си. А и — той вдигна цигулката си — ако се натъкна на опасност, ще разберете.

Арлен бе видял и по-рано връзката между двамата като искряща нишка между подбрадника на цигулката и една от обеците на Аманвах. Когато слънцето залезеше, тя щеше да чува всичко, което се случва до Роджър, и той явно го знаеше. Интересно.

Арлен скочи на гърба на Здравен танцър и протегна ръка надолу. Роджър я пое и лесно се покачи на гърба на мустанга.

Аманвах пристъпи напред и му подаде маска от цветна коприна, същата така, че да пасва на цветовете на жонгльорския му костюм. В коприната бяха извезани мисловни защиты, както и символи за защитен взор.

— Щеше да е нашият дар по случай Новолунието — рече Аманвах, — за да помогнем на съпруга си да се пази. Носи я винаги.

Аурата ѝ излъчваше искреност. Каквито и странични цели да имаха тези Красианки — а те имаха много, — нямаше съмнение, че го обичат.

Докато Роджър привързваше маската на Аманвах към лицето си, маската на ролята му се изплъзна за миг.

— Трябваше ли и аз да ви подаря нещо?

Аманвах поклати глава.

— Съпругите правят дарове на съпрузите си. Неговият дар е да се върне жив, с ненакърнена чест и копие.

Арлен подушваше страха на Роджър, но той си беше върнал самообладанието. Засмя се и се хвана между краката.

— Добре, ще го пазя.

Аманвах не оцени шегата. Изсумтя и се завъртя на пета, след което бързо се отдалечи заедно с Енкидо и Сиквах. Роджър остана

вгледан след тях. Арлен рязко обърна Здравен танцьор, повеждайки групичката им.

— Може да се извиниш, когато се върнеш — рече той, достатъчно тихо, за да не чуят останалите. — Нищо няма да те нарани с двама Бейлс и един Гаред Кътър до теб.

Роджър погледна Гаред и нещо премина между тях. Гаред миришеше на гняв, а Роджър — на срам.

Просто чудесно, помисли си Арлен и пришпори Танцьор в галоп.

— Защо тук? — попита Рена, когато стигнаха до Нова закрила.

Преди по-малко от месец Арлен и Рена бяха попаднали на дърварите, които разчистваха от демони този район. Сега най-новата част от околията се обитаваше от над хиляда и двеста души, повечето райзънци, избягали от красианците на север покрай Хралупата, надявайки се да получат подслон в Анжие. Там не бяха получили нищо — градът вече се давеше в бежанци и не приемаше повече.

Стотици от тези хора след това бяха последвали принц Тамос, когато той се бе отправил на юг, следван от стотици войници и каруци, натоварени с припаси. Някои дори си бяха тръгнали от самия град и селцата край него, надявайки се на по-добър живот в Хралупата.

— Ако мислех да напада Хралупата, щях да започна оттук — каза Арлен.

Имаше някои недовършени домове, но мъжете и жените в Нова закрила се бяха съсредоточили да сторят улици, стени и огради, за да оформят голяма защита — последната в мрежата край околията. Всяка голяма защита бе бариера сама по себе си, но когато се свържеха, сливаха силата си, като тези части, които имаха нужда, можеха да черпят от силата на тези в безопасност и особено тази на голямата защита на самата Хралупа.

Голямата защита бе довършена едва миналата нощ. Жителите на Нова закрила възликуваха, когато първите демони бяха отхвърлени назад, и се разтанцуваха из сияещите улици.

Арлен знаеше, че е много крехка. Голямата защита на самата Хралупа се състоеше от павирани улици, излят крит, дебели дървета и големи сгради, както и цял отклонен поток, който оформяше езерце.

Голямата защита на Нова закрила беше от пътища от отъпкана пръст, стени от натрупан камънак, дървени огради и прясно засети ниви. Нямаше да помогнат, ако демоните решаха да подпалят дървесината и да пометат с тежки скали някои ключови здания. Дори малък отряд от демони, воден от Ум, можеше да разруши защитата и да се излее по улиците на Нова закрила.

— Може би го знаят — рече Рена. — Може да разчитат да си тук, докато ударят от другата страна.

Арлен вдигна рамене.

— Няма да лъжа и да ти кажа, че не си мисля същото, но какво друго можем да направим? Навред сме разпратили съгледвачи с фойерверки. Ако изстрелят сигнал, ще съм там, преди ракетата да изтлее. Но дотогава...

— Пазим слабото място — довърши Гаред.

Арлен обърна поглед към местните, мнозина от тях твърде млади или твърде стари, за да са от полза в тежка битка, но въпреки това стояха готови да защитят домовете си с копия и набързо защитени щитове. Останалите бяха готови с кофите, за да гасят пожари, и дори докато залязваше слънцето, най-силните сред мъжете продължаваха да превиват гърбове и да рият пръст, добавяйки към укрепленията, подсилващи голямата защита.

Всички се смълчаха, когато слънцето най-сетне се скри зад хоризонта и опъна одеяло от мрак над земята. Улиците на Нова закрила замъждукаха. В самия град се виждаше добре, но сумракът се прокрадваше току до границата му.

— Ядроните биха могли да се надигат точно пред нас и никога не бихме разбрали — каза Гамон.

Гаред поклати глава.

— Не се надигат. Лийша защити шлема ми, та да виждам в тъмното. Не мога да различа човешка глава от задник, ама демоните светят като факли. Ако са тук, ще ги видя.

Роджър кимна, защото маската му показваше същото.

— Трябва малко време, за да свикне човек — допълни Рена, — ама си прав. Няма демони наблизо.

— Може тоя месец да пропуснат — предположи плахо Евин, но точно тогава Сянка изръмжа заплашително и страхът се прокрадна в

аурите на всичките му спътници. Всички без Рена, чиято аура беше нетърпелива — гладна.

— Там са — каза тя, — но не наблизо. Мога да ги подуша.

— Най-слаби са, докато се надигат — каза капитан Гамон. — Има логика да се надигнат оттатък обсега на лъковете ни.

Арлен кимна, макар това да бе малка утеха. Пое си дълбоко дъх и извлече част от магията извън полезрението си, за да я вкуси. В далечината наистина се трупаха демони. Повече, отколкото бе надувал на едно място, но и по-малко, отколкото той очакваше.

Миг по-късно долетяха, ясни за всички, звуците на трошачи се дървета и преобърнатата почва.

— Идат! — извика някой.

Селяните се уплашиха, стиснаха още по-здраво оръжията си и напразно се възряха в мрака. Някои съвсем изгубиха смелост, избягаха в домовете си и залостиха вратите — не че това щеше да им помогне.

— Предатели! — изръмжа Гамон. — Трябва да...

— Трябва да си държиш устата затворена, а погледа напред — рече Арлен. — Битките са твоя работа. Това са просто уплашени люде. На никого няма да свърши работа да се обръщаме срещу своите, докато има демони пред защитите.

Капитанът успя да запази външно хладнокръвие, но от аурата му личеше възмущение, че човек от простонародieto му даваше заповеди, при това такъв, който той и още мнозина от съветниците на графа смятаха за заплаха за управлението на Хралупата. Арлен не искаше да налива масло в огъня, но трябваше да е сигурен, че Гамон и хората му знаят мястото си. Аурата на капитана подсказваше, че ще изпълни дълга си. Засега това стигаше.

— Да пратим ли сигнал? — попита капитанът.

Арлен поклати глава.

— Още не. Може да е трик.

Какофонията се разрасна и премина в непрестанен фонов рев като в шумна кръчма. Продължи дълго, но демони така и не се виждаха. Роджър, Гаред и Рена се приведоха напред, напрягайки защитения си взор, но дори Арлен не виждаше и следа от сиянието им.

Нима използват магия, за да се скрият?

— Нека нападат и да се приключва. — Звукът така бе набрал сила, че Роджър трябваше да вика.

— Искат да ни изкарат акъла — каза Гаред.

— Успяват — каза Роджър.

— Спокойно. — Арлен нарисова защита, за да се чуват ясно и без да викат. Останалите се поуспокоиха. Щеше му се да е толкова просто да успокои и свития си стомах.

Долови остра миризма. Мигове по-късно откъм дърветата се разнесе дим, от който защитниците се закашляха, а зрението им се замъгли. Димът отразяваше оранжева светлина откъм дърветата. Дори защитеният взор на Арлен не можеше да се справи напълно с него.

— Да не мислят да ни изкарат с огън? — каза през кашлица Гаред.

— По-скоро прикриват нападение — отвърна Гамон.

Арлен не каза нищо и извлече още магия, долавяйки няколко огнени демона, които подскачаха през дима и небрежно подпалваха всичко по пътя си.

Обикновено дървесните демони възпираха огнените, убивайки всеки, който влезеше в гората. Но под въздействието на Ум дървесните търтеи щяха да отстъпят територията си незабавно и да позволят на огнените да създадат такъв пожар, че можеха да избият половината Хралупа, без да се налага никой от демоните да вдига и лапа.

Нищо от огъня не можеше да мине през голямата защита, но никаква защита нямаше да спаси хората наблизо от задушаване.

— Гаред е прав. — Арлен огледа небето, но нямаше други признаци на дим. — Правят го тук, защото вятърът им позволява.

— Пригответе лъковете! — извика Арлен.

Местните бързо се подчиниха. След толкова скитане из пущинаците, преди да си намерят дом, мнозина от тях умееха да си служат добре с лък. Всъщност бяха толкова много, че защитените стрели не бяха стигнали за всекиго. Ковачите вече използваха специални калъпи, но все така не смогваха. Накрая всеки стрелец беше получил само по три защитени върха. Някой бяха копирали символите по тях и на останалите си стрели, но уменията им варираха. Арлен очакваше по-малко от половината да вършат някаква работа, а и те едва ли щяха да са и наполовина толкова ефикасни.

Всеки изстрел трябваше да помогне.

Йон, Евин и Дървените войници слязоха от конете и приготвиха лъковете си. Носеха пълни със защитени стрели колчани, а по конете

им имаше още. Всички бяха много умели, но дори това едва ли щеше да компенсира дима и мрака.

Арлен нарисова няколко символа за усиляване на звука.

— Моля ви да ми вярвате. Трябва да убием огнените демони, преди да ни издушат. — Направи пауза. — Това значи да пристъпим отгътът защитата, в дима. Уверете се, че мисловните ви защиты са на място, а най-добрите ви стрели са на лъковете.

— Никакъв шанс! — извика един мъж.

Повечето се присъединиха. Аурата им лумна от страх.

Изненадващо се намеси Гаред.

— Като се бихме за Хралупата, няхахме защита! — изрева великанът. — Тръгнем ли да се крием сега, вече сме изгубили. Ако тези нови домове си ги искате наистина, излезте в нощта. Иначе се скрийте по леглата си и чакайте да ви изядат!

Арлен се усмихна — страхът в аурата на тълпата лека-полека преминаваше в решителност.

Погледна към Гаред, който пък бе изпълнен с фанатична вяра в Арлен.

— Благодаря, генерале. Не бих могъл и сам да го кажа по-добре.

Аурата на Гаред... се смути.

— Трябва да ги изведеш, Гар — продължи Арлен. — Имам карта в ръкава, но колкото и да е иронично, трябва да стоя на голямата защита, за да я изиграя.

— Иро-к'во? — недоумя Гаред. След това тръсна глава и объркването му се стопи. — Все тая. Казваш ми „Тръгвай към Ядрото“ и няма да тръгна, ами ще тичам.

Арлен тупна Гаред по рамото.

— Огнените демони са още дълбоко в гората. Трябва да се приближим и да ги изненадаме. Нямаме нито време, нито стрели за пилеене.

Гаред се закашля отново.

— Лъковете няма да свършат работа в тоя дим. Как да виждаме накъде да стреляме?

Арлен се отдръпна от голямата защита, усещайки вибрациите на магията по нея.

— Когато сте на позиция, ще ви покажа целите. Увери се никой да не стреля, докато не дам знак.

Гаред кимна и поведе останалите от групичката и най-добрите стрелци от Нова закрила в сумрака. След само няколко крачки един след друг те се заизгубваха в дима.

Арлен вдиша дълбоко и извлече повече мощ, отколкото досега бе смеел, от цялата мрежа на Хралупата. Усети вътрешностите си пламнали от сила и знаеше, че не може да я удържи дълго, без да го погълне.

— Дръжте се — каза Арлен, а гласът му стигна до всеки слух. След това вдигна два пръста и нарисува защиты за топлина и въздух, като оформи енергията, докато я излъчваше. Зароди се огромен вятърен порив, който издуха дима и угаси пламъците като свещи на рожден ден.

Замая се, докато магията напускаше тялото му, но нямаше време за губене. Отново извлече магия от голямата защита и този път нарисува символи, с които озари въздуха с ярка светлина, която превърна нощта в ден. Разкри огнените демони, мъждукащите очи и застинаха уста, уплашени от ненадейния блясък.

Този път, когато магията се изцеди от него, Арлен се олюля. Рена се оказа до него в миг и го хвана за една от ръцете. Миг след това Роджър улови другата.

Арлен им позволи да го закрепят на крака, извлече още малко магия и гласът му отново се понесе към стрелците.

— Стреляйте.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КАПАН

333 Г. СЗ, ЕСЕН

ПЪРВА НОЩ ОТ НОВОЛУНИЕТО

Роджър чу всеобщото жужене на тетива и крясъците на огнените демони, унищожени от стрелците.

Още свикваше със защитения взор на маската си, но миг по-рано беше видял Арлен да грее като слънцето. Сега едва мъждукаше. Бе поблед дори от обикновените хора.

— Обратно към голямата защита — нареди Арлен. — Веднага.

Светлината, която бе създал, започна да отслабва и той се отпусна още повече, а накрая увисна на Рена и Роджър. Роджър се препъна, но Рена издърпа и двамата на крака с лекота. Роджър моментално възстанови равновесието си.

Вдигна глава. Първите селяни се завръщаха с победоносни усмивки на лица.

— Вдигни се на крака — процеди Роджър. — Не знам какво ти причини това току-що, но хората трябва да те видят на крака.

— Недей да му нареждаш! — започна Рена, но Арлен я прекъсна.

— Прав е. Трябва ми само миг, за да... — Просветващите мъгли отново започнаха да се събират край краката му и да възстановяват озарението му. Той се изправи на собствените си крака. — Ето.

Хората отново заеха позиции край границата, а Гаред и останалите от съгледвачите се върнаха по местата си край Арлен, Рена и Роджър, несъзнаващи какво се е случило току-що. В далечината трясъкът на повалени дървета и боботенето на изкорубен камък продължаваха.

— Какво правят, Ядрото ги взело? — провикна се Гаред.

— Това е капан — каза Роджър. — Опитват се да ни привлекат още по-нататък.

Арлен поклати глава.

— Защо вдигат толкова шум, ако е капан? Правят нещо.

— Какво ще правим ние? — попита Гаред.

— *Ние* няма да правим нищо. Аз отивам да погледна.

Рена поклати глава.

— *Ние* ще погледнем.

Арлен срещна неотклонния ѝ поглед.

— Арлен Бейлс, да не си си помислил и за тонинко, че ще те оставя да ходиш там сам.

— Добре, но не го искам — рече Арлен. — Търтеите не могат да ме наранят, Рен. Ще се оправя.

— Онзи мимик те нарани. Мисловният — още повече.

— Да, но сега знам как да им го върна.

— Успя да нараниш един от тях — напомни му Рена, — и то само' щото се промъкнах зад него в защитеното ти наметало и го намушках в гърба. Кой знае колко още има там тази нощ?

— Може би не е капан за нас — додаде Роджър. — Може би е капан за теб.

Арлен го изгледа неразбиращо.

— Прав е — каза Рена. — Като пристъпиш оттатък тази голяма защита, ще пламнеш като фенер. Ще те надушат мигом.

Роджър прехапа устни. *Не го казвай, недей, недей...*

— Аз ще отида — каза той и се наруга наум.

Всички го изгледаха недоумяващо и не можеше да ги вини. Не беше известен със смелостта си, но друг начин нямаше. Гордееше се каква сила бе донесъл на хората с *Песента на Новолунието*, но след като видя какво стори Арлен преди малко, нямаше съмнение кой от двамата е заменимият.

Арлен поклати глава.

— Нямам представа дали силата ти дори ще работи върху мисловен демон. Може да накараш някоя котка да гони слънчево зайче цял следобед и търтеите не са много по-умни, но никога не би опитал този номер с хора.

Роджър вдигна рамене.

— Можеш да ослепиш дори хора, ако им светнеш в лицето. А и Рена не каза ли току-що, че защитеното наметало е успяло да го заблуди?

Хвана крайчеца на своето и се завъртя, за да го разтвори.

— Роджър, не мога да ти позволя... — започна Арлен.

— Не, аз не мога да позволя на *теб* — отвърна Роджър. — Може да не мога да гася горски пожари с махване, но мога да направя това.

— *Ние* можем — рече Гаред и застана до него. — Идвам с тебе. Наметалото на Дарси не е толкова хубаво, колкото твоето, ама не ме е предавало.

— Защото почти никога не го използваш. — Роджър поклати глава. — Мястото ти е при войниците ти, *генерале*.

Гаред плю в краката си.

— Може да си малко копеленце понякога, Роджър, обаче ще легна и ще оставя демоните да ме вземат, ако те пусна да отидеш там сам.

В гърлото на Роджър заседна буца, но я преглътна и надяна маската си на жонгльор. Искаше да възрази, но всъщност с Гаред до себе си се чувстваше в по-голяма безопасност, отколкото някога би признал.

— И аз идвам — каза Рена, взе си наметалото от дисагите на Клетва и го метна на раменете си.

— Рен. — Арлен я беше хванал за лакътя, а в гласа му имаше умоление.

Тя се обърна и отново го прикова с поглед.

— Сам го каза. Не можеш да мислиш за дребни работи. Имаш да ловуваш ония ми ти кратунковци, а аз трябва да пазя хората ти, когато ти не можеш.

Постави длан нежно на рамото му.

— Ще внимавам и ще ги върна живи.

Той кимна, взе я в обятията си и я целуна силно.

— Чш! — намеси се Гаред. — Я ни спестете младоженските истории!

Лийша изгледа със съмнение Аманвах, докато тя заедно със Сиквах се изтягаше на един копринен диван в палатката на Тамос, а безмълвният им телохранител се извисяваше над тях закрилчески.

Графът беше разположил шатрата в края на Гробището и там чакаше доклади, за да насочва силите си. Както обикновено, бе обзавел

шатрата подобаващо на титлата и богатството си. Стените бяха обсипани с пищни гоблени, а килимите бяха меки като козината на котка. Мебелите бяха от тежко полирано дърво със златни инкрустации и филигран. И разбира се, си беше донесъл трона.

Но с всичко това идваше и отговорността към етикета. Аманвах и Сиквах може би бяха врагове, но бяха и принцеси, роднини на красианския предводител. Позицията им подобаваше на всички почести, включително достъп до шатрата на Тамос и всяка друга проява на уважение. Момчето, което ги обслужваше, беше благородник и постоянно сновеше насам-натам ужасено, докато Сиквах му нареждаше и го проклинаше за мудността. Аманвах беше приклепнала до нея, наклонила глава на една страна.

Ослушва се за Роджър.

Мисълта подразни Лийша. Аманвах се беше опитала да я убие, но Роджър все така ѝ отдаваше пълното си доверие, а Лийша и Тамос стояха на тъмно. Съпруги или не, Лийша беше с него всеки ден в продължение на почти две години. Как можеше да вярва на тях повече, отколкото на нея?

Трябваше по същия начин да защитя шлема на Гаред и да не му казвам, помисли си и веднага я жегна вина. Какво право имаше да нахлува дори в неговото лично пространство по този начин?

Не. Тя поклати глава. Така правят дама'тингите. По-скоро бих станала като Илона, отколкото като тях.

Но толкова ѝ се щеше да научи какво се случва!

Ненадейно Аманвах изсъска и започна да нарежда нещо на красиански — много от думите бяха ругатни. Говореше твърде бързо, за да я разбере Лийша, но не можеше да се сбърка непрестореният гняв в гласа ѝ. Сиквах я изгледа шокирана, а Аманвах се изправи и започна да крачи напред-назад, докато епитетите продължаваха.

Лийша не можеше да издържа повече.

— Какво има? Какво се е случило?

Аманвах помисли, преди да отвърне.

— Почитаемият ми съпруг е смел, но глупав.

— Всички от време на време сме такива — отвърна Лийша.

Аманвах кимна и си пое дъх, за да възстанови спокойствието си на дама'тинг.

— Това е иневера.

— Той добре ли е? — попита Лийша.

Аманвах махна с ръка.

— Засега. Доброволно иска да излезе в нощта.

— Защо? — Това не звучеше като Роджър, когото Лийша познаваше.

— Явно вярват, че демоните ще усетят силата на *пар'чина*, ако напусне голямата защита. И така, *пар'чинът* е изпратил съпруга ми, простака Гаред и собствената си *дживах ка* в нощта, за да огледат вместо него. — Една от веждите на Аманвах се повдигна, но зад булото Лийша не разбра смисъла на жеста. — Самото му име значи смелост, но заповядва на другите да напуснат голямата защита, когато той се бои да го стори. В края на краищата е страхливец.

— А аз какъв съм, щом чакам в центъра на защитата? — попита Тамос. Всички погледнаха към него, а по лицето му ясно личеше колко е нервен. Лийша си спомни думите на Дарси за страха от демони и как нуждата му да преодолее този страх го караше да върши безогледни неща. Ужасяваше се да го нарекат страхливец и да изгуби уважението на хората си. — Един лидер трябва да може да направлява хората си.

Аманвах изсумтя и му отправи само пренебрежителен поглед.

— Моят свят баща не седи на трона си, когато слънцето залезе, а той е най-великият лидер, когото този свят е виждал. Вие сте *чини* и от вас може да се очаква страхливост, но *пар'чинът* трябваше да е различен.

Тамос изглеждаше бесен и малкото му самоконтрол бързо се изпаряваше. След малко щеше да се развика и всичко щеше да тръгне надолу.

Лийша пристъпи между двамата и погледна в очите Аманвах.

— Моите уважения, Аманвах, но съм виждала как святият ти баща изпраща хора, дори собствените си синове, в непрогледната нощ, за да разузнават вместо него. Знам, че се боиш за съпруга си, но той е излизал в нощта стотици пъти. Ще е наред.

— Как може да твърдиш нещо, което дори заровете не искат да разкрият? — попита Аманвах.

— Не мога — призна Лийша. — Но имам вяра.

Аманвах примигна и кимна.

— Това е *иневра*.

Тя отново вдиша, за да се успокои, върна се в своя край на шатрата и отново се заслуша внимателно.

Роджър хвана цигулката и лъка в здравата си лява ръка, докато пристъпваха в нощта, уповавайки се на наметалата си. Остави дясната си ръка свободна. Дори само с три пръста можеше да извади мълниеносно защитен нож в нея и да го хвърли незабавно.

— Аз ще вода — каза Рена. — Свикнала съм да гледам в тъмното.

Нито Роджър, нито Гаред пожелаха да спорят. Роджър още свикваше с маската на Аманвах. Виждаше достатъчно добре, за да не се блъсне в нищо, нито пък да се размине с демон, без да го забележи, но магията край него беше добила формата на кълба от цветна светлина, объркваше го и го караше да се чувства като в мъгла.

Рена се движеше пред тях, на ръба на полезрението им, и Роджър каза на Гаред.

— Прав си, че те приемам за даденост. Не знам дали струва нещо, но съжалявам. Понякога така се оплитам в собствените си дилеми, че забравям, че не съм единственият в пиесата.

Гаред изсумтя.

— Паднало дърво. Няма к'во да го катерим.

Роджър се обърна с лице към него.

— Знам, просто...

— В нощта сме, Роджър — прекъсна го Гаред, — и се чувствам, все едно Създателя е повърнал дъга отгоре ми. Вече не ти се сърдя. Сега гледай напред.

Роджър кимна и започна да се оглежда, но нещо сякаш се отпусна в него.

Едно нещо по-малко за притеснение. Сега само трябва да се тревожа да не ме изядат демони.

Вървяха агонизиращо бавно. Наметалата на Лийша винаги работеха, но трябваше да са много плътно усукани около теб и пречеха на стъпките. Роджър и Рена имаха повече опит и определяха скоростта и на Гаред.

Точно оттатък дърветата се виждаха следите от игричките на огнените демони: черни стволове и обгорена земя, доскоро плодородна

почва. Ботушите и краищата на наметалата им почерняха от сажди.

Отпред звуците на продължаващото унищожение бяха по-силни от всичко, което бе чувал. Инстинктите му крещяха да се обърне и да бяга в другата посока, но той закали нервите си и продължи да поставя единия крак след другия, докато си проправяха път през дърветата.

Нямаше нужда да вървят дълго. Гората свърши бързо и рязко в място на пълно унищожение. Всички гръмоносни пръчки, които Лийша можеше да направи, не можеха да сторят и частичка от тези щети. Земята беше черна и унищожена, пълна с купчини пръст до огромни дупки, където цели дървета и тежки камъни бяха откъснати и изровени.

Из цялото място имаше нещо отблъскващо. Можеше да го долови с всяка своя фибра. Хората не принадлежаха на подобно място.

Из мястото се прокрадваха полски демони, ниско приведени до земята, катереха се по купчините и душеха въздуха. Отгоре кръжаха въздушни демони.

Рена стигна обратно до тях.

— Твърде много места, където могат да се скрият демони. От тук нататък стоим близо един до друг.

Двамата кимнаха и всички заедно поеха по-навътре сред опустошението. Камари от камъни стояха издигнати на почти седем метра, както и купчини дървета. Роджър погледна към една от камарите, а след това обратно към пътя, по който бяха дошли.

— Колко надалеч мислите, че може да хвърлят една от канарите каменните демони?

Гаред също погледна назад.

— Ако е голям? Твърде далеч.

— Събират материал — каза Роджър. — Трябва да се върнем и...

— Още не — прекъсна го Рена. — Ако правят това, къде са всички каменни и дървесни демони?

Роджър преглътна буцата в гърлото си, знаейки, че Рена е права. Продължиха да заобикалят купчините, които навярно щяха скоро да полетят към Нова закрила. Накрая надникнаха иззад огромна купчина пръст и свариха демоните на работа. Бяха разчистили територията и бяха изровили дълбоки окопи, скални демони, дървесни демони и някои други породи, които Роджър не можеше да разпознае. Окопите бяха шест метра широки и над три метра дълбоки, но демоните

продължаваха да разчистват пръстта, сякаш разравяха шума. Когато стигнеха до някой по-голям камък, откъсваха го от земята и го носеха при някоя от купчините.

— К'во правят? — попита Гаред, наблюдавайки наглед произволно разположените редици от окопи. — Защитен периметър ли вдигат? Защо ще им е?

— Тези са умни демони — напомни му Рена. — Наблизо има Ум, който ги направлява, може и повече от един да е.

— И пак няма смисъл — отвърна Гаред. — Демоните бягат от слънцето. Откъде накъде ще превземат територия?

Роджър обходи с поглед оформящите се по земята очертания, дело на демоните, и крайниците му изстинаха — можеше вече да даде име на чувството на отвращение, което го беше обзело и се увеличаваше, докато наближаваха.

— Строят защита.

Гаред и Рена рязко завъртяха глави към него и Роджър почувства ненадейно напрежение в мехура си. *Създателю, ще се напикая.*

Без да продума, той изтича зад една от големите купчини пръст, отвори наметалото си и едва свари да развърже връзките на панталона си, преди да се извие струята.

— Охаа... — Ала облекчението му не трая дълго, когато иззад него прозвуча ниско ръмжене. Роджър вдигна глава и се оказа лице в лице с полски демон, който се подготвяше за скок.

Той залитна назад, когато чудовището се изстреля към него, препъна се във все още незавързания си панталон и падна по гръб. Опита се да извади нож, но от тази позиция ловкостта му не бе достатъчна.

Гаред се озова до него и с рев замахна с брадвата си. Защитена от самия Арлен, тя разцепи главата на демона от муцуната чак до основата на врата и трупът покри Роджър с пръски сукървица.

Демонът все още размахваше диво крайници, докато Гаред го поваляше на земята, и в предсмъртните си гърчове, аха-аха, да скъса наметалото му. Роджър моментално скочи на крака, върза панталона си и пригответи цигулката си точно когато една глутница полски демони се появи край тях. Рена бе извадила дългия си остър нож и самата тя ръмжеше като демон. Изглеждаше нетърпелива за битката, макар да нямаха голям шанс срещу толкова много чудовища.

Тази е по-луда от Арлен, а това не е никак малко.

— Никой да не мърда — каза той и допря лъка до струните. Изсвири няколко остри тона, за да изненада демоните и да ги отблъсне малко назад, след което поде мелодия, с която да ги омае.

Но демоните не се омайваха. Бяха отскочили назад от първите няколко писъка на инструмента, но това не продължи дълго. Един от тях се стрелна напред и се опита да захапне Рена с челюстите си, но тя го върна назад с един замах на ножа си. Започнаха да кръжат край тях гладни, ръмжаха и риеха в пръстта, търсеха момент на слабост.

Она, помисли си Роджър.

— Не можем да останем — каза Рена. — Ако ги контролира Ум, половината Ядро ще ни се стече на главите ей сегинка.

Роджър погледна прокъсаното наметало на Гаред, след това — своето, покрито с ядронска гнилоч. Нямаше място за бягство, а да се бият, бе лудост. Той скръцна със зъби и добави още слоеве към мелодията, усложнявайки я все повече и повече. Клепачите на демоните започнаха да се попритварят, но все още кръжаха край тримата.

— Имам нужда от нещо за разсейване — каза Роджър. — Рена, наметалото ти е цяло. Можеш ли да ги привлечеш за миг?

— Да — отвърна тя, — ама няма да ме последват.

— Мога да ги накарам да те последват.

— Майната му на тоя план — каза Гаред. — Няма да бягам и да ви оставя да...

Но преди да успее да довърши изречението, Рена се хвърли към обръча от чудовища, събори едното и го наръга няколко пъти, докато се търкаляха по земята. Тя скочи на крака невредима, докато демонът се мъчеше да си поеме дъх на земята. Вече се самолекуваше.

— Бягай! — подвикна Роджър и тя изпълни, като се хвърли към една от купчините камъни и от канара на канара ловко стигна догоре.

Роджър промени музиката.

Тя се измъква, нашепваше мелодията, преследвайте я! Много сте, все ще хванете и другите!

След тази команда, демоните задрапаха по камъка след Рена. Няколко от тях се поспряха и обърнаха глави назад, нещо, което отиваше отвъд обичайните им инстинкти, но разсейването си свърши работата и Роджър поведе Гаред към друго място, като не спираше да

усилва объркването им. Усилваше и звука все повече и повече, така че накрая музиката зажува във въздуха и нямаше как създанията да разберат къде се намират Роджър и Гаред.

Рена чакаше на върха на купчината, колкото ѝ позволяваше търпението, и разпращаше защитени ритници, от които демоните се разлитаха във въздуха наред магически експлозии. Приземяваха се тежко, но бързо се обръщаха на крака, отръсваха се и започваха наново.

Когато Рена видя, че двамата са в безопасност, тя приклекна и отскочи на десет метра, право върху една от огромните купчини от пръст, които каменните демони бяха натрупали, докато изкопаят рововете си. Леко потъна в рохкавата пръст, когато се приземи, но иначе изглеждаше напълно невредима.

Преди обаче отново да се загърне с наметалото си, един въздушен демон изпищя и пикира от небето към нея. Рена се обърна към него, готова да го посрещне, ала демонът стори нещо, което Роджър никога не беше виждал. Разпери широко криле, за да убие скоростта си, и изплю мълния срещу нея.

Нощта се озари от ослепителния проблясък. Роджър светкавично затвори очи, но не и преди избухването да го замае. Мъчеше се да поддържа мелодията, докато ярки цветни облачета танцуваха зад клепачите му. Когато отново отвори очи, видя Рена на земята, изтърколила се надолу по четирите метра от върха на купчината пръст. От нея се виеше дим и във въздуха витаеше миризмата на обгорена плът и освободен енергиен заряд. Невероятно, но тя се надигаше и с всеки изминал миг си връщаше самоконтрола. Светеше също толкова ярко, колкото преди няколко мига, и навярно се лекуваше подобно на демоните.

Трябва да науча този номер, помисли си той.

Два полски демона се нахвърлиха върху Рена, преди да успее да се възстанови напълно. Гаред нададе рев и се спусна да ѝ помогне. Когато се отдалечи на два-три метра от Роджър и цигулката му, демоните му обърнаха внимание, но не достатъчно навреме, за да избегнат първите му смъртоносни удари. Със секира в едната ръка и мачете в другата, той разблъска демоните встрани от падналата жена, оставяйки дълбоки резки в плътта им. Само след миг вече стоеше над нея, давайки ѝ време да се изправи на крака.

Демоните, които Гаред беше ударил, също се надигаха и се лекуваха, както Рена преди миг. Дотичаха още от тях, но стояха на безопасно разстояние от оръжията на Гаред и Рена. Пристигаха все повече полски демони, за да обкръжат двамата. Скоро цялата околност кипеше от тях, маса от извиващи се люспести тела, ярко грейнали от магия.

Но дори при такова превъзходство демоните не нападаха. Просто обикаляха и не позволяваха на Гаред и Рена да помръднат, така че двамата трябваше да стоят гръб в гръб и да стискат оръжията пред себе си, чакайки нападение, което така и не идваше.

В капан.

Но защо? Роджър се огледа. Въздушните демони кръстосваха в небето над тях, но и те сякаш не възнамеряваха да нападат. Каменните и дървесните демони продължаваха да копаят.

Идва нещо по-лошо. Роджър имаше много добра представа какво би могло да бъде.

Замисли се. Дори с магията на *хората*, която усилваше музиката му, не бе сигурен, че ще може да прогони толкова много чудовища, а и дори да успееше, въпреки необичайната си устойчивост тази нощ щяха да прегазят приятелите му, докато се разбягват.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и се благодари, задето бе дал заповеди на съпругите си да не го следват тази нощ.

— Аманвах — рече той в подбрадника на цигулката си. — Знам, че не съм бил най-добрият съпруг, но никога не съм съжалил, задето взех теб и Сиквах за съпруги. Бяхте най-достойните спътници, които човек може да иска, и ми помогнахте да намеря своето собствено достойнство. Ако не се върна, помнете ме, когато пеете.

Тя не можеше да отвърне, но така всъщност беше по-добре. Роджър се отказа от мелодията, която го правеше невидим, и започна нова, която достигна до всяко ядронско ухо.

Ето ме, казваше музиката. *Слаб и беззащитен, а вие сте толкова, толкова гладни.*

За момент не се случи нищо, но изведнъж всяко лице на ядрон се извърна рязко към него. Стотици черни очички го приковаха. По какъвто и начин мисловният демон да въздействаше на търтеите, те не можеха да загърбят природата си. Изпищяха и скочиха към него, изпълнали дълги нокти, тракащи с челюсти.

Роджър се обърна и се затича по-бързо, отколкото някога бетишал в живота си, като през цялото време не спираше да свири, да свиква демоните при себе си.

Арлен стоеше като от камък и наблюдаваше горите. Опитва се да извлече магия, но тази край него беше слаба и от течението се отдалечаваше от него, привлечена от невидима сила. Опитите му да *познае* мястото около себе си не му помагаша.

Сякаш ги нямаше цяла вечност, но той знаеше, че бяха само минути. Острият му слух долови рева на демони от татък фоновия шум, но след това чу и цигулката на Роджър. Зачака.

Докато тази музика не спира, помисли си Арлен, те са в безопасност. Ала спре ли...

В безоблачното небе нещо ярко проблесна. Арлен можеше да познае мълниеносен демон, когато видеше това. Дори по местата, където тези демони обикновено се появяваха, хората ги мислеха за измислица, а Арлен не бе виждал никога такъв в Анжие. Местните защитници дори не си правеха труда да включват защита срещу мълниеносни демони в защитените си кръгове.

Умовете могат да призват всяка порода демони при себе си, осъзна Арлен и усети как шансът им да спечелят за пореден път намалява. Как щяха дърварите да се справят с яките плоски глави на глинените демони или ледените храчки на снежните демони, които можеха да смръзнат и строшат стомана? Или киселинната кал на блатните демони? Тези, чиито щитове и броня лично бяха защитени от Арлен и Лийша, щяха да са в по-голяма безопасност, но той много добре знаеше каква малка закрила представляват обикновените защитени брони срещу тези редки породи.

Ала Гаред и Рена имаха всички нужни защиты, а Роджър все така свиреше...

Всъщност музиката се усилваше, акомпанирана сякаш от рева на хиляда ядрона. Роджър се появи от гората, тичайки колкото му държаша краката. Аурата му излъчваше неподправен ужас, донякъде потиснат от съсредоточеното му свирене. След секунда Арлен видя защо — сякаш безкраен поток от полски демони заизлизаха от дърветата.

Когато стигнаха на открито, те набраха скорост, но Роджър спря, преди да успеят да го настигнат, и смени мелодията с острите, стържещи звуци, които Арлен често го бе виждал да използва. Усилен от цигулката на Роджър, звукът удари демоните като физическа преграда и ги разпръсна.

Арлен се дематериализира и за частица от секундата, в която бе безпътен, усети вълните от енергия на князете — разбра, че Рена е права. Можеше да се справи с един в подобно състояние, но два или повече щяха да го надвият.

Ала нямаше време князете да го атакуват, защото само след миг Арлен си върна физическата форма до Роджър и мисловните му защити се задействаха отново. Арлен подхвана жонгльора като пеленаче и го върна обратно към голямата защита с два огромни скока.

— Къде са останалите? — попита той, но преди Роджър да успее да отвърне, Арлен чу крясък и вдигна глава. Рена, покрита от глава до пети с демонска кръв, цялата грейнала от магия, прескачаше през множеството от чудовища, метнала на рамо Гаред като чувал с брашно.

Рена се приземи на гърба на един от демоните, лумна магическа светлина и демонът не се изправи повече. Арлен отново се хвърли напред, като рисуваше отбранителни защити във въздуха, за да им разчисти пътя. След миг двамата се разминаха, Рена продължи към голямата защита, а Арлен остана зад нея, за да покрие бягството. Хвана най-близкия полски демон за крака и го използва като сопа срещу останалите. Ноктите на демона се впиваха в люспестата кожа на другите създания, така както никое смъртно оръжие не можеше да го стори.

Миризмата на сукървица тегнеше във въздуха и Арлен трябваше да потисне вълна от глад, каквато не бе изпитвал от години. Искаше да ухапе демона, от когото се вдигаше пара в защитените му длани, и да стигне до мекото месо под люспите.

Тръсна глава и устоя на инстинкта достатъчно задълго, за да метне демона при останалите и да изтича обратно зад голямата защита, където Рена внимателно оставяше Гаред на земята. Аурата на огромния дървар беше сива. Беше жив, но в несвяст.

— Какво стана? — попита Арлен.

— Просто го халосаха по главата — каза Рена и свали шлема на Гаред. — Спаси ми живота.

— Или отложи смъртта ти по-скоро — отвърна Роджър.

Арлен погледна към него. Маската на жонгльор се бе изплъзнала и ужасът в аурата му личеше и по лицето му.

— Демоните строят своя собствена голяма защита.

Затова магията се губеше отвред.

— Ядрото да ме вземе, какъв съм идиот! — извика Арлен. Позволи на тялото си да се понесе нагоре, към горния край на защитата, за да огледа околността. Както беше казал и Роджър, едва на километър и половина от тях имаше голяма защита, която не приличаше на никой символ, който Арлен познаваше. Не беше с размерите на големите защиты на Хралупата, но вече работеше.

От ъгълчето на полезрението си Арлен видя и друго и се завъртя. Ужасът му нарасна. Оформяха се просветващи свързващи нишки между тази защита и една на югоизток, до Нови Райзън. Завъртя се обратно и видя, че демоните копаят трета, на югозапад, до окръга Мъчнокрай. Тази защита не бе довършена, но вече започваше да извлича магия. Щеше едва след минути да се свърже с останалите две.

Дори новите сетива на Арлен не можеха да пробият преградата на тези защиты — магията, привлечена там, не се връщаше. Ала усещаше тримата князе ядрони в сърцевината на всяка от защитата, седнали като паяци наред паяжина. И през цялото време каменните и дървесните демони не спираха да копаят, подсилваха защитите, правеха ги все по-постоянни.

Арлен се върна на земята до Рена и Роджър.

— Не е само една. Три са и в центъра на всяка има Ум.

— Създателю — прошепна Роджър.

— Трябва да кажем на графа — отвърна Арлен.

Рена кимна.

— Ще доведе конете.

Арлен поклати глава.

— Твърде са бавни.

Рена го погледна с притеснено изражение.

— Едно е да лекуваш болни и да крачиш във въздуха. Ако направиш това...

— Няма как, Рен — каза Арлен. — Останалите, тръгнете веднага към Гробището. Може би дотогава ще имаме нещо като план.

И с това той се разтвори във въздуха.

Арлен незабавно усети притегателната сила на голямата защита. Като кръв в сърце, цялата сила на тези защиты течеше към ключовата защита в Хралупата. Вместо обаче да извлече от нея, той си позволи да пропадне и моментално се материализира в Гробището на Хралупата.

Случи се за по-малко от секунда и човек лесно можеше да го пропусне, но при всички хора там мнозина все пак го видяха и нададоха изненадани викове.

Тамос крачеше из шатрата като нощен вълк в клетка. От време на време поглеждаше към трона и веждите му се събираха още по-близо, сякаш искаше да го прекатури с ритник. Ако Аманвах и тези с нея не бяха тук, вероятно точно това щеше да направи. Острите думи на *дама'тингата* го бяха порязали дълбоко. Тя се бе върнала на дивана си и оттогава мълчеше, но оскърблението си стоеше.

Лийша постави длан на ръката му и усети напрежението дори през бронята. Той се обърна към нея и тя прокара пръст по пресния емайл, с който бе поправен нагръдникът му.

— Никой в Хралупата не те мисли за страхливец — каза тя, достатъчно тихо, за да не я чуят. — Белезите по бронята ти показват красноречиво колко пъти си заставал между тях и нощта. И на мен не ми харесва да чакам тук, но и за двама ни ще има предостатъчно работа, при това скоро.

Тамос кимна.

— Просто... Тези две жени. Те са...

— Невъзможни, знам — каза Лийша. — Но за едно бяха прави.

— А? — попита Тамос.

— Тронът е излишен. Крещи на хората, че си над тях, а нямат нужда от това.

— Затова ли толкова обичат този твой Защитен? — попита Тамос със следа от горчивина в гласа.

— Заради това и че може да пробие дупка в скален демон с ритник.

Тамос се засмя.

— Да, трябва да науча и това.

За миг между тях премина недоизказана топлина, но след това кръвта на Лийша изстина, когато се обади Аманвах.

— *Алагаите* строят собствена голяма защита.

— Сигурна ли си?! — попита Лийша изумена.

Тамос отиде до картата на околията на масата.

— Каква защита? Колко голяма? Къде?

Аманвах сви рамене, наклонила глава на една страна.

— Знам само това, което чух. — Направи пауза. — Не съм сигурна, че съпругът ми и тези с него могат да видят нещо повече от гледната си точка.

Инквизитор Хейс нарисова защита във въздуха и се зае да нарежда молитви. Част от Лийша искаше да се присъедини към него, но отдавна беше научила, че Създателя не се намесваше в помощ на децата си. Ако искаха да се спасят, трябваше да се спасят сами.

Аманвах ахна и след това извика. Всички се напрегнаха в очакване на още новини, но *дама'тингата* не каза нищо. В очите ѝ се оголи страх и Лийша си припомни, че при все обучението си *дама'тингата* бе почти дете. Сиквах, обикновено по-изразителната и емоционалната от двете, остана спокойна. Постави ръка на рамото на сестра си.

След няколко мига Аманвах си позволи да издиша.

— Атакуваха го, но сега свири. — Гордостта си личеше в гласа ѝ. — Дори по Новолуние *алагаите* не могат да устоят на музиката на съпруга ми.

Сиквах кимна.

— Еверам му шепне.

След това обаче Аманвах падна на колене.

— Не — прошепна тя. — Не, не, не. Моля те, съпруге, недей...

Не довърши изречението. Сиквах застана на колене до сестра си и започна да разтрива раменете ѝ. Лицето на Аманвах се бе отпуснало и тя не продумваше, но Лийша можеше да си представи какво ѝ минава през ума.

Тя вдигна краищата на полите си и приклепна пред Аманвах. Пресегна се с ръце и хвана нежните длани на девойката, като ги стисна, за да ѝ влее сила, така както се опитваше да го стори Сиквах.

— Аманвах — каза тя, без да се опитва да скрие отчаянието в тона си, — моля те, кажи ми, какво става? Роджър...

— Още не — каза Аманвах. — Още свири, но вече не отблъсква *алагаите*. Вика ги при себе си, за да спаси спътниците си.

Нещо прокапа и на идеално бялата коприна в скута на Аманвах се показва петънце. Сиквах извади отнякъде из одеждите си малка бутилчица и улови сълзите на Аманвах, докато падаха.

— Честта му не познава граници и Еверам ще го сложи при себе си в чертозите върху Шестия устой на Рая — каза тя. Аманвах кимна и се разплака още по-силно.

Това продължи няколко минути, но след това очите на Аманвах се озариха и тя поизправи гръб.

— Сражава се отново! Всичките множества на Ний пред него и той срещу тях!

Сиквах бързо запуши единия си мускал, вече пълен, и извади втори.

— Може ли дори той да...

— Разбира се, че може! — сопна се Аманвах, върнала си духа. — Той е Роджър, син на Джесъм и ученик на Арик Сладкогласния, зет на Шар'Дама Ка. — Тя направи пауза и сви юмрук. — Но *алагаите* ще са му последният проблем, когато се върне тук.

— Честна дума — съгласи се Лийша.

— Сега с него е *пар'чинът* — каза Аманвах след секунда. — Той е... — Тя смръщи вежди. — *Алагаите*, те...

Точно тогава някой се провикна и всички се обърнаха — видяха Арлен наред Гробището. Дори Лийша, която си имаше понятие от силите на Арлен, зяпна. Едва преди мигове бе на километри оттук, в Нова закрила.

Но нямаше съмнение, че сега е тук, когато гласът му избумтя като гръмотевица.

— По конете и се пригответе за път! Яздим в нощта след минути!

Обърна се и целенасочено закричи към шатрата на графа, а тълпата край него се раздели — някои шепнеха, изпълнени със страхопочитание, а други викаха.

— Появи се точно като демон! — извика една жена.

Инквизитор Хейс препречи пътя му.

— Как е възможно това? — поиска да знае с гневен тон. — Канонът казва, че не бива да правим магията на ядроните своя...

Арлен го избута встрани като дете, без да забави ход.

— Нямам време да спорим за святите книги, Хейс.

Чадо Франк се намеси, опитвайки се също да препречи пътя на Арлен, но Тамос блъсна с облечения си в стоманена ръкавица юмрук по масата.

— Свещениците въл! Уверете се, че всичките ни воители са благословени от Създателя!

Инквизиторът и тези с него го изгледаха, но той срещна погледите им със сурово изражение и те бързо се заеха да изпълняват.

— Какво е станало? — попита Тамос, когато Арлен влезе в палатката и застана при него до картата. Арлен не отвърна веднага, а помисли за миг, след което натопа една четка в мастилницата на масата и майсторски изрисува дебели защити над три места върху картата, които някога бяха девствени гори.

— Мисловните демони са построили защити тук, тук и тук — каза Арлен, сочейки към Нови Райзън, Нова закрила и Мъчнокрай. — Вече се активират.

Свърза ги с по-тънки нишки. Когато привърши, защитната мрежа на околията представляваше кръг в триъгълника на защитите на князете.

— Мрежата само ще става по-силна, докато каменните демони продължават да копаят, ще изолират Хралупата и ще извличат сила от нашата защитна мрежа.

Защитите бяха елегантни и Лийша незабавно видя, че са мощни. Имаше леки сходства с тези, които Иневера бе използвала, за да я впримчи в палата на Джардир.

— Това са защити срещу хора — догади тя. — Няма да можем да прекрачим техните очертания, така както демоните не могат да прекратят нашите.

Тамос поклати глава.

— Това само създава патова ситуация. Трябва да планират и друго.

Арлен кимна.

— Запасяват се с всеки дървесен ствол и канара, докато разчистват място. Скоро скалните демони ще започнат да ни замерват с тях и няма да се мине много, преди да унищожат веригата ни и да неутрализират мрежата ни.

— Верига? — попита Тамос.

— Връзката между големите ни защити — рече Лийша. — Трябва да оформи затворена верига, за да действат с пълна сила.

Арлен кимна.

— Ако направят това, ще имаме демони по улиците във външните окръзи, а каменните ще се приближат достатъчно, за да ни замерват свободно.

— Създателю — каза Тамос. — Но ако тези защити ни отблъскват както нашите тях, какво можем да направим, за да ги унищожим?

— Не можем — каза Арлен. — Не и довечера, може би дори не и през деня, ако оцелеем до утре.

— Може да подпалим горите. — Лицето на Тамос бе мрачно. Знаеше каква е цената, но щеше да го стори, ако се налагаше.

Затова пазим тайните на огъня от хората, чу Лийша гласа на Бруна. Ще обрекат света, мислейки си, че го спасяват.

Арлен поклати глава.

— Няма да помогне. Защитите не са просто оформени от разчистени дървета, Ваше Височество. Това са окопи на скални демони. Шест метра широки, три метра дълбоки. Много време ще отнеме да запълним подобен окоп, дори ако хиляда души превият гръб и имаме безкраен приток от фойерверки, а до сутринта няма да имаме нито едно от двете.

— Няма нужда да унищожаваме защитите им — каза Аманвах и се приближи към тях. — Само да ги развалим.

Лийша кимна.

— Зъбите.

— Да — каза Арлен.

— Какво са зъбите? — попита Тамос.

Лийша долавяше безизходицата в гласа му. Искаше да поеме командването както винаги, но тук не бе в свои води.

Лийша взе парче хартия и нарисува с четката на Арлен една защита. Посочи два капковидни символа точно до главния символ.

— Това са зъбите. Почти всяка защита ги има скрити някъде в себе си. Те са мястото, където всяка защита извлича магията си — без тях бързо ще се изтощи.

Тя погледна Арлен.

— Взимаш си дрехите.

— А? — не разбра Арлен. Тамос също се обърна с питащ поглед.

— Когато се превръщаш в мъгла и се придвижваш като ядрон — каза Лийша. — Взимаш си дрехите. Можеш ли да пренесеш и друго?

— Да — каза Арлен, — но нищо тежко и нищо живо. Да се разтвориш, е лесно. По-трудно е да се събереш отново.

— Можеш ли да отнесеш буре с гърмящи пръчки? — попита Лийша.

Арлен се замисли.

— За кратко може би, ако имам време да ги разуча. — Арлен се усмихна и погледът му се отнесе. — Няма да е лесно, но ще е по-лесно от това да носиш някого по замръзнала планина.

Лийша наклони глава.

— Какво?

Арлен махна с ръка.

— Дълга история.

Лийша си отбеляза да попита по-късно и продължи:

— Можеш ли да се материализираш оттатък голямата защита?

Арлен вдигна рамене.

— Мога, но човек лесно може да се загуби. Не е трудно да се нося по голямата защита, защото познавам формата ѝ. Оттатък нея ще трябва да навляза по-дълбоко в Ала и да открива магическа пътека, която да ме изведе до повърхността, по-близо до крайната ми цел. Може да ми се наложи да покрия остатъка с два-три скока, но познавам тези гори добре.

— Как е възможно това? — попита Аманвах. — Дори баща ми не притежава такива сили.

Арлен не ѝ отговори.

— Ако унищожа зъбите в централната им защита, тя ще се повреди, но предполагам, че ще ми останат броени секунди, преди да ме усетят. Имам нужда от разсейване.

Тамос изправи рамене.

— Сторено.

Посочи голямата защита, която Умовете строяха близо до Нови Райзън. Беше вторият най-стар окръг на Хралупата и най-гъсто населен.

— Нови Райзън има най-много открита земя, там конницата и стрелците ни могат да нанесат най-много щети. Ако нападнем там...

— Побъркал си се! — каза Рена, когато Арлен се упъти към шатрата с гърмящите пръчки на Лийша, далеч от войниците и конете. Пешаците вече започваха похода на запад, докато конниците се подготвяха.

Между тях съпругите на Роджър не спираха да му се карат за безразсъдството, преминавайки от тесиански на скоростен Красиански. Може би беше за добро, че Роджър не разбира всичко, което казваха. Жонгльорът не беше известен с гневливостта си, но можеше да е крайно упорит и язвителен.

— Това е единственият ни план, Рен — каза Арлен. — Хралупата ще бъде унищожена, ако не го направим. — Той си пое дълбоко дъх. — Може би дори ние ще загинем. Но не съм от тия, дето ще легнат и ще зачакат гибелта си.

Рена поклати глава.

— Нито пък аз. Вече не. Но трябва ли да ходиш сам?

Арлен кимна.

— Трябва да действаме бързо. Ако всичко мине по план, би трябвало да отида и да се върна за миг. Докато чуете взрива, вече би трябвало да съм на голямата защита и ще покривам отстъплението ви.

— „Би трябвало“ — повтори Рена, като не звучеше особено убедена. Аурата ѝ беше сприхава, ала изпълнена с решителност.

— И на мен не ми харесва ти да се сражаваш без мен — каза Арлен. — Но си виждала графа в битка. Не мисли. Хралупата има нужда да ѝ помогне. Разчитам на теб да го върнеш жив.

Рена кимна.

— Ще. Кълна се в слънцето.

Арлен видя как магията откликва на естествената ѝ сила, вля се в нея и озари аурата ѝ. Никога не бе изглеждала толкова красива. Той я пое в обятията си.

— Обичам те, Рена Бейлс.

Тя му се усмихна и дори красотата ѝ отпреди малко беше засенчена.

— Обичам те, Арлен Бейлс.

Обърна се и отиде при останалите. След миг зазвуча тръба и те тръгнаха. Арлен се съсредоточи и извлече магия от едно от буретата,

изучавайки състава му до най-малката частичка. Материалите бяха изненадващо прости и той бе сигурен, че ще успее да им върне целостта.

Застана с лице към вече почти празното Гробище. Лийша и останалите билкари бяха отишли да организират лазарет близо до сражението, а съпругите на Роджър бяха тръгнали с него, за да добавят силата си към атаката.

Всички ще умрат, ако не прецениш нещата както трябва, прозвуча гласът на баща му в главата на Арлен. *Трябваше да ги оставиш в безопасност зад защитите.*

Арлен стисна зъби. Този глас щеше ли някога да си отиде? Дори сега, след като беше видял как баща му намушква с копието си демон пред очите му, гласът на Джеф Бейлс не спираше да нашепва страхливост в главата му.

Ала гласът беше прав, че правилният момент щеше да е ключов. Арлен можеше да усети как войниците се готвят за нападението и знаеше, че трябва да изчака достатъчно, за да привлекат вниманието на мисловния демон, но не толкова, че да започнат битката наистина. От мрежата на големите си защити Умовете на демоните можеха да подемат унищожителна контраатака, ако усетеха, че загубите на търтеи стават твърде големи.

Време е да ме видят всички, помисли си, влезе в голямата защита и моментално се материализира зад събраните дървари и Дървени войници. Скочи във въздуха и продължи нагоре, неповлиян от гравитацията, докато не се издигна достатъчно, за да може да вижда и местните, и демоните. Оформил ярка светлина в небето, която стресна демоните и даде сигнал за нападението.

Тамос бе настоял той да го води. Аурата му подсказваше, че има нещо общо с жените на Роджър, но причината нямаше значение. Никакви думи нямаше да разубедят графа, така че Арлен не си направи труда.

От едната страна на графа галопираше капитан Гамон, а от другата — Гаред Кътър. Гаред никога не беше особено добър конник, но явно се беше обучавал допълнително при красианците, така че успя да се задържи на седлото, докато Лавина прегазваше ядрони, а магията в копитата му го опияняваше от мощ. Гаред също попиваше магията, като не спираше да сече с огромната си брадва. С един-единствен удар

отсече главата на един полски демон, който щеше иначе да събори графа от коня му.

Наблизо Рена лесно поддържаше скоростта им с Клетва. Тя отказваше упорито да сложи седло, но Рена бе успяла да убеди кобилата поне за сбри, за да не пада от нея и да добави някаква закрила за защитите по петнистата козина на кобилата.

Кавалерията пронизваше и прегазваше десетки демони, убиваше само част от тях, но всички оставаха замаяни и неподготвени за пехотата отзад, водена от Дъг и Мернем. Двойката си заслужаваше името — разчленяваха демони със същата лекота като тази, с която разфасоваха прасета.

Но след това се спуснаха мълниеносните демони и започнаха да жарят бойното поле в невероятен за демони синхрон — Арлен разбра, че близкият мисловен демон е поел контрола.

Миг след това Арлен вече беше в Гробището и отново *познаваше* сандъка, за да го запомни добре, докато го отнася все по-дълбоко в защитата, а след това оттатък нея, под повърхността на Ала.

Навред за сетивата му се откриха пътища. Много от тях водеха до повърхността, докато други го изкушаваха все по-навътре в Ядрото, откъдето извираше цялата магия на света.

Той ги пренебрегна и се съсредоточи да се насочи нагоре. Никой от магическите пътища не бе особено пряк, но някои бяха кратки, а други се извиаха километри наред, преди да излязат на повърхността. Вкуси ги и се опита да долови накъде водеха. Беше лесно в това състояние да разпраща частици от себе си и да обхожда тези магически пътища, докато стои на едно и също място, но бяха толкова много... лабиринт, в който човек можеше да се изгуби за няколко живота на напред.

Въпреки това объркване демонските защиты бяха достатъчно лесни за намиране след няколко мига на концентрация. Ключовата защита от мрежата извличаше сила като водовъртеж, започвайки от зъбите. Той позволи на течението да го повлече и се изненада колко е силно. За миг се побоя, че ще го всмуче напълно, цялото му същество — унищожено от мощта на демонската защита. Той обаче събра сили и се отдръпна точно навреме, като откри най-близкия изход до повърхността и доби физическа форма. На повърхността отново за миг почувства присъствието на Ума, но тогава се активираха и собствените

му защити. Надяваше се досегът да е бил твърде кратък, за да го усети мисловният демон отсреща. Прибра възможно най-дълбоко у себе си собствената си магическа сила и нарисува няколко защити на объркване, за да скрие присъствието си.

Доближи голямата защита, усещайки отблъскващата ѝ мощ. Полудемоничната му природа му позволи да се приближи повече отколкото някой нормален човек, но все пак остана на поне шест метра от границите ѝ. Вътре се виждаха каменните и дървесните демони, които работеха неуморно, за да подсилят символа в земята. Други патрулираха периметъра. Постави бурето възможно най-близо до зъбите, след което го избута с крак напред, за да премине остатъка от разстоянието, без да се взриви. Можеше и да го хвърли, но силата му растеше през цялото време и не вярваше на прицела си.

Бурето спря да се търкаля на около три метра от ръба. *Достатъчно е.* Арлен вдигна ръка във въздуха, за да нарисува огнена защита.

Но след това чу рев и се обърна. Десетки полски демони го връхлитаха. Арлен се намръщи. Въпреки усилията си очевидно не можеше да избегне да го видят толкова близо до центъра на мощта им. Местният Ум може би не можеше да определи точно къде се намира Арлен, но бе доловил достатъчно, за да реши, че си струва да изпрати полските демони натам. Нямаше значение дали го виждат, или не. На открито нямаше къде да скрие.

Когато го настигнаха първите редове, Арлен се дематериализира с намерението да ги остави да го подминат и да взриви гърмящите пръчки, преди да стане твърде късно.

Но в мига на безплътие местният Ум го нападна.

Усети натиска на волята му, но Арлен и преди се бе вкопчвал в подобна схватка. Той събра умствените си сили и отвърна на удара само за да се блъсне в непреодолима преграда.

Голямата защита.

Твърде късно Арлен осъзна грешката си. Защитата не бе само физическа бариера и източник на сила. Също така защитаваше ума на ядрона от нежелани намеси, както мисловните защити на Арлен помагаша на него.

Той се хвърли отново и отново към преградата и внезапно го осени за пръв път точно как са се чувствали Едноръкия и останалите

демони, опитвайки се да преодолеят защитните кръгове на Арлен през годините. Разгневени. Объркани. Обезсърчени.

Уязвими.

В този миг на първоначално отчаяние демонът го атакува, пресягайки се оттатък защитите без риск за себе си, подобно на Уонда Кътър на ръба на голямата защита, докато избиваше ядрони с лъка си.

Князът с лекота преодоля защитата му и сграбчи в лапите си ума на Арлен. Научи го колко арогантен е бил да се мисли за достоен противник на едно от тези същества.

Рена беше права. В първото съревнование беше извадил късмет, а дори и тогава щеше да изгуби, ако не беше тя. Въпреки всичко научено още беше пълен новак във форма на сражение, за която тези демони се обучаваха цял живот.

Арлен събра цялата си сила и воля, опитвайки се да се материализира. Ако успееше, щеше да активира психозащитата си и между него и защитната мрежа на Хралупата оставаха само стотина ядрона.

Само.

Ала князът пречеше на атомите му да се съберат. Арлен намери пътека към Ядрото и се опита да се отдалечи натам, но и това бе напразно. Демонът го беше приковал и силом изцеждаше магията от съществото му. Дори под формата на мъглица Арлен осъзна, че може да усеща болка, и ако имаше глас, щеше да крещи.

Мислеше си, че демонът просто ще го довърши безмилостно, но атаката спря точно на ръба на смъртта, точно преди и последната част от енергията му да свърши, оставяйки го като след огромна кръвозагуба. Тогава чу гласа на чудовището.

Какъв глупак, да напусне средоточието на силата си и да дойде след нас, предаде ядронът на останалите от вида си.

Сигурно си е мислел, че търтеите му ще ни разсеят в безсмисления си шум, отвърна втори.

Глупак, съгласи се трети. Усети психическото присъствие на останалите два ядрона как се добавя към вече смазващия натиск на първия.

Трябва да се освободя. Той се помъчи отново да освободи хватката им. Другите нямат шанс без мен.

Бои се за търтеите си! Мисълта сякаш развесели останалите. Как този е успял да надвие един от братята ни?

Скоро ще узнаем. Мисълта бе изпълнена с глад, какъвто Арлен никога не беше изпитвал. Знанието и опитът бяха храна за тези създания и нямаха търпение да се нагостят с ума му, така както Арлен би потънал в историческа книга.

Разходиха се из спомените му и го принудиха да изживее всяко тежко и болезнено чувство в живота си отново, отпиваха от болката, слабостта и унижението му като от анжиерско бренди.

Ненадейно отново се оказа на десет и лежеше на земята, покрил глава с ръце, докато Коуби Фишър буквално го риташе до напикаване. Коуби, Гарт и Уилъм Фишър бяха го пребили, задето се беше осмелил да говори със сестрата на Уилъм Али, която беше на дванайсет. Арлен тайно бе влюбен в нея, мислейки я за по-добра от момчетата, които го измъчваха.

Но Али се бе оказала същата като тях, смеейки се редом с момчетата, докато той стискаше прогизналите си от урина гащи и бягаше разплакан.

Демоните останаха по-дълго в този миг, излъчвайки удоволствие. *Няма нищо по-сладко от унижението, помисли единият.*

На мен ми харесва яростта, и тримата заедно изгледаха момента няколко седмици по-късно, когато Арлен си отмъсти жестоко. *Толкова е... примитивен.*

От демона, който го държеше прикован, Арлен долови презрение. *Да ядосаш човек, е толкова лесно, колкото да накараш огнен търтей да пламне. Такава е природата им. Терзанието е къде-къде по-изискан вкус.*

Арлен се оказа на единайсет и отново гледаше, докато заедно с баща си наблюдаваха безучастно как демоните разкъсват майка му и Мария на парчета. Опита се отново да изкрещи, но нямаше нито уста, нито дробове.

Не можеше с нищо да спре нашествието на демоните в ума си. Подобно на деца с торбичка захаросани лешници пред жонгльорско представление, те гледаха онази нощ, в която Мери скъса с него, яхнала раменете му, докато той се луташе по улиците на крепостта Мливари сам нощем, а по лицето му дъждът се смесваше със сълзите.

Вместо с ритници демоните го изтезаваха с това. Някои спомени бяха останали завинаги заедно с Арлен, а други бе забравил, докато демоните не ги изровеха като дребни дрънкулки в нечий дюкян.

Беше в една от шатрите за гости на Абан, опитвайки се отчаяно да вдигне панталона си, когато една от неженените дъщери на *кхафита* „случайно“ го беше хванала да мастурбира. Тя му предложи помощ и Арлен не можа да реши кое го плаши повече, да даде на Красианския си приятел — който навярно беше организирал всичко това — причина да му се обиди и да го принуди да се ожени за нея, или да изтърпи подигравките ѝ от липсата си на опит.

Дава му се шанс да се разплоди и не успява, помисли един от демоните и срамът му се удвои, с което допълнително подхрани създанията.

Продължиха да разчленяват ума му, стигайки до момента, когато с Абан откраднаха картата на изгубения град Анокх Слънце от Шарик Хора. По онова време той беше оправдал пред себе си престъплението, но и досега не му се нравеше особено, защото го бе довело до Копието на Каджи и бе довело света до положение, за което може би не бе готов.

Ненадейно ядроните станаха напълно сериозни и се разтършуваха още по-дълбоко из спомените му за пътешествието из пустинята. Когато отвори саркофага на Каджи и откри копието, те просъскаха.

Това място трябва да бъде унищожено, каза най-близкият Ум. *Може да крие други тайни.*

Останалите се съгласиха.

Колкото повече говореха помежду си — като не съзнаваха, че Арлен може да ги чуе, или просто не ги интересуваше, — толкова повече се оформяха като три отделни същества в ума му. Този в центъра, който го беше омаломошил, бе по-стар, по-силен, беше заслужил мястото си в ключовата защита. Другите двама не бяха точно подчинени, но въпреки това подхождаха внимателно, като младежи пред по-възрастен мъж.

Демонски обноси, помисли си Арлен с безплътна усмивка, като за миг дори забрави болката.

Местният демон долови развеселеността му и пак го притисна — помъти ума му и го запрати отново в дебрите на агонията. Тримата се

заеха да се хранят с предателството на Джардир.

Ако спомените на този са истински, Обединителя на юг може би още не съзнава пълната сила на артефактите, помисли местният Ум.

Отново се съгласиха.

Когато Обединителите загинат, лесно можем да овладеем остатъка от добитъка. Ще напуснем проклетата повърхност и ще се завърнем като победители в двора на Умовете.

Само за да може Съпругът да обяви победата за своя, помисли най-старият от тримата.

Трябва да убием този още щом приключим с него, предложи най-младият, преди Съпругът да погълне спомените му.

Арлен можеше да усети напрегнатостта сред тримата.

Кралицата ще снесе всеки момент, трябва да не даваме никакви предимства на Съпруга, съгласи се най-възрастният.

Продължиха да разкъсват спомените му. Когато Арлен преживя наново нощта, когато бе започнал да се татуира, трите демона излъчиха разбиране, както и шок и неверие, когато стигнаха до мига, когато бе започнал да се прехранва с демони.

Не е като другите Обединители. Краде силите ни и ги прави свои.

Само по случайност е стигнал до това прозрение. Ще умре с него.

Когато стигнаха до момента с Лийша в калта, отново се развеселиха. *И отново не успява да се съеши!*

Веселието се стопи, докато наблюдаваха *Битката при Хралупата*, но и не се изненадаха особено. В края на краищата прецениха, че силата на човеците е крайно недостатъчна.

Само че просъскаха, докато наблюдаваха как Арлен и Рена убиват Ума, който бе дошъл за тях през последното Новолуние. Почувстваха гняв и дори малко страх, докато наблюдаваха как разпръсква същината на победения демон обратно към Ядрото.

Ала чувството не трая дълго. Демоните продължиха да претърсват хладнокръвно, стигайки до събитията през последните няколко седмици.

Женската също знае тайната на силата, помисли си местният Ум. Тя също трябва да бъде убита.

Арлен, който досега смяташе волята си за прекършена, внезапно почувства сила да се изправи отново срещу тях. Той направи опит да се надигне, макар сякаш да не помръдваше изобщо, но бе достатъчно, за да му обърнат внимание мисловните демони.

Грижа го е за нея. Мисълта ги изпълни с изненада и веселие.

Страданието му при смъртта ѝ ще е невероятен деликатес.

Достойно наказание за бедите, които поражда сред добитъка.

Мислите му казват, че и сега тя е в нощта...

За миг натискът им се охлаби, докато погледнат през сетивата на търтеите си, търсейки жена със защитена плът, грейнала ярко от откраднатата магия.

Рена! Арлен съсредоточи цялата си сила в този миг не за да надвие демоните, а за да материализира дори само едната си китка. С огромни усилия успя и нарисува простичка защита във въздуха. Имаше искрица сила, която да ѝ придаде, но ѝ бе нужна само искрица, за да се възпламени бурето с гръмоносни пръчки.

Нощното небе се озари. Въздухът се изпълни с могъщ рев и земята се разтресе, когато окопите се сринаха върху демоните в тях. Ударната вълна събори дърветата наблизо и смаза полските демони като плужеци.

Впримчен във волята на трите демона, Арлен не можеше да помръдне, но и нямаше нужда, защото в това състояние нищо физическо не можеше да го нарани. Опита се да запази хладнокръвие, докато сякаш цяла вечност чакаше връзката между защитите да се разпадне, макар това да се случи само няколко секунди след това.

В този миг на стъписване Арлен се откъсна от клопката на мисловните демони и избяга по най-близкия магически път. Усети притегателната сила на защитената мрежа на Хралупата и се озова там, извличайки енергия, както удавник гълташе въздух. Магията изтласка болката и отчаянието, но Арлен не изгуби време да ѝ се наслаждава. Незабавно се издигна във въздуха, за да потърси противника си.

Мисловният демон, още в недоумение от загубата на голямата си защита, лесно се забелязваше — пътеводен фар в нощта. Събратята му не бяха излезли от собствените си големи защити и оставаха в безопасност. Колкото и да бяха почтителни към него, Арлен познаваше тези същества вече достатъчно добре, за да знае, че никога не биха

рисуваха себе си, за да му помогнат. Себеотрицанието им бе също толкова чуждо, колкото любовта.

Мимическият демон на възрастния княз ядрон във формата на огромен полски демон търчеше към господаря си с невероятна скорост, но още не беше стигнал дотам. Арлен извлече магия от Хралупата и нарисова няколко огнени и ударни защиты, за да изпрати огромно огнено кълбо към ядрона. Не притежаваше нищо от изтънчеността на нападението им срещу него, но не бе моментът за изтънченост.

Демонът видя атаката и се дематериализира със скоростта на мисълта, ала магията се движеше по-бързо от мисълта — ударът пристигна, докато мисловният демон все още бе отчасти в тялото си, така че уби и него, и мимикът му незабавно.

Както и преди, смъртният писък на княза изпрати вълни от енергия във въздуха, по-силни от кое да е буре с гръмоносни пръчки. Търтеите на повече от километър във всяка посока умряха на място от шока и дори Арлен сложи ръце на слепоочията си в опит да успокои болката.

Другите Умове със сигурност също бяха почувствали това, защото демоните, биещи се с дърварите и хората на Тамос, ако и да не загинаха, изпаднаха в пълно объркване. Арлен погледна към хората си и осъзна какво е струвала арогантността му. В минутите, в които бе приклещен мисловно, добре организираният търтеи бяха взели тежки жертви.

Камъни и дървесни стволоче бяха разпилени по полето наред потрошените тела на хора и коне. Нямаше и следа от капитан Гамон, а Тамос, опръскан целият в сукървица, бе изгубил коня си и се биеше с копие и щит срещу каменен демон. Клетва тичаше без никого на гърба си и прегазваше полски демони свободно, а Рена тичаше до нея и не й отстъпваше.

Гаред още се крепеше на коня си, но на гърба на Лавина се намираше и Дъг, в безсъзнание. Войската бе устояла свирепе на ядроните, но Ядрото можеше да изплюе неограничено количество чудовища, а всеки човешки живот бе незаменим.

Гледката на мъртвите и ранените изпълни Арлен с гняв и той извлече отново сила от защитната мрежа, пренебрегвайки паренето по кожата си. Изпрати ударна вълна в една купчина полски демони, разчиствайки пътя за бягство.

— Назад — разпрати той гласа си до всички. — Не се паникьосвайте, но се изтеглете към голямата защита колкото можете по-бързо. Засега свършихме работа.

Още два пъти той изпепели глутници демони, за да помогне на хората си да се върнат на безопасно място. Използва същите защиты, които използваше и Лийша, за да тегли влага от въздуха и да напоява градината си, за да удави няколко полски демона, които се опитаха да подгонят оцелелите.

Когато всички бяха в безопасност, Арлен се обърна към запасите от канари и дървета на ядроните и се зае да ги унищожава.

Черпеше толкова много енергия, че цялата защитна мрежа започна да гасне. Гърлото и носът на Арлен пареха неистово, сякаш беше налапал шепа Красиански пиперки. Мускулите го боляха и ноктите му се нагорещиха. Когато примигваше, усещаше очите си сухи и болезнени.

Но оставаха още запаси, така че той не спираше да извлича магия, докато накрая всичко пред погледа му угасна и той започна да пада.

Пак забравих да дишам, помисли си точно преди да се стовари на земята.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВОЙНА НА ИЗТОЩЕНИЕ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

ВТОРАТА НОЩ ОТ НОВОЛУНИЕТО

Лийша беше в една временна лечебница в Нови Райзън, когато светлините отново започнаха да проблясват. Отчаяно се опитваше да съшие гръдния кош на един мъж, но два пъти трябваше да се привежда над него и да го закриля с тялото си, докато експлозиите разтърсваха зданието и от гредите се сипеше прах. Навън хората поравно крещяха и ликуваха.

— Какво става там, Ядрото да го вземе? — попита тя.

— Сега ще разбере, господарке. — Уонда хвана лъка си, доволна, че има какво да свърши.

Върна се няколко минути по-късно.

— Господарке, трябва бързо да дойдете.

Лийша не можеше дори да погледне към телохранителката си, а по пръстите ѝ бливна кръв, докато се опитваше да запуши пробита артерия.

— Доста съм заета в момента, Уонда. Какво има?

— Трябва да дойдете незабавно. — Неотложността се усещаше в тона ѝ и Лийша бързо вдигна очи. Уонда беше пребледняла от страх. — Избавителя падна.

Всички вдигнаха глави.

— Не може да бъде! — изкрещя една жена и другите край нея заридяха.

Лийша се обърна отново към отворената рана. Доникъде не беше стигнала.

— Не мога просто... — Започна тя, но Аманвах сложи длан на нейната.

— Върви — каза *дама'тингата*. — Аз ще се погрижа за това.

— Ти можеш ли...

— Грижила съм се за разкъсани *шаруми* от седемгодишна, господарке Лийша. Върви.

Лийша кимна, избърса ръце в парче плат и вдигна полите си, за да последва Уонда.

— Кажи ми какво знаеш.

— Хората казват, че се появил в небето — каза Уонда, — мятал огън и мълнии като самия Създател, за да покрие бягството. Но след това голямата защита помътняла и той паднал. — Тя се задави с последните си думи и изтри лицето си с ръкав. Лийша никога не я беше виждала да плаче и това говореше повече за сериозността на случилото се, отколкото каквито и да било думи. Лийша ускори крачка и пристигна, останала без дъх при събралото се множество.

— Направете път на господарката Лийша! — провикна се Уонда, но не им даде време да се подчинят и сама започна да разблъсква хората от пътя си.

В средата на обръча от хора Рена клечеше при разкривеното тяло на Арлен, неподвижно на паважа. Около главата му растеше кървава локва. Гаред и още неколцина дървари пречеха на зяпачите да се приближат и бързо отвориха път за Лийша.

— Недей да ми умираш, Арлен Бейлс! — крещеше му Рена и стискаше една от ръцете му, но Арлен не отговаряше.

— Жив е — каза Лийша, когато намери пулс, макар и слаб и неравномерен. Черепът му бе пробит там, където се бе стоварил в паветата, и тя усещаше фрактурите като паяжина, която се разпростираше от мястото на удара. От кожата се подаваха кости. Имаше строщено рано, ключица, счупени ребра, таз...

Но кървенето беше спряло.

— Ноци! — прошепна Лийша. — Вече се лекува.

— Това не е ли хубаво? — попита Рена и завъртя глава към Лийша.

— Не и ако всичко зарасне накриво — каза Лийша. — Трябва да стигнем до операционна маса. Гаред, можеш ли да го вдигнеш? Внимателно!

Гаред понечи да изпълни заповедта, но Рена го избута встрани без усилие и вдигна Арлен.

— Всичко грее, всичко е шарено — рече му тя, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

През следващия час Лийша, Дарси и Рена дърпаха, усукваха и нагласяха тялото на Арлен обратно в правилната му форма. Дваж Дарси трябваше да чупи наново кости, зараснали накриво. През цялата операция Арлен остана в несвяст, което щеше да е за добро, ако причината не бе травмата на главата му.

Когато слънцето се показва, Гаред най-после подаде глава.

— Ще се оправи ли?

Лийша избърса потта от челото и веждите си и вдигна рамене:

— Направихме каквото можахме. Жив е и се възстановява невероятно бързо, но ще трябва да почакаме да се събуди, преди да преценим.

Кого ли ще открием, когато се събуди? — запита се наум. Черепът му беше спукан като варено яйце и макар фрактурите да се бяха скрили пред очите на Лийша, нямаше как да знае дали падането бе причинило щети, които дори магията не може да излекува.

Една билкарка трябва да знае как да съобщава лоши новини, беше я учила Бруна, *но трябва да знае и кога.* Ако кажеше на останалите, дори на Рена, че Арлен може да остане с постоянно увреден разсъдък, щеше да предизвика паника из цялата Хралупа, каквато не можеха да си позволят.

Гаред кимна и си тръгна. Не след дълго влезе Тамос. Беше опръскан със сукървица, а гъстата му коса — сплъстена от пот, на места се беше счупил и емайльт на бронята му, но иначе изглеждаше невредим. Лийша почувства облекчение и се опита да запази това чувство у себе си, докато питаше за лоши новини.

— Колко мъртви? — попита.

Тамос поклати глава.

— Със сигурност стотици, но още около хиляда са в неизвестност. Едва сега започнахме да събираме останките от бойното поле и да броим тези в лазарета. Мислех, че капитан Гамон е мъртъв, докато не го видях тук, целия гипсиран.

Лийша кимна.

— Паднал от седлото, но бронята му се оплела в сбруите и конят му го влачил чак дотук. Имаше счупен таз и сътресение.

— Ще може ли отново да ходи? — попита Тамос.

Лийша сви рамене.

— Ако зависи от мен, да, но нямаме възможност да вършим най-добрата си работа, Ваше Височество. Най-вече се съсредоточаваме да опазим хората живи. — Не спомена демонските кости, които беше похабила, за да спаси живота на капитана. Тя питаеше дълбоки чувства към графа и вярваше, че той иска да се грижи за поверените си хора по най-добрия възможен начин, но още не мислеше, че е готов да научи как тя може да лекува с помощта на магия. От всички във временния лазарет само тя и Аманвах имаха тези познания. *Хората* изобщо не стигаха за всички, а и тя не знаеше как може да реагират някои от тях на идеята да бъдат лекувани с ядронска магия.

Тамос я доближи и отпусна длани на раменете ѝ. Тя си позволи да се облегне на него за секунда, осъзнавайки колко е уморена.

— Трябва да си починеш — рече Тамос.

Лийша тръсна рамене и се отдръпна от изкушението на обятията му.

— Мнозина още имат нужда от помощта ми, Ваше Височество. Ако смятате, че ще ги оставя да чакат, докато си разтривам краката, значи не ме познавате. Моля ви, вървете и ме оставете да работя.

Ала графът не се предаде.

— Разпратил съм обходници, които да разучат разположението на демонските защитите и запасите им от дървета и скали, но ще ни трябват фойерверки, за да ги унищожим преди залез-слънце.

Лийша кимна.

— Кажете на Дарси Кътър какво ви трябва и тя ще се погрижи, но се посъветвайте и със защитниците къде да разположите експлозивите. Фойерверките не са безкраен брой и не можем да си позволим да похабим нито една гръмоносна пръчка.

Графът кимна утвърдително. Тя се обърна, за да продължи с пациентите, но той я улови за ръката. Когато тя го погледна, той я придърпа до себе си и я целуна силно.

— Навън в нощта се боях, че никога няма да успея да направя това отново — прошепна той.

Лийша се усмихна.

— Тогава ме целуни пак.

Рена остана до Арлен цяла нощ и през целия ден, чакайки да се размърда. Раните му се бяха затворили, но с нищо не даваше знак, че се свестява.

Не ме оставяй, Арлен Бейлс, помисли си тя. Не мога да го направя без теб.

След изгрев-слънце успя да поспи няколко часа, свита закрилнически около Арлен. Стресна се, когато отдалеч избумтя експлозия. Моментално скочи на крака, готова за битка, но през отвора на шатрата още се процеждаха слънчеви лъчи. Погледна надолу към Арлен — не беше помръднал.

— Хората на графа развалят големите защити на демоните и унищожават боеприпасите им — каза Лийша, като улови погледа на Рена за миг, преди да продължи да обикаля из леглата на най-сериозно ранените пациенти и да наставлява останалите билкари.

Миришеше на изтощение, ала по нищо не ѝ личеше на пръв поглед. Рена, още изпълнена със сила от снощната схватка, се чувстваше бодра и нащрек. Лийша нямаше подобно преимущество, но не се спираше. В далечния край на шатрата Аманвах и Сиквах също толкова неуморно се трудеха над ранените *шаруми*.

А какво правих аз? Спах. Рена прокара длан по бузата на Арлен.

— Почивай си, любими. — Целуна го. — Аз ще се уверя, че имаш дом, където да се събудиш.

Още щом излезе от шатрата, я обградиха хора и я заразпитваха за Арлен. Тя им каза, че е добре и спи, за да събере сили, след което отиде да провери с какво може да помогне. В далечината ехтяха още експлозии, но там нямаше с какво да помогне.

Вместо това отиде в най-слабата точка на голямата защита край Нова закрила, за да види как може да я подсили. Прекара остатък от деня в копаене и мъкнене на огромни скали. Демоните щяха да пробият защитната мрежа. От самото начало Рена го знаеше, но всеки миг, който ядроните прекарваха в неуспешни опити, те не избиваха народ.

Лийша наблюдаваше Тамос, който крачеше насам-натам зад масата с картата. И той като нея не беше мигнал и очите му бяха

хлътнали наред черни кръгове в хубавото му лице. Артър стоеше до господаря си, неподвижен.

Тъкмо се бяха погрижили последните ранени от лазарета в Нова закрила да пристигнат в голямата лечебница в Хралупата. Лийша беше много горда от голямата сграда, когато я бяха вдигнали, но сега, с толкова много хора вътре, изглеждаше напълно недостатъчна. Ако Хралупата издържеше, Лийша трябваше да я уголеми.

Заради раните на капитан Гамон Тамос отново бе установил пряк контрол над Дървените войници. Беше свикал това последно съвещание, за да се подготвят за предстоящата нощ. Там бяха Гаред, Уонда, Дъг и Мерем, както и Рена, Роджър, Аманвах, Сиквах и Енкидо. Бяха пуснали дори Кавъл, макар пазачите да го бяха обезоръжили и да го държаха строго под око. Пастир Хейс и чадо Франк стискаха Каноните си, затворили очи, и нашепваха молитви.

Лийша отново погледна Тамос и за миг й се прищя да е Ахман. Не за пръв път се запита какво ли се случва на юг, в Дара на Еверам. Дали бяха под подобно нападение? Навярно, но Лийша не се тревожеше толкова за красиянците, колкото за Хралупата.

Не беше честно спрямо Тамос, но не можеше да не го сравнява с красиянския си любовник. Каквито и зверства да бе извършил Джардир в името на Свещената си война срещу демоните, мъжът излъчваше увереност и вдъхновяваше другите. Тамос беше добър мъж, силен мъж, ала излъчваше непрестанно съмнение и това си личеше.

Аманвах зададе въпроса в умовете на всички.

— Къде е *пар'чинът*?

— Спи — отвърна Лийша.

Аманвах я изгледа студено и преценяващо.

— Почти залез-слънце е. Дали да не го събудим?

Лийша поклати глава.

— Получи тежък удар по главата. Ако го дърпаме и му викаме да се събуди, едва ли ще постигнем успех, а и така да е, няма да е добре за него.

Тамос спря да крачи.

— Той ни спечели този един ден и ние се възползвахме максимално от него. От нас зависи да удържим Хралупата, докато се събуди. Ако се събуди.

— Ще се събуди — намеси се Рена. — Когато слънцето залезе, силата му ще се върне.

— Като демон — рече чадото Франк.

Рена моментално се озова в другия край на стаята, лицето ѝ беше разкривено от животинска гримаса. Франк се препъна назад, улучи един стол и се прекатури през него.

— Я повтори — предизвика го тя.

Франк бързо се изправи на крака. Беше по-висок от Рена, но тя изглеждаше по-едрата от двамата, движейки се напред, а той се свиваше назад. Лийша си пое дъх, защото болката в главата отново беше започнала. Междусобиците помагаша само на ядроните, но и тя искаше да удари свещеника, а и нямаше сили да отиде да ги разтърве.

За нейна изненада самият пастир сложи край на стълкновението, като постави решително длан на рамото на Франк.

— Чадото ще мълчи.

Франк погледна господаря си невярващо, но очите на пастира излъчваха непоколебимост.

— Негова Светлост е прав. Както и да го е сторил, господин Бейлс спаси всички ни снощи. Ако е нарушил повелите на Създателя, за да го стори, нека Създателя го съди в отвъдното. Ние пък просто трябва да се благодарим, че видяхме още един изгрев.

Рена го погледна и кимна.

— Не съм мъжът си, но ще направя всичко възможно.

Тамос я погледна колебливо.

— А можеш ли... ъм... — Той вдигна ръка и с тромав жест нарисова някакво подобие на защита във въздуха.

Рена поклати глава отрицателно.

— По-скоро не, но мога да откъсна крака на някой демон и да му го натикам в гърлото.

Гаред се позасмя.

— Видях я да го прави.

Бумтенето в главата на Лийша продължи. Дали това щеше да е достатъчно?

Рена стоеше редом със селяните от Нова закрила, когато падна нощта. Знаеше, че присъствието ѝ им влива сили, и се радваше на това,

но ѝ се щеше до нея да има някой, който също да ѝ влее сили. Арлен още беше в безсъзнание, а Тамос бе разделил силите си поравно по слабите точки на защитната мрежа, тъй като нямаше как да ги концентрира на едно място. Лийша беше настояла лечебницата ѝ да остане в Хралупата, където щеше да е в безопасност. Цели отряди билкарки и доброволци стояха в готовност с каручки, за да пренасят ранените.

Генерал Гаред и дърварите охраняваха Нови Райзън, където източният мисловен демон бе построил защитата си, а Тамос и повечето от Дървените войници чакаха при границата на Мъчнокрай на запад. Останалите окръзи си имаха собствени сили, хора, готови за действие с копия и щитове, но никой не можеше да прецени точно къде ще нанесат поредния си удар демоните.

Рена бе поела командването в Нова закрила заедно с Роджър и красианците, за да подкрепят местните, които бяха понесли тежки загуби предишната нощ. Останалите жонгльори се бяха разпределили по другите окръзи, за да помагат с каквото могат.

Рена пристъпи от крак на крак, питайки се дали не е на погрешното място. Беше усетила смъртта на княза в средата и по демонските пепелища там знаеше и че всичките му сили са загинали отведнъж, но ядроните бяха направили именно този окръг център на нападението си неслучайно. Нова закрила още имаше най-слабата голяма защита и можеше да бъде неутрализирана от кой да е каменен демон дори с недотам точен мерник. Неспособните да се бият вече бяха извозени до лечебницата, но останалите трябваше да удържат колкото бе възможно по-дълго. Ако Нова закрила паднеше, Хралупата щеше да се окаже в обсега на демоните.

— Ще се оправим — рече Роджър, сякаш четейки мислите ѝ.

Рена погледна него и съпругите му. Бяха облечени в ярки цветове като жонгльорска трупа, а булата им бяха подрязани и разкриваха плътните им устни, за да могат да се носят безпрепятствено гласовете им. Беше странно, че тези устни, разкрити така както бяха и у всяка друга тесианска жена, у тях изглеждаха толкова скандално, но наистина бе така. Красианците сякаш го усещаха още по-силно. *Шарумите* все хвърляха по някой поглед към жените и се разсейваха. Кавъл видя един от хората си да го прави и го удари с тъпото на копие си, като му излая нещо на красиански.

— Какво беше това? — попита тя.

Роджър добре спотайваше чувствата си, ала миришеше на страх. Червенокосият жонгльор сви рамене и ѝ се усмихна.

— Или ще спечелим и ще покажем на света, че демоните не могат да ни сразят, независимо колко се опитват, или ще загубим и ще оставим на света песни за героизъм, от които хората да черпят смелост.

— По-скоро бих живяла — каза Рена, а нощта бе огласена от първите крясъци на ядроните. Под краката ѝ голямата защита оживяваше, огромен извор на сила, която тя все още не разбираше напълно. Можеше ли да черпи от него като Арлен? Дори да можеше, щеше ли да е достатъчно? Отново си спомни съпруга си, изпънат като на смъртен одър в лечебницата.

Откъм стената от дървета в началото на горичката срещу тях започна шумолене и тя прегърна страха и тревогите си, изпъна гръб. Когато го стори, усети как в нея се вля сила. Устата ѝ се напълни със слюнка. Ако ще мрат, да мрат в бой.

— Лъкове готови — провикна се тя и останалите вдигнаха оръжията си.

Красианците не бяха стрелци, но всеки имаше по три копия, две за хвърляне и едно за близък бой.

— Тук започваме ние — каза Роджър, пристъпи напред и вдигна цигулката си. Започна да свири.

Аманвах и Сиквах надигнаха гласове, докосвайки яките на вратовете си.

Музиката се разгръщаше по сила и сложност и плетеше заклинание във въздуха, което държеше демоните надалеч също толкова сигурно, колкото и защитна мрежа. Рена знаеше, че ядроните са там — виждаше как светят сред дърветата, — но явно не можеха да се приближат. След няколко минути блъскащото ѝ сърце се поуспокои.

След това една канара се издигна високо във въздуха над дърветата.

— Внимавайте! — извика Рена. Енкидо вече дърпаше Аманвах встрани, а Рена грабна Роджър и Сиквах като малки деца и отскочи назад. Огромният камък се стовари на земята точно когато се приземиха, като наруши равновесието ѝ и ги обсипа с чакъл. Закашляха се от прахта, невредими, но камъкът бе свършил работата си.

Още щом музиката спря, от леса се изляха демони. Полските демони прииждаха с десетки, а след тях — и огнените. Идваха и други, с яркобели люспи. Рена никога не беше виждала подобни, но от историите на Арлен можеше да ги познае — снежни демони.

Някой изкрещя и стрелците пуснаха залп от скъпоценните си защитени стрели. Прицелът им бе случаен, а целите се движеха бързо, ала бяха толкова много, че голям брой от стрелите все пак попаднаха където трябва. Няколко от демоните паднаха, но повечето продължиха напред.

— Не стреляйте бе, идиоти! — изкрещя Рена. — Голямата защита още работи!

И наистина ядроните стигнаха до защитата и моментално бяха отблъснати наскре ярьк магически проблясък. Рена се зачуди какъв е бил смисълът от нападението, докато един камък не падна право на главата на един от стрелците и го уби на място. Въздушният демон направи широк завои и се отдалечи, ала идваха още, с камъни в лапите си.

— Стреляйте по въздушните! — извика тя.

Новорайзънци вдигнаха лъковете, но страхът им лесно се долавяше, треперещи ръце, които трябваше да са стабилни и сигурни. Дори със светлината на голямата защита нощта бе много тъмна и обикновените хора не можеха да видят демоните така, както ги виждаше Рена. Няколко от демоните паднаха и се блъснаха в защитната мрежа, след което се плъзнаха надолу по нея като птици, ударили се в стъкло, но повечето стрели изчезнаха безцелно в тъмнината.

— Откъм гората! — извика Кавъл и Рена се обърна с ругатни на устните.

При дърветата се събираха огромните демони, помъкнали стволове и канари в лапите си.

Рена застина разколебана, ала Кавъл пое командването.

— Стрелци! — извика той. — Целите ви са каменните демони! Оставете всичко друго! Ние ще се справим с дървесните!

Някои погледнаха Рена и тя стисна зъби. Трябваше да предугади, че това е просто отклоняване на вниманието, и сега глупаво бе пражосала по-голямата част от амуниците им. Мразеше да си признае

това, но не бе в стихията си. Кавъл бе спокоен и готов да води, обучавал се бе цял живот за това.

— Правете каквото ви казва той!

Отново стреляха, този път по цели, които дори новак не можеше да пропусне. През това време *шарумите* се затичаха напред, досами ръба на защитната мрежа, използвайки инерцията в полза на леките си метателни копия. Оръжията им пронизаха дървесните демони в сърцата и ги повалиха. Демоните изпищяха, опитвайки се да извадят оръжията, ала отбранителните защиты в тях пречеха на чудовищата, а атакуващите извличаха магия от сърцевината им и я вливаха в раните им.

Стрелците постигаха по-малки успехи. Бяха похабили най-добрите си стрели и по-простоватите, издялани от тях самите, оставаха да стърчат в каменните демони като карфици във възглавничка. Демоните все пак ревяха, но по-скоро от раздразнение. Засилваха се и запращаха тежките си канари напред.

Всички се пръснаха, ала създанията не се целеха в хората. Една скала премина през дървена ограда, част от защитата, и я направи на трески. Друга се заби в един насип. Огнените демони плюеха огън по част от скалите и макар пламъците да угасваха на ръба на защитата, самите камъни оставаха нажежени. Един разби вратата на една плевня, от която скоро заизлизаха дим и пламъци.

Демоните прииждаха още и още. Дори след като част от каменните демони изпонападаха, целите обсипани в стрели, други бързо ги замениха.

Роджър отново вдигна цигулката си, ала преди да успее да оформи мелодия, един дървесен демон хвърли по него и съпругите му дънер с размерите на каца за бира. Роджър успя да се изтърколи встрани, а Аманвах и Сиквах се хвърлиха на земята, като изцапаха ярките си копринени одежди, но спасиха живота си. Тримата изтичаха, за да се скрият, докато другите демони не спираха да ги обсипват с камъни и дървета.

Знаят, осъзна Рена. Умовете могат да виждат през очите на търтеите си.

Мисълта я изпълни с гняв и тя усети как голямата защита откликва на него. Тя започна да извлича тази сила, която я заля рязко, ала бе споходена и от болка, сякаш падаше в котел с вряща вода. Не

можеше да понесе това задълго, затова нарисува огнена защита във въздуха към нападателите на Роджър и съпругите му и със задоволство видя как трите дървесни демона избухват в пламъци и се сриват в пепелища.

След това обаче краката на Рена поддадоха и тя едва успя да се подпре на ръце, преди лицето ѝ да се удари в земята. Не ѝ достигаше въздух, а гърлото ѝ пресъхна, очите я заболяха. Силата, която я беше изпълнила едва преди миг, сега я беше напуснала и мускулите ѝ бяха омекнали като вода.

Това ли чувства Арлен? — запита се тя. Как го понася?

Тя се насили да се надигне отново и се опита пак да извлече сила от голямата защита, ала този път не успя. Все още чувстваше ритъма на силата под себе си, мощен както винаги, но каквато и връзка да бе успяла да установи, вече я нямаше.

Само че докато въртеше глава от една хаотична сцена към друга, знаеше, че трябва да направи нещо. Красианците вече нямаха копия за хвърляне, а селяните стреляха с толкова зле скалпени стрели, че повечето се разбиваха в броните на демоните. Пожарът в плевнята бе овладян от хората с кофи вода, но огнените демони нажежаваха все повече камъни и скоро пожарите щяха да са твърде много. Въздушните демони продължаваха да обсипват всички с камъни, а останалите се събираха на едно място и чакаха защитата да се провали.

Рена посегна към колана си и почувства успокояващата дръжка на ножа на баща си. *Няма лесен начин да изореш нива*, казваше Харл. *Превиваш гръб и свършваш работата.*

Магията откликна на решителността ѝ, изпълни я със сила отново, а тя нададе вик и изтича в нощта. Отзад извика и Кавъл, последван от светкавично строяващите се *шаруми*, които тръгнаха след нея.

Всичко останало бяха размазаните в скоростта очертания на лапи и метал, докато лъкатушеше встрани от по-слабите демони, риташе, мушкаше, никога не забавяше. Във въздуха се изви сукървица, когато отсече ръката на един полски демон, след което изрита един от огнените в гърлото и го задави със собствения му пламък. Нокти тракаха по щитове, проблясваше магия, копия влажно се забиваха в ядрони, мъже крещяха, пронизани от зъбите и ноктите на демони.

И изведнъж се озова пред първия каменен демон, смачквайки с крак огнения, който нажежаваше камъка му. Рена използва огнения демон, за да отскочи по-високо, към врата на каменния и уязвимото място там.

Дори дългото острие на ножа на баща ѝ не можеше да пререже гърлото на такова чудовище, но тя го използва за ръкохватка, премести се зад демона и праметна през врата му огърлицата си от речни камъни, след което се увеси с цялата си тежест назад. Защитените камъни се озариха и започнаха да притискат навътре, използвайки силата на ядрона срещу него. След няколко мига главата се отдели от тялото наскри и мощна струя гнилоч. Рена се приземи приклепнала и се огледа за следваща жертва.

Само че се оказа, че жертвите търсят нея. Очите на всеки демон в полето се бяха вперили в нея като хиляда котки, застинали край една и съща мишка.

Роджър изумен видя как Рена успя да нарисова защита във въздуха и демоните, които се бяха опитали да го убият, експлодираха и успяха да изпищят едва по веднъж, преди да се разпаднат на прах. Ако можеше да съди по изражението ѝ, тя бе не по-малко изненадана.

За миг надеждата му се възвърна, защото помнеше какво бе направил Арлен предишната нощ. След това обаче младата жена се олюля и в главата на жонгльора прозвуча гласът на Арлен. *Няма такова нещо като Избавител, Роджър. Ако хората искат да се спасят, ще трябва да се научат сами как.*

Рена явно също го осъзна и се отказа от магията — вместо това се спусна напред в нощта и си проби път през множеството ядрони, точно както някога Арлен го беше сторил в Битката за Хралупата, като се справи за няколко секунди с каменен демон, докато Роджър още зяпаше невярващо иззад насипа, където се беше скрил със съпругите си.

Кавъл поведе войните си след Рена и поне веднъж Роджър имаше защо да благодари за присъствието на бруталния строеви офицер и на останалите *шаруми*. Селяните се тресяха от нерешителност и страх, а *шарумите* се движеха в стегнат квадрат, защитавайки и себе си, и

събратята си. Използваха копията си като едно и покосяваха полски демони, както жътвари косяха ечемик.

Изглеждаше, че могат да обърнат нещата в своя полза, ако се справят с каменните демони, но се случи нещо кошмарно. Демоните завъртяха глави към Рена, пренебрегвайки всекиго другиго, и се втурнаха към нея. Дори каменните демони пуснаха камъните си и се нахвърлиха върху момичето с огромните си лапи.

Рена успя няколко секунди буквално да тича по гърбовете на полските демони като изкусен майстор танцьор. Един снежен демон плю срещу нея, но тя се отдръпна и хракката му улучи крака на един от каменните. С добре насочен ритник тя строши замръзналия крайник и чудовището се катурна в купчината останали, увеличавайки хаоса.

Но след това един дървесен демон я улучи с част от ствол достатъчно силно, за да отхвърчи тя на няколко метра встрани. Рена се опита да се изправи, но това бе моментът, който демоните чакаха. Зъбите и ноктите им не можеха да се заловят почти никъде по тялото ѝ заради татуировките ѝ, ала тук-там намираха пролуки и Рена само след мигове кървеше обилно. Скоро татуировките ѝ щяха да са зацапани и безполезни.

Кавъл се провикна и *шарумите* се опитаха храбро да я спасят, но един от демоните пред тях се надигна и разгъна дългото си тяло, а от него израсна шипесто пипало, с което звярът замахна над върховете на щитовете им. Воините носеха майсторски изработени и защитени метални шлемове под тюрбаните си, ала пипалото на демона премина през тях като през диня и уби на място неколцина.

Кавъл подсвирна пронизително и *шарумите* смениха строя си, обграждайки съществото, което можеше да е само мимическият демон, за който бяха споменали Рена и Арлен. Роджър и преди беше виждал тази тактика. Тези отпред щяха да поемат удара на демона, а тези отзад да нанесат свой.

Ала мимикът не бе подобен на нищо, срещу което някога се бяха изправяли. Когато се опитаха да преминат зад него, съществото се усука по невъзможен начин, а когато и това не му беше достатъчно, навсякъде по него израснаха още очи, както и още пипала, така че сега бе с лице към всеки воин поотделно. Пипалата сграбчваха падналите воини и замлатиха с телата останалите. Дори когато някой *шарум* имаше късмета да улучи чудовището, копието му преминаваше през

него като през дим. Когато воинът отдръпнеше оръжието си, мимикът оставаше невредим. Върху ядрона се посипаха стрели, но и те изпопадаха на земята зад него.

Шарумите отново и отново даваха жертви, но не спираха да нападат. За подобна смърт се молеха красианците, макар Роджър да не можеше да проумее тази идея. Самият Кавъл се хвърли напред, а демонът изби щита от ръцете му. Той обаче изглеждаше непоколебим, докато блокираше ударите на пипалата на чудовището по-бързо, отколкото Роджър бе виждал някой да борави с копие, като така даваше време на хората си също да го атакуват.

След това обаче пастта на демона се разрасна неколkokратно и той прехапа Кавъл на две и изгълта главата и торса му, преди краката и коремът още да са паднали на земята.

Гледката изтръгна Роджър от мъглата, през която виждаше всичко, и след това той отпрати поглед към Рена, която се мъчеше да се измъкне от хватката на няколко дървесни демона, докато се опитваха да я отнесат нанякъде.

Искат я жива, осъзна.

Само че още преди това той беше подновил мелодията, излизайки от прикритието си. Крачеше право към битката. Смътно осъзнаваше, че Аманвах, Сиквах и Енкидо го следват, докато вървеше към ръба на защитната мрежа, но не им обърна внимание, не обърна внимание на нищо около себе си и пристъпи в нощта. Не опита с нищо да прикрие присъствието си. Напротив, привлече вниманието на всеки демон към себе си, така както Рена бе направила неволно преди минути.

Стойте на място, казваше им. *Пристига плячка. Гответе се за нападение.*

Те се подчиниха и разриха пръстта, готови да му се нахвърлят. Дори демоните, които се отдалечаваха с Рена, се заковаха на място, точно както и той искаше.

Само мимикът не бе повлиян и прескочи обръча от *шаруми*, а после се понесе към него като добил плът кошмар.

Роджър си позволи да се усмихне и изпълни нощта с болка, а изкусителността на мелодията му се превърна в рязък дисонанс, от който демоните се разпищяха и размахаха лапи към главите си. Дори мимикът го почувства и се спря със смразяващ кръвта писък.

Аманвах и Сиквах добавиха гласовете си към звука и тримата достигнаха нови висоти на хармонията си в дисхармонията, която пораждаха — магията на *хората* разнасяше звуците на километри. По-слабите демони избягаха, но Роджър и съпругите му обградиха мимика и надградиха над болката му. Роджър експериментираше и научаваше все по-добре с всяка изминала секунда какво наранява съществото.

Демонът се сгърчи от болка, размаха пипала, а след това започна да се топи и да се променя, първо в ревнал каменен демон, след това във виещ дървесен. Пищящ въздушен, дори крещящ човек. Отново и отново сменяше формата си, но Роджър и съпругите му променяха и звука си и не му даваха отмора. Превращенията станаха несигурни, а плътта на мимика започна да кипи и да пада от тялото му в растяща локва слюз.

Сега те спинах, ядронско копеленце. Роджър се усмихваше мрачно, докато се готвеше да го довърши.

Но тогава демонът се пооживи. Погледна го с нещо почти като усмивка и ушите му просто се изгубиха, заменени от гладки люспи.

Роджър нямаше време да отскочи от летящото към него пипало, но се чу вик и Енкидо се хвърли между тях и понесе удара, предназначен за Роджър. Сиквах изкрещя диво, когато вътрешностите на евнуха се изсипаха на земята, но той успя да хвърли копие то си дори така. То улучи демона и ярко засия, но Роджър знаеше, че това няма да е достатъчно. А музиката му вече бе безсилна пред него.

Мимикът отново се надигна и лъкът на Роджър пропусна тетивата, когато жонгльорът се претърколи, като едва избегна друго от пипалата на демона. Роджър трепна пред следващия удар, знаейки, че няма какво да го спаси.

Вместо обаче да го улучат остриите шипове на пипалото, блъсна го струя гнилоч от отрязан крайник. Рена стоеше пред него с изцапан нож. Отсеченото пипало се разтвори на земята, а Рена се хвърли с острието си напред.

Демонът се обърна срещу нея, но този път Аманвах посегна в торбата си с *хора*. Извади черно парче демонска кост и я насочи към мимика, докато пръстите ѝ пробягваха по защитите в късчето.

Подобно на мълния, мощен магически заряд се заби право в чудовището и го вдигна във въздуха. Там го посрещна Рена и го събори на земята. Аманвах тръсна от дланта си пепелта, в която се бе

превърнала костта, и извади няколко демонски нокътя. Хвърли ги, те се стрелнаха като от арбалет и се забиха дълбоко в корема на чудовището. Мимикът се заусуква и запищя, изгуби ясни очертания, докато Рена не спираше да сече врата му. Останалите *шаруми*, водени от Колив, се включиха в клането.

От ъгълчето на защитения си взор Роджър видя да се завръщат ярките туловища на останалите демони, след като музиката спря. Отново започна да свири, за да ги отблъсне, но един полски демон бе забелязал беззащитната Сиквах, която коленичеше над тялото на Енкидо и ридаеше. Чудовището се хвърли към нея по-бързо от всяко друго създание и Роджър разбра, че няма да го неутрализира навреме.

Сиквах обаче също беше забелязала ядрона. Откъсна тънкото си було, плувнало в сълзи, и докосна яката си. След това нададе писък, толкова пронизителен, че и хора, и демони трябваше да покрият уши. Полският демон се препъна наскоро крачката си и се просна мъртъв пред нея.

Селяните се бяха присъединили към тълпата край мимика, а Рена най-после успя да отдели главата от тялото му. Вдигна я високо и се понесе откъслечен възглас на радост.

— Достатъчно! — викна Роджър. — Обратно към защитната мрежа! Не мога да ги удържа още дълго.

Двама *шаруми* трябваше да откъснат Сиквах от трупа на Енкидо, докато тичаха към защитата. Роджър си пое облекчено дъх, макар все още да свиреше.

Поне докато не видя червените дири от ракети по нощното небе. Демоните бяха минали през защитите и пъплеха по улиците на Нови Райзън.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ИЗГУБЕНИЯТ КРЪГ

333 Г. СЗ

ТРЕТАТА НОЩ ОТ НОВОЛУНИЕТО

— Ето ги! Идат! — извика отгоре Колив.

Самият Роджър беше акробат и знаеше някои неща за пазенето на равновесие, но дори той се изумяваше от лекотата, с която Наблюдателят кревак опираше в земята четириметровата си стълба на полето и изтичваше нагоре по нея без ръце, а после дълги минути стоеше и оглеждаше хоризонта.

Двамата бяха сами на градския площад на Нови Райзън, сред руините, които само преди ден бяха процъфтяващ градец. Сега представляваше гниещ труп на поселение — всяко здание край площада беше черно от пожари или смазано от хвърлени канари. Всичко глъхнеше зловещо.

Цял ден трупаха развалини, за да възстановят голямата защита, но никой не си правеше илюзии, че ще издържи повече от няколко минути. Бяха възпрели демоните от това да се материализират направо в града, но още щом ядроните се надигнеха по границите му, започваха да разглобяват защитата му, а човеците вече нямаха силите да им противостоят.

Така че двамата чакаха, жонгльор и съгледвач, в малкия преносим кръг, който Роджър беше използвал цял живот. Никой не бе харесал плана, най-малко Роджър, макар да бе негов. Когато Аманвах разбра, че не може да го разубеди, настоя Колив да отиде с него, макар че за Роджър това по-скоро значеше две смърти вместо една. Но и не можеше да не изпита малко спокойствие от присъствието на воина.

Този се опита да убие Арлен, напомни си Роджър, но се оказа неспособен да се гневи. Колив командваше малцината останали шаруми, а те следваха Роджър и съпругите му навсякъде. Вече не

можеше да преброи колко пъти съгледвачът му беше спасил живота предишната нощ.

Роджър вдигна цигулката си, когато звуците от демоните достигнаха до него. Трябваше да минат през Нови Райзън, за да ударят Хралупата, а след като повечето от града бяха развалини, най-прекият път беше през градския площад.

Лесно бе да използва това, за да подсили призива си. *Насам!* Говореше музиката му на ядроните. *Оттук е по-бързо! По-лесно! Има плячка!*

И наистина имаше. Той беше плячката.

Демоните откликнаха. Първо десетки се нахвърлиха върху защитите му с ярки магически проблясъци. Числото бързо набъбна, първо стотици, не след дълго хиляди. Изпълниха площада, а той не спираше да ги вика. Скоро той и Колив бяха изгубени в средата на океан от зъби и ноктести лапи, неспособни да видят нищо друго.

Ядроните се катереха едни върху други и се биеха за правото да нападат защитите му. Но износеният преносим кръг беше добре направен и насочваше атаките им обратно към тях самите, а защитното поле само се усилваше.

След това обаче се случи неизбежното. Кипналата маса от ядрони се раздели, за да минат през тях дървесните демони, понесли огромни стволоче. Щеше да е лесно да размажат Роджър и Колив и да разместят кръга, така че да го неутрализират.

Само че Колив беше готов за това. Извади усукан овнешки рог, издълбан и полиран. Изсвири дълъг сигнал.

При звука кепенците на къщите край площада се вдигнаха и на прозорците и по останките от покриви се показаха стрелци. Не се поколебаха да стрелят в морето от ядрони. Демоните така бяха натъпкани, че пропуските бяха невъзможни, ала неколцина от най-точните стрелци щяха да свалят дървесните демони, заплашващи двамата души в средата. Една от лесно разпознаваемите стрели на Уонда щръкна ненадейно от окото на едното чудовище и го повали моментално.

Демоните се хвърлиха веднага към зданията, но хората от горните етажи на къщите ги поляха със запалителна течност и хвърлиха върху им факли, като подпалиха течния демонски огън.

Прозвуча още един рог.

— Сега — рече с обичайната си лаконичност Колив. Постави стълбата си и се изкачи бързо, хвана едно въже с тежест в края и го хвърли през един прозорец на третия етаж.

Роджър спря да свири и натика цигулката си в торбата с чудесии на рамото си. Изтича нагоре почти толкова ловко, колкото Колив, като се хвана за рамото му, докато наблюдателят скачаше. Мъже на прозореца дръпнаха въжето, а двамата в другия му край прибраха крака, усещайки повеите от почти улучилите ги демонски лапи.

Забиха се в черната от сажди стена на сградата и счупиха част от рехавото дърво, но Колив вече се катереше през прозореца и дърпаше със себе си Роджър, който висеше от него.

Измъкнаха се точно навреме, докато граф Тамос и Гаред поведоха в щурм тежки конници в скупчените демони. Роджър се загледа с тъга към мястото им отпреди няколко секунди, прегазено от стотици подковани копита.

— Ще ми липсва този защитен кръг.

Рена крачеше неспокойно — ненавиждаше начина, по който ѝ се налагаше да се крие от ожесточената битка навън. Но както и с Арлен по-рано, демоните вече я познаваха и изоставяха всичко, за да ѝ се нахвърлят, когато пристъпеше оттатък защитите.

Човеците бяха в пълно отстъпление, когато се показаха, а по петите им търчаха стотици ядрони. Поне една трета от стрелците по сградите не се завърнаха. Кавалерията на Тамос явно бе понесла още по-тежки поражения, всеки кон носеше по двама души, а още липсваха стотици. Те покриваха пешаците, но и конниците вече бягаха и останали без копия, повечето размахваха защитени секири и чукове. Колив беше метнал Роджър на рамо, докато тичаше. Те се стичаха покрай Рена, докато тя стоеше сама на ръба на защитата, дишаше дълбоко и усещаше как магията се струпва около краката ѝ. Когато всички преминаха, тя извлече от нея.

Пренебрегна по-слабите демони и се съсредоточи върху каменните, като рисуваше огнени и ударни защиты, насочвайки магията към процепите в броните им. Улучваше рамене и колене, не я вълнуваше толкова дали ще ги убие, колкото да им попречи да хвърлят смъртоносните си канари.

Тази нощ успя да издържи повече, ала бързо стигна до границата си, замаяна и сякаш обгорена отвътре.

Демоните все така прииждаха. Рена падна на коляно, подпря се на паветата с една ръка и отново извлече от магията.

Мускулите на Лийша като че се връзваха на възли, когато до лечебницата ѝ долетяха звуците от битката. Ранените бяха твърде много, за да ги преместват, а и къде щяха да ги местят, ако паднеше Гробището?

Засега голямата защита беше в безопасност. Оформена от широки павирани улици, дебели ниски стени и огромни отрязъци от земя, защитата щеше да падне едва след часове бомбардировка — а дори и тогава лечебницата и останалите населени зони си имаха собствени защиты. Едва ли демоните можеха да ги унищожат само за една нощ.

Само че нямат нужда, напомни си тя. Имат нужда просто да нанесат повече поражения, отколкото можем да поправим за месец. След това ще дойдат и ще довършат работата.

Отвън затрещяха последните от гръмовните ѝ пръчки и като дъжд се посипаха канари. Всеки трясък представляваше остра болка в окото ѝ. Главоболията се бяха върнали утроени по Новолунието, но нямаше какво да направи, освен да търпи. Не можеше да си позволи да взима силните лекарства, с които се лекуваше обикновено, а нито тя, нито Тамос бяха в състояние да опитат другото решение.

Лийша не беше свикнала да се чувства толкова безпомощна. Отчаяно ѝ се щеше да е навън и да помага, но на какво можеше да се надява? Умението ѝ на билкарка вече беше влязло в употреба, а дърварите използваха последните останки от фойерверките ѝ, киселина и отвари за сън. Можеше да рискува живота си, като помага на бойното поле, но какъв бе смисълът? Ранените се изливаха непрестанно в лечебницата, предостатъчно, за да напълнят ръцете на всички билкари и помощници.

Огледа се из главното помещение, а леглата и подът бяха изпълнени с викове на болка, бели превръзки и червени петна. Тези в стабилно състояние бяха вече в Свещения дом на пастир Хейс, но и така в лечебницата просто нямаше място за всички.

Лийша улови погледа на Аманвах и *дама'тингата* кимна. Лийша знаеше, че и младата жена не беше доволна, че е тук, но бойните й хора бяха изтощени в битката с мимика, а двете със Сиквах трябваше да са тук. Красианките лекуваха по-различно, отколкото Бруна я беше учила, но не можеше да се отрече колко са ефективни.

Разнесе се вик и на прага на лечебницата се показва Колив. От пръв поглед личаха шарените одежди на праметнатия на рамото на Колив Роджър. Рижата коса на младия жонгльор беше сплъстена от кръв.

Лийша се затича към него, но първа пристигна Аманвах и се зае да разглежда главата на мъжа си, докато Колив го оставяше на земята. Сиквах препречи пътя на билкарката.

— Нямам време за тези глупости, Сиквах — каза Лийша и понечи да избута момичето.

Сиквах обаче беше по-бърза, улови ръката на Лийша и я завъртя. Лийша се оказа засилена в противоположния край на стаята, залитна и едва успя да остане на крака.

— Погрижи се за останалите — каза Сиквах с тежкия си акцент. — Ние ще се погрижим за съпруга си.

Лийша си пое дъх да оспори думите й, ала тогава се показаха и другите ранени, така че и тя, и останалите жени се оказаха с предостатъчно работа.

Докато работеха, звуците от битката наближиха сякаш твърде много. Демоните бяха на границата, което значеше, че Рена Танър е последната им защита. Лийша знаеше, че жената ще се постарее, но още не бе дори полунощ. Можеше ли да удържи цялото Ядро до зората?

Лечебницата се разтресе, когато нещо огромно се стовари на земята отпред.

Явно не.

— Създателю — прошепна Лийша тихо, за да не я чуят останалите, — знам, че помагаш на тези, които си помагат сами, но определено ще ни дойде добре някое чудо.

Не очакваше отговор, но като че ли го получи миг след това, когато цялата постройка сякаш искаше да се изправи на крака. Трясъкът бе оглушителен и тавански греди изпопадаха на пода наред прах и отломки.

— Арлен! — извика Лийша. Стаята му беше на втория етаж. Изтича нагоре с кърпа пред устата, въпреки че и така се задави от прахта.

Вторият етаж отчасти се беше срутил. Някаква канара беше минала през зданието от край до край, беше отнесла част от покрива и няколко стени. Лийша се опита да не мисли за жертвите в унищожените стаи и си проправи път към уединеното помещение, където Арлен още лежеше в несвяст.

Най-страшните ѝ опасения се потвърдиха, когато влезе през дупката на мястото на вратата. Част от покрива беше открит към небето и леглото бе затрупано под купчина отломки от една от стените.

Лийша заотстъпва от ужасната гледка, докато не опря гръб в една от останалите цели стени. Плъзна се по нея на пода и се затресе.

— Свърши се — прошепна. — Всички ще умрем.

Но след това отломките започнаха да се надигат. Нов прахоляк изпълни въздуха, когато от купчината камъни се разместиха греди. Насред всичко се намираше Арлен Бейлс, а защитите му светеха ярко, докато бавно вдигаше ръце и държеше всичко над главата си, достатъчно, за да се измъкне изпод останките.

Лийша го гледаше безмълвно как крачи към нея като сераф на самия Създател. Обикновено първа отричаше, че Арлен е пратен от Небесата, но и тя се усъмни, когато той се пресегна със сияеща ръка.

— Избавителю — прошепна тя, хвана ръката му и му позволи да я вдигне на крака. Поде я, когато тя се препъна и за миг останаха на по-малко от ръка разстояние.

Арлен постави нежно длан на лицето ѝ.

— Само аз съм, Лийша. Арлен Бейлс.

Тя отвърна на жеста.

— Понякога е трудно човек да прецени.

— Какво става? — попита Арлен. — Последно помня, че унищожавах амуниците на демоните...

— Преди два дни — отвърна Лийша. — Нови Райзън падна. Демоните са на ръба на Гробището. Рена ги удържа.

Арлен се отдръпна назад.

— Рена е там сама?

И просто ей така той се превърна в дим и остави ръцете ѝ празни.

Арлен се материализира миг по-късно в Гробището и веднага забеляза Рена, на лакти и колене. Останалите Дървени войници стояха в полукръг край нея и образуваха стена от неунищожимите си щитове, за да я защитят, докато тя се мъчеше да се надигне.

Но Арлен виждаше, че няма да успее. Аурата ѝ примигваше и само след секунди тя щеше да припадне.

Веднага отиде при нея, без да си прави труда да рисува защиты, а само постави ръка на рамото ѝ. Пресегна се през нея в голямата защита и усети силата ѝ. Връзката, която образуваше защитната мрежа край околията, вече я нямаше, но ключовата защита на Хралупата беше най-силната от всички, много повече магия, отколкото би могъл да използва когото и да било.

Той извлече мощ оттам през Рена, докато аурата ѝ не се възстанови лека-полека, а защитите по кожата ѝ се разгоряха отново от само себе си.

— Арлен — едва промълви тя и се хвърли на врата му със страстна и дълга целувка.

Арлен я погледна в очите.

— Обещах, че ще умра, преди да дам Хралупата на демоните, Рен. И ти ли наистина го мислеше, когато го каза?

Рена кимна.

— Всяка думичка.

Арлен отново я целуна. Поотдръпна се и улови ръката ѝ здраво.

— Тогава — с мен. — Двамата се преизпълниха с магия от голямата защита.

— Отворете щитовете! — извика Арлен и Дървените войници се разтвориха в две редици, за да открият гледката към врага. Като един, двамата вдигнаха ръце, за да рисуват защиты във въздуха.

Когато зората дойде и разбиващите се канари, експлодиращите фойерверки и писъците на болка спряха, Лийша плака. Последните нотки на *Песента на Новолунието* отекнаха, когато жонгльорите на Роджър пуснаха инструментите си със схванати и кървящи пръсти.

Последва миг тишина, а после — нестроен възглас на радост из цялата Хралупа.

Бяха оцелели.

Някои от нас, поправи се Лийша, докато се взираше в покровите и телата под тях, пръснати навред из Гробището. Битката не беше приключила, когато Арлен и Рена се строполиха от изтощение. От останалите окръзи пристигнаха подкрепления, когато на всички им стана ясно, че демоните натискат с всичките си сили към центъра на Хралупата, и последваха още сражения. Арлен и Рена дотогава бяха унищожили повечето от по-големите демони и бяха лишили останалите от амуниции. Всичко премина в близък бой, зъби и нокти срещу защитена стомана, а Гаред и Тамос предвождаха щурм след щурм.

Ранените бяха толкова много, че тя се беше принудила да ги подрежда първо на площада, а след това — по улиците. Смърт цареше навсякъде, ала тя нямаше време, нито помощници, та да мести телата. Хиляди мъртви и ранени лежаха едни до други. Дори тези, останали на крака, изглеждаха полумъртви. Никой не беше спал от дни.

Премести натъжен поглед върху Свещения дом, където бяха дали последен отпор в Битката за Хралупата — сега покривът бе порутен от няколко канари. Може би така бе по-добре, след като пастир Хейс строеше катедралата си, която щеше да я замени. Нови Райзън бе изравнен със земята, както и вече горчиво именуваният Сладка утеха, но в другите окръзи защитите бяха издържали.

С помощта на рогове и ракети Тамос се ориентираше къде по границата защитниците имат нужда от помощ. Жонгльорите на Роджър изтикваха демоните назад и ги объркваха, когато дърварите нападаха, а Колив и останалите *шаруми* все се оказваха в най-свирепите сражения.

Отиде в личната си стая в лечебницата, за да провери как е Роджър. Той беше подпрян на бюрото ѝ, цялата му глава в превръзки, а Аманвах и Сиквах се редуваха да му задават въпроси и да му говорят, за да го държат буден и нащрек. Аманвах беше използвала своите последни два *хора*, за да затвори раната, но и така бе понесъл тежка травма на главата и имаше възможност, ако припадне, да не се събуди повече.

— Как е той? — попита Лийша.

— Ще се възстанови — отвърна Аманвах. — Заровете ми казват, че Еверам още има нужда от него.

— Има нужда от всички ни.

— Моят народ смята *чините* за слаби — рече Аманвах, — но баща ми спомена колко е силно племето от Хралупата. И в това, както и във всичко друго, беше прав. Хората ти отдадоха голяма чест на Създателя през това Новолуние. Ще се надигнете, по-силни от всякога.

Лийша поклати глава.

— Не можем да си позволим да понасяме такива загуби. Ще трябва да подсилим още повече големите си защити и да махнем хората от улиците по Новолуние. Да изкопаем мазета, тунели, канали...

— Трябва да построите Подземен град — каза Аманвах.

— Добре като за начало — някой се обади зад нея, — но няма да е достатъчно.

Лийша се обърна и се ококори.

— Арлен! — провикна се и се хвърли на врата му, преди да се замисли. Той отвърна нежно на прегръдката ѝ и за пръв път през тези дни Лийша усети капчица надежда. — Благодаря на Създателя, че си добре. Няма да оцелеем още едно Новолуние без теб.

Арлен я изгледа тъжно.

— Може и да се наложи. Аз съм причината Умовете да са дошли тук. Цялата вина е моя.

— Това не е... — Започна Лийша.

— Демоните бяха в главата ми, Лийша — прекъсна я Арлен. — Чух плановете им и по-лошо, те чува моя. Знаят всичко, което знам и аз, включително плановете ми за Джардир, как мисля да обърна нападението срещу тях. Всичко, което кроях, безсмислено само в един миг.

Вдигна глава и срещна погледа на Аманвах.

— Трябва да направим нещо, което няма да очакват.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ШАРУМ'ТИНГИТЕ

333 Г. СЗ, ЛЯТО

ЧЕТИРИНАЙСЕТ ЗАЗОРЯВАНИЯ ПРЕДИ НОВОЛУНИЕ

— Как смееш да сучеш лъжите си в двора на Избавителя — извика *дамаджи* Кезан от племето джама.

— Лъжи?! — изрева *дамаджи* Ичах от канджините и поморавя. — Ти си този, от чийто език капят фалшиви свидетелства. Знаеш прекрасно, че...

Ичах и Кезан поначало не бяха в особено добра форма, но през последните месеци бяха качили още повече килограми. На практика всеки Красианец бе наддал, откакто бяха завладели богатите зелени земи, но малцина — толкова много.

Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи, Шар'Дама Ка и най-могъщ човек в света наблюдаваше караницата на духовниците и трябваше да потисне порива да окървави копието си и в двамата. Джамаите и канджините непрестанно се препираха.

Джардир се чувстваше по-силен от всякога в живота си и мускулите му почти не побираха енергията му, но и никога не се чувстваше по-уморен от моментите, когато трябваше да слуша караниците на дебели старци по поредния безсмислен политически въпрос, докато се чертаеха разделителните линии в Шарак Ка.

Не бяха само джама и канджин. Племената бяха обединени от години и макар и по-богати откогато и да било, още си намираха причини да се обиждат едни на други. *Дамаджите* притежаваха властта да спрат всичко това, но и сред тях тлееше омраза, не по-слаба от тази сред простолюдието. Тези мъже бяха захвени и само вътрешната им йерархия имаше значение за тях.

Забеляза, че *дамаджите* го гледат и осъзна, че е спрял да слуша. Очакваха декрет, а той нямаше представа за какво. Някакво късче

оспорвана земя...

Джардир погледна към Джаян в основата на подиума си.

— Джаян, сине мой, какво мислиш за тази величайша криза между джамаите и канджините? — Не направи опит да скрие неудоволствието в тона си.

Джаян се поклони ниско.

— Джамаите имат право да бъдат обидени, Татко. — Джардир видя как *дамаджи* Кезан се изпъчва. — Но канджините — също.

Ичах също се поизправи.

Джардир кимна.

— А на мое място как би се справил с това?

И двамата *дамаджи* с изненада се обърнаха към младия Шарум Ка. Обикновено Шарум Ка служеше на съвета, а не обратното, а и Джаян беше само на деветнайсет. С изключение на Ашан, в съвета нямаше мъж под шейсетгодишна възраст.

Джаян отново се поклони.

— И двете племена са се доказали като недостойни за земята. Бих я конфискувал в името на войната.

Разбира се, помисли си Джардир. Джаян не бе останал доволен от трите милиона драки, които получи, но и Джардир видя неловкия му отчет на военната такса и успя да прочете между редовете. Единственият от синовете ми с дворец и вече го иска по-величествен от тези на всички останали.

След това обърна глава към Асъм, който стоеше до *дамаджи* Ашан и *дама* Асукаджи.

— А ти, Асъм? Съгласен ли си с брат си?

Асъм също се поклони.

— Земите са без стойност, Татко, и няма да разрешат истинския проблем.

— А какъв е той, сине мой? — попита Джардир.

— Че Шарак Ка приближава, а *дамаджите* продължават да губят времето на Избавителя с дреболии, за които и деца биха се разбрали.

Откъм *дамаджите* избухна ропот. Джардир удари копието си в подиума.

— Тишина!

Моментално всички в помещението замлъкнаха. Джардир продължаваше да гледа Асъм.

— А решението ти какво би било?

— Нека *дамаджите* се разберат помежду си. — Асъм се обърна към двамата *дамаджи* със студен глас. — И нека получат по три удара на голо с опашката на *алагая*, за да се мотивират.

Той свали ръка към шипестия камшик, който носеше на колана си. Всеки *дама* имаше по един такъв — символ на новата власт, която получаваше заедно с белите одежди, — но през вековете модата човек да го носи със себе си бе отмряла и се беше върнала едва с Асъм. Сега все повече и повече *дамати* носеха оръжия.

За миг всички се смълчаха, но след това целият двор изригна в гневни викове.

— Как смееш, момче?! — викаше Кезан.

— Скандално! — ръмжеше Ичах.

Асъм само се усмихна.

— Виждате ли, *дамаджи*? Вече започнахте да се съгласявате.

Кезан и Ичах така почервенияха от възмущение, че Джардир си помисли, че ще се пръснат.

Внимавай, сине мой, помисли си. *Могъщи врагове си създаваш.*

Другите духовници добавиха гласовете си към негодуващия хор. Никой *дамаджи* не бе бичуван от векове и със сигурност не по заповед на новоизлюпен *дама*, който нямаше още осемнайсет. Смятаха се за така недосегаеми във властта си през годините, че мислеха, че законите на другите мъже не се отнасят за тях. Дори Ашан, уверен в благоразположението на Избавителя и чичо на Асъм, наблюдаваше момчето с неудовлетворение.

Дамаджи'тингите само гледаха случващото се мълчаливо.

— Брат ми отново доказва, че не е наследник на нищо — рече Джаян подигравателно, но Асъм не трепна. Нямаше вид на наследник на нищо.

Има вид на андрах, помисли си Джардир. *Сякаш назначението му е предварително решено.*

Джардир помисли. Асъм майсторски го бе притиснал в ъгъла. Ако последваше решението на Джаян, нямаше да реши нищичко, само би смутил по-малкия си син. Ако приемеше неговото решение обаче...

Само *дамаджи* Алеверак — някога непримирим враг на Джардир, а сега един от най-доверените му съветници — изглеждаше необезпокоен. Алеверак също създаваше грижи на Джардир, но беше

мъж на честта, както и храбър и верен лидер на хората си, а не просто деспот като повечето си събратя в съвета. Никога не би се държал толкова глупаво, колкото тези двамата, а и да го стореше, щеше просто да свали робата си и да приеме наказанието, без да изгуби и капчица достойнство. Но дори Алеверак не би предложил бичуване насред всички в съвета. Прямотата на Асъм бе добре дошла промяна.

Джардир погледна към Алеверак и побелелият духовник кимна лекичко, жест, изгубен насред суматохата. И той носеше *алагайска* опашка.

— *Дамаджата!* — провикна се откъм вратата Хасик. Всички мъже вдигнаха моментално глави, забравили за спора си при появяването на Иневера.

Наистина спира дъха. Джардир не откъсваше поглед от Първата си съпруга, а всички останали в съвета ѝ се поклониха.

Иневера кимна, приемайки оказаното уважение, но не направи крачка към трона. Докосна леко кесията си с *хора* и наклони глава към покоите си. Човек нямаше как да пропусне значението.

Новите ѝ *алагай хора* най-сетне бяха готови.

Джардир почти се замая от чувствата, което това пораждаше у него. Двайсет и пет години наред бе буквално роб на *алагай хората*, целият му житейски път се диктуваше от тях. През последните две седмици се чувстваше по-свободен, отколкото можеше да си представи, лишен от техния гнет.

Но със свободата идваше несигурност. От една страна, бе пленник на заровете, а от друга — това му даваше власт. В тези хвърляния имаше истини, които му бяха крайно необходими, за да спечели Дневната война и Шарак Ка. Проблемът бе, че истините им минаваха през Иневера, а тя сама решаваше кое да сподели и кое да запази за себе си.

Той върна вниманието си върху *дамаджите*, който още чакаха в шокирано мълчание за решение на дребнавата си драма.

— Ще се случи както предлагат и двамата ми синове. Оспорваната земя ще отиде при Джаян, а *дамаджите* Ичах и Кезан ще бъдат целунати от опашката на *алагая*.

Всички духовници освен Ашан и Алеверак сякаш отвориха едновременно усти, за да възразят, но Джардир вдигна Копието на Каджи и думите замряха на езиците им.

— *Дамаджи* Алеверак ще изпълни наказанието тук и сега.

Той отпусна края на копието си върху подиума. То изтропа така, че неколцина от духовниците трепнаха.

— *Дамаджи*. Шарак Ка е на портите ни. Нямаме повече време да се караме помежду си. От сега нататък тези въпроси ще бъдат изяснявани от вас самите, на ваши собствени съвети. Пропилейте отново времето ми по този начин и следващото бичуване ще е на градския площад.

Лицата на всички пребеляха, а Джардир слезе по седемте стъпала от подиума си и последва Иневера.

Джардир се взираше в полюшващите се бедра на Иневера, докато тя влизаше в покоите си, както винаги омагьосан от красотата ѝ. Подобно на воините, които усвояваха магията на *алагаите* всяка нощ в *алагай'шарак*, годините работа с *алагай хора* на съпругата му ѝ придаваха безвременно излъчване. Движеше се като глава на собствено женско племе и въпреки четирийсет и двете си години и седемте родени деца фигура ѝ с нищо не се отличаваше от тази на жена, едва прехвърлила трийсетте.

Но само глупак би си помислил, че достойнствата ѝ се изчерпват с външния ѝ вид. Без Иневера щеше ли да е днес тук той самият? Щеше ли да сграбчи властта, когато му се беше предоставила възможността? Щеше ли тази възможност изобщо да дойде, или щеше да е просто поредният неук *дал'шарум* — или по-лошо, череп в Шарик Хора?

И още я обичам, помисли си той и се прокле за слабостта. Понякога смееше да се надява, че и тя го обича, но не можеше дълбоко в себе си да ѝ се довери. Не и от андраха насам.

В ума му просветна образът на тях двамата, вплетени в едно, Иневера красива и изкусителна както винаги, докато яздеше дебелия старец и го манипулираше за целите си, както правеше с Джардир. Какво значение имаха виковете ѝ на сладострастие в ложето им сега, когато бе видял колко лесно се преструваше?

Покоите на *дамаджата* бяха напълно променени от последния път, когато ги беше видял, когато се беше вмъкнал в тях с Лийша Пейпър. И двамата с удоволствие бяха маркирали специалното място

на Иневера и там се любеха най-страстно. Ако намерението му тогава е било да я уязви, сега виждаше, че е успял. Неговата *дживах ка* никога не беше споменала случката, но на следващия ден в стаята се бе разразил пожар, който унищожил всичко чак до каменните стени. Официалната версия бе изпусната маслена лампа, но според мълвите Иневера била изхвърчала от стаята с череп на огнен демон в ръка. Сега всяка следа от Лийша Пейпър бе изличена.

По някаква причина това принуждаваше Джардир да обича Иневера още повече.

Тя е дамаджата. Ревността ѝ е буря и няма да позволи на никоя жена да застане над нея. Нима Каджи не си задаваше същите въпроси за своята *дживах ка* в личните си записки? В свещените строфи се разказваше за това как ту го успокоявала, ту го дразнела, защото Първата съпруга на Избавителя бе неговият захвен.

Оттатък стаята се чуха изплющяване и крясък. *Дамаджи* Кезан явно беше забравил уроците си за прегръщане на болката. Това напомняне бе добро. Алеверак го нахока за слабостта и след втория удар имаше само изсумтяване. След третия — тишина.

Без да си прави труда да пали лампа, Иневера отиде да затвори дебелите завеси край прозорците. Когато Иневера ги остави в мрак, сетивата на Джардир се разбудиха.

Короната на Каджи винаги бе давала защитен взор на приносителя си, подобно на монетите по веждите на Иневера, но от битката с мисловния демон насам, когато по-тайнствените сили на Короната се бяха проявили, Джардир можеше да вижда аури около хората, които му подсказваха чувствата и намеренията им. Внезапно безбрежната мъдрост на Каджи започна да става обяснима. С взора на короната, с който можеше да вижда в сърцата на хората, Джардир можеше да надмине предшественика си.

Нещо повече, беше разбрал, че може само със силата на желанието си да се възползва от мощта на короната и копието. През деня можеше да извлича от тях, за да се лекува, да пренебрегва изтощението или да си придава свръхчовешка сила и скорост. Беше огромно преимущество, но не и без недостатъци.

В мрака много от тези недостатъци изчезваха. Могъществото му се простираше толкова надалеч, колкото никога преди не бе подозирал,

но в лицето на идващото Новолуние се боеше, че това няма да е достатъчно.

Иневера отиде при любимата си възглавница за гадаене, а Джардир се разположи на тази срещу нея, както му бе привично. Отвън бе започнало наказанието на *дамаджи* Ичах, който се срамеше с ридания. Джардир върна вниманието си върху Иневера, когато тя извади закривеното острие, с което го бе порязвала безброй пъти през годините.

— Какво да попитам първо? — започна тя.

Аурата ѝ запулсира при думата *първо* и Джардир разбра, че вече е използвала заровете за целите си. Това не беше лъжа, по-скоро нещо скрито от него, но му подсказа много. Иневера винаги пазеше кроежите си в тайна, макар да настояваше да узнава неговите.

Джардир нави ръкава си. Тя притисна острия връх в една от вените му и наклони малка купичка под струйката кръв. Когато тя се напълни, Иневера притисна палец върху раната и посегна към торбичката си с лековити билки.

— Няма нужда — каза Джардир и извлече капчица магическа сила от копието до него. Вдигна ръка пред очите на съпругата си, за да ѝ покаже как е спряла кръвта и как се затваря раничката. Иневера изгледа изненадано излекуването, но той не ѝ даде време да зададе въпрос.

— Да започнем с плана на Абан да нападне Пристан по първи сняг. Трябва скоро да започнем приготовления, ако искаме да се възползваме от изненадата.

При името на Абан през аурата на Иневера пробягна вълна на омраза. Джардир знаеше, че тя вини *кхафита* за разцеплението помежду им и не му вярваше доникъде. Иневера нямаше търпение да покаже колко по-полезна от него може да бъде, като отбележи грешките в плана му и предложи по-добър.

Но това бяха повърхностни чувства. В сърцевината на аурата ѝ всичко бе спокойно, докато поръсваше кръв върху заровете, мълвеше молитвите си и накрая ги раздруса. Както винаги, зловещото сияние между пръстите ѝ го смути.

Иневера хвърли заровете и прекара няколко секунди в разглеждане на подредбата. Джардир пък разглеждаше аурата ѝ,

търсейки знаци за това, което би могла да каже. Не беше доволна от резултата, това поне се виждаше ясно.

— Не може да се върнеш назад — каза тя, без да отделя очи от късчетата кост. — И не можеш да си позволиш застой. Единственият път е напред. Планът на *кхафита* — тя просъска думата — ще спести много смърти.

— Повече ще могат да се бият в Шарак Ка — рече Джардир.

— Или да ти се противопоставят по-късно — отбеляза тя. Беше добро предупреждение, но аурата ѝ подсказваше, че думите ѝ са по-скоро предизвикани от огорчението да трябва да се съгласи с Абан.

— Това е риск, който трябва да поема — рече Джардир. — Какво още казват заровете? Поне веднъж ми кажи всичко и си спести преструвките!

Аурата на Иневера проблесна, *стъпвай леко, съпруже*. Искаше да го впечатли, ала горделивостта ѝ бе планина. Не можеше да се разпорежда с нея, както го правеше с *дамаджите*.

— Гибел ще връхлети армиите на Избавителя, ако поемат на север с още непокорени врагове в гръб. — Тя наклони глава и огледа заровете от друг ъгъл. — Не можеш да пристигнеш в Хралупата, без да си завладял Лактън, не можеш да завладееш Анжие без Хралупата до себе си.

— Поне за това не се тревожа — рече Джардир. — Хралупата ще ме последва, когато ги повикам.

Над Иневера призрачно се оформи силуетът на господарката Лийша, свързан с *дамаджата* чрез омраза, ревност и гняв. И преди бе виждал тези връзки у жена си, но този път в основата имаше и искрено съмнение. Иневера не вярваше, че Хралупата е толкова сигурен съюзник, колкото си мислеше той. Смяташе го за глупак, задето така им се доверява.

— Няма да спечелиш верността на Хралупата, ако не убиеш Защитения. Онзи, когото наричат Избавителя.

От аурата ѝ ясно личеше, че мнението е нейно, а не на заровете, но съветът все така бе добър. Лийша го обичаше, в това той не се съмняваше, и бе орисана да се венчае за него и така да му отдаде племето си, но не и преди да повали в прахта лъжливия Избавител.

Той кимна.

— Има ли още?

По аурата на Иневера пробягна отново раздразнение, ала не се отрази нито в лицето ѝ, нито в осанката. Очите ѝ бавно следяха десетките символи по заровете, които просветваха с различна сила, а *дамаджата* следваше техните пътища на смисъл. Той познаваше някои от символите, но цялостния смисъл вечно му убягваше. От време на време му хрумваше да заповяда на *дама'тингите* да го научат да чете заровете, но знаеше, че щяха да го отбягнат, а Иневера щеше да намери начин да го предотврати. Дори Евджахът твърдеше, че гадаенето е женско изкуство.

Накрая Иневера издума:

— Трябва да поведеш сам армиите си, ако искаш да спечелиш Дневната война, но не оставяй Черепния трон празен задълго. Имаш петдесет и двама синове и всички ще го гледат жадно.

Джардир се намръщи. Знаеше, че Джаян и Асъм жадуват за трона. Може би наистина щеше да е най-добре да направи от второто момче андрах.

— А имам ли синове, достойни да седнат на него в мое отсъствие, а след това да станат, когато се върна?

Иневера поряза и своята ръка за следващото хвърляне. Разглежда разположението на заровете само за секунда, преди да вдигне поглед.

— Не.

— Не? — попита Джардир. — Само „не“?

Иневера вдигна рамене.

— И на мен не би ми се искало да е така, съпруже, но заровете са недвусмислени. Хвърляла съм заровете за хиляди мъже и никога не съм откривала втори с твоя потенциал.

Ето. Виждаше се красноречиво в аурата ѝ, сияеше като фар през маската на спокойствието ѝ на *дама'тинг*.

Лъжеше. Имаше друг.

Изпълни го гняв. Кой беше този мъж или момче? Защо тя го защитаваше? Нима възнамеряваше да го замени, ако се окажеше твърде опърничав?

Той прегърна емоцията още щом тя се прояви, и не показва нищо от нея пред съпругата си. Не беше манипулатор като Иневера или Абан, не криеше истината, не пропускаше нищо и не подвеждаше, но се учеше да пази мислите си за себе си, така както в *шарусах*

отказваше на противника си да се възползва от неговата собствена енергия. Остави това за после — сега имаше по-важни въпроси.

— Как мога да победея враговете си, когато настъпи Новолунието? — попита той.

Иневера отново поръси кръвта му върху заровете и ги хвърли на пода. Видя нещо, от което аурата ѝ се изостри като коса, и тя запълзя на колене и длани, за да огледа заровете от всички страни. Прозрачното ѝ облекло се опъна по нея и ѝ придаде вид, готов за сношение, ала растящата аура на страх изтика всички подобни мисли от ума му. Виждаше нещо, което не искаше да му каже, и търсеше начин да го скрие. Искаше да ѝ се разкрещи, да я накара силom да му разкрие какво вижда, но с мъка запази спокойствие.

Накрая тя вдигна глава към него.

— Избавителя трябва да излезе сам в нощта, за да ловува в центъра на паяжината, или всичко ще е изгубено, когато Алагай Ка и князете му дойдат. Но дори да оцелееш, цената ще е тежка.

Страхът в аурата ѝ сякаш се пресегна и достигна и него. Не искаше той да рискува живота си. Защо? От любов ли, или заместникът просто още не бе готов? Нямаше как да разбере. Той се възненавидя, задето си мислеше подобни неща, но тя неведнъж го бе подлъгвала.

— Князе? — попита той вместо това. — Колцина? Каква паяжина?

— Ще се надигнат седмина, по един за всеки пласт от бездната на Ний — рече Иневера, — но само трима ще нападнат Дара на Еверам.

— Само, казваш. — Джардир поклати глава. — Брадати Еверам. Един почти ни унищожи.

— Тогава ти не беше подготвен — каза Иневера.

— Вмъкна се в палата ми, Иневера — каза Джардир, — промъкна се покрай най-добрите ни защити, сякаш ги нямаше.

— Оттогава сме добавили допълнителни — каза Иневера, — князете на *алагаите* няма ги преодолеят толкова лесно сега, а аз ще хвърля заровете, за да открия най-слабите точки в мрежата ни и да ги подсиля.

Джардир кимна.

— А тази паяжина?

Иневера вдигна рамене.

— Не мога да ти кажа нищо за нея.

— Няма ли да се опиташ да ме отклониш от пътя? — попита той.

Неговата *дживах* ка поклати тъжно глава.

— Това е *иневера*. Ти си този, който трябва да тържествува в Шарак Ка, съпруже.

Или да загуби. Иневера не го каза, но думите личаха ясно в аурата ѝ. Успехът му не беше гарантиран.

— Къде ще нанесат най-тежкия си удар демоните? — попита Джардир. Това беше най-неотложният въпрос. — Къде да разположа силите си?

Иневера хвърли заровете си и дълго се взира в резултата. Накрая въздъхна.

— Не знам. Твърде много променливи има. Ще опитам отново следващите дни.

— Опитвай всеки ден — рече Джардир. — Сто пъти, ако е нужно. Нищо не е по-важно от това.

Иневера се поклони леко и вдигна заровете си за последно.

— Сега ще хвърлим за идното утро.

Джардир кимна. Правеха това всяка нощ почти двацет години. В някои дни заровете не му казваха нищо — поне нищо, което Иневера да сподели, — но понякога го предупреждаваха за скрити ножове и отрова, както и кога да е готов да се възползва от някое преимущество.

Иневера покапа последната му кръв в купичката си и разклати костите, след което произнесе думите, които Джардир бе чувал безброй пъти.

— Животодаряващи Еверам, Приносител на вечния пламък, чуй просбата ми: дай на този свой нищожен слуга познание за бъдното. Разкажи ми за Ахман, син на Хошкамин, последен от рода на Джардир, седми син на Каджи.

Тя хвърли заровете и те се пръснаха нашироко, символите запулсираха.

— Ще дадеш могъщ дар на *дама'тингите* днес — каза Иневера.

— Колко съм великодушен — отбеляза Джардир. Не видя измама у съпругата си, но това не значеше, че ще даде дара си драговолно, нито пък че няма да е нещо, което ще измъкнат от него с лукавство.

Иневера не показва с нищо, че го е чула.

— Ще спечелиш още воини тази вечер, но утре ще изгубиш други.

— Ще спечеля през нощта? Ще изгубя през деня? Как е възможно това?

— Не знам — отвърна Иневера, но Джардир долови по аурата ѝ, че думите ѝ са само наполовина верни, и отново потисна изблик на гняв. Какви тайни криеше от него? Как да поведе хората си към победа, когато собствената му съпруга пазеше тайни за воините му?

Както често напоследък през последните седмици, мислите му отново се обърнаха към Лийша Пейпър. Онази жена също можеше да е вбесяваща по свой си начин, но Джардир не мислеше, че някога го е лъгала. Щеше му се тя да е сега до него, а не тази... тунелна змия.

— Скоро след изгрев-слънце утре, неочакван вестоносец ще ти донесе лоши новини — продължи Иневера.

— Това се случва всеки ден — отвърна Джардир, почти изгубил интерес.

Иневера поклати глава.

— Този е минал през смъртта, за да донесе вестта си.

Това върна вниманието на Джардир и той вдигна глава. Иневера бе присвила очи в заровете.

— Вестта ще ти донесе болка.

Не видя измама, ала докато говореше, аурата ѝ пулсираше. В изражението ѝ нямаше никаква следа от това, но за неговите очи бе ясно като бял ден.

Съчувствие. Без дори да разбере причината, сърцето ѝ се бе свило за него. Неговата болка бе и нейна.

Той се пресегна към нея — гневът му се беше изпарил — и нежно докосна лицето ѝ. Тя го погледна и аурата ѝ се озари както никога преди.

Каквото и друго да чувстваше тя, каквито и други намерения да имаше, тя го обичаше.

О, моя дживах ка, помисли си тъжно Джардир. Колко съм те наскърбил.

— Избавителят не иска смущения, *кхафит!* — Джардир чу ръмженето на Хасик дори през покритите с гоблени стени и вратата на

покоите на Иневера. С короната на главата си можеше да чуе крилете на птиците високо в небето, а неговият *аджин'пал* не беше тих човек.

Джардир седна в постелята и събуди Иневера. Абан.

Погледна съпругата си и ѝ се усмихна, опитвайки се да предаде цялата любов, която чувстваше към нея, ала знаеше, че не успява. Усмивката на Иневера бе искрена и аурата ѝ върна любовта му със същата сила.

Той я целуна.

— Дългът зове, любима моя.

Тя кимна и му помогна да се облече, преди да подготви и себе си. Когато бяха готови, излязоха от стаята и се върнаха в тронната зала.

Беше празна, но това не бе изненадващо след урока на Асъм. Джардир подуши кръвта на *дамаджите* по килима.

Посочи към няколко капчици.

— Ичах.

Подуши отново и се обърна два метра встрани.

— Кезан.

Иневера кимна, взе няколко специални парчета плат и внимателно попи колкото можеше повече от кръвта им, за да я използва за заклинанията си. Ако *дамаджите* му се обърнеха срещу него за това унижение, той искаше да го знае. Неговите синове в племената джама и канджин още бяха в бидотата си на *ний'дамати*, но сам щеше да ги издигне до *дамаджи*, ако така племената биха останали обединени.

Качи се по стълбите до Черепния трон и отметна защитеното си наметало, когато седна. Изчака Иневера да се присъедини към него на подиума и плесна силно с ръце. Хасик веднага се показва на прага и се поклони доземи.

— Пусни Абан да влезе — каза Джардир.

Хасик вдигна вежди изненадано, но кимна и след миг се показва и Абан и се поклони, доколкото патерицата му позволяваше.

— Абан, друже! — Джардир направи знак на *кхафита* да се приближи. Иневера се поразмърда в крайчеца на полезрението му и нямаше нужда да поглежда към аурата ѝ, за да разбере какво чувства тя. Беше виждал аурата и на Абан и знаеше, че и той не питае никаква обич към Първата му съпруга.

Няма значение, помисли си. Ще се научат да се търпят.

Абан спря в основата на подиума, но Джардир отново му даде знак.

— Може да изкачиш три стъпала — и се усмихна, — по едно за всеки твой крак.

Абан се подсмихна и потупа крака си с патерицата.

— Съпругите ми щяха да ви кажат, че при това условие мога да изкача и четвърто стъпало.

За изненада на Джардир Иневера се засмя и Джардир кимна.

— Помня те още в бидо и мисля, че съпругите ти просто те ласкаят, но ми харесва как се смее моята *дамаджа*. Може да изкачиш и четвърто стъпало.

Абан бързо го стори, без да се чуди на късмета си.

— Посъветвахме се относно плана ти и според нас е добър — каза Джардир. — Ще нападнем Пристан по първи сняг. Започни приготовленията, но не казвай нищо на никого.

Абан се поклони.

— Колкото повече пазим тайната, толкова по-малко възможности ще имат лактънците за бягство. Ако зависеше от мен, дори генералите ти нямаше да знаят, докато не настане моментът на нападението.

— Съветът е добър — съгласи се Иневера.

Джардир отново кимна.

— Но не затова идваш при мен днес, Абан, не съм те повикал. Какво те води от центъра на паяжината ти?

— Хората ми направиха... деликатно откритие — рече Абан. За миг премести поглед към Иневера.

Джардир въздъхна. Никой на никого ли не вярваше в този двор?

— Говори.

Абан се поклони отново и бръкна в джоба на фино изтъкания си кафяв елек върху шарената риза. Извади ръката си — държеше късче сребрист метал.

Иневера се скова, Джардир също незабавно го позна. Мигом скочи от трона си и го грабна от ръката на *кхафита*. И в неговата длан не остана повече от секунда, защото тогава го взе Иневера и го вдигна на светлината.

— Това е същият метал като този, от който са направени Копието и Короната на Каджи — рече тя и даде глас на мислите на всички.

Абан кимна.

— Металурзите ни отдавна се опитват да отключат тайните на артефактите на първия Избавител. Твърде бледи, за да са от злато, ала не бяха нито сребро, нито платина. Най-добрата ни догадка беше бяло злато, сплав от чисто злато и никел. Бижутерите в базара го използват от векове. — Той се усмихна. — По-евтино е от злато, но се продава за почти два пъти по-висока цена от глупаци, които го мислят за екзотично. Това — и той посочи метала — е електриум.

— Електриум? — попита Джардир.

— Естествена сплав от злато и сребро, доколкото успях да науча — каза Абан.

Джардир присви очи.

— От кого научи?

Абан се обърна и плесна силно с ръце, както бе сторил Джардир преди няколко минути. Хасик се показва на вратата.

— Въведи госта ни — рече Абан.

Хасик го изглежда кръвнишки, ала когато Джардир не се обади, в залата влезе един райзънец. Мъжът беше престарял и примигваше на светлината — лицето й ръцете му бяха покрити с петна от пръст. Държеше шапката в ръцете си.

— Това е Реник, надзирател на златните мини на Шар'Дама Ка — представи го Абан.

Хасик сграбчи стареца и го събори на колене, след което притисна лицето му към земята.

— Достатъчно — нареди Джардир. — Хасик. Остави ни.

Воинът сви устни, ала се поклони и се скри зад вратите.

— Ти, надзирателю Реник, доближи подиума — продължи Джардир. — Разкажи ни какво знаеш за този метал.

Реник приближи, мачкайки шапка в ръце като перачка.

— Както казах на Абан, Ваше Величество. Онуй там е електриум. Веднъж съм го виждал, бях момче в една мина на юг. По скалата си личи. Сребърна жилка се оплела със златна. Рядко става и затова не е много. Мината ви иначе е наред.

Наред, помисли си Джардир, сякаш изобщо ме е грижа за златото.

— Можете ли да направите още от това? — попита Джардир.

Миньорът сви рамене.

— Сигурно, ама не и толкоз чисто. Ама 'що? Може да се вземе някаква пара, задет' е рядко, ама не струва колкот' чисто злато.

Джардир кимна и отново плесна с ръце, като даде знак на Хасик да изведе мъжа.

— Увери се, че няма да говори с никого — каза той на Абан.

— Вече е сторено. Ще го отведем право в ковачниците, където работят личните ми майстори, и никога никой повече няма да го види. Семейството му ще научи, че е загинал в срутване и ще получи щедра компенсация.

Джардир кимна.

— Трябва да го взема в покоите си и да потвърдя силата му — каза Иневера.

Джардир отвърна:

— Ще почакаме.

Иневера погледна Абан и Джардир прекрати това между тях с рязко движение на ръката.

— Не съм глупак, съпруго. Виждам как с Абан се гледате, кръжите около трона ми и го маркирате с пикнята си. Но съм избрал да вярвам и на двама ви и поне в това трябва и вие да си вярвате.

Иневера склочи вежди, но кимна, скри се в покоите си и се върна след няколко минути.

— Какво е по-ценно от златото? — попита тя.

Джардир и Абан се спогледаха и вдигнаха рамене.

— Това е древен въпрос на *дама'тингите* в търсенето на метала на *дамаджата* — рече Иневера. — Скъпоценните метали провеждат магия по-добре от неблагородните, но и златото провежда със загуби. — Тя вдигна къса електрум. — Най-после открихме отговора.

Джардир взе къса и го огледа. Вдигна го и го захапа, след което разгледа отпечатъка от зъбите си.

— Но короната и копието са по-здрави и от най-здравата стомана. Никой чук или пещ не може дори да ги одраска. Този метал е мек. Няма да може дори да остане остър след първия удар.

— Може би сега — каза Иневера, — но зареден с магия, ще е неунищожим.

Между краката на Джардир нещо потрепна, когато чу думата. Мисълта за още оръжия със силата на неговите бе опияняваща. Внезапно победата в Шарак Ка се оказваше постижима.

— Представи си каква сила ще имат воините ми...

Абан се прокашля.

— Хиляди извинения, Избавителю — рече *кхафитът*, когато Джардир го погледна рязко, — но не поставяй каруцата пред камилата. Както каза Реник, жилката е малка.

— Колко малка? — попита Джардир. Изглежда сурово Абан. — Ще разбера, ако ме излъжеш, Абан.

Абан сви рамене.

— Петнайсет килограма? Може би двајсет? Недостатъчно дори за Копията на Избавителя. А и бих добавил, замислете се, преди да въоръжите когото и да било с толкова могъщо оръжие, може да започне да си въобразява величие, което не притежава. — Усмихна се. — Знае се, че се е случвало.

Джардир се намръщи, но се намеси Иневера.

— Съгласна съм с *кхафита*.

Джардир я изглежда изненадан.

— Два пъти за един ден? Чудесата на Еверам не секват.

— Не свиквай — каза сухо съпругата му. — Но в този случай ковачите ти не са най-добре подготвени да се възползват от откритието.

Джардир дълго я гледа в лицето, спомняйки си думите ѝ.

Ще дадеш могъщ дар на дама'тингите днес.

Той кимна.

— Тъй да бъде.

Усамотена в Стаята на сенките, Иневера се взираше в парчето електрум в лявата си ръка и бавно търкаляше в дясната си длан своите *алагай хора*. Дивеше се как електрумът усвоява тънки нишчици от околната магия, така както течение придърпваше струйка дим. Дори без защиты този метал извличаше магия и смътно мъждукаше на защитената светлина.

Дама'тингите често правеха накити със сърцевина от демонска кост, но беше забранено да се покриват зарове, защото преносът чрез други скъпоценни метали беше несъвършен и доказано влияеше на предсказанията. Тя погледна безценните си зарове, най-сетне цели, и

се усмихна. Вече подготвяше още едни за всеки случай, но сега нямаше нужда да се бои, че ще ги изложи на слънцето.

Обмисляше и други приложения. *Хора* се разпадаха, когато силата им се изчерпваше, но покрити с електрум, можеха да бъдат презареждани и да се използват неограничено както Копието на Каджи. Абан не излъга, когато рече, че тази сила е твърде голяма, за да се повери на обикновени войници. Дори *дама'тингите* не биха се спрели пред нищо, за да се сдобият с повече, ако научеха произхода му. Можеше да подари покрити с електрум *хора* на най-доверените си последователки, но щеше сама да приготвя всичко. Огледа се из помещението, докато обмисляше как трябва да проветрява ковачницата, така че да не компрометира сигурността на подземие то си.

Накрая си пое дълбоко въздух, проясни ума си и остави метала настрана. Отново хвърли заровете с надеждата да узнае още нещичко за предстоящата нощ и излезе от Стаята на сенките.

Контролираше центъра си, но вятърът беше силен. При все всички предпазни мерки тайната на метала вече бе у оногова, на когото вярваше най-малко.

Когато усети как вратата на подземие то се затваря зад нея, тя направи едва доловим жест и трима евнуси се отделиха от сенките пред нея. Това бяха най-добрите протежета на Енкидо, мъже, които не съществуваха, бяха обучени да вървят невидими посред бял ден, да стоят неподвижни с часове, да изкачват отвесни стени и да убиват бързо и безшумно. Нямаха езици и не можеха да говорят, но умееха да слушат.

Следете кхафита на Шар'Дама Ка, нареди им Иневера с бързи движения на пръстите. Отбележете всеки негов маршрут и ми докладвайте с кого говори и къде ходи. Проникнете в крепостта, която си строи, и научете тайните ѝ.

Мъжете раздвижиха пръсти едновременно, сякаш бяха един. *Разбираме и се подчиняваме.* Поклониха се и се скриха, а Иневера започна дългия път нагоре към същинския палат.

Дори няколко месеца по-късно, Джардир още се дивеше колко са леки бойните му одежди, докато Иневера му помагаше да се подготви

за тазнощния *алагай'шарак*. Вече без тежкия плат с пришити метални пластини, сега носеше фина коприна, която лесно можеше да отметне, за да разкрие под нея бойните и отбранителните защиты. Сега бе в по-голяма безопасност гол, отколкото в най-дебелата броня.

— Довечера ще дойда с теб в нощта — рече Иневера, когато го облече.

Джардир я погледна, ала слънцето още не беше залязло и аурата ѝ бе тайна за него.

— Не мисля, че е мъдро, любима моя. *Алагай'шаракът* не е място за...

Иневера просъска слабо и махна с ръка.

— Ще излезеш в нощта с Лийша Пейпър, но не и със своята *дживах* ка?

В сърцето си Джардир знаеше, че гневът по лицето ѝ е само маска. Можеше да заложи короната си, че е планирала този разговор с помощта на заровете си. Но и така да бе, не можеше да отрече колко ефективно се въсеше.

Може би, защото беше права.

Изражението ѝ отново стана благо и Иневера се притисна толкова близо, че Джардир можеше да усети кожата ѝ през коприните и на двамата.

— Сражавах се редом с теб срещу *алагайския* княз и телохранителя му — напомни му тя. — Защо да се боя от обикновени демони, щом с мен е Шар'Дама Ка?

— Дори обикновените демони заслужават уважение — отвърна той, макар да знаеше, че го е надвила. — Забрави го и за миг дори и *дамаджата* може да загине.

Той се пресегна и плъзна длан под почти безплътната коприна, за да погали гладката кожа между гърдите ѝ и да почувства ритъма на сърцето ѝ.

— Избраници на Еверам или не, всички сме от плът и кръв.

Иневера се отпусна в милувките му и провря ръцете си под робата му.

— Няма да забравя, любими мой. — Прокара пръсти по защитите, които бе оформила в кожата му. — Но не забравяй, че както и ти имаш закрила, така имам и аз.

Джардир се усмихна.

— Нямам никакво съмнение.

Заедно тръгнаха от двореца — Иневера в паланкин върху камила, а Джардир на белия си кон. Всички ги изпровождаха с изумени погледни, но никой не посмя да обели и дума.

Въпреки думите си Джардир всъщност не се тревожеше за невестата си. По-голямата част от територията му беше свободна от демони, а остатъците служеха най-вече за упражнение на хората му.

Дара на Еверам бе оформен като главата на слънчоглед, с града в центъра и обширни венчелистчета от пасбища и чифлици. Централният град бе лична собственост на Джардир и не се числеше към никое племе. Състоеше се от вътрешен квартал зад високи стени и много по-голяма външна част. Венчелистчетата бяха разпределени сред племената според размерите си. Каджи, маджах и мендинг притежаваха огромни територии от отделно защитени обработваеми земи и прилежащите им селца. По-малките племена бяха получили толкова земя, колкото можеха да управляват, та дори повече от нужното. Дори така по краищата на територията имаше *чински* селца, които още не бяха приели напълно игото просто защото нямаше достатъчно *шаруми* и *дамати*, които да се грижат за тях.

Мнозина от воините на Джардир бяха разпределени из тези територии — това бе и сила, и слабост. Това разпределение на силите му го правеше по-слаб навсякъде, от една страна, но от друга, за *алагаите* бе също толкова трудно да изберат цели, колкото се затрудняваше и той да прецени къде врагът ще фокусира атаките си. Всяко племе имаше свои собствени укрепления и носеше отговорност за хората и добива си по време на Новолунието. Всички обаче трябваше да изпратят част от най-добрите си хора, за да защитят столицата.

Когато Иневера и Джардир пристигнаха, завариха Джаян да организира бойния ред на тези елитни воители. Белият му тюрбан го отличаваше отдалеч, обграден от *кай'шарумите* му с белите им воали. С него беше и Асъм и водеше мъжете в молитва към всемогъщия Еверам преди залеза, преди да се отвори бездната на Ний.

Двамата вдигнаха глави едновременно, когато родителите им наближиха, и въпреки непрестанното им съперничество Джардир не можеше да не изпита удоволствие от най-големите си синове, застанали заедно в подготовка на силите му. Като деца вечно мечтаеха

да станат Шарум Ка и андрах, мечта, споделена от баща им. Джаян вече беше приел титлата си, а Асъм се готвеше за своята.

Джаян се поклони дълбоко, но и ясно личеше неудоволствието на лицето му да види майка си след вечерните молитви на *даматите*. Асъм навярно споделяше мнението, но лицето му не разкриваше нищо. Джаян добре беше усвоил стратегията и бойните умения на *даматите* в Шарик Хора, но дисциплината бе по-голямо препятствие за него. Не за пръв път Джардир се почуди дали е било мъдро да го възнагради с белия тюрбан толкова млад. Човек трудно се учеше на дисциплина от трона си.

— Воините ти са готови за преглед, Татко — каза Джаян. Не съумяваше да крие чувствата си, ала и не бе дотам глупав, та да произнася мислите си на глас и да обиди майка си. Не беше от страхопочитание към баща му — макар и двамата да знаеха тежкия урок, който Джардир би му дал, ако младежът реши, че е над *дамаджата*. Иневера вдъхваше страх у синовете си напълно сама и двамата ги побиваха тръпки от мисълта да демонстрират неуважение.

Никой от синовете ти не е достоен, бяха казали заровете и в сърцето си Джардир знаеше, че това е вярно. С помощта на короната и копието, които го подсилваха и го поддържаха млад, Джардир можеше да живее векове като Каджи. Но имаше далновидността да се подготви за мига на смъртта си. Ако не можеше да намери наследник, който да заеме мястото му като Шар'Дама Ка, може би щеше да остави копието на Джаян, а короната — на Асъм. Отново си припомни скритото от Иневера. Кого другиго беше видяла?

Иневера обзря събралите се воители и Джардир се почувства истински горд. В годините, откакто той самият бе спечелил белия тюрбан на Шарум Ка, беше ги превърнал от разпокъсани и оредяващи племенни бойни групички в елитна бойна сила, единна в целите си, растяща непрестанно.

Дори събралите се *кха'шаруми* и *чи'шаруми* крачеха прецизно и в стъпка едни с други. *Кхафитите* воители го изумиха с ефикасността си, а макар много от зеленоземците да оставаха страхливци, мнозина намираха куража у себе си. Останалите щяха да забавят *алагаите* достатъчно, за да могат истинските воители да се срещнат с тях, а Еверам щеше да посрещне душите им чисти и достойни за него.

Джардир обърна глава към Иневера, ала тя само вдигна рамене.

— Намирам ги, както очаквах. Нека обходим укрепленията.

Джардир се опита да не обръща внимание на жилото в думите ѝ, когато се обърна към Джаян и Асъм.

— Вътрешният град е ваш тази вечер, синове мои. Ще ходим, където иска *дамаджата*. Копията на Избавителя ще се погрижат за безопасността ни.

Иневера го докосна по лакътя.

— Ще се чувствам по-добре, любими мой, ако синовете ни предвождат почетните телохранители.

Джардир я погледна с любопитство и му се прищя слънцето да залезе по-скоро, за да може той да пробие маската ѝ на спокойствие и да узнае истинските ѝ намерения. Накрая прие.

Джаян се обърна към *кай'шарумите* си и им даде последни наставления. Незабавно отрядите се насочиха през тренировъчната площадка към постовете си.

Асъм се поклони дълбоко.

— Огромна чест е да придружаваме божествената си майка.

Той повика коня си, бял като на баща му, ала с черна звезда на челото. Джаян повика своя, черен с бели венчета около глезените и бяла муцуна. Застанаха от двете страни на Джардир и Иневера, последвани от Копията на Избавителя на черните си мустанги.

Докато правеха огледа си, Джардир отново намери повод да се удиви — не за пръв път — колко слаба е защитата на зеленоземския град. Същите слабости, които направиха превземането на „крепостта“ Райзън толкова лесно, караха Джардир да се изпълва с лоши очаквания за предстоящото Новолуние. След време щеше да направи Дара на Еверам по-непревземаем от самото Пустинно копие, но засега трябваше да се задоволи само с построеното от слабоволевите варвари.

Вътрешният град представляваше най-добре укрепената част, но и най-лесната мишена — в него се намираха зърнените силози и средоточието на властта му. Натам щяха да се насочат и жените и децата от външния град, тъй като Дара не разполагаше с подземен град. Дори *чините* трябваше да бъдат приети. *Дамаджите* бяха възнегодували, но не го интересуваше. Дълг на мъжете бе да закрилят жените и децата. Дори *чините*.

Хората от зелените земи твърдяха, че нито един *алагай* не е преодолявал вътрешните стени на града, но Джардир подозираше, че

това е, защото никога не са били подлагани на истинско изпитание. Защитената стена не беше по-висока от повечето каменни демони. Неговите каменоделци и защитници я подсилваха още откакто градът бе превзет, ала бе просто жалка пред голямата защитена стена на Пустинното копие. Джардир огледа балистите и катапултите по протежението на новопостроените бойници. Надяваше се, че ще успеят да удържат по-пряко нападение. Беше подготвен и за схватки по улиците на вътрешния град, но стигнеше ли се дотам, значи, битката се е обърнала в тяхна огромна вреда.

Следващият защитен предел беше външният град, неколнократно по-голям от вътрешния и ограден от защитна стена, толкова ниска, че човек можеше да я прескочи. Тази стена притежаваше каменни защитни стълбове, подобни на обелиските в Анокх Слънце, разположени на всеки шест-седем метра, така че ефектът им се припокриваше и добавяха допълнителна сигурност на защитния периметър.

Навред из външния град бяха разположени още стълбове, които също се припокриваха, така че всички заедно оформяха защитна мрежа, която пазеше града и от нападения отгоре, наред с Новия базар, овошките и нивите, които бяха нужни за благоденствието на вътрешния град.

Територията беше твърде голяма, за да успеят *чините* да я защитят напълно, така че имаше много късчета земя, където можеха да се надигнат демони. Тези места бяха прочиствани всяка нощ, но ако демоните се надигнеха в по-големи количества, щяха да овладеят тези територии. Дори с хиляди *чини*, присъединени силом към воинските редици на Джардир, той нямаше достатъчно хора, за да се погрижи за незащитената земя.

Въпреки тези слабости обаче външният град изненадващо подлежеше на защита. Някоя канара можеше да строши един от каменните стълбове, но някой друг наблизко щеше да я покрие — можеха да работят независимо едни от други. Това създаваше своеобразен Лабиринт, а хората му знаеха как да се бият в Лабиринт, да го изпълват с примамки, изкопи и точки на засада. *Алагаите*, които се опитваха да си проправят път до вътрешния град, щяха да срещнат яростна съпротива на всяка крачка.

Докато яздеха, падна мрак, а с него и добре дошлият взор, който му даваше короната. Сетивата на Джардир се изостриха още повече и можеше да долови крясъците на *алагаите* и трясъка на щитове и копия, докато *шарумите* вършеха работата си. На Джардир му се струваше греховно да се чувства по-сигурен в силите си нощем вместо денем, но всяко нещо се случваше по волята на Еверам и ничия друга. Шар'Дама Ка бе орисан да се чувства като у дома си в мрака.

Погледна синовете си поред и се обнадежди от видяното — и двамата внимателно наблюдаваха и обмисляха сигурността на укрепленията. От време на време попадаха на групички *шаруми* наскри битка, но в повечето случаи *шарумите* владееха напълно ситуацията и опитните воители използваша малкото демони, за да дават уроци на по-неопитните си събратя. Веднъж само попаднаха на по-сериозно сътолковение, но и то протече гладко и нямаше нужда да се намесват.

— Видя ли всичко, което искаше, съпруго моя? — попита Джардир, след като измина около час от обиколката им. Внимателно наблюдаваше аурата ѝ, ала тя остана необезпокоена и мека, не му разкри нищо.

— Почти, съпруге. — Иневера посочи недалеч, към малка могила. — Но първо, няма ли да виждаме по-добре оттам?

Джардир кимна и те свърнаха натам. Не го изненадаха звуците от поредната схватка.

От възвишението видяха стадо полски демони в долчинката под тях, както и обкръжените от тях двама слабовати *дал'шаруми*, опрели гърбове един в друг. Воините изглеждаха невредими, ала едва ли щяха да останат така, тъй като демоните бяха поне три пъти повече от тях. Воините не можеха да се надяват да избягат пешком. Дори красиански жребци не можеха да надбягат полски демон.

Джардир се напрегна и се приготви да им се притече на помощ, ала Иневера вдигна ръка.

— Просто гледай, любими мой. Не ни е писано да се намесваме.

И Джардир, и синовете му погледнаха към нея учудени, но тя само наблюдаваше случката, а аурата ѝ остана спокойна, макар и да потрепваше от задоволство. Всички се загледаха към разгръщащата се схватка.

— Кои са те? — попита Джаян. — От кой отряд са? Тази територия не би трябвало да е обходена все още.

Точно тогава най-едрият от полските демони развали обръча, за да се хвърли към един от *шарумите*, който наглед беше свалил гарда си. Беше клопка и в мига на нападението воинът се извъртя и заби копие си в гърлото на чудовището. Друг от демоните реши да се възползва, ала партньорът на първия воин го блокира с щита си. Нанесе удар на свой ред, мощен замах в една от предните стави на създанието, и ядронът се препъна назад и проскимтя.

Последваха още нападения от други страни на обръча, ала първият воин извади обляното си със сукървица копие и двамата се завъртяха на четвърт оборот в свършен синхрон, така че първият успя да вдигне щита си.

Джардир толкова се впечатли от уменията на воините, че му отне няколко мига да осъзнае, че при ударите на двамата не проблясваше магия. Погледна Иневера.

— Копията им не са защитени?

Иневера поклати глава.

— Бият се по стария начин, както правеше моят почитаем съпруг.

— Братати Еверам — възкликна Джаян. Дори и той не се бе изправял срещу *алагаи* без защитено оръжие. Асъм премълча, но нарисова няколко защити във въздуха, за да благослови мъжете.

Без бойни заклинания *шарумите* трябваше да насочват ударите си точно, защото бронята на ядроните имаше малко уязвими места, а и се лекуваха много бързо. Полските демони нападаха светкавично като змии, размахваха лапи, щракаха с челюсти, ту се шмугваха ниско, ту заставаха на задни крайници и се хвърляха от горе надолу. След като падна първият от тях, останалите станаха по-предпазливи и започнаха да отбягват ударите на *шарумите* още преди да са започнали.

Ала воините се биеха така, както Джардир никога не беше виждал, действаха в свършено единство, като един боец с две глави и четири ръце. Демоните бяха осуетени отново и отново, докато един от тях, сякаш улучен странично от копие, подгъна крак. Двойката бойци вече беше започнала оборота си и вторият воин прониза ядрона право в окото и в мозъка зад него.

Тогава можеха да застанат в защитна формация, но вместо това воините се развъртяха агресивно и позволиха на поредния демон да застане между тях. Двамата рязко се събраха и смачкаха демона между тях със защитите по щитовете си.

Сега съотношението беше само две към едно и воините се одързостиха, пристъпиха встрани един от друг и позволиха на демоните да ги обградят.

Глупаци, помисли си Джардир. Защо пропиляха преимуществото си?

Но *шарумите* не бяха пропилили нищичко. Демоните ги връхлетяха от всички страни, но двамата се възползваха максимално от щитовете си и изписваха с копията си и защитни, и нападателни форми, а всяка стъпка бе отработена и контролирана съвършено. Един от младите *шаруми* се бе оставил открит за едно от чудовищата, ала когато то се стрелна към него, воинът се приведе и замахна с крак над главата си, както правеше скорпионът с опашката си. Улучи звяра право в лицето и го отблъсна встрани. Преди да успее да се изправи на лапи, *шарумът* беше убил друг от демоните с още едно прецизно пробождаване в гърлото.

Другият *шарум* също се бе справил с един ядрон и вече бяха един на един. И двамата пуснаха щитовете си. Останалите две чудовища налагаха примамката и разтвориха челюсти, скачайки към воините. Като огледални свои отражения двамата уловиха захапките на враговете си с дръжките на копията си и преди да се счупят, ги завъртяха така, че да се възползват от инерцията им. Демоните се блъснаха един в друг и се изподраха. След това *шарумите* се възползваха от отворените рани на ядроните в краката си, за да ги довършат.

Постояха запъхтени и огледаха труповете на *алагаите* край себе си. Едно от създанията трепна, ала спря, когато от него рязко щръкна копие то на *шарума* над него. Иневера шибна леко камилата си през паланкина и пое надолу към тях.

Джардир и останалите я последваха, стъписани. Когато приближиха, воините се поклониха ниско, първо на Иневера, след това — на Джардир. Когато се изправиха, очите му насмалко да изскочат от главата. Одеждите им криеха много, но аурите им очертаваха извивките непогрешимо.

Жени.

— Шар'Дама Ка — проехтяха звучните им гласове едновременно, — заставаме пред теб в отговор на призива ти. Молим

се тези *алагаи* да са достойна жертва за първите сред твоите *шарум'тинги*.

— *Шарум... тинги?* — изпелтечи невярващо Джаян.

В отговор жените се пресегнаха и свалиха тюрбаните и воалите си с прецизността, с която се бяха били. Джардир затаи дъх. Иневера беше умна. Но сега бе ритнала гнездо на стършели. Дори спокойствието на Асъм бе нарушено.

— Какво в името на Бездната?!

— Шанвах? — промълви Шанджат, когато видя дъщеря си, племенницата на Джардир от сестра му Хошвах.

Но другата жена предизвикваше аурата на Асъм да гори от гняв, който дори в периферията караше Джардир да присвива лявото си око. Ашия, дъщеря на Ашан от най-голямата сестра на Джардир, Имисандре.

Първата съпруга на Асъм.

Идеше изгревът — цветните стъкла на прозорците към тронната зала се изпълваха с ярки цветове. Всеки древен обред на *шарумите* бе спазен. Младите жени бяха покрили предостатъчно изискванията за сражаване с *алагаи* — бяха се изправили срещу тях в нощта и не бяха отстъпили. Иневера беше хвърлила заровете за тях и разбира се, ги бе обявила за достойни. Сега оставаше само да чака изгрева и решението му.

Не бе лесно решение. Встрани от културния ефект от това, всяка от алтернативите щеше да му струва уважението и лоялността на важни съратници и семейството.

Той завъртя глава към Иневера, аурата ѝ беше изпълнена с вбесяващо самодоволство. Тя го обичаше, но това не значеше, че винаги е на негова страна. Облегната на възглавниците в леглото си, изглеждаше почти отегчена, ала под това той виждаше интензивния ѝ фокус.

На трона си до нея Джардир обърна глава в другата посока, където в една от нишите в далечния край на залата Асъм и Ашия спореха тихо. Острият му слух долови всяка тяхна дума.

— Как може така да ме срамиш? — попита Асъм с разтреперани ръце. Джардир изрично му беше напомнил, че смята шамарите по

племенничките си за също толкова тежко провинение като това да удариш *дама'тинга*, но Асъм въпреки това обмисляше дали да не го стори.

— Да те срамя ли? — Аурата на Ашия светеше равномерно, като тази на воин, прегърнал страховете си. — Съпруге, трябва да се гордееш с мен. Шанвах и аз сме първите красианки в историята, застанали в нощта и помазани с кръвта на демони. Това как носи каквото и да било освен чест на името ти?

— Чест? Докато се киприш с мъжки дрехи, без було? Къде е честта в това всеки срещнат мъж да смята, че не мога да контролирам собствената си съпруга?

— Не искам да ме контролират! — сопна се Ашия. — Двамата с брат си може и да успяхте да убедите баща ми да ме даде на теб, но никога не съм го искала.

— Недостоен ли съм за теб? — попита Асъм. — Вторият син на Избавителя не ти ли стига? Може би си искала да те получи Джаян?

— И аз съм от кръвта на Избавителя — отвърна Ашия, — и принцеса от племето каджи. Не искам никой да ме *получава*!

Асъм тръсна глава, а аурата му показваше искрено объркване.

— Не бях ли добър съпруг? Не ти ли дадох всичко, което поиска? Не ти ли направих дете?

— Двамата с Асукаджи никога не ви е било грижа за това какво искам. Облякохте ме в коприна и ме обсипахте с лукс, но иначе и едничка мисъл не сте отделили за мен, освен когато в брачната ни нощ Асукаджи лъскаше копие то си, докато ти слагаше детето в мен, а четирийсет седмици по-късно откъснахте новородения ми син от ръцете ми.

— Ще ти дам още деца — рече Асъм. — Синове. Дъщери... — Джардир виждаше как синът му отчаяно се опитва да разбере желанията ѝ, ако и само да я спре и да си спести смущението.

— Не — рече Ашия. — Не съм просто някаква утроба, която да износва децата ти, защото Асукаджи не иска! Ти и любовникът ти получихте сина, когото искахте. Сега животът ми е мой.

Тогава аурата на Асъм почервения, а тази на Ашия показва, че тя очаква да получи шамар — и с радост насърчаваше мъжа си да го стори. Вече беше предвидила как ще го парира и ще отвърне.

— Асъм! — изрева Джардир. — При мен!

Двамата се обърнаха към него, а моментът на криза отмина. Асъм се отдалечи от съпругата си, без да я погледне.

— Татко! — отвърна той на висок глас. — Не можеш да позволиш тази лудост да продължава!

— Съгласен съм — допълни Ашан, застанал в основата на трона заедно с Асукаджи. Аурата му ясно го издаваше — очакваше заради обичта и лоялността, която с Джардир споделяха, да не обрича глупавата му дъщеря на живот като *шарум*.

— Дадох дума, Ашан — отвърна Джардир. — Няма да се отрека от нея.

— Избавителя е прав, думата му на две не става — рече Алеверак. Всички го погледнаха стъписани. Никой не очакваше подобни слова от консервативния старец.

Джардир никога нямаше да си признае, но обичаше *дамаджи* Алеверак. Невинаги бе съгласен с него, ала притежаваше по-голямо достойнство от всекиго, когото Джардир някога бе срещал. Дори след като откъсна ръката му, Джардир не успя да му вземе страха. От Алеверак винаги можеше да се разчита да оспори някое решение на Шар'Дама Ка.

Преди то да бъде взето. След това, колкото и глупаво да смяташе, че е, Алеверак го следваше и би убил всекиго, който си позволи да възрази на Джардир. Той погледна аурата на стареца и почувства нещо, което навярно един син би чувствал към баща си. *Дамаджият* бе най-свирепият му противник по пътя към Черепния трон, но сега беше може би единственият човек на света, на когото можеше да се довери изцяло.

Ашан сякаш се готвеше да отговори, когато Алеверак вдигна ръка, за да го възпре. Погледна Джардир и аурата му изстина.

— Ако Избавителя смята за редно да позволи на някои жени да станат *шаруми*, тогава ще е тъй. Ала декретът ти не отмени дълга на дъщерята и на съпругата, така както е описан в Евджаха. Нима самият Каджи не заповядва на жените да се подчиняват?

Джардир долови в аурата на Иневера веселие при тези думи. Един Еверам знаеше, тя бе всичко друго, но не и покорна. Джардир изсумтя и веднага съжали, когато видя, че е обидил гордия Алеверак.

— Мъдри слова, *дамаджи* — поправи се бързо и се поуспокои, когато видя същото и у аурата на мъжа. — Вярно е, че ако пожелае,

мога да оспоря собствените си думи.

— Тогава го стори! — чу се вик от другия край на залата.

Джардир вдигна глава, а Хасик, объркан, се провикна със закъснение:

— Святата майка!

Кадживах, още в спалната си роба, влетя през вратите заедно със сестрите си Имисандре и Хошвах, а трите им аури се бяха слели в една на чисто възмущение. До него аурата на Иневера изстина от боязън и цялото ѝ самодоволство изчезна светкавично.

Интересно, помисли си той и стрелна с поглед съпругата си, изучавайки нишките емоция, които я свързваха с Кадживах. Вярва, че майка ми може да ми въздейства дори когато съветниците ми не могат.

Джардир върна вниманието си върху Кадживах и не можеше да отрече, че тя има право да се тревожи. От време на време през годините той си спечелваше неудовлетворението на майка си. Знаеше какво е. Но никога не му се вярваше, че може да му е толкова бясна, колкото сега.

— Ти си виновен — рече Кадживах и всички край нея сподавиха дъх шокирани. — Това става, когато им отказваш бялото.

Асъм кимна.

— Достатъчно беше да ги обявиш за недостойни за Невести на Еверам. Нима сега ще заповядаш да се гърчат в строя като обикновени войници?

Гневът на Джардир лумна. Той разтвори бялата си роба и разкри черната под нея.

— *Аз самият* съм обикновен войник, сине мой. Както и поголемият ти брат. — Погледна аурата на Джаян и не се изненада да разбере, че момчето не го вълнува особено решението на баща му. Не искаше да си създава допълнителни главоболия с жени воители, но и не смяташе въпроса за достатъчно важен, за да се противи открито на баща си. Стигаше му да наблюдава страданията на Асъм и да им се наслаждава.

— Едно време и ти ме умоляваше да станеш воин, Асъм — продължи Джардир. — Скърбя, задето загубих момчето, което беше. Честта му не знаеше граници.

— Предвождал съм мъже в нощта — отвърна Асъм.

Джардир съжали, когато видя колко дълбоко е поразила обидата му духа на сина му, но сега не бе време да го глези.

— От ариергарда — каза Джардир. — Ти си истински майстор на тактиката и на стратегията, сине мой, но не си усещал киселия дъх на *алагай* по лицето си. Ако беше, щеше повече да уважаваш копието.

— Татко говори право, братко — включи се Джаян. Мъчеше се да изглежда мъдър, като същевременно си просеше благоразположението на баща си и измъчваше малкия си брат за удоволствие.

Джардир го изгледа недоволно и аурата на Джаян се посви.

— Еверам да ми даде възможността да мога да ви слея като злато и сребро, та да имам достоен наследник най-сетне.

— Винаги съм уважавала копието, сине мой — рече Кадживах. — Така съм те отгледала, нали? Еверам знае, че бе трудно без Хошкамин...

Аурата на Иневера подсказваше, че мислено крещи, макар само Джардир да можеше да го долови. В очите на останалите *дамаджата* разглеждаше лака си, сякаш ѝ беше по-интересен от сцената пред нея. Иневера чудесно знаеше да не кара Джардир да избира между тях двете открито.

— Ала и те научих да уважаваш жените — продължи Кадживах. — Да ги закриляш и цениш. Да ги пазиш от нощта, да им осигуриш добър живот. Сега ги караш да се бият? Кой ще ги последва, децата ли?

— Ако трябва, ако така ще спечеля Шарак Ка — отвърна Джардир и дори Кадживах не намери какво да отвърне.

Огледа стаята за още мнения и спря взор върху Шанджат. Познаваше мъжа, откакто бяха деца в *шараджа* заедно, бяха се били и кървели един до друг безброй пъти. Аурата на *кай'шарума* излъчваше противоборство, но Джардир нямаше как да го разтълкува без повече информация.

— А ти, Шанджат? — попита той. — Какво ти нашепва сърцето? Искаш ли да видиш дъщеря си с копие в ръка?

Шанджат приклекна пред трона и постави копието си до себе си. След това опря длани на мраморния под и притисна чело към него.

— Не е мястото ми да поставям под въпрос декрета ти, Избавителю. Не е и мястото ми да поставям под въпрос чувствата на

дамаджи Ашан към дъщеря му, нито пък на дама Асъм — към неговата *дживах ка*.

Вдигна челото си от пода и се облегна назад на петите си.

— Колкото до мен, до вчера бих се разкрещял дори на мисълта за жени до мен в стената от копия и щитове, застанали да ми пазят гърба в *шарака*. — Той погледна към дъщеря си и аурата му се изпълни с любов. — Но няма да отрека, че да гледам как двете жени се сражаваха, бе изключително. Не мога да си представя кой би се справил по-добре от тях, дори сред Копията на Избавителя. Когато свалиха воалите си и видях дъщеря си, изпълних се не със срам, а с гордост.

Шанвах отвърна на погледа на баща си. Джардир виждаше по емоциите, които ги свързваха, че двамата едва се познават — тя бе пренебрегвана от него още от малка в полза на братята си, а и рано си бе отишла от дома му, за да се обучава в палата на дама'тингите. Досега не бе чувствала нищо особено към Шанджат, но след тези му думи между тях се зароди нишка обич.

Джардир кимна и се замисли.

Иневера се прокашля.

— Съпруже, моите почитания, вече си потърсил мнението на духовниците и съветниците си. Попита майките и бащите. Попитал си съпрузите и братята. Попитал си дори *алагай хората*. Посъветвал си се с всички, с изключение на самите жени.

Джардир кимна и даде знак на *шарум'тингите* да приближат.

— Скъпи мои племеннички — започна той, когато те приклекнаха пред него, — знайте, че и аз като Шанджат смятам честта ви за огромна. Но не мога да отрека, че се боя от представата да ви пусна в нощта. Ако сте искали да ми докажете нещо, сторили сте го. Ако сте искали да донесете слава на мен и на кръвта си, сторили сте го. Нищо повече не е нужно за моето високо благоволение и не бих искал да ви видя как се принуждавате да живеете този живот по нечии увещания — и той погледна към Иневера — или да бягате към него от други. — Стрелна с поглед Асъм. — Затова ви питам това ли искате наистина.

И двете жени кимнаха незабавно.

— Да, чичо.

— Добре си помислете — продължи да ги увещава Джардир. — Животът ви ще се промени завинаги, ако хванете копието. Може да гледате *шарумите* и да виждате само свободите, които им се позволяват, но те идват на тежка цена. В нощта ви чака слава, ала и болка и загуба. Кръв и саможертва. Ще видите ужаси, които ще ви преследват насън и наяве.

Жените кимнаха, ала той продължи.

— За вас ще е още по-трудно, отколкото за мъжете. Мъжете *шаруми* ще очакват да сте слаби и няма да искат да слушат заповедите ви. Ще получавате предизвикателства и ще трябва да сте два пъти воините, които са вашите мъже *захвени*, докато не си спечелите уважението им. Това няма да е лесно и там няма да получите помощ от мен. Ако мъжете се боят да ви ударят само защото се боят от мен, никога няма да ви уважават.

Ашия го погледна.

— Винаги съм знаела, че Еверам е предначертал различен път за мен, отколкото за дъщерите ти. Сега, след като застанах в нощта, вече съм сигурна. Ако срамя съпруга си, тогава може да разтрогнеш съюза ни и нека си намери по-достойна *дживах ка*. Писано ми е да загина в лапите на *алагаи*.

Шанвах кимна и хвана Ашия за ръката, докато първите лъчи на утринта пронизаха прозорците.

— В лапите на *алагаи*.

През нощта ще спечелиш воини, но ще изгубиш други през деня. Но какво значеше това? Да им откаже ли? Или че хората му ще се разбунтуват при мисълта за жени воини?

Той тръсна глава. Бяха казали същото и когато бе сформирал *кха'шарумите*. Сега тези мъже му служеха с чест. Нямаше сам да се лишава от воини. Мразеше как се държаха мъжете с майка му, когато бе малък, нямаше си кой да се застъпи за нея. Ужасяваше се някога, че ако той умре, сестрите му ще бъдат взети от местния *дама* и ще се превърнат в *дживах'шаруми*.

Джардир обхвана с поглед целия си двор.

— Не искам да принуждавам жени да се бият, но Шарак Ка приближава и няма да върна никого, който предпочете този живот. Каджи може да е забранил копието на жените, но е имал армия от милиони. Аз я нямам, но въпреки това трябва да водя същата война. —

Посочи приклекналите девойки с Копието на Каджи. — Зова ви кай'шарум'тинги.

Кадживах нададе вой.

— Пресвети Татко — каза Асъм. — Ако моята дживах не смята обета си към мен за важен, искам да ни разведеш сега, както и тя предложи.

Ашан рязко погледна към Асъм. Съюзът между дъщерята на Ашан и сина на Ахман подсилваше връзките между двете семейства и щеше да е унижение да бъдат прекъснати.

— Не — отвърна Джардир. — Ти и племенницата ми се врекохте в очите на Еверам и няма да ви позволя да развалите обета си. Тя ще остане твоя дживах ка, а ти няма да я лишаваш от времето ѝ с малкия Каджи. Синът има нужда от майка си.

— И сега внучките ми ще ходят в алагай'шарак всяка нощ? — попита Кадживах с остър тон.

— Не е нужно да е непременно така — предложи Иневера.

Кадживах я погледна, сякаш досега не беше забелязала присъствието ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Мнозина от даматите имат лични телохранители, шаруми, призовани в алагай'шарак само по Новолуние — рече Иневера. — Ако моят почитаем съпруг е съгласен, искам те да са мои лични телохранители.

Джардир кимна леко и нямаше нужда да поглежда аурата ѝ, за да види, че самодоволството ѝ се е върнало.

— Дори само по Новолуние ще е грешка да им позволим да се присъединят към фронта — рече Асъм. — Ще разсейват мъжете, които имат нужда от цялото си внимание.

— Воините ми ще се научат да се приспособяват — каза Джардир, макар да знаеше, че няма да е толкова просто.

Асъм кимна.

— Може би. Но искаш ли да започнеш да даваш тези уроци, докато Алагай Ка ни дебне?

Джардир сви устни.

— Не — рече накрая. — Не знам какво ще дойде заедно с Новолунието и не е времето да принуждавам към промени.

Асъм се подсмихна на малката си победа.

— Но това важи и за *даматите* — каза Джардир.

Асъм поокръгли очи.

— А?

— Дара на Еверам ще потъне в хаос без *даматите* — рече Джардир. — И няма да ви рискувам по Новолуние, докато не разбере срещу какво сме изправени. Може да се присъединиш към съпругата си и майка си в подземния палат, когато дойде Новолунието.

Джаян сподави смях, но не достатъчно бързо, за да го скрие от брат си.

Внимавай, съпруже, помисли си Иневера, докато наблюдаваше Ахман и Асъм един срещу друг. *Все пак ти е син и си има гордост.*

За щастие, суматоха на вратата прекъсна взирането им един в друг. Един *шарум* крачеше напред. Изглеждаше прегладнял и смърдеше. Можеше да го подуши от другия край на стаята.

Воинът се подпря на копието си и падна на коляно пред Черепния трон.

— Шар'Дама Ка, нося спешна вест от първата ти дъщеря, свята Аманвах.

Ахман кимна.

— Гилан асу Фахкин, нали? Изпратих те на север да охраняваш кервана на господарката Лийша. Какво се е случило? Обещаната ми и дъщеря ми добре ли са?

Обещана. Думата оскърбяваше Иневера дори сега.

— И двете бяха в безопасност, когато тръгнах, Избавителю — рече воинът, — но сякаш имаха... неразбирателства.

— Какви неразбирателства? — попита Ахман.

Гилан поклати глава.

— Не зная, но мисля, че писмото на святата ви дъщеря би могло да изясни.

Той вдигна един малък свитък, запечатан с восък.

Ахман кимна и даде знак на Шанджат да вземе писмото. Шанджат беше *кай* на Гилан, но въпреки това воинът скочи на крака и заотстъпва назад.

— Какво означава това? — почуди се Ахман.

— Святата ви дъщеря ме накара да се закълна, Шар'Дама Ка, че ще сложа писмото във вашата ръка и в ничия друга — каза Гилан.

Ахман кимна и прикани мъжа да пристъпи към него. Гилан изтича нагоре по стълбите и отново падна на коляно, когато стигна до Ахман. Не вдигна глава, докато подаваше писмото. Говореше толкова тихо, че само Ахман и Иневера го чуваха.

— Едно ще кажа — господарката Лийша сама призна, че ме е отровила, за да не мога да стигна до вас с тази вест.

— Блъфирала е — каза Ахман.

Младият *шарум* поклати глава.

— Моля ви за прошка, Избавителю, но не е блъфирала. Два дни след като тръгнах, започнах да отслабвам. На третия паднах от коня си и зачаках смъртта.

— А как си оцелял? — попита Иневера.

Шарумът ѝ се поклони.

— Падаше нощ, *дамаджа*, и исках да умра в лапите на *алагаите*, вместо да чакам смъртта в калта от женска отрова.

Ахман кимна.

— Имаш сърце на истински *шарум*, Гилан асу Фахкин. И какво се случи след това?

— Едва имах сили да се изправя — рече Гилан, — но се скрих и чаках, докато някой безмозъчен *алагай* не се осмели да се приближи. След известно време пристигна полски демон, привлечен от миризмата ми. Когато стигна до укритието ми, нанесох страшен удар.

— И се почувства по-добре — позна Иневера.

Гилан кимна.

— Благословията на Еверам застига оногова, който убива създанията на Ний. Конят ми избяга и през следващите две нощи продължих лова си, докато възстановя силите си. Извинявам се за късното пристигане, но бързах колкото можах.

Ахман постави длан на рамото на мъжа.

— Горд съм с теб, Гилан асу Фахкин. Знай, че честта ти е безгранична. Отиди сега във великия харем и нека *дживах'шарумите* да те изкъпят и да ти дарят наслада, за да можеш да си починеш заслужено.

Воинът кимна и излезе също толкова бързо, колкото влезе. Ахман отвори писмото, прочете го и го предаде на Иневера.

— Съпруге, съжалявам — рече тя, когато прегледа съдържанието, — но те предупредих.

— Отново заровете ти се оказват прави — каза Ахман. — Спечелих две *шарум'тинги* през нощта, а на сутринта изгубих воините на Хралупата.

— И аз не се радвам на това, любими мой — отвърна тя, макар да не бе изцяло вярно. — Ако това може да те успокои, не можеш да изгубиш това, което никога не си притежавал.

Ахман поклати тъжно глава.

— Не ме успокоява.

Иневера премести каменния похлупак на едно от многото скрити кътчета в нейната Стая на сенките. Там имаше малка кутийка, защитена от студ и подсилена от сърцевината на демонска кост. Тънък слой скреж покриваше повърхността ѝ.

Иневера отвори плата и оттам извади къс втвърдена коприна. Беше изключително ценна, но със заровете ѝ, най-сетне цели отново, и след новината на *шарума* Гилан най-после бе дошло време да хвърли заровете за Северната вещица.

Коприната беше една от многото кърпички на Иневера, с която бе попила кръвта на Лийша след схватката им в покоите на Иневера. Внимателно изряза парченцата окървавена коприна и ги хвърли в малка купичка с вряща течност. Когато извлече напълно кръвта, тя изля течността върху заровете си и ги разклати.

— Животодаряващи Еверам, Приносител на вечния пламък, чуй просбата ми: дай на този свой нищожен слуга познание за бъдното. Разкажи ми за Лийша, дъщеря на Ърни, от клана Пейпър в племето от Хралупата.

След това хвърли заровете.

И зяпна.

Тя е твоят захвен и носи дете.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

НОВОЛУНИЕ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

НОВОЛУНИЕ

— Как работи? — попита Джардир, докато се взираше удивен в Черепния трон, покрит изцяло с електриум. Иневера беше затворила завесите в тронната зала и зора на короната му се активира, макар залезът да бе чак след час. Ясно се виждаше равномерният поток от мощ, който тронът излъчваше във всяка посока. Центърът му сияеше с концентрирана сила, като миниатюрно слънце.

— Тронът ти сега излъчва... — започна Иневера.

— ... защитно поле — довърши Джардир. — Дори князете на Ний няма да успеят да доближат трона ми. — И той се обърна, следвайки пътя на магията, която му позволяваше да вижда през дебелиите каменни стени както през стъкло — от километри.

Беше наистина изключително. Короната на Каджи също можеше да отблъсква *алагаите*. Джардир беше овладял силата ѝ през последните няколко седмици, научавайки се лека-полека да увеличава защитното поле много отвъд собственото си тяло. Никой *алагай* не можеше да го доближи на триста метра разстояние, стига той да поискаше. Можеше да защити армията си, но с това можеше да защити целия вътрешен град, че и оттатък него. Демоните можеха да нанасят удари по стените му, дори да ги съборят, но никога нямаше да преминат през тях.

Той погледна към Иневера и се усмихна.

— Не те попитах какво прави, любима моя. Попитах те как работи.

Аурата на Иневера се изпълни с шок, а след това — с разочарование, че няма да успее да му изложи чудото, което бе сътворила, и да му разкрие мощта му парченце по парченце.

Позволи ѝ удоволствието следващия път, укори се той наум. С този дар си го е заслужила хилядократно.

За негова изненада Иневера се засмя. Не презрителния лай, с който попарваше някой подчинен от време на време, а истински смях, заразителен и искрен. В цялото съзидание на Еверам нямаше по-красив звук.

— Никога не спираш да ме изумяваш, Ахман — каза тя. — Всеки път, когато започвам да се чудя, ми напомняш, че наистина си Шар'Дама Ка.

Джардир би се усъмнил в тези думи, но аурата ѝ заблестя от гордост. Той я докосна по бузата и духът ѝ потрепери.

— Разбирам напълно... *Дамаджа*. — Той я целуна, като се изпълни със страстта, която се излъчваше от нея. Може би го лъжеше от време на време, когато беше нужно, но любовта на Иневера бе напълно истинска. Какво можеше да иска повече човек от своята *дживах ка*?

Тя пристъпи назад и двамата се разделиха — Иневера овладя емоциите си. Самоконтролът ѝ беше изключителен — дивият хаос на аурата ѝ се превърна в методичност и спокойствие. Сега не бе времето за страст.

— Черепът на *алагайския* княз е добавен към святия ти трон, за да подсили защитите, с които досега бяха изписани само черепите на жертваните Шарум Ка през вековете — каза Иневера. — Използвахме почти целия електрум, за да го покрием...

— Почти? — попита Джардир с усмивка.

Иневера отвърна на усмивката му и му показва заровете си, покрити с яркия бял метал.

— Имаш средствата си, аз имам своите. — Аурата ѝ подсказваше, че е покрила не само заровете си, но той ѝ позволи да има своите тайни. Тя беше неговата *дамаджа* и подобаваше да притежава и собствена сила.

— Бях прав да ти връча метала — каза Джардир. — Абан несъмнено щеше да му намери хитроумно приложение, но никога не би се сетил за нещо толкова...

— Себеотрицателно? — опита се да му помогне Иневера и той не можа да не се засмее.

— Неизгодно — съгласи се той.

— Не вярвай на *кхафита*, съпруге — рече Иневера.

— Абан ми е също толкова верен, колкото си и ти — отвърна Джардир.

Иневера поклати глава.

— Първо е верен на себе си, а след това — на теб.

Джардир кимна.

— Същото може да се каже и за теб, Невясто на Еверам.

— Има разлика в това на първо място да стои Създателя — каза Иневера.

— Така е — съгласи се Джардир. — И не е. Никой смъртен мъж или жена не може наистина да вярва другиму, любима моя. И все пак трябва да намерим някакъв начин, ако искаме да спечелим Шарак Ка. Новолунието пристигна. Сега е време да срещнем мрака, а не да се тревожим за отровни остриета в гърбовете си.

Иневера отвори уста, за да отвърне, но Джардир докосна устните ѝ с пръст.

— Ти си Невястата на Еверам, съпруго, а сякаш само аз имам вяра. Не само в Създателя, а и в Децата Му.

— *Вярата не помага да си изплетеш кошниците*, казваше майка ми — възрази Иневера. — Създателя помага на оногова, който си го заслужи.

Аурата му го наричаше смел глупак.

— Създателя помага — повтори Джардир. — Смяташ ли, че по случайност открихме свещения метал на Каджи точно преди най-голямото изпитание във властването ми? Не се бием сами с Ний, дори Той да не поразява *алагаите* със собствената Си десница. И ако ще избавя този свят, трябва да вярвам, че въпреки различията ни никой — мъж, жена или дете — не иска светът да падне в лапите на *алагаите*.

Иневера не продължи спора, но оставаше неубедена.

— Майка ти плетачка на кошници ли е била? — попита той, опитвайки се да смени темата. — Мислех, че е *дама'тинг*.

Аурата на Иневера изведнъж лудна. Разгоряха се шок, страх, тайни. Достатъчно бе, за да го изпълни с въпроси, но не и за да има отговори. Той се зачуди дали четенето на *алагай хората* за нея бе същото.

— Никога не говориш за семейството си — продължи той.

Иневера отчаяно търсеше вътрешно как да избегне въпроса и да смени темата. Миришеше на приклещено животно, което искаше да избяга, вместо да се бие. Гръдният ѝ кош се надигна и отпусна няколко пъти и из аурата ѝ се разля ведрина.

— Повечето *дама'тинги* са дъщери на ордена ни — отвърна тя. — Малко от тях са призовани от заровете на *Хану Паш*. Прекъсваме всички контакти със семействата си, когато ни отведат, а те не знаят какво се случва с нас.

Беше удивително. Всяка от думите ѝ бе истина, но аурата ѝ ги отчиташе като лъжи.

— Ти обаче не си прекъснала контакт.

Иневера се усмихна — беше отработила тази разсейваща тактика, докато отново възстанови спокойствието си. Чудеше се колко ли знае той, дали я е наблюдавал. Внимателно подбираше думите си, така че да не разкрие нищо, което не иска.

Джардир се уморяваше от тази игра.

— *Дживах*, ще спреш с увъртането.

Тонът му беше рязък и той забеляза как тя с радост се възползва от това, използвайки извинението да се ядоса като начин да избегне темата. Сключи вежди в гръмоносен облак, който бе овладяла до съвършенство.

Той се усмихна.

— Спри и с това.

Пристъпи към нея и я прегърна. Тя се скова и слабо се възпротиви, когато Джардир я придърпа до себе си.

— Обичаш ли ме, *дживах*?

— Разбира се, съпруге — отвърна Иневера без никакво колебание.

— А вярваш ли ми?

Аурата ѝ трепна, последва миниатюрна пауза.

— Да. — Не бе точно лъжа, но не беше съвсем и истина.

— Не знам какви тайни криеш относно семейството си — рече Джардир, — но виждам, че е така, и това не прави чест на никого от двамата ни. — Иневера се отдръпна и се опита да каже нещо, но той само поклати глава. — Когато се оженихме, съюзът не беше само между нас. Твоето семейство стана мое, моето — твое. Каквото и да е то, имам право да зная.

Иневера още няколко мига не продума, а аурата ѝ така се бунтуваше, че не можеше изобщо да прецени какъв ще е отговорът ѝ. Но после отново се успокои.

— Родителите ми са живи и са в Дара на Еверам. За мен са източник и на гордост, и на срам и се боя за тях, ако връзката ми с тях бъде разкрита. — Тя му се поклони. — Грешка бе да пазя това от теб, любими. Извинявам се.

Джардир кимна.

— Приемам, но при едно условие.

Иневера повдигна вежда.

— Искам да се запозная с тях.

— Не мисля, че това е мъдро, съпруге — рече Иневера. — Биха били в опасност...

— Аз съм Шар'Дама Ка — отвърна Джардир. — Имам стотици роднини. Мислиш ли, че не мога да ги защита?

— Не и без да им струваш простичкия живот в момента, далеч от дворцовите интриги.

Джардир се засмя.

— Може да сториш така, че племенничките ми да станат *шаруми*, но не можеш да измислиш как да се срещна с роднините ти, без да ме види никой? И двамата знаем, че би намерила начин, стига да искаш.

Иневера продължаваше да го гледа с недоверие.

— А ако не искам?

Джардир вдигна рамене.

— Тогава ще знам, че в очите ти съм на трето място, а не втори след Еверам, както твърдиш.

Завесите още бяха спуснати, когато съветниците влязоха в тронната зала. Няколко маслени лампи излъчваха слаба изкуствена светлина и запазваха коронния взор на Джардир, докато оглеждаше Джаян и дванайсетте си *дамаджи*. До всеки от предводителите на племената се намираха вторите му синове, а в случая на Ашан — племенникът му. С изключение на Асъм и Асукаджи, които бяха на по осемнайсет, всички бяха на по петнайсет години. Не бяха съвсем деца,

но не бяха и мъже, още в белите бидота на *ний'дамати*: ивица бял плат, праметнат през рамо.

По аурите на *дамаджите* още личеше, че гледат с неприязън на момчетата, изместили техните собствени наследници. Предводителството на едно племе не бе отявлено наследствено както в зелените земи, но на практика така се случваше, тъй като братята, синовете и племенниците на *дамаджите* притежаваха всяко преимущество.

Нещо повече, Джардир виждаше нишките, които привързваха мъже към него като конци от вретено. Обикновените *шаруми* и *дамати* може би наистина вярваха, че Джардир е божество, но *дамаджите* му служеха от страх.

Ако умра довечера, синовете ми ще загинат в мига, когато се узнае. Джаян може би щеше да запази белия тюрбан, а Ашан щеше да защити Асукаджи и Асъм, но останалите *дамаджи* щяха да избият синовете му. Алеверак нямаше да наруши обета си да не наранява Маджи, но този обет си имаше изключение, което и двамата разбираха добре. Старецът щеше да изпие отрова, за да може един от синовете му да извърши делото.

Дамаджите говореха помежду си, ала Джардир тропна с копието си и те се смълчаха.

— Новолунието е при нас, *дамаджи*. Алагай Ка и князете му ще се надигнат довечера, за да изпитат народа ни така, както не се е случвало още от Завръщането. — У неколцина видя страх, у други — съмнение. Повечето обаче запазиха самоконтрола от годините си медитация. — Джаян — Джардир погледна момчето и видя в аурата му нетърпение, вълнение и надежда да се докаже — ще води *шарумите*.

Всички заговориха едновременно. Джардир отново тропна с копието си.

— Прости ни, Избавителю — рече *дамаджи* Алеверак. — Джаян се справя добре със задълженията на Шарум Ка и не искаме да показваме неуважение, но в Шарак Ка не бива ли да ни води Шар'Дама Ка?

Джардир кимна.

— Ще стоя до сина си толкова дълго, колкото ми е възможно, но когато князете на Ний се покажат, трябва да съм свободен да действам.

— А каква ще е нашата роля? — попита Асъм.

Джардир завъртя очи към сина си — под привидното му спокойствие кипеше гняв.

— *Даматите* ще се молят за благословията на Еверам в идващата битка. Това не е малко, сине. — Веднага усети, че за Асъм молитвите не значат нищо с демони пред портите, но се надяваше синът му да има благоразумието да не се обажда.

Асъм обаче не се отказваше лесно.

— Защо *даматите* изучават *шарусахк*, Татко?

— Моля? — Джардир не разбираше.

— Откакто мога да ходя, се упражнявам във формите на *шарукин*. Не знам някой *дама* или *шарум* да може да ми се опре.

Джаян изсумтя.

— Перчиш се, защото никога не си срещал истински противник. Ще видиш, че *алагаите* са много по-сериозни противници от въздуха в Шарик Хора.

Асъм се обърна към по-големия си брат и го презря открито:

— Застани срещу мен тогава, велики убиецо на *алагаи*, и ще видим.

Джаян изръмжа и пристъпи напред.

— Нищо такова няма да правите! — извика Джардир и отново изтропа мощно с копието си. Бе забранил на всичките си синове да се бият, дори на шегата, и далновидността на този декрет бе очевидна в момента. По аурите им личеше, че Джаян и Асъм биха се избили по пътя към Черепния трон. — Синовете ми няма да се шамаросват като *ний'шаруми*, наредени за каша!

Асъм се обърна към баща си и се поклони.

— Слушам и се подчинявам, Татко, но още не си отвърнал на въпроса ми. Забранено ми е да се бия с брат си. Забранено ми се да се бия с *алагаите*. Отменил си титлата андрах, така че няма нужда да се бия с *дамаджи* за нея. Защо всеки ден от живота си усвоявам и усъвършенствам бойни техники, ако трябва да бездействам, докато Алагай Ка се разхожда по Ала?

Джардир се поколеба. Не можеше да контрира с нищо. Молитвите нямаше да помогнат на никого довечера. Но *дамаджите* и *даматите* не бяха просто духовни предводители на хората си, а и светски. Духовниците бяха майстори на *шарусахк*, но с изключение на

Ашан никога не се бяха изправяли срещу *алагаите*, така че не биха помогнали в предстоящото сражение.

— Има мъдрост в думите ти — призна Джардир, — но и Джаян е прав, че *даматите* не са били подготвяни за срещи с *алагаите*, а ти самият бе казал, че сега не е времето да изпробваме неопитни воители в *алагай'шарак*. — Гласът му стана по-дълбок и той бавно оформи дъга с копие то си, сочейки всеки от мъжете в бяло поред. — *Даматите* ще благословят всеки от събралите се воители, а след това ще отидат в Подземния дворец.

Асъм не даде знак, докато се покланяше, изпънал гръб, но аурата му кипеше от ярост, а тази на Джаян танцуваше от радост. Джардир вече съжаляваше за решението си, но не можеше да го отмени, ако ще и да извреше цялата бездна на Ний.

— Вървете! — Той плесна с ръце и мъжете заизлизаха. — Ашан — и *дамаджият* се спря. Джардир слезе от подиума, последва го и Иневера.

Ашан беше до Джардир през последните двайсет и пет години, неотклонно на негова страна, докато Джардир изкачваше стъпалата на красианското общество. *Дамаджият* бе женен за най-голямата му сестра и с Джардир имаха деца с обща кръв. Нямахше причина да се съмнява в отдадеността му, но Джардир активира силите на короната си не само за да прочете повърхностно аурата му, но и за да прозре дълбоко в духа му.

В сърцето на приятеля си видя, че доверието на Джардир не бе напразно. Ашан не търсеше власт заради властта и наистина вярваше, за разлика от много други *дамаджи*, че Джардир е Избавителя, изпратен от Еверам, за да претвори света. Не се радваше от пътя на Ашия, но оставаше напълно верен.

— Братко — рече Джардир и сложи ръце на раменете му. — Ако загина довчера, трябва да седнеш на Черепния трон.

Ашан грейна от изненада, а Иневера остана равнодушна, чакаше Джардир да приключи с думите.

— Не се колебай — рече Джардир. — Обяви се за андрах и отведи Алеверак под стража. Убий останалите *дамаджи*, преди да могат да замислят нещо. — Вгледа се в очите му. — Преди да могат да убият синовете ми.

Ашан кимна.

— А след това?

— Копието на Каджи ще отиде при Джаян — рече Джардир, — но ще задържиш короната и трона, докато *дамаджата* обяви наследника ми.

Аурата на Ашан побеля от шок, последван бързо от презрение, когато обърна вниманието си към Иневера — тя пък грееше топло от одобрение.

— Ще откажеш на първородния си син и ще позволиш на една жена да реши съдбата на народа ни?

Джардир кимна.

— Тя самата избра *мен*, Ашан. Знаем, че Джаян още не е достоен, а може и никога да не е.

— Ами Асъм? — попита Ашан. — Обичам втория ти син като свой и го обучаваме от невръстен за андрах. Защо аз да седна на Трона, а не той?

— Вгледах се в сърцето на Асъм, братко. Не е по-подготвен от Джаян, а ако го поставя над брат му, по улиците ще се лее кръв. Имам петдесет и двама синове, но повечето още са в бидотата си или токущо са излезли от тях. Може да минат години, преди да стане ясен достойният.

Той стисна леко длани и усети мъчителното физическо усилие на Ашан да не извика от болка. Аурата му я показваше, но не и той.

— За доброто на народа ни ще защитиш моята *дживах ка* и ще ѝ се подчиниш в това или ще те открия в Отвъдното и ще си събера дълговете.

Аурата на Ашан се сви за миг, но след това се разрасна от решителност.

— Няма да е нужно, Избавителю. Ако паднеш в бой, ще се случи, както повеляваш. — Вдигна брадичка. — Но не падай... братко.

Джардир се засмя и го прегърна.

— Ако падна, ще е заедно с Алагай Ка.

— В лапите на *алагаи*! — изреваха воините, възглас, който несъмнено бе достигнал до самия Рай.

Джардир огледа събралото се множество с гордост, докато Ашан водеше останалите *дамаджи* в благословиите. Слънцето залязваше и

макар че щеше да се мине още време, преди да се покажат *алагаите*, от земята вече се надигаше магическа мъглица и сетивата му оживяваха.

Обучените и опитни *шаруми* излъчваха увереност и вяра, готови да се сражават и да умрат в лапите на *алагаите*, както им се полагаше в името на честта. Вярата им му даваше сила, както и това, че Иневера бе подсигурила безопасността на вътрешния град. Нямаше значение какво ще се случи, народът му щеше да оцелее.

Заедно с Джаян и Копията на Избавителя той пое на кон към стените на външния град, където Иневера бе предрекла, че сраженията ще са най-ожесточени. Не успя да прецени къде ще нападнат първо, но многото възможни бъдещи развои водеха до едно и също поле, осеяно с мъртви. Джардир се молеше да не пада право в някоя клопка.

Наблизо изплющя камшик: дълга върволица от *чини* вървеше към стените. Бяха стотици, леко въоръжени със защитени копия и щитовете, но не ги носеха с увереност. Всички бяха оковани едни за други с дълги вериги и страхът им се усещаше почти с кожата. Тези мъже вървяха примирено към смъртта си, ужасени от самотния път. Мнозина нямаше да имат смелостта дори да се бият. Щяха да се разпаднат пред *алагаите* като вода, плисната върху камък.

Джардир спря и останалите спряха с него.

— Кой са онези мъже?

— *Чини*, които са се опитали да се скрият от зова към *алагай'шарак* или са се посрамили в нощта — отвърна Джаян. — Ще бъдат приковани като *ний'шаруми*, а веригите им ще бъдат заковани на място в земята. Ако няма да се бият за чест, нека се бият за живота си.

— Спрете! — извика Джардир на *шарумите* край върволицата от *чини*. Всички погледи се обърнаха към Джардир, докато той скочи леко от коня си, така че да го видят всички. Погледна към осъдените.

— Пастирите ви са ви излъгали! — провикна се той, извличайки сила от короната си, за да разнесе гласа си надалеч в привечерта. — Още от младенци сте закърмени с думите, че *алагаите* са Напаст, изпратена от Създателя, за да накаже човек за греховете му. Казват ви, че го заслужавате, че нямате избор, освен да се криете и да чакате прошка и изкупление.

Той обзря мъжете, позволи им да видят очите му.

— Но Еверам обича децата Си и никога не би ни проклет така. *Алагаите* са Напаст, ала са изпратени от Ний, от Врага, а изкуплението не застига оногова, който се крие и спотайва! Застига тези, които продължават борбата и се борят с децата на Ний на Неговата Ала дори докато Той се бори с Нея.

Преди месец подобни слова биха му се сторили безсмислени за тези мъже, но сега виждаше в сърцата им и знаеше, че са уморени да носят вината за *алагаите*, да им казва, че изгубените домове и близки са наказания, които сами са си заслужили. Искаха да вярват, ала хората му ги бяха прекършили също толкова свирепо, колкото и *алагаите*. Биха дали всичко да са мъжете, които някога са били.

— Виждали сте как хората ми се бият с *алагаите* — продължи Джардир. — Знаете, че е възможно. Имат опит, да, но имат и кураж. Кураж не заради копията си, а защото знаят, че се сражават за нещо по-голямо от себе си. Сражават се за майките и съпругите си, сестрите си, дъщерите си, невръстните си синове. За старците и болните.

Обхвана с едно движение на копието си всички зеленоземци.

— Носите вериги, защото воините ми не вярват, че ви интересува всичко това. Мислят, че няма да се биете дори за себе си, затова искат да ви приковат към земята на пътя на *алагаите*. — Посочи обратно към стените на вътрешния град. — Но зад онези стени не са само *нашите* жени и деца! Предложил съм закрилата си на *всички*, които не могат да се бият, на *вашиите* жени и деца. Почти не се побират и не им е лесно, но докато удържим стените, те са в безопасност.

Усети промяна в духа на мъжете и се зае да я продължи, като вдигна копието високо и го накара да засияе.

— Аз ще изляза в нощта, за да се сражавам за *вашия* народ! Искam същото от вас, но ако нямате сърца за това, тази нощ сте ми безполезни!

Посочи с копието към средата на върволицата и то се разгоря още по-ярко — мъжете се отместиха в двете посоки, уплашени от гледката. Между тях се разкри парче верига. Джардир изрисува защити с острието и от копието излетя енергиен заряд и строши веригата.

— Стойте или бягайте — извика, — но помнете, че сте мъже, а не псета!

Страхът и съмнението в сърцата на мъжете бяха преминали в страхопочитание, а мнозина паднаха на колене. Шанджат на черния си

жребец до Джардир вдигна собственото си копие.

— Избавителя!

Останалите *шаруми* подеха възгласа, последвани от *чините* на колене, а след това и от всички останали. С всяко повторение вдигаха високо копията си и викът им се разнесе навред в нощта.

— Това са гласовете на мъже! — избумтя Джардир. — Слугите на Ний ще ви чуят и ще се свият от страх!

Върна се в седлото си и пришпори коня към стените, следван от Копията на Избавителя и стотици ревящи чини.

— Еверам да ме вземе — мърмореше Керан от върха на стената, докато наблюдаваше напредъка на *шарумите*. — Новолунието дойде, а аз стоя безполезен.

— Нищо подобно — успокои го Абан. — Избавителя има нужда от ковачниците и стъкларниците си защитени, за да може да продължи да въоръжава хората си след Новолунието. Може и тук да се стигне до сражения.

Керан поклати глава.

— Добре си сторил, като си се скрил, *кхафит*. Тук няма тактическо преимущество, няма причина *алагаите* да изпробват защитите ти. А стените — и той тропна с копието си — са по-силни от тези на вътрешния град. Занаятчиите... са в безопасност.

Произнесе думата „занаятчий“, сякаш се опитваше да я изплюе.

— Сам каза, че мъжете не са готови — рече Абан, — нито пък ти. С нов крак си едва от две седмици.

— Казах, че мъжете още не са *напълно* готови, нито пък аз. Но с моите сто сме все още много по-подготвени от воините там.

— С *твоите* сто ли?

Керан го погледна и Абан си спомни колко брутално се бе отнасял мъжът с него в *шараджа*. Изчака търпеливо и се наслади на Керан, така обезсилен.

— Стоте на Абан.

Абан кимна и погледна бойното поле за последно, преди да остави Керан да командва, и се прибра на сигурно в подземния дворец, който се разрастваше под тантурестото здание в средата на двора му.

Иневера откри Асъм и Асукаджи в личните им покои в подземния дворец на Ахман. Двамата си играеха с невръстния син на Асъм, Каджи.

— Какво има сега, Майко? — Асъм я гледаше ядосан, когато влезе, а Ашия я следваше. — Не понесох ли достатъчно унижения?

Иневера изгледа сина си тъжно.

Единствено амбицията му засенчва потенциала, бяха предrekli заровете преди осемнайсет години, окъпани в родилната му кръв. Иневера знаеше, че ще е могъщ, но и че трябва да внимава с него.

— Със съпругата ти ще обходим стените по време на битката, сине мой — рече тя. — Каня те да дойдеш с нас.

Асъм я изгледа, сякаш се канеше да избяга от капан.

— Татко не е ли наредил съпругите си и *дама'тингите* също да останат под земята?

Иневера сви рамене.

— Може би, но кой би ни спрял?

— Аз бих — отвърна Асъм.

Иневера кимна.

— Или може да ме последваш... за моя лична безопасност. Баща ти със сигурност ще ти го прости.

Асъм се обърна към Асукаджи.

— Само ти, сине мой — каза Иневера.

Двамата обърнаха отново глави към нея, а недоверието си личеше ясно в лицата им.

— Ахман няма да разтрогне брака ти, Асъм. Все още не. Искам да вървя редом със сина си и снаха си, докато Алагай Ка се разхожда в нощта. — Погледна Асукаджи и малкия Каджи. — Докато ни няма, племенникът ми несъмнено ще защитава внука ми като свое дете.

Асъм стисна челюсти за миг, но Асукаджи постави ръка на рамото му.

— Всичко е наред, братовчеде. Върви. — След това прошепна нещо, което Иневера също долови с изострените си от магия сетива. — Ще пазя сина ни, докато се върнеш.

Целуна Асъм толкова нежно, че Иневера я заболя сърцето и за двамата, но зад нея Ашия се размърда: триъгълникът имаше три страни.

Погледна към внука си. *И клетият Каджи по средата.*

До стената на вътрешния град вървяха в мълчание. Иневера носеше непрозрачна роба от бяла коприна, много подобна на някогашните ѝ одежди на *дама'тинга*, макар че бе отметнала качулката назад, а булото ѝ бе почти прозрачно. Защитените златни монети стопляха челото ѝ, а се беше и окичила с множество бижута, не всички от тях — за украса. Робата ѝ блещукаше от защити за невидимост, пришити с конец от електричество. Бяха откраднати от тези на господарката Лийша по наметалото на Ахман, но дори да знаеше, че Черепният трон ще спре *алагаите* на стените, допълнителната сигурност от наметалото ѝ я успокояваше.

Вземи силата ѝ и я направи своя, бе казала Манвах и Иневера безмълвно благодари на майка си за поредния урок. Би било крайно глупаво да се отрече от ползите на тази магия само защото презираше източника.

Но дори без тях по одеждите си и без мрежата на Черепния трон Иневера се чувстваше закриляна, стига Ашия да бе до нея. Енкидо ѝ каза преди няколко седмици, че не би могъл да се гордее повече с бойните умения на момичето, дори да му е била дъщеря.

Родена за шарусахк, бе казал с ловките си пръсти.

На едното си рамо Ашия носеше късо копие за мушкане заедно с малък колчан. В лявата си ръка, там, където пристягаше кръглия си щит, сега стискаше къс лък. Оръжията бяха подсилени със защитено злато и ивици хора. Бронята под черната ѝ роба бе неунищожимо защитено стъкло, оформено по фигурата ѝ, вместо да я скрива. Изражението на Асъм, докато наблюдаваше жена си, бе неразгадаемо.

Шарумите мендинги, които пазеха пристройката пред портата, зажукаха оживено, когато тримата наближиха. Миг по-късно се показва един *кай'шарум*, препречи им пътя и се поклони дълбоко.

— Извинявам се, *дамаджа*, но...

Асъм действа мигновено, преди мъжът да успее да се изправи, хвана брадичката му здраво в едната си ръка и го преметна през себе си. Нещо рязко изхрущя и мъжът се стовари на земята мъртъв.

— Някой друг иска ли да попречи на *дамаджата*?

Останалите *шаруми* паднаха на колене и притиснаха чела в павираната улица. След миг един строеви офицер с червен воал се надигна и ги придружи до стената.

Племето мендинг бе третото най-голямо от всички племена в Красия, не на последно място заради майсторството си в управлението на бойни машини и далекобойни оръжия, които ги пазеха от близкия бой, в който се въвличаха другите *шаруми*. Бяха много повече инженери и стрелци, отколкото воители, но охраняваха стените на вътрешния и външния град със стоманения взор на добре обучени убийци.

Дара на Еверам бе построен на хълм, а вътрешният град се намираше на върха му. Дворецът на Ахман бе най-високата точка, но дори ниската стена на вътрешния град предоставяше впечатляваща гледка на околността. Докато слънцето залязваше, земите започнаха да мъждукат от защитени светлини и огледално разположени огньове, за да виждат *шарумите* по-лесно врага.

И както всички се опасяваха, врагът пристигна с трясък. Черепният трон защитаваха голяма част от земята от татък стените, но по незащитените късчета земя на външния град огромни каменни демони — по-големи от всичко, което Иневера бе виждала някога — се надигнаха високо над воините, събрани, за да ги овладеят. В краката им се трупаха полски и огнени демони и пълнеха всеки метър открита земя с люспести брони и ярки огнени езичета.

Кай'шарумите на мендинг дадоха начало на атаката. Зорките мерачи гледаха през лещите, качени на триножници, и подвикваха на стрелците зад балистите и катапултите, които настройваха обтяжките на оръжията си. Започнаха да стрелят. Огромните копия на балистите се извиха във въздуха и мощните им защити пробиваха дори дебелия броня на каменните демони. Катапултите не използваха големи камъни, за да не дават амуниции на врага, а вместо това мятаха малки защитени скали, които разпръскваха демоните със стотици малки експлозии.

Сториха тежки поражения, както и отрядите от стрелци в помощ на пехотата. *Алагите* запищяха и за миг човеците имаха преимущество.

След това обаче каменните започнаха да копаят, пренебрегвайки по-дребните демони, които просто разпиляваха встрани, когато им пречеха. От броните на няколко от тях стърчаха големи копия, но нито един не бе убит. Бързо се скриха под земята, в безопасност от стрелбата на мендингите, макар мъжете да продължаваха да зареждат.

Отрядите успяха да стрелят още веднъж и изтребиха няколко десетки от по-малките демони, но тогава първият от каменните демони под земята се подаде, хванал едра канара. По чудовището се посипаха стрели като водни капки, но наглед му вредяха също толкова малко — демонът се засили назад и строши с хвърлената скала един от защитните стълбове пред себе си, като отслаби мрежата. Полските демони се спуснаха в процепа между защитите с кошмарна скорост.

Шарумите склукчиха щитове, но не бяха в идеална позиция да удържат. Демоните им се нахвърлиха свирепо, като част от тях се заеха да ги обкръжават, а други се скриха в нощта, за да нападнат невнимателните от засада. Огнените храчи се плискаха в щитовете и започваха пожари, които бързо се разраснаха от само себе си.

Каменният демон стрелец отново започна да копае, а още няколко от другите се надигнаха със свои собствени канари.

Иневера никога не беше виждала сражение с такива мащаби. *Шарумите* се биеха добре, но дори за Иневера беше очевидно, че *алагаите* се сражават с необичайно лукавство, удряха на неочаквани места и лека-полека отслабваха защитната мрежа, за да напреднат към вътрешния град. Нямаше да могат да влязат, но щяха да посипят града с огън и унищожение. Пожарите и срутените сгради убиваха също толкова успешно, колкото ноктите на *алагаите*.

В града *шарумите* се биеха за живота си. Каменните демони от време на време ги замерваха с огромни късове скала, за да ги разпръснат и да дадат възможност на полските и огнените демони да проникнат сред пролуките в строя им. Повечето от мъжете бяха бронирани, но това нямаше особено значение срещу канари и огнени храчи. Отгоре кръжаха въздушни демони и хвърляха камъни отвисоко. Не бяха толкова точни, колкото каменните демони, но набезите им причиняваха неразбории сред хората долу и това вредеше повече от директните попадения.

Мендингите не можеха да рискуват да стрелят направо по демоните, вкопчени в смъртна схватка с *шарумите*, затова се съсредоточиха върху каменните великани. Появеше ли се някой с канара, веднага бе улучван от копия или катапултирани защитени камъни. Няколко от демоните загинаха на място, а други пропуснаха целите си.

Един чудовищен демон обаче успя да се добере достатъчно близо до портите на града, за да може да хвърли канарата си по тях, и несъмнено щеше да ги разбие. Нямаше да позволи на демоните да влязат, но щеше да избие мнозина около пристройката до портите и да посее страх в сърцата на мъже, които имаха нужда от храброст. От дебелата броня на демона стърчаха големи копия, но той се движеше целенасочено и неуморно.

— Братати Еверам — изпъшка Асъм.

Иневера пренебрегна възклицанието и извади от робата си фината лакътна кост от мисловния демон, убит от Ахман. Обвита в електричество, за нейния защитен взор костта сияеше ярко. Посочи канарата на каменния демон с импровизирания си жезъл и раздвижи пръсти по защитите по него. Задейства огнени и ударни защиты и изпрати заряда към канарата.

Заклинанието приличаше на светулка от зелените земи, докато се носеше към целта, но когато улучи, последва експлозия, която озари нощта, и всички наблизо усетиха с лицата си топлинната вълна — канарата се превърна в облак прах.

Изумени погледи се обърнаха към Иневера, а тя посочи жезъла си към самия каменен демон. Припукващата точица светлина отново се взриви, когато докосна чудовището, събори го на земята и заби големите стрели в бронята му още по-дълбоко. Създанието падна по гръб и не помръдна. Гръдният му кош димеше.

— Майко... — започна Асъм, но думите не му достигнаха и той просто остана взрян в нея. Хубаво беше да напомни на амбициозния си син, че тя притежава сили, заслужаващи страхопочитание.

Ашия и мендингите не изглеждаха по-малко удивени и това също беше хубаво.

На бойното поле воините се окуражиха от случилото се и удвоиха усилията си да удържат демоните на едно място, макар и непрестанно да прииждаха подкрепления.

Но *алагаите* също реагираха. Ято въздушни демони се спуснаха от небето право към Иневера, всеки с камък в лапите си. Ашия моментално вдигна лъка и свали един от тях като тлъста гъска. Стрелците на мендингите свалиха още няколко, но не и преди камъни да се понесат към тях. Някой грабна и хвърли Иневера на земята, а съвсем наблизо встрани една от бойниците избухна. Отломки се

посипаха като дъжд, но Асъм остана отгоре ѝ и пое по-голямата част от удара.

Когато всичко приключи, половината му лице бе окървавено, а ръката му — счупена, изкривена под неестествен ъгъл. Иневера посегна към него, но синът ѝ се надигна плавно. Хвана китката на счупената си ръка със здравата и завъртя крайника обратно на мястото му, като го остави да виси край тялото си. Болката несъмнено бе чудовищна, но Асъм не показва с нищо какво изпитва — наведе се към майка си и ѝ предложи здравата си ръка, за да се изправи по-лесно.

— Нищо, което не може да почака, Майко. — Посочи с брадичка оттатък стената. — Имаме по-сериозни грижи.

Иневера прие дланта на сина си, но не се отпусна на нея, а стана сама. Завъртя поглед в посоката, в която гледаше и синът ѝ, и окръгли очи. Във външния кръг битката бе в разгара си, още по-страховита бе оттатък външната стена, но всичко бе заблуда.

От мястото си Иневера виждаше това, което Ахман на бойното поле не можеше, макар и тя така да се бе вгълбила в боя едва допреди малко, че като нищо можеше да го пропусне. В буйната пшеница извън града огнените демони горяха прецизно стръкове и оформяха защити с размерите на цели ниви. Скоро символите щяха да се задействат и да дадат на *алагаите* немислимо преимущество.

Асъм също го разбираше.

— Достойни слуги на Ний, унищожават възможностите ни да се прехраним и едновременно с това се възползват, за да подхранват черната си магия. Нямаме избор, освен да унищожим остатъка от нивите, за да неутрализираме мрежата им.

— Може би — каза Иневера, спомняйки си гадателството си. Погледна Ашия. — Чичо ти трябва да разбере.

Кай'шарум'тингата не се поколеба и за миг, скочи от стената и пренасочи инерцията си в енергично кълбо, от което се изправи тичешком. Втурна се надолу по хълма към външния град и бързо се скри в мрака.

Асъм я изпроводи с поглед.

— Не стига, че пренебрегваш заповедта на Избавителя, като я водиш на стената, но сега я изпращаш и в нощта? Ако *алагаите* не я докопат, Татко със сигурност ще я убие за неподчинението.

— Теб какво те интересува? — попита Иневера. — Ако умре в нощта или бъде убита за неподчинение, проблемите ти са решени, нали?

— Поисках да се разведе с нея, не да умре — отвърна Асъм.

— Няма да получиш нито едното, нито другото, сине мой — рече Иневера. — Никой демон няма да я докопа и явно не познаваш баща си толкова добре, колкото си мислиш. Дългът му е най-напред към Шарак Ка. Информацията на Ашия може да значи разликата между победа и поражение. Ще ѝ благодари за свършената работа и ще забрави целия въпрос, докато не отмине Новолунието, а след това ще я нахока и публично ще засвидетелства благодарността си. *Шарум'тинтгите* повече няма да стоят в Подземния град по Старолунията.

— Каквато е била целта ти през цялото време — рече Асъм. В тона му нямаше горчивина, но въпреки това тя я усети.

— Кое е по-важно за теб — попита Иневера, — да спечелим Шарак Ка или да държиш жена си под сандала? Героизмът на твоята *дживах* може само да помогне на сдобиването ти с власт, ако позволиш. Знам, че чувствата ти към нея не са като тези към Асукаджи, но тя му е сестра, майка на сина ти и си се врекъл пред Еверам да е твоя съпруга. Такива връзки за един достоен мъж са също толкова силни, колкото любовта.

Асъм изглеждаше готов да оспори това, но после издиша бавно и се замисли. Иневера го докосна по здравата ръка.

— Един велик мъж никога не се бои, че жена му ще му открадне славата. Използва подкрепата ѝ, за да увеличи своята слава.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

РАННА ЖЪТВА

333 Г. СЗ, ЕСЕН

НОВОЛУНИЕ

Алагаите се стичаха край градските стени в орди, които можеха да уплашат и най-смелите *шаруми*. Хиляди демони, полски, огнени, каменни, дървесни. Нощното небе гъмжеше от въздушни ядрони, които кръжаха и пицяха пронизително.

Един от каменните демони се дотътри до дърво, а под стъпките му земята се тресеше. Изкорени десетметровия ствол и с лекота откърши излишните клони. Със своеобразната си сопа демонът се насочи към най-близкия защитен стълб, а край него подскачаха цяло стадо полски демони. Отрядите зад балистите се прицелиха и стреляха, но от това разстояние бяха нужни твърде много стрели, за да повалят дори един каменен демон. Не биха могли да го спрат, преди да разбие стълба, а гигантите бяха десетки.

Джардир вдигна копие и нарисува огнена защита във въздуха. Дървото в ръцете на демона избухна в пламъци, а създанието залитна.

— Сключете щитове и напредвайте — извика Джардир, като използваше короната си, за да усили гласа си. — Атакувайте по моя команда. Ще стигнем до каменните демони и ще ги поразим!

Оформи се редица от сключени щитове: защитите им горяха, докато изтикваха *алагаите* назад.

— Удряйте! — нареди Джардир, когато демоните бяха твърде нагъсто, за да има пропуски. *Шарумите* отстъпиха едновременно назад и отдръпнаха щитовете си достатъчно, за да забият защитените си оръжия в скупчилите се демони. Лумна магия и бликна гнилоч, ала дисциплинираните воители не направиха пауза дори за миг, за да се насладят на успеха си, а отново затвориха щитовете и продължиха да напредват. Втората редица довърши демоните, прегазени от първата.

Първото им реално изпитание дойде в лицето на лес от дървесни демони, подхванали огромни тояги. Макар и не масивните дървета, които носеха каменните демони, оръжията им бяха по-високи от човек, а простото дърво можеше да стори това, което *алагайските* нокти не можеха — да разбие щитовете и редиците на мъжете пред себе си.

Джардир се съсредоточи, преди демоните да успеят да се възползват от пробивите си, и разшири влиянието на короната си отвъд периметъра на войните. Демоните спряха. Вдигна копието си и нарисува няколко огнени защиты във въздуха, като изпепели дървесните демони — след това се хвърли напред, а короната му възпираше по-слабите демони, докато не стигна до най-близкия каменен демон. Прибра защитното поле, за да може да се доближи достатъчно и да скочи три метра във въздуха, а след това заби Копието на Каджи в гърдите на чудовището. Магията изпълни запасите на оръжието и запулсира нагоре по ръката му.

Отблъсна се с ритник от падащия ядрон и се приземи на свободно местенце на около шест метра встрани. Демоните му се нахвърлиха от всички страни, но атаките им не намираха никакви слаби точки в защитното му поле — самият той атакуваше безнаказано. Няколко демона паднаха под ударите на копието му, но също толкова бяха унищожени от защитите, които той рисуваше. Огнените демони се пръскаха, когато той замразяваше огнените им храчки още в коремите, а дървесните демони търчаха бясно навред, пламнали като факли. Ударните защиты отблъскваха демоните встрани и назад с десетки.

Продължаваха обаче да настъпват, редиците им също тъй гъсти както в началото. Сега всеки демон на бойното поле се бе съсредоточил върху него. Той отново увеличи полето на короната си, за да се присъедини отново към хората си, но това само го направи ясно отличима мишена. Един от каменните демони запокити канара по него.

Джардир отскочи и избягна тежкия удар, но в същия миг го улучи друг камък, хвърлен от небето. Той пое удара и използва инерцията си, за да се изтърколи по-далеч, без да пуска копието си — призова магията в него, за да се излекува. Не получи и секунда отдых: скали като пъпеша заваляха край него.

Но колкото и да бяха бързи камъните, Джардир бе по-бърз и ги избягваше като сапунени мехури. Но докато се справяше с обстрела

отгоре, каменните и дървесните демони продължаваха да го замерят с каквото им попадне в лапите: камъни, дървета, дори неколцина от собствените му хора. Въздушните демони отскачаха от защитното му поле и се свличаха на земята, където *шарумите* ги довършваха, преди създанията отново да полетят. Един от въздушните демони спря във въздуха на ръба на защитното поле на Джардир и изрева, а от зъбатата му човка полетя мълния.

Енергията премина през полето с рязък гръм, но Джардир можеше да види същината ѝ и не се побоя. Вдигна копието напърно на тялото си и пое енергията. Оръжието започна да пари, ала Джардир веднага насочи мълнията обратно към създанието и го свали.

Чувстваше се абсолютно непобедим, но виждаше, че лека-полека се изолира от хората си, а демоните го обграждаха. Каменните демони не спираха с артилерията си, а канарите ставаха все повече и по-големи. Рано или късно, някоя щеше да намери целта.

Сам се превърнах в мишена.

С тази мисъл той прибра защитното поле около себе си, вдигна качулката си и се уви плътно в наметалото за невидимост на Лийша, като пристъпи на няколко метра встрани. За собствените му воини нищо не се беше променило, но в аурата на *алагаите* пролича объркване. За техните сетива просто бе изчезнал.

Той спокойно се върна сред новостроилите се *шаруми*, които се възползваха от смута сред *алагаите*.

— Чичо! — извика някой и Джардир видя Ашия, рипнала към него. Беше с черните одежди на *шарум*, но в мрака разпознаваше аурата ѝ по-ясно дори от лицето ѝ. Един полски демон скочи връз нея, но тя го пое върху щита си и го захвърли от другата си страна, без да се забави. Един огнен демон понечи да изхрани огън срещу нея, но тя светкавично се отмести и го прониза, докато създанието се готвеше да я порази.

Последваха два дървесни демона. Вече заредена с демонска магия, Ашия само ускори ход и с ръбовете на щита си нанесе няколко силни удара в ставите на дългите крайници на чудовищата. За необученото око всяко движение беше сякаш по шаблон, но Джардир виждаше, че девойката използва *шарусахка* на *дама'тингите* и търси слаби точки в телата на противниците си. Накрая откри една в крака на

левия демон и го срина на земята с относително лек удар. Едва тогава го прониза смъртоносно.

Тя се завъртя, готова за атаката на другия демон и с лекота я отрази с почти ленив замах с щита в мишницата на създанието. Демонът се препъна назад, а тя напредна спокойно. Аурата ѝ потвърждаваше това, което Джардир вече бе разбрал, наблюдавайки уменията и: беше абсолютно уверена в способността си да убие ядрона, когато пожелае, и се възползваше от възможността да го проучи.

Всеки демон се различаваше от останалите, дори от най-преките си събратя. Всеки се приспособяваше към ловните си полета, а Ала на Еверам бе огромна и разнообразна. Отне ѝ два удара да открие същото средоточие на нерви като у предишния демон, но накрая и този се въргаше по земята. Тя запомни наученото и покри разстоянието до Джардир с два големи скока.

Джардир се намръщи. Гордостта от дъщерята на обичната му сестра Имисандре бе огромна. Бе ѝ заръчал да се справя два пъти по-добре от своите мъже *захвени*, но тя ги надминаваше с много повече, дори собствения си баща. Да наблюдава човек елегантните и непогрешими движения на изкуството ѝ, бе, като да чете поема.

Но въпреки всичко неподчинението ѝ бе неприемливо. Иневера несъмнено имаше общо с това, но той не можеше да позволи дори *дамаджата* толкова открито да не зачита декретите му. Клетата Ашия щеше да се окаже между чука и наковалнята, когато Джардир се принудеше да я даде за пример.

Сграбчи я за ръката, когато тя го достигна, и увеличи полето на короната достатъчно, за да обхване и нея, но — така се надяваше — недостатъчно, за да даде знак за присъствието си на князете *алагаи*, които и сега го диреха през очите на търтеите си.

— Нима си търсиш причина да те лиша от черното, момиче? Защо не се подчини на заповедта ми?

— Прости ми, Чичо — отвърна Ашия и падна на едно коляно, разкривайки врата си. — *Дамаджата* ми заповяда да ти съобщя, че *алагаите* прогарят големи защити в нивите извън града, оформят мрежа.

Джардир вдигна светкавично глава и долови магията в далечината, разбра целта ѝ и по гръбнака му пробягна смразяващ студ.

Демоните оформяха защити срещу хора. Ако успееха да обградят Дара на Еверам, можеха да убият всеки мъж, жена и дете вътре. Черепният трон с нищо нямаше да помогне.

— Каза ли ти нещо друго? — попита той.

— Не — отвърна Ашия. — Но когато почитаемият ми съпруг ѝ каза, че единственият начин да ги спрем би бил да изгорим посевите си, *дамаджата* отговори, че може да има алтернативи.

Джардир кимна. Как можеше да забрави думите, които бяха в главата му денем и нощем от предсказанието на Иневера насам?

Избавителя трябва да излезе сам в нощта и да ловува в средата на паяжината или всичко ще бъде загубено, когато дойде Алагай Ка.

Той погледна отново племенницата си. На практика му беше казала, че синът и съпругата му също са пренебрегнали волята му, но това сега му се струваше незначително.

— Кажи на *дамаджата*, че разбирам и ще следвам пътя на Еверам пред себе си. — Ашия се поклони и се обърна, но той отново я хвана за лакътя. — Гордея се с теб, племенничке.

Аурата на Ашия, толкова еднообразна и делова, ненадейно разцъфна топло. Джардир я прегърна силно, а след това се отдръпна от нея и я изгледа сериозно.

— Помни го, когато ще трябва да те накажа за неподчинението.

Топлината на аурата ѝ с нищо не намаля, докато се покланяше отново. После се отдалечи в нощта. Едва тогава се върна отчуждеността ѝ от всичко и всички, като наметало, което хвърляше върху си преди битка.

Джардир свлече робите си и остана само по бяло бидо, което разкриваше защитената му плът. Освен него носеше само обикновени сандали, короната си и наметалото на Лийша. В ръцете му остана Копието на Каджи.

Обърна глава към Джаян, разпознавайки аурата на сина си по-лесно дори от белия му тюрбан наред купа от други воители.

Еверам да има милост и да ти даде достоен път през тази нощ, сине мой, помоли се той.

По вятъра се носеше шепот и без да се замисля откъде знае, разбра, че са демоните князе, които разговаряха помежду си с магия. Не разбираше думите, но отличи най-близкия от гласовете и го последва в нощта. Някои от воините край него извикаха и се опитаха

да тръгнат след него, но колкото бързо Короната на Каджи изтикваше демоните встрани от Джардир, толкова бързо чудовищата се събираха отново след това.

Не след дълго Джардир вече виждаше магическите потоци, устремени към нивите. Демоните обхождаха мястото, но го подминаваха, неспособни да го доловят, докато той се промъкваше през стръковете пшеница, току до защитите на демоните князе. Високите посеви рязко свършиха и пред него се ширна голата обгорена Ала, блеснала от магическа енергия.

Джардир проследи с изумен поглед прецизността на очертанията. Огнените демони можеха да подпалят, кажи-речи, всичко, но магическите им пламъци най-често слагаха началото на съвсем обикновени, неконтролируеми пожари. Тези белези бяха резултат от други магии.

Усещаше как защитата му устоява. Отпърво сякаш вървеше срещу силен вятър, след това — сякаш газеше през дълбоки води. На самия ръб усещаше защитната преграда като стена от дебело стъкло. По пръстите му пробягна енергия, но той прегърна жилото ѝ, вкусвайки магията.

Разбра енергията и се съсредоточи, като усети Короната на Каджи топла на челото си. Той протегна ръка в защитата и магията се раздели пред него както стръковете пшеница досега.

Продължи да се води по повика на вятъра, докато вървеше открито по очертанията на демоничната мрежа. Държеше мощта си плътно до себе си, за да не изглежда повече от вълничка по повърхността на защитното поле, като камъче във вир.

Повървя още известно време, преди да открие целта си. Князът демон дори не гледаше към него, съсредоточил се върху огнените ядрони, оформящи пъртина през пшеницата. Демонът рисувахе защити във въздуха, като угасяваше пламъците прецизно, където трябва. Телохраниелят му, безформена маса от черна люспеста плът, нажежен от магията в себе си, се усукваше край господаря си.

Аурата на демона беше ярка като слънце и той се движеше с нехайство и чувство за безопасност. Джардир виждаше защо. Край създанието имаше плетеница от магически нишки, която го скриваше от всеки поглед, с изключение, изглежда, на короната на Джардир. Уверен в наметалото на Лийша, той стигна право до него.

Мимикът се усети, когато Джардир вече беше в обсег за удар, мисловният демон също понечи да се обърне, но твърде късно. Джардир прониза черното сърце на съществото с Копието на Каджи.

Избликът на мощ не можеше да се сравни с нищо, което Джардир беше изпитвал досега. И преди беше избивал могъщи демони и бе свикнал с прилива на магия по протежението на копието и след това на собственото си тяло. Магията го лекуваше, изостряше сетивата му, правеше го по-силен, по-бърз, премахваше ненужното време от тялото му като патина от метал.

Но онова бяха глътки вода в сравнение с наводнението сега, заплашващо да го удави.

Князът изпищя в агония и болката му се отрази в писъците и гърчове на мимика и на всеки друг демон в полезрението на Джардир, а навярно и оттатък него. Демонът се пресегна към него и макар ноктите в края на клечавите му ръчички да не бяха по-големи от маникюра на някоя *дживах'шарум*, бяха остри като бръсначи.

Джардир изръмжа и изпрати заряд от магията, която се вливаше в него, обратно през копието. Зарядът разтресе демона с такава сила, че зъбите му се строшиха. Тялото му започна да дими и да смърди, а Джардир извади копието и с плавна дъга отсече главата на ядрона.

По-слабите демони се строполиха мъртви в мига, когато главата на господаря им тупна на *ала*, но мимикът умря по-бавно, като пицеше диво, докато плътта му бълбукаше и се променяше, приемаше ту познати форми, ту такива от най-дивите кошмари.

Все още преизпълнен с мощ, Джардир го посочи с копието и нарисува защита, с която го издуха право при Ний. Късчета пихтиесто месо затупкаха по земята, когато се разнесе димът.

Джардир остана неподвижен, заслушан напрегнато, но зовът на останалите демони князе го нямаше.

Бяха почувствали смъртта на събрата си и бяха избягали.

Джардир се наведе и праметна на рамо трупа на *алагая*. Хвана главата му със свободната си ръка. С достатъчно електричество можеше да удвои обхвата на Черепния трон или да си направи втори, който да носи със себе си, докато завладява Севера.

Но първо трябваше да започнат ранна жътва.

— Не виждам смисъла в това, Татко — рече Джаян, когато Джардир свика съвета си в последните часове преди изгрева и изложи плана си. — Трябва да възстановим защитите си и да отпочинем за следващата нощ, а не...

— Мълчи и слушай внимателно — отсече Джардир. — *Алагаите* не могат да ни победят на бойното поле, а майка ви е омагьосала централния град така, че не могат да го достигнат. Планът на мисловните демони да оформят големи защити в нивите се провали и няма да го опитат отново, за да не се разкрият и те пред мен и да посрещнат същата съдба като този, когото сразих.

— Значи, сме спечелили — отвърна Джаян.

— Не бъди глупак — скастри го Асъм. — *Алагаите* нямат нужда да изпотрошат копията или защитите ни, за да ни избият. Трябва само да изгорят нивите.

— Затова не бива да им оставяме нищо за изгаряне — съгласи се Ашан. — Ще изжънем всичко. Дори недоузрелите класове.

— Работа за жени, *кхафити* и *чини*, които се криеха зад стените, докато мъжете ги закрияха в нощта — каза Джаян.

— Работа за всички ни — поправи го Джардир. — Дори ако всеки мъж, жена и дете в Дара на Еверам, от най-горделивия *дама* до най-нисшия хромав *чин*, превие гръб от изгрев до залез, ще можем да пожънем само...

— Двайсет и два процента — подсказа Абан.

— ... двайсет и два процента от посевите, преди да падне нощта и да започнат пожарите — довърши Джардир. — Абсолютно необходим ни е всеки чифт ръце, както и това хората, които се числят над подобен черен труд, да бъдат видени в полята с останалите.

Алеверак постави длан на рамото на Джаян.

— Оказа огромна чест на белия тюрбан през изминалата нощ, сине на Ахман. Нека това ти дава утеха. Нима самият Каджи не е започнал живота си като прост овощар?

Джаян погледна към ръката на рамото си и в аурата му пламна гняв, задето старецът така снизхождаше към него. Алеверак обаче и преди го бе поставял на място и Джаян знаеше, че трябва да преглътне емоцията.

И така, сине мой, започва мъдростта, помисли си Джардир.

— Внимавай, Избавителю — предупреди го Хасик, докато приближаваха групичка фермери *чини*, — въоръжени са.

Джардир разгледа огромните пособия за косене в ръцете на мъжете и не можеше да отрече, че биха били ефективни оръжия в правилните хора. Но опасност нямаше. *Чините* изглеждаха ужасени от него.

— Твърде много се тревожиш, Хасик — укори го леко. — Ако един *чин* може да ме убие със земеделски уред, каква надежда имаме срещу Алагай Ка?

Той стигна до хората и както очакваше, те незабавно се хвърлиха на колене и притиснаха недодялано лица в пръстта, имитирайки грубо правилната форма на почит.

— Надигнете се, братя — каза Джардир и се поклони в отговор. — Имам работа за вършене, а нямаме време за подобни формалности. — Пресегна се за едно от пособията за косене. — Как се нарича това?

— Таковата, коса, Вашо Величие — каза един от мъжете. Беше прехвърлил зенита си, ала още бе силен.

Джардир кимна. Беше чувал това име.

— Покажете ми как се използва.

— Ша косите? — попита невярващо мъжът.

Този до него го удари по гърба.

— Прави к'вото ти казва, идиот! — прошепна.

Фермерът кимна, взе пособието и показа как се държи, а мускулестите му ръце стояха изпънати, докато се завърташе и прокарваше острието близко до земята, поваляйки по няколко стъбла с всяко движение.

— Добър инструмент и ефикасен замах — каза Джардир. — Би бил силен воин, ако поемеш по този път.

Мъжът се поклони.

— Б-благодаря, Вашо Величие.

— Но е бавно — каза Джардир и взе косата, — а нямаме време. Моля, отдръпни се.

Той се съблече гол до кръста, с изключение на Короната и Копието на Каджи на гърба си. Хвана косата наопаки, с острието зад себе си, приведе се ниско и призова магията в артефактите си, като се изпълни със силата и бързината на сто мъже.

Скочи напред и се затича по полето, като наклони острието към стръковете. Обутите му в сандали крака тупкаха в равномерен ритъм по меката изорана *ала* и след мигове бе в другия край на нивата и се обръщаше, за да повтори. Отрязаните стръкове още падаха, докато той косеше тези до тях.

Слънцето още се издигаше високо, когато Джардир спря, за да огледа окосената нива. Иневера бе намерила една плетачка на кошници на пазара, която ѝ бе донесла цяла каруца, и самата *дамаджа* водеше работата по събирането на пшеницата — носеше пълна кошница и наставляваше жени и деца, сякаш бе работила цял живот на полето.

Бе прекрасна на сутрешната светлина, почти въздържана в непрозрачните си ленени шалвари и впита жилетка, тъмночервена и поръбена със златен конец. *Кхафитите* и *чините* я гледаха с обожание и се трудеха още по-усилено, когато я виждаха да работи редом с тях.

Джардир зарея поглед в полята — *дамати* и *шаруми* работеха редом с по-нисшите касти. Бе вдъхновяващо, част от единността, за която Каджи бе мечтал, общата кауза, която ще позволи на човечеството да надвие *алагаите* и да спечели Шарак Ка.

Молеше се да е достатъчно.

— ... пълно унищожение на ябълковите овошки на мендингите — говореше Абан, — и на над осем хиляди декара пасбище.

Джардир седеше на Черепния трон, смърдящ на мазните пепелища, покрили дрехите и кожата му. Изгарянията вече се бяха излекували, но въпреки това Джардир слушаше с натежало сърце личния доклад на Абан след третата нощ на Новолунието.

Страховете му се потвърдиха на втората нощ, когато *алагайските* князе, провалили се в първоначалния си план, не пожелаха да се покажат на бойното поле, за да не го срещнат. Вместо това се опитаха да унищожат хората му с глад.

Многото реки и потоци навред из плодородните му земи естествено възпираха пожарите, а и бе повел мнозина срещу огнените демони, както и срещу стихииите, причинени от тях, но дори неговите сили не бяха безкрайни и опустошението бе ужасно. Джардир губеше вече сметка, докато Абан четеше списък след списък.

Абан обърна следващия лист.

— В земите на креваките загубите са...

Джардир се почувства, сякаш ще се измъкне от кожата си, ако трябва да изслуша още нещо подобно. Рязко се изправи, слезе по стъпалата и започна да крачи из двора.

— Просто ми кажи наведнъж, *кхафит* — изръмжа. — Колко е зле?

Абан вдигна рамене.

— Ако са само тези дотук, народът ти ще оцелее. — Срещна погледа на Джардир. — Но ако загубите продължават месец след месец, половината хора в Дара на Еверам ще са мъртви, преди да се стопят зимните снегове, а *алагаите* няма да са вдигнали и лапа.

Джардир обори лице в шепа.

— Само че имаш две преимущества — продължи Абан.

— Преимущества ли?

— Хората ти вече те виждат като истинския син на Еверам — каза Абан. — Дори *чините* шепнат името ти със страхопочитание и разнасят историите за опитите ти да ги защитаваш денем и нощем. Работата в полята бе гениален ход.

— Не го направих, за да печеля сърца.

— Няма значение *защо* си го направил, приятелю — каза Абан. — С този жест и с трупа на *алагайския* княз за пред *дамаджите* ще те следват и Красианци, и Зеленоземци.

— Къде ще ме следват? — попита Джардир.

— Към Лактън, разбира се — и Абан се усмихна. — Нивите на източните *чини* още зреят.

Кралският Съпруг чакаше в пещерата, докато зората приближаваше. Тъмнината бе достатъчно гъста, за да остави сляп добитък от повърхността, а по-нисшите търтеи можеха да ловуват още часове наред, но за ядронския княз, свикнал с пълния мрак в двора на Умовете, небето се развиделяваше плашещо бързо.

Нарочно бе изчакал последния момент, за да призове останалите при себе си в края на последната нощ от Новолунието. Щяха да са принудени да се материализират извън пещерата и да слабеят на светлината по пътя си насам. Съпругът бе нарисувал могъщи защити край пещерата и пукнатината в задния ѝ край, за да се увери, че

магията от Ядрото е фокусирана и никой друг не може да извлича от нея.

Двама от шестимата Умове, които бе взел със себе си, бяха мъртви — при това най-силните, но все пак бе далновидно да вземе всяка възможна предпазна мярка срещу останалите четирима, особено толкова далеч от влиянието на Кралицата.

Имаше преимущество за него в това да се е отървал от двама възможни съперници, но не си струваше да си спечелва неудовлетворението на Кралицата толкова скоро преди снасянето. Останалите четирима изглеждаха герои, продължаваха борбата дори след като плановите му се бяха провалили и прекършваха силите на врага. Опитът и престижът от тези сражения ги поставяше в добра позиция да си спечелят местата на загиналите двама.

Рязко извлече от магията, когато четиримата приближиха, за да побере колкото му бе възможно повече сила. Не направи опит да я маскира, остави другите да я видят и да се побоят. Мимиците му го обградиха, ала една проста забранителна защита стигаше, за да не могат тези на другите да влязат в пещерата.

Дневната звезда се вдига, братко, помисли единият.

Трябва да се върнем в двора и да съобщим на Кралицата, съгласи се втори.

Съпругът просъска. Първо ще докладвате на мен.

Вече ти докладвахме, възрази един от тези, изпратени в Севера. Бе възрастен и силен. Волята му бе нараснала значително, откакто се бе показал на повърхността. Добре криеше аурата си, но Съпругът долавяше напрежението му.

С едно помръдване на мисълта на Съпруга един от мимиците му усуква пипало около гърлото на княза и го придърпа. Съпругът не промени стойката си, но подготви силите си. Ако щяха да го нападнат едновременно, щеше да е сега.

Ала останалите стояха сковани. Може и да мразеха Съпруга повече от дневната звезда, но се мразеха и едни други — никой нямаше да рискува живота си без сигурна победа в замяна.

Съпругът погали буцестата кожа на черепа на княза пленник.

Докладвали сте, но не сте ми казали всичко. За глупак ли ме имате?

Умът се задърпа немошно, но не можеше да се мери със силата на мимика. Черепът му запулсира, опитвайки се да установи контрол над търтея, но волята на Съпруга отстъпваше само на тази на Кралицата. Мимикът стегна примката около врата на княза и опитите му да се измъкне спряха.

Какво се случи в нощта, когато събратът ти загина? — попита Съпругът.

Заловихме Обединителя, призна князът, а този, който бе с него на север, изсъска. Князете от Юга се напрегнаха и започнаха да разговарят помежду си мислено.

А защо тогава събратът ти го няма, а Обединителя продължава да унищожжава търтеи и да привлича още човеци? — попита Съпругът.

Пребродихме ума му, за да узнаем силата му, но той избяга, преди да ти го доведем.

Втора лъжа? Лишените от клепачи очи на княза се разшириха, но нямаше време да продума, преди мимикът да замахне с лапа и да отвори черепа му. Съпругът се пресегна вътре и започна да къса парченца от ума му, да се храни, докато другите го наблюдаваха със смесица от ужас и завист в аурите си.

Докато се хранеше, спомените на мъртвия княз преминаха у него и той мигом научи всичко, което и те, от ума на Обединителя. Съпругът почти се предаде пред удоволствието и силата там. Бе пирувал с умовете на събратята си многобройни пъти през хилядолетията и всеки път го замайваха от сила. Отвън мимикът на княза пищеше и губеше цялост.

Съпругът обърна поглед към другия от участвалите в кроежа князе. Беше се вцепенил от страх, несъмнено се питаше дали ще сподели съдбата на събрата си.

Махай се, нареди Съпругът и другият, без да се помайва що за късмет е извадил, бързо излезе от пещерата и се стопи надолу към Ядрото, взимайки мимика си.

Останалите двама князе също не помръдваха, докато Съпругът привършваше храненето си. Един от тях облиза зъби, взрян в строшения череп.

Съпругът узна с шок, че Обединителя е откраднал много от силата си, като се е хранил с търтеи. Не знаеше, че е възможно

добитъкът от повърхността да пази магия от Ядрото в телата си и да извлича. Звучеше невъзможно, като каменен търтей насред философски дебат, но бе факт.

А сега знаеше и отговора на въпроса, привлякъл ги изначално към повърхността. Бойните защити бяха открити наново насред южните пясъци.

Северният Обединител е откраднал част от силата ни, но сега му имам мярата, помисли той към останалите. Той не умее нищо, което да не умеем и ние. Просто трябва да намерим правилната примамка.

Никой Ум не би бил толкова глупав, та да напусне големите си защити, помисли един от двамата.

Този има глупост за неколцина, увери го Съпругът. Не е толкова еволюирал, колкото си мисли, а и ни е отвел до източника на въстанието. Изпрати образ на изгубения град на последния Обединител.

През следващия цикъл трябва да отидем там и да превърнем всеки останал камък в прах, помисли Съпругът. Сам ще сера на трупа на Обединителя заради всички беди, които ни е причинил.

Останалите дадоха съгласието си и Съпругът срещна погледите им безмилостно, като им разкри цялата си сила.

Отворете умовете си за мен, нареди им. Не би посмял да поиска подобно нещо в двора на Умовете, но тези князе знаеха отлично, че никога няма да го видят отново, ако не се подчинят, а и съдбата бе по-добра от това той да погълне съзнанията им. Двамата едновременно свалиха защитата си и позволиха Съпругът да прерови спомените им от последните три нощи.

През първата нощ се намираха в контакт със събрата си, когато се появи Наследникът с проклетата си корона и заби свирепото си оръжие в гърдите на княза.

Докато преживяваше наново спомена, Съпругът почувства тръпка на страх. Севернякът бе силен, ала не по-силен от повечето слабоволеви князе. Наследникът бе сторил това, от което Съпругът се боеше най-силно — бе отключил пълната сила на артефактите.

Бе се превърнал в Ловец на Умове, подобно на спаружения труп в пустинята.

Колцина от събратята на Съпруга бяха паднали в краката на онзи? Самата Кралица още не бе излюпена тогава, ала той бе жив. Бе почти дете, слаб, и оцеляваше повече с късмет, отколкото с лукавство, ала добре помнеше ужаса, пропилил се в двора на Умовете.

Съпругът освободи останалите с кимване и им позволи да избягат от повърхността, преди да събере мимиците си и да поеме и той по магическите потоци обратно към Ядрото.

Наследникът трябваше да загине бързо, преди да започне династия.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ЕВНУХ

333 Г. СЗ

— Взех мярата на *алагайските* князе — рече Ахман — и отсъдих, силата им не достига.

Посочи в основата на подиума. Завесите бяха спуснати, а в стаята горяха само маслени лампи, за да може да покаже главата на княза демон, набучена там. Бе наредил на Абан да наеме майстори, които да зазидат прозорците за постоянно.

Съветниците му се бяха изредили да се взират в огромните изпъкнали черни очи на врага си, като всеки скриваше отвращението си зад насилена подигравателност.

Абан не можеше да ги вини. Демонът не бе изобщо толкова едър или пълен със зъби и нокти като много от събратята си, но неестественият му поглед можеше да смути всекиго. Високата му конусовидна глава, остатъчни рогца и почти нежни черти не бяха тези на безмозъчен убиец. Това тук някога бе мислило. Бе планирало.

Не за пръв път Абан благодари на Еверам, задето го е оставил сакат *кхафит*, а не воин.

Нагласи камилската си патерица в по-удобна позиция, докато приятелят му изнасяше речта, която двамата толкова внимателно бяха планирали. Макар често да стоеше на подиума, за да съветва господаря си, бяха се разбрали за този декрет Абан да остане на пода, така че никой да не заподозре намесата му. Ахман, така или иначе, щеше да спечели своето, но духовниците много по-бързо биха се подчинили, ако си мислеха, че планове идваха от Шар'Дама Ка, а не от безгръбначен *кхафит*.

Мислят, че аз съм безгръбначният, но мога да ги карам да танцуват като кукли. Беше свел почтително глава, но умееше да вижда много с периферията си, наблюдавайки духовниците.

— Ала не бива да ни обзема самодоволство — продължаваше Ахман. — Завръщането на синовете на Алагай Ка дава началото на Шарак Ка, а Шарак Ка не може да бъде спечелена, докато не приключи Шарак Слънце. *Алагите* не могат да разбият защитите ни, но могат да ги изтощят, да изгарят нивите ни, да избиват добитъка ни, докато станем твърде слаби, за да се бием — а северняците се готвят да воюват срещу нас на другия фронт. За да спечелим и двете войни, трябва да продължим да се разрастваме, да наложим законите на Евджаха над северните градове един по един, да направим слуги от мъжете им, да използваме ресурсите им като свои.

Дамаджи Алеверак кимна.

— Дневната война трябва да бъде спечелена, а в Дара на Еверам само губим време.

— Съгласен съм — каза Ашан. Ужким говореше от името на съвета, но всички знаеха, че е кукла на Ахман. Алеверак бе най-старият и най-почитан *дамаджи*, единственият, който се беше сражавал с Ахман за Черепния трон, и единственият, оживял след това. Всички отстъпваха пред него и думите му притежаваха огромна тежест.

Затова Ахман, който се бе срещнал с тях лично предишния ден, нареди Алеверак да говори пръв, а Ашан — след него.

Ахман тропна с копието си на подиума.

— Нападаме Лактън след два месеца.

Тук започваше ролята на Абан — той събра вежди и сви устни.

— Мръщиш се, *кхафит* — каза Ахман. — Нима се усъмняваш в мъдростта на плана ми?

Всички обърнаха глави към Абан и той се престори, че се свива от страх пред погледите им. Несъмнено всички се молеха да каже някоя глупост, която да му струва благоразположението на Шар'Дама Ка.

Абан трябваше да признае, че подобни опасения бяха реални. Знаеше прекрасно, че ако някога открито изгуби благоволенieto на Ахман, всеки човек в помещението — а какво оставаше за *дамаджата* — щеше незабавно да се опита да го контролира или да го убие.

— Мъдростта на Избавителя е много по-голяма от моята — рече Абан, като добави нужната доза хленч в тона си. — Ала силите ти едва покриват земите, които вече си завладял. Цената...

— Не слушай страхливите брътвежи на този свинеядец *кхафит*, Татко — намеси се рязко Джаян. — Той възрази и срещу атаката ти по Дара на Еверам.

Останалите *дамаджи* закимаха.

Свинеядец кхафит е тавтология, малоумнико, помисли си Абан. *Кхафит* значеше буквално „свинеядец“, защото Евджахът забраняваше да се консумира свинско, но бедните *кхафити* не можеха да си позволят друго месо. Устната на Абан трепна недоловимо, когато потисна порива да му се надсмее. Никой в тази зала нямаше никаква представа какво пропуска. Прасетата бяха толкова вкусни животни, отказани на всички само защото полубратът на Каджи преди три хиляди години отровил прасенце и го сервираше на трапезата му. Легендарната издръжливост на Каджи се бе преборила със смъртта, но той — навярно след някой особено критичен момент върху нощното гърне — обявил свинското за нечисто и забранил на безбройни поколения глупаци крехкото вкусно месо на тези животни.

Устата му се напълни със слюнка. Довечера щеше да яде прасенце, а след това щеше да поиска от някоя от съпругите си да разлее смето му по начин, забранен от духовниците.

Погледна към Джаян и не го изненадаха блесналите очи на младия Шарум Ка. Момчето бе едва стъпка нагоре от животните, наслаждаваше се на нашествията и плячката повече, отколкото на управлението на завладяното. Да убиеш човек, бе много по-лесно от това да убиеш *алагай*, а най-лесно бе да убиеш отпуснат зеленоземец. Лесни победи, добавени в печално празния му списък с постижения.

Потисна и порива да поклати глава. Случайно се бе родил с цялата власт и възможности на този свят в скута си, а можеше да мисли само за размерите на палата си и за нови начини, по които да го славословят блюдолизците му.

Асъм и Асукаджи не изразиха нищо с лицата си, но двамата си имаха собствен език — сложна смесица от едва доловими промени в стойката и жестове, които любовниците несъмнено бяха измислили сред постелята, — така че можеха да водят цели разговори, без никой да разбере.

Абан, след месеци наблюдения, можеше да разгадае само част от странния език, ала съдържанието на знаците им сега бе повече от ясно. Имаше и предимства, и недостатъци в това Асъм да остане тук, докато

баща му и брат му воюват. Ашан щеше да говори от името на съвета — *дамаджият* щеше да управлява заедно с *дамаджата* в отсъствието на Избавителя, — но макар славата да отиваше у тези на бойното поле, Асъм можеше да стори много, за да увеличи собствената си власт, докато ги нямаше.

— А ти, Асъм?

Асъм се поклони съвсем леко към брат си.

— Съгласен съм, Татко. Сега е времето да нанесем удара си. Тревогите на *кхафита* имат своите причини, но са незначителни в големия план на Еверам. Много от посевите изгубихме заради *алагаите* и загубите ни само ще се множат от тук нататък. Още завладени територии ще компенсират това.

Ахман се обърна към останалите *дамаджи* и Абан ги огледа, докато те бяха вперили очи в трона. Мъжете се подреждаха в стриктен ред според броя *шаруми* във всяко от племената си, независимо че в повечето случаи разликите бяха незначителни. Подредбата леко се променяше на всеки няколко месеца.

След Ашан и Алеверак бе Енкаджи от мендингите. През годините *дамаджият* бе затлъстял, след като окончателно се прости с възможността да спечели Черепния трон. Ахман още имаше зъб след опита на Енкаджи да скрие Короната на Каджи от него, но Абан не можеше да вини *дамаджия*. И той не би подарил предмета никому. От тогава насам Енкаджи оцеляваше, като следваше плътно линията на Ашан и Алеверак, поне в съвета.

— Дневната война е право и задължение на Шар'Дама Ка — каза Енкаджи. — Кои сме ние да оспорваме това?

Той погледна към мъжете до себе си, *дамаджите* на кревак и нанджи. *Дамаджите* на двете племена на наблюдателите носеха нощни воали дори през деня и криеха самоличността си от всички с изключение на предводителите на племената си и на самия Избавител.

Както винаги, двамата се поклониха и не продумаха.

Абан рядко обръщаше внимание на останалите *дамаджи*. Откакто Ичах и Кезан бяха получили урока си, по-нисшите *дамаджи* бяха станали още по-сервилни от Енкаджи.

Само Кевера от шарах възрази, като погледна Ахман право в очите.

— Не желая да помрачавам бляскавостта на плана ти, Избавителю, но е вярно, че племето ми не може да отдели хора за нова кампания и да овладее вече спечеленото.

— Тогава останете! — лавна Чусен от шунджин. — Повече плячка за останалите от нас!

Някои от другите *дамаджи* се позасмяха, но всички сведоха глави пред свирепия поглед на Ахман.

— Аз съм шарах — рече той — по кръв и по брак. Аз съм и шунджин, аз съм всяко племе. Когато се обиждате взаимно в присъствието ми, обиждате и мен.

Асът поглади дръжката на *алагайската* си опашка и *дамаджи* Чусен пребледня. Падна на колене и притисна чело в пода.

— Хиляди извинения, Избавителю. Не исках да обидя никого.

Ахман кимна.

— Това е хубаво. Ще наредиш на свои хора да останат в земите на шарах тук, докато войните на това племе продължат напред, за да си спечелят още от земите на езерния народ.

Абан искаше да се изсмее на глас, когато видя поражения Чусен. Всеки воин по-малко в завоеванията значеше по-малко плячка за племето му, а *дамаджи* Фашин от халвас като нищо щеше да го изпревари в подреждането от Черепния трон. Фашин се усмихваше открито, макар и да бе достатъчно умен да не казва нищо.

Абан започна да се разсейва, докато Ахман редеше подробности от плана си пред тях — поне тези подробности, които им трябваше да знаят. Основната част, включително точното време и място на нападението, щяха да получат непосредствено преди това, когато глупаците нямаше как да го объркат.

Той погледна Черепния трон и се запита какъв е смисълът да е покрит с електричество. Струваше му се огромно прехосничество.

Както му беше заповядано, Абан бе дал електризма от цялата мина на *дамаджата*. Очакваше металът да изчезне в името на някаква тайна цел или поне да се появи наново като броня за Ахман. Вместо това беше излян върху трона — безсмислено представление на властта.

Или пък не? Той погледна крадешком *дамаджата*. Жената никога не правеше безсмислени представления. Малцина умееха по-добре от нея представленията, но не и такива.

Нямаше значение. Абан беше доставил метала, но си бе направил труда да открие и още, започвайки с мината, където Реник първо се натъкна на сплавта — златна мина с жилки от сребро, която още даваше немалко електричество всяка година. Абан купи мината чрез посредник и хората му из целия Дар на Еверам търсеха и купуваха бижута и монети от материала. Вече бе натрупал значителни количества от него и беше заменил подвижното острие на патерицата си, а също бе направил филигран за бронята и оръжията на най-доверените му *кха'шаруми*.

Скоро аудиенцията приключи. Ахман си тръгна пръв, последван бързо от Джаян, Асъм и *дамаджите*. Абан се обърна след тях.

— Абан — рече *дамаджата* и той се вцепени. Отпред Хасик затвори големите порти и застана пред тях със скръстени ръце, препречвайки пътя му.

Абан се обърна към Иневера, която слизаше по стъпалата от подиума. Той се опитваше да не гледа към хипнотично люшкащите ѝ се хълбоци и се съсредоточи в очите ѝ.

Имаш си собствени красиви съпруги, помни си той. Тази излага всичко на показ открито, но цената е твърде висока.

Той се поклони.

— *Дамаджа*. Как може да ви послужи смиреният *кхафит*?

Иневера се приближи до него още повече. Беше твърде близо, за да може Хасик да ги чуе, ала точно зад нея се намираше Шанвах. *Кай'шарум'тингата* със сигурност по нищо не отстъпваше на бруталния телохранител на Ахман.

— Металурзите ти напредват ли? — попита Иневера. — Последната пратка от сплавта се оказа безполезна.

Абан вдигна рамене.

— Сплавта е прост процес, но точната пропорция се постига бавно. Огньовете на Ала може да са добавили нещо, което не можем да възпроизведем.

— Имаме нужда от повече.

— Виждам — каза Абан. — Тронът иска много метал. Стъпалата ли ще покрием след това?

— Не е твоя работа какво правя с метала, *кхафит* — каза Иневера. Гласът ѝ бе спокоен, но въпреки това в него се усещаше предупреждение.

Абан се поклони.

— Както кажеш, *дамаджа*. Не е моя работа и какво правите с евнусите си, макар да научих от градската стража, че трима са били открити мъртви на брега на реката.

Той ѝ се усмихна и веднага разбра, че е прекалил.

Иневера направи лек жест и се намеси Шанвах. На практика не видя удара ѝ, ала по лицето му разцъфтя болка и той падна по гръб.

Абан стисна носа си и се ококори, когато видя колко бързо се окървави ръката му. Извади кърпичка от джоба на елека си, но и тя бързо се напои.

— Шар'Дама Ка казва, че ще убие всеки мъж, който ме докосне.

— *Шарум'тингите* не са мъже, *кхафит*.

Иневера се усмихна и движението на плътните ѝ устни се виждаше ясно под прозрачното ѝ було. Тя махна към вратите на залата.

— Но както желаш. Изкуцукай навън и кажи на Ахман, че си ме обидил и съм наредила на Шанвах да те удари. Да видим какво ще стори.

Когато Абан не помръдна, тя взе кърпичката от ръката му и я вдигна пред лицето му.

— Това е най-малкото, което ще си заслужиш следващия път, когато си позволиш безочие пред мен.

Абан преглътна с мъка, докато Иневера и нейната жена воин се отдалечаваха към личните ѝ покои. Абан не се боеше от *дамаджите*, но Първата съпруга на Ахман бе нещо съвсем различно. Планът му да превърне Лийша Пейпър в нейна съперница се бе провалил и сега имаше враг, когото не би пожелал на никого.

Когато вратата на Иневера се затвори, Хасик изгрухтя весело.

— Не си май толкова смел сега, а, *кхафит*?

Абан го погледна студено.

— Отвори вратата, куче, или ще кажа на Ахман, че този удар е от теб.

По лицето на Хасик назря ярост и болката на Абан се успокои. Той скри усмивка, докато воинът отваряше. Хасик скоро щеше да си поиска компенсация за унижението, но този път Абан я очакваше с нетърпение.

Металурзите ми опитаха отново да възпроизведат свещения метал, написа Абан до Ахман по-късно през деня. Изпрати човек със здрав гръб, на когото вярваш, за да вземе пробата на дамаджата в края на деня.

И Ахман, както правеше често, изпрати Хасик.

Дъщерята на Абан Сиелва работеше сама в предната част на шатрата му в Новия базар, когато забелязаха, че воинът идва. Наближаваше вечерният час и базарът почти се бе опразнил — повечето павилиони и дюкяни бяха вече затворени. Абан наблюдаваше всичко през шпионка, когато Хасик влезе в шатрата. Сиелва беше млада и красива, интелигентна и умела. Имаше ярко бъдеще и Абан я обичаше силно. Хасик знаеше това, когато я изнасили. Но Сиелва никога не бе важната за него. Важно бе Абан да страда.

Когато видя Хасик, момичето сподави дъха си. Избърза да се скрие зад тезгяха и продължи по кратка пътечка, а там изчезна зад един покрит с плат отвор. Подобно на котка след мишка, Хасик я последва, без да се замисли, прескачайки ловко тезгяха, а след това също премина през платницето секунда след момичето.

Абан чу как се затръшва врата и преброи до десет, преди и той да тръгне, без да бърза. Кракът му още го болеше, дори след толкова години, и не виждаше причина да го измъчва.

Хасик още се мятал в клопката, когато Абан влезе в помещението и затвори тежката врата зад себе си. Шатрата се намирал в съседство с голям склад, а Хасик бе влязъл в него. Двама кха'шаруми от шарах бяха овладели ситуацията с примките си за алагаи. Кухите прътове бяха два пъти по-дълги от ръцете на Хасик и завършваха със стоманени примки — сега и двете бяха около врата му. Хасик беше стиснал по една в ръка и се мъчеше да им противодейства, но нямаше смисъл. Когато той се дърпаше, те натискаха и обратно, а през цялото време примките се стягаха. Абан наблюдаваше с наслада, докато борбата на Хасик лека-полека спря и той падна на колене с моравеещо лице.

Сиелва отиде при баща си и той я прегърна през раменете.

— А, Хасик, колко хубаво, че ни навести! Мисля, че помниш дъщеря ми Сиелва. Отне й девствеността миналата пролет. Обещах й да гледа отблизо какво ще ти сторя в замяна.

Още неомъжена, Сиелва нямаше було за вдигане, когато заплю *шарума* в лицето. Хасик се опита да се хвърли към нея, но шарахите го държаха здраво и го върнаха на колене, полуудушен. Абан вдигна ръка и още един от *кха'шарумите* му, досега скрит в сенките, пристъпи напред. Нанджитите бяха прочути с изтезателските си умения и дребничкият мъж не бе изключение. Движеше се леко и плавно, тих като смъртта, с изключение на извитото острие, което измъкна с лек звън. Хасик се оцъкли, когато видя, но нямаше достатъчно въздух, за да възрази.

Дребният мъж се замисли.

— Щеше да е по-лесно, ако беше по гръб. — Гласът му бе много тих и нисък, почти шепот. — И ако някой придържа здраво крайниците му.

Абан кимна и плесна силно с ръце. Шарахите усукаха прътите си и пратиха Хасик по гръб, докато вратите се отваряха — влязоха съпругите и дъщерите на Абан. Много от тях носеха була, а други бяха с открити лица като Сиелва. Не една от тях бе попадала в лапите на Хасик през годините.

Четири от жените също носеха примки за *алагаи* и скоро бяха хванали Хасик за китките и глезените и опъваха здраво. *Шарумът* бе силен, както само можеше да бъде воин, който редовно се наслаждаваше на магията на убити *алагаи*, но жените имаха численост и по-добро разположение и можеха да го държат неподвижен дори без помощта на шарахите. Двамата *кха'шаруми* поотпуснаха натиска, за да могат и те да се насладят на крясъците и бясното, безсилно мятане, докато нанджитът разрязваше шалварите му.

Всички жени се засмяха на увисналия член на Хасик, когато се показа. Абан също се подсмихна: знаеше, че присъствието на жени умножаваше болката и унижението на Хасик хилядократно.

— От това жалко нещице ли се боят жените ми, когато посещавах шатрата ми?

— И кучетата имат малки членове, Татко — рече Сиелва. — Но това не значи, че искам някое от тях да се покачи върху ми.

Абан кимна.

— Дъщеря ми има право — каза той на Хасик. Кимна на нанджитата. — Отрежи го.

Хасик запищя като жена и отново се замята, но жените го държаха здраво.

— Аз съм *аджин'нал* на Избавителя! Няма да ти се размине, *кхафит*!

— Кажи му, Свирчо! — рече Абан през смях, като използва подигравателния прякор на Хасик, след като Керан му изби един от зъбите в *шараджа*, докато бяха деца, задето нарече Абан „свинеядец“. — Кажи на целия свят как *кхафитът* ти е отрязал мъжеството и ги чуй как ти се присмиват зад гърба!

— Ще те убия! — изръмжа Хасик.

Абан поклати глава.

— Избавителя цени мен повече от теб, Хасик. — Направи жест към тримата *кха'шаруми*. — И в безпределната си мъдрост ми повери воини, които да се грижат за мен. — Усмихна се. — И да се грижат за честта на жените ми.

Хасик отново отвори уста, но Абан мръдна с показалец и шарахите натикаха думите му обратно в гърлото.

— Приключихме с приказките, стари друже. В *шараджа* ни учиха да прегръщаме болката. Дано си си научил урока по-добре от мен.

Нанджитът действа бързо и умело като *дама'тинга*: уви здрава връв около ствола и топките му, отрязва ги наведнъж и ги пусна на един поднос, след което бързо вкара метална тръбичка, за да отцеди мръсотията, и заши раната ефикасно. Когато приключи, вдигна подноса.

— Как да се отърва от това, господарю?

Абан погледна към Сиелва.

— Още не сме хранили кучетата днес, Татко — отбеляза тя.

Абан кимна.

— Отиди със сестрите си и се увери, че имат какво да хапнат.

Момичето взе подноса и останалите жени пуснаха примките си за *алагаи* и си тръгнаха, разговаряйки весело помежду си.

— Ще ги насърча да са дискретни, друже — каза Абан, — но знаеш какви са жените. Сподели тайна с една и скоро всички разбират. Не след дълго всяка жена в базара ще знае да не се бои от Хасик, мъжа с цепка на жена между краката си.

Хвърли тежка кожена торба върху корема на воина, който ридаеше от болка.

— Отнеси това на *дамаджата*.

Джардир последва Иневера надолу по извитите стълби, водещи от личните им покои към Подземния дворец. Никога не му се бе налагало да ходи там — повече от двайсет и пет години не се бе крил от нощта — и бе леко удивен, докато слизаха. Защитената светлина осветяваше пътя им, но Джардир имаше нужда само от коронния си взор. Виждаше евнусите съгледвачи, спотаени по ъглите, също толкова лесно, колкото под слънцето. Аурите им светеха чисти, напълно верни на жена му. Това го остави доволен. Нейната безопасност бе по-важна от всичко.

Тя го водеше по лъкатушещи тунели, наскоро изсечени в скалата, както и през още няколко врати, тъй че дори евнусите останаха зад тях. Накрая стигнаха до малка стаичка, където на възглавници по пода седяха мъж и жена и пиеха чай.

Иневера затвори вратата зад тях, а двамата срещу им бързо станаха. Жената приличаше на обикновена *дал'тинга*, обгърната с черни роби, които криеха всичко освен очите и ръцете ѝ. Мъжът бе в кафявото на *кхафит* и се подпря на един бастун, докато се надигаше. Аурата му рязко изчезваше от едното коляно надолу.

Хром е, отбеляза Джардир наум, без да се налага да пита кои са. Аурите им му казваха всичко, но позволи на Иневера да ги представи.

— Почитаеми съпруге — рече тя. — Моля, нека ти представя баща си, Касаад асу Касаад ам'Дамадж ам'Каджи и неговата *дживах ка*, майка ми Манвах.

Джардир се поклони ниско.

— Майко, Татко, радвам се най-после да се запознаем.

Двойката се поклони.

— Честта е наша, Избавителю — рече Манвах.

— Една майка няма нужда да крие лицето си, когато е сама със съпруга си и децата си — рече Джардир. Манвах кимна и махна качулката и воала си. Джардир се усмихна — много от чертите, които така обичаше, личаха в лицето на жената. — Виждам откъде е взела *дамаджата* легендарната си хубост.

Манвах сведе учтиво поглед, но не бе наистина поласкана, макар комплиментът да бе искрен. Аурата ѝ бе остра, съсредоточена. Джардир можеше да долови колко се гордее с дъщеря си и колко я уважава Иневера. Въпреки това в помещението се усещаше и смут. Носеше се из аурите и на тримата, плетеница от гняв, страх, срам и обич, която се удвояваше и утрояваше, като центърът на всичко бе Касаад.

Той се взря дълбоко в аурата на своя тъст *кхафит*. Тялото му бе покрито с белезите на воин, но раната в коляното не бе от зъби или нокти на *алагай*. Беше равномерна, прецизна.

— Някога си бил *шарум* — догади той, — но не си изгубил крака си в битка. — Думите му предизвикаха рязка промяна в аурата на мъжа, която даде на Джардир още информация. — Изгубил си черното заради престъпление. Кракът ти е бил отрязан за наказание.

— Как знаеш... — започна Иневера.

Джардир разчете и вълните от емоция, които я свързваха с баща ѝ.

— Заради престъпление, за което дъщеря ти и майка ѝ копнеят да ти простят, но не смеят. Какво е било?

В аурите на Иневера и Манвах лумна шок, но при Касаад се виждаше и с просто око. Беше пребледнял, а по лицето му се стичаше пот. Той се облегна на бастуна си и се отпусна на колене, опитвайки се междувременно да запази някакво достойнство, след това сложи дланите си пред себе си и притисна чело към дебелия килим.

— Ударих дъщеря си *дама'тинг* и убих най-големия си син, задето беше *пуш'тинг*, Избавителю — рече той. — Мислех се за праведен, мислех, че защитавам законите на Каджи, дори самият аз да го нарушавах с пиене и поведение, което носеше на семейството ми много повече срам, отколкото синът ми. Соли беше смел *шарум* и изпрати много *алагаи* в бездната. Аз бях страхливец, който се наливаше в Лабиринта и се криеше в долните нива, където рядко стъпваха *алагаи*.

Вдигна глава и с обляно в сълзи лице се обърна към Иневера.

— Дъщеря ми имаше всяко право да ме убие за престъпленията ми, но реши, че наказанието ще е по-голямо, ако ме остави да живея със срама си и без крайника, с който я ударих.

Джардир кимна и насочи вниманието си към Иневера и майка ѝ. По лицето на Манвах се стичаха сълзи, подобно на съпруга ѝ. Очите на Иневера бяха сухи, ала по аурата ѝ личеше болка, така както биха личали сълзи по страните ѝ. Раната стоеше отворена твърде дълго.

Джардир погледна към Касаад.

— Милостта на Еверам не знае граници, Касаад, сине на Касаад. Никое престъпление не е непроситимо. Виждам в сърцето ти, че разбираш и съжаляваш горко за деянията си, а загубата на сина ти те е наказала много по-силно през годините, отколкото загубата на крака и на честта ти. Оттогава не си се отклонявал и за миг от пътя на Еверам. Ако желаеш, ще ти върна черното, за да умреш с чест.

Касаад погледна тъжно съпругата и дъщеря си, след което поклати глава.

— Мислех, че пътят на *кхафитите* е срамен, Избавителю, но всъщност никога не съм бил по-щастлив и никога не съм виждал по-ясно пътя на Еверам. Аз съм хром и не мога да ти служа в Шарак Ка, затова те моля да ми позволиш да умра *кхафит*, за да мога да изживея по-добре следващия си живот.

Джардир кимна.

— Както желаеш. Еверам кара душите на *кхафитите* да чакат пред портите на Рая, докато не се сдобият с мъдростта да се върнат на Ала и да живеят отново по-мъдро. Ще се моля за теб, но не мисля, че Създателя ще те кара да чакаш дълго.

Аурата на Касаад се промени и от него сякаш се вдигна тежест. Плетеницата между тримата се промени, но все още нямаше хармонията за истински благословените от Еверам семейства.

Обърна се към Манвах и се взря и в нейното сърце.

— Не сте се докосвали от престъплението насам, защото не можеш да понесеш ръката на оногова, който е убил сина ти.

Спокойното, съсредоточено излъчване на Манвах изстина от страх и преклонение. Тя също падна на колене и опря чело в пода.

— Така е, Избавителю.

— Дори съпругата на един *кхафит* трябва да е преди всичко съпруга — рече Джардир. — И сега трябва да решиш. Или намери в сърцето си прошка, или ще разтрогна брака ви още сега.

Манвах погледна съпруга си и Джардир виждаше, че отмята годините от него, сравнява някогашния Касаад със сегашния. Тя бавно

се пресегна към него. Потрепери, когато дланите им се допряха и той стисна здраво нейната.

— Не мисля, че това ще е нужно, Избавителю.

— Кълна се — рече Касаад — с Избавителя за свой свидетел, че ще съм достоен да ме докосваш, съпруго.

— Вече си, сине на Касаад — каза Джардир. — Съжалявам, че цената на твоя път към мъдростта е причинила толкова болка на теб и близките ти, но мъдростта не е евтина стока, която човек спазарява като кошница на пазара.

Двамата пред него вече споделяха една аура и той кимна доволен. Обърна се към Иневера.

— Любима моя, скръбта ти за Соли му прави чест, но помни, че не скърбиш за него, а за себе си. Съжалявам, че не съм го познавал, но ако е и наполовина мъжът в сърцето ти, тогава е два пъти мъжът, който Еверам иска от нас да бъдем, за да сме достойни за него в Рая. Соли асу Касаад ам'Дамадж ам'Каджи навярно вече е ял от храната на Създателя и се е върнал на Ала, за да помогне на народа ни в нуждата му.

Направи знак на Касаад да се надигне. *Кхафитът* го стори бавно и отвори ръце. Отпървом бавно, Иневера се понесе към тях, но скъси последните няколко крачки бежешком и се прегърнаха здраво. Манвах също се присъедини към тях.

Аурите им се сляха и най-послед пламнаха заедно, както се полагаше на едно семейство.

След миг Иневера го погледна.

Той виждаше любовта у нея, но и въпроса.

— Как разбра всичко?

За негова изненада отвърна Манвах и стисна дъщеря си за рамото.

— Той е Избавителя, дъще. Каджи е виждал в сърцата на хората и сега е прероден в Ахман Джардир.

Джардир стисна зъби, докато влизаше в тронната си зала, защото видя заедно с Ашан и Шанджат Кадживах и Ханя. В аурите им ясно личаха негодувание и ярост и предполагаше, че му предстои поредният дълъг дебат за ползите от *шарум'тингите*.

— Топките на Еверам, не може ли и минутка спокойствие? — измърмори Иневера зад него.

Джардир се подсмихна, но тогава Ханя се обърна към него и той видя окото ѝ.

След миг бе прекосил залата и държеше брадичката ѝ здраво, докато оглеждаше синината. Беше тъмна, морава, но не можеше да се сравнява с мрака на гнева му.

— Кой те удари, сестро? — попита той тихо.

Ханя само проплака.

— Презряният ѝ съпруг — отвърна Кадживах вместо нея.

Джардир се обърна към Шанджат.

— Вече е заловен, Избавителю — рече Шанджат. — Открихме го в покоите му. Лежеше в пикнята си, напил се беше с коузи.

Джардир си пое дълбоко дъх и прегърна беса си, докато изкачваше стъпалата към Черепния трон. Нямаше си доверие, ако трябваше да застане непосредствено срещу негодника.

— Докарайте ми го. Сега.

Иневера стисна леко рамото му за подкрепа, преди да заеме мястото си на възглавниците до трона. Той усещаше силата на подкрепата ѝ и се облегна на нея.

Завлякоха Хасик в залата като животно, здраво хванат от двама шаруми с примки за *алагаи*. Ръцете му бяха приковани за метална плоча, която пък бе заключена около кръста му, а лактите му бяха опънати зад гърба и приклепени от дръжка на копие. Около глезените му потропваше къса верига. Бяха му сложили парче дърво в устата. Имаше тежък махмурлук, а аурата му бе подпухнала от болка и безсилна ярост. Отдолу личаха срам и страх. Знаеше какво е сторил и какво значеше. Джардир едва потисна желанието да го убие на мига.

— Сестро — нареди вместо това. — Разкажи ми всичко.

Ханя още плачеше, но Кадживах я поуспокои и накрая жената успя да събере достатъчно сила, за да вдигне глава и да срещне погледа на брат си.

— И сама не разбирам, братко. Хасик и преди ми се е ядосвал, но никога не е пил коузи и никога не ме е удрял. През последните няколко дни е друг. Започна да крие бутилки из покоите ни, да пие и да плаче, когато мислеше, че не го виждам. Опитвах се да му предложа утеха,

каквато може да даде една жена, но той ми отказваше. Тогава снощи, докато спеше, реших да... да го изненадам.

Аурата ѝ лумна от срам.

Джардир съжали, задето я бе накарал да говори пред всички, но стореното — сторено.

— И какво се случи тогава?

Към срама на Ханя се прибавиха също толкова силни болка и объркване.

— Мъжеството му... го нямаше.

— Нямаше го?!

— Отрязано — рече Ханя. — На негово място имаше само белег и метална тръбичка.

За Джардир бе видно, че Ашан и Шанджат вече знаят, но темата още им създаваше неудобство. Всички се размърдаха на място смутено, включително Джардир. Само Иневера и *дамаджи'тингите*, свикнали със слуги евнуси, останаха спокойни.

Аурата на Ханя му разказа останалото.

— Хасик се е събудил, видял е, че си разкрила срама му, и те е ударил.

Ханя кимна и Джардир се обърна към Хасик.

— Покажете ми.

Унижението в аурата на Хасик бе като крясък, но не помръдна, прегърбен и застинал, докато един от пазачите му сваляше шалварите. Наистина мъжеството му го нямаше. Джардир кимна отново към пазача и мъжът махна парчето дърво от зъбите на Хасик.

— Какво ти се е случило, Хасик? — попита Джардир.

Хасик не отвърна веднага, взорът му беше все така забит в пода.

— Помислих, че може да порасне отново.

— А? — попита Джардир.

— Ако убия достатъчно *алагаи* — каза Хасик. — Ако се окъпя в магията им, мислех, че може да порасне отново.

Иневера кимна.

— Не става така, *шарум*. Отрязаното не може да порасне. Само си затворил раната напълно.

Хасик отново се прегърби тежко.

— Кой ти стори това? — попита Джардир. — Все още си отговорен, задето си ударил сестра ми, но си ми шурей и едно от

Копията на Избавителя. Всяко нападение над теб е нападение и над мен.

Хасик само го погледна, ала не можа да продума от срам и страх. — Избавителя ти зададе въпрос, куче! — лавна Ашан.

Шанджат го халоса здраво по лицето и го събори на пода. Огромният *шарум* все така мълчеше.

По-скоро би умрял, отколкото да ми каже, осъзна Джардир. За щастие, за един *шарум* имаше и по-тежко наказание от смъртта.

— Съблечете го от черното и го изгорете — каза Джардир. — Отрежете му ръката, с която е ударил сестра ми, и го изхвърлете в кафяво. Ще разтрогна брака му и може да изживее дните си като сакат *кхафит*, лишен от Рая за цяла вечност.

— Не, моля те! — извика изтерзано Хасик. — Служих ти вярно! Абан беше! Абан, проклетият *кхафит*! — аурата му подсказваше, че говори истината, и Джардир не се изненада, че го е било срам да го признае.

Но поставяше пред него труден проблем. Погледна към Шанджат.

— Вземи десетина души и намери *кхафита*. Докарайте ми го невредим. Ако е докоснат и косъм от главата му, преди да го разпитам, ще ви струва десетохилядно повече.

Шанджат се поклони и бързо излезе. Не след дълго се върна с Абан. Хасик остана окован, но отново бе облечен. Когато се показа Абан, мъжът сякаш си възвърна част от старото аз и се подготви за скок. Джардир виждаше проблесъци на образи от това, което Хасик бе замислил. Ако можеше да се измъкне и да убие *кхафита*, пазачите щяха да го сразят и щеше да загине като *шарум*.

Джардир огледа двамата с примките за *алагаи*. Бяха Копия на Избавителя. Бяха готови за прийома на Хасик и рязко дръпнаха примките, когато воинът се хвърли към Абан.

Обърна внимание на Абан и се вгледа дълбоко в него. *Кхафитът* прекрасно знаеше защо е повикан, но аурата му бе спокойна. Наистина беше виновен, ала очакваше да се измъкне и от тази ситуация. Обикновено Абан умело криеше емоциите си, но тук арогантността бе безпределна. Обърна глава към Хасик, но излъчваше единствено презрение и немалко удовлетворение.

— Ти ли кастрира Хасик? — попита Джардир, без да губи време в предисловия. Гневът му само растеше. Можеше да остане без друг избор, освен да убие и телохранителя си, и най-доверения си съветник.

— Не, Избавителю — каза Абан. Бе истината, ала не цялата.

— Ти ли нареди на *кха'шарумите* си да го сторят? — Джардир губеше търпение.

Абан кимна.

— Да, Избавителю.

Мъжете в залата замърмориха гневно, но Джардир тропна с копието си на подиума и всички се умълчаха. Абан продължаваше да стои неподвижен, спокоен.

— Дадох ти тези воители, за да вършиш бизнеса си по-лесно, да въртиш по-добре търговия, а не за да нападаш воитите ми — рече Джардир.

— Нищо такова не съм правил — отвърна Абан. Обърна се към Хасик и вдигна патерицата си към него. — Онзи там, в безизходица от повелята ти да не бъда нараняван, си изкарва гнева в шатрата ми. Често го пращаш дотам по поръчки и винаги, *винаги* се възползва да краде и да троши ценна стока за удоволствие.

— И затова си му отрязал члена?!

Абан поклати глава.

— Бижутата и камъчетата лесно се заменят, Избавителю. Девствеността на дъщеря ми — не. Нито пък честта на съпругите ми.

— *Кхафитът* лъже, Избавителю! — изрева Хасик. — Никога не съм...!

Джардир направи рязък жест и един от пазачите с примката си секна думите в гърлото на Хасик.

— Аз съм Шар'Дама Ка, Хасик, и виждам в сърцето ти. Следващата лъжа от устните ти ще ти струва живота, честта и мястото ти в Рая.

Хасик се облеци и аурата му се вледени.

— Изнасилил ли си дъщерята на Абан, Хасик? — попита тихо Джардир.

Хасик ридаеше. Нямаше силата за отговор, но кимна. Ханя отново се разплака. Кадживах придърпа дъщеря си и изгледа Хасик кръвнишки.

— А съпругите му? — попита Джардир.

Отново пораженческо кимване.

— Въпреки това не може да пренебрегнем случилото се, Избавителю — каза Ашан. — Ако *кхафити*, дори *кха'шаруми* могат да убиват дал, тогава цялата цивилизация остава без устои.

— Моите извинения, *дамаджи* — рече Абан, — но нито аз, нито хората ми сме убивали когото и да било. — Махна към Хасик. — Както всички виждат, телохранителят на Избавителя е жив и способен да продължи ролята си в Шарак Ка.

Джардир го изглежда ядосано.

— Защо не дойде, за да ми кажеш лично?

Абан се поклони, доколкото му позволяваше патерицата.

— Шар'Дама Ка има по-важни въпроси от това непрестанно да хока сприхави *шаруми* и *дамати*, които търсят начини да ми вредят, без да нарушат повелята ти.

Джардир не пропусна промяната в аурите на Шанджат и Ашан при тези думи. И те бяха виновни, ако и не толкова, колкото Хасик. Трябваше да се оправи и с тях.

Но след това обърна поглед към Абан и се зачуди. Абан искаше, не, *изискваше*, правото да се защити. *Кхафитът* се взираше спокойно в него и го предизвикваше да вземе страната на *шарума*: *Ако си достатъчно глупав, за да отсъдиш срещу мен, значи, вярата ми в теб е била напразна.*

Джардир въздъхна шумно.

— Отново и отново съм повтарял на всички в тази зала, че Абан не бива да бъде докосван. Той е моя собственост и всяко негово наказание ще дойде от мен. Всеки мъж има право да спре изнасилването на дъщеря си или да го отмъсти, ако може. Дори *кхафитите*. Дори *чините*. Ако Хасик не е успял да се защити, значи, не е заслужил взетото от него. Членът му го е вкарал в беда за последен път. Има синове и дъщери, които да продължат рода му, а както казва и *кхафитът*, още е годен за *шарак*.

После погледна към Хасик.

— Платил си на Абан дължимото. Цената за това, че си ударил сестра ми, е развод не само с твоята *дживах ка*, но и с другите ти съпруги, с цялата ти собственост и с всичките ти деца. Сестра ми няма да е жена на полумъж. Ханя ще запази сестрите си съпруги, цялата ти собственост и децата.

Виждаше как смазва духа на Хасик, но не му бе жал. Още помнеше какво бе сторил с него той преди всички онези години в Лабиринта.

— Ще запазиш копието си, щита си и черните си одежди. Изхвърлям те от Копията на Избавителя, но Джаян ще ти намери нов отряд. Никой тук няма да каже нищо за раната ти и ако някой друг я открие, може да кажеш, че е била от *алагай*. Продължи да се славиш в нощта и може да видиш Рая. Наруши отново повелите на Еверам или моите, дори само с чашка коузи, и ще те прокудя в бездната на Ний.

Погледна към Ашан и Шанджат.

— Вярвам, че и на вас ви е ясно това?

И двамата кимнаха смирено.

— Добре. Уверете се да е ясно и на другите *шаруми* и *дамати*. Няма да повтарям.

Когато аудиенцията приключи, Иневера незабавно отиде в своята Стая на сенките. След срещата с родителите ѝ на нея ѝ се щеше да има повече време насаме със съпруга си, но уви. Обичайната върволица от придворни и просби започваше да се оформя пред Черепния трон, а тя нямаше търпението за нея.

Надяваше се да запази кръвта от кърпичката на Абан за верния момент, но властта и дързостта му нарастваха заплашително и Иневера нямаше и секунда за губене. Не знаеше, че Ахман е дал воини на *кхафита*, а това обясняваше много. Само че не можеше да повярва, че който и да било *кха'шарум* може да се сравнява с евнусите ѝ, обучени от самия Енкидо. Бяха убивали съпруги на *дамаджи*, докато мъжете им спяха до тях.

Хасик заслужаваше съдбата си, а може би и тримата, които бе изпратила след Абан, ако бяха имали глупостта да се разкрият по някакъв начин. Но тенденцията я смущаваше. *Кхафитът* вече бе опитал веднъж да я подмени. Кога щеше да опита отново?

Беше извлякла кръвта от кърпичката още прясна и я бе запечатала в стъкленица. Отвори я и покапа кръвта върху заровете си.

— Всемогъщи Еверам, нека узная за Абан асу Чабин ам'Хаман ам'Каджи. Може ли да му се има вяра да служи на Избавителя? Ще продължи ли да ми мисли злото?

Заровете се затоплиха в ръцете ѝ и тя ги хвърли, взряна в ярките символи.

Както винаги, бе готова да следва напътствията им, ала не бе готова за отговора.

Кхафитът е верен на Избавителя. Съдбите ви да свързани. Язвата по единия е язва и по другия.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

ЕДНИЧЪК ИСТИНСКИ ПРИЯТЕЛ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Арлен вдиша дълбоко: не бе свикнал да се бои толкова.

— Сигурен ли си, че трябва да го правиш? — попита Рена.

Арлен кимна.

— Нямам извинение да отлагам повече. Хралупата се възстановява и вече знаят какво да очакват. Жонгльорите разгласяват новината надлъж и нашир из херцогството и хората ще се стекат насам, когато разберат, че сме спечелили. Укрепленията ще са по-силни до следващото Новолуние. Равноденствието е след две седмици, а Новолунието — десет дни след него. Ако ще го правя, трябва да е сега. Нямам време да яздя чак до Райзън. Ще внимавам. Няма да си позволя да се изгубя в Ядрото.

Обърна се към Рена, преди да успее да отвърне, и в аурата ѝ видя, че не е разбрал въпроса.

— Не си сигурна, че трябва изобщо да ходя, нали?

Погледът на Рена съвършено съвпадна с досадата в аурата ѝ.

— От тоя жонгльорски номер с четенето на мислите хората започват да ги побиват тръпки.

— Не е четене на мисли — рече Арлен.

— Четене на сърца тогава — отвърна Рена. — Трудно се говори с теб така, само хвърляш поглед към някого и разбираш всичките му чувства по-добре, отколкото той самият си ги разбира.

Арлен се засмя.

— Де да беше така!

Рена вдигна глава към звездите, за да не вижда той лицето ѝ — сякаш така щеше да скрие нещо от него сега.

— Все едно си в главата ми понякога, като оня демон...

— Не е така, Рен — каза Арлен и сложи длан на рамото ѝ. — Със защитения си взор виждаш същото като мен. Сигурно всеки друг със

защитен взор може да го види. Просто се вгледай внимателно и може да ти подсказе какво ли не за някое тяло. И аз тепърва го овладявам, а и малко послъгах, като откраднах част от езика от главата на мисловния демон последния път, когато се срещнахме с него. Скоро ще мога да те науча по един или друг начин.

— Не ми хареса как го каза — отвърна Рена. — Обичам те, Арлен Бейлс, но главата ми си е моя. Не ща с никого да яделя.

Арлен кимна.

— Честна дума.

Тя го погледна и в аурата ѝ се усещаше веселие.

— Не си мисли, че си ме заблудил с тая смяна на темата. Сигурен ли си, че пътуването е добра идея? Това ли искаш?

Арлен поклати глава.

— Искях само да убивам демони. Не исках война с Красианците. Не исках Мливари да трупа огнени оръжия. Не исках да съм никакъв Избавител.

Въздъхна. Толкова бе уморен.

— Но явно светът иска да ме направи такъв, ща, не ща. И всичко само защото Ахман Джардир си мисли, че Създателя му говори.

Рена наклони глава и го загледа. *Опитва се да разчете аурата ми*, помисли си той и се изненада колко неспокоен го караше да се чувства това. Долови как издърпва от него магическа нишка, за да го *познае*.

— Още го обичаш, дори сега — каза Рена. — Той ти е като брат.

Арлен вдигна рамене.

— Никога не съм имал такъв приятел, а съм имал доста. Беше горделив, жестокостта не беше нищо за него, както е с *шарумите*. Много спорехме, но на никого не бих дал да пази гърба ми, падне ли нощта. — Полазиха го тръпки, макар нощта да бе приятна. — Докато не ме предаде.

— И мислиш, че отговорът е да го хвърлиш от скала — каза Рена.

Арлен отново сви рамене.

— Не знам, Рен, но не мога да оставя нещата така. В името на всички и всичко трябва да направим промяна. Трябва да направим нещо, което Умовете не очакват.

— И за това „плъзгане“ се тревожа — призна Рена.

— И аз — каза Арлен и отново си пое дълбоко дъх.

Рена се пресегна, взе брадичката му в ръка и го целуна.

— Обичам те, Арлен Бейлс.

Част от напрежението му се разсея и той също се усмихна.

— Обичам те, Рена Бейлс. Пази Хралупата, докато ме няма.

Рена кимна.

— Да се връщаш бързо.

— Кълна се в слънцето — рече Арлен и се разми във въздуха.

Арлен веднага усети зова на Ядрото, източника на цялата магия на света. Частички от тази сила се носеха край него и оформяха пътеки, а той пое по най-близката от тях, като се увери, че пази усещането си за посока дори докато преминаваше през слоеве почва и камък. Долови пътека на югозапад, преди да излезе на повърхността, и пое по нея, бърз като лъч светлина.

Миг по-късно се материализира над земята и се огледа, за да се ориентира. Познаваше мястото, бе може би на двайсетина километра от Хралупата.

Не стига, помисли си. Трябва да навлезе по-надълбоко.

Отново се вмъкна под повърхността, като този път стигна толкова дълбоко, че повикът на Ядрото му се струваше повече от изкусителна песен. Изпълваше сетивата му, ярък и красив, и го придърпваше, както пламък — нощна пеперуда. Една частица от същността му се понесе леко натам, за да вкуси само малко от безкрайната мощ под него. Би било толкова просто да...

Не! Нямаше глава, която да тръсне, но успя да събере безплътната си форма отново и да се понесе още на югозапад, за да излезе на повърхността.

Материализира се под безоблачно небе и бързо осъзна, че е надхвърлил целта. Не знаеше къде точно се намира, но добре познаваше глината в почвата под краката си — студените падини на Красианската пустиня нощем.

Завъртя се в пълен кръг и вкуси магията във въздуха, така че да се ориентира. На по-малко от ден езда от запаса от оръжия, който бе оставил до Анокх Слънце. Отбеляза си пътя наум. Важно бе отново да посети изгубения град, преди Умовете да го унищожат при следващото Новолуние. Отново се спусна надолу, този път на североизток.

Трябваше да се плъзне още няколко пъти, преди пред него да се ширне Райзън. Можеше да опита още няколко пъти и да се доближи още повече, но Ядрото не спираше да го изкушава и подобно на котка, пред която се клати конец, той не можеше вечно да му устоява. Вместо това се затича с нечовешка скорост. Веднъж стадо полски демони го забелязаха и го подгониха, но вече дори те не можеха да го достигнат. Демоните изоставаха все повече и повече и накрая се разделиха, за да си потърсят по-лесна плячка.

Подмина повечето селца и предни постове, докато не стигна до изолирана съгледваческа кабинка, защитена, за да пази *шарума* бегач вътре. Арлен забави ход, за да позволи на човека да го чуе.

Воинът пристъпи навън, подготвил копие и щит. Аурата и стойката му подсказваха, че очаква да срещне демон, но и двете се успокоиха, когато зърна силуета на Арлен. Поне докато не видя, че Арлен не е въоръжен.

— Кой е там? — едва успя да изрече мъжът, преди Арлен да го достигне, лесно да мине иззад него и да приклеци главата му нагоре с прием от *шарусахк*. Леко натисна гърлото му, като внимаваше да не го удуши, докато мъжът не се отпусна в несвяст.

В кабинката имаше сламеник, запаси от храна и приспособления за готвене, както и други нужни вещи. Навярно воинът проспиваше дните и наблюдаваше през нощта, готов да отнесе вест, ако някое от външните поселища имаше нужда от подкрепления.

Когато *дал'шарумът* се събуди няколко минути по-късно, бе оставен по бидо, ръцете й краката му бяха вързани здраво зад него. Въжето бе усукано и около врата му, така че щеше да се самозадуши, ако шаваше твърде много. Простена през парцала в устата си и Арлен, преоблечен в дрехите и воала му, го изглежда.

— Моите извинения, достойни воине — рече на безупречен красиански и се поклони. — Не желая да те срамя, но имам нужда от робата и екипировката ти. Ще се върна утре вечер, за да те освободя и да ти ги върна. Кълна се в Еверамова воля, никой няма да разбере за поражението ти.

Воинът изръмжа и се размърда, но нямаше какво да стори. Арлен отново се поклони и изтърча в нощта. До столицата оставаха още километри.

Ниската стена на външния град бе подсилена и укрепена допълнително от последното посещение на Арлен в Райзън, а по дължината ѝ се разхождаха *шаруми* на коне, но бе твърде обширна, за да я покрият цялата. Намери неохранявана отсечка и я прескочи лесно.

Зората щеше скоро да изгрее, докато стигна до вътрешния град, но още бе достатъчно тъмно, за да може да види защитеното поле, което предпазваше района така както една от големите защити на Хралупата. Проучи енергията удивен. Какъв ли бе източникът?

Има защитници и красиански защитници, му беше казал старият му учител Коб. *В Свободните градове по-добри от тях няма.*

Арлен поклати глава и остави загадката за друг ден. Докато небето продължаваше да светлее, той се упъти към базара, попрегърбен като *шарум* след нощен патрул. Обонянието му бе по-остро от това на ловна хрътка и лесно стигна до продавалницата за лечебни мехлеми и мазила. Прокрадна се в празната шатра и открадна женска боя за лице и пудра, за да скрие защитената си кожа и бледото си лице. Бръкна в кесията с пари от откраднатите си одежди и остави няколко драки на тезгяха, а после се върна на улицата. Други *шаруми* също прииждаха на групички от патрула си и Арлен остави нощния си воал отпуснат около лицето достатъчно ниско, за да не привлича внимание и да не обижда останалите воини, но достатъчно високо, за да скрие лицето си. Можеше и да не си прави труда. Воините виждаха черните му дрехи, кимваха и го отминаваха.

Макар да се бе подготвил за това, порази го познатият зов на *даматите* за край на вечерния час, този път над улиците на Райзън. Арлен вдигна глава към новопостроените минарета над стените на вътрешния град, около някогашния огромен Свещен дом на Райзън. Запита се дали красианците вече бяха започнали да обзавеждат вътрешността с костите на убитите.

Градът край него се отърси от съня лека-полека. Първо красианците, жени и *кхафити* отваряха дюкяните си за дневната търговия. Скоро след това, когато повечето от *шарумите* вече бяха стигнали до леглата си, се появиха и *чините*, заеха се да отварят своите дюкяни и тесните улици се напълниха с клиенти — и красианци, и райзънци.

Скоро всичко доби болезнено позната нотка, макар усещането му за неудобство да растеше непрестанно. Виковете на продавачите, изпълнени с лъжи и преувеличения, шумът и смрадта на добитъка, смесени с миризмите на храна, месо и подправки, от които му потичаха слюнките, а по дюкяните беше опнато всичко, което един купувач може да поиска, и още много, за което човек дори не можеше да подозира.

Бе обикнал Великия базар в Красия, сякаш преди цял един живот се луташе по улиците му.

Само че не си в Красия, напомни си той и прозря разликите, вече попривикнал с познатото. Тук група *дал'тинги* бяха следвани от групичка райзънски мъже, които носеха покупките им като роби. Там две райзънски жени се разхождаха под слънцето с лица, увити в цветни воали. Навсякъде продавачите пласираха стоката си на родните си езици, ала и на развален тесиански или красиански, а купувачите правеха същото. Оформяше се диалект, смесица от думи от двата езика и жестове, много подобен на търговския диалект, който северните вестоносци използваха, когато посещаваха Пустинното копие. Арлен започна инстинктивно да прихваща.

Край базара бавно се разхождаше *дама* и наблюдаваше. От колана му висеше алагайска опашка. Продавачите и клиентите го гледаха нервно и му отстъпваха място отдалеч, но Арлен беше в черно и само му кимна, а мъжът му отвърна незаинтересувано, преди да се върне към огледа. Арлен не се съмняваше, че скоро и камшикът щеше да заиграе, ако не за друго, то като предупреждение към всички.

Нищо от това не е редно.

Абан нямаше нужда да вдига глава, когато *дал'шарумът* влезе в кабинета му. Само един от хората му носеше черно и Абан трябваше само да мръдне с очи, за да разбере, че на прага е строевият му офицер — нещо, което никога не се бе случвало в базара. Керан презираше това място.

— Не съм те канил, Керан — рече той, като потопа писалката си от електричество в мастилницата и продължи да вписва числа в тефтера си.

Шарумът не каза нищо и затвори вратата зад себе си. Зад него Абан видя краката на двамата си *шаруми* наблюдатели. Пристъпяха

напълно безшумно по мекия килим — единият с къса метална сопа, а другият — с дръжките на гарота. Докато се готвеха да нападнат, Абан най-сетне си позволи да вдигне поглед докрай. Обичаше да гледа как вложенията му се изплащат.

Наблюдателите бяха от различни племена — един нанджит и един кревак. Навсякъде другаде двамата не биха могли да влязат в една и съща стая, без да пролеят кръвта си.

Но племенната принадлежност не значеше нищо за стоте на Абан. Той бе тяхното племе. Чудеше се понякога дали три хиляди години след властването на Ахман племето на Хаман, *кхафитите*, не би оцеляло. Нима нанджитите и креваките някога не бяха служили рамо до рамо на самия Каджи?

Изсумтя. Хаман ли? Ако Ахман наистина беше Избавителя, племето трябваше да се казва Абан. Добре звучеше.

Мъжете нападнаха като един — първият замахна към месестата част на бедрото на новодошлия, като целеше максимална болка и изненада, но минимални поражения. Докато *шарумът* се свиваше от болка, другият от *кха'шарумите* щеше да пристъпи напред и да го улови с гаротата, за да позволи на събрата си да поразии откритото тяло на жертвата. Абан бе виждал този танц вече неколкократно и никога не се уморяваше.

Но *дал'шарумът* го изненада, сякаш през цялото време бе знаел за двамата зад себе си. Примамвал ги е, осъзна Абан, докато непознатият отдръпна крак от сопата и отметна глава точно навреме, за да избегне гаротата. Отвърна с бърз удар с ръка, който кревакът едва успя да избегне, и с ритник, който нанджитът успя да отклони с гаротата си, макар да нямаше време да оплете глезена на непознатия с жицата си.

Дал'шарумът имаше възможност да надене щита на лявата си ръка, но не си направи труда и го остави на гръб. Завъртя копието си като тоягата камшик на *дама*, парира сопата на кревака, завъртя се и удари нанджита в бъбреците. След това промени рязко траекторията и удари кревака в лицето, преди нанджитът най-после да успее да усуче оръжието. Нанджитът го дръпна, за да обезоръжи мъжа, но *шарумът* просто увеличи инерцията на копието си, преодоля хватката на нанджита около тъпото на дръжката и го заби в гръдния му кош.

Нанджитът се простря в несвяст и воинът обърна цялото си внимание към кревака. *Кха'шарумът* го изгледа хладнокръвно, но натисна скрития бутон на сопата си, от чийто връх излезе отровно острие. *Дал'шарумът* нападна, но кревакът плавно отрази удара и настъпи уверено.

Миг по-късно лежеше по гръб и се давеше за глътка въздух. Толкова бързо се случи, че очите на Абан трябваше да догонват ума му. Воинът бе отстъпил встрани и бе забил лакът в гърлото на противника си.

Абан се поколеба. Не мислеше, че е възможно кой да е сам мъж да победи наблюдателите му, още повече обикновен *дал'шарум*. За радост, бе готов за повече от един човек. Пресегна се под бюрото си да дръпне скрития звънец на въже — в стаята щяха да се изсипят десетина *кха'шаруми*.

— Моля те, недей — предупреди го новодошлият и посочи към Абан с копието си. Гласът му умишлено дрезгавееше, но звучеше някак познато. — Колкото повече хора повикаш, толкова по-вероятно е някой да пострада сериозно. — Погледна Абан толкова съсредоточено, че *кхафитът* потръпна. — И те уверявам, няма да съм аз.

Абан преглътна бавно, ала кимна и бавно вдигна ръце.

— Кой си ти? Какво искаш?

— Абан, верни ми приятелю. — Дрезгавината бе изчезнала. — Не познаваш ли любимия си глупец? Не за пръв път ме виждаш в черното на *шарум*.

Кръвта на Абан сякаш спря в жилите му.

— *Пар'чин*?

Мъжът кимна леко. Един от наблюдателите простена и се опита да подгъне коляно, за да се изправи. Другият вече се бе полунадигнал, залитайки.

— Вън, и двамата — рязко им нареди Абан. — Ще ви удържа платата за тази седмица за некомпетентността ви. Чакайте отвън и се уверете, че никой няма да смути срещата ми с моя приятел.

Мъжете се затътриха навън, а *пар'чинът* затвори вратата зад тях. Обърна се и махна тюрбана и воала си. Отдолу лъсна бръсната му глава, покрита със стотици татуирани защити. Абан си пое дъх през зъби, но бързо замаскира шока си с гръмък смях и обичайния си поздрав.

— В името на Еверам, радвам се да те видя, сине на Джеф.

— Не изглеждаш изненадан. — *Пар'чинът* за сметка на това изглеждаше разочарован.

Абан заобиколи бюрото си толкова бързо, колкото му позволяваше патерицата, и тупна *пар'чина* по гърба.

— Господарката Лийша намекна, че си жив, сине на Джеф — рече Абан. — Знаех, че този „Защитен“ не може да е друг. Искаш ли коузи?

Отиде до финия сервиз за коузи на бюрото си. Напитката бе все така незаконна в Дара на Еверам, но Абан я бе оставил пред погледите на всички. След случилото се с Хасик кой би гъкнал срещу него? Наля две чашки и поднесе едната на *пар'чина*.

— Не е отровено, нали? — попита той, докато поемаше чашката.

Въпросът бе смислен. Една от бутилчиците в сервиза наистина бе отровена с наркотик, срещу който Абан всекидневно приемаше антидот. Въпреки това си придаде обиден вид.

— Язвиш ме, приятелю! Защо да ти желая злото?

Пар'чинът сви рамене.

— Достатъчно пообиколих базара, за да разбера това-онова. Говори се, че с Джардир отново делите постеля. Започвам да се чудя дали винаги не е било така, а публичните ви препирни са били просто жонгльорско представление. Започвам да се чудя дали не си ме подлъгал да върна копието, за да може приятелят ти да го открадне.

— Предупредих те — отвърна Абан. — Не може да кажеш, че не съм, *пар'чин*. Не ти ли казах, че няма да търгуваши с анохски артефакти? И те предупредих какво би се случило, ако дори само омърсиш със стъпките си свещения град, камо ли ако крадеш от съкровищата му.

— Но ми даде картата.

— Ти я *поиска*, *пар'чин*. Честно казано, мислех, че свещеният град е мит и че никога няма да го откриеш. Но ти бях длъжник и ти се отплатих.

Абан направи пауза и продължи:

— Като се замисля, *пар'чин*, ти не си платил на мен. „Цял товар мулета с бахаванска керамика“, беше ми обещал. Затова ли си дошъл? Най-послед да ми се изплатиш?

Пар'чинът се засмя и Абан остана поразен колко му е липсвал звукът. Чукнаха чашки и пиха, а Абан веднага ги напълни отново. Продължиха и след вторите, като мълчаливо се наслаждаваха на присъствието на другия след толкова дълго. Чак когато по устните им оставаше вкусът на канела, преминаха към делата.

— Защо си тук, *пар'чин*? — попита Абан. — Не може да не знаеш, че Ахман ще те убие, ако те открие, а сетивата му са много остри.

Пар'чинът махна с ръка пренебрежително.

— Отдавна ще ме няма, докато ме надуши. — Срещна погледа на Абан. — Ще му кажеш ли за срещата ни?

Абан сви рамене.

— Не виждам полза да си мълча, нито пък ще лъжа господаря си.

Пар'чинът кимна.

— Не те и карам. Всъщност искам да му предадеш съобщение от мен. — Извади от робата си навито парче хартия, пристегнатото с прост конец. Когато Абан го взе, *пар'чинът* се усмихна. — Спестих ти усилието да чупиш печати и да изфабрикуваш нов. Джардир, така или иначе, ще познае почерка ми.

Абан се подсмихна и развърза конца. Писмото на *пар'чина* бе изискано и красиво както винаги, ала от съдържанието на текста стомахът на Абан се сви. Погледна верния си приятел и поклати глава.

— Не разбираш в какво се е превърнал, *пар'чин* — рече той. — Не си му равен. Този път те умолявам. Бягай надалеч и не се връщай никога. Бягай и се кълна в брадата на Еверам, че няма и дума да обеля за срещата ни.

Пар'чинът само се усмихна.

— В Лабиринта не можа да ме убие, а тогава бях бледа сянка на това, което съм сега. По-добре си търси нов господар.

— Това не ми харесва повече от мисълта ти да загинеш от ръката му. Няма ли друг начин.

Синът на Джеф поклати тъжно глава.

— Ала е малка за двама ни.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЖИВ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

— Шар'Дама Ка, *кхафитът* е дошъл да говори с вас.

Джардир кимна и отпрати пазача, докато Абан докуцукваше в стаята му с картите. *Кхафитът* се насочи със залитане към един от меките столове. Препъна се, но успя да се насочи към седалката и да падне в нея. Въздъхна облекчено.

Носът на Джардир долови причината още преди да погледне към аурата на приятеля си.

— Черна нийска душо, смееш да идваш при мен впиянчен от коузи?

Абан го погледна немигащо.

— *Пар'чинът* е жив, Ахман.

Тези думи и истината зад тях прекъснаха всички останали мисли. Джардир бавно поклати глава и се извърна от Абан, докато овладее чувствата си.

— Така и подозирах — призна накрая. — Още преди месеци, когато чух за пръв път за този „Защитен“.

Абан кимна.

— Всички подозирахме.

— Но си казвах, че е безумие. Оставихме го да умре сред дюните. — Погледна Абан. — Как е оцелял? Скрил се е в някое *кхафитско* поселение ли?

— Не попитах — отвърна Абан. — Какво значение има? Било е *иневера*.

Джардир се съгласи с махване.

— Какво искаше?

Абан извади парче пергамент, привързано с обикновена връв.

— Каза ми да ти дам това.

Джардир бързо махна връвта и разгърна пергамента.

Поздрави, Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи, в годината на нашия Създател, 333 г. СЗ — пред Еверам се кълна, че ти, моят аджин'пал, потъпка вярата помежду ни и ме ограби на свещената земя на Лабиринта в нощта, когато всички мъже са братя. Според повелите на Евджаха желая да ме срещнеш в Домин Шарум, час преди залез-слънце в нощта на есенното равноденствие, когато Еверам и Ний са в равновесие. Тъй като аз съм тъжителят, аз избирам мястото. Ще го получиш седмица по-рано и ще имаш възможност да пристигнеш пръв, за да се увериш, че не е клопка. Всеки от нас ще има по седмина свидетели, ни един повече, ни един по-малко, за да отдадем почит на Седемте устоя на Рая. Ще разрешим различията си като мъже и Еверам ще отсъди. Алтернативата е хората ни да се срещнат на бойното поле и да пролеем червена кръв през деня вместо черна в нощта. Надявам се да виждаш, че в това няма чест. Очаквам отговора ти,

Арлен асу Джеф ам'Бейлс ам'Поток

Джардир поклати глава. *Домин Шарум*. Означаваше буквално „двама воители“ и се отнасяше за сражението един на един, описано в Евджаха, според правилата, определени от Каджи и неговия полубрат предател, преди да се бият до смърт.

— Есенно равноденствие — каза Абан. — Точно един месец, преди да нападнем Лактън. Сякаш е знаел.

Джардир се усмихна вяло.

— Моят *аджин'пал* не е глупак и добре познава традициите ни. Но макар да говори за Еверам и Рая, не вярва в истините им дълбоко в сърцето си. — Поклати глава. — „Тъжителят“. Сякаш не съм различен от обикновен крадец, задето си взех това, което *той* открадна от гробницата на предшественика ми. — Въпросът обаче го глождеше от години. — Такъв ли съм?

Абан сви рамене.

— Кой може да каже? Правил съм и по-лошо с мнозина, дори съм лъгал *пар'чина* за собствена облага. Но въпреки това го обичах. Беше много верен. Край него се чувствах...

— Как? — попита Джардир. И двамата добре бяха опознали *пар'чина*, но по много различни пътища.

— Както някога край теб, когато бяхме момчета в *шараджа* — рече Абан. — Че ще застане мигом между мен и опасността, както го стори, когато ни привика пред Трона на копията преди толкова години. Караше ме да се чувствам в безопасност.

Джардир кимна. Все пак не го познаваха толкова различен.

— А сега?

Аурата на Абан стана неразгадаема и той въздъхна, като взе малка пръстена бутилчица от елека си и дръпна запушалката.

— Недей... — предупреди го Джардир.

Абан завъртя с досада очи.

— В краката ти плиска кръвта на хиляди, Ахман. Наистина ли ще ме поучаваш за това коузи, все едно съм пиян *шарум* в Лабиринта?

Джардир се намръщи, но не продължи, докато Абан замислено отпиваше, зареял очи в нищото. *Кхафитът* обърна глава към него и му подаде бутилчицата.

— Пийни с мен, Ахман. Само веднъж. Някои неща се обсъждат по-добре през език от канела.

Джардир поклати глава.

— Каджи забранява...

Абан отметна глава и се засмя.

— Забранил е, защото силите му са били унищожени при Руск от враг, петкратно по-малочислен от тях, след като са се напили в нощта преди битката, празнувайки отрано победата си! Бил е декрет за неуки овце с оръжия, а не за двама души, които споделят по чашка посред бял ден в сърцето на крепостта си.

Джардир погледна Абан тъжно. Виждаше в аурата на мъжа, че не просто не разбира, а и мисли Джардир за глупака в този разговор.

— Това, приятелю, е причината да си *кхафит*.

— Защо? — попита Абан. — Защото не гледам на всяка дума на Каджи като на повеля Еверамова? Сега си Шар'Дама Ка, Ахман, и те познавам от много години. Ти си гениален мъж, но си казал и направил много глупости за цялото това време.

Подобни думи щяха да му струват живота в съвета, но Ахман виждаше, че приятелят му говореше от сърце, и не можеше да го вини.

— Не претендирам за божествено безпогрешие, Абан, нито за себе си, нито за Каджи. А ти си *кхафит*, защото не можеш да разбереш, че няма значение какви са причините за законите на Каджи. От значение е само да се подчиняваш и да служиш. Да жертваш.

Посочи напитката в ръката на Абан.

— Еверам няма да ме прокълне в бездната на Ний, ако изпия това, нито пък Каджи ще се завърти в гроба. Но да помниш урока за поражението при Руск, си струва лишението от коузи, точно както да помниш предателството на полубрата на Каджи, си струва свинското, колкото и крехко и сладко да ми го описваш.

Абан го погледна за миг, сви рамене и отново отпи.

— *Пар'чинът* е мъжът, когото познавах, но и не е. И за миг не усетих, че възнамерява да ме нарани или да позволи това, но беше... смущаващо.

— Значи, мълвите са верни? — попита Джардир. — Защитил е плътта си с мастило?

Абан кимна.

— Така както ти си защитил своята с белези.

Джардир поклати глава.

— Моите защити са от моята собствена плът. Не съм сквернил храма на тялото си с...

— Моля те — прекъсна го Абан с вдигната ръка, докато с другата разтриваше слепоочието си. — Достатъчно ме боли главата.

После продължи:

— *Пар'чинът* не е пожалил и лицето си, както ти си сторил, но пък никога не е бил красавец като теб. Предполагам, че дори *дамаджата* си има граници на... саможертвата.

Джардир стисна челюсти.

— Днес съм извънредно толерантен към теб, Абан, но си имам граници.

Аурата на Абан се смрази и той се поклони, доколкото успя, без да се надига.

— Моите извинения, приятелю. Не исках да нагрубя нито теб, нито твоята *дживах ка*.

Джардир кимна и махна с ръка, с което темата приключи.

— Някога ми каза, че ако един от нас е Избавителя, то това е *пар'чинът*. Още ли мислиш така?

— Не знам дали изобщо има Избавител. — Абан отново отпи. — Но съм гледал в очите хиляди души по време на пазарлък за стока, за надмощие. Само двама бяха истински, верни на думите си. Единият беше *пар'чинът*, другият, Ахман, си ти. Преди десет години хората ни бяха разединени. Не можеха да контролират дори собствения ни град. Могъщи воители, да, но и глупаци. Харчеха, харчеха и никога не печелеха. Намаляхме, жените нямаха никакви права, *кхафитите* бяха по-нисши от хлебарките. — Вдигна чашката си с коузи. — Това струваше главата на човек.

Отпи и продължи:

— Може да си открадна трона, но и му донесе разум и мъдрост. Вдъхнови хората ни, обедини ги. Нахрани гладните. Даде на жените и на *кхафитите* техен собствен път към славата. Народът ни ти дължи премного. Дали *пар'чинът* би сторил същото? Кой знае?

Джардир се намръщи.

— А какво би направил Абан без капчицата чест и с чашката коузи? Има ли полза да се бия с *пар'чина*?

— Няма значение. И двамата знаем, че ще го сториш.

Джардир кимна.

— *Иневера*. Но бих изслушал съвета ти.

Абан въздъхна.

— Ще ми се *пар'чинът* никога да не те бе предизвиквал. Ще ми се да бе приел съвета ми към него, да бе избягал до края на Ала. В очите му видях, че иска да се изправи срещу теб, Домин Шарум или не. Ако ще е тъй, нека схватката да е само между вас, без неизброими хиляди от двете страни на клането.

— Затова имаме Домин Шарум — рече Джардир. — Когато съкровеният ни желания не се сбъднат. Ще отида и ще се сражавам с *пар'чина* с всички сили, както и той с мен. Един от нас ще излезе жив и на плещите му ще легнат човешките съдбини. Нека Еверам избере кой да бъде.

Иневера легна в покоите им и го чакаше. Откакто се бяха помирили преди няколко седмици, никога не прекарваха нощите разделени. Останалите му съпруги се надпреварваха за вниманието му,

но властта на Иневера над тях бе абсолютна и никоя не смееше да пристъпи в постелята му неканена.

Джардир усещаше любовта и сластта, които съпругата му излъчваше, и се подготви. Надяваше се да му прости.

— *Пар'чинът* е жив — рече той, без да се замисли, и остави думите да увиснат между тях.

Иневера се надигна моментално и цялата топлина и изкусителност в аурата ѝ се изгубиха.

— Това е невъзможно. Каза ми, че си го улучил с копието си между очите.

Джардир кимна.

— Да, с тъпия край на копието. Когато го изхвърлихме на дюните, беше жив.

— Бил е какво?! — Последната дума бе толкова свиреп крясък, че Джардир се почуди дали хората, които приглушаваха звуците от покоите им, не са се спугали. Тя се надигна плавно с безизразен поглед, разширила ноздри, дръпнала устна нагоре. Яростта в аурата и бе ужасяваща, като пейзаж оттатък ръба на нийската бездна.

— Казах ти, че няма да убия приятеля си — каза Джардир. — Взех му копието, но се смилих над *пар'чина* и го оставих сам, да посрещне нощта и да умре прав като *шарум* в лапите на *алагаите*.

— Смилил си се? Заровете, Ахман. Заровете показаха, че няма да заемеш мястото си, докато той не загине. С колко хиляди живота ще платим за тази „милост“?

— Да заема мястото си? — попита Джардир. Думите разбудиха някакъв спомен и той се разрови из ума си с помощта на короната. — Разбира се. *Пар'чинът* е.

— Моля?

— Когато ми каза, че само аз имам потенциала да съм Избавителя, излъга ме. Мислех, че криеш някой наследник, но е бил *пар'чинът*, нали? Заровете заповядали ли са изобщо да го убия, или си била ти?

Нямаше нужда тя да отваря уста, за да си проличи истината.

— Няма значение — рече той. — Жив е и ме предизвика на Домин Шарум. Вече приех.

— Полудял ли си? — изфуча Иневера. — Приел си, без дори да хвърля заровете?

— Бездната ги взела твоите зарове! — отсече Джардир. — Това е *иневера*. Или съм Избавителя, или не съм. *Алагай хората* не са по-различни от тефтерите на Абан, инструменти за догадки.

Иневера просъска и Джардир разбра, че е прекалил. Тя нерядко го лъжеше за значението им, но в сърцето ѝ заровете бяха гласът на Еверам.

— А и може да са били прави онзи път — отстъпи той. — Може би *пар'чинът* е наистина Шар'Дама Ка. *Шарумите* в Лабиринта го последваха без думи, когато за пръв път използва Копието на Каджи. За това копие той проля кръвта си, рискува живота си. Копие, с което уби Едноръкия, най-могъщия демон, познат на Красия, причината за смъртта на хиляди *дал'шаруми*. Той откри свещения град на Каджи, не аз.

— Ти си наследникът му — рече Иневера.

Джардир сви рамене.

— Каджи се е женил и за севернячки, когато е покорявал зелените земи. Виждал съм кръвта му в места като Хралупата. След три хиляди години синът на Джеф може да е също толкова наследник на Каджи, колкото и аз. Може би ролята ми в плана на Еверам е била просто да му докарам обединените красиански множества и после да умра.

Иневера скочи от леглото и го прегърна.

— Не. Отказвам да повярвам.

И наистина отказваше. Джардир виждаше как волята ѝ пречи на самата идея да покълне в ума ѝ.

— Ти си. Трябва да си ти.

Джардир я прегърна и кимна.

— И аз мисля така. Но трябва да съм сигурен. Можеш ли да разбереш, моя *дживах ка*? Трябва да е вярно, инак кръвта в краката ми е била за нищо.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДОМИН ШАРУМ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

— Кажи ми пак откъде знаеш, че не е клопка? — попита Тамос отново, когато оставиха контингента от дървари и Дървени войници, за да поемат по стръмния скален склон. Зад графа яздеха Лийша и Уонда, следвани от Роджър и Аманвах, Гаред — най-отзад. Рена беше отляво на Арлен, графът — вдясно.

— Съгледвачите ти сами потвърдиха, че горе са само осем души, сред които жена и старец — каза Арлен.

— Може би другите се укриват — отвърна Тамос. — Съгледвачите казват, че имат и цял отряд на малко повече от километър южно оттук.

Арлен посочи извисяващата се скала. Нагоре водеше само една тясна пътечка, а канарите бяха голи и студени.

— И къде ще се скрият останалите, Ваше Височество? От небето ли ще се изсипят?

Тамос се намръщи и Арлен осъзна, че струва на мъжа твърде много достойнство пред Лийша, Гаред и останалите. Ако това продължаваше, Тамос щеше само да пречи все повече и повече, ако и само от усилие да демонстрира сила.

— Познавам Ахман Джардир, Ваше Височество — каза Арлен, — по-скоро ще се хвърли от скалата, отколкото да наруши правилата на Домин Шарум.

— Това е тоя същият, дето те наръга в гърба, нали тъй? — попита Рена.

— Образно казано — каза Арлен и ѝ хвърли раздражен поглед. Тя се ухили и той насмалко да прихне. — Всъщност имаше смелостта да ме погледне в очите.

— Да, така е много по-добре — измърмори Рена.

Арлен виждаше, че Тамос остава недоубеден. Въздъхна и сниши тон.

— Не е нужно да рискувате безопасността си, Ваше Височество. Още има време да се върнете и да изпратите Артър или пастир Хейс на свое място.

Той, разбира се, не искаше нищо подобно, но предизвикателството към смелостта на графа сработваше там, където друго се проваляше. Тамос се изпъна в седлото и аурата му отново доби плътност и увереност.

— Трябва всички да се върнем — рече Лийша. — Целият този ритуал е варварщина. Куп безсмислени правила, за да придадат илюзията за цивилизованост на взаимното убийство.

— Не е убийство, когато другият знае какво му готвиш и ти готви същото — отвърна Арлен. — И правилата не са безсмислени. Седем свидетели, за да може всички, за които изходът от битката е най-важен, да я видят. Отдалечено място, за да не може никой да устрои засада на другия. Схватка преди свечеряване, когато всички хора загърбват различията и стават братя и сестри, за да има мир между свидетелите, когато всичко приключи.

— Нищо от това не го прави цивилизовано.

— Нима предпочиташ хиляди мъртви по бойните полета? — попита я Арлен. — Докато хората ядат, серат, стареят и мрат...

— ... цивилизация никога няма да има наистина — довърши Лийша и го изненада. — Недей да ми цитираш философи малко преди да принудиш приятелите и семейството ти да гледат как се избивате с най-добрия ти приятел.

— Можеше и ти да не идваш — каза Арлен. — Ако не ти държат нервите, прати Дарси Кътър.

— Уф, я млък — отсече Лийша.

Зеленоземците изкачваха склона под Джардир и неговите седем. Както Иневера бе предрекла, водеха Лийша Пейпър, дъщеря му и новия му зет, както и зеленоземския принц, сложил ръка върху племето от Хралупата. Това беше добре. Щеше да улесни нещата, когато *пар'чинът* загубеше, и въпреки писмото на Аманвах Джардир не

можеше да отрече, че се радва да види Лийша след шестте седмици далеч един от другия.

Погледна към мъжа, повел зеленоземците, и въпреки разликата във външния вид веднага позна своя *аджин'пал*. Стойката му на коня, внимателния му поглед. И той винаги се бе чувствал в безопасност до *пар'чина*, никога не бе имал съмнения къде стои сред близките му.

О, братко мой, тъжно си помисли Джардир. Еверам ме изпитва твърде тежко, та да трябва дважд да те убивам.

Зеленоземците слязоха от конете си и ги привързаха в противоположния край на платото. Джардир и седемте му придружители ги посрещнаха с гръб към зейналата пропаст на скалата.

— Дълго време мина, *пар'чин* — започна Джардир. Не можеше да прозре в сърцето му под слънцето, но усещаше мощта на своя *аджин'пал*, овладяна от волята на велик майстор на *шарусахк*. Синът на Джеф носеше чудесно защитено копие, но бе обикновена стомана и дърво, които не притежаваха мощта в ядрото на Копието на Каджи. — Добре изглеждаш.

— Не и благодарение на теб. И след хиляда години не бих те погледнал, ако имах избор.

Изплю се в краката на Джардир и сред хората зад гърба му настана смут.

Джардир вдигна ръка, за да ги успокои, и срещна погледа на Джаян, най-гневливия от групичката.

— Тук сте свидетели, а не участници.

Обърна се отново към *пар'чина*, като многозначително пренебрегна хракката върху ботуша си.

— Помниш моята *дживах ка*, разбира се, както и Абан, *дамаджи* Ашан и Шанджат. Останалите са *дамаджи* Алеверак от маджахите и синовете ми Джаян и Асъм.

Пар'чинът кимна. Обърна се към жената вдясно от себе си, чието оскъдно облекло караше дори Иневера да изглежда въздържана. Бе покрита с изрисувани защиты, подобно на него. Погледът ѝ блуждаеше диво — не притежаваше нищо от самоконтрола на *пар'чина*. Гледаше Джардир с открита омраза.

— Съпругата ми, Рена Бейлс, и Негова Светлост граф Тамос от околията на Хралупата, брат на херцог Райнбек от крепостта Анжие. Вярвам, познаваш останалите.

Джардир кимна.

— Преди да започнем, искам да говоря насаме с обещаната си, за да се уверя, че всичко с нея е наред.

— А аз — с дъщеря си — вметна Иневера.

Джардир я погледна с досада, но тя не му обърна внимание.

— Обещана ли? — попита Тамос. След това погледна Лийша.

Джардир присви очи.

Лийша пристъпи напред, без да чака ничие разрешение, а миг по-късно я последва и Аманвах. Джардир отведе Лийша по-далеч от останалите. Когато се отделиха достатъчно, той понечи да я прегърне.

— Обещана моя, колко ми липсваше докосването ти...

Лийша се отдръпна.

— Какво значи това? — попита той. — Последния път насаме споделихме повече от проста прегръдка.

Лийша кимна.

— Но сега не сме насаме и не е моментът, Ахман. Няма да ме маркираш като куче. Вече отказах на предложението ти.

Джардир се усмихна.

— Засега да.

— Не, не засега. Легнах си с теб, да, но не съм твоя собственост и никога няма да се омъжа за теб. Дори да се разведеш с всичките си съпруги, да си вземеш армията и да се върнеш в Пустинното копие. Дори да избиеш всички благородници в Свободните градове и да се обявиш за крал на Теса. Никога.

— И затова ли ме предаде? Воинът, когото си отровила, успя да стигне до мен с писмото на Аманвах. Знам какво си правила по обратния път.

Гневът на Лийша сякаш се поуталожи. Той очакваше да започне да се оправдава, но вместо това тя издиша облекчено.

— Слава на Създателя — прошепна.

— Това радва ли те? — попита той объркан.

— Нямам хладнокръвието на *дама'тинга*, когато опре до отровителство — каза Лийша. — А и никого не съм предала, просто предупредих народа си за намеренията ти.

Тя присви устни и продължи:

— И като говорим за отрови и предателство, в писмото си дъщеря ти пише ли как се опита да отрови *мен* с чернолист още в

Двореца на огледалата? Или как съпругата ти нареди да ме отвлекат и пребият след нощта, когато се любихме за пръв път?

Лицето на Джардир изтръпна. Хвана я за дланите, за да долови аурата и дори под светлината. Надяваше се да открие лъжа в думите ѝ, ала усети само истина. Изпълни го гняв, но тогава долови и друго и всичко излетя от главата му.

— Носиш дете!

Лийша окръгли очи.

— Моля? Не е вярно.

Джардир нямаше нужда да проучва аурата ѝ. Лъжата се отразяваше ясно в очите ѝ. И тя като него усещаше новия живот, който пулсираше в ритъма на нейната жизнена енергия.

Джардир я сграбчи за ръката и стисна толкова силно, че тя трепкаше и охкаше, докато той я влачеше след себе си малко по-надолу по склона, в сянката на скалния отвес.

— Не ме лъжи. Този жалък зеленоземец ли... — Той се взря повнимателно в нея в здрача и *позна* детето в нея. — Не, мое е. Мое е, а ти го позориш, като мърсуваш с това принцче от *чините*. Нима смяташ, че ще позволя на този или на когото и да било да ми попречи да обявя своето за свое? Ще нахраня псетата с топките му. Ще...

— Няма да правиш нищо. — Лийша рязко отскубна ръка от него, а с другата отбранително покри корема си. — Детето не е твое, Ахман! Аз не съм твоя! Човешки същества сме и не принадлежим никому. Ето в това се проваляш отново и отново, ето затова хората никога няма да се преклонят пред теб по своя воля. Не може да *притежаваш* хора!

— Сучеш думи като *кхафит*, за да отречеш това, което и ти знаеш, че е справедливо. Нима ще лишиш детето от възможността да опознае баща си?

Лийша се засмя рязко, хапещо. Аурата ѝ се изпълни с презрение и го заболя да види, че е насочено към него.

— Имаш над седемдесет деца, Ахман, и ги разменяш и търгуваш с тях като с каци пиво. Колко от тях познаваш наистина?

Джардир се поколеба и аурата на Лийша грейна победоносно. Усмихна му се подигравателно.

— Кажи ми имената на всяко от тях и ще те взема тук и сега.

Джардир скръцна със зъби и изпука с кокалчетата на ръката си, за да не я свие в юмрук.

Затова, значи, миришеше различно. Арлен изръмжа дълбоко, докато наблюдаваше Джардир и Лийша, а ушите му долавяха всяка дума. Наруга се наум. Отдавна щеше да го види, ако просто я беше познал, както всекиго другиго.

Трябваше да ми каже, помисли си. Никога нямаше да я доведа, ако знаех. Затова не ми каза. Ако се разчуе, всичко заминава в Ядрото.

Не за пръв път се запита на чия страна е онази жена.

— Не беше ли казал, че няма нищо между теб и Лийша Пейпър — каза Рена и рязко го изтръгна от самовглъбението.

Арлен ѝ хвърли поглед, а след това го върна към Лийша и Джардир. Напругна се, когато Джардир я сграбчи за ръката.

— Не значи, че искам да я гледам как се натиска с онзи, дето хубавичко се постара да ме убие.

Рена изсумтя.

— Нищо в плана не ти пречи да го понагазиш, преди да приключиш.

— Точно това ще направя — каза Арлен и направи крачка напред. — Край на приказките, Джардир! Дойде часът да отговаряш за деянията си!

Джардир пусна ръката на Лийша.

— След това ще поговорим още.

— Само ако победиш, Ахман — отвърна Лийша.

Думите го нараниха дълбоко, но той прегърна чувството и го изтласка, като се обърна и закрачи към *пар'чина* в средата на платото. Слънцето още къпеше всичко, както и щеше да бъде, докато не се скрие изцяло зад хоризонта. Коронният му взор угасна, когато излезе изпод сянката на скалата.

Свидетелите се подредиха в полукръг, а зад гърбовете на двамата беше ръбът на платото. Предизвикателството беше простичко. Щяха да се бият в пръстена, докато един от тях не се предадеше или не паднеше от скалата. Разрешаваха им се само копия и *шарусахк*, така че и двамата вдигнаха, ръце, за да бъдат претърсени — синът на Джеф от Шанджат, а той самият от Гаред.

— Не се обиждай — рече великанът, докато го потупваше.

— В очите ми честта ти е безпределна, сине на Стив — отвърна Джардир.

Острият му слух долови думите на Шанджат до сина на Джеф.

— Трябва да благодариш за милостта, която ти показва господарят ми, *пар'чин*.

— А ти трябва да благодариш, задето не се сърдя на нечии кучета, задето хапят, когато ги насъска господарят им.

Шанджат се озъби сардонично.

— Шар'Дама Ка ще довърши започнатото, *пар'чин*. Нямах надежда срещу него.

— Защо тогава криеш нож в ръкава си? Използвай го, ако смееш.

Воинът се напрегна и Джардир видя, че *пар'чинът* говори истината.

— Шанджат! — извика незабавно и прекрати разговора, преди шурейт му да го посрами. — Ела при мен!

Когато помощниците им се отдръпнаха, Джардир и *пар'чинът* се поклониха под прецизен ъгъл за точно определено време, за да са равни в очите на Еверам преди началото на схватката.

— Дойдох, както и поиска от мен, сине на Джеф — каза Джардир. — Изречи обвиненията си, та да ги чуят всички тук и също Всемогъщият Еверам, от когото произтича цялата справедливост на света.

— Копието в ръцете ти не е твое — каза *пар'чинът*. — Рискувах собствения си живот, за да го извадя на бял свят отново, и го показах първо на теб, на своя брат в *шарака*, за да споделим силата му. Но това не ти стигна. Още щом разбра, че копието е истинско, ти се надума със своите да ми го откраднеш и ми устрои засада на свещената земя на Лабиринта. Хората ти ме пребиха, след това ти ми взе копието и ме хвърлихте в демонска дупка, за да умра.

И от двете страни хората си зашушукаха, но Джардир не им обърна внимание и позволи на *пар'чина* да продължи. Твърде дълго потуляваше тези тегоби. *Нека всичко излезе на бял свят и да се свършва.*

— Когато убих пясъчния демон и се измъкнах от дупката, казах ти, че ще трябва сам да ме убиеш — рече *пар'чинът*. — Вместо това избра да ме повалиш в несвяст и да ме оставиш да умра сред дюните. Трябва да си предполагал, че ще последва това сега.

Джардир кимна.

— Истината говориш, *пар'чин*. Не отричам нищо от описаното, но отричам да е било престъпление. Не е кражба да вземеш своята собственост от *крадеца*, който се е сдобил с нея, без да има право.

Пар'чинът се засмя.

— *Твоята* собственост, така ли? Открих копието на стотици километри от теб, на място, където никой не бе стъпвал от хиляди години!

— Каджи е мой предтеча — отвърна Джардир безизразно.

Синът на Джеф изпръхтя подигравателно.

— Историите ви са верни поне за това: имал е хиляди деца къде ли не. Той е „предтеча“ на всякакви пастирчета и козарчета, които се сношават със стадата си оттук до планините на Мливари.

— Само че ние, Красианците, запазихме думите и традициите му, *пар'чин* — рече Джардир. — Градът Анокх Слънце ни е свят. Ти си проникнал вероломно в него и си откраднал съкровищата му.

— Поробваш живи градове, а се опитваш да ме убиеш за престъпление срещу един мъртъв? — почти извика *пар'чинът*. После присви очи. — Откъде имаш тази корона, стари приятелю? Каква част от святия ви град си попилял „вероломно“, за да я намериш?

Пръстите на Джардир потръпнаха, изстинаха — разбира се, армията му бе обърнала всеки камък в града, докато народът му се изселваше от пустинята. Само че *пар'чинът* нямаше как да го знае...

Ала синът на Джеф се усмихна, сякаш прочел мислите му.

— Върнах се там, приятелю, видях какво сте оставили. Отнесох се към вашата светиня много по-почтително от вас, принесох тайните й пред теб в знак на мир и братство. Дори ти предложих да те отведа. А твоят поход какво донесе на света? Насилие, грабежи, убийства.

— Ред — отвърна Джардир. — Единство. Направих Красия цяла, скоро ще последва и светът.

Пар'чинът поклати глава.

— Когато те няма, племената ти отново ще се заизтребват заради менци с вода. Последната ми задача е да се отърва от теб, преди да пренеса битката в самото Ядро.

Джардир се усмихна и подготви копието си.

— Какво на широката Ала те е убедило, че можеш да ме убиеш, *пар'чин*?

Пар'чинът отвърна на изражението и на движението му. Каквото и друго да бе, синът на Джеф бе *шарум* до самата си същина, а душата му бе помирена с всичко на Ала и бе готова за самотния път.

Ще ядем от трапезата на Еверам отново, приятелю, помисли си Джардир и се хвърли в нападение.

Атаката на Джардир бе бърза, по-бърза, отколкото Арлен би предположил, че е възможно, докато слънцето още грее. Но дори така Арлен бе по-бърз, а магията под повърхността на кожата му жужеше и му даваше сила и нечовешки рефлекс, с които врагът му никога не можеше да се сравнява. Парира и преля в отведен удар. Отначало щеше да пребие Джардир с дръжката на копието, за да го унижи, преди да приключи схватката.

Ала Джардир го изненада и завъртя собственото си копие с невероятна скорост. Отрази Арлен. Скоро не беше ясно кой атакува и кой се отбранява. И двамата настъпваха и отстъпваха, но разделяха ли се на повече от крачка-две, никой нямаше предимство. В очите на Джардир мъждукаше неохотен респект, а Арлен също разбра, че е бил арогантен.

Извлича сила от копието, осъзна Арлен.

— Биеш се дори по-добре, отколкото помня, *пар'чин* — похвали го Джардир и леко се поклонил, макар аурата му да бе неразгадаема на косата светлина на залеза. — Отново те подцених.

Арлен се усмихна.

— Все това повтаряш.

— Този път е за последно. Няма повече да се въздържам.

И наистина: Първият воин свещеник на Красия премина в нападение и Арлен едва му смогваше. Бе по-бърз от Красианеца, ала тактическият ум на Джардир беше абсолютно безподобен. Арлен успяваше да отклонява острието, но тъпият край и дръжката заваляха по тялото му, подпомогнати от неестествената сила на Джардир и ударните защиты по оръжието.

Ала макар да не можеше да използва магията под кожата си на слънце, в тялото му тя действаше с пълна сила. Костите му бяха по-здрави от защитено стъкло, а мускулите и сухожилията му — от

стоманени намотки. Нито един от ударите не му стори тежки поражения, а и така Арлен се лекуваше мигновено.

При все това не притежаваше никакво надмощие над противника, както очакваше. Всъщност в очите на всички свидетели той губеше убедително.

— Все още се надявам да се предадеш, *пар'чин* — каза Джардир. — Признай си престъплението и коленичи пред мен. Милостта ми е безпределна и още те искам до себе си в Шарак Ка.

— Не познаваш значението на милостта — отвърна Арлен. — Ако наистина те интересувахе Първата война, щеше да спреш с това безцелно парадиране. Не разбираш ли? *Ние* привличаме демоните. Не се боят от армии, а от други Умове и ще прииждат, докато не ни убият. А през цялото това време народите ни ще страдат.

— Затова трябва да обединя всичко сега.

Арлен стисна зъби се върна в боя с удвоен гняв. Оръжията и собствените им силуети бяха непрестанно размити форми в очите на всеки наблюдател, докато скачаха, въртяха се и се претърколяваха, блъскаха се един в друг и се избутваха. Джардир изпълни поредната главозамайваща последователност от удари встрани и напред и Арлен отрази всичките — в последния момент осъзна, че са финтове: Джардир нанесе висок ритник по дръжката на копието му и го прекърши като царевично стъбло.

Арлен се препъна назад — не падна и не изпусна половините на оръжието си, но за миг гардът му падна и Джардир го намушка в корема с Копието на Каджи. Арлен изкрещя.

Не от намушкването. И преди го бяха намушквали и можеше лесно да пренебрегне болката наред битка. Това беше нещо много повече. Защитите по острието се активираха и подпалиха нечовешка болка в раната, докато засмукаха магията от тялото му. Шокът се пръсна по тялото му като взрив, агония отвъд всичко досега, сякаш копието изсмукваше самата му душа.

Джардир се облеци, когато и той усети какво се случва, и също за миг свали гарда. Арлен го халоса силно по лицето с тъпата половина на копието си и го запрати назад, като прекрати изтезанието.

Пусна острата част на копието си и стисна стомаха си. Ръката му се обагри в кръв. От свидетелите се чуваха възгласи на ликуване и ужас, но той ги пренебрегна и отчаяно се опита да съсредоточи

всичките си останали сили в това да се излекува. Раната продължаваше да пари и не се затваряше напълно, но кръвенето намаля.

Ще остане белег.

Хвърли поглед към залязващото слънце и закопня да се скрие по-бързо. Изостави всякакви намерения да унижава врага си и събра всичките си сили в това да оцелее през следващите три четвърти от оставащия час.

Джардир се просна на земята, но се претърколи незабавно на крака, повече зашеметен, отколкото наранен. Скулата и челюстта му се бяха строшили при удара, но бе така преизпълнен с магия при удара на *пар'чина*, че се възстанови почти на мига.

Примигна срещу *пар'чина* и си припомни думите на Абан. *Той е човек, когото помня, но и не е.*

И наистина *пар'чинът* имаше нов боен стил, смесица от шарусахк и нещо съвсем различно. Беше още по-силен и бърз от Джардир, но и нещо повече — биеше се привикнал с това, за разлика от Джардир, който още овладяваше силите си.

Само че бе само въпрос на малко време да проучи стила на съперника си и да го победи. Преди няколко секунди дори си помисли, че го е победил, но бе неподготвен за оживялото Копие на Каджи, когато порази *пар'чина*, също както когато уби алагайския княз.

Нима *пар'чинът* бе слуга на Ний? Изглеждаше невъзможно. Немислимо. Но какво друго обяснение имаше?

Извлече огромна доза магия от копието си и атакува отново с подновена ярост.

Арлен подскачаше назад, вляво, вдясно, приклякаше, въртеше се — само и само да избягва смъртоносното острие на копието. Това, че се отказа напълно да напада, улесняваше нещата, но и бе знак на отчаяние за всички събрали се край тях. Джардир бе по-добрият боец и не се уморяваше — използваше собствената сила на Арлен срещу него. Имаше явно превъзходство и всички свидетели бяха затаили дъх в очакване на смъртоносния удар.

Само че тогава слънцето падна под хоризонта и правилата се промениха. Короната и копието на Джардир грейнаха ярко, но той също се възползва от магията, която се трупаше край тях, и усети как собствените му сили се възвръщат.

Следващия път, когато Джардир го намушка, Копието на Каджи премина през него като през дим. Все още го нараняваше и изсмукваше магията от нематериалната му тъкан, но болката си струваше — Арлен пристъпи напред и удари Джардир в гърлото. Материализира се напълно, подхванал между лакътя и тялото си Копието на Каджи, а след това се приведе и се завъртя, като изтръгна могъщия артефакт от пръстите на Джардир и го повали по гръб.

Джардир скочи на крака още щом докосна земята, завъртя се вихрено към *пар'чина*, а умът му препускаше, опитваше се да осмисли какво се е случило.

— Може копието да е у теб сега, *пар'чин*, но няма да е задълго — обеща му.

— Задълго ли? — *Пар'чинът* погледна към оръжието презрително. — Дори не го искам вече. На света му е по-добре без него.

После стори немислимото. Метна Копието на Каджи през ръба на скалата.

Джаян извика и се отдели от останалите, за да тръгне да го търси надолу по пътеката. *Пар'чинът* се обърна и нарисува няколко огнени и ударни защиты, които разтресоха възвишението и блокираха пътеката с лавина от камъни.

— Никой няма да си върви, докато не приключим с това! — извика той.

— Добре, слуга на Ний — рече Джардир. — Да приключваме.

Съсредоточи се и разшири защитното поле на короната си, докато настъпваше тичешком. Искаше да го използва, за да изтласка сина на Джеф от платото в бездната, където му беше мястото.

Само че магията на короната, която действаше на всички *алагаи*, нямаше ефект върху *пар'чина* и вместо това се вкопчиха един в друг. Джардир веднага си спечели преимущество с мощен хват, но

пар'чинът се разтвори във въздуха, появи се миг по-късно и посипа мощни удари връз тялото му.

— Не съм слуга на Ний — каза *пар'чинът* — само защото съм се научил по-добре от теб и *дама'тингата* ти да използвам откраднатата магия.

Джардир се озъби и си върна равновесието — доби отново преимущество, блокираше ударите на врага си и отвърщаше със свои собствени проучващи атаки. Някои от тях *пар'чинът* блокира, от други се измъкна, като се дематериализира.

Предимството на *пар'чина* изглеждаше непреодолимо, но имаше причина Джардир никога да не бе губил схватка, откакто беше възмъжал. Запомни схемата на *пар'чинските* трикове и следващия път, когато съперникът му се показва, очаквайки лесно да намери целта, Джардир беше подготвен, дръпна се встрани и нанесе силен удар в корема му. Последва коляно в гърлото, след като мъжът се преви, а после го халоса с отворени длани в ушите, та да му писне главата и да разпръсне мислите му.

— А ти явно не можеш да използваш откраднатата си магия изобщо, когато ти бучи главата — рече Джардир и заби чело в носа му. По лицето му плисна кръв, но Джардир продължи настъплението и обви ръце около гърлото на *пар'чина*.

Стоманени пръсти стиснаха неговото собствено.

— Не ми трябва магия — каза той и избута Джардир няколко крачки назад, след което се хвърли от скалата и го повлече.

— И без нас на света ще му е по-добре.

Студеният свистящ вятър проясни главата на Арлен, докато с Джардир продължаваха да се боричкат дори в тези последни мигове.

Джардир както винаги се оказа по-умел и застана отгоре, докато към тях прииждаше жестоката земя. Изглеждаше безсмислено — падането щеше да ги умъртви и двамата, без значение кой над кого е, но Арлен виждаше в аурата на Джардир, че това не го интересува. Арлен щеше да умре частичка от секундата преди него и това стигаше.

Арлен спря да се дърпа и прегърна падането. Аурата на Джардир пламна победоносно, но тогава Арлен се дематериализира и Джардир изхрущя кошмарно върху канарите.

Издание:

Автор: Питър В. Брет

Заглавие: Дневната война

Преводач: Емануил Томов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Главен редактор: Андрей Велков

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Росен Дуков

ISBN: 978-619-150-390-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3661>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.